

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE 'BURG SERIES BOOK FOUR

GAMES OF THE HEART



NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY



GAMES OF THE HEART

Kristen Ashley

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



Gönül Oyunları

Kristen Ashley

Yayınlayan: Kristen Ashley

Telif Hakkı 2012 Kristen Ashley

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Rescue Rock

Chick Redemption Rock

Chick Renegade

Rock Chick İntikamı

Rock Chick

Hesaplaşması Rock

Chick Pişmanlığı

The 'Burg Series:

Senin İçin

Huzur

İçinde

Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı Rüyalar

Lady Luck

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adam

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık Fantastik

Üç Seri:
Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

*Masal Canlanıyor Cennet
ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oyna
Sommersgate House Üç
Dilek*

www.kristenashley.net

Kindle Edition, Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya verilemez. Eğer siz Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak istiyorsanız, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, o zaman lütfen Amazon'a geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Teşekkür

İhtiyaç duyduğum anda bana yardım ettikleri için Facebook'taki Rock Chicks'ime bir kez daha sesleniyorum. Dusty'nin atlarına ne isim vereceğimi bilmiyordum ve fikirler ortaya döküldü. Moonshine'a adını verdiği için Gitte Doherty'ye teşekkür ederim. Ve Blaise'e isim verdiği için Jenny Aspinall'a teşekkür ederim.

Her zamanki gibi *harikasın!* Amazeballs!

Dusty Holliday karakteri bana Delilah ismiyle geldi. Bu seride zaten bir Delilah olduğu için onu kullanamazdım. Facebook sayfama girip ilham gelene kadar yıkım devam etti.

üyelerimden biri olan Dusty Sample'ı vurdu. Dusty'nin adını gördüm ve Delilah aklıma geldi. Benim kızım Dusty'di, şimdi senin kızın da Dusty.

Ayrıca beni K's Choice'un "Not an Addict" şarkısına yönlendiren Annie Anderson'a şeytanın boynuzlarını vermeliyim. Tabii ki, bana diğer kitaplarımdan birinde başka bir karakterin bu şarkıyı söylediğini duyduğunu söyledi ama bir kez dinlediğimde aşık oldum. Annie aracılığıyla şarkıyı Dusty ve No'ya verdim, onlar da şarkıyı pek çok iyi insana verdiler ve ben de bunu yaparken ağladım.

Teşekkürler, Annie.

Her zamanki gibi, tüm okuyucularıma, okurken veya daha sonra pasajlarda not ettiğim şarkıları dinlemenizi tavsiye ediyorum. Ben yazarken bunu yapıyorum ve bu deneyimi zenginleştiriyor, umarım sizin için de öyle olur. Ama okurken dinlemesiniz bile "Not an Addict", Soundgarden'dan "Fell on Black Days" ve Sarah McLachlan'dan "Ice Cream" kesinlikle zaman ayırmaya değer.

Ve Shelley Egerton'a, umarım Fin'imi seversin. Ona aşığım. İsim için teşekkürler güzelim ve Finley'ine kocaman öpücükler.

Ve son olarak, arkamı kolladığın için teşekkürler Chas. Bir gün sen... ben... hooch... ve dünyanın sorunlarını çözeceğiz. Seni seviyorum, kardeşim!

James B. Mahan II'ye

Büyükbaba, seni hala traktörün üzerinde
görüyorum, tenin çilek gibi kahverengi,
köpeklerimizden biri takip ediyor,
"" giden yolda.

Çiftliğimizle ilgilendiğiniz için teşekkür
ederiz.

Seni her gün özlüyorum.
Ve çiftliğimizi özlüyorum,
Her zaman güvende hissettiğim bir yer,
çünkü sen öyle yaptın.
"bu, Kiki. Kartal gözlü."

James B. Mahan III'e

Mike Amca,

Sen her zaman en iyi Mike .
Erkeklerin de erkek olabileceğini gösterdiğin
için teşekkürler.
yakışıklı, belalı, havalı, komik, koruyucu ve sevgi dolu.
Gerçi kimse bunu senden daha iyi
yapamaz.

Birinci Bölüm

Hey, Angel.

Darrin Holliday ölmüştü.

Mike Haines, Markham ve Oğulları Cenaze Evi'ndeki geniş izleme odasının arka sırasında oturmuş, odanın ön tarafındaki açık tabuta bakıyordu.

On dakika önce yukarı çıkmış, görevini yerine getirmiş, ölü bir adama bakmış ve karısıyla kısa bir süre sohbet etmişti. Sonra da liseden eski kız arkadaşı, Darrin'in kız kardeşi Debbie'ye sarılıp başsağlığı diledi. Daha sonra Bay ve Bayan Holliday'e doğru ilerledi, dudaklarını yaşlı kadının yanağına değdirdi ve yaşlı adamın elini sıktı. Daha sonra da Darrin'in iki oğlunun elini ciddiyetle sıktı ve arkaya geçerek kendi yerini buldu.

Tabuta bakan Mike, Darrin'in bundan nefret edeceğini düşündü. Teşhir edilmekten. Mike, Darrin'in karısı Rhonda'nın bunu yapmasına şaşırılmıştı. Özellikle de iki oğlu Finley ve Kirby önde, o pisliğe yakın dururken. Ama yakın durmak zorunda kalsalar da, kırk dört yaşındaki ölü babalarından olabildiğince uzaklaşmak için ellerinden geleni yaptıklarını görmek kolaydı.

Ve herkes oradaydı. Şehir dışından gelenler bile vardı. Mike'ın liseye birlikte gittiği ve yıllardır görmediği insanlar. Darrin'in ailesinin uzun zaman önce Florida ya da Arizona'ya taşınmış olan arkadaşları. Liseden sonra bir süre Burg'da yaşadıktan sonra iş için Chicago, Lexington ya da Cincinnati'ye taşınan ama çok genç yaşta ölen bir arkadaşına veda etmek için saatler süren bir yolculukla evine dönen insanlar.

Çünkü Darrin Holliday insanların sevdiği bir adamdı. Çocukluğundan beri hep öyleydi. İyi bir adam, iyi bir evlat, iyi bir kardeş, iyi bir arkadaş, iyi bir çiftçiye dönüşen iyi bir futbolcu ve kendini karısına ve ailesine adanmış sessiz bir adam.

Kalp krizi. Kar kürüyordu ve sonra yere yığıldı. Rhonda pencereden dışarı bakmış, onu karlar içinde görmüş ve dışarı koşmuş. İhbarı yapan büyük oğlu Fin'di. Bir taş atımı ötede yaşayan Mike görevde değildi ama yine de çağrıyı aldı. Arka kapısından çıktı, bahçesinden geçti, arka kapıdan çıktı ve tarlayı geçerek çiftlik evine ulaştı. Rhonda karda kocasının yanında diz çökmüş hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, elleri kocasının omuzlarında, yüzünde, saçlarında kalp masajı yaptı. Rhonda Darrin'in üzerindeyken kalp masajı yapmak tam bir baş belasıydı ama tek kelime bile etmedi. Çünkü Darrin o gelmeden önce ölmüştü. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sağlık görevlileri beş dakika sonra geldiklerinde Mike Rhonda, Finley ve Kirby'yi geride tutmak için elinden geleni yaptı. Fin ve Kirby kaskatı kesilmişti, kontrol etmek kolaydı. Rhonda histerikti ve kontrol edilmesi imkânsızdı, bu yüzden onu zapt ederken zarar vermemek için elinden geleni yaptı. Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak kollarına yığıldığında onu tuttu.

Anlaşılabilir bir şeydi ama lanet olsun, o da nefret ediyordu. Küçük bir kasabada polis olarak bunu sık sık görmüyordu ama daha fazla görüyordu. Ve buna asla alışmadı. Ona alışacağını söylediler ama o alışmadı. Çünkü kayba tanıklık etmeye alışmak imkânsızdı. Bir polisin iki seçeneği vardı. Onu gömmeyi öğrenmek ve neden olduğu yanmayı sizi daha iyi bir polis yapmak için kullanmak ki bu da sonunda onu unutmanın tek yoluydu. Ya da sadece gömmek, iltihaplanmasına izin vermek, acılaşmak ve sizi hiçbir şeyin sizi rahatsız etmediği noktaya kadar alaycı bir ukala yapmak. Mike birkaç alaycı, ukala polis memuru tanımıştı ve işlerinde berbatlardı çünkü korudukları ve hizmet ettikleri insanları umursamıyorlardı. Maaş çeklerini almaktan başka bir şey umurlarında değildi. yüzden yanığı kullanmayı öğrenmişti.

O gün Rhonda, Finley ve Kirby ile yaşadıkları daha da kötüydü. Kariyerinde bunu birden fazla kez yaşamıştı. Bir adamın hayatının baharında ölmesinin hiçbir açıklaması yoktu. Mike'ın bulmaya çalışacağı kimse yoktu. Suçlayacak kimse yoktu. Ödeyecek kimse yok. Hayır.

Adalet yerini bulacaktı. Sadece Noel'den on iki gün sonra karda ölen bir adam ve olan oldu.

Mike cenaze evinin sahibi George Markham'ın Rhonda'ya yaklaştığını gördü ve odadaki herkes gibi Mike da vaktin geldiğini anladı. Papaz Knox kürsüye doğru ilerliyordu. İnsanlar odada yer değiştirmeye, oturmaya başladılar. George fazladan koltuk getirmişti ama yine de duvarları kaplayan insanlar vardı.

Darrin sevilen biriydi ama aynı zamanda gençti. The 'Burg'un çoğu sırf meraktan onun için gelirdi. Bu berbat bir şeydi ama insanların tarzı da böyleydi. Ölüm onları büyülüyordu. Keder de öyle. Mike bu saçmalığı hiç anlamadı ama çoğu insan onun işine sahip değildi. Küçük bir kasabada bile ölüme ve kedere doymuştu. Bu yüzden, o günün aksine, elinden geldiğince bundan kaçınmaktan mutluydu.

İnsanlar yerleşirken gözleri odayı taradı. Colt ve February ile Tanner ve Raquel de oradaydı. Colt, Tanner'ın yanında duvara yaslanmış duruyordu çünkü yerlerini iki yaşlı kadına vermişlerdi. Eşleri Feb ve Rocky yan yana ve kocalarının karşısında oturuyorlardı. Colt ve Feb'in küçük bir oğulları vardı ve Mike, Colt'la birlikte İstasyon'da çalıştığı için Violet Callahan tarafından bakıldığını biliyordu. Vi, Darrin'i tanımıyordu ve tanıyan kocası Cal ise şehir dışındaydı. Cal ve Vi'nin kendi küçük kız çocukları vardı, bu yüzden Mike o gün Vi'nin ellerinin dolu olduğunu biliyordu.

George kürsüye çıktı ve birkaç kelime söyledikten sonra Pastör Knox'u takdim ederek konuşmasına başladı. O bunu yaparken Mike odayı taramaya devam etti.

Onu aradığını biliyordu.

Ama onu çoktan aramıştı ve orada değildi.

Bu onu şaşırttı ve sinirlendirdi. Az değil, çok. İlk tepkisini anladı.

Kardeşini , her zaman sevmişti,

Raydan çıktığında bile. Onun sık sık değil ama ara sıra kasabaya döndüğünü duymuştu. Noellerde. Şükran Günleri. Yeğenlerinin doğum günleri. Darrin ve Rhonda'nın, Mike'ın artık hatırlamadığı nedenlerden dolayı davet edildiği ama kaçırmak zorunda kaldığı düğünleri. Ama onu hiç görmemişti. Yirmi yıldır görmemişti. Lise mezuniyetinden sonraki yaz izne ayrılmıştı.

Partisine katılmış, hatta bir hediye bile getirmişti ama kız ona bakmamıştı bile.

Darrin için geri dönmeyeceğine inanamıyordu. Onu kızdıran da buydu.

Belli ki hiç değişmemişti.

Bir zamanlar vardı. Büyük, berbat bir değişim onu tatlı, komik, erken gelişmiş bir genç kadından huysuz, baş belası bir ergene dönüştürdü. Papatyalar ve gökkuşaklarından grunge'a geçti ama bunu çok fazla makyaj, somurtma ve "dünya beni anlamıyor" ergen saçmalıklarıyla yaptı.

Kimse anlamadı. Darrin bundan rahatsız oldu. Debbie bu konuda sinirliydi. Aileleri de şaşkındı.

Mike da Darrin'in ruh halindeydi. O çocuğu çok severdi. Debbie'nin evine gitmenin en güzel yanlarından biri onu görmektir. Çok komikti ve çok tatlıydı. Anne babasını seviyordu, kardeşini seviyordu ve Debbie'ye tahammül ediyordu, Debbie daha baş belası olmadan önce bile onun baş belası olduğunu düşünüyordu.

O da Mike'ı seviyordu ve bunu kimseye göstermediği gibi ona da göstermekten çekinmiyordu. Debbie ondan iki yaş küçüktü, kız kardeşi ise ondan üç yaş küçüktü. Yani Mike on yedi ve on sekiz yaşlarındayken ve kız kardeşiyle çıkarken Debbie on iki ve on üç yaşlarındaydı, güzel, sevgi dolu ve çok tatlıydı.

On beş yaşına geldiğinde bunların hiçbirisi yoktu. O kadar ki, Mike üniversiteye gitmişti ve eve döndüğünde her şeyi duymuştu.

Darrin onunla konuştu. Debbie ona bağırdı ve yüzüne vurdu. Anne ve babası sessiz konuşmalar yaptı. Hatta Darrin Mike'tan onunla konuşmasını bile istedi. Darrin küçük kız kardeşinin Mike'a hayran olduğunu biliyordu. Bu bir sır değildi. Ve hepsinin başarısız olduğu yerde Mike'ın, kız kardeşinin onunla her zaman kurduğu özel bağı kullanarak bunu aşabileceğini umuyordu.

Aralarında böyle bir bağ olduğu, bunu hissettiği ve bu hissi hiç kaybetmediği için onu bulup sohbet etmek için zaman ayırmıştı. Bu büyük bir başarısızlıktı çünkü o ona nazik ve açık davranırken, o da ona genç bir sürtük gibi davranmıştı. Sanki aynı kişi değildi. Ona ait olan her şey gitmiş, yerine kimsenin tanımak istemeyeceği bir insan gelmişti.

Yüzleşmelerinin üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçmişti ve Mike hâlâ bunun acısını hissediyordu. O zaman verdiği tepkinin derinliği karşısında afalladığını hatırlıyordu. Ve şimdi, sanki dün olmuş gibi hissediyordu.

O zaman da anlamamıştı, şimdi de anlamıyor.

Ama yıllar geçtikçe acı büküldü ve döndü.

Bazen bu onu düşüncelere daldırıyordu. Bu değişimin arkasında ne olduğunu merak ediyordu. Ona bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Daha çok çabalaması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Herkesin denemesi gerekip gerekmediğini.

Bazen bu onu sinirlendiriyordu.

O anda öfke hissediyordu ve kızın kendi kardeşinin cenazesine gelmeyeceğini bildiği için oturduğu yerde kendini gösteriyordu. Kardeşi onunla dalga geçiyordu. Gözlerindeki ışık parlayana ve gülümsemesi yüzünü yaracakmış gibi görünene kadar onunla alay etti. Televizyon izlerken onun üstüne yatmasına izin verdi. Babasına tarlada yardım ederken onu traktörün önüne oturttu. Onu okula götürdü ve yaz geldiğinde eve gitmeden önce ona bir külah dondurma almak için Fulsham's Frozen Custard Stand'a uğradı.

Evet, kızgındı.

Rahip Knox konuşmaya başlayınca Mike taramayı bırakıp rahibe baktı. Adam herkes gibi Darrin'i de tanıyordu ve sözleri çok içtendi. Yine de Papaz Knox iyi bir adamdı. Kısa süre önce kilisesi, olabilecek en kötü türden dolandırıcı olan bir gençlik yanlışlıkla işe aldığında çarpıcı bir darbe almıştı. Ancak bu hatalı kararıyla özel olarak ilgilense bile, karakterinin gücü sayesinde kişisel acısını gizlemiş ve cemaatini yeniden sağlam bir zemine oturtmayı başarmıştı. Mike onu Darrin hakkında konuşurken izlediğinde bunun nedenini anladı. Rhonda ve ailesinin kaybı, cemaatin kaybı, üyelerin kaybı için duyduğu üzüntü çok açıktı ve bunu saklamıyordu.

Mike Knox'un düşünceli sözlerini dinledi ve kürsüyü Darrin'in ilkokuldan beri en iyi arkadaşı olan Ron Green'e devrediyordu ki bir hareket hissetti. Omzunun üzerinden baktı ve vücudu hareketsiz kaldı.

İşte oradaydı, çift kapının hemen içinde arka taraftaki duvara yaslanmıştı.

Dusty.

Darrin ve Debbie'nin küçük kız kardeşi. Tanrım, yine değişmiş.

Tamamen.

Grunge yok. Ağır makyaj yok. Yüzünde sert bir ifade yok.

Siyah balıkçı yaka üzerine özel dikim kot blazer ceket giymişti. Alt yarısı ayak bileklerine kadar inen siyah bir etekle kaplıydı. Ayaklarında siyah kovboy çizmeleri vardı. Balıkçı yakasının siyahına karşı keskin bir şekilde görünen büyük, ilginç bir gümüş ve turkuaz kolyesi vardı. Balıkçı yakasının kalçalarına kadar uzanan alt kısmının kenarına yakın bir yerde, kalça kemiğine sabitlenmiş, üzerinde turkuaz taşlı gümüş bir disk bulunan dokuma, siyah deri bir kemer asılıydı. Kemerindeki diskten siyah deri teller eteğinin altından neredeyse dizlerine kadar iniyordu. Kulaklarında küçük turkuaz toplanla süslenmiş uzun gümüş halkalar vardı. Bileklerinde blazer ceketin altından görünen daha fazla gümüşün yanı sıra parmaklarından birinin dibinde kocaman bir turkuaz ve gümüş yüzük görebiliyordu. Omzundan sarkan, püsküllerle süslü büyük, sarkık siyah süet bir çantası vardı. Tırnaklarının ucu şarap rengi ojeyle kaplıydı. Çoğunlukla düz ama gür sarı saçları parlıyordu, sağlıklıydı ve çok uzundu, göğüslerinin üzerinden göğsüne dökülüyordu. Makyaj yapmıştı ama belli belirsizdi.

Darrin ona San Antonio'nun dışında küçük bir kasabaya yerleştiğini ve görünüşüne bakılırsa kültürü özümlediğini söylemişti. Amerikan yerlileri tarafından evlat edinilmiş şık bir beyaz kadın kovboy kızına benziyordu.

Darrin de ona, gururunu gizlemeden, kendisi için iyi şeyler yaptığını söylemişti. Sanatsal bir şey, çömlekçilik ya da onun gibi bir şey. Darrin, San Antonio'daki River Walk'ta kendi galerisi olduğunu ve Teksas, Güneybatı ve Rockies'teki diğer yerlerde de eserleri olduğunu söylemişti. Özel galeriler, hepsi birinci sınıf. Mike'a bir çiftlikte yaşadığını ve atları olduğunu da söyledi.

Kadının görünüşüne bakınca Darrin'in yalan söylememesi, hatta abartmaması Mike'ı şaşırttı. Gümüş ve turkuaz renkli bir servet giyiyordu.

Botları da hiç fena sayılmazdı. Uzun olmasına rağmen, saçları yüzünün şekline ve boynunun uzun çizgisine uygun olarak kalın, çekici katlar halinde kesilmişti ve Mike bunun bir hack işi olmadığını ve muhtemelen bir servete mal olduğunu biliyordu. Kıyafetleri de, eski karısının tasarımcılardan alışveriş eğilimi nedeniyle bunu çoğu erkekten daha iyi anladığını düşünürsek, iyi şeylerdi.

Saçı, kıyafetleri, takıları, makyajı, her şeyiyle çok iyi giyinmişti. Tarzının içinde rahat olduğu belliydi. Ne uzun ne de kısaydı ama böyle uzun bir etek genellikle kendisinden birkaç santim daha uzun olan kadınlara yakışırdı. Ama bir şekilde ona da yakışıyordu.

Gözleri kadının vücudundan yüzüne kaydı. Duvara yaslanmıştı ve ayaklarına bakmak için başını eğmişti. Ama ayaklarına bakmıyordu ve bunu biliyordu çünkü gözleri kapalıydı. Kadının profilini gördü ve ilk başta yüzünün boş olduğunu düşündü. Ama aynı zamanda teninin altında bir solgunluk olduğunu da fark etti. Dudakları yumuşaktı ve izledikçe küçük, düzgün beyaz dişlerinin ortaya çıktığını ve dolgun alt dişini ısırdığını gördü.

Kahretsin, yanılıyordu. Kız boş değildi. Bunu hissediyordu. Acı çekiyordu.

Başını kaldırdı, dişleri dudaklarından ayrıldı ve gözleri açıldı.

Mike onun gözlerini hep beğenmişti. Debbie'nin gözleri maviydi. Hollidays'in geri kalanı Mike'inki gibi koyu kahverengiydi. Dusty genç bir kızken gözlerinde her zaman şaşırtıcı bir sıcaklık vardı. Bir bakışıyla sizi karşılayabilen, siz yokken sizi özlediğini ve döneceğiniz anı sabırsızlıkla beklediğini hissettiren türden bir sıcaklık. Ayrıca daha önce hiç görmediği şekilde dans edebiliyorlardı; eğlence, yaramazlık ve hayranlıkla.

Ama yüzü çoğunlukla profilden görünse bile, gözlerinin dans etmediğini gördü. Sıcaklık da orada değildi.

Soğuk değillerdi.

Yaralanmışlardı.

Evet. Acı çekiyordu. Hem çok.

Ron'un sözlerini bitirdiğini duydu ve ileriye baktı. Papaz Knox dua etmek üzere kürsüye geri döndüğünde Mike da diğerleriyle birlikte başını eğdi. Sonra Papaz Knox "Amin" diye mırıldandığında başını kaldırdı.

George Markham kürsüye çıkarak törenin bittiğini ve Darrin'i toprağa vermek üzere mezarlığa doğru hareket edeceklerini bildirdi. İnsanlar yerlerinden kalktı, yer değiştirdi, hareket etti ve Mike da ayağa kalkarak hemen Dusty'ye doğru döndü.

Ama bunu yaptığında, kız gitmişti.

* * * *

"Geldiğin için teşekkürler, Mike."

Rhonda ve Debbie ile birlikte çiftlik evinin kapısının hemen dışındaki verandada duruyordu ve Rhonda ona veda ediyordu. Evin içinde insan seli vardı. Yemek odası ve mutfak masaları ile ortak alandaki her yüzey yemek tabakları ya da atıştırmalık kaseleriyle kaplıydı. Rhonda'nın elini tutuyor, sıkıyor ve gözlerinin içine bakıyordu.

İşlerinin bittiğini biliyordu, en azından bir süreliğine. Ölü kocasının üzerine eğilmiş, kalbini yeniden çalıştırmaya çalıştığını görmeden ona bakamıyordu. Paylaştıklarını hatırlamadan ona asla bakamayabilirdi.

Kendisine her şey yolunda diyene kadar ondan uzak durması gerekiyordu ve bunun asla gerçekleşmeyebileceğini biliyordu. Bu polislerin başına gelirdi, sık sık değil ama gelirdi. Bir trajediyi paylaştınız, kötü bir haber verdiniz; küçük bir kasabada bunu size veren adamdan kaçmak zordu. Ama yine de yaptınız.

Rhonda'yla bu konuda mutlu değildi. Darrin bir arkadaştı, o olmadan Rhonda normal şartlar altında muhtemelen arkadaş kalmaya devam edemezdi. İkisinin de tasarımı değildi, ortak bir dayanakları olmadan birbirlerinden uzaklaşacaklardı. Ondan hoşlanıyordu, biraz uçarı, biraz aşırı duygusaldı ama iyi bir kadındı ve şimdi onun ve çocuklarının bulabilecekleri tüm arkadaşlara ihtiyaçları vardı.

Ama bu onun seçimi değildi ve içini çekti, elini daha da sıkı ve gitmesine izin verdi.

Küçük, neşesiz bir gülümseme takındı ve eve geri döndü. Debbie ona doğru ilerledi ve elini dirseğine doladı,

Onu verandanın üzerinden iterek merdivenlerden aşağıya, yürüyüş yoluna indirdi. "İyi misin?" diye sordu usulca.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi.

"Doğru, tatlım, demek istediğim, iyi olacak mısın?"

Ona baktı, küçük bir nefes aldı ve "Evet, iyi olacağım" diye cevap verdi.

Mike daha soruyu sormadan Debbie'nin bunu yapacağını bilerek başını salladı. Debbie böyleydi. Kardeşini seviyordu, bunu biliyordu ama kısa sürede her şeyi yoluna koyan ve yoluna devam eden türden bir kadındı. Darrin'i kaybettikten sonra da aynısını yapacak ve bununla zaman kaybetmeyecekti.

"Dusty'nin mezarlığa ya da buraya gelmemesinin bir nedeni var mı?" diye sorarken, uzun zamandır birlikte olduğu eski kız arkadaşıyla birlikte cipine doğru ilerledi. Çiftlik evini işaret etmek için başını geriye doğru salladı.

Debbie ona bakıyordu ve Debbie onun yüzünün sertleşmesini izledi.

"Törene gelmemesinin bir nedeni var mı?" diye şaşırtıcı bir şekilde karşılık verdi ve devam etti. "Tüm bu olanlar hakkında bize bu kadar saçmalamasının bir nedeni var mı? Dusty'nin her şeyi yapmasının bir nedeni var mı?"

Mike onları cipinin yanında durdurdu ve kaşlarının çatıldığını hissederek ona doğru döndü.

"Törendeydi Deb," diye bilgi verdi ve kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü.

"Öyle miydi?" diye sordu elini onun dirseğinden çekerken. Adam başını salladı. "Arka tarafta duvara karşı duruyordu."

Debbie gözlerini devirmeden önce bir anlığına onu inceledi.

"Yani Dusty," dedi. "Sessiz isyan. Hiçbir şey değişmiyor."

Bu bağlantı kurmadı. Kardeşinin anma töreni sırasında bir cenaze evindeki görüş odasının arka tarafında dururken, bir asi gibi görünmüyordu. Kim olduğunu bilen ama aynı zamanda acı çeken, kendinden emin bir kadına benziyordu.

"Neye karşı isyan ediyor?" Mike sordu.

Debbie'nin kafası sinirli bir şekilde yana eğildi. "Uh... her şey?" Tam cevap verirken sordu. "O Dusty, Mike. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Tam bir belasıdır. Herkes bunu görmeden önce bile hep öyleydi. Rhonda durumda. O çocuklar uyuşmuş durumda. Anne ve baba kaybetmek üzere. Peki Dusty ne yapıyor? Ben de onun gibi yüzlerce kilometre uzaktayım, Rhonda, Fin ve Kirb'le uğraşıyorum, kardeşim için cenaze töreni düzenliyorum ve o bana bok atıyor. Boka ihtiyacım yoktu. Yardıma ihtiyacım vardı. Bir işim, bir evim, bir

hayat ve toprağa koyacak bir kardeşim vardı ve o bana bok veriyor. Aynı eski Dusty. Hiç değişmedi."

O günlerde Mike, Debbie ve Dusty'nin ilişkisini anlamamıştı. Dusty dönüşmeden önce herkes ona taparken, Debbie tapmıyordu. Küçük kız kardeşinin onu nasıl sinirlendirdiğini defalarca anlatmıştı, ara sıra değil, sık sık. Sürekli kavga ederlerdi.

Ama Debbie'nin açıklamalarına rağmen Mike .

İlk başta, Mike Debbie'yle birlikte olmak için evlerindeyken Dusty'nin sık sık içeri girdiğini düşünmüştü. İtiraf ki, şansı olsa Debbie'yle öpüşmek ve onu azdırmak istediği ve bunu etrafta on iki yaşında hareketli bir çocuk varken yapamayacağı gerçeği göz önüne alındığında bu sinir bozucuydu. Garip bir şekilde, Dusty, Dusty olduğu için, her zaman hayal kırıklığını çabucak atlatır ve onu kıkırdatmak için ona takılmaya, Dusty'nin gerçekten iyi olduğu bir şey olan espriler yapmaya ve sadece etrafta dolaşmaya başladılar. Debbie ilgiden hoşlanıyordu ve küçük kız kardeşinin onun ilgisini çekmesinden hoşlanmadığını anladı. Mike bunu durdurmaya çalıştı ama başaramadı. Dusty o kadar çekiciydi.

Daha sonra, Debbie'nin bekâretini aldıktan sonra, ilişkileri farklı bir noktaya geldi ve Debbie'yi ve kendisini Dusty'den nazıkçe uzaklaştırma konusunda çok daha yetenekliydi. Genç bir delikanlıydı ve on üç yaşında bir çocukla takılmaktan daha iyi yapacak işleri vardı.

Yine de Debbie'nin kız kardeşine karşı tutumu hiç değişmemişti, bu yüzden sorunun o olmadığını biliyordu.

Dusty değiştiğinde Debbie'nin her zaman başkalarının görmediği bir şeyi gördüğünü düşünmekten başka bir şey anlamadı.

Yine de, bu sefer bağlantı kuramadı. Cenaze evinin arkasında duran Dusty en son yirmi yıl önce gördüğü Dusty değildi. Ve yüzünde ne öfke ne de sertlik vardı.

Sadece acı.

"Eğer buradaysa, protesto ediyordur," diye devam etti Debbie elini eve doğru uzatarak. "Beni, annemi, babamı, Rhonda'yı, çocukları bırakıp kendi küçük dramını yaşamak için uğraşıyor. Siktir et onu. Başa çıkmamız gereken yeterince *gerçek* dram var. O kendi hayali dramını yaşayabilir. Dusty hayali bir dünyada yaşamakta her zaman iyiydi."

Mike, Dusty'nin neyi protesto ettiğini bilmek istiyordu. Ayrıca Debbie'ye cenaze hakkında ne saçmaladığını da bilmek istiyordu. Ve bu iki şeyi sağlıklı olandan daha fazla bilmek istiyordu. Bunu hemen anladı. Ve bu onu kızdırdı.

Bu onu da rahatsız ediyordu çünkü Debbie'nin haklı olduğunu inkâr edemiyordu. Dusty törene katılmış ama acılı anne babası, kız kardeşi, yengesi ve yeğenleriyle konuşmadan ortadan kaybolmuştu. Mezarın başında görünmeye tenezzül etmedi. Ve şimdi, ev insanlarla doluyken, ki bu birkaç saat içinde temizlenmesi gereken bir ev dolusu dağınıklık anlamına geliyordu, hiçbir yerde görünmüyordu.

Kanıtlar onun değişmediğini gösteriyordu. Cömert, eğlenceyi seven bir çocuktan bencil, asık suratlı bir gence dönüşmüş, fırsat buldukça kasabadan kaçmış ve olabildiğince uzak durmuştu. Kardeşi ölmüştü, ailesi, yani *onun* ailesi acı çekiyordu ve o ortalıkta yoktu.

"Üzgünüm tatlım," diye mırıldandı. "Bundan bahsetmemeliydim."

Gülümsemesi küçüktü ama fısıldadığında samimiydi, "Eğer , konuda şikayet edemezdin. O yüzden... teşekkürler."

"Nerede yaşadığını biliyorsun," dedi ona. "Burada olduğun sürece, orospuya ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa beni bul."

Başını yana eğdi ve onu tekrar inceledikten sonra yumuşak bir sesle, "Sen de hiç değişmemişsin. Bir kadın hayatı boyunca pek çok erkekle tanışır. Hepsinin tipi vardır, bu yüzden hepsinin unvanı vardır. Benim için ne yazık ki, bunu anlamak için çok gençken İyi Adam'la tanıştım."

Sesinde pişmanlık duyup duymadığını bilmiyordu. Ayrıca bu konuyu kapatması gerekiyordu. Lisedeyken Debbie'den hoşlanıyordu. Ama özel dikim, pahalı takım elbisesi, sağlam, alçak topuklu, sık olmayan topuklu ayakkabıları, minimal makyajlı yüzü, moda için değerli zamanını harcamak zorunda kalmayacağı anlamına gelen kısa bir tarzda kesilmiş saçları, para kazanmak ve bir avukat olarak taşaklarını patlatmak için kullanabileceği zaman, ona göre değildi. Çekici olmadığını söyleyemezdi. Söyleyebileceği şey, anlamadığı ve anlamak istemediği nedenlerden dolayı, bunu saklamak için elinden geleni yaptığıydı. Dikkat etmeyi, işaretleri okumayı, kırmızı bayrakları ayıklamayı ve yoluna devam etmeyi öğrenmişti. Zor yoldan öğrenmişti. İki kez. Bunu tekrar yaşamayacaktı.

"Teşekkürler tatlım," diye mırıldandı, eğildi, dudaklarını yanağına değdirdi ve sonra doğruldu. Birkaç santim geri çekilirken bile elini kaldırıp kızın üst kolunu sıktı ve "Kendine iyi bak," diye mırıldandı.

Debbie Holliday aptal olmaktan çok uzaktı. Fırçayı gördü ve o fark ettiğinde o da fark etti. Bu, daha önceki yorumunun pişmanlık içerdiği anlamına geliyordu. Uzlaşmayı umuyordu. Gerçek bir uzlaşma olmadığını biliyordu. Hayır, hayatta olduğunu hatırlatmak istiyordu. Yaşamanın iyi yanlarına katılmak istiyordu. Aşinalık ve nostalji istiyordu. Eski lise erkek arkadaşının, kardeşini kaybetmenin acısını dindirmesini istiyordu.

Ve Mike'ın bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. İyi bir hafızası vardı ve onu sevişmeye o başlatmıştı. Ondan önce bir kızla birlikte olmuştu, bu yüzden uzman sayılmazdı. Yine de, ergenlik çağındaki seks hayatları devam ederken, Mike onu almayı olduğu kadar vermeyi de öğrenmek için kullanmıştı. Kız da onu her şeyi nasıl elde edebileceğini öğrenmek için kullanmıştı. Kız deneyler yapıyordu, bu da adamın hoşuna gidiyordu. Ama sonuçta bencil bir puşttu. Bunu düşünmek hoş bir şey değildi ama doğrudu. Ve şimdi onun hakkında bildiği her şey değişmediğini haykırıyordu.

Bu saçmalığa ihtiyacı yoktu.

Kolunu bıraktı, çenesini yukarı kaldırdı, cipinin sürücü kapısını açtı ve içeri girdi. Kontağı çevirdi ve şeritlerine dizilmiş düzinelerce arabanın arasından geçerek dışarı çıktı, Debbie'nin siyah takım elbisesiyle kardan temizlenmiş yürüyüş yolunda durup onun gidişini izlediğini hissetti.

Ve gitti.

Holliday Çiftliği'nin hemen yanındaki bir sitede bulunan konağına arabayla gitmek en fazla beş dakika sürüyordu. Bunun nedeni de evine ulaşmak için sitenin girişine kadar arabayla gitmesi ve sitenin içindeki sokaklarda gezinmesi gerekmesiydi. Eğer 4x4'ünü evini çiftlikten ayıran tarladan geçirebilseydi, bu yaklaşık yirmi saniye sürerdi.

Ama evine arabayla gitmemiş. Çocukları hafta sonu için eski karısı Audrey ile birlikteydi.

Ve Dusty Holliday'in şehirde olma ihtimali vardı. Erkek kardeşi öldü, kız kardeşi Washington'dan, ailesi Florida'dan geldi. Ve

ailesinin yanında durup onlara yardım etmek yerine sessizliğini koruyordu.

Ve bu onu kızdırdı. Çok fazla. Mantıklı olandan daha fazla. Ama umurunda değildi. Kendini bildi bileli kardeşini tanıyordu. Onun ailesiyle de kiliseye gitmişti. Kız kardeşinin bekaretini almıştı. Ona zamanını ve ilgisini vermişti. Ve bir buçuk saat önce, kardeşinin mezarının başında durmuş, cesedinin toprağa indirilişini izliyordu.

Birinin Dusty Holliday'in kafasını kışından çekip çıkarması gerekiyordu ve Mike'tan bir yaş büyük olan Darrin taze toprağın altındayken Mike bunun kendisi olacağına karar verdi.

* * * * *

Şehirde iki otelleri vardı ve her ikisi de otoyol rampasına yakın konumdaydı.

Ve o bir polisti. Rozeti olan bir polis.

Onu ve kıyafetlerini görünce daha pahalı olan otele gitti, adını verdi ve rozetini gösterdi.

Gecikmeden ona oda numarasını verdiler.

Asansör yerine merdivenleri kullandı. Bu bir alışkanlıktı. Bir işi, bir evi ve velayeti kendisinde olan iki ergen çocuğuyla spor yapmak için istediği kadar zamanı yoktu. Bu yüzden alışkanlık olarak aktif olmanın yollarını buldu.

Lisede basketbol oynamıştı ama mezun olduğu okulda, zengin bir basketbol geçmişi olan ve bulabildiklerinin en iyilerini kadrosuna katan Purdue'de oynayacak kadar iyi değildi. Yine de kardeşleriyle birlikte haftada üç, dört kez olmak üzere ellerinden geldiğince sık basketbol oynuyorlardı.

Üniversiteden sonra fit kalmıştı çünkü bunu seviyordu ve işi için fit kalıyordu.

Ama Audrey ile evlenince hayatı değişti.

Biriktirdiği faturaları ödemek için kışını yırtarak çalışıyordu. Dedektif olana kadar iki işte çalıştığı için arkadaşlarıyla basketbol oynamaya ya da spor salonuna gitmeye vakti yoktu. Dedektif olduğunda ve çalışma saatleri yüzünden diğer işi bırakmak zorunda kalmış, daha sonra Audrey'den ayrıldığında tekrar başlamıştı. Colt ya da Mike'ın ortağı Garrett "Merry" Merrick ile teke tek. Ya da ikiye iki,

Merry ve o, Colt ve arkadaşı Morrie'ye karşı. Ve oğlu Jonas ile oynadı. Spor salonuna da gitti. Ancak boşandıktan sonra, Audrey ortak velayetleri sırasında çocuklarına bakmadığında, onunla savaştı ve onları tam olarak aldı. Ergenlik çağındaydılar ve meşguldüler, sosyaldiler ama yine de çok zaman ayırmayı başardılar. Bu, spor salonuna dört haftada bir yaptığı ziyaretlerin ve haftada bir teke tek ya da ikiye iki maçlarının, şanslıysa haftada iki kez spor salonuna gitmeye ve ayda bir ya da iki kez basketbol maçlarına dönüşmesi anlamına geliyordu.

Yani fiziksel bir şey yapma şansı varsa, bunu doğal olarak yapardı.

Bu sefer de öfkesini yatıştırmak umuduyla yaptı. İşe yaramadı.

Dördüncü kata çıktı, kapıdan içeri girdi ve tabelaları takip ederek oda numarasına ulaştı.

Gecikmeden kapıyı çaldı.

Sonra bekledi.

Bir dakikadan fazla sürmüş ama o bir dakika çok uzundu ve kapı açıldığında tekrar çalmak üzereydi.

Ve tam karşısındaydı.

Saçları artık açık değil, dağınık bir düğüm halindeydi ve başının üst arka kısmındaki her yerden kalın, dikenli bukleler fıskırıyordu. Artık gümüş rengi ve siyah giymiyordu ama çok solmuş bir kot pantolon ve aynı derecede solmuş ve yıpranmış bir zamanlar bordo şimdi solmuş bir tişört giyiyordu. Ön taraftaki yıpranmış beyaz çıkartmanın üzerinde bir attan atılmakta olan, mahmuzlu ve zıpkınlı bir kovboy, altında da "Ye onu kovboy!" diyen western tarzı bir yazı ve onun üzerinde de bir kemer içinde "Schub's Texas Saloon and Hoedown" yazıyordu. Ayakları çıplaktı, parmak uçları tırnaklarıyla aynı şarap rengindeydi ve adam onun 1.80'den uzun olamayacağını, muhtemelen 1.80'e daha yakın olduğunu fark etti. Bunu biliyordu çünkü altı bir boyundayken ona bakmak için epeyce yolu vardı.

Hâlâ makyajlıydı ve her iki bileğinde de gümüş bilezikler vardı.

Gözlerini kocaman açmış, dudaklarını ayırmış, gözle görülür bir şekilde şok olmuş bir halde ona bakıyordu.

"Mike," diye fısıldadı.

Ve bu, yine mantıksızca ve yine umurunda değildi, onu kızdırdı. Dusty, rahat, uzaklaştırılmış, otel odasında oturmuş dinleniyordu. Evet, bu onu kızdırdı.

Bu yüzden onu itti ve odasına girdi.

Güzel, temiz ve iyi dekore edilmişti. İki yıl önce biri aşırı dozdan öldüğünde bir kez bu odalardan birinde bulunmuştu. Onun dışında, hiç.

Bagaj sehpasının üzerinde yıpranmış ama şık, taba rengi deri bir el çantası vardı. Komodinin üzerinde takılarının bir kısmı, bir cep telefonu ve bir anahtar kartı duruyordu. Blazer ceket, eteği ve balıkçı yaka kazağı, belli ki hiç düşünülmeden sandalyenin üzerine atılmıştı. Her ikisi de yan duran kovboy çizimleri sandalyenin önünde, düşürüldükleri ve unutuldukları yerde duruyordu. Büyük, püsküllü, siyah süet çantası masanın üzerinde patlamış gibi duruyordu. Yatağın üzerinde bir MP3 çalar vardı, örtüler düzgün değildi, yastıklar başlığa yaslanmış ve çökmüştü. Orada uzanmış, müziğin tadını çıkarıyordu.

Bunun değişmediğini gördü. Hem de hiç. Odasını takıntılı bir şekilde düzenli olan Debbie ile paylaşmıştı. Dusty her zaman... *değildi*. Hiçbir şekilde. Annesi tarafından kendisine verilen ev işlerini yapardı ama odanın kendi tarafı her zaman içinden kasırga geçmiş gibi görünürdü. Bayan Holliday bu konuda onun başının etini yerd ama artık vazgeçmişti. Debbie bu konuda onunla sürekli kavga ederdi. Dusty'nin hiç umurunda değildi. Dusty'nin yapacak daha iyi işleri vardı ve bir hediye eşya dükkanında bulunduğu bir levhayı harçlığıyla satın alıp odanın kendi tarafına astığında bunu açıkça belirtti. "Sıkıcı kadınların tertemiz evleri vardır." yazıyordu. Bu, kız kardeşine günlük bir "siktir git "ti. Mike her zaman gizliden gizliye bunun komik olduğunu düşünmüştü. Debbie o levhadan nefret ediyordu, onu çıldırtıyordu. Mike ona kızmasının Dusty'nin keyfini yerine getirdiğini kaç kez açıkladıysa da Debbie kızmaya devam etti.

"Burada ne yapıyorsun?"

Onun yumuşak, müzikal sesini duydu ve yüzünü ona döndü.

Ortaokul ve lise korolarının yanı sıra kilisedeki çocuk korosunda da şarkı söylemişti. Pek çok solo yapmıştı. Sesi Karen Carpenter'ı andıran saf ve tatlıydı. Hatta

Sıra ona geldiğinde şarkı söylemeyi hiç bırakmadı. Koroyla birlikte eyaletin dört bir yanındaki yarışmalara katılmış, kurdeleler ve kupalar kazanmış ve koroyu ilçe, bölge ve son yılında eyalet zaferlerine taşımıştı. Darrin ona yine gururla anlattığından beri duyduğuna göre, bunun için üzerindeki pisliği temizlemişti. Şarkı söylemeyi o kadar çok seviyordu ki, bunun için grunge'dan vazgeçmişti. Daha gençken bile konuşma sesi neredeyse şarkı söyleme sesi kadar güzeldi. O da hep öyle düşünürdü.

Ve hiç değişmemişti.

Ve, lanet olsun, olgunlukla, aynı zamanda çok daha iyiydi.

"Annen, baban, kız kardeşlerin, yeğenlerin, hepsi çiftlikte," diye bilgilendirdi onu.

"Biliyorum," diye cevap verdi sessizce.

"Yardımanız işlerine yarayabilir," diye devam etti.

"Ben -" diye başladı ama sinirlenen Mike onun yerine konuştu.

"Rhonda berbat durumda. Annene yük treni çarpmış gibi görünüyor. Yeğenlerinin ikisi de kapanmış. Baban şirketin önünde kendini kaybetmemek için o kadar çok enerji harcıyor ki, yere yığılmaması bir mucize ve sen? Kot pantolon ve tişörtünle arkana yaslanıp müzik dinliyorsun ve belki de oda servisinden ne alacağını düşünüyorsun."

Yüzü değişti, bunu gördü ve değişimi anladı. Bir polis olmasaydı ve eski karısı aşırı harcamalarını gizlemek için bir aldatma sanatı yapmasaydı bile, her ikisi de ona insanları okuma konusunda yılların deneyimini veriyordu, değişimi anlayabilirdi.

Adam ona vurmuş gibi görünüyordu.

Mike'ın umurunda değildi. gelmesi gerekiyordu.

Bu yüzden onun gözlerini tuttu ve devam etti.

"Seni anlamıyorum, Dusty. Yirmi yıl önce saçmalıklarını anlamıyordum. Şimdi de anlamıyorum. Hayır, *kesinlikle* şimdi anlamıyorum. Bu senin ailen. Bu insanlar seni seviyor ve kardeşini toprağa verdiler. Cidden, bilmek istiyorum ve sen de bana söyleyeceksin. Senin derdin ne lan?"

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı.

"Şaka yapmıyorum," diye karşılık verdi.

"Şaka yapıyorsun," diye tekrarladı hemen başka bir fısıltıyla.

"Değilim," diye tekrarladı o da.

Sonra bir anda eğildi, gözleri kısıldı ve "*Şaka yapıyorsun!*" diye bağırdı.

Mike cevap vermek için ağzını açtı ama Dusty daha bitirmemişti.

"Seni yirmi yıldır *görmüyorum*, Darrin *öldü*, sen otel odama gelip bana *Debbie'nin saçmalıklarını mı anlatıyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?*" Ellerini havaya kaldırdı, onları ayıran üç adımı attı ve adamın göğsüne sertçe vurdu. "Onu tanıyorsun. Onu ve saçmalıklarını biliyorsun." İki elini tekrar havaya kaldırdı ve sordu, "Tanrı şahidim olsun Mike, Tanrı şahidim olsun? Geri teptiğimi mi düşünüyorsun?" Onun cevap vermesini beklemedi. Eğildi ve yüzüne doğru bağırdı, "*Ama ben değilim!*"

İki adım uzaklaştı, sonra dönüp volta atmaya başladı. Ve aynı zamanda, her şeyi ortaya döktü.

"Siktiğimin Debbie'si. *Debbie!* Tanrım, bunun annemi öldüreceğini bilmesem, o kaltakla tokatlaşır, saç çeker, evin içinde yuvarlanır, kız kardeş kavgası yapardım. *Tanrım!*" diye bağırdı, durdu ve ona doğru döndü. "Rhonda lanet olası bir pislik ama pislik olsa bile Darrin'in ne istediğini biliyordu. Debbie dinliyor mu?" Tekrar ona doğru eğildi ve bağırdı, "*Hayır!* Rhonda, Darrin'in sadece aile istediğini söyledi, küçük bir tören, büyük bir şey yok, evde kimse yok. Rhonda'nın bu saçmalıkla başa çıkamayacağını *biliyordu*. Rhonda'nın hassas olduğunu herkes bilir. Kırk dört ya da doksan dört yaşında da olsa başına kötü bir şey geldiğinde Rhonda'nın bununla başa çıkamayacağını biliyordu. Bu yüzden onun için kolay olmasını istedi. Hepimize ihtiyacımız olan kapanışı sağlamak ve sonra da karısının hayatına devam etmesine yardımcı olabileceği bir yere götürmek istedi. Ama Debbie değil, hayır." Hayır" kelimesini alaycı bir şekilde uzattı. "Debbie'nin dediğine göre bu hiç hoş değil. Kasaba vedalaşmak isteyecektir, diyor Debbie. Darrin o çiftlikte çalışan dördüncü kuşak, diyor Debbie, bu yüzden görünüşe dikkat etmeliyiz, diyor Debbie *ucube*. Debbie son yirmi yıldır kardeşimle *yatıyor* mu?" diye sordu, sonra eğilip geri çekildi ve bağırdı, "*Hayır!* Ona iki oğul verdi mi? *Hayır!* *Onun* ne istediği umurunda mı? Rhonda, oğullarım ve açıkçası annem için neyin daha kolay olacağı umurunda mı? *Hayır, hayır!* O ne istiyorsa onu istiyor, başkasını sikeyim. Bil bakalım ne oldu Mike? O itti ve o

İtti, kaktı, hırladı, oyunlar oynadı ve hepimiz onun saçmalıklarına o kadar alışmıştık ki istediğini elde etti."

Bağırmayı bıraktı ve nefes nefese kaldı, gözlerinde öfkenin yanı sıra acı da okunuyordu.

Ama Mike hatasını çoktan fark etmişti. Bunu biliyordu. Cenaze evinde kızın her yerinde bunu görmüştü, içgüduları bunu haykırıyordu ama o bunu görmezden gelmişti ve şimdi kendini bir pislik gibi hissediyordu. Ve böyle hissediyordu çünkü öyle davranmıştı.

Bu yüzden hasar kontrolü başlattı.

"Tatlım -" diye başladı ama kadın başını salladı, geri adım attı ve konuşmaya devam etti.

"En kötüsü bu değil Mike. Yakılmak istedi. Debbie hayır dedi. Rhonda da kapalı bir tabut istedi. Ve Debbie... dedi ki..." eğildi, "*hayır*."

"Tanrım," diye fısıldadı.

"Evet," diye karşılık verdi hemen. "Tanrım. Rhonda da hassas biri ama aptal değil. Kardeşim öldü ve hemen beni aradı. Düzenlemelerle başa çıkacak gücü olmadığını biliyordu. Debbie'nin Debbie olacağını biliyordu. Darrin'in ne istediğini biliyordu, bana söyledi ve ben de her şeyi hallettim. En ince ayrıntısına kadar. Sonra annem, annem olduğu için çenesini tutamadı, Debbie'ye söyledi ve Debbie aklını kaçırdı. Sonra da kulağına taktığı o aptal şeyle DC'de dolaşıp bana, anneme, Rhonda'ya, babama, George Markham'a, herkese seslendi. Şimdi de ben, bu kardeşim, bu da Darrin," sesi çatallaştı, üzüntüden boğazı tıkanmıştı. Mike ona doğru ilerlemeye hazırlandı ama kadın ısrar edince durdu, "Onun istediğini istedim. Onun kadınına, ailesine göz kulak olmak istedim."

Sesi kalındı, kelimeleri güçlkle söylüyordu ama devam etti, onları söylemesi gerekiyordu, böylece Mike olduğu yerde durdu ve ona izin verdi.

"Bu yüzden istediğini aldığından emin olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırdım ve onların arkasını kolluyordum. Ama annem, annem olduğu için barış istiyordu ve Debbie de Debbie olduğu için konuda çenesini kapatmıyordu. Kendimi bildim bileli annemin bu barışı sağlamasının en iyi yolu Debbie'ye istediğini vermektir. Bu yüzden konuştu

Rhonda bu saçmalığın içindeydi ve bana bırakmamı söyledi. Rhonda çok kızgın biliyordu, babam da öyle. Ama kendimi bu işe kaptırmamın kimseye bir faydası yoktu, sadece işleri daha da boktan hale getiriyordu. Bu yüzden geri çekildim. Ama buna ortak olmayacaktım Mike. O *lanet* olası, *lanet olası*," sesi yine çatladı ama devam etti, "cenaze salonuna girip kardeşimin öldüğünü ve herkesin aynı şeyi görmesi için ortaya serildiğini görmek yeterliydi. Ve Debbie'nin her ne sebeple olursa olsun yapmak istediği her neyse onu yapmak için düzenlediği o şeyin bir parçası olmayacaktım. Babam ve Rhonda da biliyordu ki o kaltakla bir dakika bile geçirmek zorunda kalırsam aklımı kaçırdım. Bu yüzden bana uzak durmamı söylediler. Ben de uzak duruyorum. Onları bu sabah Debbie cenaze evindeyken gördüm, Debbie'nin en iyi yaptığı şeyi yapıyordu, herkese patronluk taslıyordu. *Pazar günü* yapması gereken aptal bir *konferans görüşmesi* olan sürtük kız kardeşim de dahil olmak üzere herkes gittiğinde, onları yarın göreceğim. Ama şimdi onun saçını başını yolup *gerçekten* çok kötü bir günü daha da kötüleştirmemek için buradayım, arkama yaslanıp müzik dinliyorum."

Konuşmayı kesti ve Mike ona zaman tanıdı. Her şey netleştğinde Konuşması bittiğinde ona zaman tanımayı bıraktı.

"Haddimi aştım," diye nazikçe itiraf etti Mike.

"Evet, öyleydin," diye karşılık verdi Dusty hemen.

Onun gözlerini tuttu ve o da bu jسته karşılık verdi.

Bunu uzun bir süre yaptılar.

Sonra Mike, alışılmadık bir şekilde hemen bir sonuca varmış ve bir pislik gibi davranmaya başlamıştı, yanlış seçimler yapmaya devam etti ve aptalca "Hey, Angel" diye fısıldadı.

Yirmi yılı aşkın süredir ona böyle seslenmemişti. Eskiden ona hep böyle seslenirdi. Bunun tanıdık ve hoş olacağını düşünmüştü. Ama sonuçta, onun için o buydu. Her zaman.

Anında gözyaşlarına boğuldu.

Sonra odanın öbür ucuna geçti ve onu kollarına aldı. Ayak parmaklarının üzerinde durdu, yüzünü onun boynuna dayadı, kollarını onun omuzlarına sımsıkı doladı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Adam başını eğdi, böylece

Dudakları boynunun derisine yakındı. Kadının alışılmadık parfümünün kokusunu alabiliyordu; misk kokuları, daha az çiçeksi kokular, belli belirsiz bir açık hava kokusu ama inkar edilemeyecek kadar kadınsı bir koku... Kadının vücudunun gözyaşlarıyla kontrolsüz bir şekilde kendi vücuduna doğru hareket ettiğini hissederken onun sessiz ağlayışını dinledi.

"İçin... için... kırk dört için," diye kekeledi usulca onun kulağına.

"Biliyorum tatlım," diye fısıldadı boynuna doğru, kolları daha da sıkılaştı.

"O... o... o... çocukların mezun olduğunu bile görmeyecek." Mike cevap vermedi, sadece ona sarılmaya devam etti.

"Tarlalarda olmak istiyordu," diye fısıldadı ve sonra "külleri" diye açıkladı.

Tanrım. Lanet olsun, Debbie. Palavra atıyor. Ona doğru kayıyor. Ve bunu Darrin'e yapıyor.

"Şimdi sadece çürüyor," diye devam etti.

"Öyle bir şey yapmıyor hayatım," diye cevap verdi Mike, kadın ayak tabanlarına düştü, başı geriye gitti, Mike'ınki yukarı kalktı ve Mike onun sulu gözlerini yakaladı.

"Öyle, Mike," dedi ona sessizce.

"Hayır değil, tatlım. O gitti." Kollarıyla onu sıktı. "Berbat, biliyorum, gerçekten berbat ama o gitti. Bedeninin nerede olduğu önemli değil çünkü artık bedeninin içinde değil."

Gözleri uzun onunkileri tuttu. Sonra başını salladı.

"Haklısın," diye fısıldadı.

"Öyleyim," diye kabul etti ve bunu söylediğinde gözlerindeki bulutlar dağıldı ve dudakları kıvrıldı.

Sonra kolları değişti ama onu bırakmak için değil. Elleri boynunun kenarlarına dolanabilsin diye omuzlarını sarmaktan vazgeçtiler. Sonra başparmakları çenesini okşamak için dışarı çıktı. Bunu yaparken gözleri de adamın yüzünde geziniyordu.

Kahretsin. Siktir

et onu. Siktir *et*

onu.

Aklının nereye döndüğünü hemen anladı. Kız kardeşinin aklının döndüğü yeri.

Mike, Debbie Holliday ile hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ama Dusty.

Bu Dusty.

Siktir et *onu*.

"Dusty -" diye başladı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bildiği tek , kızın yüzünün değiştiği, vücudunun onunkine doğru gevşediği ve kollarının kızın etrafından ayrılmadığıydı.

O daha kadın konuştu. "Şok edici," diye mırıldandı.

Kadının sözleri beklenmedikti, bu yüzden "Pardon?" diye cevap verdi.

Gözleri adamın ağzından ayrıldı ve onunkilere geldi. "Şok edici," diye tekrarladı usulca. "Lisedeyken olduğundan bile daha güzelmışsin. Tamamen şok edici."

Öyle değildi. Aynaya bakmak için biraz zaman ayırsa her gün aynı şeyi görecekti.

"Tatlım -" diye başladı, kollarını onun etrafından çekmeye zorladı, elleri onu uzaklaştırmak için belinin yanlarına kaydı ama parmakları boynuna bastırdı ve durdu.

"İyi genler, Mike Haines," diye fısıldadı, gözleri onun ağzına kaydı, ayak parmaklarının üzerinde yükselirken vücudu onunkine kaydı. "Onlara her zaman sahiptin."

Sikeyim.

Dudakları onunkilere değdi ama öpmek için değil. Gözleri açık ve onunkilere bakarken, dudakları onun dudaklarına değerken, "Seni öpeceğim bebeğim," diye uyardı.

Parmaklarını kızın beline bastırdı ve "Bu iyi bir fikir değil, Dusty" diye uyardı.

Gözleri aletinde hissettiği bir şekilde parladı ve ağzı onunkine doğru hareket etti, böylece gülümsediğini anladı.

"Öyle mi?" diye sordu ve cevap beklemedi. "Pek çok kötü fikri hayata geçirdim, güzelim. Ve iyi de yaptım."

Adam cevap veremedi, elleri adamın saçlarına kayarak başını kendine doğru çekti ve dudakları sertçe bastırdı.

Başka bir kadın, hiç kimse, ona böyle bir oyun oynamasaydı, bundan hoşlanmazdı. Tamamen soğurdu. Oyunları o yaptı. Hareketleri o başlattı.

Ama siktir et, dudakları iyi hissettiriyordu. Göğüsleri de göğsüne sıkıca bastırıldığında iyi hissettiriyordu. Parmaklarının altındaki yumuşak et iyi hissettirdi. Ve kız

harika kokuyordu.

Ve iki aydan uzun bir elinden başka hiçbir şeyi olmadığı gibi küçük bir gerçek vardı. Ve yatağını paylaştığı son kadın da lisedeki Debbie'ydi.

Uzun zaman olmuştu.

Çok uzun. Onun gibi bir adam için çok uzun. Böylece ağzı onunkinin üzerine açıldı.

Dili anında içeri kaydı.

Dili anında dışarı çıktı ve kızın ağzına girdi. Kadın kendini ona yasladı.

Siktir, bu *harika* hissettirdi.

Adamın kolları onu sardı ve kadın içinde kendini iyi hissetti. Çok iyi. Çok kısa değildi.

O mükemmeldi.

Başını eğdi ve öpücüğü derinleştirdi. Kadın başını eğdi, onu içeri aldı ve dilini titreten seksi bir iniltiyle bunu yaptı ve adam doğrudan aletini hissetti.

Elleri hemen kızın kıkına gitti. Kadın hemen küçük bir sıçrama yaptı.

Onu yakaladı, kaldırdı, bacakları kalçalarına dolandı ve yol boyunca onu öperek Dusty Holliday'i yatağa doğru yürüttü.

Sonra onu içine koydu ve orada ona katıldı.

Ve sonra Mike Haines kardeşini kaybetmenin acısını dindirmeye başladı.

İkinci Bölüm

Takla Atmak İçin Aklıma Not Almak

Tamam, lanet olsun. Az önce Mike Haines'i becerdim, kız kardeşimin eski erkek arkadaşını. Hayır. Bu doğru değildi.

Tamam, lanet olsun. Az önce, on yedi yaşındayken seksi olan ama şimdi astronomik, inanılmaz, süper seksi olan, kız kardeşimin eski erkek arkadaşı, inanılmaz derecede *muhteşem* Mike Haines'i becerdim ve bu *hayatımda* yaptığım en iyi seksti.

Ve kardeşim hiç ölmemişti, bu yüzden tekrar seks yapsürecek bilemezdim ve Tanrım, lütfen, dua ediyorum, tekrar olmasına izin ver, ama duygusal travma ile ilgili değildi.

Mike yatakta astronomik, inanılmaz derecede iyiydi. Tamam, kahretsin. Tamam, *lanet olsun!*

Doğru, muhtemelen Tanrı'ya bana harika seks vermesi için dua etmemeliyim ama cidden, Mike'ı yarattı ve ona yeteneklerini verdi, bir kadının daha fazlasını isteyeceğini biliyor olmalıydı.

Ama şimdi ne ?

Bir nefes aldım ve Mike'ın parmaklarının omzumda gezindiğini hissettim. Dokunuşu hafifti. Aynı zamanda tatlıydı. Ve bundan çok hoşlanmıştım. Ama konsantre olma yeteneğimi bozuyordu.

Başımı göğsünün ortasına koymuştum, kolumu düz karın kaslarına dolamıştım ve bacağım onunkine dolanmıştı. İşimiz bittikten sonra Mike bizi yatağa yatırdı ve çarşafı belimize kadar çekti.

Düşünmeye çalışarak göğsünden aşağıya, karın kaslarına doğru baktım. Sonra Mike'ın tatlı dokunuşuyla bir sonraki adımda ne yapacağıma dair düşüncelerim, onun karın kaslarına bakarken dağıldı ve düşünecek daha uygun bir düşünce buldum.

Bu, karın kaslarının başka bir ilahi mucize olması mümkün olsaydı. Yani, bu yaşta nasıl karın kası olabilirdi ki?

Bu düşünceyi beynimden silkeledim ve hayatım boyunca yaptığım şeyi yaparak, kanatlanmaya karar verdim.

Döndüm, hafifçe ona doğru kaydım, çıplak gövdem onunkine bastırdı ve yüz yüze geldim.

"Tamam," diye anlatmaya başladım. "Kardeşim yeni öldü ve kollarında hüngür hüngür ağladığım için üzgün olduğumu biliyorsun. Kız kardeşim bir kaltak ve beni çok kızdırdı ve bunu sana ağzımdan kaçırdığıma göre, bu konuda da üzgün olduğumu biliyorsun. İşin aslı şu ki, kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ve sen harikasin. Ve sen Mike'sın. Birdenbire otel odama ve beni . Çocukken sana aşkıttım. Ama bebeğim, cidden, öpüşmenizin iki saniyesinde, bununla ilgili değildi. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Yemin ederim yalan söylemiyorum ve bunu bilmeni istiyorum."

Her şeyi anlattıktan sonra . Bunu yaptığımda koyu kahverengi gözleri kırıştı ve bunu yavaşça yaptılar.

Kahretsin. O bile .

Ve onun gözlerini hep sevmişimdir. Hayır. Bu doğru değildi.

Mike Haines'in her şeyini hep sevmişimdir. Kalın koyu sarı saçlarını. Uzun boyu, zayıf yapısı. Kolay gülümsemesi. Asla kaba olmayan ve her zaman tatlı olan şakalaşma şekli. Size bakarken sanki dünyanın geri kalanı eriyip gitmiş ve görebildiği tek kişi sizmişsiniz gibi hissettirmesi.

Her şeyi.

Daha da yavaş izledim ve "Lafı dolandırma, sevgilim" diye mırıldandı.

Kalbimin etrafındaki baskı ben de sııttım.

Sonra hayatım boyunca yaptığım şeyi yaptığımda, bir karar verdiğimde ve şansımı denemeden önce tereddüt etmediğimde tekrar birikti.

"Bana akıllara durgunluk veren üç orgazm yaşattığın için, geri ödeme tam olarak 'Reggie's Pizza' diye bağırıyormuş, ama bu bir başlangıç. Eğer kalırsan ve onlar da teslim ederse öderim."

Evet demesini istedim. Bunu, kız kardeşimle çıkarken üç yaş büyük olmayı istediğimden daha çok istiyordum, böylece onun yerine benimle çıkabilecekti. Bunu uzun zamandır istediğim her şeyden daha çok istiyordum.

Yıllar.

Belki onlarca yıl.

"Benim için çalışıyor" diyerek bana verdiğinde üzerimdeki baskı kalktı.

Bu sefer doğrudan gülümsedim ve omuzlarımdaki kolu beni sıkarken diğer kolu belime dolandı ve beni daha da üstüne çekti.

"Yine de birkaç şey var," diye mırıldandı.

"Sock 'em to me," diye mırıldandım ve dudakları seğirdi.

Sonra dedi , "Reggie'nin oğlu Toby teslimatı yapıyor ama nadiren. Sipariş vereceğiz, ben gidip getireceğim."

Bu çok kötü oldu çünkü ne o yataktan ne de gözümün önünden ayrılmasını istiyordum ama yine de "Tamam" diye fısıldadım.

"İkincisi, ben öderim."

"Ama -" Başladım ve kolları beni sıktı, yüzü ciddileşti.

"Kadınlar benimle alışveriş yapmaz," dedi sessizce. "Anlıyorum, kadın özgürlüğü falan, bununla ilgili bir sorunum yok. Ama sen benimlesin, ben öderim. Tartışma yok, kesinlikle aptalca bir kavga yok. Benim için bu ."

Kadın özgürlüğü ve hepsi. Bu komikti.

Ben böyleyim işte. Bu komik değildi. Hoşuma gitti. Hem de çok. En iyi kısmı da bunun bir kerelik pizzadan daha fazlası olduğunu ima etmesiydi.

Yine de ödenmesi gereken bir borç vardı.

"Peki üç akıl almaz orgazmın karşılığını sana nasıl ödeyeceğim?" diye sordum.

Yüzü değişti ama cevap vermedi. Bunun nedeni, yüzünün değişme şeklinin cevap olmasıydı.

Hoşuma giden bir cevaptı. Çok seksiydi.

Ayrıca bunun bir cenazeden sonra tek seferlik bir seksten daha fazlası olduğunu ima ediyordu.

"Tamam o zaman, sorun yok," diye mırıldandım başka bir sırtışıla, kolları beni bir kez daha sıktı, dudakları bir kez daha seğirdi ve sonra "Uzan ve ceketimi al, tatlım," diye mırıldandı.

Üzerinden kaydım, yatağın kenarına doğru ilerledim, uzandım ve takım elbise ceketini aldım. Ceketini yukarı kaldırdım, yorganı sırtıma çektim ve ceketini de yanıma alarak ona doğru yuvarlandım. Ceketini ona verdim, iç cebinden cep telefonunu çıkardı, sonra ceketini üzerimden yere attı.

Telefonun tuşlarına basarken ona doğru yuvarlandım.

Gözlerini telefona dikerek, "Nelerden hoşlanıyorsun?" diye sordu.

"Pepperoni, sosis, mantar, soğan, biber, zeytin, jambon veya bunların herhangi bir kombinasyonu."

Gözleri telefonundan bana kaydı, "Ananas mı?"

Dudaklarım kıvrıldı, burnum sızladı ve bunu durdurmaya çalışmadım. Zaten ben de hiçbir zaman durdurmaya çalışmadım. Ben bendim. Ne düşünüyorsam onu düşündüm. Neyi seviyorsam onu severdim. Ve pek bir şey saklamadım. Hayat tüm iniş çıkışları ve saçmalıklarıyla yeterince yorucuydu.

insanlar sizi beslemeye çalışıyordu. Aslında hiçbir amacı olmayan bu tür bir çabayı harcamak saçma bir enerji kaybı gibi görünüyordu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı Mike ve ben de burnumu karıştırmayı bırakıp ona tekrar gülümsedim.

"Bu yankılanan bir hayır," diye açıkladım.

O da gülümsedi ve "Et severler mi?" diye sordu.

"Bana uyar."

Telefonunun bir tuşuna bastı ve kulağına götürdü.

"Onaylıyorum," dedim, vücudumu onunkinin içine doğru kaydırarak, kolu hemen etrafımda hareket etti ve bu da hoşuma gitti. "Reggie hızlı aramada," diye bitirdim.

"İki çocuğum var, başka türlü olamazdı," diye mırıldandı sonra, "Toby? Evet, Mike Haines. Büyük bir et sever siparişi veriyorum."

Sipariş vermeye devam etti ve düşüncelerim iki çocuğu olduğu gerçeğine döndü.

Bunu biliyordum. Darrin söyledi. Darrin bana Mike'ın boşandığını da söyledi. Darrin duyar duymaz beni aramıştı. Darrin, dört gün önce ölene kadar, bir mucize yaratabileceğine dair hayaller kuruyordu. Bu mucize Mike Haines'in yüzüğünü parmağıma takarak beni Burg'a geri getirmesi ve böylece ailemin yanında olmamdı. Daha da iyisi, son sinirime kadar çalışmayacak iyi bir adamın yatağında olacaktım ve Darrin benim için endişelenmeyi bırakabilecekti. Bu nedenle Darrin, Mike'ın eski sevgilisinin tam bir sürtük olduğunun tüm kasabada bilindiği konusunda cömert davranmıştı. Ayrıca ona bok gibi davranıyordu. Ve Mike'ın çok sevildiğini, bu yüzden boşanma kesinleştğinde belediye meclisinin bir geçit töreni düzenlemesini engellemek için çaba sarf ettiğini de.

Bundan çıkardığım şey, Mike gibi iyi bir adamın kendisine bok gibi davranan bir kadına yakalanmasının berbat olduğuydu. Ayrıca benim gibi iyi kadınların, ki iyi bir insan olduğumu ya da en azından öyle olmaya çalıştığımı umuyordum, nasıl olup da kendilerini ezik bulduklarını ve Mike gibi iyi adamların sürtükleri bulduklarını ve bizim gibi insanların birbirlerini asla bulamadıklarını merak ettim.

Dünyanın yolu.

Ta ki kardeşinizin cenazesinin olduğu gün, kendinizi yatakta çıplak ve seks konusunda harika olan iyi bir adamla bulana kadar,

hızlı aramada harika memleket pizzası vardı ve büyük bir sipariş vermeyi sormadan biliyordu.

Yine de, Darrin hayatta olsaydı, dindar ve muhafazakâr olmasına ve benim onun küçük kız kardeşi olmama aldırmadan, Mike Haines'le yatakta çıplak olduğumu bildiği için takla atacağı aklımdan çıkmıyordu.

Ve bunun benim için kaybolmayan kısmı, Darrin artık hayatta olmadığı için berbat olan kısmıydı.

Düşüncelerimin dağıldığını biliyordum ama Mike'ın "Dusty?" diye seslendiğini duyana ve kolunun beni sıktığını hissedene kadar ne kadar derine gittiğimi ya da gözlerimin dağıldığını bilmiyordum.

Gözlerim başının yanındaki yastığı bırakıp onunkilere yöneldi ve onunkilerin sadece bende olmadığını, aynı zamanda artık telefonda da olmadığını gördüm.

Mike gözlerime bir kez baktı ve telefonunu yatağa fırlatırken "Tatlım," , diğer kolu bana dolandı ve beni okuduğunu anladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Olma." O da hâlâ fısıldıyordu.

"Hiç yakın birini kaybettin mi?" diye sordum, başını salladı ve dudaklarımın kıvrıldığını hissettim ama genellikle bunu yaptıklarında hissettiğim duyguyu hissetmedim. "Senin için buna sevindim," dedim usulca.

Mike bana, "İşim gereği pek çok kayıpla uğraşıyorum, Dusty ve bunu atlatacaksın," diye güvence verdi.

"Biliyorum, sadece zorunda istemiyorum."

"Eminim değildir," diye mırıldandı ve beni de yanına alarak oturdu, beni kaydırıp ve ben ona sarılmış bir şekilde otururken yorgan belimize düştü. Bir kolunu kalçalarımın dolamıştı, diğer kolunu da sırtımda gezdiriyordu ve eli kürek kemiklerimin arasında düz ve sıcaktı. Ona bakmak için başımı eğdim ve bana bakmaya başladığını gördüm. "Dediğim gibi, işim gereği çok fazla kayıp görüyorum. Buna hiç alışamadım. Bu yüzden sanırım, uzaklaştırılmak ve bunu hissetmek, bunu deneyimlemek, kötü haber şu ki, artık Darrin'e sahip olmamaya asla alışamayacaksınız. Yani sihirli kelimeler yok. Acıyı hafifletmenin bir yolu yok. Bu sadece hayat ve her şey gibi, yaşamaya devam ediyorsunuz ve başa çıkmayı öğreniyorsunuz."

"Lafı dolandırma, sevgilim," diye az önceki sözlerini kötü bir şaka olarak tekrarlardım ve ikimiz de boşa gittiğini bildiğimiz halde

Hâlâ iyi bir adamdı, bu yüzden bana gülümsedi. Gülümsemesi hoşuma gitti ve bir elimi boynunun kenarına, kolumu da omuzlarına doladım. Bağlandıktan sonra yüzümü yaklaştırdım ve "Başa çıkmayı öğreneceğim" diye söz verdim.

Çenesini yukarı kaldırdı, elini kürek kemiklerimin arasına bastırdı ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Sonra arkasına yaslandı ve usulca "Ben de pizza almaya gidiyorum" dedi.

"Eminim pizza anlaşılmama yardımcı olur," diye tahmin ettim ve bir gülümseme daha aldım.

Bu seferki gözlerine çarptı ve çok daha fazla hoşuma gitti.

"Evet, eminim öyle olacak. Şimdi üstümden kay Angel, giyinmem lazım."

Üzerinden kaydım ama bunu yapmak istemedim. İstemiyordum çünkü vücudu sert, sıcak, büyüktü ve kolları bana sarılıyken ona sarılmak hoşuma gidiyordu.

İstemiyordum çünkü bana "Melek" diyordu. Bana "Melek" diyen tek kişi oydu. Debbie'yle çıkmaya başladıktan birkaç hafta sonra bana böyle demeye başladı. Bunu neden yaptığını bilmiyordum çünkü ben bir melek değildim, bir yaramazdım ya da en azından babam benim hakkımda böyle düşünüyordu ve bu yüzden babamın bana taktığı lakap buydu. Ama bana böyle hitap etmesinin nedeni ne olursa olsun, o zaman da hoşuma gitmişti, şimdi de hoşuma gidiyor.

Ama çok, bana "Melek" demeyi unutmamasını sevdim. Zaman geçmişti, az değil, çok zaman geçmişti. Ve zaman geçtikçe onu düşündüm, sadece Darrin onu bana anlatırken değil. Mike Haines hayatımı yaşarken sık sık aklıma geliyordu. Ve her seferinde kendimi orada iyi hissediyordum. Aslında, onun hakkında konuşmak benim için duyulmamış bir şey değildi. En yakın arkadaşlarımdan hepsi onun hakkında her şeyi biliyordu, Darrin'in raporundan sonra hayatıyla ilgili güncellemeler de dahil. Onun da benim hakkımda aynı şeyi yapıp yapmadığını bilmiyordum. Ama benim için önemli olan bir şeyi unutmaması hoşuma gidiyordu.

Yorganı göğsüme kadar çektim, giysilerini çekiştirmesini izledim ve "Evime gideceğim, üstümü değiştireceğim, pizzayı alıp döneceğim. Muhtemelen yirmi dakika, yarım saat sürer."

"Sonra, çocukların yanına dönmek zorunda mısınız?" diye sordum ve gömleğinin düğmelerini iliklerken gözleri bana kaydı.

"Bu hafta sonu anneleriyle birlikteler."

Şanslıyım, .

"Yani bu bir hayır mı?" Sessizce ve umutla sordum.

"Bu geceyi geçirmek için bir davet mi?" diye sordu, sessizce değil.

"Evet," diye cevap verdim, sessizce de değil.

Düğmelerini iliklemeyi bitirdi, elleri kalçalarına gitti ama gözleri beni bırakmadı.

Sonra Mike sessizce konuşmaya başladı: "Ben tatlım, düşünmeni istiyorum. Buraya bir pislik gibi geldim, haddimi aştım ve seni yaraladım. Darrin'i kaybettin ve acı çektiğini biliyorum. Ama daha önce söylediğin şeye şimdi katılıyorum. O öpücükten yaklaşık iki saniye sonra, benim için farklı bir şey oldu. Senin de aynı şeyi hissettiğini duyduğuma çok sevindim." Devam etmeden önce nazikçe sırtıttı, "Şimdi, o yatakta yaşadıklarımızdan hoşlanmana sevindim, çünkü sonuçta ben de *hoşlandım* ve *bunu* söylediğimde, Angel, ben de *hoşlandım*. Ve senin için boktan bir zamanın ortasında sana bunu yaşattığım için mutlu bir şekilde pizzamı alıp gidebilirim. Ama geri dönmenden önce, söylediklerinin doğru olup olmadığını düşünmelisin. Eğer mesele acını benimle birlikte atlatmaksa, bunun için elimden geleni yaptım. Eğer mesele başka bir şeyse, o zaman geceyi burada geçireceğim."

"Lafı hiç dolandırmıyorsun, değil mi?" Fısıldadım, bu da hoşuma gitti.

Hem de çok.

"İki çocuğum, hayatımı cehenneme çeviren eski karım ve beni mutlu edecek iyi bir şey şansımı kaybetmeme neden olan bir şey yaşadım. İyi bir şeyin tadına baktığım için ne aradığımı biliyorum. Ve bunu kaybettiğimden beri, etrafta dolaşmaya eğilimli bir adam değilim. Artık değilim."

İşte oradaydı. Lafı dolandırmadı. Evet, bunu sevdim.

Hem de çok.

"Sen yokken duygularımı araştıracağım Mike," dedim ona usulca.

İşte o zaman yatağa doğru yürüdü, uzandı, kalçalarını kavradı ve beni kendine doğru çekti. Beni istediği yere getirdiğinde, bir elini kalçalarımın iki yanına koydu ve yüzü benimkinden bir inç uzakta olacak şekilde eğildi.

Sonra yumuşak bir sesle, "memnun olurum, Dusty," dedi.

Hepsi ateşliydi. Söylediği her kelime. Yaptığı her hareket. Ve bunun benim acıyla başa çıkmamla hiçbir ilgisi yoktu.

Tek bir şey

değil.

Sadece sıcaktı.

"Şimdi," diye emretti, "öp beni."

Bu da çok sıcaktı, bu yüzden eğildim ve ağzımı onunkine bastırdım.

Kolu sırtıma dolandı ve beni daha da yukarı çekti, böylece vücudum onunkine bastırıldı ve dudaklarıma dokunarak sert, derin, ıslak bir öpücük aldı.

Bunu çok daha fazla sevdim.

Beni öpmeyi bıraktığında dudaklarıma "En geç otuzda dönmüş ol," diye fısıldadı.

İzin verdiği boşlukta hafifçe başımı salladım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Gözlerindeki gülümsemeyi izledim.

Sonra beni yatağa yatırdı, bıraktı, yatağın kenarına oturdu ve çorapları ve ayakkabılarıyla uğraştı.

Ayağa kalktığı anda ona "Anahtar kart, komodin," dedim. Bana baktı. Bana Mike Lovin' vermeyi bitirmedi, bir elini başımın arkasına doladı, eğildi ve ağzını ağzıma değdirdi.

Sonra beni tekrar bıraktı, bir kolunu uzattı ve telefonunu aldı. Sonra uzandı, takım elbise ceketini aldı ve komodine doğru ilerlemesini, anahtar kartını etiketlemesini, sonra bir elini kaldırmasını, iki parmağını oynatmasını ve odadan çıkmadan önce bana sırtıtmasını izledim.

Sırt üstü düşüp tavana baktığımda kapı henüz arkasından kapanmıştı.

Aradan dakikalar geçti, gözlerim tavanda, kardeşime "Mutlu musun?" diye sordum.

Darrin cevap vermedi ama ben kardeşimi tanıyordum. Sevdiği karısını, onun için dünyalara bedel olan çocuklarını, saygı duyduğu ve ona nasıl erkek olunacağını öğreten babasını, üzerine titreyen ve ona nasıl sevilleceğini öğreten annesini ya da sinirlerini bozan ama de sevdiği kız kardeşlerini bırakıp gitmek istemesine imkan yoktu.

Yine de, her şeyimizi hallettiğimizi öğrendiğinde, takla atmak için zihnine not aldığını düşündüm.

* * * * *

Temizlenmiş, saçlarımın dağınık olmadığından emin olmuştum (dağınıktı, at kuyruğu tutucusunun etrafına bağladığım düğüm bozulmuştu, ben çıkardım) ve cep telefonum çaldığında külotumu ve tişörtümü değiştireyordum.

Elime aldım, ekrana baktım ve odanın diğer ucuna fırlatma isteğimle savaştım.

Sikeyim. Beau. En son eski sevgilim. Yani en son ayrıldığım adam anlamında en sondu, benim ondan yeni ayrıldığım anlamında en son değil. Resmi olarak ayrılmıştık ve yaklaşık dört ay önce kışına tekneyi basmıştım. Ondan önce de gayri resmi olarak sekiz aydır birlikteydik. Ondan önce de altı ay boyunca bitme noktasına gelmiştik.

Beau bizim A Sınıfı Sertifikalı Büyük D Bitmiş olduğumuzu anlamadı.

Ve eğer bu telefona cevap vermezsem, cevap kadar beni tekrar arayacağını biliyordum. Bu, onun kışına tekneyi bastığımdan beri sınırlarımı nasıl çalıştırdığının bir parçasıydı. Ve bir baldızım, iki sevgili yeğenim ve sevdikleri birini kaybetmiş bir anne ve babam olduğunu düşünürsek, telefonumu kapatmak istemiyordum.

Lanet olsun. Beau.

Mike döndüğünde ona mükemmel cinayetin nasıl işleneceğini bilip bilmediğini soracaktım.

Sonra aramayı cevaplamak için ekrandaki düğmeye bastım ve kulağıma götürdüm.

"Ciddi misin?" Selamlamak için kullandım. "Dusty, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

Kardeşimi sevdiğimi biliyordu. Yakın olduğumuzu biliyordu. Benimle birlikte yaşadığı için Darrin'le haftada bir ya da iki kez telefonda konuştuğumuzu ilk elden biliyordu. Yeğenlerimin üzerine titrediğini biliyordu. Kız kardeşimin aksine Rhonda'yı sevdiğimi biliyordu. Yas tuttuğumu biliyordu ve bunu oraya geri dönmek için kullanabileceğini düşündü.

"Beau, biraz meşgulüm," diye haber verdim ona. "İyi misin?" diye sordu bana.

"Hayır. Darrin dört gün önce öldü ve ben 'Burg'daki evimde, uzaktan da olsa hava sahamı soluyan kız kardeşimle birlikteyim. Yine de onun DC'de tecavüzcüleri serbest bırakmak için çalıştığı ve benim Teksas'ta ailemin üç çocuk doğurduğunu unutmaya çalıştığım zamandan daha yakın. Yani hayır, iyi değilim."

"Çok kalacak mısın? mı istiyorsun?" Neden bu kadar *kalın* kafalıydı?

"Beau, şirretlik etmek istemem ama son dört ayda sana uçup burada benimle olmanı istediğim izlenimini verecek ne yaptım?"

"Dusty, böyle zamanlar zordur," diye hatırlattı bana. "Evet, Beau. Bunu anlıyorum."

"Ve sizi önemseyen insanların etrafında olmanız gerekir."

"Hayır, yanında olmak istediğim insanların yanında olmalıyım, yani senin yanında değil. Tekrar söylüyorum, şirretlik olsun diye söylemiyorum," diye ekledim, yani tamamen şirretlik yaparken bile şirretlik yapmış olmamak için.

"Bebeğim, sana göz kulak olmaya çalışıyorum," diye fısıldadı ikna edici bir şekilde ve bundan nefret ettim çünkü bana eskiden benim üzerimde çalıştığını hatırlattı.

Artık öyle değil.

Ona, birçok kez yaptığım gibi, ben onu terk etmeden önce bana göz kulak olmak için kendini öldürmesi gerektiğini hatırlatmadım. Kendini benim için öldürmeyi pek çok açıdan unuttuğunu hatırlatmadım. Ona aslında kendini öldürmesine değil, en azından bizim için *biraz* çaba göstermesine ihtiyacım olduğunu hatırlatmadım. Ben de ona, ilişkimizin yürümesi için kendimi parladığımı ve ben onu terk edene kadar hiç çaba göstermediğini hatırlatmadım. Sonra, bunu yaptığımda, sanki ilişkimizin son on dört ayı çöküp yanmamış ama yavaş, acı verici bir ölümle sona ermemiş ve biz de ödülün zirvesindeymişiz gibi şaşırmış gibi davrandı. Bu yüzden ona, tamamen bilgisiz olmasının beni ne kadar kızdırdığını hatırlatmadım.

Bunun yerine ona, şimdi beni geri istediği için yarım saniyede unutacağı ama birlikte olduğumuz iki buçuk yıl boyunca hafife aldığı bir şeyi hatırlattım.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Sessiz kaldı.

Mike'ın ne kadar süredir olmadığını merak ediyor ve verdiği emri ciddiye almam gerektiğini düşünüyordum. Bu işi berbat etmek istemiyordum ve Mike hayatında olup bitenlerle ilgili on beş dakikalık bir monoloğa dalmamış olsa da söyledikleri kulağa hoş gelmiyordu. Onu istemedim. Duygularımı araştırmam gerekiyordu ve bunu sadece bir ipucu yakalayamayan değil, aynı zamanda seçici işitmeye sahip olan eski erkek arkadaşına kızarken yapamazdım ve o da bir ipucu yakalamak zorunda kalmamak için buna sahipti.

"Beau, gitmeliyim," dedim ona.

Bir an yine sessiz kaldı ve sonra fazla tatlı bir ses tonuyla, "Doğru bebeğim, bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi.

Nefesini tutma, moron, diye düşündüm ama kaltak olmamak için söylemedim.

"Güle güle Beau," dedim kararlılıkla.

"Görüşürüz Dusty," diye cevap verdi ve ben gözlerimi devirdim.

Kesinlikle bir ipucu yakalayamadım ve ekmek kırıntıları da bırakmıyordum. Dört aydır her şeyi ortaya .

Telefonumu kapattım, komodinin üzerine attım, buruşuk yatağa girdim, tavana baktım ve duygularımı araştırmaya çalıştım.

Bunu yapmadığım için zor oldu. Hiç yapmadım. Bir şey hissettim ve onunla devam ettim.

Ergenlik aşkım Mike Haines'le, kırk üç yaşında, on yedi ve on sekiz yaşlarında olduğundan çok daha güzel bir adamla ve onunla en son konuştuğumda ona tam bir sürtük gibi davrandığımda ve o yirmi bir yaşındayken bir odada kızgın, acı içinde olmak gibi. Kendimi onun kollarında bulduğumda onu öpmek istedim. Hem de çok istedim. Bu yüzden onu öptüm.

Hissettim ve ona uydum.

Bu benim için her zaman işe yaramadı. Çetelesini tutmadım ama yaklaşık yarı yarıya olduğunu düşündüm. Bazen işler kötüye giderdi. Bazen de tam . Bunu yapmaya devam ettim çünkü bu . Ayrıca bunu yapmaya devam ettim çünkü bir sayı vuruşu yapmak, işlerin kötüye gittiği zamanlarda hayatta kalmaya değerdi.

Tavana bakarken bildiğim tek şey, Mike'ın sayı yapmasını istediğimdi.

Bunu istemedim çünkü o benim ergenlik aşkımdı. Bunu istemedim çünkü yıllar boyunca onu sık sık düşündüm ve bunu sevgiyle yaptım. Bunu istemedim çünkü Mike olağanüstü bir aşıktı. Bunu istemedim çünkü kardeşim kırk dört yaşında aniden ölmüştü, o benim en iyi arkadaşımdı ve onsuz hayatımı nasıl yaşayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu istemedim çünkü en iyi arkadaşım olan kardeşim bunu benim için istiyordu.

Sadece istedim.

Kapının kilit sesini duydum, başımı yastığa koydum ve Mike'ın içeri girişini izledim.

Hayır. Bu doğru değildi.

Mike'ın bir elinde havada tuttuğu pizza kutusu, diğer elindeki altılı şişe biranın sapına dolanmış parmakları gözüme ilişti. Üzerinde harika görünen bir kot pantolon giymişti. Ayrıca üzerinde krem ve gri parçalarla bezenmiş kahverengi bir süveter vardı; uzun yakası kaslı boynuna kadar uzanıyordu ve boğazındaki birkaç düğmesi açıktı. Ayrıca üzerinde harika duran kahverengi bir deri ceket giymişti. Ve son olarak, saçları karışmıştı, muhtemelen değişmişti, düzeltmemişti ve bu onda *inanılmaz derecede* harika görünüyordu. Yatakta doğruldum ve bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için ona doğru döndüm.

Yatağa doğru yürüdü, gözleri benim üzerimdeydi ve pizza kutusunu yatağın üzerine bırakırken tek kelime etmedi. Sonra komodine doğru ilerleyip birayı oraya koyarken de sessizliğini korudu. Sonra ceketinin içine uzanıp bir şişe açacağı çıkardı ve biranın yanına şangırtıyla bıraktı.

Otel The Ritz olmadığı için şişe açacağı getirmeyi unutmamasının akıllıca olduğunu düşünüyordum ama deri ceketini silkip yatağın ucuna fırlatırken bira kapaklarını çıkarmak için mobilyalarının kenarlarını kullanmamızı muhtemelen hoş karşılamayacaklarını tahmin ediyordum.

Sonra bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Ee?" diye sordu.

Kesinlikle geçmiyordu.

"Welp," diye başladım. "Senin de vaktin olduğunu sanıyorum ama bana , istersen geceyi burada geçirebilirsin."

Beni inceledi.

Sonra usulca, "Emin misin?"

diye sordu. Nefesimi içime çektim.

Sonra başımı salladım ve "Eminim" diye fısıldadım.

Bunu yaptığımda, tuhaf bir şekilde, "Soğuk pizza hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Şaşkınlıkla başımı yana eğdim ve "Pardon?" diye sordum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan pizza kutusunu aldı, yere bıraktı, bana doğru eğildi, ellerini götüme koydu ve beni yataktan kaldırıp kollarına aldı. Sonra döndü ve yere düştü, ben onun üstündeyken sırt üstü yere düştü. Beni sırtüstü yatırıp kendisi de üstümdeyken beni sırtüstü yatırdığında, bunun etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

Sadece yüzünü görebiliyordum, elleri üzerimde hareket ediyordu, fısıldadı, "Soğuk pizza. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır," fısıldadım.

"Doğru," diye mırıldandı.

Sonra beni öptü ve pizza yerde durup soğurken bana bir sürü başka şey yaptı.

* * * * *

"Çömlekçilik mi?"

"Evet, vazolar, kaseler ve bunun gibi şeyler. Yani bu benim. Muhteşem bir şey. Çok seviyorum. Çok emek verdim. Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Öğlen başlayabiliyorum ve bir bakıyorum gece yarısı olmuş. Ama yine de, birinin orta boy bir vazoya iki yüz dolar ödemesinin tamamen saçma olduğunu düşünüyorum," diye omuz silktim, "ama ."

Mike'ın üzerinde kot pantolonundan başka bir şey yoktu. Sırtı yatak başlığına dönüktü.

Gözleri benim üzerimdeydi.

Üzerimde yine tişörtüm ve külotumdan başka bir şey yoktu. Vücutum kalçalarımın eğilmişti, baldırlarım onun kalçalarının üzerindeydi, geri kalan kısmım ise yatağın üzerinde uzanıyordu. Yan yatmıştım, ön kolumun üzerindeydim ve altıma bir yastık sıkıştırılmıştı.

Kalçamın kıvrımında bir bira vardı. Aramızda pizza kutusu vardı. Ve artık birbirimizi İncil'den oldukça iyi tanıyorduk, bu yüzden diğer iyi geçiyorduk.

Ben pizzadan bir ısırık alırken usulca, "Vay be tatlım, malın iyi olmalı," dedi.

Çiğnedim, yutkundum ve sııttım. Sonra da "Sanırım öyle" dedim. Sonra bir ısırık daha aldım.

"Etkilendim," diye cevap verdi.

Çiğnedim, yutkundum ve tekrar sııttım, sonra da "Görene kadar olma" diye uyardım.

O da sııttı ve "Demek sevdiğin bir iş yapıyorsun" dedi. "Kesinlikle," diye onayladım.

"Aferin sana Dusty," diye mırıldandı ve kendi pizzasından bir ısırık aldı.

"seviyor musun?" Ben sordum.

Çiğnedi, yutkundu ve "Polis mi oluyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Gün geliyor nefret ediyorum, gün geliyor seviyorum," diye yanıtladı.

"Ama bunun önemli bir iş olduğunu hissediyorum. Bazı günler kendimi kaybediyorum ve bunun için hiçbir şey göremiyorum. Bazı günler ise bir fark yaratıyorum. Fark yarattığım günler geri kalan her şeye geliyor. Yani evet," diye tekrar sııttı, "genel olarak işimi seviyorum."

"Harika," diye fısıldadım ve sonra ona "Bir gün başkan düşünmüştüm," dedim.

Bir kahkaha patlattı ve ben de izledim. Bu Mike'ın her zaman sevdiğim başka bir özelliği idi. Gülüşü. Harika bir espri anlayışı vardı ve çok gülerdi. Her zaman yakındı, elde etmesi kolaydı. Yine de, o , bunun için çalışmıştı. Ama aynı zamanda derin ve çekiciydi. Ve yıllar geçtikçe daha da güzelleşti.

Çok daha iyi.

Ayıldığında, pizza diliminin son lokmasını ağzına götürmeden önce "Başkan?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim, yeni dilime uzanırken. "Çoğunlukla muhteşem olduğun için, kısmen de kendin olduğun için sana aşık oldum. Her şeyi yapabileceğini düşündüm."

Dilimimi alıp ona dönüp baktığımda yüzünün yumuşadığını fark ettim ve cidden, doğal olarak çok iyi bir görünüşü vardı ama bu açık bir kazanandı.

Sonra sessizce, "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm tatlım," dedi.

"Hayal kırıklığına uğramadım Mike," diye onu temin ettim. "Yaşlandıkça ve dünyanın gidişatını anladıkça, başkan olmanın o kadar da tatlı bir iş olduğundan emin değilim. Senin tarif ettiğin şekilde polis olmanın daha tatlı olduğunu düşünmüyorum ama sevdiğin bir şeyi yapıyorsun. Bir fark yaratıyorsunuz. Bunu hissediyorsunuz. Senin için değerliyse benim için de değerlidir. Senin için işe yaradığı sürece benim için de işe yaramak zorunda değil."

"Benim için işe yarıyor," diye karşılık verdi. "O zaman iyi," diye fısıldadım.

Yeni bir dilim kaptı. Ben de kendiminkinden bir ısırık aldım ve birayla .

Kendininkinden bir ısırık aldı, uzanıp komodinden birasını aldı ve bir nefes çektikten sonra yerine koymak için arkasına yaslanıyordu ki, "Bana bir şey açıklamak ister misin?" diye sordu.

"Haydi," diye davet ettim ve bir ısırık daha aldım.

Arkasına yaslandı ve gözlerini bana dikti.

"Tahminimin doğru olmadığını öğrenince cidden hayal kırıklığına uğrayacağım ama bu yatakta benimle birliktesin, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, geceyi benimle geçiriyorsun, yani özgürsün. Bilmek istediğim şey bunun nasıl olabileceği?"

"Pardon?"

"Özgür müsün?"

"Özgür mü?"

"Bir erkeğin var mı?"

Başımı salladım ve "Hayır" diye ekledim.

"Peki bu nasıl olabilir?"

"Ne sorduğunu anlamıyorum bebeğim."

Konuşmayı kesti ve beni inceledi ve bunu, gözlerinin başımdan kucağındaki bacaklarıma gidip tekrar geri gelmesi anlamında iyice yaptı.

Sonra gözleri benimkilere takıldı ve sesi sert ve garip bir şekilde sinirli bir tonda, "Dusty, sanırım beni anladın," dedi.

"Uh... bu olumsuz olurdu," diye karşılık verdim.

Bakışlarımı tuttu ve sonra sordu, "Düz mü?"

"Mike, beni tamamen kaybediyorsun."

"Doğru," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Açık konuş Dusty, harikasin. Yatakta harikasin. Birinci sınıf kafa veriyorsun. Komiksin. Yaptığın işi seviyorsun ve bu işte başarılısın. Belli ki kendini tanıyorsun ve bildiklerin konusunda rahatsın. Tüm bunlara rağmen, nasıl kabul edilmediğini anlamakta zorlanıyorum."

Bütün bunları düşünmesi hoşuma gitti.

Harikaydı. Ama... ciddi mi?

"Bariz olanı söylüyorum ama Mike, sen harikasin. Yatakta harikasin. Bana oral seks yaptığında, her iki seferde de, vücut dışı bir deneyim yaşadığımı iddia edebilirim. İyi birisin. Yaptığın işi seviyorsun ve bunda başarılısın. Kendini tanıyorsun ve kim olduğun konusunda rahatsın. Tüm bunlara rağmen, senin de özgür olduğunu tahmin ederken neden alınmadığımı bana nasıl sorabilirsin?"

Dudakları seğirdi ve "Anlaşıldı" diye mırıldandı.

Pizzadan bir ısırık daha alarak sııttım.

Sonra kaşlarından biri havaya kalktı ve "Beden dışı deneyim mi?" diye sordu.

Çiğnedim ama sııtmaya devam ettim ve başımı

salladım. Yine bir kahkaha patlattı.

İzlerken sııtmaya devam ettim.

O durduğunda ben konuştum. "Dünya pek yönden çıldırmış durumda. Bunlardan biri, fark ettim ki, çoğu zaman iyi adamlar sürtüklerle takılıp kalıyor. Ve iyi kadınlar da moronlarla takılıp kalıyor. Ben alaycı değilim. Hiç iyi erkek yok diye sızlanan kadınlardan değilim. Onlardan bir sürü tanıyorum. Ve hepsi de sürtüklerle birlikte. Bunun neden olduğunu bilmiyorum ama ben de kendi payıma düşen moronu buldum. Bence ben iyi bir insanım. Muhtemelen hayır işleri için daha fazlasını yapabilirim. Bir keresinde acelem vardı ve almam gereken sadece dört şey vardı, bu yüzden yaşlı, mavi saçlı bir kadınla dolu bir sepetle kasaya kadar yarıştım ve dişlerimin derisiyle içeri girdim. Araba kullanırken sinirlendiğim ve insanlara ters ters baktığım da oldu. Yani mükemmel olmaktan çok uzağım. Ama bir sürtük ya da psikopat değilim. Yine de neredeyse sadece moronları kendime çekiyorum." I

Biramı elime aldım ve sözümü şöyle bitirdim: "Şu anki misafirlerimiz hariç tabii ki."

Mike bana sırttı.

Bir yudum aldım, yutkundum, biramı geri verdim ve "Ve eski sevgilinin bir sürtük olduğunu söylemiştin" diye not ettim.

Sırtmayı bıraktı ama bana başını salladı.

"Ve sen iyi bir adamsın, işte böyle. Teorimin doğru olduğunun kanıtı. İyi adamlar orospularla, iyi kadınlar da moronlarla birlikte olur. Dünyanın düzeni böyle."

"Tatlım, bunu sana hatırlatmak istemem ama aptalca bir karar verdikten sonra odana daldım, boktan, ani bir karar verdim ve bir pislik gibi davrandım."

"Doğru ve tatlım," diye karşılık verdim, "kız kardeşimin kirazını patlattın. Berbat ama ikinizin arasında bir bağ var. Seni tanıyor ve kardeşini kaybetti, onu kullandı, sana saçma sapan şeyler söyledi, zincirini çekti ve sen de ailemi arkana aldığını düşünerek buna göre hareket ettin. Debbie kaltağın teki ama buraya gelme sebebin pislik yapmak değildi. Aileme göz kulak oluyordun. Buna kızmam mı gerekiyor?"

"Uh... hayır, eğer öyle olsaydın, yatağın karşısında bir tişört ve külottan başka bir şeyle yatmazdın ve tek görebildiğim senin yatağın karşısında bir tişört ve külottan başka bir şeyle yatmanken pizza yemeyi seviyorum," diye cevap verdi Mike.

Tekrar sırttım ve şakayla, "Yani buraya pantolonuma girmeyi umarak geldiğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

O da sırtarak cevap verdi: "Hayır, buraya senin kışını geldim. O kışa dokunmak sadece şanstı."

Bunun üzerine kahkaha atma sırası bana geldi ve bitirdiğimde, Mike'ın beni izlediğini gördüğümde gülümseyen yüzündeki ifade gibi yüzümün büyülenmiş görünüp görünmediğini merak ettim.

Kahkahalarım kesildi ama "Teşekkür ederim" diye fısıldadığımda gözlerini tuttum.

"Ne için, sevgilim?"

"Kardeşimin ölümünden dört gün sonra beni iyi ve gerçek hissettiren bir şekilde güldürmek."

Yarısı yenmiş pizza dilimini kutuya atıp nazikçe, "Buraya gel, Dusty," diye emrederken gözlerindeki ışık söndü ama sıcak kaldılar.

Yarısını yediğim dilimi onunkinin yanına attım, biramı aldım ve oraya gittim. Biramı aldı, kolunu uzattı ve komodinin üzerine kendi birasının yanına koydu, sonra bana döndü. Elleri , beni ona yaslanmam için yönlendirdi ve kışımı kucağına yerleştirdiğimde ellerini olduğu yerde tuttu. Ben de ellerimi karnının üst kısmına koydum.

Ona baktım. O da bana baktı.

"Darrin seninle gurur duyuyordu," dedi bana, hâlâ nazikçe konuşarak.

"Biliyorum," dedim ona. "O iyi bir koca, iyi bir baba, iyi bir kardeşti ve ben onunla gurur duyuyordum."

"Buna her zaman sahip olacaksın." "Biliyorum."

"Artık bir işin var, onu çocukları için hayatta tutmak."

Çırpınarak nefes aldım.

Sonra tekrarladım, "Biliyorum."

"Buna odaklan."

Başımı salladım.

Bana bakmaya devam etti ve ben de derin nefes alırken ona izin verdim.

Sonra tekrar konuştu. "Haklısın Angel, hayat berbat. Ama bazen işler yoluna girer. Ve beni buraya getiren her neyse, bu gece sen anlaşma yaparken seninle birlikte olma onuruna erişeceğim anlamına geliyor. Yani, beni seni aramaya iten şey sikilmiş olabilir ama dünya çapında bir kafa de vermesen de, burada olduğum için mutluyum."

Gözyaşlarımın boğazımı tıkadığını hissettim ama ona hızlı bir öpücük vermeden ve Mike'ın her iki kolu da beni sarmadan önce "Ben de öyleyim" dedim.

Mike beni izlerken gözyaşlarımı yuttum, sonra bana usulca, "Ben iyiyim, buradayım, hiçbir yere gitmiyorum, o boku çıkarman gerek," dedi.

"Sağ ol bebeğim, ama dört gündür hüngür hüngür ağlıyorum, o yüzden kendime bir sınır koydum. Annem ve babam beni havaalanında karşıladığında ağladım. Rhonda'yı gördüğümde ağladım. Çocukları gördüğümde ağladım.

Ve sen buraya geldiğinde yaptığım büyük konuşmadan sonra ağladım. Sadece üç tanesine iznim var. Kotamı çoktan aştım."

"Söylemeyeceğim, sen de söylemeyeceksin." Kolları etrafımda sıkılaştırken hala yumuşak bir şekilde konuşuyordu.

Başımı eğdim, yüzümü boynuna gömdüm ve kollarımı arkasına geçirerek onun beni tuttuğu gibi ben de onu tuttum. Bunu, Mike Haines'i sadece iyi bir adam yapmakla kalmayıp aynı zamanda öyle kalmasını sağladığı için Tanrı'ya şükrederek yaptım.

"Bana çocuklarından bahset," diye mırıldandım, başımı kaldırmadan.

Mike benim oyunumu biliyordu ve iyi bir adam olduğu için bu oyuna girmekte tereddüt etmedi.

"No on altı yaşında, on yediye yakın. Müzikle ilgileniyor. Davul, gitar ve klavye çalıyor. Hepsi kendi kendine öğrendi. Çok iyi. Bir garaj grubu var ve aynı zamanda basketbol oynadığı, uzun boylu, yakışıklı bir çocuk olduğu ve basketbolda iyi olduğu için lisedeki kızların çoğu onun ikinci gelen olduğunu düşünüyor. Evdeki telefonum durmadan çalıyor, bu yüzden cevap vermeyi bıraktım ve sesli mesajları dinleme zahmetine bile girmiyorum çünkü hepsi Hayır için."

"Hayır mı?" Ben sordum.

"Hayır, Jonas. On beş yaşına kadar ona kendi adıyla seslendik. Sonra kendini No ilan etti. Bunun havalı olduğunu düşünüyor ve başka bir şeye cevap reddediyor. Bence çok saçma ama zararsız olduğu için ben de yapıyorum. Annesi bunu sinir bozucu, çocukça ve gülünç buluyor ve reddediyor. Ayrıca her fırsatta ona bunun sinir bozucu, çocukça ve gülünç olduğunu söylüyor. Neyse ki ayda sadece dört gün annesiyle birlikte olmak zorunda, böylece gerçek ismiyle bu kadar uzun süre çağrılmaya dayanabiliyor."

"Bu iyi," diye mırıldandım. "Ama senin iki çocuğun yok mu?"

Bunu söylediğimde kolları refleks olarak bana sarıldı. Ne söylediğini bilmesem de bu hareket benimle konuşuyordu. yüzden başımı kaldırıp ona baktım ve ben yakalamadan önce gözlerinden süzülen huzursuz gölgeyi gizlemeyi başaramadı.

"Mike?" Ben sordum.

"Clarisse. Benim kızım. Yakında on beş yaşına girecek. Geçen yıla kadar babasının küçük kızıydı. Aramız iyiydi. Her şey iyiydi. Bir döneme girdi," diye açıkladı.

"Hangi aşama?"

"Emin değilim," diye mırıldandı ve sonra devam etti. "Ketum. Moody. Çoğu zaman erkek kardeşiyle, her zaman annesiyle ve bazen de benimle kavga eder."

Her biliyordum.

"Annesi ne diyor?" Ben sordum.

"Audrey ve ben konuşmuyoruz. Onun kararı. Çocukların tam velayetini almak için mücadele ettim ve aldım, bu da nafakanın ortadan kalkması anlamına geliyordu. Mücadele ediyor ve beni suçluyor. Bu yüzden Reese'nin annesinin bir sürtük olduğunu söylemesi dışında ne söylediğini bilmiyorum. Bu kelimelerle."

Kulağa iyi gelmedi.

Ben devreye girdim. "Pekâlâ, genç kızı olan cahil bir erkeğe bilgili bir kadının hızlı eğitimi. Ketum, huysuz ve tartışmacı olmak bir süre katlanman gereken yükler olacak tatlım."

Beni inceledi ve bunu yakından yaptı. Ne düşündüğünü biliyordum ve noktaya gelmemesini umuyordum. Gurur duymadığım bir dönemdi ve beni okumuş olmalı ki o noktaya gelmedi.

Onun yerine, "Bu cezanın ne kadarı benim?" diye sordu.

"Adet görmeye mi başladı?"

İrkildi. Sırıttım.

Evet, babasının küçük kızı. Bebeğinin bir kadın olması fikri, düşünmekten hoşlandığı bir şey değildi.

Sonra da "Evet" diye cevap verdi.

"Şanslıysan bir, belki iki yıl. Değilsen, en az beş sente bakarsın."

"Siktir," diye mırıldandı ve sırtışıım daha da büyüdü.

Sonra sırtışıım soldu ve fısıldadım, " geleceğiz. Söz veriyorum."

Kollarını ayırdı. Biri sırtımdan yukarı kaydı. Diğeri kalçalarımaya doğru kaydı. Bunu yaparken beni yine yakından inceliyordu.

Sonra başını salladı, beni anlıyordu çünkü eskisi gibi olmadığımı görebiliyordu ama sessizce "Umarım haklısındır" dedi.

"Neden olmayayım ki?"

Başını salladı ama şöyle dedi: "Onda annesinden çok şey görüyorum. Bu hiç iyi değil. Ve bu şeytanları çekip çıkarabilir miyim yoksa bunlar onun içine mi işlemiş bilmiyorum."

"Peki bu iblisler ne ?" Ben sordum.

"Bir sürü şey istiyor. Benim karşılayamayacağım şeyler. İhtiyacı olmayan şeyler. Ve bunlara sahip olamadığı için mutlu değil."

Başımı yana eğdim ve dikkatlice "Boşanma çocuğu mu?" diye sordum.

"Hayır" anlamında değil ama "Bilmiyorum" anlamında başını salladı ve "Göreceğiz" dedi.

Bir kolumu ona doladım, göğsünden yukarı kaydırđım, boynundan yanağını okşadım ve şöyle dedim: "Annem, babam, Darrin, kafam çok karışıkta ama benden asla vazgeçmediler. Kendime geldiğimde yanımdaydılar. Çok geçmeden her zaman yanımda olduklarını fark ettim. Bunu hiç unutmadım ve bu benim için dünyalara bedeldi. Bilmiyorum bebeğim, benim çocuğum yok ama tavsiyem, ondan vazgeçme."

"Bunu zaten yapmazdım," diye mırıldandı ve ben de yapmayacağından şüphelendim. Gözleri benimkileri yakaladı ve "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Debbie birkaç günlüğüne burada olduğuna göre, yarın sürtük suratlı kız kardeşim *hariç* ailemle brunch yapacağım ve eğer nabızlarından memnun kalırsam, uçağım yarın öğleden sonra kalkacak. Ben değilim, planlarım havada kaldı."

Eğilip bükülerek beni sırtüstü yatırmadan hemen önce başını salladı ve gövdesi üzerimde, kalçaları bacaklarımdan arasına yerleştğinde sessizce sordu: "Orta boy vazoların tanesi iki yüz dolara satılıyor, yani sık sık The 'Burg'u ziyaret etmek için uçağa binmeye paran yetiyor mu?"

Kalbim küt küt atıyordu ve uzun zamandır bunu yapmamıştı. Beau bunu hiç yapmamıştı, en başında bile. O kadar uzun zaman olmuştu ki, en son hangi moronun atlattığını bilmiyordum.

Ama sonra atladı. Kesinlikle.

"Evet," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerin derinliklerine baktı.

Sonra fısıldayarak cevap verdi, "Güzel."

"Kıçımı deşmeye ve işimi halletmeye gelmene Mike," diye paylaştım.

Sırıttı ve "Benim kadar memnun değilsin" diye

karşılık verdi. "Hayır, daha çok sevindiğime eminim."

Sırıltısı bir gülümsemeye dönüştü ve "Pekala tatlım, benden daha çok sevinebilirsin" dedi.

"Teşekkürler," dedim sessizce.

"Şimdi kapatıp beni öpecek misin, öpmeyecek misin?"

"Ciddi misin?" Ben sordum. "Sanırım ağzını iyi kullandığını daha önce açıklamıştım. 'Ya da ne' diye cevap vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Çeneni kapatmıyorsun," diye beni

bilgilendirdi. "Oh," diye fısıldadım. "Doğru."

Onu öpmek için başımı kaldırmadan hemen önce gülümsemesi daha da büyüdü. Mike beni yarı yolda karşıladı.

Üçüncü Bölüm

Halkınızın Gıdası

Çalan bir cep telefonu Mike'ı .

Bu onun yüzüğü değildi ama gözlerini açtı ve boş yatağa baktı. Dusty ve onun sıcak, yumuşak bedeni gitmişti.

Bütün gece ona sarılıp uyumuştı. No'nun doğumundan itibaren her zaman yaptığı gibi birkaç kez uyandı. Bunu sadece evin havasını taramak için yapıyordu. Bazen, duyuları ona bir sorun olmadığını söylese bile, kalkıp evi gözden geçirirdi. Bunu sık sık yapmazdı ama yapardı. Paranoyaktı belki ama yeterince bok görmüştü, daha fazlasını duymuştu, çocuklarını seviyordu, uzun sürmüyordu ve kolayca uykuya dalabiliyordu, bu yüzden yapıyordu.

Ve alışkanlık onu gece üç kez uyandırdı ve her seferinde Dusty yakınına bastırdı.

Orada kendini iyi hissediyordu.

Audrey yakınlaşmadı. Başlangıçta yakınlaştı ama işler kötüye gidince adam geri çekildi. Kadın sinirlendi ve yataklarında aralarında bir metre boşluk bırakarak ilişkilerini bitirdiler. Adamın sırtı kadına, kadının ki de adama dönüktü.

Kahretsin, yataklarının kendisi evliliklerinin neden kötüleştiğinin bir örneğiydi. Altı bin dolarlık bir yatak almıştı ve çok kısa bir süre sonra iade edilemeyeceğini keşfetmişti. Böylece içinde bir avlu kadar yer kaplayabilecekleri kocaman bir yatakları olmuştu.

Aralarındaki boşluğun nedeni o lanet yatağı satın almasıydı.

Ondan ayrıldığından beri yatağına birkaç kadın almıştı ama kendi yatağına değil.

Vi hariç.

Gördüğü kadınlardan hiçbirini evine davet etmemişti bile. Gerçi bazılarıyla birden fazla kez görüşmüştü, biriyle beş ay çıkmıştı. Ve geceyi onların evinde geçirmişti ama hiçbirinin uyurken ona sarılmasına izin vermemişti.

Bunun nedenini biliyordu. Mesafe arıyordu. Onları bir kol mesafesinde tutuyordu.

Audrey onun kafasında bir numara yaptı ve güvenme yeteneğine bir darbe indirdi. Sonra Violet geldi, darbeyi vurmak istemiyordu ama yine de yaptı. Bu onu temkinli yaptı. Çok yaklaşmayacaktı. Özellikle de çok hızlı yaklaşmayacaktı.

Vi'yle yaptığı hata buydu. İşaretleri görmezden geldi ve ona aşık olmaya çok erken başlamasına izin verdi. Bir kalp oyununda olduğunu biliyordu, rakibi şimdi kocası ve en küçük kızının babası olan Joe Callahan'dı. Kahretsin, kazanma umudu olmadığını bile biliyordu.

Yine de devam etti.

Ama onu kaybetmek canını yakmıştı. Onun haftaları, Audrey'nin yılları vardı ve Vi'yi kaybetmek onu işaretlerken, Audrey'den ayrılmak onu özgürleştirdi.

Kendi kendine, bir daha olmaz, dedi.

Ama Dusty başka bir şeydi. Uyandığında onu kendisine bastırılmış halde bulduğunda, Dusty'yi nazikçe yuvarlamadı. Dusty'yi olduğu yerde bıraktı.

Telefon çalmayı kesti ve yatağında döndü. Sonra odaya baktı, hiçbir şey göremedi. Saat erkendi, oda karanlıktı.

Sonra çalar saate baktı. Saat altıyı on geçiyordu.

Bir kolunu uzatıp ışığı yaktı, gözleri banyonun karşısındaki dolabın aynalı kapısına gitti. Banyonun kapısı açıktı, oda karanlıktı, içeride kimse yoktu.

Yere baktı ve kendi kıyafetlerinin Dusty'nin kot pantolonu, tişörtü, külotu ve kapalı pizza kutusuyla karıştığını gördü.

Kahretsin, saat altıyı on geçiyordu. Neredeydi?

Yatağında doğruldu, gözleri komodine gitti ve onu gördü. Bir parça otel not kağıdı.

Bir kolunu uzattı ve onu etiketledi. Kendisine getirerek okudu:

*Muhteşem,
Halkınızın yiyeceğini tedarik etmeye
gidiyorum. Yakında dönerim,
xoxoxoxoxoxoxo*

-D

Nota bakarken dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

Halkının yemeği. Hilligoss çöreklerini kastettiğini umuyordu.

Gözleri notun üzerinde gezindi ve yüzünün yumuşadığını hissetti. Çünkü kızın notu muhtemelen karaladığını biliyordu ama yine de bu lanet şey çerçevelenebilirdi. El yazısı sanatsal ve ilginçti. Ama asıl çarpıcı olan, baş harfleriyle yazdığı sarılmalar ve öpücüklerdi. X'ler ve O'lar, özenle çizilmiş "-D "ye eklenmiş bir sürü süslemeyle eğimli bir şekilde yapılmıştı.

Nota bakarken Dusty ile ilgili başka bir şeyi hatırladı. Çocukken hep meşgul olurdu. Televizyonun önünde takılabilirdi ama bu sadece değer verdiği insanlar televizyonun önünde takılırken olurdu. Diğer tüm zamanlarda bol miktarda enerjisi ve yaratıcılığı vardı. Ev işlerini yaparken şarkı söyler ve hatta dans eder, evi tatlı, saf sesi ve coşkulu, mutlu çocuk havasıyla doldururdu. Ayrıca sık sık mutfak masasında ya da yatağında karnının üzerinde resim çizerdi. Annesi bu resimleri buzdolabına asar ve haklı olarak onlarla sık sık övünürdü. Diğerlerini ise Dusty yatak odasının kendi tarafındaki duvarına güzel görünecek ama gelişigüzel bir şekilde asmıştı.

Debbie bundan nefret ediyor, berbat göründüğünü düşünüyor ve öyle olmadığı halde yangın tehlikesi yarattığını söylüyordu. Ama Mike, genç bir çocuk olarak bile Dusty'nin resimlerine saatlerce bakabilirdi. Her şeyden vardı. Çiçekler, kafasında hayal ettiği fantastik şeyler, çiftliklerinin manzaraları,

ailesinin ve Mike'ın eskizleri. Detay, beceri, hayal gücü, büyüleyiciydi.

Yaşamak için sanatsal bir şey yapmayı seçmesine şaşırmamıştı.

Kızın bu işte iyi olmasına o da şaşırmamıştı.

Ve insanların buna bir servet harcamasına da şaşırmadı.

Telefonun tekrar çalması onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve gözleri nottan komodinin üzerindeki Dusty'nin cep telefonuna gitti. Notu komodinin üzerine fırlattı ve bu saatte arayanın ailesinden biri olabileceğini düşünerek telefonunu aldı.

Ama ekranda bir adam resmi vardı ve üzerinde "Beau Calling" yazıyordu.

Mike ekrana bakarken boynu sıkıştı. Adam siyah saçlı ve yakışıklıydı. Yırtık bir kot gömlek ve yırtık bir kot pantolon giymişti. Elleri ön ceplerindeydi, gözleri yana kaymıştı ve gülerken yakalanmıştı.

Tanrım. Bu adam o saatte telefonda ne arıyordu? Çekimdeki kıyafetlerine bakılırsa, adamın yaşadığı yer olan Teksas'ta saat daha da erkendi.

Ama özgür olduğunu söylemişti ve Dusty'yle ilgili hiçbir şey Mike'a onun yalan söyleyeceği izlenimini vermemişti. Aslında tam tersi. Daha önce hiç bu kadar dürüst biriyle tanışmamıştı.

Ve Mike bunu çok sevdi.

Telefon çalmayı bıraktı ve Mike onu komodinin üzerine fırlattı. Cevap vermek ona düşmezdi, o yüzden cevap vermedi.

Bunun yerine, yorganı arkaya attı, boxer'ını buldu ve çekiştirerek giydi. Kot pantolonunu giyerken Dusty'nin telefonu sesli mesajla bipledi. Görmezden geldi, banyoya gitti, işlerini halletti, ellerini yıkadı, yüzüne su sıçrattı, kuruladı ve dışarı çıktı.

Yatağa dönmek üzereyken telefon tekrar çalmaya başladı.

Ekrandaki adamın resmine baktı, saati düşündü ve acil bir durum olup olmadığını merak etti. İlk aramanın Beau denen adamdan gelip gelmediğini bilmiyordu ama Mike on dakikadır bile uyanık değildi ve eğer öyleyse, bu süre içinde üç kez aramıştı.

"Siktir," diye mırıldandı, telefonu işaretledi, parmağını ekrana kaydırđı ve kulağına götürdü. "Merhaba," diye selamladı.

Sessizlik.

"Orada kimse var mı?" diye sordu bu sessizlik uzadığında.

"?" diye sordu bir erkek sesi ve sesi sinirli geliyordu. Hay sikeyim.

"Aramışsın dostum, kimsin sen?" Mike geri döndü.

"Ben bu telefonun sahibiyim *dostum*," diye karşılık verdi Beau, kesinlikle sinirlenmişti. O kadar sinirlenmişti ki, doğrudan kavgacı olmaya başlamıştı.

Ama Mike donmuştu.

"Yo! Ne oluyor lan?" Beau sordu. "Dusty orada mı?" Mike dişlerinin arasından zorla, "Hayır," dedi.

"Sabahın altı yirmisinde nerede o?" diye sordu.

Mike onun ses tonundan ve Dusty'nin, sahip olmadığını söylediğı adamıyla konuşuyor olmasından hoşlanmamıştı, bu yüzden cevap verme zahmetine girmedii.

Beau, Mike'ın cevap vermemesini umursamadı.

"Pekâlâ, sabahın altısını yirmi geçe neden kadınımın telefonuna cevap verdiğini söylemek ister misin?" Beau sorgulamasını sürdürdü.

"Hayır," diye Mike.

"Sik beni," kestirip attı adam.

"Bir mesaj mı aldın yoksa sadece küfretmek için mi aradın?" Mike sordu.

"Evet, I var a Mesaj, *Adamım*. Söylemek benim kadın için
Ara Ben.

Derhal. mı?"

Mike kısaca, ",," diye cevap verdi.

Sonra sesi kesildi.

Telefona baktı. Sonra onu odanın diğer ucuna fırlatmak yerine komodinin üzerine attı.

Audrey'den beri sahada oynuyordu ve çocuklarına dikkat ederek bunu oldukça kapsamlı bir şekilde yapmıştı. Bu kısmen Mike'ın bir erkek olmasından kaynaklanıyordu. Ve bu kısmen evliliğinin son yedi ayında seks hayatlarının hiç olmamasından kaynaklanıyordu. Bunun nedeni, Mike'ın kendisine her gün yalan söyleyen, ona sık sık bok veren ve hala hiçbir şeyi olmayan bir kadınla yatmayı hazmedememesiydi.

Parasını ve henüz kazanmadığı parayı özgürce harcama sorunu. Audrey'nin ona dönüp mide bulantısını hissettiğinde, işinin bittiğini anladığı son andı. Ve bunu ona açıkça söylediği zaman, onu kendisinden uzaklaştırmıştı. Bunun üzerine öfkeden deliye dönmüş, bağırıp çağırmaya ve küfretmeye başlamıştı ve Audrey çocuklarının duyabileceğini biliyordu ama Audrey'e karşı her zaman olduğu gibi başka seçeneği yoktu. Ona ne kadar sık çenesini kapamasını ya da sesini alçaltmasını söylerse söylesin, ya onu duymazdan geliyor ya da daha da yüksek sesle konuşmaya başlıyordu.

O sırada, kendi davranışlarının sonuçlarına katlandığını öğrendiği için kızarmış ve çileden çıkmış halini izlerken, Mike'ın onu boşama kararının doğru olduğu çok net bir şekilde ortaya çıktı.

Yıllarını, aralarını düzeltmek için elinden gelen her şeyi yaparak geçirmişti. Başta genç, aptal ve ona aşıkken, istediği her şeyi elde etmek için kendini paralamıştı. Ama her şeyi ayaklarının altına serdiğinde bile, o sadece daha fazlasını istedi. Sonra onu bu ihtiyaçlara iten şeyin ne olduğunu bulmak için aklına gelen her şeyi yaptı, böylece onları anlaması ona rehberlik edebilir ve onlarla başa çıkabilirdi. Bu da işe yaramadı. Ne kadar konuşurlarsa konuşsunlar ya da sonunda kavga ederlerse etsinler, davranışları değişmiyordu. Çoğu zaman değişeceğine söz veriyor, "daha iyi olacağına" yemin ediyor ve bir hafta, bir ay boyunca değişebiliyordu. Ama sonra tekrar eski haline dönüyordu. Başlangıçta harcamalarını saklamadı. Sonunda sakladı. Faturalarını ödediği, ortak bir hesapları olduğu ve çalışmadığı için bunu anlamayacağını nasıl düşündü, hiçbir fikri yoktu. Bilmiyordu işte.

Baskı artmıştı. Adam için bu baskı, borç içinde olmaktan ve kendisine sürekli yalan söyleyen bir eşe sahip olmaktan duyduğu hayal kırıklığıyla birlikte artıyordu. Audrey içinse, her ne kadar bunu asla itiraf etmese de, bağımlılığını kontrol edemediği için kendine duyduğu öfkeyle karışan suçluluk duygularıyla ilgiliydi.

Ve o yapamadığı için, ondan kurtuldu. Ve ondan kurtulunca, kendi kendine eğlendi.

Birlikte olduğu tüm kadınlar arasında en çok zevk aldığı kişi Dusty'ydi. Sadece yatakta değil, ki Audrey'den beri, Audrey'den önce ve Audrey de dahil olmak üzere sahip olduğu en iyi kadındı, aynı zamanda yatak da. Komik, ilgi çekici ve açık olan Dusty, her şeyi ortaya döktü. O yapmadı

Bok sakla. Acısını değil. Mizahını değil. Kız kardeşine olan öfkesini değil. Dünya hakkındaki düşüncelerini değil.

Ve bu hoşuna gitti. Hem de çok. Ve onun Dusty olması, geçmişleri, gençken sahip oldukları ve neredeyse tekrar bir araya geldikleri anda yerine oturmuş ve katlanarak sıkışmış gibi görünen özel bağ, kendini kaptırmasına izin verdi. Tıpkı aynı şeyi yapan Vi gibi, Audrey'le yıllarca tam tersi bir ilişki yaşamış olmasına rağmen, ona hemen o açık paylaşımı göstererek, kendini kaptırmasına izin verdi.

Ama görünüşe göre, onunla tanıştığında da ciddi sıkıntılar yaşayan Vi'nin aksine, Dusty'nin açıklığı saçmalıktı. Bir otel odasında ailesiyle yakın bir gece geçirecekti ama kız kardeşine duyduğu öfke onlarla birlikte olmasına izin vermiyordu. Doğrudan odasına gitti ve ona bu zamanı yalnız geçirmemesi için bir fırsat verdi. O da bu fırsatı değerlendirdi ve onu kullandı.

Ve Tanrım, onunla bir gün bile birlikte olmamıştı ve bu da canını yakıyordu.

Kapının kilit sesini duyunca "Siktir," diye fısıldadı.

Döndü ve onun içeri girişini izledi. Yığınla saç omuzlarına ve göğsüne dökülmüştü. Yüzünde makyaj yoktu ve dün fark ettiği solgunluk gitmiş, yanakları soğuktan pembeleşmişti. Dünkü siyah boğazlı kazağını ve siyah botlarını giymişti ama solmuş kotunu da eklemişti. Kot blazer ceketini giymemişti, onun yerine gri süet bir ceket giymişti; ceket kalçalarına kadar uzanıyordu ve kolları püsküllüydü. Başka herhangi bir kadın, kadın ya da erkek, püsküllü bir süet ceket giyse, Indiana'nın küçük bir kasabasında yaşayan ve kovboy olmayan Mike bunu eğlenceli bulurdu.

Dusty'nin üzerinde harika duruyordu.

Omzundan sarkan siyah, püsküllü çantası, elinde büyük, beyaz bir fırıncı kutusu ve üstünde plastik kapaklarından ve karton kılıflarından kahve olduğunu anladığı iki büyük, beyaz kâğıt bardak gözle görülür bir şekilde dengelenmişti.

Gözleri onunkilere takıldı, gülümsedi ve "Harika, sıra sende" dedi. Sonra odanın içinde ona doğru ilerlerken dikkatini kaybetti, gözleri dengelediği kutudaydı ve mırıldandı, "Tut şunu

Kahveler, bebeğim. Hilligoss'un dehası gibi bir trajedinin kahve olmadan tüketilmesine ihtiyacımız yok."

Kadın adamın önünde durdu, adam fincanları aldı ve öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Fincanları alır almaz yatağa doğru ilerledi, kutuyu üzerine koydu ve çantasını omzundan silkti, dönüp pahalı olduğu her halinden belli olan çantayı dikkatsizce yatağın üzerinden sandalyeye doğru fırlattı.

Bu konuşmayı o yaptı.

"Bu sabah sadece Burgda doğup büyüyenlerin sahip olduğu altıncı hissi asla kaybetmeyeceğinizi öğrendim." Bakışları ona yöneldi ve sırtıtmaya başladı, koyu kahverengi gözleri dans ediyordu ve alaycı bir ciddiyetle "Hilligoss Duyusu" dedi. Arkasını döndü ve paltosunu silkerek yatağın üzerinden sandalyeye doğru fırlatırken şöyle devam etti: "Bir Pazar günü açılışa oraya gittim. Yani beşinci sıradaydım." Hâlâ gülümseyerek ona döndü. "Tüm Hilligoss lezzetlerinden istediğimi seçtim. İki düzine aldım. Bir Hilligoss smorgasbord. Bebeğim, evdeyken Hilligoss'un güzellikleriyle dolu beyaz bir fırın kutusunun hayalini kuruyorum. Ailem dışında, eve gelmenin en güzel yanı bu."

"Beau aradı."

Onun sözleri karşısında gözlerini kırptırdı. Sonra gözleri adamın yüzünde gezindi. "Üç kez," diye bitirdi Mike.

Dusty gözlerini tuttu.

Sonra, onu şaşırtacak şekilde, sırtı yatağa gelecek şekilde değişti ve hemen yatağa yığıldı.

İki elini de yüzüne arkalarından mırıldandı: "Siktir. *Beau*. Clueless. İpucu... *daha az! Siktir!*"

"Bana bir mesaj bıraktı," diye devam etti Mike, kahveleri komodine götürüp bir kenara iterek oraya koydu. Doğruldu ve sözlerini şöyle tamamladı: "Kadınının onu aramasını istiyor. Hem de hemen."

Elleri yüzünden uzaklaştı ve gözleri onunkileri bulabilsin diye sadece başı yukarı doğru eğildi.

"Bana kadının mı dedi?" "Evet."

"Sana mı?"

"Evet."

"Ve kesinlikle ben olmayan *başka bir* kadından bahsetmediğinden eminsiniz."

"Evet."

Ona baktı.

Sonra elleri sertçe aşağı inerken başı geriye düştü, kolları ve avuç içleri yatak örtüsünü tokatladı.

"*Siktiğim herifi!*" diye bağırdı tavana doğru. Mike ona baktı.

Bu ortaya çıktı o yapılmış başka bir hatalı Ara hakkında Dusty Holliday.

Sikeyim.

Yatağa doğru yürüdü ve içine girdi, bir eli karnında, diğer eli yatakta olacak şekilde kalçasına yerleşti. Kadının üzerine eğilerek onun tavana dik dik bakışlarını izledi.

Mike, "Anladığım kadarıyla saçmalıyor," diye mırıldandı ve sadece gözbebekleri ona döndü.

"Evet, Mike, Beau... *bok* dolu..." Durakladı ve sonra yüksek sesle "*Bok!*" diye bağırdı.

Sonra aniden doğruldu ve yana doğru eğildi. komodinin üzerinden telefonunu kaptı. Sonra arkasına yaslandı ve Mike onun parmaklarının telefonunun ekranında kaymasını ve oynamasını izlerken ön koluna düştü.

Kulağına götürdü, bacak bacak üstüne atarak bekledi, sonra sinirli bir şekilde kovboy çizmesi ayağını zıplatmaya başladı ve birkaç saniye içinde konuşmaya başladı.

Ya da, daha doğrusu, tıslama.

"*Delirdin* mi sen?" Durakladıktan sonra, "Hayır Beau, cevap verme. Öyle olduğunu biliyorum. Birincisi, kardeşim öldü, benim sabah yedi bile değil, Teksas'ta daha erken ve sen beni mi arıyorsun?" Bu bir soruyla sona erdi ama alaycı bir şekilde devam etmeden önce ona cevap verecek zaman vermedi. "Sence, eğer uyuyorsam, kıcına tekme bastığımda ona attığım büyük ipucunu yakalayamayan eski erkek arkadaşımın telefon almak yerine uyumak isteyebilirim... biz... *bitti?*" Yine cevap beklemedi, devam etti. "Ve ikincisi, *biz ! Son kez söylüyorum, beni aramayı kes!*"

Sonra telefonu kulağından aldı, parmağını ekrana götürdü, yan taraftaki bir düğmeye bastı, sonra gövdesini büktü ve Mike'ın üzerinden sandalyeye fırlattı. Kıyafetlerinin ve çantasının üzerinde zıpladı ve yerleşti.

Tekrar onun önünde sırtüstü yattı, vücudu da durulmadan önce zıpladı.

Sonra da, "Hilligoss'un iyiliğini seksi bir adamla paylaşarak mahvetti," diye homurdandı.

Mike'ın elinde değildi. Beş dakika önce kızgındı ve oyuna getirildiğine inanıyordu.

O anda, onun çok komik olduğunu düşündü. O yüzden kahkahayı patlattı.

İşi bitip de kıza baktığında, kız onu yine şaşırttı. Çünkü artık kızgın görünmüyordu, sırtıyordu.

Mike, "Anladığım kadarıyla sen ve o adam ," diye söylendi ve ardından Dusty'nin kahkahalar atmasını izledi.

Kahretsin, kahkahası da sesi kadar müzikaldi. Bunu da unutmuştu. Ta ki dün gece o hediyeği geri alana kadar. Ve tıpkı onunla ilgili her şey gibi, olgunlaştıkça çok daha iyi bir hale gelmişti.

Elini tekrar karnına yerleştirdi, kahkahalarıyla titrediğini hissetti ve her saniyenin tadını çıkararak neşesini izledi.

Hâlâ kıkırdarken gözleri ona kaydı ve "Evet bebeğim, Beau'yla ilişkimiz bitti," diye onayladı.

Bu iyi bir haberdi.

Ama o sabah olanlar öyle değildi ve yine sonuçlara atlamasını düşünmüyordu ama Beau her kimse psikopat gibi davranıyordu.

"Bunun için endişelenmeme gerek var mı?" diye sordu sessizce ve üzüntüyle onun gözlerindeki mizahın kayboluşunu izledi.

"Hayır demek istiyorum," diye cevap verdi aynı sessizlikle. "Ama bu sabahki saçmalık beni öldürüyor, dün aradı ve benimle birlikte olmasını isteyip istemediğimi sordu... İçimde iyi bir his yok."

Mike da değildi.

Dirseklerinin üzerine kalktı ve açıklığı da dahil olmak üzere tüm odağını ona verdi.

"Bir süre birlikteydik, iki buçuk yıl. Bunun bir kısmında benim yanıma taşındı. Bir süre önce kötü gitti. Artık gençleşmiyorum, çocuk istiyorum ve başlangıçta her şey iyiydi. Bunun için savaştım. Beau'nun hiçbir şeyden haberi yok ve yapmadı. Dört ay önce onu evden kovdum. Bu onu uyandırdı ama artık çok geçti. Her şey bitmişti ve ben yoluma devam ediyordum. Geri dönmeyecektim. Geri dönmeyeceğim. Bunu anlamıyor. İnatçı olabiliyor ve beni önemseydiğini biliyorum, bu yüzden ilk başta sadece bir baş belasıydı. Şimdi ise biraz çılgınca olmaya başladı." Bakışları telefonuna kaydı. "Ve bu sabah, vuruldu." Gözleri tekrar ona döndü. "Sana gerçekten onun kadını olduğumu mu söyledi?"

"Kızgın bir şekilde telefonu açtım. Saklamadı. Bana senin erkeğin olduğunu ve senin de onun kadını olduğunu söyledi. Yani evet, otuz saniyelik bir konuşmada bunu açıkça belirtti ve bunu üç kez yaptı."

Gözleri odaklanamadı ve "Kahretsin" diye fısıldadı.

Mike'ın eli hafifçe karnına bastırdı ve gözleri yeniden odaklandı.

"Üç kez aradı," diye açıkladı. "On dakikadan kısa bir süre içinde üç kez. Cevap vermezdim tatlım ama acil bir durum olduğundan endişelendim."

Gözleri onunkileri tuttu ama duyması inanılmaz derecede iyi hissettiren bir şey söylediğinde gözleri yumuşadı ve inanılmaz derecede tatlı bir hal aldı.

"Telefonuma cevap vermeni önemseydiğimi düşünmeni anlıyorum bebeğim, ama önemsemiyorum. Saklayacak bir şeyim yok. Sadece seni bu saçmalıkla beslediği için üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok," dedi ve hızlı sırtışı geri geldi.

"Yine yaptım," diye cevap verdi.

Mike ona doğru eğilirken elini boynunun yanına götürdü, ağırlığının bir kısmını ona verdi ve onu dirseklerinden kurtardı. Mike'ın ağırlığı kızın üzerine yerleşir yerleşmez, kızın kolları Mike'a sarıldı.

Mike, "Her şeyi bilmiyorum ama bu sağlıklı bir davranış gibi görünmüyor," diye dikkatle uyardı.

"Sanırım aynı fikirdeyim ama iyi olacağım," diye güvence verdi ama Mike kendini güvende hissetmiyordu.

Kendine güveniyordu, bu çok açıktı. Dürüsttü ve yüzleşirken bile aklından geçenleri söylemekten çekinmezdi. Bu da açıktı. Ama aynı zamanda 1.80 boyunda, bekâr bir kadındı. Sıksa değildi. Harika bir kalçası, harika göğüsleri vardı ve iyi bir şekilde boldular. Ama güçle dolu değillerdi.

O da başladı, "Dusty -"

Kolları onu sıktığında durdu.

"Yerel bir polisle sıkı fıkıyım Mike," dedi ona usulca ve yine sıırıttı. "O bir anomali. Kızlarımdan biriyle evli, kendine iyi bir kadın bulmuş iyi bir adam. Beau'yu tanıyor. Eve döndüğümde evlerine gidip sohbet edeceğim. Ona haber veririm. Hunter'ı tanırıysam, biraz zaman ayırıp Beau'yu bulacak ve onunla konuşacaktır." Kolları onu bir kez daha sıktı. "Bu da işe yaramazsa, Hunter'ı tanırıysam, birkaç arkadaşını toplar ve görmezden gelinmesi daha zor bir tane daha yapar. Sorun yok tatlım. Ben iyiyim."

Onun sakin ve sıcak samimiyetini, arkadaşlarından bahsedişini dinleyen Mike hem memnun hem de hoşnutsuzdu.

Onu geri alacağına inandığı biri olduğu için memnundu. Açıkça arkadaşlarının olmasından memnundu. Tıpkı dün gece olduğu gibi, onun yaptığı işten ve bu işi ne kadar sevdiğinden bahsettiğini duymaktan memnundu. Onu okumak kolaydı. Yaşamaktan zevk aldığı iyi bir hayatı vardı.

Ama kızın değer verdiği, onu geri alacağına güvendiği arkadaşları ve yaşamaktan zevk aldığı iyi bir hayatı olduğu için hoşnutsuzdu.

Çünkü tüm bunlar San Antonio'nun dışında küçük bir kasabadaydı.

İki kez, Dusty hakkında yanlış düşünmüştü. İki kez, o sadece kim olduğunu kanıtladı.

Audrey ve Vi'ye olanlarla birlikte, yanlış okumaya devam etti ve Dusty onun görüldüğü gibi biri olduğunu kanıtlamaya devam etti.

Daha çok erkendi. Temkinliydi. Ama bu, bundan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu.

Sevdi. Hoşuna gitti. Sahip oldukları şeyi. Kolaylığı.

Hoşuna gitmeyen şey ise bu sabah birlikte olmaları ve sonra kadının gitmesiydi. Bu da geleceğinin yepyeni şekillerde belirsiz olduğu anlamına geliyordu.

Yetiştirmesi ve üniversiteye göndermesi gereken iki çocuğu vardı. Yine de yılda bir ya da iki kez Teksas'a gidebilirdi. Purdue'den mezun olduktan bir yıl sonra Akademi'den mezun olduğundan beri Burg Polis Departmanı'nda çalışıyordu. Bu da bir sürü tatil kazandığı anlamına geliyordu. Yani vakti vardı, No ve Reese ile geçireceği tatilleri kesmeyecek bir vakti.

Dusty kendi çömlleklerini yapıyordu ve serbest çalışıyordu, böylece zaman da kazanabiliyordu.

Ama bu iş öyle bir zaman gelecekti ki, kendisi The 'Burg'da yatarken onun Teksas'ta yatmasını istemeyecekti. Bunu biliyordu çünkü onun gideceğini bildiği için içi zaten sıkıydı. Yani, eğer bu iş uzarsa, o zaman çok yakında olabilirdi. Ve temkinli olsa bile, bir günden kısa bir süre içinde Dusty test üstüne testten geçmişti, bu yüzden her şey bunun mesafeye gidebileceğine işaret ediyordu.

Ve bu olduğunda, içlerinden biri evini terk etmek zorunda kalacaktı. Mike için böyle bir ihtimal yoktu. Üç yıl boyunca değil. Reese üniversiteye gidene kadar.

Bu da demek oluyordu ki, bir şeyler yapmak istiyorlarsa, Dusty'nin kazıkları kaldırıp eve dönmesi . Liseden mezun olduktan sonra kaçabildiği en kısa sürede kaçtığı yere.

Ve onun bunu yapmaya istekli olup olmayacağını bilmiyordu.

Onları bir arada tutmak için önemli bir fedakârlık yapmak istemeyen bir kadını vardı. Ve Audrey'nin bunu reddetmesi çok saçmaydı. Dusty'ninki haklı olabilirdi. Gözleri açık bir şekilde aynı lanet şeyin içine doğru yürümesine gerek yoktu.

"Hey, güzelim," diye seslendi usulca, eli boynunda aydınlandı, başparmağı çenesini okşamak için dışarı çıktı ve gözleri yeniden ona odaklandı. Bunu yaptığında, "Yolculuk güzel miydi?" diye sordu.

Kadının neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Pardon?"

"Kilometrelerce uzaktaydın, tatlım."

Öyleydi.

"İyi olacağım," diye güvence verdi onun ruh halini yanlış okuyarak. "Hunter iyi bir adam. İstersen sana telefon numarasını veririm. Onunla konuşabilirsin. Kendi gözlerinle görürsün."

Gözlerini ona dikti.

Tanrım, tamamen açık. Yüzde yüz. Yine de teklifini kabul etti.

"Evet, bunu istiyorum."

Sırıttı. "Tamamdır." Sonra devam etti, "En iyi kısmı, umursuyorsun." Başını şiltenin üzerinde yana yatırdı ve başparmağıyla adamın çenesini tarayarak sessizce bitirdi: "İşte böyle bebeğim."

Yine ona baktı. Saçları yatağın üzerinde dağılmıştı. Yanaklarındaki pembelik. Yüzündeki o yumuşak ifade.

Kahretsin, onu sikmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

"O çörekleri yemeye ne kadar kararlısın tatlım?"

Gözleri, aletinin içinde hissettiği şekilde parlıyordu. Dün gece, elleri kızın üzerindeyken ve aleti kızın içinde hareket ederken sık sık aynı şeyi yaptıklarını öğrenmişti. Ve bu parlama, onu boşaltmadan saniyeler önce bir yangına dönüştü.

"Eğer iştahımı açmama yardım etmeyi teklif ediyorsan, çünkü saat on birde Frank'in yerinde ailemle buluşmam gerekiyor ve aynı zamanda Frank'in Indiana çapındaki meşhur kreplerinin tadını çıkarmak istiyorum, o zaman çörek partisi bekleyebilir. Bununla birlikte, belli ki senin için biçilmiş kaftan," diye cevap verdi.

"Bir meydan okuma," diye mırıldandı, ellerini onun üzerinde hareket ettirdi ve vücudunun onun altında seksi bir şekilde kaydığını hissetti, ona sözsüz olarak ellerini onun üzerinde sevdiğini söyledi.

" misin?"

Dudakları onun giderken bile gözleri onunkileri tutuyordu. "Bakalım," diye fısıldadı.

"Harika," fısıldadı.

Adamın başı eğik, kadının ki eğikti ve Mike meydan okumanın üstesinden gelmeye koyuldu.

* * * * *

"Aç mısın?" Mike sordu ve sonra kollarındaki kadının kahkahalar atmasını izledi.

Dışarıda kiralık arabasının yanında duruyorlardı. Ya da daha doğrusu, adam onu arabaya sıkıştırmıştı.

Donutlardan önce onu becermişti. Sonra çörek yemişler ve soğuk kahve içmişlerdi. Sonra, su üzerlerine dökülürken, Dusty küvette dizlerinin üzerinde, parmakları onun kalçalarına sarılmıştı,

Mike onu duşta sikmek için yukarı çekmeden önce neredeyse ona sakso çekecekti. Duştan çıktıktan sonra saçlarını kurutup makyajını yaptı ve Mike'ı telefonunu karıştırıp Hunter'ın numarasını bulmaya davet etti. Mike giyinmiş, davetini kabul etmiş ve arkadaşını daha sonra aramak üzere telefonuna programlamıştı. Sonra banyo kapısında durmuş, kız tezgâhın üzerine eğilmiş, tatlı poposunu göstererek makyajını yaparken Mike onun tüm numaralarını (cep, ev, eserlerini yaptığı "kulübe" ve galeri) kendi telefonuna, o da onunkine programlamıştı.

Kız hazırlanmayı bitirdiğinde, yatakta pşmşler, gençler gibi sevişmişler ama daha fazla kızışmadan, vakit yaklaştığı için, adam bunu durdurmuş.

Planlarını yapmışlardı. Eğer kalıyorsa, çocukları Audrey'den döndüğünde saat yediden önce eve dönmek zorunda kalmadan önce öğleden sonrayı onunla geçirmek için otel odasındaıdı. Eğer kalmayacaksa, onu kiralık arabasıyla havaalanına kadar takip edecek, kiraladığı yerden terminale kadar götürecektir ve check-in işlemlerini yaptıracaktı. Sonra eve döndüğünde arıyordu. Ne zaman dönebileceğini öğrendiğinde de arayacaktı.

Sonra paltolarını giydiler ve adam onu arabasına kadar geçirdi.

Bu da onu şu ana, güzel bir kadını kollarında tuttuğu ve onun gülüşünü izlediği ana getirdi.

Onun iyi bir adam olduğunu düşünüyordu ama hayatında bir pislik gibi davrandığı ve bunu bildiği durumlar vardı. Hiçbiriyle gurur duymuyordu.

Ama bunu bir gün önce yaptığı için çok memnundu. Ayıldı ama hâla kıkırdarak, "Açlıktan lyorum," diye cevap verdi.

Kollarını sıkarak "Mükemmel," diye mırıldandı ve kıkırdamaya devam etti.

Sonra eğlencesi azaldı, gözleri büyüdü ve daha da yaklaştı, ayak parmaklarının ucuna kalktı, kollarını adamın omuzlarına dolayarak daha da sıkılaştı.

"Berbat," diye fısıldadı. "Kesinlikle. Önceden berbat olduğunu düşünüyordum çünkü ailemle birlikte olmak istiyordum. şimdi tamamen berbat."

Kızın neden bahsettiğini biliyordu. Ona eve gitmesi gerektiğini çünkü gelecek hafta Austin'de bir galeride eserlerinin sergileneceğini söylemişti. Hâlâ hazırlık yapıyordu. Darrin'in ölümü, ölümlerin her zaman yaptığı gibi, boktan bir zamanda gelmişti.

Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu, başını kaldırdıktan sonra da "Git ve ailenin yanında ol" dedi.

Başını salladı.

"mesaj at ya da telefon et," diye emretti. Kadın tekrar başını salladı.

"Şimdi öp beni," diye bitirdi, kızın gözleri adamın çok sevdiği o şekilde parladı, kız daha derine bastırdı ve söyleneni yaptı.

Mike, memleketindeki bir otelin otoparkında güzel bir kadını kiralık bir arabanın kenarına sıkıştırırken, kontrolü ele geçirdi, kontrolü kaybetti ve soğukta gençler gibi birbirlerine girdiler.

Sonra ağzını ayırdı, onu alnından öptü, kapısını açtı, kışını sürücü koltuğuna bıraktı ve durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerini arabaya dikti, arabayı sürerken elinin koltukların arasından bir dalga halinde hareket etmesini izledi.

Bunu sırtarak yaptı.

* * * * *

Debbie Holliday kiralık arabasında oturmuş, önce birbirlerinin kollarına girmiş konuşan, sonra kadın kahkahalar atan, sonra da öpüşen çiftte bakıyordu.

Sevişmek gibi.

Başka bir deyişle, devam... lanet... *ona*.

Kız kardeşi ve eski erkek arkadaşı.

"Ciddi misin?" diye sordu arabasının içinde, sesi öfkeyle titriyordu. "*Ciddi misin?*" diye tısladı.

Konferans görüşmesinden önce barışmak için gelmişti. Annesi dün gece Dusty'nin şehirde olduğunu söylemişti. Bunu biliyordu çünkü Mike ona söylemişti. Bütün ailenin bunu bildiğini bilmiyordu.

Annesi anlattıktan hemen sonra, babası ona bir oğlunu kaybettiğini, karısının da kaybettiğini ve iki kızının da erkek kardeşlerini kaybettiğini söyledi. Anlaşmazlığa ihtiyaçları yoktu. Uyuma ihtiyaçları vardı.

Berbattı ama babam haklıydı. Böylece Debbie, bir otel odasına kapanıp saklanan küçük kız kardeşinin aksine, doğru olanı yapmaya karar verdi. Zeytin dalı. Barışmak. Anneme, babama, lanet olası Rhonda'ya (o kadar çok zamanını sızlanarak geçirdiği için haberi bile olmazdı) ve çocuklara tüm aile bir arada zaman geçirme fırsatı verdi.

Ve doğru şeyi yaptığında, başına buydu.

Darrin ölmüştü ve her nasılsa küçük kız kardeşi eski erkek arkadaşıyla yatıyor ve otoparkta durmuş *kahkahalar* atıyordu.

Debbie hayatı boyunca, Dusty raydan çıkıp içindeki kaltağı ortaya çıkardığında bile annesinin kız kardeşini övmesinden nefret etmişti. "Şuna bak," diye böbürlenir, Dusty'nin boya kalemıyla karaladığı bir saçmalığı sanki o boya kalemını tutan Picasso'ymuş gibi işaret ederdi. Dusty ne zaman kilisede ya da lisede solo yapsa annem "Şunu dinle, sesi melek gibi çıkıyor," diye fısıldardı.

Ve Debbie, hayatı boyunca Dusty küstahça bir şey yaptığında ya da Debbie dışında herkesin sevimli bir şekilde geveze olduğunu düşündüğü bir davranışta bulunduğunda babasının iyi huylu bir şekilde "Benim Dusty kızım, ne yaramaz" diye homurdanmasından nefret etti. Ve babasının Dusty ve Darrin'i mısır sıraları arasında yürümeleri ve çiftçi bilgeliğini paylaşımları için dışarı çıkarmasından nefret ediyordu. "Oğlum mirası taşıyacak, ama o taşımasa bile kızım taşıyacak," diye övünmüştü ama Dusty liseden sonra bir çırpıda çekip gitmiş ve onun yanıldığını kanıtlamıştı. Umurunda mıydı? Hayır. Bunun yerine, yıllar sonra, sanki büyük, pahalı tabaklar yapmıyormuş da kanseri tedavi ediyormuş gibi kızın lanet çömlekleriyle övündü.

İkisi de Debbie'nin altı haneli rakamlara ulaştığı, *iki kez* DC Hukuk Kadını ödülünü kazandığı ve ülkenin her yerinde ders vermesi istendiği gerçeğiyle övündü mü? Hayır. Annesinden aldığı tek şey, gazetelere çıkan (sözde) tecavüzcüyü savunduğunda "Tatlım, onun yapmadığına *emin* misin?" oldu. Kuşkusuz onun *yaptığına* dair ciddi şüpheleri vardı ama bunu paylaşamazdı ve zaten bir önemi de yoktu. Tek söyleyebildiği, "Herkesin bir savunma hakkı vardır, anne." oldu. Bunun üzerine annesi mırıldandı, "Pekala, Debbie." Babası da, çok sonraları hep birlikte The 'Burg'u ziyarete gittiklerinde, onun duyamayacağını düşündüğü bir anda nefesinin altından şöyle demişti

"Evet, faturaları ödeyebildikleri sürece hakları var ve o adam da pisliğinin kokmadığını ve her şeyi yapabileceğini düşünen bir milyonerdi. Sanırım Debbie *bunun* doğru olduğunu kanıtladı." Darrin, Rhonda, babam ve annem onu nasıl kurtardığı hakkında tek kelime etmedikleri için bunu konuşmuşlardı ya da o konuşmuştu.

Ve Debbie, Darrin'in her zaman Dusty'nin tarafını tutmasından hayatı boyunca nefret etti. Darrin, "O bizim küçük kardeşimiz Deb, ona göz kulak olmalıyız," derdi ama saçmalıyordu. Herkes gibi o da güneşin Dusty'nin kışından doğduğunu düşünüyordu. Onlar büyüdükçe, Debbie kardeşlerinin daha da yakınlaşmasını izlemek zorunda kaldı. Darrin ve Dusty'nin sürekli konuştuklarını biliyordu. Çocuklarının Dusty teyzelerinin hediyelerini ve onun arkadaşlığını tercih ettiklerini biliyordu. Darrin'in Dusty'yi ya da Dusty'nin Darrin'i aradığı zamanların yarısında Rhonda'nın telefona sarılıp Dusty'nin kulağına aptalca şeyler fısıldadığını biliyordu.

Debbie'nin aklına Darrin'in Notre Dame'a gider gitmez onunla da aynı şeyi denediği ve hukuk fakültesi boyunca da denemeye devam ettiği gelmedi. Ders çalışmakla meşgul olduğu ya da yapacak daha iyi işleri olduğu için onu başından savdığı aklına gelmemişti.

Tek bildiği Dusty ve Darrin Holliday'in yakın olmaktan çok daha yakın, sıkı olmaktan çok daha sıkı olduklarıydı ve onlar bu daha da derinleşti ve Debbie her zamanki gibi bunun bir parçası değildi.

Debbie Holliday, Dusty'nin arabasının uzaklaşmasının ardından Mike'a bakarken, buraya kadar olduğuna karar verdi. Bitmişti. Bu onun sonuydu.

Çünkü lanet olası *Dusty* yirmi yıldan fazla bir süre önce Mike'la yakınlaşarak, yüzüne vurarak, ikisinin de alanına girerek saçma sapan maskaralıklar yapmıştı ve Mike iyi bir adamdı. Ama Debbie onun küçük kız kardeşine iyi bir adam olduğu için katlanmadığını biliyordu. Kız kardeşine katlanıyordu çünkü herkes gibi o da onun saçmalıklarına kanıyordu.

Debbie eskiden de bundan nefret ederdi ve az önce gördüklerini gördükten sonra şimdi de cidden nefret ediyordu.

Debbie Holliday aptal değildi. Mike Haines'in sahip olduğu en iyi şey olduğunu biliyordu. O zaman bunu biliyordu ve vazgeçti çünkü o ıssız kasabadan gitmek istiyordu. Ama Mike bile küçük bir kasabalı olduğunu, memleketini sevdiğini açıkça belirtmişti.

ve hiçbir yere gitmiyordu. Bu yüzden adam ayrılmış ve kadın da istediğini elde etmek için ondan vazgeçmiş.

Ve Dusty, tıpkı lanet olası Dusty gibi, Debbie'ye ait olanı almak için hemen içeri girdi. Yirmi yılını almış olabilir ama başardı.

Ve bunu yapmak için Darrin'in ölümünü de kullandı. Ne *kaltak* ama.

Ve Mike, Tanrım, yıllar önce Dusty'nin grunge, gotik ya da her ne haltsa saçmalıklarını anladığını . Ama görünüşe göre, tıpkı diğer herkes gibi, onun da gözlerini boyamıştı. Kahretsin, *bir polis* ve o hala görmüyor.

Debbie mantıklı bir şekilde oraya gitmeye hiç niyeti olmadığını anlamıştı. Evet, eğer Mike bir gün önce açtığı kapıdan içeri girmiş olsaydı, onun ve o uzun, lezzetli vücudunun tadını çıkarmak için hemen evine giderdi, böylece etrafında dönen tüm pislikleri unutabilirdi. Gençken bile harika bir aşık olmuştu. Belki başlangıçta değil ama cidden, bir erkek çocukken bile ağzını, ellerini ve vücudunun daha iyi kısımlarını nasıl kullanacağını çabuk öğrenmişti. Ve bir erkek çocuk olarak bile, kızın da bundan bir şeyler aldığından emin olmak istiyordu. Yine, belki başlangıçta değil ama bunu da çabucak öğrendi ve kadın da ona izin verdi. Eğer o kapıdan dün girmiş olsaydı, bundan hiçbir şey biliyordu. Başkente geri dönecekti ve bir daha *asla* Burg'a evim demeyecekti.

Ama bu Dusty'ye açık olduğu anlamına gelmiyordu.

Debbie park ettiği arabasında oturmuş, Mike'ın koyu mavi Chevy Equinox'una doğru yürümesini izliyor, belli belirsiz arabasını değiştirmesi gerektiğini düşünüyordu. Arabalardan pek anlamazdı ama onunkinin en az iki yaşında olduğu anlaşılıyordu. Bunu düşünürken, Mike'ın liseden beri sahip olduğu o seksi, gevşek bacaklı, erkeksi zarafetini hiç kaybetmediğini de hayal meyal fark etti.

Sonra onun içeri girmesini izledi.

Sonra onun uzaklaşmasını izledi.

Sonra arabasına oturdu, öfkeden kuduruyordu. Küçük kız kardeşi.

Onun küçük kız kardeşi.

Tanrım, bazı şeyler hiç değişmemiş.

Olması gereken bok bile.

Kontağı çevirdi ve artık boş olduğunu bildiği çocukluk evine geri döndü çünkü ailesi lanet olası küçük kız kardeşiyle brunch yapıyordu ve bunu Pazar günü konferans görüşmesine katılmak için yaptı.

* * * * *

Mike, golden retriever cinsi köpeği Layla'nın ağzından frizbiyi aldı ve uçurmaya başladı.

Peşinden koştu, pençeleri yumuşak beyaz pul örtüsünü çıtırdatarak kar tutamları gönderdi.

Hava buz gibiydi ama arka bahçesi posta pulu büyüklüğündeydi ve köpeğinin koşacak alana ihtiyacı vardı. Bu yüzden Layla'yı Arbuckle Acres Park'a götürmüştü. Layla'nın, babasının onu gezintiye çıkarmasından ve yanında frizbi getirmesinden duyduğu aşırı heyecan dışında hiçbir şey hissetmediğini biliyordu.

Eldivenli eliyle kot pantolonunun arka cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. Layla frizbiyle geri geldi, parmakları frizbinin etrafında kıvrılana kadar bekledi ve sonra bıraktı.

Mike uçuşuna izin verdi.

Kadın koştu ve adam telefon rehberinde Hunter Rivera'nın adına kadar ilerledi ve git tuşuna bastı.

Sonra iki kez çaldı, "Rivera."

"Hunter Rivera mı?" Mike sordu.

"Beni yakaladın."

"Beni tanımıyorsunuz. Ben Mike Haines. Dusty Holliday'in bir arkadaşıyım ve Brownsburg Polis Departmanında teğmenim. Dusty ile her şey yolunda ama bana senin numaranı verdi çünkü konuşmamız gerekiyor."

"Dur tahmin edeyim. Beau anma törenine geldi ve diz çökerek Dusty'ye kardeşinin tabutunun önünde bir nişan yüzüğü teklif etti."

Mike kıkırdamasını durdurmaya

çalışmadı. Rivera'yı şimdiden

sevmiştir.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi.

"Sıcak mıyım?" Rivera geri döndü.

"Evet," diye yanıtladı Mike. "Çok fazla alıyor."

Rivera'nın iç çekişini dinledi ama "Kaç kişi?" diye sorduğunda sesinin uyanık olduğunu duydu.

"Dün bir tanesi gelip üzüntüsüne yardımcı olmayı teklif etti. Bu sabah altı önce üç. Kadın çörek almaya çıkmıştı ve ben telefonu açtığımda adam tavır yaptı ve kadının onun kadını olduğu yalanını söyledi. Duyunca aklını kaçırdı, onu aradı ve kan kustu ama endişelenmeye başladığını benimle paylaştı."

Bu sessizlikle karşılandı. "Rivera?"
diye seslendi.

"Donut almaya mı gittin?" Rivera
sordu. Hay sikeyim.

O cevap vermeden önce Rivera fısıldadı, "Tanrım, lanet . Mike.
Adının *Mike* olduğunu mu söylüyorsun? *Brownsburg*'dan mı?"

Mike bağırsaklarının sıkıştığını hissetti ve bu his hiç de kötü değildi.
Azıcık bile değil.

Arkadaşlarına ondan bahsetmişti.

Onu yirmi yılı aşkın bir süredir görmemişti ve arkadaşlarına ondan
bahsetmişti.

"Evet," diye yanıtladı Mike. "Mike
Haines." Bir ıslık sesi duydu.

Sonra, "Doğru, dostum, benim vajinam yok, bu yüzden kulübe ait
değilim ve şanslıyım ki bu, sana bu boku söylediğim için atılamayacağım
anlamına geliyor ama Dusty, senden bahsediyor. Tekila ortaya çıktığında
ve Jerra margarita bardaklarını kırdığında karışmamaya çalışıyorum
çünkü o zamanlarda her şey olur ve işler karışabilir. Ama bu kulaklarımı
kapatabileceğim ve duyduklarımın iyi olduğu anlamına gelmiyor.
Kadınımın ikizin birlikte olduğunu söyledim, ta Teksas'tan çığlıklarını
duyacaksın."

Bağırsakları daha da gerildi ve haklıydı. Berbat değildi. Azıcık bile
değil.

"Donut alıyor, bu seninle takıldığı anlamına mı geliyor?" Rivera bastırdı.

"Bu konuyu Dusty'nin senin kadınla konuşmasına ne dersin?" diye
geçti Mike.

Rivera mırıldandığında kötü olduğunu anladı, "Siz ikiniz . Lanet olsun. Harika." Sonra "Lütfen bana eski bir suikastçı, şimdiki profesyonel güreşçi olduğunu ve buraya gelip Beau LeBrec'in kışını tekmelemek için planlar yaptığını söyle" diye sorduğunda mırıldanmayı bıraktı.

Mike sırtarak frizbiyi tekrar Layla'nın ağzından aldı ve "Maalesef hayır. Ben sadece bir polisim. Ama bunun yapılması gerekiyor, bunu yapmak için nöbetçiyim."

Rivera mırıldanmaya devam ederken, "Pekâlâ, burası senin yetki alanın olmadığına göre, muhtemelen o pislige ilk darbeyi ben ," dedi.

Mike doğru bildiğini tahmin ederek, "Durumdan anladığım kadarıyla endişeleriniz varmış," dedi.

Rivera tahminini doğruladı. "Dusty halledebileceğini ve yoluna devam edeceğini söylüyor. Beau ile aynı liseye gittim. Adam iyi görünüyor, bunu biliyor, kadınları avucunun içine aldığını düşünüyor. Dusty'ye kadar yanıldığını söyleyemem. Seçimini yaptı, onları sevdi ve bıraktı. Dusty'ye çok aşık oldu ama yıllar boyunca sadece bir gülümseme göstererek istediğini elde etmeyi öğrendi, bir bok servis edebilirdi ve onu yerlerdi. Dusty Holliday bok yemez. O yaşlı köpeğe yeni bir numara öğretmeye çalışırken sabır gösterdi. Adam öğrenmeyi reddetti, o da kışından vuruldu. O bir kalp kırıcı, farklı bir şey bilmiyor. Yine, Dusty'nin ona öğretmeye çalıştığı yeni bir numara. Ama öğrenmeye niyeti yok."

Bu kulağa iyi gelmiyordu ve karnındaki sıkışma o kadar da sıcak hissettirmemeye başlamıştı. Vi'nin peşinde bir sapık vardı. Ne yazık ki Vi'ninki, aynı zamanda kaynakları olan bir psikopat olan bir suç dehasıydı. Yıldırım iki kere düşmezdi, bu yüzden LeBrec'in o çapta bir kaçık olduğu şüpheliydi. Yine de Mike'ın bu saçmalığa ihtiyacı yoktu. Yeni ölmüş bir erkek kardeş, yürütmesi gereken bir iş ve yaklaşan bir galeri sergisiyle binlerce mil uzakta yalnız yaşayan Dusty'nin buna daha az ihtiyacı vardı.

Mike, "Bu dersi nasıl vereceğinize bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Araştırmak istediğim birkaç tane var."

"Yeşil ışığı yeni aldın ve bu benden gelmiyor. Dusty bu gece evde olabilir de olmayabilir de. Her iki durumda da

Hem sen hem de o sıkışksınız, bu yüzden gecikmeden LeBrec'i görürseniz memnun olurum. Dusty dayanıyor ama Darrin'i kaybetmeye alışmak biraz zaman alacak, bu yüzden senin kadının da ayakta."

Rivera, "Anladım," diye mırıldandı ve sonra daha az sessiz bir şekilde, "İntikamını, her zaman bahsettiği şu çöreklerden göndererek alacaksın," dedi.

Dusty ondan bahsederdi. Yirmi yıl boyunca aralarındaki bağı unutmadı ve Hilligoss ile birlikte kız arkadaşına ondan bahsetti.

İyi bir şirket.

"Yapamam dostum, onları raftan taze almalısın. Buraya gel, benden olsunlar," diye teklif etti Mike.

Rivera "Anlaştık" diye cevap verdi. "Numaranı saklamam senin için sorun olur mu?" Bu kontrol etmek anlamına geliyordu.

"Kesinlikle."

"Doğru." Rivera gülümsediğini duyabiliyordu ve Mike Rivera'nın ne demek istediğini anladığını biliyordu. "Yani, çocukken sana aşıkı ve sen onun kız kardeşini beceriyordun. Küçük Dusty hakkında ne hissediyordun?"

"Son otuz saniye içinde bir vajina mı oluşturdu?" Mike geri döndü ve Rivera'nın gürültülü kahkahasını duydu.

Sadece konuşmak istemedi. Alınmak yok, alınmadım. Evet, bu adamı sevdi.

Rivera gülmeyi bıraktı ve konuşmaya başladı. "Solid, kızımızla bir gün geçirdin ve Dusty sana donut almaya gitti. Ben kadını oraya sürüklüyorum, sen de bana onu yataktan kaldırıp çörek almaya nasıl götürebileceğimi anlatıyorsun. Pazar sabahları fırına hep ben sürükleniyorum."

"Ben uyurken gizlice çıkmış, yoksa sabahın altısında soğukta dışarıda olması mümkün değil."

Rivera sessizce, "Seni duyuyorum kardeşim," dedi. Evet. Bu adamı kesinlikle sevdim.

"Beni haberdar edecek misin?" Mike sordu.

"Anladın sen onu. Beau ile konuşacağım ve birkaç adamımla da konuşacağım. Kızımıza göz kulak olacağız."

"Minnettarım," diye mırıldandı

Mike. "Sorun yok... ve Mike?"

"Öyle mi?"

"Sakin ol, yakında görüşürüz."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Bu yüzden, "Çılgılığa hazırlanmak için kulak tıkacı taksam iyi olacak" dedi.

"Evet, vajinam olmayabilir ama bu şey paylaşılmayacak kadar güzel. Ayrıca Jerra'yı belli bir ruh haline sokacak. Üzgünüm kardeşim, ama bir erkek Pazar günü bir şeyler almak için ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı."

Mike, frizbiyi ayaklarının dibine bırakmış ve karın içine sokmuş, uzun kuyruğu arkasındaki beyaz örtüyü süpürüyor, başı geriye eğik, dili sarkık, pek de sabırla beklemeyen Layla'ya gülümsedi.

"bak," diye mırıldandı Mike. "Güzel.

Görüşürüz Mike."

"Sonra görüşürüz."

Mike telefonun düğmesine bastı, eğildi, frizbiyi aldı ve telefonunu tekrar cebine sokmadan önce uçurdu.

Ve bunu hala gülümseyerek yaptı.

* * * * *

"Senin yanında uyanmak. Hilligoss'un kokusu. Sırada beş numara olmak. Sana geri dönmek. Seninle sabah sevişmesi. Seninle duş almak. Jerra'nın beni arayıp Hunter'ın ikimizden bahsetmesi ve o kadar heyecanlandı ki altmış saniye içinde iki bin yedi yüz elli iki kelime söyledi ve hepsi bu."

Indianapolis Uluslararası Havaalanı'nda güvenliğin önünde dururken, Dusty'yi kollarında tutan ve onu bırakmak istemeyen Mike takip etmiyordu.

"Pardon?"

"Nimetlerimi sayıyorum bebeğim."

Ona doğru sırttı.

"Cinayet işlemek istememin nedenlerini sayabilirim ve bilginiz olsun memur bey, bu dürtü sadece kız kardeşim söz konusu olduğunda beni tehdit ediyor, ama onun sizin hakkınızda uğraşması tek ve yegane neden."

Mike sırtıtmayı bıraktı.

Mike, Dusty'nin yola çıkacağı haberini aldı. Bay ve Bayan Holliday, Rhonda ve çocuklar için endişelendikleri için, bir hafta daha kalmayı planladıkları halde, kahvaltıdan sonra Dusty'yi özel olarak konuşmak üzere bir kenara çekmişlerdi. Sonra da ona o haftayı ikiye böleceklerini söylemişlerdi. Belki de üç. Dusty'nin bir şeyler yapacağını biliyorlardı ve onu destekliyorlardı. Ayrıca Rhonda, Finley ve Kirby için de orada olmak .

Yani gidiyordu.

Ama toparlanmak ve onu aramak için otele döndüğünde Debbie onu bekliyordu. Debbie onları otoparkta birlikte gördüğünü, aklını kaçırdığını ve Dusty'ye saldırdığını söylemişti. Dusty de ona karşılık verdi. Otel müdürünün odaya gelmesine neden olan bir bağırış çağırış kavgası yaşamışlar. Debbie hışımla dışarı çıktı. Dusty Mike'ı aradı, bu bilgiyi paylaştı ve o gelene ve çıkış yapana kadar bekledi.

Bu konudaki iyi haber, Debbie'nin bunu ailenin önünde yapmamış olması ve kavga sırasında, "Darrin hâlâ mezardayken eski erkek arkadaşımınla yattın" cümlesini paylaşmak istemediğini, çünkü bunun "annemin kalbini kıracağını" ima etmesiydi.

Dusty'nin gitmesi, Debbie'nin onlardan haberdar olması ve bu konuda gözyaşı dökmesi, var olan tek iyi haberdi.

Ona telefon görüşmesinden bahsettiğinde, Dusty, Dusty olduğunu öğrendiği kişi olarak, Rivera'nın bir ve bir'i bir araya getirmesi ve Mike ve Dusty olan tomurcuklanan çifti elde etmesi umurunda değildi.

Sırıttı ve şöyle dedi: "Yani öğrenmesi gerekenden yaklaşık beş saat önce öğrendi. Benim için sorun değil."

Mike, Audrey'nin amansız saçmalıklarından ve Vi'nin amansız ama kasıtsız dramından sonra, sakın Dusty'nin ciddi bir nefes olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Mike ona, "Debbie eve dönecek, onun hayatına karışacak ve sakınleşecek," dedi. "Her şey yoluna girecek."

"Debbie bu boku mezara kadar taşıyacak," diye mırıldandı Dusty, sonra kendisi de kemiğe yakın bir yerden vurduğu için yüzünü buruşturdu.

"Tatlım," diye fısıldadı.

Kadın iç çekti.

Sonra dedi ki, "Bir hafta bekleteceğim. Onu bir ara. İşleri yoluna koymaya çalış."

Mike, "Belki de siz ikiniz birbirinizden kaçarken aynı zamanda nasıl aile olacağınızı bulmalısınız," diye öneride bulundu.

"Uh... Annemi ve babamı *tanıyor* musun?" Dusty sordu, Mike sırtıttı ve onu sıktı.

"Evet, biliyorum. Ama onun saçmalıklarını yaşamak zorunda değiller. Sen yaşıyorsun. O başarılı bir avukat. Bir anlaşmaya nasıl aracılık edeceğini biliyor olmalı. Öyle bir yol bulmalı ki ikiniz de ailelerinizin önünde dürüst olmalısınız ama diğer zamanlarda köşenize çekilmelisiniz. Böyle bir anlaşmanın avantajlarını göreceksiniz ve her şeyi yapacaktır."

"Ailenin bu şekilde çalıştığından emin değilim," diye mırıldandı. "Ama bir deneyeceğim."

Doğrusu Mike da emin değildi. O tek çocuktur. Annesi ve babası işlevseldi. Sevdiği ve saygı duyduğu, ona çalışan bir ahlaki pusula ve iyi bir terbiye veren iyi, sağlam ebeveynler. Torunlarının üzerine titreyen, onları şımartmanın sınırlarını zorlayan harika büyükanne ve büyükbabalar. Audrey ile boşanma sürecinde ve tam velayet için mücadele ettiğinde onun arkasındaydılar ama bunu yüzüne bakacak şekilde yapmadılar. Sadece sahip olduklarını biliyordu ki bu da yapmaları gereken tek şeydi. Ailesinde dram yoktu. Sadece bolca sevgi ve güzel zamanlar.

Ve Debbie'nin ağzından çıkan Dusty'nin söyledikleriyle, Debbie'nin kendisini Holliday ailesinin yüz karası rolüne iyice yerleştirdiği açıktı. Buna, Dusty'nin Dusty gibi davrandığı için Dusty tarafından yapıldığını düşündüğü çeşitli hayali hakaretler ve aşağılamalar da dahildi.

Hollidays'leri incelemek ve Debbie'nin kariyer güdüsünün ailesinin saygısını kazanmak için can attığını görmek için bir aile psikoloğu olmaya gerek yoktu. Ya da sadece onlardan farklıydı ama kendini bulup mutluluğu yakalamak yerine her şeyi istiyordu ve uymadığı dünyalarına onu sokmadıkları için kızgındı.

Mike ikincisini düşünüyordu. Son yirmi dört saat içinde Dusty ile Debbie'den yirmi beş yıl önce ayrıldığından beri geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmişti. Ama Debbie iki yıldır onun kız arkadaşıydı.

Debbie Holliday ne istiyorsa, onu elde etmenin bir yolunu buldu ve bunu elde etmenin bir yolunu bulmak için hatırı sayılır miktarda enerji ve beyin gücü harcamaya son derece istekliydi.

Açıkçası, sonunda ondan ayrılmak için sabırsızlanıyordu ama bunu hiç kimseye söylememiştir. Debbie'yle birlikte olmadan önce Darrin bir arkadaşı ve ayrıldıktan sonra da arkadaş olarak kaldı. Hollidays'lere kızları hakkında konuşamayacak kadar saygı duyuyordu. Bir de Dusty vardı.

"Pekâlâ," diye söze girdi Dusty, "ayakkabılarımı çıkarıp çıplak aramaya hazırlanmalıyım çünkü ben bir sarışınım ve ırkçı profillemeye yapmadıklarını kanıtlamak için birini kullanmaları gerekecek ve şansına hep beni kullanıyorlar."

Mike kolları daha da sıkılaşıırken bile ona sıırttı. Sonra gözleri kızın yüzünde gezinirken sırtışı kayboldu.

Kahretsin, çok güzeldi.

"Arayacağım," diye fısıldadı ve adamın gözleri tekrar onunkilere döndüğünde artık gülümsemediğini gördü. Işık gitmiş ama sıcaklık her zamanki gibi kalmıştı.

"Ben de yapacağım."

"Yakında eve bir ziyaret daha ayarlayacağım," diye söz verdi. "Güzel," diye mırıldandı.

"Hunter benimle ilgilenecek," diye devam etti ve kolları daha da sıkılaştı.

"Biliyorum."

Konuşmayı kesti ama hareket etmedi. Kollarını adamın sırtına dolayarak ona sıkıca yapıştı.

Sonra bir gülümseme dudaklarını kıvrırdı ve "Cidden, bir sik olduğun için mutluyum, bebeğim" dedi.

O da aynı şekilde gülümsedi ve "Ben de" diye fısıldadı.

Dusty başını yana eğdi ve sordu, "Seni öpmemi emredeceksin, böylece ben de karıncalanacağım, yoksa sadece bana mı bakacaksın?"

"Öp beni tatlım," diye mırıldandığında gülümsemesinin gözlerine vurduğunu biliyordu.

Kolları adamın sırtından çıkıp boynuna dolandı, ayak parmaklarının ucuna kalktı ve kendisine söyleneni yaptı. O devraldı ve onlar

gençler gibi kavga ettiler.

Önce çekildi ve "Git" diye fısıldadı.

Kız başını salladı, gözleri parlıyordu ve adam buna bayılmıştı, kızın gitmek istemediğini belli etmesine.

Sonra ayrıldı ve güvenlik hattına doğru yürüdü.

Biletlerini göstermesini izledi. Kemerini, ceketini ve ayakkabılarını çıkarışını izledi. Metal detektöründen geçişini izledi. Ve bir kadının üstünü araması için onu sıradan çektiklerini gördüğünde sırtıttı. Sırtını aramak için onu çevirdiklerinde gözlerini ona dikti, kendi gözlerini devirdi ve Mike kıkırdamaya başladı.

Sonra onun ayakkabılarını, kemerini ve ceketini giyip terminalde yürümeye başlamasını izledi.

Durup arkasını döndüğünde ve ona bir öpücük fırlattığında onu izledi. Büyük bir jestti, dramatikti, dikkat çekiciydi ama kimsenin izlediği umurunda bile değildi. Her şey onun içindi.

Sonra kocaman gülümsedi, kolunu kaldırdı ve sertçe salladı. Bir elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı.

Sonra onun dönüp uzaklaşmasını izledi, ta ki artık onu göremeyene kadar.

Sonra arkasını döndü ve *kırk üç yıllık hayatımın sonunda aradığım kişiyi bulduğumu, onu yirmi yıldır tanıdığımı ve nihayet bağlantı kurduğumuzda lanet olası Teksas'ta yaşadığımı* düşünerek uzaklaştı.

Kıçındaki telefonu çaldığında cipinde kemerini bağlıyordu. Telefonu çıkardı, ekrana baktı, sırtıttı, tuşa bastı ve kulağına götürdü.

"Angel," diye mırıldandı.

"Arayacağımı söylemiştim," diye cevap verdi Dusty. Mike bir kahkaha patlattı.

* * * * *

Clarisse odasından çıkıp biraz cips almak için mutfağa gitti.

Çıplak ayaklarıyla halı kaplı koridorlarda yürüdü ama babasının telefonda konuşurken çıkardığı komik sesi duyunca durdu.

"Evinde güvende misin, Angel?"

Melek mi?

Angel kimdi?

Clarisse babasının yumuşak bir sesle, "Güzel," dediğini duydu. "Ne?" diye devam etti. "Evet. Evdeler. Yaklaşık on beş dakika önce eve geldiler. Yerleştin mi?" Bir duraklama ve ardından bir başka garip, yumuşak "İyi." Bir süre sessizlik, sonra biraz şaşırarak, "Şimdi işe mi gidiyorsun?" Bir süre durakladıktan sonra, "Orada saat kaç?" Bir duraklama daha ve ardından, "Bunu çok yapar mısın?" Duraklamanın ardından alçak sesle bir kıkırdama ve "Kafanı boşaltıyor, hayatım, o zaman yap." Biraz daha sessizlik oldu, sonra daha yumuşak bir kıkırdamadan sonra, "Geri döndüğünde bunu yaparsın tatlım. Ama senden büyük boy bir vazoda getirmeni beklerim, orta boy bir şeyle beni kandırmaya çalışmanı değil."

Bu tam babasına göre idi. Kız küfrettiğinde sinirleniyordu ama kızın onu dinlemediğini düşündüğü zamanlarda bunu hep yaptığını duyuyordu.

Adam konuşmaya devam edince kulakları dikildi.

"Birazdan No'nun ödevine yardım edeceğim. İstersen seni sonra ararım." Durakladıktan sonra alçak sesle, yumuşak ve *gerçekten* tuhaf bir şekilde, "Bu kesin bir plan, tatlım."

"Tanrım, Rees, babamı mı dinliyorsun?"

Clarisse başını çevirdi ve ağabeyinin arkasında durup ona her zaman baktığı gibi baktığını gördü. Sanki başka bir gezegenden ışınlanmış gibiydi.

Gözlerini kıstı, bir parmağını dudaklarına götürdü ve diğer eliyle göğsüne bastırarak onu koridorda itti ve odasına götürdü. Onu içeri soktukten sonra kapıyı arkasından kapattı.

Sonra kardeşine döndü ve tısladı: "Sanırım babam *bir kadınla* konuşuyor."

No ona göz kırptı.

Sonra da "Yani?" diye sordu.

"Yani?" Clarisse karşılık verdi.

"Öyle mi? Ne olmuş yani?" Hayır çoğunlukla tekrarladı.

"Babam bir kadınla konuşuyor!" diye bağırdı ama sessizce.

"Uh... o bekar bir adam," No ona zaten bildiği bir şeyi .

"Yani?" diye karşılık verdi.

"Yani, Rees. Kahretsin. Ciddi misin? Hayatının geri kalanını seninle ve Cuma Gecesi Korku Filmleri'yle geçirmekten çekinmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Evli falan mı? Yani, o bir erkek. Okuldaki kızlar onun seksi olduğunu söylüyor. Yakışıklılar bebekleri becerir. Dünyanın düzeni bu."

Clarisse'in gövdesi geriye savruldu ve aniden ağzının tadı tuhaflaştı ve iyi bir şekilde değil.

Hayır sırtıttı. "Umarım kendine de bir şeyler alıyordur."

Clarisse öne doğru eğildi ve tısladı, "İğrençleşme."

No kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtışı daha da büyüdü.

"Biliyorsun, babam annemi çivileyerek bana ve sana sahip oldu." "İck! İğrençleşme!"

"Bu doğru."

"Bunun *doğru* olduğunu *biliyorum* ama bu konuşmamız gerektiği anlamına gelmiyor." "Eminim annem yatakta bok gibidir. Şirret ve sinirli," diye mırıldandı No ve

Clarisse bu konularda pek bir şey bilmiyordu ama yine de bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Bunun nedeni annelerinin şirret ve tutucu olmasıydı.

Sonra bir fikir geldi.

"Ya babamın konuştuğu kadın şirret ve tutucuysa?" Hayır, başını salladı. "Asla olmaz. Babam aptal değil."

Clarisse, "Annemi ," diye dikkat çekti.

No, "Bu doğru," diye mırıldandıktan sonra, "Yine de Bay Callahan'la evlenmeden önce Keira Winters'in annesiyle çıkıyordu ve ben onunla tanıştım. Çok iyi biri."

"Ne?" diye fısıldamadan önce gözlerini kırpmıştırma sırası

Clarisse'deydi. "Babam Bayan Callahan'la, o Bayan Callahan olmadan önce çıkmış."

". "Öyle yaptı."

Buna inanamıyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Hayır, omuz silkti. "Dylan onları Frank'in evinde birlikte görmüş. Bana söyledi. Havalı olduğunu düşündüm. O bir anne ama yine de güzel. Ve havalı olmalı çünkü Keira çok havalı. Yalnız Kurt'u yakalayıp aile babası yapmasından bahsetmiyorum bile. Herkes bunun imkansız olduğunu biliyordu. Babamın Bay Callahan'dan önce orada olması da çok havalı."

Clarisse gözlerini kardeşine dikti. Ne yazık ki o konuşmaya devam etti.

"Ve Brittany'nin annesi, babası sekreteriyle kaçtığı ve Atlanta'da yaşadığı için artık bekar. Brittany'nin arkadaşı Kayla bana Brittany'nin annesinin arkadaşına babasıyla çıkmak için adam öldürebileceğini söylediğini duyduğunu anlattı. Babasının dikkatini çekip çekemeyeceğini görmek için sürekli J&J'ye gittiğini söylüyor."

Clarisse, "Bu çılgınlık," diye nefes aldı ve No ona baktı.

"Bu çılgınlık değil, Reese," dedi sessizce. "Şehirdeki bekar annelerin yarısı lise basketbol maçlarına gidiyor ve bunun nedeni oğullarının oynaması değil. Onların oynayan oğulları *yok*. Çünkü babam hiçbir maçı kaçırmıyor."

Derin *bir* şekilde eğildi ve tısladı, "Bu *delilik*."

"Rees, bu *doğru*. Kesinlikle. O bir erkek. Bekar. Uzun boylu. İnan bana, kızlar uzun boylu erkeklerden hoşlanır, bunu biliyorum. Babam da uzun boylu. Ve kızlar bana onun seksi olduğunu söylüyor." Sırıttı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Erkek olduğum için bilemem ama ona benziyorum ve çok seksiyim, o yüzden seksi olmalı."

Clarisse cevap vermedi. Bunun nedeni çoğunlukla bir kız *olmasıydı* ve bu yüzden, iğrenç olsa da, hem erkek kardeşinin hem de babasının ateşli olduğu onun gözünden kaçmamıştı. Ve bunu fark etmese bile, tüm arkadaşlarının ona sürekli ağabeyinin ne kadar seksi olduğunu söylemesi, bunun uzun sürmeyeceği anlamına geliyordu. Ve No haklıydı, babama çok benziyordu.

"Her neyse," diye mırıldandı No, gitarına doğru ilerlerken, "Umarım bir kadınla konuşuyordur. Eskiden her şey berbattı. Annem hep çığlık atardı. Babam hep kızgındı. Ağzı her zaman garip bir şekilde gergindi çünkü bu saçmalığı bizden saklamaya çalışıyordu. Şimdi biz pek ortalıkta yokuz, o da çok yalnız. Yalnız olmasaydı da ağzını o kadar sıkmayan bir hatunla birlikte olsaydı ne güzel olurdu." Gitarını aldı, yatağına oturdu ve sözlerini bitirmeden önce kalçalarının üzerine koydu, "Ve eğer ateşli bir hatunla birlikteyse, babam bizim işimize bu kadar karışmaz."

Başka bir zaman olsa, Clarisse bu son ifadeye katılırdı. Annelerinin pek değildi. Babalarının *ise çok umurundaydı*, ve bazen can sıkıcı olabiliyor.

Ama belki de "ateşli bir bebek" babasının Cuma gecesini Clarisse, dondurma ve korku filmleriyle geçirmesinden hoşlanmazdı. Belki de

Cuma gecelerini onunla bir yerlerde martini içerek geçirmesini istiyorum.

Clarisse bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, bundan pek hoşlanmadığıydı.

No tıngırdatmaya başladı ve ona odaklandı.

Hiç kimse "Stairway to Heaven "ın nasıl çalınacağını anlatan bir YouTube videosu izleyip bir saat boyunca bunu tekrar tekrar yaparak şarkıyı ezberleyemez.

İşte bu, diye düşündü, tamamen havalıydı.

Ve muhtemelen babalarının çıktığı rastgele bir kadın da herkesin düşündüğü gibi Hayır'ın havalı olduğunu düşünecekti.

Ama Clarisse'in onu havalı kılacak hiçbir şeyi yoktu. Yani babalarının çıktığı rastgele bir kadının onun hakkında düşünecek hiçbir şeyi yoktu.

Hayır, bundan pek hoşlanmadı.

Belki de kendine harika bir takma ad vermeli ve No ile konuşup ona davul çalmayı falan öğretmeli.

"Saat yedi buçuk Rees. Babam ödevlerimizi yapıp yapmadığımızı görmek için ikimizi de dövecek. Ona yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim bile. Sen kendininkini yaptın mı?"

Hayır. Yapmadı.

Vay be.

Her zaman yaptığı gibi onu okumadı ve her zaman olduğu gibi baş belası bir ağabey gibi sessizce, "Şunu halletsen iyi olur Reese," diye emretti.

"Her neyse," diye mırıldandı, ayağının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Ofisten babasının mırıldanan sesini duydu. Hâlâ o kadınla konuşuyordu.

Dang.

Kardeşinin gitarını tıngırdattığını duydu. Boştaydı, henüz kendini kaptırmamıştı, ısınıyordu, bir şeyler hissediyordu. Yine de sesi güzeldi.

Dang.

Odasına doğru yürüdü ve kapıyı kapattı.

Oraya vardığında durdu ve etrafına bakındı. Babası eski evlerinden taşınıp bu evi satın aldıktan sonra

istediği odaya sahipti. Boyayı, mobilyaları ve her şeyi o seçti.

Sarılar, maviler, kelebekler ve vampir posterleri. Birkaç hafta sonra on beş yaşına girecekti.

Kelebekler ve vampirler.

Kesinlikle yeni bir ihtiyacı vardı.

Sonraki on beş dakikasını vampir posterlerini indirerek, posterlerin arkalarındaki ve duvarlardaki sakızları kazıyarak, onları yuvarlayarak ve dolabına yerleştirerek geçirdi.

Kapısı çalındığında kafası dolabındaydı. Babası içeri girip durduğunda kafasını dışarı çıkardı. "Ödev mi?" diye sordu.

"Uh... pek

sayılmaz." İç çekti.

Bunu yapmasından nefret ediyordu ve bu günlerde, onunla birlikteyken, nedense bunu ona çok yaptırıyor gibiydi.

"Masa, Reesee," diye sessizce

emretti. İç çekme sırası ondaydı.

Orada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bekliyordu.

Masasına doğru yürüdü ve kitaplarını çıkardı.

Dudaklarının saçlarının tepesini okşamasından yaklaşık bir saniye önce babasının elinin boynunun yan tarafına hafifçe dolandığını hissetti.

"Dünyanın en güzel kızı," diye mırıldandı adam, sonra onu bıraktı ve kız onun gittiğini hissetti.

Ateşli bir hatunu olsaydı, yine de *onun* dünyanın en güzel kızı olduğunu düşünür müydü?

Muhtemelen

hayır.

Dang.

Omzunun üzerinden yatağının yanındaki saate baktı.

Saat sekize on vardı. Babam ödevlerini yapıp yapmadıklarını kontrol etmek için asla o kadar geç bırakmazdı.

Ama o kadınla telefonda meşgul olduğu için kontrol etmekte gecikti.

Clarisse kitaplarına geri döndü ve " olsun!" diye düşündü.

* * * * *

Karanlıkta yatağında sırtüstü uzanmış, gözleri görmeden tavana dikilmiş, aleti sertleşmiş, telefonu kulağında, Dusty'nin boşalmasını dinliyordu.

Sonra onun nefes alışını dinleyerek birkaç saniye bekledi. Sonra usulca sordu, "İyi misin?"

O da nefes nefese, "Evet tatlım," diye karşılık verdi.

Karanlığa doğru gülümsedi.

Sonra, hâlâ nefes nefese, "Bu işte iyisin," diye fısıldadığını duydu.

Telefon seksini kasetmişti.

"Konu sen olunca hayal gücüm çok kuvvetli oluyor." Onun yumuşak, seksi, müzikal kahkahasını dinledi.

"Yarın işim var Angel, seni bırakmam gerek," diye fısıldadı. "Peki ya sen?" diye fısıldadı.

"Bir dahaki sefere benim

sıram." "Sıra sende."

Tekrar karanlığa gülümsedi.

Binlerce mil uzaktaydı ama yine de dört gözle beklenecek bir şeydi.

"İyi uyu," diye emretti.

"Oh, bunu yapacağım," diye cevap verdi, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu ve onu oraya koyanın kendisi olmasından ve bunu nasıl yaptığından çok memnun oldu.

"İyi geceler güzelim," diye seslendi usulca.

"İyi geceler Angel. Yarın konuşuruz."

"Harika," diye fısıldadı.

Kıkırdadı, "Sonra" diye fısıldadı, karşılığında aynı kelimeyi aldı ve başparmağı bağlantıyı kesmek için düğmeyi buldu.

Sonra telefonunu komodinin üzerine fırlattı, yan yattı, bir yastık seçti ve kolunu yastığa doladı.

Uykuya dalması, aletinin sertleşmemesi için gereken beş dakikayı aldı.

Ama bunu yaptığında, bilinçsizce, gülümseyerek yaptı.

Dördüncü Bölüm

Fırçalama

Salı sabahı.

Beau Lebrek pikabını toprak yoldan Dusty'nin evine doğru sürdü.

Eskiden *onun* olan bir yere.

Çiftlik tarzı evi, iki atını beslediği küçük, iki ahırlı ahır ve çömleklerini yapıp fırınlarını sakladığı aynı büyüklükteki kulübeyi görebiliyordu. Ve görebildiği tek şey buydu. Çünkü kadının iki devasa çiftliğin arasına sıkışmış yirmi dönümlük bir arazisi vardı, bu yüzden görebildiği geri kalan şey araziden başka bir şey değildi.

O araziye neden ihtiyaç duyduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Orayla ilgilenmedi. Bunu yapması için bir Meksikalıyı tutmuştu. Ona atlarının dolaşmak için alana ihtiyacı olduğunu söylemişti ve o da bunun doğru olduğunu düşünmüştü çünkü kıcı her gün bir ata eyer vuruyordu. Bunun onun antrenmanı olduğunu söyledi.

Neden başka bir egzersize ihtiyaç duyduğu konusunda da hiçbir fikri yoktu. Yoga ve pilates yapıyor, haftada iki kez ders almak için şehre iniyor ve evindeki üç yatak odasından birinde bir sürü ekipman bulunduruyordu. Ayrıca "boot camp" adını verdiği çılgın bir kursa da gidiyordu. Oradan yüzü kıpkırmızı, ter içinde ama aptal gibi sırtarak dönüyor ve ertesi gün kaslarının ağrıdığını söyleyerek sızlanıyordu. Gerçi sızlanırken sanki bu iyi bir şeymiş gibi gülümsüyordu.

Bunu suç ortağı Jerra'yla birlikte yaptı. Ne isterse yiyip içebilmek için yaptığını . Ve Dusty Holliday ne isterse yiyip içiyordu. Bu yüzden, derslerinde, atlarıyla, atlarının *üzerinde*, saksılarını kazarken (toprağıyla ilgilenmeyebilirdi ama dışarıda çiçekleriyle olmayı severdi) ve kulübede çalışırken her zaman olduğu kadar meşgul olsa bile, taşıdığı fazladan on kiloyu asla değiştiremezdi. Ona sürekli tekila ve çikolatayı azaltmasını söylüyordu.

İlk başta ona sadece gülümsedi. Daha sonra, gözleri ona kaydı ve ona gidip kendini becermesini söyledi.

Hiç hoş değil.

Park etti ve dışarı çıktı, kulübeden gelen müzik sesini duydu. Bu onun dışarıda çalıştığı anlamına gelmiyordu. Eve girer ve müziği barakadan bangır bangır çalarak bırakırdı. Etrafında bangır bangır rock ve country çalarken yarattığı parçaları nasıl yaratabildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu tür şeylerle ilgilenmiyordu ama o bile Dusty'nin çömlleklerinin bomba gibi olduğunu görebiliyordu. Yine de üzerine koyduğu fiyat etiketleriyle öyle olabilirdi. Ama böyle bir güzellik, diye düşündü, rock 'n' roll ve country'den ilham almazdı.

İşe evden başladı ve içeri girer girmez Yolanda'nın yakın zamanda orada olduğunu anladı. Dusty, Yolanda'nın evini ne durumda tuttuğunu ya da eşyalarına nasıl baktığını hiç umursamıyordu. Evi bu kadar dağınık ve bunu umursamayan bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Onu rahatsız eden tek şey mutfakın durumuydu. Yemek pişirdiğinde ortalığı berbat bir şekilde ve bu dağınıklığı gece boyunca bırakabilirdi ama ertesi gün ilk iş orayı temizlerdi. Bulaşıkları bulaşık makinesine koymak ve tezgahları silmek için her zaman onun kışına biniyordu.

Anlamıyordu. Eğer Yolanda haftada bir temizlik ve çamaşır için gelmeseydi, yatak odaları dizlerine kadar giysi ve ayakkabı içinde olurdu ve çamaşır yıkamadan önce iç çamaşırını almaya giderdi. Ama sandviç yapıp tezgâhta kırıntı bıraksa kıyameti koparırdı.

Onunla birlikte yaşarken, onunla sevişmek zorunda kalsa bile, bu bok onun canını sıkıyordu. Beau'nun payına düşenden çok daha fazla kadınla birlikte olduğu söylenebilirdi ve hiç şüphesiz Dusty sahip olduklarının en iyisiydi. Başka hiçbirini yanına bile yaklaşmadı. Dusty aklını kaçırıp onu kapı dışarı ettiğinden beri bu konuyu düşünmüş ve kadınının karmaşık olduğuna ve bununla yaşayabileceğine karar vermişti.

Yaşayamayacağı şey, Indiana'daki evindeyken onu aramak ve sabahın altısında telefona bir adamın cevap vermesini sağlamak, sonra da Hunter'dan bunu aşmasını ve yoluna devam etmesini söyleyen bir ziyaret almaktı.

Hayır.

Yok artık.

Hunter Rivera'ya işlerinde ihtiyacı yoktu. Zaten o adamdan hiç hoşlanmamıştı çünkü Hunter, Beau'nun sık kafalı olduğunu düşünüyor ve bunu saklamıyordu, bu yüzden Hunter'ın işine karışmasına gerek yoktu. Ve kadınının da memleketindeki meçhul bir adamı kullanarak gönül oyunları oynamasına ihtiyacı yoktu.

Ve bunu bilmesi gerekiyordu.

Bu ayrılıkla işi bitmişti. Onun da bunu bilmesi gerekiyordu.

Büyük oturma odasından geçerek onu besleyen devasa mutfığa girdi. Hâlâ müziğin sesini duyabiliyordu ama şimdi çok sayıdaki büyük pencereden Dusty'nin kulübede direksiyonunun başında olduğunu görebiliyordu.

Tam arka kapıdan çıkmak üzereydi ki telefonunun sesini duydu.

Tezgâha baktı, sonra ona doğru ilerledi ve aldı. Ekranda çalan bir telefonun grafiği vardı ve altında yazıyordu,

"Mike arıyor".

Beau telefona baktı. Siktir et onu.

Siktir et onu.

Mike. Tanrım, lanet olsun. *Mike.*

The 'Burg'a daha yeni dönmüştü. Beau da The 'Burg'daki Mike hakkında her şeyi biliyordu. Dusty ondan yumuşak bir sesle, gözleri anılarla dolu sıcak ve tatlı bir şekilde birden fazla kez bahsetmekle kalmamış, lanet kardeşi de ondan bahsetmişti. Sık sık.

Tanrım. Sikeyim. The 'Burg'dan Mike'la takılmıştı.

Beau'nun eli telefona sıkıca sarıldı ve çalmayı kesene kadar bekledi. Son aramalara gitmek için parmağını ekrana götürüyordu ki, elindeki telefonun Mike'ın sesli mesaj bıraktığını söyleyen bip sesini duydu. Son aramalar listesinde bunun Mike'tan gelen ikinci arama olduğunu gördü.

Siktir et onu.

Sesli mesaja gitti ve git tuşuna bastıktan sonra telefonu kulağına götürdü.

Sonra bir adamın yumuşak, derin bir sesle, "Hey Angel. Konuşmak için bir dakikam var. Buralardaysan, geri ara. Değilsen ve saat de geçse, yine de ara. Görüşürüz tatlım."

Angel.

Tatlım.

Siktir et onu.

Sesli mesajı sildi ve telefonunu arka cebine soktu.

Sonra mutfaktan geçip arka kapıdan çıktı ve kulübeye gitti.

Yirmi dakika sonra, peşinde bir polis aracıyla kamyonetine binmiş, dikiz aynasına baktığında elleri kalçalarında Hunter Rivera'nın kulübenin dışında, kollarını göğsünde kavuşturmuş Dusty'nin yanında durduğunu görmüştü. İkisi de onun uzaklaşmasını izliyordu.

Ağzı sıkı sıkıya kapalıydı, gözleri önce yola sonra da kruvazörü görmek için dikiz aynasına kaydı.

Dusty Holliday'in mülkünden resmi eskortu. Siktir et onu.

* * * * *

"Rivera," diye selamladı Mike.

"Mike, duymak istemeyeceğin bir haberim var, kardeşim."

Mike çenesini Merry'ye doğru kaldırdı, sonra sandalyesinde dönerek gözlerini yere dikti ve "Konuş benimle" diye emretti.

"Pazar günü bana yeşil ışık yaktınız, ben de gecikmedim. Kadınıma iyi haberi verdim, ödülümü aldım ve kendimi mutlu hissederek dışarı çıkıp Beau ile konuştum. Tanrı şahidim olsun, beni yakaladığını düşündüm. Şimdi Salı sabahı ve ben Dusty'nin evinden kasabaya dönüyorum. Beau geldi."

"Siktir," diye fısıldadı Mike.

"Evet," diye kabul etti Rivera. "Ben *de* kıcıımı kaldırıp oraya gittim ve onu *ya da* beni dinlemediğine göre, bunu resmileştirmenin zamanı geldiğini düşündüm. Bu yüzden yanımda bir kruvazör getirdim."

"İyi karar," diye mırıldandı Mike.

"Evet," diye tekrarladı Rivera. "Ben ve üniformalı adamlarım, Dusty'nin mülkünde istenmediğini, Dusty'nin orada durup bu bilgiyi doğruladığını açıkça belirttik. Beau hoşnutsuz görünüyordu. Bu konuda daha fazla oyalanmayacağımı paylaştım ve bu saçmalığı tekrar denediğinde Dusty'ye tavsiyem bir RO alması olacaktır. Dusty tam orada duruyordu, o müsaitti onaylamak için

Bir sonraki adımı derhal bir yasaklama emri çıkarmak olacaktı. Ben de bu RO'nun sadece Dusty'nin mülküne yaklaşmamasını değil, aynı zamanda Dusty'yi rahatsız etmek için ona telefon etmemesini *ya da* herhangi bir elektronik iletişim kullanmamasını da içereceğini paylaştım. Beau yine memnun görünmüyordu. Ama elinde ciddi şekilde sinirlenmiş bir Dusty ve üç polis memuru vardı. Kamyonetine atlayıp gitmenin ne kadar akıllıca olduğunu anladı."

"İçgüdülerin ne diyor?" Mike, tüm bu saçmalıkları duyduktan sonra onun ne dediğini çok iyi bildiği için sordu.

"İçimden bir ses Dusty'nin arazisinin şehir dışında olduğunu söylüyor. Bizim yetki alanımızın dışında değil ama kasabanın içinde de değil, dolayısıyla arabayla kolayca gidilebilecek bir yerde de değil. Bu yüzden içimden bir ses, işimiz bittikten sonra İlçe Şerifi'ndeki bazı arkadaşlarımı arayacağımı ve onlara bilgi vereceğimi söylüyor. Şerif'in adamları ve benim adamlarımla birlikte ona daha iyi göz kulak olabiliriz. birlikte, bunun yirmi dört, yedi olmasına imkan yok. Şehir dışında ve yirmi dönümlük bir arazide oturuyor, bu yüzden kimse yakın değil ve kapılarını kilitlemeye eğilimli değil çünkü bizim için şanslı, buralarda suç, özellikle de Dusty'nin yaşadığı taşrada yaygın değil. Bu yüzden ona kapılarını kilitli tutmasını söyledim, kamyonetinin içindeyken de, uyanıkken ve evdeyken de. Ayrıca çalışırken müziğin sesini kısmasını, böylece daha bilinçli olabileceğini söyledim. Bu sabah, ona gizlice yaklaştı. Yaptığı işe o kadar dalmıştı ve müziği açıktı ki geldiğini görmedi. Bu saçmalık bugün bitecek. Ayrıca ayda birkaç kez arazisine bakmaya gelen Javier ve her hafta evine bakmaya gelen Yolanda ile gözlerini açık tutmaları için konuşacağım."

Bu çok fazlaydı ve öyle olduğu için de Mike kendini iyi hissetmiyordu.

"O kadar büyük bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?" Mike sessizce sordu.

"Hayır. Ama sanırım Dallas'ta on yıl polislik yaptım ve senin de bir polis olarak muhtemelen inanabileceğin şeyler gördüm. Güvende olmak üzgün olmaktan çok daha iyidir."

"Sana katılıyorum dostum," diye mırıldandı Mike, sonra daha yüksek sesle, "Onu bıraktığında nasıldı?" diye sordu.

Rivera hemen, "Cehennem gibi kızgın," diye cevap verdi. "Neyse ki bugün eğitim kampı günü de Jerra'yla birlikte gidip ciğerlerini çalıştırabilir ve

squat ve her ne halt yapıyorlarsa."

Mike gözlerini kırptırdı. Sonra sordu, "Eğitim kampı mı?"

"Hoosier eyaletinde bunlardan yok mu?"

"Evet, var. Sadece Dusty'nin eğitim kamplarına gittiğini söyleyen bir kıcı yok."

Şükürler olsun.

"Uh... Jerra da bilmiyor. Şanslıyız ki sen ve ben tüm pakete kancamızı taktık. Ele avuca sığmaz ve bunu gerçek anlamda söylüyorum ve bunun için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Ama tüm bu yumuşaklığın altında güç var, bu da sıkı tutabileceği anlamına geliyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Aldı. Cumartesi ve Pazar, birkaç kez anladı. "Oh evet," diye mırıldandı.

"Evet, biliyorum kardeşim. Bir erkeğin cenazeden sonra bir kadının işine sokmasının tek bir nedeni vardır ve o da eski kız arkadaşının küçük kız kardeşini özlediği için değildir.

Mike kıkırdamaya başladı. Dusty açık sözlü biriydi ve görünüşe göre etrafını da aynı şekilde sarmıştı.

"Doğru," diye devam etti Rivera. "Ellediğin kıcı korumak için yapmam gereken aramalar var. Gitmem gerek."

"Teşekkürler, Rivera."

"Rica ederim derdim ama sanırım bunu senin için yapmadığımı anlamışsındır."

"Anladım. Yine de teşekkürler."

"Yine de çörek, kardeşim."

"Dört gözle bekliyorum."

"Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz."

Mike telefonunun düğmesine bastı, masasına döndü, geniş masaya ve masaya yaslanmış masanın genişliğine önden arkaya baktı ve ortağı Garrett "Merry" Merrick'in gözlerini üzerinde yakaladı.

"Konuşacak mısın?" Merry sordu.

Dinliyordu. Mike şaşırmamıştı. Ortaklar böyle yapar.

Paylaşmamıştı. Henüz paylaşmamıştı. Yine de sadece bir gün olmuştu.

Ama Merry onun ortağıydı. O yüzden paylaştı.

"Dusty Holliday'i hatırlıyor musun?"

Merry başını yana eğdi ve "Evet. Belli belirsiz." "Bu hafta sonu kardeşinin cenazesi için şehirdeydi."

Merry'nin yüzü, dudakları seğirirken bile anlayışlı bir hal aldı ve bu kez bir soru şeklinde tekrarladı: "Öyle mi?"

Mike'ın tek söylediği "Evet," oldu.

Merry'nin ağzı seğirmeyi bıraktı ve sıırtmaya başladı. "Bunu sen mi vurdun?" diye sordu.

Mike ona baktı.

Merry dudaklarını birbirine bastırdı, sonra dudaklarını , "Vurdun," diye mırıldandı. Sonra da doğrudan, "Aferin sana, dostum" dedi.

Mike kısaca, "Daha iyi," deyince Merry'nin kaşları birbirine yaklaştı.

"Daha mı iyi?"

Mike, "O ," diye açıkladı ve Merry'nin kaşları havaya kalktı.

"O kişi mi?" Merry sordu.

,"" diye onayladı Mike.

"Bir hafta sonu içinde mi?" Merry sordu.

"Bir hafta sonu içinde," diye onayladı Mike. "Hadi canım?"

Merry fısıldadı.

"Kesinlikle hiçbir bok yok," diye Mike. Merry ısıık çaldı. Sonra gülümsedi.

Sonra tekrarladı: "Aferin sana dostum." "Ah evet," diye mırıldandı Mike.

Merry başını Mike'ın telefonuna doğru eğdi. "Sorunları mı var?" "Bu unvandan rahatsız olan bir eski sevgilisi var."

"Siktir," diye mırıldandı Merry.

"Evet," diye yanıtladı Mike. "Polis olan bir arkadaşı var. Onu geri götürüyor ve rapor veriyor."

"Bunu kabul etti mi?" "Bu onun fikriydi."

Merry tekrar gülümsedi. "En azından bu iyi."

"Evet," diye tekrarladı Mike ve telefonunu eline aldı. "Bir kaza geçirmişler. Onu arayıp iyi olup olmadığını öğrenmeliyim, sonra yola çıkacağız."

Merry çenesini kaldırdı ve bilgisayarına döndü. Mike telefonunu işaretledi ve Dusty'yi aradı. O gün üçüncü kez oldu. Hiçbiri

bağlanmıştı. Bu şaşırtıcı değildi, bir gün önce ona gösteriye hazırlanmak için bu işe girişmesi gerektiğini söylemişti.

Araması telesekretere düşmüş.

Bu sefer, özellikle de kızın başına bir olay geldikten sonra şaşırmıştı.

Belki de eğitim kampındaydı.

Bir mesaj bırakmış. "Selam Angel, benim. Kontrol . Rivera aradı.

Beni ara. İyi olduğunu söyle. Görüşürüz."

Sonra bağlantıyı kesmek için düğmeye bastı, Merry'nin gözlerini yakaladı, Merry klavyesinde birkaç tuşa bastı ve Mike sandalyesini itti. Ceketini aldı ve yola koyuldular.

* * * * *

Salı öğleden sonra.

Dusty'nin telefonu yine çaldı. Beau telefonu sehpanın üzerinden aldı ve ekrana baktı.

Mike arıyor.

O gün dördüncü kez.

Siktir et *Mike'*ı.

Telefonu yere bıraktı, ayağını kaldırdı ve kovboy çizmesinin topuğunu telefonun üzerine vurdu.

Telefon anında parçalara ayrıldı.

Parçaları, Dusty'nin yaratabileceğinden çok daha fazla dağınık olan boktan yeni dairesinin oturma odasında tekmeledi.

Bunun nedeni dört aydır temizlememiş olması ve artık Yolanda'ya sahip olmamasıydı.

Gözlerini etrafa saçılmış telefon enkazından çekerek bir bira almak için mutfığa doğru yürüdü.

* * * * *

Çarşamba öğleden sonra.

Babasının telefonu çaldığında Clarisse mısır cipsi almak için mutfaktaydı.

Yerinden sıçradı ve suçlulukla ona baktı. Bunun nedeni okuldan sonra olmasıydı. No bir kızın evinde sözde ders çalışıyordu. Babası işteydi. Ev ödevini yapıyor olması gerekirken televizyon izliyordu. Bu durum on dakika önce

Babam bir şeyler almak için beklenmedik bir şekilde eve geldi, onu televizyon izlerken yakaladı ve ödevini yapması gerektiğini hatırlattı.

Telefonu tezgahın üzerinde duruyordu. Bu garipti. Bir şişe su almak için mutfığa gitmişti ve onu yere koyup unutmuş olmalıydı.

Ona doğru ilerledi ve ekranda "Dusty Arıyor" yazdığını gördü.

Dusty.

Bu bir erkek ismi miydi yoksa ateşli bir bebek ismi mi?

Aklı eline bunu yapmasını söylemeden önce, yapmaması gerektiğini bildiği şeyi yaptı. Telefonuna işle ilgili çağrılar geldiği için babasının ona çok kızacağını bildiği şeyi yaptı. Babası bunu yaptığını öğrenirse onu yakalayacağı şeyi yaptı.

Kalbi hızla çarpıyor ve elleri aniden terliyordu, aramayı cevaplamak için düğmeye bastı ve telefonunu kulağına götürdü.

"Alo... Babamın telefonu."

Bunu sessizlikle karşıladı ve ardından çok güzel, yetişkin bir kadın sesi "Clarisse?" diye sordu.

Seksi bebektir.

Ve Clarisse'in adını biliyordu.

Clarisse bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. "Ah... evet," diye onayladı

Clarisse.

"Hey, tatlım. Bu Dusty. Baban buralarda mı?" "Uh... hayır. O, uh... telefonunu unuttu."

"Oh," diye mırıldandı Dusty adındaki kadın ve sonra, "Tamam, bana bir iyilik yapıp onu aradığımı söyler misin? Ona cep telefonumu kaybettiğimi, hiçbir yerde bulamadığımı ve araması gerekirse evi ya da kulübeyi aramasını söyle. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii."

"Teşekkürler, Clarisse."

"Uh... rica ederim."

"Tamam, kendine iyi bak. Duydun mu?" "Um... sen de."

"Hoşça kal, tatlım."

"Güle güle."

Clarisse, Dusty adındaki kadının bağlantısının kesilmesini dinledi.

Clarisse'e tıpkı babasının ona bal dediği gibi bal diyordu. Kolay ve doğal gelmişti ama onunla hiç tanışmamış olsa bile kulağa tuhaf bir şekilde gerçek geliyordu.

O da bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu.

Sonra, zihni parmaklarına bunu yapmasını söylemeden, *neden* yaptığını bile bilmeden, başparmağı tuşlara basmaya başladı. Teknik çağda doğan her çocuk gibi babasının telefonunu bilmiyordu ama bulması gereken şeyi gecikmeden ve çaba harcamadan buldu. Sonra Dusty adındaki kadının aramasını babasının geçmişinden sildi.

Sonra dudaklarını yaladı ve telefonu tam olarak babasının bıraktığı yere koyduğunu ve bu konuda dikkatli olduğunu umarak tezgâhın üzerine bıraktı. Babası bir şeyleri fark ederdi. Bunun babasının polis olmasından mı yoksa babalık yapmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Gerçekte her ikisi de olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve orada dururken, Dusty adındaki kadının geçmişini babasının telefonundan neden sildiğini merak etmeye başladı. Sonra keşke silmeseydim demeye başladı. Sonra *gerçekten* silmemiş olmayı diledi.

Ön kapının açıldığını duyduğunda neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Clarisse'le birlikte mutfakta takılan ve Clarisse'in kendini cömert hissedip hissetmediğini merak eden Layla kapıya doğru koştu. Clarisse kapıya doğru döndü ve babasının içeri girdiğini gördü, Layla da peşindeydi.

Ona gülümsedi ve yumuşak bir sesle, "Selam tatlım," dedi. "Selam, baba."

"Cep telefonumu bıraktım," diye mırıldandı ve Clarisse izlerken tezgâha doğru ilerledi.

Şimdi ne yaptı? Önce aramayı cevapladı ve babası buna kızacaktı. Sonra aramayı geçmişinden sildi ve bunu neden yaptığını bilmediği için ona açıklayamadı. Sildiği için de Dusty adındaki kadının mesajını ona veremedi.

Babası telefonunu etiketledi ve ona döndü. "Ev ödevini mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Sadece beyin yapıyorum," diye yalan söyledi.

Elini başının arkasına koyup onu çekiştirmeden önce sıırttı, böylece göğsüne yüzüstü düşmüş oldu. Hissetti

Eğilip başının tepesini öperken vücudu eğildi.

Bunu yapmasına bayılırdı. Annem asla böyle bir şey yapmazdı. No, Clarisse'e annesinin de onları en az babası kadar sevdiğini, sadece bunu göstermekte o kadar iyi olmadığını söyleyip duruyordu. Clarisse buna inanmıyordu. Eğer birini seviyorsanız, bunu göstermenin bir yolunu bulurdunuz, böylece sevdiğiniz kişi bunu bilirdi.

Babası onu bıraktı ve uzaklaşmaya başladı, "Beşi çeyrek geçe, beş buçuk gibi dönerim," diye mırıldandı.

"Baba," diye seslendi, adam mutfak kapısında durdu ve ona baktı.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Söylemesi gereken şeyi söylerse, babası kızacaktı. Babasının onu sevmesini severdi, ona kızmasını değil.

"Reese, tatlım, gitmeliyim. Söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sordu.

"Akşam yemeği için ne istersin?"

Başı yana eğildi ve kaşları birbirine yaklaştı. "Yemek mi pişiriyorsun?"

Yemek yapmaktan nefret ederdi. No yemek yapmayı severdi ama o yemek yaptığında temizlemek zorunda kaldığı bir karmaşa yaratırdı, bu yüzden No'nun yemek yapmasından da nefret ederdi.

Yine de, eğer birini seviyorsanız, bunu göstermenin bir yolunu bulursunuz ve babası da çok çalışırdı. Babasının çok fazla mesai yaptığını biliyordu çünkü tek başına iki çocuk büyüttüğü için paraya ihtiyaçları vardı. Ama bunu hep yapmıştı. Ayrılmadan önce annesiyle babasının bu konuda birden fazla kez kavga ettiklerini duymuştu. Annesi hiç eve gelmediği için babasına çıkışıyor, babası da annesinin faturalarını ödemek zorunda olduğu için diğer dedektiflerin istemediği fazla aldığını hatırlatıyordu. Bunları duymaması gerekiyordu ama duydu çünkü odasından çıktı ve onların odasının dışındaki koridorda oturup dinledi. Clarisse'in odasında bile annesini duymak zor değildi. Annesi zaten gürültülüydü ama çok da bağırırdı. Ama Clarisse babasını duymak istiyorsa, o sessiz konuştuğu için odalarının dışında oturması gerekiyordu.

Hâlâ fazla mesai alıyordu. Çok değil ama alıyordu. Çoğu gece eve gelip yemek yapmak zorunda kalmamalıydı.

"Uh... tabii," dedi babasına.

O da sırtıttı.

İyi iş çıkarmıştı.

"Ben ve No ne yaparsan yeriz tatlım." "Peynirli makarna ve sosisli sandviç mi?" diye sordu.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi usulca. Kadın ona gülümsedi.

"Ev ödevi, Reese," diye hatırlattı ona, "Yakında görüşürüz." "Hoşça kal, baba."

"Güle güle, güzelim."

Gitti. Beyin gıdası ve bir gazoz aldı ve bilgisayarını açmak için doğrudan babasının ofisine gitti. Sonra odasına gidip kitaplarını aldı ve onları ofise taşıdı. Layla onu hareketleri boyunca takip etti ve sonra Clarisse işe koyulurken ofisteki masa sandalyesinin yanına yerleşti.

Adam eve geldiğinde ödevini bitirmiş ve makarnayı suya koymuştu.

* * * * *

Perşembe akşamı geç saatlerde...

Mike telefonun sesini dinledi ama pek umutlu değildi.

Bu, Salı sabahından beri yaptığı dokuzuncu aramaydı. Diğer numaralarını aramamıştı çünkü meşgul olduğunu biliyordu ve eğer kulübesinde ya da galerideyse onu rahatsız edebilirdi. Sadece cep telefonunu aramıştı.

Şimdi saat ondu, dokuzdu ve cep telefonundan cevap alamadığı için evini arıyordu.

Hemen tepki vermemeye ve onun oyun oynadığını düşünmemeye çalışıyordu. Audrey'den boşandığından beri, saçma sapan cevapsız aramaların ve sesli mesajları görmezden gelmenin kadınların oynamayı sevdiği oyunlar olduğunu fark etmişti. Gönül oyunları. Oynamaması gerektiğini zor yoldan öğrendiği oyunlar.

"Alo?"

O cevapladı.

Öfkesini kontrol etmek için çaba sarf etti. "Dusty," diye cevap verdi.

"Sonunda!"

Eğik dizlerine göz kırptı. Üzerinde pijama altından başka bir şey yoktu, sırtını yatağının başlığına dayamış oturuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Üç gündür senden öğrenmek istediğim şey buydu." "Ne?"

"Dusty, dokuz kez aradım ve dört sesli mesaj bıraktım."

"Oh, tatlım, Tanrım. Özür dilerim. Cep telefonumu kaybettim. Clarisse sana söylemedi mi?"

Boynu sıkıştı.

"Clarisse?" diye sordu sessizce.

"Evet. Cep telefonumu kaybettim ve numaralarınızı ezberlemedim. Hunter'da sadece senin telefonun var. Ben de dün aradım. Clarisse açtı ve ona bir mesaj ilettim. Beni ev telefonundan ya da kulübeden aramasını söylemesini istedim."

"Reesee telefonuma cevap verdi mi?" Dusty sessizdi.

"Dusty," diye . "Kızım telefonuma cevap verdi mi?"

"Evet dersem, kızına kızacak mısın?" "Uh... evet."

"O zaman cevap vermeyi reddediyorum." Hay sikeyim.

Gözleri dizlerinden yatak odasının kapalı kapısına gitti. Clarisse neden telefona cevap versin ki? Ve eğer açtıysa, neden ona bir mesaj vermedi?

Sikeyim.

"Mike?"

"Cep telefonumu iş için kullanıyorum. Ona dokunmaması gerektiğini biliyor," diye açıkladı.

"Belki de bir hataydı."

"Peki, öyleyse neden bana mesajınızı iletmedi?" "Şey," dedi yavaşça, "buna bir cevabım yok."

"Siktir," diye mırıldandı.

"Yani, sen süper muhteşem ateşli bir adamsın. Tahminimce, eski eşinden boşandıktan beri bekârlık yapmadın. Hayatındaki diğer kadınlarla arası nasıldı?"

Mike ona, "Hiçbiriyle çocukların bu saçmalığı yaşamasını gerektirecek bir bağ kurmadığım için hiçbir şekilde olmadı," dedi.

"Herhangi biri mi?" diye sorarken sesi mizahla titriyordu.

Mike öfkesinin bir kısmını kaybetti ve "Evet" diye cevap verdi. "Orada kaç kişilerdi?"

Sırıttı ve "Bilmek istemezsin" diye cevap verdi.

"Evet, evet istiyorum. Adres ve telefon numaralarını içeren ayrıntılı bir listeye ihtiyacım var, böylece her seferinde en iyisini elde edebilmem için deneyiminizi için her birine şahsen teşekkür edebilirim."

Mike bir patlattı.

Kahkahaları arasında, "Ama Debbie'nin değil. İletişim bilgilerini biliyorum ve oraya gitmeyeceğim. Eğer onu listeden çıkardığımı bilseydi, sanırım bana teşekkür ederdi."

Gülmeye devam etti ama bu sefer Dusty sessiz kaldı ve ayılmasına izin verdi.

Sonra açıkladı, "Hunter bana LeBrec'in aradığını söyledi."

"O yaptı. Şunu anlayın, bunu bana ayrılığımızın sona erdiğini bildirmek için yaptı. Ayrılık!" son kelimeyi yuhaladı. "Sana akılsız olduğunu söylemiştim."

Clueless. Kesinlikle. Psycho da bir olasılıktı.

"Onunla başka sorunlarınız var mı?" Mike sordu.

"Şimdiye kadar değil ama yerel polisin yarısını ve Şerif'in polisini eğlendirdiğimi, pahalı, özel, sadece internette bulunan ve bazı ülkelerde para birimi olarak kullanılan kahvemden fincanlar dağıttığımı görünce Beau bile oraya gidecek kadar aptal değil."

"Güzel," diye mırıldandı Mike, Rivera'nın çörek geri ödemesinin bir düzineden on taneye çıktığını düşünerek.

"Çok meşguldüm ama her yere baktığım ve bulamadığım için hayaletten vazgeçiyorum yarın alışveriş merkezine gidip yeni bir cep telefonu alacağım. Numarayı sana mesaj atarım."

"Doğru."

"Bu berbat bir şey," diye devam etti. "Buna kafamda bir delik varmış gibi ihtiyacım var. Şimdiden tamamen geride kaldım ve en yakın alışveriş merkezi şehirden yarım saat uzaklıkta. Hayatımın o telefonun içinde olduğundan bahsetmiyorum bile. Her şeyimi kaybettim."

"Bilgisayarda mı?"

"Evet, *bu kadar* düzenli olduğuma göre, sanırım bunu en son 1997'de yapmıştım. Yani her şey yolunda."

Mike , "Üzgünüm Angel." "Ben de," diye mırıldandı.

Mike konuşmayı, bir an önce bitmesi için nabzını tutması gereken bir alana taşıdı. Dusty'nin henüz Debbie'yi arayıp anlaşılmaya aracılık etmediğini, Rhonda'nın hâlâ eyalette olduğunu ve ailesinin ilk bir haftanın üç hafta olmasına karar verdiğini tahmin etti.

"İyi haber şu ki," diye *bitirdi*, "bilgisayarımda tuttuğum programım ve gösteriden sonra oldukça temizim. Bu yüzden geri dönmeyi umuyorum."

Bu iyi bir haberd.

"Bunu dört gözle bekliyorum, sevgilim," dedi yumuşak bir sesle.

"Gelecek şeylerin bir önizlemesini ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Peki bunlar ne olacak?"

Ona anlattı. Ayrıntılı olarak yaptı. Yaparken onun boşalmasını dinledi ve sonra aynısını ona verene kadar yapmaya devam etti.

Hayal gücü onunkinden çok daha .

"Kulağa hoş geliyordu" diye fısıldadığında sesi tatlı ve solukluydu.

,"" diye fısıldadığında sesi alçak ve gür çıkıyordu.

"Tanrım, sana yapmayı düşünmek bile beni yeniden heyecanlandırıyor."

Tanrım. Dusty. Her şeyi ortaya döktü.

Bu hoşuna gitti.

"Bir dahaki sefere birlikte ve çıplak olma fırsatını yakaladığımızda, ilk ben ," dedi.

"Bununla tartışmayacağım," diye mırıldandı. Adam sırttı.

"Mike?" diye

seslendi. "Evet,

Angel?"

"Seni özledim. Senin de meşgul olduğunu biliyorum ve beni bulmak için evleri aramanı istemiyorum ama biliyorsun, istediğin telefonu arayabilirsin. Bu yüzden sana tüm numaralarımı verdim. Böylece beni düşündüğün zaman bana haber verebilirsin."

Kahretsin, o da bunu sevdi.

"," diye cevap verdi sessizce.

"Evli olduğun için anladığını biliyorum. İpuçlarını yakalayabilirsin. Ama sana meşgul olduğumu ve işlerin yolunda gitmediğini söylediğimde, bu senden haber alamayacak kadar meşgul olduğum anlamına gelmez. Senden haber alamayacak kadar asla meşgul değilim. Tamam mı?"

Ve lanet olsun, o da bundan

hoşlanıyordu. "Tamam, tatlım."

"Beau için endişelenme," dedi ona. İmkânsız.

Tek söylediği "Doğru," oldu.

"Ve Clarisse senin kızın. Sen iyi bir adamsın ve eminim iyi bir babasın. Kendini toparlayacaktır."

emin değildi.

"Doğru. Beni daha iyi hissettirmeyi bitirdin mi?" Mike sordu.

"Numara yapmadıysan, sanırım öyle," diye Dusty.

Mike yine kıkırdadı.

Sonra usulca, "Doğru, Angel. Üzerimdeki sahte olmadığımı dair kanıtı temizlemem ve yatmam gerek."

"Tamam, tatlım."

Tekrar nefes almaya başlamıştı.

Kulağına pis şeyler fısıldarken onun otuz bir çekmesi fikri hoşuna gitmişti ve bu çok hoşuna gitmişti.

Tanrım, o da bundan

hoşlanıyordu. "Görüşürüz

sevgilim," diye fısıldadı.

"Görüşürüz güzelim," fısıldadı.

Mike bağlantıyı kesmek için düğmeye bastı. Sonra kalktı, banyoya gitti ve temizlendi. Sonra yatak odasına gitti, pijamasının üzerine bir tişört giydi, odasından çıktı ve koridorda ilerledi.

Clarisse'in kapısı kapalıydı. Kapıyı açtı, başını içeri soktu ve karanlıkta Clarisse'in vücudunun yorganın altında yarattığı yumrulara baktı.

Kız arkadaşını seviyordu. Kesinlikle seviyordu. Her ikisi de mükemmeldi, bir kız ve bir erkek. Annelerinden mükemmel olmaktan uzak olduğuna dair şüpheleri vardı ama anneleri ona iki çocuğuyla birlikte mükemmeli vermişti.

Ama onlara erkenden yalan söylemeyi de öğretmişti. Bunu, onları alışveriŖe götürerek ve bunu bir oyun haline getirerek, babalarından aldıklarını saklayarak yaptı.

Boşandığından beri çocuklarıyla, ailenin aileye yalan söylememesi gerektiğı konusunda çeşitli konuşmalar . Hayatlarında diğerk insanlarla ve durumlarla nasıl başa çıkacaklarına karar vermeleri gerekiyordu ama yalan son çareydi ve aile söz konusu olduğunda bu bir seçenek değildi.

No'nun bunu ciddiye aldığını biliyordu. Bunu biliyordu çünkü No lisedeki bir çocuktu ve kışını sıcak suya sokan çeşitli berbat kararlar vermişti. Çoğunlukla kızlarla ve partilerle. Ama her zaman babasını arar, erkek gibi davranır ve cezasını çekerdi. Ve Mike bu cezaların aşırıya kaçmadığından emin oldu çünkü No temize çıkmıştı.

Clarisse her zaman onun küçük muhbiri olmuştu. Annesi ona bunu yapmasını söylediğinde bile asla yalan söylememişti. Annesinin faaliyetlerini ona ispiyoncu olduğu ya da Mike onu sorguladığı için anlatmamıştı, sadece babasına yakındı. Konuştular ve yanlış bir şey yaptığını düşünmediğini paylaştı, ki haklıydı, yapmıyordu. Audrey ile yaşarken yaşadığı bir başka hayal kırıklığı da buydu. Kızlarından bir şeyler öğrendiğini asla belli etmiyordu ve bazen Clarisse'i Audrey'nin tepkisinden korumak için elinden geleni yapmak zorunda kalıyordu. Başka bir deyişle, o da yalan söylemek zorundaydı.

Ama son zamanlarda Reese'nin işleri kötüye gidiyordu. Kaybolmuş gibiydi. Belirsiz. Alışkanlıkları değişmişti. Daha tembeldi. Notları düşünüyordu. Şüpheli kararlar veriyordu. Ve onu çeşitli yalanlar içinde yakalamıştı.

Son olarak, cep telefonundan araması ve ona mesaj göndermemesi sadece son iki olaydı.

Gözleri yatağından karanlık duvarlara kaydı.

Aşağı indikleri gece vampirleri kaybettiğini fark etmişti.

Gelecek ay 15 yaşına girecekti. On beş, Dusty'nin raydan çıktığı zamandı. Birlikteyken bunu atlatmışlardı çünkü yüzündeki ifade o noktaya gelmek istemediğini açıkça gösteriyordu.

Yine de diğer her konuda açık ve paylaşımcıydı. Bu yüzden oraya gitmek istemeyebilirdi ama yaşadıklarının kızının yaşadıklarıyla başa çıkmasına yardımcı olacağını hissederse gideceğini düşündü.

Kapıyı itti, odanın içinde yürüdü ve gölgeleri rehber edinerek koyu sarı saçlarını yüzünden ve boynundan uzaklaştırdı ve kızının şakağına bir öpücük kondurdu.

Kıpırdandı ve "Baba?" diye mırıldandı.

"Evet, tatlım."

"İyi misin?"

"Sadece kızımın onu sevdiğimi bilmesini istiyorum." "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Uyumaya devam et."

"Tamam."

"İyi geceler."

"Night, Daddy."

Babacığım.

İyi olacaktı.

Sonunda.

Parmaklarını kızın yanağında gezdirdi.

Sonra onun odasına doğru ilerledi, kapıyı arkasından kapattı, koridorda ilerledi, oğlunun odasının kapısını açtı ve Layla sarsılarak dışarı fırladı.

Sonra Mike ve köpeği koridorda yürüyerek odasına döndüler.

* * * * *

Cumartesi öğleden sonra.

Çocuklar gitmişti, No külüstür arabasında bir kızla sinemaya gitmişti. Clarisse kız arkadaşlarıyla alışveriş merkezine gitmişti, bu da ihtiyacı olmayan bir sürü şeyle beş parasız döneceği ve harçlığından avans isteyeceği anlamına geliyordu.

Bu haftalık bir olaydı. İlk başlarda ona veriyordu. Şimdi harçlığını sekiz hafta geciktirdiği için vermeyi bırakmıştı. Bu yüzden, müzik alışkanlığını beslemek için gazete dağıtıcılığı yapan ve ekstra para kazanmak için ev işleri dışında evin etrafında bir şeyler yapan erkek kardeşinden borç alıyordu, bu yüzden genellikle her zaman parası vardı. Ayrıca nadiren harçlık veren annesinden de borç alıyordu çünkü onun da nadiren harçlığı oluyordu.

Ama olsa bile Audrey parayı çocukları için değil kendisi için harcamayı tercih ederdi.

Bu Mike'ı mutlu etmedi. Clarisse'i daha az mutlu etti.

Üzerinde eşofman altı, tişört ve sweatshirt vardı. Spor çantası omzundaydı ve garaja gitmek için merdivenlerden inerken her zaman heyecanlı olan Layla'ya takılmamaya çalışıyordu. Kapı zili çaldığında aşıya üç adım kalmıştı.

Kapıya gitti, gözetleme deliğinden baktı ve Rhonda Holliday'i gördü.

"Siktir git," diye fısıldadı, çantasını kapının yanına bıraktı, kilidini açtı ve açtı.

Gözleri doğrudan ona bakıyordu. Yüzü solgundu. İfadesi düpedüz periliydi.

"Tanrım, Rhonda, iyi misin?" diye sordu.

"Ben... uh..." Durdu, ona baktı, gözyaşları gözlerini ıslattı ve titreyen dudaklarının arasından "Hayır" diye fısıldadı.

Lanet olsun. Belki de Rhonda kaçınılması gereken insanlardan biri değildi. Belki de Rhonda farklı türde insanlardan biriydi.

Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordu. Hay sikeyim.

Kenara çekildi ve mırıldandı, "İçeri gel." Kadın başını eğdi ve içeri girdi.

Layla atladı.

Mike kapıyı kapattı, ilerledi, köpeğini tasmaından tuttu ve onu koridorun sonuna doğru yönlendirerek, "Beni takip et. Onu dışarı çıkaracağım."

"Ah... tamam," fısıldadı Rhonda ve koridordan evin arka tarafına yayılan büyük oturma/yemek odasına geçerken onu takip ettiğini hissetti.

Layla'yı doğruca arka kapıya götürdü, Layla şirketle ilgili olmayan farklı bir nedenden dolayı heyecanlandı ama karda zıpladı ve adam kapıyı açar açmaz dışarı fırladı.

Kapıyı kapattı ve Rhonda'ya dönerek onun etrafına bakındığını gördü.

"Bir fincan kahve ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu, kızın kahveye ihtiyacı varmış gibi görünmediğini düşünerek. Tekilaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"I..." Bir an için kararsız göründü ve sözlerini şöyle tamamladı: "Hayır, Mike. Ama teşekkürler."

Ona doğru ilerledi ve iki eliyle çantasının askısını kurcalarken ona yer açarak bir metre ötede durdu.

"N'aber Rhonda?" diye sordu Rhonda'nın gözleri kendisinden başka her yere kayınca ve konuşmayınca.

Gözleri ona, sonra da omzuna kaydı ve dudağını ısırıldı. Bu sırada hala konuşmuyordu ve bu bir süre devam etti.

"Rhonda -" diye başladı ve gözleri onunkilere kaydı ve sonra konuştu. Hızlı.

"Bunu yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ve burada olmalı mıyım bilmiyorum. Ama başka ne yapacağımı da bilmiyorum. Nereye gideceğimi. Kime söyleyeceğimi. Yapılabilecek bir şey varsa bile."

Bu iyi bir başlangıç değildi.

"Önce bana yapmamanız gereken ne yaptığınızı söylemeye ne dersiniz?" diye temkinli bir şekilde önerdi.

"Günlüklerini buldum ve okudum," diye ağzından kaçırdı. Mike gözlerini kırptırdı.

Sonra da "Pardon?" diye sordu.

"Dusty. Dusty'nin günlükleri. buldum ve okudum."

Mike'ın tüm vücudu gerildi ama onu durduramadan taşkın kapıları açıldı ve saf asit dökülmeye başladı.

"Ben... Darrin'in eşyalarına bakıyordum. Ben... ben... onları nasıl sakladığını bile bilmiyorum ama onları saklamıştı ve ben onları buldum ve ne olduklarını bilmiyordum, bu yüzden onları okumaya başladım ve sonra okuduklarımı durduramadım ve bu çok canımı yaktı Mike. Bilmek. Sonunda Dusty'ye ne olduğunu bilmek. Ve Darrin'in bunca yıldır onun günlüklerine sahip olduğunu bildiğini bilmek çok canımı yaktı. Ve bu yükü tek başına taşıdı. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum çünkü birinin bilmesi gerekiyor. Eğer bu... eğer bu... eğer o başa çıkıyorsa. Çünkü baş edemiyorsa, birinin ona yardım etmesi gerek ve sen polissin. Böyle şeyler olduğunda insanların nasıl yardıma ihtiyacı olduğunu bilirsin."

Çoğunlukla bilmek istemiyordu çünkü sadece bilmek istemiyordu. Kısmen de bilmek istemiyordu çünkü Rhonda'nın

Mike'ın baldızıyla bir ilişkiye başladığını ve Dusty ona söyleyene kadar bunu bilmeye hakkı olmadığını söyledi.

Konuşmaya devam ettiğinde ve sözlerinin asidi derisini yüzüyormuş gibi hissettirdiğinde, hiçbir şeyi açığa vurmada bunu ona bildirmenin bir yolunu bulmak için ağzını açtı.

"Denny Lowe onu on beş yaşındayken taciz etmiş."

Mike tamamen hareketsiz durdu.

Dennis Lowe o kasabada doğmuştu. Dennis Lowe o kasabada büyümüşü. Dennis Lowe üniversitede bir kadın bulmuş, onunla evlenmiş ve onu o kasabaya geri getirmişti. Yıllar sonra, Dennis Lowe karısına bir balta saplamış ve karısını, vücudunun parçalanmamış tek parçası olan parmağındaki alyansından teşhis etmek zorunda kalmışlardı. Dennis Lowe daha sonra Alec Colton'ın karısı February adına bir cinayet çılgınlığına girişmişti. Sonra Dennis Lowe polis tarafından intihar etti. Böylece Dennis Lowe ülke çapında olduğu gibi tanındı. Neyse ki kafasından vurulmuş ölü bir seri katil.

Ve tıpatıp aynısı olmasa da Dusty, Şubat Colton'a benziyordu.

Sarı saçlı, kıvrımlı vücutlu, koyu kahverengi gözlü.

Aklı üzerindeki kontrolünü tamamen kaybetmeden ve ardından beş kişiyi, bir köpeği öldürmeye ve başka bir adama saldırmaya devam etmeden önce tecavüz ettiği bir kızı biliyorlardı.

Ve şimdi o, Rhonda ve görünüşe göre ölümünden önce Darrin, Denny Lowe'un Dusty'yi taciz ettiğini biliyordu.

Mike boğazına dolan safrayı yuttu ve Rhonda devam etti.

"Çok... çok kötüydü Mike," diye fısıldadı, sonra başını yana salladı, çantasını çekip açtı ve içinden iki kitap çıkardı. Tekrar Mike'a baktı. "Her şeyi yazmış."

Kitapları ona doğru salladı.

Mike onlara tıslayan yılanlarmış gibi .

"Ben... o... bilmiyorum!" Rhonda aniden ağlamaya başlayınca Mike'ın gözleri Rhonda'nın yüzüne kaydı ve yüzünün çaresizlik ve kararsızlıkla çarpılmış olduğunu gördü. Sonra konuşmaya devam etti. "Hepsini okudum. sona. O... Mike... o sana aşıktı," öne doğru eğildi, "*tamamen.*" Arkasına yaslandı ve devam etti. "Ve o değildi... Biliyorum

Gençti ama küçük kız aşkı değildi. Çok zengin, Mike ve güzeldi. Bu konuda her şeyi yazdı. Sonra her şey oldu. Sonra o... Denny..." diye devam etti, sonra tekrar başladı. "Ve her şey kötüye gitti."

"Rhonda -" Mike zorladı ama kız onun yerine konuştu.

"Bunları okumalısın. Ona yardım etmeliyiz. Darrin bana kaç kez Dusty'den bahsetti bilmiyorum. Onun için nasıl endişelendiğini. Sürekli yanlış adamları seçtiğini. Tam bir pislik. Öyleydiler de. Birkaç tanesiyle tanıştım ve iyi adamlar değillerdi. Biz... biz," yüzü kızardı, "geceleri yatakta bu konuyu konuşurduk. Her zaman değil ama oluyordu. Ve Darrin'in uyumadan önce aklındaki son şeyin Dusty hakkında endişelenmek olduğunu biliyordum. Liseden hemen sonra, ailedeki herkes onun da tıpkı babası gibi, tıpkı Darrin gibi o toprakları sevdiğini bildiği halde çekip gitti. Sonra Danville'e ya da Avon'a falan yerleşmedi. Teksas'a yerleşti," dedi ve sanki Teksas başka bir kıtadaymış gibi konuşmaya devam etti. "Kaçmak, Darrin biliyordu. Her zaman çok fazla geri dönmediğini düşünürdüm çünkü geri döndüğü durumlarda Debbie genellikle buradaydı ve çok iyi anlaşıyorlardı, bu yüzden bundan kaçınmaya çalıştı ve sadece Debbie burada olmayacağı veya Debbie uzun süre kalamayacağı zaman geri geldi. Ama artık biliyorum."

Artık biliyordu.

Ve şimdi Mike biliyordu.

Mike'ın gözleri kitaplara kaydı ama akıllı Dusty ile doldu. Küçük bir çocukken Dusty, gülümsemesi kolayca parlıyor, kahkahaları ve şarkıları evi dolduruyor, esprileri hızlı ve zekice. Sonra onunla konuşmaya çalıştığında Dusty, gözlerinin etrafında çok fazla siyah makyaj, saçları bir felaket, kıyafetleri üzerinde asılı, yüzü öfkeyle bükülmüş, sözleri keskin ve şirret.

Çünkü bir psikopat ona elini sürmüştü ve o da bununla tek başına bildiği en iyi şekilde başa çıkmıştı. Kimseye söylememiş. En yakın olduğu erkek kardeşi bile günlüklerinden öğrenmek zorunda kalmıştı.

Ve şimdi de doğru olmadığı açık olan bir adamla birlikteydi. Otuz sekiz yaşındaydı, hiç evlenmemişti ve "moronlar" dediği kişileri seçiyordu ama eğer bu sonuncusu bir şey ifade ediyorsa, polislerin

o pisliği ondan uzak tutmak için uğraşmak, bundan çok daha kötüydü.

"Mike?" Rhonda seslendi ve Mike'ın gözleri tekrar onun yüzüne kaydđ.

"Rhonda, bu uzun zaman önceydi ve Denny Lowe öldü.

Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi sessizce, sesi dikkatle eşitlenmişti, midesi o kadar gergindi ki kusmaması bir mucizeydi.

Ona baktı ve sonra fısıldadı, "Ama -" "Dusty'nin yardım istemeye ihtiyacı var, Rhonda."

"Bazen ... onun gibi kızlar yapmaz-"

Mike onun sözünü kesti. "O bir kız değil. O bir kadın ve şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sikeyim.

Rhonda ağzını kapadı ve tekrar ona baktı. Sonra

fısıldadı, "Doğru."

"Tavsiyem, bunu Bay ve Bayan Holliday ile paylaşmayın." Başını kitaplara doğru salladı. "şu anda hepinizin bu saçmalığa ihtiyacı yok. Ve bu Dusty'nin paylaşması gereken bir şey. Öyle mi?"

Yavaşça başını salladı.

"Yani Rhonda," diye devam etti, "bildiklerini Dusty ile paylaşma. Hepiniz yakınınızdaki birini kaybettiniz. O da sizin gibi uğraşıyor. şimdi, eğer gömdüyse bu konuyu tekrar gündeme getirmenin zamanı değil."

Tekrar başını salladı.

Mike nefesini tuttu ve yumuşak bir sesle, "Daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim," dedi.

Evet, üzgündü. Cidden çok üzgündü.

Bu bokla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Sonra Rhonda asla yapmaması gereken bir şey yaptı. Koltuğun arkasına geçti, kitapları üzerine koydu ve ona bakmadan, "Fikrini değiştirirsen diye bunları buraya bırakıyorum," diye fısıldadı.

"Rhonda -" diye başladı ama daha ileri gidemedi.

Çabucak, "Hoşça kal Mike," diye mırıldandı ve koridordan aşağı indi.

Hareket etmedi çünkü hareket edemiyordu. Ön kapının açılıp kapandığını duyduktan sonra bile orada öylece durup kitaplara baktı. Arabasının çalıştığını ve uzaklaştığını duyduktan sonra bile. Ve hatta uzun bir süre geçtikten sonra bile.

Dusty. Açık. Paylaşmak. Yüzde yüz.

Ergenlikteki değişimi hakkında konuşmaya yaklaştıkları zaman hariç. O zaman oraya gitmeyeceğini açıkça ifade etti.

"Siktir," diye fısıldadı.

geliriz. Söz ver, diye fısıldamıştı.

O yapmadı. Yanlış adamları seçti, memleketinden kaçtı, bu konuda açılmadı ve böylece seri katil olmadan önce bir seri katil tarafından tacize uğradığı gerçeğiyle yüzleşti ve tecavüzcüleri savunan kız kardeşini daha az düşündü.

Vücudunu dönmeye ve arka kapıya doğru ilerlemeye zorladı. Sonra köpeğini içeri aldı. O oturma odasına doğru ilerlerken köpek de onun etrafında dolandı.

Ama spor çantasına gitmedi. Spor salonuna gitmedi. Telefona gidip Dusty'yi aramadı.

Kıçı aptal olduğu için o lanet kitaplara gitti.

Sonra aptal kışını kanepenin arkasına yasladı ve bir tanesini açtı.

Bir buçuk saat sonra, çoktan kanepeyi yuvarlamış, içine oturmuş ve öne doğru eğilmişti, dirseklerini dizlerine dayamıştı, ikinci kitabı bacaklarının arasında açık tutuyordu ve ikisini de okumuştı.

İlki onun ilkiydi. Başladığı yerden Debbie'den ayrıldığını ve üniversiteye gitmekte olduğunu anladı. Bu, onun hayal gücünün uçması için özgür olduğu anlamına geliyordu.

Ve Rhonda haksız değildi. Onu seviyordu. Bu sevgiyle ne yapacağını bilemeyecek kadar gençti ama bunu nasıl ifade edeceğini bilemeyecek kadar da genç değildi.

Ve çok güzeldi.

Ama her şey onunla ilgili değildi. Genç kızın saçmalıklarına göz gezdirdi, köşelere, kelimelerin etrafına nefes kesici bir şekilde çizdiği şeyleri inceledi, bazen aklına gelenleri çizmek için iki sayfayı birden aldı

Kafasını. Bunların hepsi, on dört yaşında bir kız tarafından çizilmiş olsa bile, insanların duvarlarında gördüğü çoğu şeyden daha iyiydi.

Sonra ikinci günlüğün bir sayfasını çevirdi ve her şey değişti. Yazdığı birçok renkteki jel kalemler ve çizdiği kalemlerin yumuşak, çok renkli tonları gitmişti. Birdenbire tüm yazılar ve çizimler koyu siyah renkteydi. Çiçekler, kelekler ya da sevdiklerinin portreleri yoktu. Resimler karanlıktı. Korkunçtu. Kelimeler ağır, asık suratlı ve öfkeliydi. Değişimiyle ilgili olarak kendisiyle sürekli, bazen de acımasızca yüzleşen kız kardeşiyle ilişkisi hızla bozuldu. The 'Burg'dan siktir olup gitmek için sabırsızlanıyordu. "Özgür" olmak için sabırsızlanıyordu.

Ve Denny ile karşılaşma şaşırtıcı derecede detaylıydı.

Bir şey düşürdüğü gibi saçma bir bahaneyle onu kız sürüsünden ayırmıştı. Sonra onunla konuşmaya başladı. Ve son olarak, onu kalabalıktan uzaklaştırıp lisenin arka tarafına götürene kadar tartaklamıştı. Tüm bunlar bir futbol maçı sırasında oldu. Kadın sükunetini korumuştur çünkü adam onu acımasızca tehdit etmişti. Adam elini gömleğinin içine sokmuş, sütyenini indirmiş ve elini kot pantolonunun üzerinden bacaklarının arasına sokmuştu. Bir yandan onu ısırırken bir yandan da bacağına tekme atmayı başarmış, kurtulmuş, koşmuş ve kaçmayı başarmıştı. O sırada Lowe, Mike'tan daha yaşlı olduğu için ondan yaşça büyük olmalıydı.

Korkunç olmalı.

Öte , kanıtlar açıkça onun .

Olayın tüm açıklaması buydu. Olay hakkında başka bir şey yazmamış. Ne duygularını, ne başa çıkıp çıkamadığını, ne de bunu birine anlatıp anlatmadığını. Hiçbir şey yazmamış. Sadece olay ve ardından siyah mürekkeple yazılmış bir sürü endişe.

İkinci kitabın son girişi kasvetliydi, *Siktir et bu boku.*

İşe yaramıyor. Hiçbir şeyin faydası yok. Hiçbir şeyin yararı olmayacak.

Mike kitabı kapattı, başını eğdi ve gözlerini kapattı.

Audrey kırılmıştı, on beş yılını onu düzeltmeye çalışarak geçirdi ve başarısız oldu.

Kocasını öldürülmüş olan Vi de kırılmıştı ve bu iş için gönüllü oldu ama mutluluğu bulmasına yardım etmesi için başka bir adam seçti.

Denny Lowe, Dusty'yi lisenin arkasına yaslamış, elini de bacaklarının arasına sokmuştu.

Başını kaldırdı ve gözlerini açarak boş televizyona baktı.

O bir moron değildi. Ezik değildi. Psikopat değildi. Bir pislik olabilirdi ama bu durum nadirdi. Ve Denny Lowe'un kafasına yerleştirdiği tek iyi olduğu saçmalığını yaşayabilmek için tekrar bunu bulma ihtiyacı hissettiğinde onun öyle olmadığını öğrenen ve onu terk eden bir kadına ihtiyacı yoktu.

Çocuklarının mutlu ve iyi eğitilmiş olmasını istiyordu. Yatağında, orada olmak isteyen, orada olmak istemesini sağlayan ve ara sıra da olsa onu güldüren bir kadın istiyordu.

Daha fazla çocuk istemiyordu.

Uzun mesafeli bir ilişkiyle, cevapsız aramalarla, sesli mesajlarla, e-postalarla ve geceler boyu süren, iyi ama gerçeğinin yanından bile geçmeyen telefon seksiyile uğraşmak istemiyordu. Hayatlar ayrı yaşanıyor ve günler, haftalar, aylar asla gerçekten bağlanmıyordu. Ve tüm bu saçmalıkların sonunda, değerli olan bir şeye zaman ayırdığı ve sonunda yatağında yalnız kaldığı kararlar alınabilirdi.

Şükran Günü masasında şu anda sevişmekte olduğu kadının yanında ve bekaretini aldığı bir kadının karşısında oturmak ve halihazırda yaratılan anlaşmazlıkla uğraşmak istemiyordu. Ayrıca çocuklarını da bu saçmalığa maruz bırakmak istemiyordu.

gereken bir kadın istemiyordu.

Çünkü bunu iki kez denemiş ve bir seferinde başarısız olmuş, ikincisinde de kaybetmişti.

Belli ki bu, hıyarlık yapabileceği durumlardan biriydi. Ama kırk üç yaşındaydı. Kendini tanıyordu. Ne istediğini biliyordu. Ve hayatında bu saçmalığa ihtiyacı olmadığını biliyordu.

Kararını verdi, midesi ağırlaştı, keskin bir acı göğsünü delip geçti ve ayağa kalktı.

Sonra aniden ve alışılmadık bir şekilde kolu önce geriye sonra ileriye doğru kesildi ve Dusty'nin genç kız günlüğü havada yırtıldıktan sonra yere düşmeden önce sertçe duvara çarptı.

Layla onun ayaklarının dibinde yattığı yerden sıçradı ve havladı.

Mike köpeğini görmezden geldi ve halının üzerinde duran o lanet kitaba baktı.

Denny Lowe'un ölmesine sadece insanları öldüren tam bir kaçık olduğu için sevinmiyordu. Çünkü herkesin tanıdığı Dusty'yi ailesinden ve Dusty'yi de Mike'tan uzaklaştırmıştı.

İki kere.

"Siktir," diye fısıldadı bir elini kaldırıp saçlarını karıştırırken. "Siktir," diye tekrarladı, yerdeki kitaba bakmaya devam ediyordu. "*Siktir*," diye kııptı, sonra eğildi, kitabı kanepenin üzerine bıraktı, Layla'nın peşinden odanın öbür ucundaki kitaba doğru yürüdü ve sonra Layla'nın hâlâ olduğu merdivenlere doğru yürüdü, koşarak merdivenleri çıktı ve kitabı çekmecelerinden birine sakladı.

Sonra Layla'nın peşinden aşağı indi ve spor çantasını aldı.

Çünkü ihtiyacı tek şey spor salonuna gitmekti.

* * * * *

Pazar akşamı.

Mike, onu aradığımda iki kez çaldıktan sonra kulağıma "Selam," diye seslendi.

"Selam," diye cevap verdim. "Her şey yolunda mı? Dün aramadın. Birkaç sesli mesaj bıraktım. Onları aldın mı?"

"Hayır, her şey değil."

Sesi hiç hoşlanmadığım bir şekilde tuhaftı.

"Ne oldu? Clarisse mi?" diye sordum.

"Hayır, Reese değil," diye yanıtladı

Mike. Paylaşmasını bekledim.

Konuşmadı.

"Mike, tatlım," diye başladım usulca. "Ne oldu?"

Birkaç saniye cevap vermedi ve sonra "Yakında dönecek misin?" diye sordu.

Bu beni daha iyi hissettirdi ve gülümsedim.

"Evet, bugünkü iyi haberim bu. Biletlerimi aldım. Gelecek hafta sonu geliyorum."

"Tamam, konuşuruz o zaman," dedi sertçe ve ben göz kırptım. Sonra temkinli ve yavaş bir şekilde, "Sadece... sonra?" diye sordum.

"Pardon?"

"Yani, şimdi ve o zaman arasında konuşmuyor muyuz? Sadece konuşuyor muyuz?"

"Muhtemelen bunu yapmak için iyi bir yol."

Göğsümün ağırlaştığını hissettim. Bunun nereye varacağını biliyordum. Bunu daha önce birçok kez yaşamıştım.

Yine , "Mike, sorun ne?" diye fısıldadım.

"Yüz yüze, Dusty. Bana mesaj at. Bir zaman ayarlarız. Çocuklar gelecek hafta sonu yoklar. Benim evime gelebilirsin. Mahremiyetimiz olur."

"Benden ayrılacak mısın?" diye sordum ve kendimi aptal gibi hissettim. Bir randevuya bile çıkmamıştık. Seks yapmıştık, sohbet etmiştik ve birkaç telefon görüşmesi yapmıştık, tesadüfen, daha fazla seks içeriyordu ama telefon türünde.

Yine de kırılacak bir şeyler vardı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

"Sadece..." diye başladı ve bitirdi, "Gelecek hafta sonu konuşuruz. Yüz yüze."

Sinirlenmeye başlamıştım. "Yüzüme karşı benden bir daha haber almak istemediğini söyleyebilmen için buraya gelmek istediğimden emin değilim Mike."

Bu sessizlikle karşılandı.

Sonra, yumuşak, tatlı bir sesle, "Angel, açık konuşayım, bu konuşma iyi geçmeyecek. Ama güven bana, seni kolluyorum ve söyleyeceklerimi yüz yüze duymak isteyeceksin. Tamam mı?"

"Bunun beni korkuttuğunu söylemem yeterli" diye cevap verdiğimde sesim yumuşaktı ve tatlı değildi.

"Dusty, yüz yüze, tatlım," diye tekrarladı.

"Arada bir şey yok mu?" diye sordum.

"Zamana ihtiyacım var," dedi bana.

Ne için? Düşündüm ama sormadım. Onun yerine, "Doğru." diye fısıldadım.

"Bana mesaj at," diye emretti. "Tamam," diye tekrarladım.

Mike daha fazla sessizlikten sonra, "Öyle ya da böyle tatlım, iyi olacaksın" dedi.

Öyle ya da böyle, iyi olacak mıyım?

Kulağa iyi geliyordu. Ancak ben değildim.

"Tamam," dedim tekrar.

"Kendine iyi bak,

Dusty."

Fırça, Tanrım. Mike Haines'den fırça. Tanrım! "Sen de, Mike."

"Gelecek hafta sonu görüşürüz."

"Tamam."

"Sonra görüşürüz."

Bağlantıyı kestim.

Sonra oturma odamın duvarına baktım.

Böyle zamanlarda kardeşimi aradım çünkü o benim en iyi arkadaşımdı ama aynı zamanda bir erkekti ve erkeklerin nasıl düşündüğünü biliyordu ve bana fikir vermekten mutluluk duyardı.

Ama kardeşim aramak için orada değildi.

"Öyle ya da böyle, iyi olacağım," diye mırıldandım.

Sonra ağlamaya başladım.

Beşinci Bölüm

Üçüncü Vuruş

Cumartesi, bir hafta , saat :00'te.

Mike'ın evine bir yığın sinirle yürüdüm.

En son ne zaman gergin hissettiğimi hatırlamıyorum. Gergin değildim. Bu ben değildim.

Ama gergindim.

Sözüne sadık kalarak, Mike ve ben geçen hafta boyunca konuşmadık. Bir zaman belirlemek ve bana adresini vermesi için birkaç mesajlaştık. Hepsi bu kadardı.

Cumartesi günü saat ikiydi ve ben oradaydım, dün öğleden sonra eve dönmüş olmama rağmen Mike'ı birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan beri ilk kez görüyordum.

İki hafta önce yola çıkmıştım ve şehirde olsaydım Mike'ın beni görmek için zaman ayırmadan önce bütün bir günü erteleyeceğini hiç düşünmemiştim. Çocukları olsa bile.

Ama işte .

Mike'ın buluşmamızı önerdiği saati iyiye işaret olarak almadım. Saat iki, öğle yemeğine yakın olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden benimle yemek yemeyi önerecek kadar nezaket sahibi hissetmeyecekti. Akşam yemeği için de aynı şey geçerli. Ancak, Ocak ayının sonları olmasına ve günlerin kısa olmasına rağmen, sohbetimizden sonra gün ışığında eve gitmem için bolca zaman vardı. Yani araba kullanırken hüngür hüngür ağlasam da görüş mesafem daha fazla olacak ve böylece kalbi kırık bir araba kazasının neden olduğu alev topunun içinde ölme şansım daha az olacaktı.

Mike aile çiftliğinin bitişiğinde oturduğu için araba kullanmama gerek yoktu. Ama evleri boydan boya geçen uzun çitteki kapılardan hangisinin ona ait olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden ben sürdürdüm.

Ama yürüyüşünü tamamlayıp kapısına vardığımda sinirlerim bozuldu ve sinirlenmeye başladım.

Tüm bu dramın bilmiyordum. Birinin bana kötü haber vereceğini söylemesi ve bunu söylemeye hazır olana kadar beni bekletmesi hoşuma *gitmiyordu*.

Mike'ın olacağını düşünmemiştim. Asla. Ve öyle olması berbattı. Bu yüzden kapıyı çaldığımda, sertçe çaldım.

Yüz yüze konuşmak istiyorsa, tamam. Bunu yapardım. Bunu, yıllarca kardeşimin iyi arkadaşı olan Mike için yapardım. Bunu bana inanılmaz fantastik orgazmlar yaşatan Mike için yapardım. Ve bunu bir zamanlar ona hayran olduğumu bildiğim Mike için yapardım.

Ama bu iş bu kadar uzamayacaktı. Rhonda normalden daha da ürkek ve korkaktı. Fin Kirb onu kırılğan bir cam parçası gibi tutuyorlardı. Annem ve babam yardım etmek için ebeveynlik cephaneliklerindeki her şeyi denemişlerdi, Rhonda'nın hâlâ yakınlarda yaşayan ve her gün tepelerinde dolaştıkları söylenen anne ve babası da öyle ve kimse ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden ilgilenmem gereken şeyler vardı.

Mike kapıyı açtı ve ben de ona doğru baktım. İlk olarak, ayrı kaldığımız iki hafta içinde groteskleşmediğini fark ettim ki bu talihsiz bir durumdu. İkinci olarak, yüzünde tatlı, sıcak ve açıkça nazik olmayan ama temkinli ve uzaktan nazik bir ifade olduğunu fark ettim.

Bu zaten iyi başlamıyordu.

Geri çekildi ve kapıyı daha geniş açarak, "Hey, Dusty," dedi.

"Angel" yok. Evet, iyi başlamıyor.

"Hey," diye mırıldandım, açıkça yapmamı istediği gibi içeri girdim ve durmadan önce iki adım attım.

Etrafa bakmadım. Merak ediyordum ama buna kapılacaksam lanet olsun. Mike benim geleceğim değildi, bu kadarını anlamıştım. Neyi kaçıracağımı yüzüme karşı görmeye ihtiyacım yoktu.

Kapıyı kapattı ve bana döndü. Ben zaten ona dönmüştüm. "Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ailemin yanına dönebilmek için bu işi bir an önce bitirmek istiyorum," diye cevap verdim.

İrkildi ve bunu saklamadı.

Her neyse. Mike belli ki birden fazla türde penis olabiliyordu. Vücudunda gerçek olana müthiş bir hakimiyeti olduğundan ve muhteşem olduğundan, bu bir sürpriz olmamalıydı. Benim engin tecrübelerime göre yatakta iyi olan güzel erkekler tam bir pislik olma eğilimindeydi. Eğer bu konuda suçluluk hissedecek kadar terbiyeliyse, bu benim sorunum değildi.

"Doğruca koridora git, Dusty. Biz oturma odasında konuşuruz," diye davet etti Mike.

"Bu ne kadar sürecektir?" Ben sordum ve gözleri benimkilere dikildi.

"Senden rica ediyorum, lütfen koridordan aşağı in, Dusty," dedi kararlı bir şekilde. Çocuklarıyla bu şekilde konuştuğunu anladım ama muhtemelen çocuklarıyla bu şekilde konuştuğunda işin içinden sıyrılıyordu.

İçimi çektim, döndüm ve koridorda yürüdüm.

Daha da sinirlendiğim için at gözlüklerimi çıkarmayı unuttum ve pencereli arka kapıdan dışarıda Mike'ın güvertesinde zıplayan muhteşem, açıkça cesur bir golden retriever gördüm.

Kahretsin, köpekleri severdim ve o çok güzeldi.

Gözlerimi köpekten ayırdım ve Mike'a döndüm. "Ee, ne oldu?" diye sordum.

" "

"Hayır, Mike. Sadece söyle."

"Dusty, lütfen ."

"Sanırım buna cevap verdim," diye tersledim, bakışları benimkileri tuttu, sonra etti, kollarını haksız yere geniş ve çekici göğsünün üzerinde kavuşturdu

(evet, kıyafetlerin içinde bile ve ne yazık ki o göğsün onların dışında ne kadar güzel görüldüğünü biliyordum).

Nefes aldı ve başladı: "Tatlım, sen çok güzel bir kadınsın."

Aman Tanrım, ciddi miydi?

Gözlerimi devirmiştım.

"Dusty, gözlerini bana çevir ve beni dinle," diye kestirip attı, sesi aniden kızgın çıkınca ona baktım. Oğlum, ona baktım ve bunu sert bir şekilde yaptım.

Sonra da davet ettim: "Kendini kötü hissettiğin her neyse daha iyi hissetmen için ne söylemen gerekiyorsa söyle Mike, böylece ben de günüme devam edebileyim. Ama bana bir iyilik yap, anlamsız, çiçekli iltifatları kes ve çabuk ol. Yapacak işlerim var."

"Neden böyle bir karar verdiğimi anlamamı istiyorum."

Başımı yana eğdim ve "Anlamak istemesem de fark eder mi?" diye sordum.

"Benim için önemli," dedi, sesi daha yumuşak ve sessizdi.

Cömertçe bir el uzattım. "Elbette, Mike.

Sok onu bana."

Gözlerimi tuttu ve o yumuşak, sessiz ama çekingen sesiyle konuşmaya devam etti, "Bu yeterince zor, tatlım."

Zavallı, diye düşündüm ama çenemi kapalı tuttum. Benim konuşmam bu saçmalığı uzatıyordu.

Cevap vermeyeceğimi anladığı için konuşmaya devam etti.

"Evliliğimde neler olduğunu açıklayacak zamanımız yoktu. Benim de Violet hakkında paylaşımda bulunacak zamanımız yoktu. Size bu deneyimlerin ne istediğimi ve ne istemediğimi bildiğim anlamına geldiğini söyledim."

Bu canımı yaktı ve neden bile bilmiyordum. Ondan tam olarak bu kadar hoşlanıyordum. İki hafta önce gördüğüm o rüyanın, kardeşim öldükten sonra imkansız bir zamanda gerçekleşen o imkansız rüyanın gerçek olduğuna o kadar çok istiyordum ki. Ondan kadar hoşlanıyordum ki hiçbir şey söylemese de bıçak gibi kesiyordu.

"Başka şeyler de var," diye etti. "Çocuk istediğinden bahsetmiştin. Benim iki çocuğum var ve daha fazlasını istemiyorum. Sen Teksas'ta yaşıyorsun. Ben burada yaşıyorum. Orada iyi bir hayatın, iyi arkadaşların var ve sevdiğin bir işi yapıyorsun. İşler yolunda giderse sana orada katılmam değil. Sonra Debbie var -"

Kız kardeşimin adını duyunca sırtım dikleşti ve "Debbie?" diye araya girdim.

"Evet, Debbie."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Tatlım, onun bekaretini ben aldım. Gençtik ama bir buçuk yıl sevgiliydik ve o senin kız kardeşin."

"İki hafta önce buna aldırış etmiyordun," diye hatırlattım ona.

"Bunu düşünmek için zamanım oldu ve başka şeyler ."

"Tamam, o zaman diğer şeylere devam et Mike," diye kestirmeden teşvik ettim.

Gözleri yumuşadı, ısındı ama hâlâ uzaktaydı, "Tatlım, bu çirkin olmak zorunda değil."

Bu konuda yanılıyordu. Zaten öyleydi.

Cevap vermedim.

Bakışlarımı tuttu. Sonra gözle görülür derecede büyük bir nefes aldı.

Sonra söze başladı: "Bunu doğru nedenlerle yaptı. Kızgın olduğunu görebiliyorum ama bunun acısını ondan çıkarmamanı rica ediyorum."

Kaşlarının birbirine yaklaştığını hissettim. "Sen neden ?"

Umarım Debbie değildir. Eğer sürtük suratlı kız kardeşim Mike'ı ele ve onu benden uzaklaştırmak için kafasını bokla doldurursa, yapacaklarımdan ben sorumlu olmazdım.

Yine bakışlarımı tuttu ve bir şeyle savaşıyordu. Bunu yüzünde açıkça görebiliyordum.

Sonra hareket etti ve ben de kanepenin etrafında dönmesini izledim. Eğilip sehpanın üzerinde duran iki kitabı alana kadar bir şey fark etmemiştim. Ve benden beş adım ötede, daha önce durduğu yere geri dönerken, belli belirsiz tanıdık gelen kitaplara bakarken bile beni gerçekten etkilemedi.

Sonra o kitapları hatırladım ve vücudumun her zerresi dondu. "Rhonda buldu onları," dedi nazikçe ve gözlerim yüzüne kayınca yüzünde acı olduğunu gördüm. Azıcık bile değil. Ve hatta

Ne kadar kızgın olsam da, itiraf etmeliyim ki görmek canımı acıttı. "Sana yardım etmemi isteyerek onları bana getirdi. Denny Lowe'u ben de biliyorum, o da biliyor."

Ona baktım, nutkum tutulmuştu. Mike suskun değildi.

"Çok üzgünüm tatlım, ama bunları Darrin buldu ve o da biliyordu."

Ona sessizce bakmaya devam ettim. Mike konuşmaya devam etti.

"Benim hakkımda hissettiklerini okumaya bayıldım. Bu çok güzel ve açık Angel, bunu saklayacağım. Yemin ederim, saklayacağım. Ama Denny'nin sana yaptıklarını okumaktan nefret ettim ve bunu yaşadığın için üzgünüm, çok üzgünüm diyemem. Denny'yle ilgili sorunların varsa her zaman yardım alabilirsin. Zaman geçtiğini biliyorum ama derinlere inen şeytanlar bile çıkarılabilir. Konuşmamız bittikten sonra, hâlâ yardımımı istiyorsan, sana konuşabileceğin ve başa çıkmana yardımcı olabilecek kişilerin isimlerini verebilirim."

İşte o zaman konuştum.

"Onları okudun mu?"

Mike başını salladı.

"Günlüklerimi mi okuyorsun?" Teyit etmek için tekrar sordum.

"Okudum, Dusty. Okuduklarımdan çoğunu okumak beni öldürdü ama okudum. Ve şimdi Rhonda endişeli çünkü sırrını paylaşmadan Darrin ona defalarca Lowe'la olanlar yüzünden erkekler hakkında iyi kararlar veremediğinden söyledi. Ve LeBrec bunun en iyi örneği olabilir. Bunu ve hayatından daha fazla şey kayıp önce daha akıllıca seçimler yapmak için ne yapacağını düşünmelisin."

"Yani seri katil olduğu ortaya çıkan bir adamın bana asıldığını öğrendiğin için mi benden ayrılıyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı, göz kırpmasıyla birlikte çenesi de geri çekildi ve "Bundan daha karmaşık" demeden önce bir an duraksadı.

"Hayır, değil," diye karşılık verdim.

"Evet, öyle," diye karşılık verdi hemen ve kararlı bir şekilde.

Birden eğildim ve tısladım, "Saçmalık." Sonra ona doğru beş adım attım, kitapları elinden kaptım ve

hava yanımda. "Darrin'de bunlar neden vardı biliyor musun? Çünkü *bunları ona ben verdim.*"

Mike yine çene sarsıntısıyla gözlerini kırptırdı.

"Evet," diye tersledim. "Şehirden ayrılıyordum ve onları atacaktım ve Darrin içlerine çizdiğim şeylerin atılamayacak kadar güzel olduğunu düşündü ve onları alıp alamayacağını sordu, ben de tabii ki dedim."

Mike bana baktı.

Ben devam ettim.

"Ona Denny'den de bahsettim, olayın olduğu gece. Çok sinirlendi, bir grup arkadaşını topladı, Denny'yi buldu ve onu mahvetti."

Mike bana bakmaya devam etti.

"Benim hiç şeytanım yok Mike," diye terslemeye devam ettim. "Darrin beni Peder Phillip'e götürdü ve Peder Phillip de beni Thelma Whitehouse'u ziyarete götürdü. Birkaç yıl önce saldırıya uğramıştı ve Indianapolis'teki bir kendi kendine yardım grubunda konuşuyordu. Bir düzine kez bir araya geldik, belki daha fazla. Çok havalıydı. Çok iyiydi, sadece birkaç kez Denny hakkında konuştuk ve sonra bunu aştım, bu yüzden sürü başka şey hakkında konuştuk çünkü o da benim gibi müzikle ilgileniyordu ve beni çömlek yapımıyla tanıştırdı. Bana hala Noel kartları ve her zaman gönderdiğiniz o komik e-postaları gönderiyor ve ben de aynısını yapıyorum."

"Dusty -" Mike konuşmaya başladı ama ben onun üzerinden konuştum ve iki adım geri çekildim.

"Ve Beau onunla tanıştığımda psikopat bir sik değildi, Mike. Sikler, kancalarını sana geçirdiklerini ve kaçamayacağını düşünene kadar asla sik olmazlar, ancak o zaman sana içindeki siki gösterirler. Yakışıklı ve çok tatlı olabiliyordu ve yatakta harikaydı. Sadece kırk yıllık hayatında kışına tekme basan tek kadının ben olduğum gerçeğini bir türlü kabullenemiyor. Evet, o kadar kibirli ama bu onun suçu, benim değil. Ayrıca lisedeyken bir deliden dayak yememin erkek seçimlerimin kötü olmasının nedeni olduğunu öne sürmeniz hiç hoş değil. Öyle değil. Bu boku kendi başıma getirmedi. O boku aramıyorum. bir sürü pislik var. Ve onların pislik olması da benim suçum değil. Onlar sadece

Sikler. Darrin hayatımdaki erkekler için endişeleniyordu çünkü Darrin benim ağabeyim. Ağabeyler böyle yapar. Endişelenirler. O ailesiyle birlikte mutlu ve huzurluydu. Benim de buna sahip olmamı istiyordu. Bunu sadece Rhonda'ya söylemedi. Bunu benim için istediğini her zaman söylerdi."

"Sen değiştin," diye hatırlattı bana nazikçe. "Kendin olmaktan çıktın." "Uh... *evet*," diye cevap verdim. "Ben bir kızdım. On beş yaşındaydım. Regl oldum, Hormonlarım allak bullak olmuştu ve kız kardeşim hayatımı zindan etmek için varmış gibi görünen tam bir kaltaktı ve zamanın bir kısmında üniversitede olduğu için artık yanımda bile değildi. Yine de zekiydi ve kendini bu adamıştı, bu yüzden de bunu yapmanın yollarını buldu. Ailem dinlediğim müziği anlamıyordu ve benimle sürekli bu konuda konuşuyorlardı, intihar edeceğimden ya da bunun gibi aptalca şeylerden eminlerdi. Yani, bu da ne demek oluyor? Nirvana'yı seviyordum ve Kurt Cobain pompalı tüfekle kafasını uçurdu. Bu babamın onu saklaması gerektiği anlamına . Sadece beni anlamadılar. Kimse beni anlamadı. *Ben* bile anlamadım. Çünkü on beş yaşındaydım, sanatçıydım ve hayatımın *başlamasını* istiyordum. Yarın değil, üç yıl sonra değil, *dün*. Gençtim, aptaldım ve sabırsızdım. Bunu şimdi anlıyorum. O zamanlar küçük bir sürtük olduğumu ve öyle davrandığımı anlıyorum. O zamanki halimle gurur duymuyorum ve davranışlarımın gülünç olduğunu biliyorum. O zamanki fotoğraflarıma bakıyorum ve yüzüm kızarıyor. Ama o zamandan beri daha fazla evreden geçtim çünkü bu benim. Ben bir kadını. Böyle şeyler yaparız. Grunge dönemimi Shania dönemime tercih ederim. Siyah deri pantolon ve o saçlar? Çılgınca."

"Tatlım -" diye tekrar başladı ve bana doğru ilerledi ama ben ona doğru eğildim ve "Sakin bana yaklaşma," diye tersledim ve o da durdu.

Ona baktım.

Sonra ona dedim ki, "Sana şunu söyleyeyim. Denny Lowe çılgına döndüğünde, bu beni . Ama sadece benimle uğraşırken kendini kaybetmediği için kendimi şanslı hissediyordum. Geri gelmesi berbattı ama çoktan bitmişti, fazla uzaklaşmadı, ben kaçtım ve hayatta kaldım. Bu kadar kaçık çıkmasına bile şaşırdım çünkü cidden mi? Büyüleyici biriydi.

ellerini kullanmadan önce. Bu beni çok ürkütmüştü ama sanırım beyinlerinde loop-di-loo olan insanlar böyle olabiliyor. Denny, Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde kargaşa yaratarak işini yaptığında, Darrin ve ben bu konu hakkında çok konuştuk. Ama beni teselli etmesine ihtiyacım olduğu için değil. Çünkü o, küçük kız kardeşine o delinin ellerinde neler olabileceğini düşünürken benden çok daha fazla korkuyordu. Yani kardeşimi teselli eden bendim, tam tersi değil."

"Tatlım -"

"Daha bitirmedim," diye tersledim.

Ağzını kapattı ve gözlerini tuttu.

Bir süre bunu yapmasına izin verdim ve sonra fısıldadım, "Teşekkürler Mike. Pisliğin teki olduğunu erkenden bilmek güzel. Kalbimi sana vermeden önce bunu bildiğim için mutluyum çünkü seninle bir gün geçirdim ve her şeyi derli toplu bir fiyonkla sarıp sarmalayıp teslim etmeye hazırdım. Senin çocuk istemediğini ama *benim* istediğimi bildiğim için mutluyum, yani sen bir pislik olmasaydın bile yanılmış olurduk. Ve bir hafta sonunu birlikte geçirdiğim ve Hilligoss'un altı ay beklemek yerine her gün on dakikalık sürüş mesafesinde olma ihtimalinden heyecan duyduğum bir adamla birlikte olmak berbat olacağı için benim için bir hamle yapmayacağını bildiğine sevindim. Aslında tekrar evde olacağım, Fin ve Kirb'ün büyümelerini izleyeceğim ve Cuma geceleri futbol maçlarına gideceğim için heyecanlandım. Bu yüzden aynı şeyi düşünecek kadar beni umursamayan bir adamla birlikte olmadığımı bilmek güzel."

"Dusty, bana konuşmam için bir şans ver," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır, yeterince konuştun," diye karşılık verdim hemen ve sonra konuşmaya devam ettim. ", karınla ya da Violet denen kadınla neler olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ben onlar değilim. Ayrıca benim hakkımda iki kez sonuca vardığını da biliyorum, bu sefer üç oldu. Ve o zamanların hiçbirinde kafanda olup bitenler hakkında benimle bir yetişkin gibi *konuşmak* için zaman ayırmadığından da bahsedeceğim. Bu yüzden, sevindiğim şeylere bir yenisini daha ekleyeceğim; o da sizin testlerinize bir ömür boyu ya da ne kadar sürerse sürsün katlanmak zorunda olmadığımıdır. Süper için yeterince iyi olduğumu kanıtliyorum.

ateşli, muhteşem Mike Haines. Çünkü açıkçası bu çok yorucu olurdu."

Konuşmadı ve yüzünün karardığını fark ettim. Öyle olsun.

İşimi bitirme vaktim gelmişti.

Ben de öyle yaptım.

Yumuşak bir sesle ve tüm ona şöyle dedim: "Beni memnun etmeyen şey, harika bir şey gösterip sonra da onu elimden çekip alman. Erkeklerin benimle böyle oynamasından, kalbimle oyun oynamasından bıktım. Bu yüzden benden alacağın son şey, Mike, sana değer verdikten ve onlarca yıl senin için dünyaları düşündükten sonra böyle bir adama dönüştüğün için *gerçekten* ama *gerçekten* memnun ."

Sonra döndüm, *yirmi yıl önce* yazdığım ergenlik dönemi saçmalıklarını içeren günlükleri koltuğuna fırlattım ve oradan siktir olup gidebilmek için odada ilerlemeye başladım.

Başaramadım çünkü Mike onu geçmeye çalışırken üst kolumu yakaladı.

Başımı geriye attım ve tısladım, "Çek elini üzerimden."

"Bunu sen söyledin Angel ve şimdi bana açıklama şansı verdiğin için bunu hak ettim."

"Çek *ellerini* üzerimden."

Beni nazikçe vücudunun önüne çekti ve başını bana eğerek fısıldadı: "Açıklamam için bana bir şans ver."

Yüzüne baktım.

Tanrım, keşke bu kadar güzel olmasaydı. "Çek ellerini üzerimden."

"Tatlım, bana bir şans ver -"

Ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve yüzüne doğru "*Çek elini üzerimden!*" diye bağırdım.

Sonra ona etme fırsatı vermedim. Kolumu kurtardım, yanından iki hızlı adım attım ve sonra döndüm.

"Başka şansın yok Mike, bu," diye yeri işaret ettim, "üçüncü vuruş."

Sonra koşarak evinden çıktım.

Neyse ki beni takip etmedi.

Ve neyse ki gözlerimden yaş için görüş alanım kısıtlı olsa da eve sağ salim ulaştım.

* * * * *

Cumartesi, 21:36.

Mike soğukta yatak odasının balkonunda durmuş, çok da uzak olmayan bir mesafeden ışıldayan Holliday Çiftliği'ne bakıyor ve telefonunu kulağına götürüyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sesli mesaj almış.

"Tatlım, beni aramadan gitme. Söyleyecek daha çok şey var. Seninle nerede istersen buluşurum. Ama konuşmamız gerek, Dusty. Lütfen tatlım, beni görmeden gitme."

Telefonu kulağından çekip bağlantıyı kesmek için düğmeye bastı ve soğuk karanlığa bakmaya devam etti.

Sonra telefonu balkonun korkuluğuna koydu, yine korkulukta duran burbon bardağını aldı, kaldırdı ve geri fırlattı.

Sonra bardağı parmaklığı ve gözlerini tekrar çiftliğe dikti.

"Kahretsin, ben tam *bir sik kafalıyım*," diye fısıldadı.

Sonra telefonunu ve bardağı aldı, arkasını döndü ve daha fazla burbon almak için evine geri döndü.

* * * * *

Salı, sabah 9:49.

Jerra ve Hunter için taze Hilligoss çörekleriyle dolu beyaz bir fırın kutusu taşıyarak uçağa bindim.

Kiralık evimi tek teslim etmiştim.

Güvenlikten geçtikten sonra arkama bakmadım.

Uçak düzlüğe çıktıktan sonra eve dönmek için sabırsızlandığımı düşünmeden .

Altıncı Bölüm

Yaralı Kuş

Clarisse, elleri katlanmış temiz giysilerle dolu bir sepetin saplarını tutarken, bodrumdan oturma odasına çıkan merdivenlerin başındaki kapıdan içeri girdi. İçeri girdiğinde

...No'nun kanepeye uzanmış televizyon izlediğini ve elinin bir poşet mikrodalga patlamış mısırdan olduğunu gördü.

Gözleri ona geldi, taşıdığı kıyafetlere kayd, alaycı bir şekilde sırttı ve onu kızdıracak bir şey söylemek üzere olduğunu biliyordu.

"Kefaret mi yoksa babama olan harçlık borcunu mu kapatmaya çalışıyorsun?" Durdu ve gözlerini kardeşine dikti.

O da değildi.

Babamda bir sorun vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama her neyse, Clarisse'in hoşlanmadığı bir şekilde onu doğru yapmıyordu. Geçen Pazar annemlerden eve beri ya üzgün ya da kızgın görünüyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordu ama garip bir şekilde her ikisinin bir kombinasyonu gibi hissediyordu. Daha da tuhafı, birine kızmış gibi , sadece kızgın görünüyordu. Ve Clarisse bunun neredeyse kendisine olduğunu düşündü.

Clarisse babasının ona kızmasından hoşlanmazdı. Hoşuna giden şey, kızdığı zaman bunu hemen söylemesi, açıklaması, ceza vermesi ve yollarına devam etmeleri idi. Bu, bir şeye aylarca kızıp oturabilen annesinden farklıydı. Clarisse bunu yıllarca bile yapabileceğini düşündü. Sonra hiç beklenmedik bir anda aniden patlıyordu ve bu hiç hoş olmuyordu. Bunu sadece Clarisse ve No'ya değil, onlar birlikteyken babalarına da sürekli yapardı.

Eğer babaları onlardan birine kızarsa, söylerdi. Ama söylemiyordu. Clarisse de canını sıkın her neyse onunla konuşamadığı için bir sonraki en iyi şeyi yapıyordu.

ediyordu.

Pazartesi günü, babası fazla mesai anlamına gelen bir dava aldı. Bu da son üç gündür eve dokuzdan önce gelmediği anlamına geliyordu. Bir keresinde eve geldiğinde onlar yataktaydı ve kız eve geldiğini sadece içeri girip her zaman eve geç geldiğinde yaptığı gibi şakağından öptüğü için anladı.

Babam çok çalıştığı ve üzgün olduğu için birinin işlerle ilgilenmesi gerekiyordu.

Bu düşünce üzerine kardeşine bakışı ters bir bakışa dönüştü ve sert bir şekilde, "Sen de yardım edebilirsin," dedi.

Kaşları havaya kalktı. "Ne ile?"

"Bu hafta süpürme sırası sende," diye hatırlattı ona.

"Cumartesi günü ben yapacağım."

"şimdi yapmalısın ki babam eve geldiğinde bitmiş olsun. Bulaşık makinesinin de boşaltılması gerekiyor. Okuldan eve geldiğimde çalıştırdım."

Hiç kimse onu incelememi ve o da bunun nedenini biliyordu. Genellikle ikisine de ev işlerini yapmalarının hatırlatılması gerekiyordu ve bazen birden fazla kez hatırlatılmaları gerekiyordu. Ayrıca ikisi de kendilerine söylenmedikçe fazladan bir şey yapmıyordu. Bulaşık makinesini çalıştırmak gibi.

"Senin işin ne?" diye sordu sonunda, gözleri tekrar yüzüne gelmeden önce sepete geri döndü. "Çamaşırları yıkamak senin haftan değil. Babamın haftası."

"*Sen fark etmediysen de ben ettim.* Babamda bir şeyler var." Gözleri daha dikkatli bakmaya başladı ve onun fark ettiğini biliyordu. Sonra tekrar,

Her ikisi de boşanmış çocuklardı ve ebeveynlerinin evliliği kötüden gerçekten kötüye gitmiş ve bitmeden önce bir süre bu şekilde kalmıştı. Mutlu bir aileden gelen çocuklar gibi onlar da farkında olmadan ebeveynlerinin ruh hallerine uyum sağlamışlardı. Ve böyle bir şeyi öğrendiğinizde, bilinçsiz ya da değil, asla kaybetmezsiniz.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Geç saate kadar çalışıyor, ben de yardım ediyorum. İstemiyorsan, tamam. Çamaşırları bitirdikten sonra süpürgeyi çalıştıracam ve bulaşık makinesini boşaltacağım."

Ve böylece, ayağının üzerinde döndü, odadan dışarı fırladı ve koridordan aşağı indi. Giysileri yukarı taşıdı ve kendisinininkileri kaldırdı. Hayır'a ait olanları ise onun yatağının üzerine koydu. Odası bir felaketti, uğraşmaya değmezdi ve parmağını çekerse *kendi* kıyafetlerini de kaldırabilirdi.

Aşağıya doğru yürürken elektrik süpürgesinin çalıştığını duydu ve sııttı.

Kardeşi tam bir baş belası olabilirdi. Ama ikisi de ebeveynleri boşandığında neler olup bittiğini bilecek yaşıydı. Ayrıca babaları onların tam velayetini aldığında neler olacağını bilecek yaşıydılar. Ve ikisi de babalarıyla yaşamak istiyordu. Annemin dairesi küçüktü ve şimdi bile onunla birlikteyken bir odayı paylaşmak zorunda kalıyorlardı ki bu çok berbat bir durumdu. Birincisi, çünkü hiç konuşmuyorlardı.

Yorganın altında, cep telefonundan birçok bebeğine seslendi. Sonra uykusunda konuşmaya başladı. Bu Clarisse'i çıldırtıyordu.

Eğer babasının keyfi yerindeyse, No'nun ona yardım edeceğini biliyordu. İkisi de babaları için her şeyi yapardı çünkü babaları onlar için her şeyi yapabileceğini kanıtlamıştı.

Ev eski evleri kadar büyük değildi ama yine de büyüktü ve süpürmek sonsuza kadar sürüyordu, Clarisse kendini cömert hissederek mutfığa gitti ve bulaşık makinesini boşalttı. Sonra tezgahı sildi. Sonra aşağıya indi ve babasının katlanmış giysileriyle dolu sepeti alıp üst kattaki odasına götürdü.

Çamaşır yıkama sırası ona geldiğinde, her zaman babasının kıyafetlerini kaldırır. Çamaşır sepetini yatağının üzerine koyan olmazdı ama Clarisse onları kaldırır. Bunun nedeni babasının odasında vakit geçirmeyi sevmesiydi. Büyük ve ferah. Tıraş losyonu gibi kokuyordu. Yatağı çok büyüktü ve muhteşem çarşafı ve boz kahverengi, taba rengi ve çikolatadan girdapları olan güzel bir yorganı vardı. Önünde süper rahat Adirondack sandalyeleri olan harika bir balkon vardı. Hem balkon hem de sandalyeleri çok sevmişti.

Çünkü o ve babası sık sık orada oturur, konuşur, ona takılır ve aklından geçenleri dinlerdi; o bira içer, Clarisse gazoz içerdi. Yolun karşısındaki Holliday Çiftliği'nin manzarasını sadece beyaz kıvrımlı ahşap işçiliğiyle sarı çiftlik evi tatlı olduğu için değil, Finley Holliday orada yaşadığı ve ateşli olduğu için de seviyordu. Ve yazın, eğer balkondaysa, Finley'i bir traktörün üzerinde görme olasılığı yüksekti. Ve eğer hava sıcaksa, ki Indiana'da yazın hava genellikle sıcak olurdu, onu traktörün üzerinde gömleksiz görme olasılığı daha da yüksekti. On yedi yaşında ve futbol takımında olduğu düşünülürse, Finley Holliday'i yazın bronzlaşmış bir halde, üzerinde tişörtü olmadan görmek görülmeye değer bir manzaraydı.

Evlendiğinde böyle bir odası olmasını umuyordu. Ve evlendiğinde Finley Holliday'e çok benzeyen bir adamla evleneceğini umuyordu.

Babasının çoraplarını çorap çekmecesine tıktırmaya başladığında süpürgeyi sesini duydu ve No'nun çekmeceyi süpürmek için hareket ettiğini anladı.

Merdivenler.

İşte o zaman onları buldu. Arkaya itilmiş kız kapaklı iki kitap.

Kaşları birbirine yaklaştı. Birincisi, babası *hiçbir* şekilde kız gibi değildi. O da, No da tam anlamıyla erkekti. İkincisi, o çekmeceye birden fazla kez çorap koymuştu ve o kitapları daha önce hiç görmemişti.

Dudağını merdivenlerden gelen süpürgenin sesini dinledi ve babasının odasından salona açılan çift kapıya baktı.

Sonra hızla kitaplardan birini kaptı. Kitabı rastgele bir sayfaya açtı ve iki sayfa boyunca pastel kalemle çizilmiş güzel bir resme bakarak dondu kaldı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Rengârenkti ve girdaplı deseni hoşuna gitmişti. Eğer daha büyük olsaydı, vampir posterlerinin yerine çerçeveletip odasının duvarlarına asmak için bunun gibi bir sürü resim isterdi.

Yine de garipti. Babası güzel, girdaplı resimler mi çiziyordu?

Bu doğru olamaz.

Kitabın ön yüzünü çevirdi ve yine dondu kaldı. Ön kapağın iç tarafında bir isim ve tarih vardı.

Dusty Holliday ve o yıl yıllar *yıllar* önceydi. Dusty.

Dusty Holliday. *Holliday*.

Babasının bebeği.

Babamın bebeği bir Holliday'di.

Clarisse kalbinin etrafında tuhaf bir şeylerin çırpındığını hissederken başını yana eğdi. Babasının bebeği, kız olduğu zamanlardan kalma günlüklerini ona vermişti. Clarisse bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu ama bunun çok tatlı olduğunu düşündüğünü hissetti.

Süpürgenin sesi duyuldu ve Clarisse bunun, No'nun üst kattaki fişi takabilmek için alt kattaki fişi çektiği anlamına geldiğini biliyordu.

Çabucak kitabı çekmeceye geri koydu ve kıyafetleriyle işini bitirdi. Sonra No üst katı süpürmeyi bitirirken o da odasında takıldı.

Adam kafasını kapısından içeri uzatıp "Mutlu musun?" diye sorduğunda işinin bittiğini anlamıştı.

"Mest oldum," diye cevap verdi.

Kaba bir el hareketi yaptı ve eğer babam görseydi mutlu olmazdı ama bunu sırtarak yaptı, bu yüzden Clarisse No'nun sadece bir aptal olduğunu biliyordu, ki No (genellikle) olabilirdi. Sonra ortadan kayboldu.

Bunu yaptığıında, Clarisse hemen kapısına gitti ve dinledi. No odasındaysa, ödevini yapıyor olsa bile müzik dinlerdi. Ödevini yapmıyorsa klavye, gitar çalıyor, davul çalıyor ya da ekibinden biriyle veya bebeklerinden biriyle konuşuyor olurdu. O bunları duymazdı. Sadece alt kattan gelen televizyon sesini. Bu da Hayır'ın alt katta olduğu anlamına geliyordu.

Bu yüzden koşarak babasının odasına gitti ve çekmecesindeki kitapları aldı. Dikkatlice kapattıktan sonra odasına koştu ve kapıyı kapattı.

Sonra, kardeşi içeri girerse ne yaptığını görmesin diye sırtı kapıya dönük bir şekilde yatağına uzandı ve en eski tarihli kitapla başladı.

Ve okuduklarına inanamadı.

Ayrıca bu konuda ne düşüneceğine dair hiçbir fikri de yoktu.

İşini bitiremeden babası eve geldi. Çabucak çalışarak kitapları yatağıyla bazaların arasına sıkıştırdı ve babasının, o çalışırken kendisinin ve No'nun arkasını kolladığını onaylamasıyla övünmek için aşağı indi. Her zamanki gibi, babası her şeyi fark ettiğinden, fark etmiş ve şaşırmıştı. Ayrıca memnun da oldu. Bu, ona biraz sevgi gösterdiği anlamına geliyordu. No hiç sevgi görmedi, babam ona sadece sırtıttı. Ama babam bira almaya gitmeden önce onu sevdi.

Yani şeye değdi.

* * * * *

Banyoları temizlemek, ödevlerini yapmak, akşam yemeği hazırlamak, mutfak düzenli tutmak, ütü yapmak, hafta sonları babasıyla takılmak ve günlüklerle odasına kapanmak istediği gerçeğini No ve babasıyla televizyon karşısında takılarak gizlemeye çalışmak arasında Clarisse Haines'in Dusty Holliday'in genç kız günlüklerini bitirmesi beş gece sürdü.

Her bir kelimeyi okudu. Bazen bütün bölümleri tekrar tekrar okudu. Ve çizimleri yakından inceledi. Ve birden fazla kez ağladı.

iş i bittiğinde üç şey biliyordu.

Birincisi, Dusty Holliday babasını *çok seviyordu*. Ve onu yıllarca, *yıllarca, yıllarca* bu şekilde sevdi.

İkincisi, Clarisse bunca yıldan sonra nihayet birlikte olmalarının harika ötesi olduğunu düşünüyordu. Babası için bu hoşuna gitmişti, annesi ona bu kadar uzun süre böyle davranmışken birinin onu bu şekilde sevmesi. Dusty denen kadın için de bu hoşuna gitmişti çünkü o pislik (Clarisse onu tanıyordu, Dennis Lowe'u herkes biliyordu) ona yaptıklarından sonra Clarisse'in babası gibi iyi bir adama ihtiyacı vardı. Babası Dusty'ye göz kulak olurdu. Babası böyle bir şeyin bir daha olmasına asla izin vermezdi. Babası Dusty'yi mutlu ederdi.

Ve üç, Dusty Holliday çocukken Clarisse gibi düşünüyordu. Elbette, Clarisse onun yeteneğine sahip değildi. Resim çizemiyordu. Ama hikaye yazmayı severdi ve bunu sürekli yapardı. Sonra bıraktı ve nedenini bilmiyordu. Belki de No'nun müziği çok iyi olduğu, herkes ondan bahsettiği, babasının, hatta annesinin, büyükanne ve büyükbabalarının ve okuldaki tüm çocukların ondan bahsedip durduğu içindi. Hikayelerinin No'nun müziği kadar iyi olmadığını biliyordu. Yine de onları hiç kimseye göstermemişti. Ne No'ya, ne annesine, hatta okumayı sevdiğini bildiği ve büyükannesinin Clarisse'i sevdiğini daha da iyi bildiği büyükannesine bile. Ve babasına da. Ama Dusty kimsenin onu "anladığını" düşünmüyordu ve Clarisse de aynı şekilde hissediyordu. Bugünlerde kimse onu anlamıyordu, babası bile.

Dusty Holliday ona gerçek bir şekilde tatlım demişti ve bu hoş bir histi. Dusty Holliday "kendine iyi bak, duydun mu?" demişti ve Clarisse onun gerçekten güzel sesiyle bunu söyleme şeklinin harika olduğunu düşündü. Dusty Holliday'in No'nun takma adından bile daha havalı bir adı vardı.

Ve Dusty Holliday babasını Clarisse'den bile daha küçükken sevmişti.

Bu yüzden Clarisse, Dusty Holliday ile tanışmak için sabırsızlanıyordu. Clarisse, Dusty Holliday'in onu yakalayacağını biliyordu.

Clarisse, Dusty Holliday'in babasını mutlu edeceğini biliyordu. Sonunda.

Hayır, Dusty gibi havalı bir ismi olan kadınla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

O... *bekleyemezdi*.

* * * * *

Dusty Holliday'in günlüklerini bitirdiği günün ertesi sabahı Clarisse kahvaltı için aşağı iniyordu ve babasının "Hayır Merry, Dusty'den haber almadım. Bitti."

Garip bir şekilde sanki biri karnına yumruk atmış gibi hissetti. Bu nasıl olabilirdi?

Ne zaman başladığını bilmiyordu ama çok uzun süredir devam etmediğini tahmin ediyordu ve babasının telefonda Dusty ile konuştuğunu duyduğunda sesi yumuşak ve güzeldi. Ve Dusty babasını çok severdi. Onu tanıyan herkes severdi. Ve Clarisse onunla henüz tanışmamıştı bile! Bu nasıl olabilirdi?

Kıpırdamadan durdu ve babası devam ederken onu dinledi, "Bunun üzerine gitmeyeceğim." Sonra bir duraksama oldu, "Dostum, cidden, Mia'yla aranı düzeltmemişken benimle bu konu hakkında konuşma." Bir duraklama daha ve ardından daha sinirli bir şekilde, "Sana söyledim, ona karşı üç kez hıyarlık yaptım. İlkinde tamamen çizgiyi aştım, sonuncusunu düşünmek bile istemiyorum. İşinin bittiğini açıkça belirtti. Onu üç kez aradım. Geri dönmedi. Yani bitti. Zaten kardeşi öldükten sonra hayatını zindana çeviren bir pisliği var. İki taneye ihtiyacı yok."

Babası Dusty'ye karşı bir pislik miydi? Bu mümkün olamazdı. Babası bir pislik değildi, annesine bile değildi ve o bunu hak etmişti.

Ve Dusty'nin hayatını zindan eden bir pislik mi vardı?

Clarisse bundan hoşlanmadı.

Babası devam ettiğinde yeniden odaklandı, "Evet, sana onun "O" olduğunu söylemiştim. Sorun şu ki, ben onun için "O" olmadım. Ve ne yazık ki ben Burg'da yaşıyorum, o Teksas'ta. Bakmam gereken iki çocuğum var ve oraya uçup kendimi kılıcımın üzerine atacak kadar param yok. Onun da böyle bir şeye ihtiyacı yok zaten. O buradaydı, o çabayı gösterebilirdim ve belki de . O burada değil."

Teksas'ta yaşıyordu, bu yüzden onunla hiç tanışmadılar ve babam onunla telefonda konuşuyordu.

Ve eğer o buradaysa, babam onu geri kazanabilirdi. Başaracaktı, Clarisse bunu biliyordu.

Clarisse, Dusty'i Burg'a geri götürmek zorundaydı.

"Bitti dostum, bırak . Ve eğer konuda dırdır etmeyi bırakırsan, belki ben de bırakmanın bir yolunu bulabilirim," diye bitirdi babası ve sesi mutlu gelmiyordu. Aslında sesi geçen hafta olduğundan daha az mutluydu.

Bu nedenle Clarisse onun neden üzgün olduğunu biliyordu ve onun kendine kızgındı. Bunun nedenini de biliyordu (kısmen).

Clarisse daha ne yaptığını anlamadan arkasını döndü ve iki basamak çıkarak odasına koştu. Sonra Dusty'nin günlüklerini yatağının ve bazalarının arasından çıkardı. Sonra onları kitap çantasına tıktı.

Sonra derin bir nefes aldı ve aşağıya koştu, bu sefer "Hey baba!" diye seslendi ki geldiğini anlasın.

* * * * *

Finley Holliday merdivenlerin dibinde durdu ve arka koridorda, mutfaktaki lavabonun başında duran annesine baktı. Hareket etmiyordu. Sadece arka pencereden dışarı bakıyordu ve onun hiçbir şey görmediğini biliyordu. Bunu biliyordu çünkü çok sık yapıyordu. Son birkaç haftadır birçok kez gizlice yaklaşıyormuş gibi onu korkutmuştu.

tamamen kaybediyordu.

Bu onu şaşırtmadı.

"Annen özel biri," demişti babası ona, sayısını unuttuğu kadar çok kez. "Bu yüzden Tanrı ona bir grup erkek verdi, beni, seni ve kardeşini. Annen gibi özel kızlar, onlara göz kulak olacak bir grup erkeğe ihtiyaç duyarlar. Bu bizim işimiz, hepimizin, annene göz kulak olmak."

Babam buna aldırmadı. Fin, babasının annesinin "özel" olmasının sevimli olduğunu düşündüğünü biliyordu. Bunu biliyordu çünkü ne zaman şapşallaşsa ya da her zaman yaptığı gibi bir şeyi düşürüp dünyanın sonu gelecekmiş gibi davransa ya da aptalca bir şey söylese ya da arkadaşlarının yanında utangaçlaşıp sözlerini sürçtürse, babası her zaman patlardı

Gölüyordu. Sonra onu yakalar ve öperdi. Kızarması ya da korkmuş görünmesi durur ve ona sırtırdı.

Babam olmadan, kesinlikle başa çıkamazdı. Kesinlikle.

Büyükannem ve büyükbabam, babamın ailesi, büyükannem ve babam, annemin ailesi de yardımcı olmuyordu. Sanki yaralı bir kuşmuş gibi etrafında dolanıyorlardı. Yaralı bir kuş bulursan, boynunu kırar ve işine bakarsın. Babasının bunu hayatında iki kez yaptığını görmüştü.

"İyilik," demişti babam, derin ve yumuşak sesiyle, onu yaralı bir kuşu öldürürken ilk kez gördüğünde, "çeşitli şekillerde ortaya çıkar."

Fin babasını bunu yaparken gördüğünü kimseye söylemedi. İnsanlar bunun delilik olduğunu düşünürdü.

Ama Fin anladı. Yine de babasının söylediği pek çok şeyi anladı.

Ama acı içindeyken ve kimsenin düzeltmeyeceği bir şekilde yaralanmışken bir kadının boynunu kıramazdınız. Etrafında çırpınmak ve yere düşme ihtimaline karşı bir yastık ya da yere atılacak bir şey kapmak için hazırlıklı davranmak da işe yaramadı.

Yapılması gereken şeyler vardı. Neredeyse Şubat ayıydı. Mısırı düşünmek zorundaydılar.

Annesini bir traktörün üzerinde göremiyordu. Ailesi de çiftçi değildi. Babası emekli bir berberdi ve annesi hiç çalışmamıştı. Dedesi artık Florida'da yaşıyordu. Geri gelip tarlalarda çalışmayacaktı.

Aptal Debbie teyzesi de sürekli annesiyle telefonda konuşuyordu. Fin konuşmaları duymuştu. Annesi zaten berbat durumdaydı ama Debbie Teyze'den gelen bir telefonda sonra iyice dağılmıştı. Bu yüzden şimdi telefona koşuyor ve arayan Debbie Teyze ise yalan söyleyip annesinin evde olmadığını söylüyordu. Hatta bunu annesinin cep telefonuyla da yapıyor, onu buluyor ve Debbie Teyze ararsa diye yakınında tutuyordu. Annem hiç farkına varmadı. Sık sık eşyalarını kaybeder, nereye koyduğunu asla hatırlamazdı.

Duyduklarından Debbie Teyze'nin çiftliği satmak üzere olduğunu anlamıştı. Anlamıyordu ama duyduğuna göre, babam öldüğünden beri çiftlik Debbie Teyze, Dusty Teyze, Finley ve Kirby'nin olmuştu. Ve Debbie Teyze onların satmasını istiyordu.

Ve bu . Hayatta olmaz.

O arazi babasının arazisiydi. Fin pedallara ulaşabildiğinden beri traktörün üzerinde babasının tarlaları işlemesine yardım ediyordu. Ondan önce de Fin ya da Kirb, babaları bu işi yaparken onun önünde oturuyorlardı.

Her şeyi planlamıştı. On yedi yaşındaydı ama biliyordu. Babasına bile söylemişti. Söylediğinde babası çok mutlu olmuştu, kocaman gülümsemişti ve Fin babasının gözlerinin ıslandığını gördüğüne yemin edebilirdi ve bunu *hayatında* hiç görmemişti.

O çiftlikte çalışıyordu. Babası gibi. Ve büyükbabası. Ve büyük büyükbabası.

Siktir, Debbie Teyze. Tanrım, tam bir kaltaktı.

Kahretsin, Dusty Teyze'nin geri gelmesine ihtiyacı vardı. En son oraya geldiğinde kışında ne olduğunu bilmiyordu ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmesine rağmen, her zaman olduğu gibi Fin'in annesiyle çok iyi anlaşıyordu. Dusty Teyze ona yaralı bir kuş gibi davranmadı. Her şey normalmiş gibi davrandı. Onunla dalga geçti, onunla ve Kirb'le dalga geçti, güldü ve her zaman yaptığı gibi çılgınca şeyler yaptı. Bulaşık yıkarken şarkı söylüyordu. Bir keresinde annesini ağlarken kucaklarken görmüştü ama bu saçma bir şekilde değildi. Dusty Teyze'nin tarzındaydı.

O sadece gerçektir.

Babası, büyükbabası ve Dusty Teyze bahsettiği için, hatta Debbie Teyze bile bahsettiği için, ama her zamanki gibi şirretçe yaptığı için, Dusty Teyze'nin çiftlikle ilgili her şeyi bildiğini biliyordu. Gitmeden önce babam ve dedemle birlikte tarlalarda çalışmıştı.

Bunu tek başına yapamazdı. Kirby yardım edebilirdi ve edecekti de. Kardeşine bunu yaptırabilirdi. Ama tek başına yapamazdı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Annesinin Mimi'nin Kahve Evi'nde yarı zamanlı kahve yapma işi vardı. Bok gibi para kazanıyordu. O ve Kirb yaşlanmaya ve ona çok fazla ihtiyaç duymamaya başladıktan sonra zamanını geçirebileceği bir şeydi. Ve babam öldüğünden beri işe gitmemişti. Yani şimdi o azıcık parayı bile alamıyorlardı.

Çiftliğin çalışmasına ihtiyaçları vardı.

Ve her şeyi siktir et, onun telefonda biriyle "ziyarete" ve "incelemeye" gelmeleri hakkında konuştuğunu duymuştu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu.

bok anlamına geliyordu. Sadece iyi şeyler ifade etmediğini biliyordu.

Kahretsin, Dusty Teyze'nin gelip annesinin işlerini halletmesine ve bir buçuk yıl sonra mezun olup kendi başına iş yapana kadar çiftliği idare etmesine yardım etmesine ihtiyacı vardı.

Bir hareket hissetti, merdivenlerin başına baktı ve kardeşinin aşağı indiğini gördü.

"O iyi mi?" Kirby Fin'in ne yaptığını çok iyi bildiği için sessizce sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Fin cevap verdi ve Kirb'ün ağzının yana dönmesini izledi.

Kahretsin, kardeşine de göz kulak olmak zorundaydı. Kirb ve annem çok sıkı fıkıydı. Ama Kirb daha on beş yaşındaydı. Onun da nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Fin annesine dönüp baktı ve "Anne, okula gidiyoruz" diye seslendi.

Kız o kadar büyük bir sıçrayış yaptı ki Fin bunu gördü ve ağzının gerildiğini hissetti.

Sonra döndü, yüzü hala haftalardır olduğu gibi solgundu, gözleri garip ve boştu.

Sonra kendine gelir gibi oldu ve "Tamam" dedi.

Fin gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine kitap çantasını omzuna aldı ve Kirb'le birlikte ön kapıya doğru ilerledi.

"Siz... uh," diye seslendi arkalarından, ikisi de durup arkalarına baktılar, "uh... ödevinizi yaptınız mı?"

Artık sormak için çok geç, okula gidiyoruz, diye düşündü Finley. Ama söylediği şey, "Evet," oldu ve bu doğrudu.

"Evet anne," dedi Kirb de ve Finley bunun doğru olduğunu biliyordu çünkü dün gece bu işi halletmek için kardeşinin kışına tekme basmıştı.

Anneleri onlara, "Tamam çocuklar, okulda iyi günler," dedi ve Finley onun sesinin bir robot gibi çıktığını düşündü.

"Sana da iyi günler anne," diye cevap verdi Kirb.

Fin zahmet etmedi. Kapıdan çıktı ve büyükbabasıyla Florida'ya taşındıklarında geride bıraktığı eski pikabına bindi. Babası onu çalışır halde tutmuş ve geçen yıl ehliyetini aldığı anda ona vermişti.

O lanet kamyonu seviyordu. Bok gibiydi. Hırpalanmış, paslanmış ve tamamen havalıydı. Dusty Teyze de aynı şeyi düşünüyordu. Çünkü Dusty Teyze de çok havalıydı.

Kamyonun bank koltuğu vardı. Kamyonlarda artık bank koltuk yoktu. Bu çok kötüydü ve onunki olduğu için çok mutluydu. Fin geçen yaz The Back Forty'deki su barında Marisa, Julie ve Tamara'yı o koltukta becermişti (tabii ki hep birlikte değil). O bank mükemmeldi.

Kardeşini okula bıraktı ve sınıf gösterisini yaptı.

Yaklaştığında öğle yemeğindeydi.

Şaşırmıştı. Clarisse Haines havalı bir müşteriydi. Fin onu bir süredir gözüne kestirmişti. Onun için biraz gençti ama bu güzel olmadığı anlamına gelmiyordu. Öyleydi. Uzun boylu, harika göğüsleri vardı, saçları ve gözleri de muhteşemdi.

Ama onda bir şey vardı. Sanki *uzakta* gibiydi. Sanki oradaydı ama orada değildi. Orada olmak istemediğinden mi, kafasının içinde olduğundan mı, yoksa oradan daha iyi olduğunu ve cezasını çektiğini düşündüğünden mi bilmiyordu.

Kesinlikle The 'Burg'dan daha iyiydi. Tanrı şahidim olsun, manken bile . O kadar güzeldi. Onun okulu bitirip New York'a ya da başka bir yere gittiğini ve dergilerde yer kesinlikle görebiliyordu.

Ve harika giyinmişti.

"Uh, hey Fin," dedi ona ulaştığında ve gözleriyle buluşamaması hoşuna gitti.

Onunla ilgileniyordu.

"Hey, Rees," diye cevap verdi ve kızın gözleri onunkilere kaydı. Evet, aynen öyle. Kız ondan hoşlanıyordu.

Sırıttı.

"Özel konuşabilir miyiz?" Gözleri masanın etrafındaki mürettebatı taradıktan sonra tekrar ona döndü, "özel konuşabilir miyiz?"

"Seninle özel olarak konuşabilirim Rees," dedi arkadaşı Dylan ve Fin gözlerini Dylan'a dikti.

Dyl'in bu aksiyonu kesmesine imkan yoktu. Ve Dyl tam bir oyuncuydu, denerdi.

Dyl onun bakışını yakaladı ve Dyl vücudunun ne kadar harika olduğu hakkında çok konuşsa da Fin'in onu yere serebileceğini biliyordu.

Gözleri tekrar Clarisse'e döndüğünde onun Dylan'a öğürmemeye çalışır gibi baktığını gördü ve kendini tuttu

bir kahkaha patlattı.

Yaptığı şey ayağa kalkmak ve "Evet, hadi gidelim" diye mırıldanmak oldu. Kız ona baktı ve başını salladı.

Uzaklaştılar ama Fin ekibine döndü ve en az ikisinin, Dylan'ın da onlardan biri olması şaşırtıcı değildi, ağız akıllıca bir şey söylemek için açıktı. Fin'e bir kez baktılar ve ağızlarını kapattılar.

Fin onu koridora, bankların arasından geçirdi ve kimsenin olmadığı merdivenlerin dibine götürdü.

"N'aber Rees?" diye sordu ona yakın durduğunda. Bir şeyin kokusunu alabilecek kadar yakındı, parfümünün ya da şampuanının. Her neyse, çilek gibi kokuyordu.

Hoşuna gitti.

Tekrar ona baktı ve yumuşak bir sesle, "Baban için gerçekten çok üzgünüm, Fin," dedi.

Bu sürpriz oldu, karnıma bir çorap gibi indi ama Tanrım, aynı anda nasıl hem acıtabilir hem de iyi hissettirebilirdi?

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Ve ben istemiyorum, yani... aklında çok şey olmalı, bu yüzden sana daha fazla yüklenmek istemiyorum," diye etti, acı azaldı ve kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti.

"Ne?" diye sordu.

"Ben... şey, sanırım teyzenizin adı Dusty?" Bu bir soruydu ve orada durdu.

"Evet, Dusty Teyzem var. Ne olmuş ona?"

"Sanırım..." diye tereddüt etti ve sözlerini şöyle tamamladı: "Babamı görüyordu." Finley ona baktı.

Vay anasını.

Lanet *olsun*.

Tanrım, Dusty Teyze ve Clarisse'in babası hakkında her şeyi biliyordu. babası ona, Dusty Teyze ile Bay Haines'in çok sıkı fıkı olduklarını, hatta Bay Haines'in Debbie Teyzesiyle olduğundan daha sıkı fıkı olduklarını ve onunla çıktığını söylemişti (bu Finley'i şaşırtmamıştı).

Bay Haines babasının bir arkadaşıydı. Adam havalıydı. Fin onu hep sevmişti. Bir baba olduğu kesin ama aynı zamanda bir polisti ve polis havası vardı. Babası gibi değil.

Kasıla kasıla yürüyen pislik olan, belalı, havalı adam olan, ki bu harikaydı. Bunun da ötesinde, iyi bir baba olarak etrafta dolanıyordu. Her zaman No'nun basketbol maçlarındaydı ama bağırın, çocuklarının ya da koçların işine karışan ebeveynlerden değildi. Ve No'nun bir garaj grubu kurmasına izin vermişti ki bu harika bir şeydi. Fin onu kolunu Clarisse'in omuzlarına atmış yürürken görmüştü ve her zaman gülümsüyor ya da gülüyorlardı.

Bay Haines babası gibiydi.

Ama Bay Haines'in lisede Debbie teyzesiyle birlikte olduğunu da biliyordu. Bunu anlamamıştı. Yine de Debbie teyzesiyle birlikte olup da Bay Haines kadar havalı birini hayal edemiyordu. Ve son olarak, babasının Dusty teyzesinin Bay Haines'le uğraşmasını istediğini hissediyordu. Teyzesi yanındayken ya da telefonda konuşurlarken hep ondan söz ediyordu. Hem de çok fazla. Çok garipti. Dusty Teyze lanet olası Teksas'ta yaşıyordu. Kolay bir oyun oynayabilecek gibi değildi. Yine de babam bu konuda ısrarcı görünüyordu. Yine de babam ve Dusty Teyze çok yakındı ve babam ailesinin yanında olmasını severdi. Debbie Teyze'yi bile. Yani Dusty Teyze'yi eve getirmek için böyle bir şeyi zorlayabilirdi.

Tanrım, bu *harikaydı*. Eğer Dusty Teyze Mr. Haines, eve ve yardım ederdi. "Ayrıldılar."

Bu sözler Clarisse'den geldi ve ona odaklandı. "Ne?" diye tekrarladı.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ben... Ben sadece babamın onunla bir kez konuştuğunu duydum ve her şey yolunda görünüyordu, sonra işteki ortağıyla konuştuğunu duydum ve her şeyin bittiğini söyledi."

Kahretsin.

"Ben... şey," döndü ve kitap çantasını önüne doğru çekip içine daldı. Kızların kapladığı bazı kitapları çıkardı ve onunla arasında tuttu. "Bunlar teyzenin. Onları okumak biraz garip, biliyorum ve içlerinde biraz... ürpertici ve üzücü bazı kötü şeyler var. Onları uzun zaman önce yazdı. O zamanlar babamdan hoşlanıyordu ve neler olduğunu bilmiyorum ama o zamanlar babamdan hoşlanıyor olması, birlikte olmaları ve sonra... bu kalmamaları üzücü."

Fin kitaplara baktı.
Clarisse konuşmaya
devam etti.

"Ben... bence, şey... aslında, eğer daha yakın olsaydı, babamın, şey... oraya tekrar girmeye çalışacağını *biliyorum*, yani, şey... teyzenle." Durdu ve Fin'in gözleri onunkilere kaydı, o da tekrar ve hızlıca devam etti, yanakları pembeleşiyordu. "Özür dilerim. Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsun."

"Onları tekrar bir araya getirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Biliyorum, çok tuhaf," diye mırıldanarak uzaklaşmaya başladı, "unut gitsin."

Adam uzandı, elini sıkıca kavradı ve kadın dondu kaldı. Ona bakmak için geriye doğru sarsılan başı .

Elini tuttu ve sessizce, "Tuhaf değil Rees," dedi.

Gözlerini kırptırdı ve fısıldadı, "O, ... havalı mı? Yani, günlükleri onu havalı gösteriyor ama onları uzun zaman önce yazmış."

Fin sırttırken onun elini tutmaya devam etti ve "Evet, Dusty Teyze bir bok değil. Kesinlikle."

Bu iyi bir habermiş ve rahatlamış gibi görünüyordu.

Sonra devam etti, "Uzakta yaşadığını biliyorum ve onu nasıl geri getireceğimi bilmiyorum. Babamın bunu yapması ne kadar sürer bilmiyorum -"

Fin sırttı, onun elini sıktı ve sözünü kesti. "Onu nasıl geri getireceğimi biliyorum."

"Öyle mi?" diye fısıldadı.

Fısıltısı ve gözlerinin bu şekilde büyümesi gerçekten çok tatlıydı.

"" dedi yumuşak bir sesle.

"Oh." Hâlâ fısıldıyordu ve bunu yapma şekli daha da şirindi.

"Bunları alabilir miyim?" diye sordu, başını kitaplara doğru eğerek.

Tekrar gerildi ve başını salladı. "Bilmiyorum. Bunlar biraz kişisel ve belki de teyzen olduğu için içinde ne olduğunu bilmemelisin. Babamda neden var ve o neden bir şeyleri fark ediyor bilmiyorum. Eğer uzun süre ortadan kaybolurlarsa fark edecektir. Kesinlikle."

"Onları okuyacağım ve yemin ederim kimseye tek kelime etmeyeceğim. Ve bunu çabucak yapıp sana geri getireceğim. Söz veriyorum. Tamam mı?"

Dudağını ısırdı ve bir süre bunu düşündü. Sonra kitapları ona uzattı.

Elini bıraktı ve onları aldı.

Sonra dedi ki, "Bana numaranı vermelisin." "Ne?"

diye nefes aldı ve adam sırtıttı.

Tamamen onun içine girmişti. "Cep

telefonun, Rees. Böylece plan

yapabiliriz." "Oh. Tamam."

Adam arka cebinden telefonunu çıkardı. O da çantasından kendininkini çıkardı. Adam onun numarasını programladı. O da aynısını kendi numarasına yaptı.

Zil çaldı ve Fin ona "Seni arayacağım" dedi. "Uh... tamam."

Adam ona gülümsedi ve kızın gözleri adamın ağzına kaydı.

Bu sevimli değildi. Bu tamamen başka bir şeydi.

"Bu olacak," diye söz verdi ve kızın gözleri tekrar onunkilere döndü. Kadın başını salladı.

"Görüşürüz Rees," dedi hâlâ gülümseyerek.

"Sonra, Fin," diye cevap verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı. On dört yaşındaydı ve birinci sınıftaydı. Onun alanının dışındaydı.

Ama dolabına doğru yürürken alanını genişletmeye karar verdi.

* * * * *

Fin dergileri kitap çantasına tıktırdı. Geç olmuştu. Onları okumayı yeni bitirmişti.

Cildi tuhaftı, sanki diken diken olmuştu ve avuç içleri terliyordu.

Çünkü Dusty teyzesi bir bok değildi. Onu seviyordu. Onu, Kirb'ü, babalarını ve annelerini seviyordu ve bunu her zaman hoşuna gidecek şekilde gösteriyordu. Babası öldüğünde Debbie Teyze'nin başa geçmemesi için elinden geleni yaptığını biliyordu ama Debbie Teyze her zamanki gibi istediğini elde etmişti ve bunun Dusty Teyze'yi kızdırdığını biliyordu. Sadece kızdığı için değil. Ama annesinin ve gerçekten de büyükannesinin yapması gerekeni yaptığı ve babasının ölümünden sonra babası, Fin ve Kirb için doğru olanı yapmaya çalıştığı için. Karşısında Debbie Teyze vardı, babası onun taşaklı olduğunu defalarca söylemişti ve Dusty Teyze taşaklı olmadığı için Debbie Teyze onu ezip geçmişti.

Ve o deli, lanet psikopat seri katil ona dokunmuştu. Teyzesi Dusty.

Ve bu midesini bulandırdığı gibi, yumruğunu duvara vurmak istemesine de neden oldu.

Sonuncusunu yapamazdı, çünkü yaparsa annesinin aklı başından .

Bu yüzden onu bastırmak, derinlere gömmek ve o günlükteki diğer pislikleri ayıklamak zorunda kaldı.

Çünkü Clarisse'in söyledikleri doğruysa ve Dusty Teyzesi Bay Haines'le birlikte olduysa, bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Ve eğer , bu kötü olur.

Clarisse haklıydı ve ne kadar haklı olduğunu kendisi bile bilmiyordu.

Bunun olması gerekiyordu.

Bunun gerçekleşmesi gerekiyordu, böylece Dusty Teyze eve taşınacak, annesine yardım edecek, çiftliğe yardım edecek ve Fin tüm bunlarla tek başına yüzleşmeyecekti.

Bunun olması gerekiyordu çünkü Dusty Teyze o araziyi babam gibi, Fin gibi seviyordu ve Debbie Teyze satmak isterse annemin onu ikna etme şansı yoktu. Ama Dusty Teyze onu cesedini çiğneyerek satardı. Böyle düşünmek berbattı ama bunun doğru olduğunu biliyordu. Babamın cenazesinde bütün işi kaybetmiş olabilirdi. Ama Fin'in mirasını kaybetmesine göz yumamazdı. Hayatta olmaz. Ölümüne savaşıacaktı ve Fin bunu biliyordu.

Bunun olması gerekiyordu çünkü Bay Haines bir zamanlar Debbie Teyzesiyle birlikteydi ve bu hoş olmayabilirdi ama Bay Haines ve Dusty Teyzenin birlikte mutlu olmaları ve Debbie Teyzenin bununla yaşamak zorunda kalması fikrinden hoşlandığı bir gerçektir. Bundan nefret ederdi. Hem de çok. Ve bu Fin'in hoşuna giderdi.

Ve bunun olması gerekiyordu çünkü bunu okumak biraz tuhaftı ama Dusty Teyzesinin Bay Haines'ten gerçekten ama *gerçekten* hoşlandığını inkâr etmek mümkün değildi. Ve bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama yine de bu tür duyguların ölmediğini biliyordu.

Yani Dusty Teyze için bunun olması gerekiyordu.

Geç olmuştu. Uyuyor olması gerekiyordu. Ama hiç tereddüt etmeden cep telefonunu aldı ve Dusty Teyze'yi aradı.

İlk çalışta cevap verdi, her zaman harika olduğunu düşündüğü müzikal sesi bariz bir endişeyle ağırdı,

"Hey, tatlım. Geç oldu. İyi misin?" Fin
derin bir nefes aldı.
Sonra "Hayır." dedi.

* * * * *

Sanki bunu bekliyormuş gibi, ki bekliyordu, telefonu komodinin üzerinde
titreştiği anda Clarisse'in gözleri açıldı ve telefonu kaptı.

Ekranda "Fin Arıyor" yazıyordu.

Her ihtimale karşı zil sesini kapatmıştı. Kesinlikten çok umutla
komodinin üzerine koymuştu ve umut derken çok şey kastediyordu.

Ve çağrı geldi.

Düğmeye basıp kulağına götürdüğünde garip bir şekilde nefes alıyordu.

"Hey."

"Hey. Her şey ."

Karnının döndüğünü hissetti ve bunun nedeni sadece siyah saçlı, uzun
boylu, geniş omuzlu, kalın sesli, müsait genç Fin Holliday'in gece on biri
geçe, karanlıkta yatağında onunla konuşuyor olması değildi. Ama aynı
zamanda her şeyin yolunda olduğunu söylediği için de.

"Geri dönecek mi?" Clarisse sordu. "Ah,
evet."

"Ne zaman?"

"Yakında."

"Ne süre için?"

"Şey, atlarını ve fırınlarını da yanında getiriyor, yani tahminimce bir
süre."

"Ne?" Clarisse anlamayarak sordu.

"Çömlek yapıyor ve onları fırınlarda pişirmek zorunda. Ve binmeyi
sevdiği atları var. Yani demek istediğim, buraya bir süre kalmak, bir
süre çalışmak için geliyor ve bunu biliyorum çünkü fırınlarını ya da
hayvanlarını geride bırakmıyor."

Clarisse'in karnı tekrar döndü ve "Harika" diye fısıldadı. "Sıra sende
bebeğim."

Ohmigod! Fin Holliday ona "bebeğim" demişti!

"Ne?" diye nefes aldı.

"O buraya gelirse, babanı buraya getirmelisin. Ben etrafı temizleyeceğim, annemle Kirb'ü bir sürelğine dışarı çıkaracağım. Sana mesaj atarım. Teksas'ta işleri yoluna koymak için bir haftaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ama yarın öğle yemeğinde plan yaparız."

Bu neredeyse bir randevuydu!

"Tamam," diye fısıldadı.

"Güzel. Görüşürüz Rees."

"Görüşürüz, Fin."

Bağlantıyı kesmek için düğmeye bastı.

Sonra telefonunu komodinin üzerine geri koydu.

Sonra karanlığın içinden onun gölgesine baktı ve bunu uzun, çok *uzun* bir süre yaptı.

Sonunda, hemen her konuda kendini daha iyi hisseden Clarisse Haines gülümseyerek uykuya daldı.

Yedinci Bölüm

Hissettiğim Tek Şey Doğruydu

Mike başını çevirdi ve kızının arka bahçede dolaşmasını izledi, Layla onun yanında zıplıyordu.

Son on dakikadır arka kapının önündeydi, kapı açıktı, içinde duruyordu, elini kaldırmış, hücrecini kulağına dayamıştı.

Clarisse'de yeni bir şeyler oluyordu. Kaybolmuş, tembel ve yalancı görünmek yerine, odaklanmış görünüyordu, sadece neye odaklandığını bilmiyordu, enerji dolu ve gizemli.

Sonuncusu hariç bu değişikliği beğenmediğini söyleyemezdi. Ödevlerini o istemeden önce bitirmişti. Hiç düşmeyen İngilizce dışında kötüye gitmeye başlayan notları düzeliyordu. Neredeyse her gece ona mesaj atıp eve ne zaman geleceğini soruyordu. O eve geldiğinde de mutfakta yemek yapıyordu. Gece yatmadan önce bulaşıklar bitmiş ve tezgahlar bile temizlenmiş oluyordu. İki hafta boyunca tek bir parça çamaşır yıkamamıştı ve tüm kıyafetleri temiz, katlanmış ve kaldırılmıştı. Her iki çocuğu da, o üzerlerine gitmeden ev işlerini yapmışlardı. Hiçbiri para bile istememişti.

Çünkü Reese ihtiyaçları olan şeylerin bir listesini hazırlamıştı ve o da gitmeye gönüllü olmuştu. Üç kere.

Tüm bunlara rağmen, alamayacağını bildiği halde ondan harçlığını istememişti. Birikmiş borçlarının bitmesine beş hafta kalmıştı. Ayrıca kızlarıyla alışveriş merkezine de gitmemişti. Bir kere bile.

Ve çok fazla telefonla konuşuyordu. Ve mesajlaşıyordu, hem de çok. Bu anormal değildi. Bunu kız arkadaşlarıyla da yapardı. Ama anormal olan, bazı mesajlaşmalar sırasında kızın ağzında beliren ve *hoşuna gitmeyen* küçük gülümsemeydi. Ayrıca, telefonunda okuduğu mesajlardan sonra ya da üst kattan aşağıya indiğinde ve bir telefon görüşmesi yaptığını anladığında gözlerine vuran ışıktan da hoşlanmıyordu.

Bu konuda onu rahat bıraktı. Çünkü o genç bir kızdı ve her ne kadar bundan hoşlanmasa da eninde sonunda bunun olacağını biliyordu. Ve o gülümsemeden ve gözlerindeki okunması hiç de zor olmayan ışıktan tam olarak ne olduğunu biliyordu. İkincisi, çünkü bilmek istemiyordu.

Ama geri kalanı bir gizemdi.

Doğum günü yaklaştığı için ona yağ çektiğini düşündü. Çocuklarından her yıl doğum günleri ve Noel için dilek listeleri isterdi ve bu yılki doğum günü için hazırladığı liste de uzundu.

No'yu yardım etmesi için kandırması biraz abartılıydı.

Belki de kendini toparlamıştır.

Ya da belki de ona ilgi duyan bir çocuk vardı ve o da bu neşeyi yayıyordu.

O küçük gülümsemeler ve gözlerindeki ışıkla her ikisi de olduğunu anladı. Ve on beş yaşına basan güzel kızının peşinde bir erkek olduğunu düşünmek ona hiç dilemeyeceğini düşündüğü bir şeyi dilettili. O da Reese'nin tekrar kayıp, tembel ve yalancı olmasıydı.

İsa.

Kapıyı açtı ve içeri girdi, Layla da onunla birlikte içeri girdi.

"Selam baba," diye selam verdi, gözleri parlıyordu, ağzı gülümsüyordu, ceketini silkti.

"Soğuk, karanlık Şubat gecesinde dışarıda durup Holliday Çiftliği'ne bakmanızın bir nedeni var mı?"

Ceketi parmaklarından sarkıyordu, gözleri yine parlıyordu ama hayatında ilk kez iki oğlu olmadığına hayıflanmasına neden olacak şekilde değil, çünkü bir sonraki aşamanın onu öldürebileceğini düşündü.

Onu yakından inceleyen Mike hâlâ bu yeni ışığı anlamamıştı.

Sonra kız cıvı cıvı cevap verdiğinde hiç düşünemedi, "Evet. Söylentiye göre Fin ve Kirby'halası Dusty şehre taşınyormuş ve atları varmış. Onları görmeyi umuyordum."

"Pardon?" diye sordu usulca.

Gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan kanepeye doğru yürüdü ve ceketini arkaya attı.

"Finley Holliday'in halası Dusty taşınyor. Annesinin durumu pek iyi değil ve yakında ekim yapacaklar. Bu yüzden Teksas'tan ya da her neresiyse oradan geri taşındı ve yardım etmek için bir süre buralarda olacak."

Mike kızına baktı. Lanet olsun.

Kahretsin.

Sikeyim.

"Her neyse," diye devam etti ve çaba sarf ederek ona odaklandı, "Atları görmedim. Fin ve Kirb'ün anneleriyle birlikte ayrıldığını gördüm. Gerçi teyzelerine bir göz atamadım. Belki atlarıyla oradan oraya gitmek onu yormuştur."

Dusty evdeydi.

Dusty evdeydi ve bir süre daha evde olacaktı.

Dusty yan sikişiyordu, bir süreliğine evdeydi ve o anda evde yalnızdı.

Mike mırıldanarak koltuktan kalktı, "Bir yere gitmem gerek. Bir süre dönmeyeceğim."

Koridorda yürürken Reese, "Tamam baba, sonra görüşürüz," diye seslendi.

Mike bir elini kaldırdı ve iki parmağını uzattı ama arkasına bakmadı.

Ceketini ve anahtarlarını alıp kapıdan çıktı.

* * * * *

Clarisse sırtarak boynunu büktü, telefonu iki elinin arasına aldı ve başparmakları klavyenin üzerinde uçtu.

işe yaradı. O çoktan gitti, diye yazdı ve gönder tuşuna bastı.

Beş saniye sonra telefonu çaldı ve mesajın en üstünde "Fin" yazıyordu. Mesajda "*Harika*" yazıyordu.

Sırıltışı daha da büyüdü ve sekerek merdivenlerden odasına doğru koşmaya başladı, Layla da onu takip etti.

* * * * *

"Bir şey mi unuttun?" Ön kapı açıldığında seslendim.

Fin, Kirb ve Rhonda az önce çıktılar. Bir film. Rhonda buna karşı çıktı ve ben bile romantik komedi olduğu için pek emin değildim. Ama nedense Fin "evden çıksınlar, Dusty Teyze rahatlasın ve yerleşsin" diye kararlıydı.

Fin iyi bir çocuktü, düşünceliydi, dikkatliydi, bir şeyleri fark ediyordu ama bu Fin için bile tuhaftı.

Rhonda'nın romantik bir komediye gitmesi gerektiğinden emin değildim. Romantizmi hatırlatmanın iyi bir şey olacağını düşünmüyordum. Aradan bir aydan fazla zaman geçmişti ve baldızım hâlâ kederin sınırlarında geziniyordu. Gözleri kafasının içine çökmüştü. Kilo kaybetmişti. Ve daha da uçuktu, neredeyse bulanıktı.

İyi değil.

Belki de evdeydiler çünkü Rhonda bir okul gecesinde akşam yemeğinden sonra alışveriş merkezine gidip film izlemelerini engellemiştü ve bu da onu ve çocukları ancak saat ondan sonra eve getirebilecekti.

Yine de Rhonda'nın pek omurgası yoktu, bu yüzden gitmek istemediği açık olsa da bunu başarabileceğini hayal edemiyordum.

Oturma odasında kanepede uzanmış yatıyordum. Ben ve bebeklerim için üç günlük uzun bir yolculuk olmuştu. Fin bir haklıydı, çok yorulmuşum. Rahatlamaya ve sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Ve bunu bir bira ve gerçekten boktan bir televizyonla yapıyordum.

"Hayır, sen yaptın. Kapıyı kilitlemeyi unutmuşsun."

Bu cevap Fin'den, Kirb'den ya da Rhonda'dan değil, derin ve tanıdık bir sestten geldi.

Donakaldım, sonra ayağa fırladım ve kapıya doğru dönerek Mike'ın orada durduğunu gördüm.

Ne oluyor lan?

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Sonra deri ceketini silkip bir süre kalacakmış gibi bir koltuğun üzerine atmasını şaşkın gözlerle izledim.

Gözlerim ceketinden yüzüne kaydı ve daraldıklarını hissettim.

"Konuşmamız gerek," diye açıkladı.

"Hayır, yok" diye yanıtladım hemen.

"Evet var," diye karşılık verdi.

"Çık dışarı," diye emrettim ve sonra geri çekildim ve bunu hızlı ve içgüdüsel bir şekilde yapıyordum. Ve bunu yapıyordum çünkü o daha hızlı ve amaçlı bir şekilde ilerliyordu.

Bana doğru.

Odanın içinde geriye doğru kaçtım, bir dolaba çarptım ve Mike bana vurmadan yaklaşık yarım saniye önce sırtım duvara çarptı. Vücudu benimkine değdi, eli boynumun yanından geriye doğru kayarak saçlarıma girdi ve diğer kolu belime doğru kıvrıldı.

Şok olmuş bir halde ona bakarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Nefesim kesildi, bu da beni çok kızdırdı.

"Dediğim gibi, konuşacağız." Bu söz sert ama yumuşak ve sıcak bir sesle söylenmişti; gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu ve yine sıcak ama gözle görülür bir şekilde kararlıydı.

"Geri çekil," dedim.

"Hayır."

"Geri çekilin!" Tersledim.

Beni duvara ve alçak sesle "Hayır" diye tekrarladı.

"Delirdin mi sen?" Onu itmek için ellerimi aramıza sokarak sordum ama bu bir hataydı. Hem de büyük bir hata. Çünkü kolu sırtımdan yukarı kaydı, sonra daha da sıkılaştı ve ellerimi ve kollarımı aramıza hapsetti.

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldadı.

Ellerimi aramızdan çekmeye çalışmayı bıraktım ve ona ters ters baktım.

"Evet, yaptın."

"Yaptığımı biliyorum." Hâlâ fısıldıyordu.

"*Geri çekilir misin?*" Kırptım.

"Hayır. Konuşuyoruz."

"Mike -"

Dudakları dudaklarıma değdi ve ben hareketsiz kaldım.

"Biz... *konusuyoruz*," diye mırıldandı dudaklarıma karşı ve ben hareketsiz kaldım. Tamamen hareketsizdim. Kalbimin hızla atması dışında.

Tanrım, bu çok ateşliydi. En kötü türden bir pislikti ve yine de bu inanılmaz derecede ateşliydi.

"O zaman konuş," diye ısırarak teşvik ettim, bir yandan öfkemi kontrol etmeye çalışırken bir yandan da manevrasının sıcaklığına verdiğim tepkiyi gizlemeye çalışıyordum.

Başını yarım santim kadar kaldırdı ki bu çok da yeterli bir mesafe değildi ama en azından bir şeydi ve ne yazık ki itiraz edecek durumda değildim.

"Kafam çok karışıktı," diye söze başladı.

"Sanırım bunu anladım," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Yaptığını biliyorum tatlım ve özür dilerim. Sana o saçmalığı sunduğum için özür dilerim. Bunu yaptığım için üzgünüm ama Darrin öldükten ve sen savunmasız kaldıktan sonra yaptığım için inanılmaz derecede üzgünüm."

"Savunmasız değildim."

"Kalbimi sana vermeden önce bunu bildiğime sevindim çünkü seninle bir gün geçirdim ve her şeyi derli toplu bir fiyonkla paketleyip hemen etmeye hazırdım," dedi ve ben göz kırptım.

Mike tekrarlıyordu. Bunu *ben* söylemiştim. Aslında, sanırım kelimesi kelimesine söyledim.

Ve her kelimeyi hatırlıyordu.

Derimin karıncalanmaya başladığını hissettim.

Mike konuşmaya devam etti.

"Kalbimle oyun oynamandan kendimi korumak için o kadar ateşliydim ki, seninkiyle oynadım."

Öfkeme hakim olamayarak sert bir şekilde, "Bunu ben de anladım," dedim.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve keşke bu şekilde fısıldamayı bıraksa diye düşündüm çünkü çok tatlıydı, kulağa hoş geliyordu, sözlerini doğrudan ruhundan geliyormuş gibi söylüyordu ve bu

kafamı karıştırıyordu. Ayrıca beni tutmayı bırakmasını diledim. Ve ayrıca gözlerimi onunkilerin yoğunluğundan ayırabilmeyi diledim.

"Tamam, konuşuyoruz. Sen bana dokunmadan yapabilir miyiz?" Pes ettim sayılır.

"Hayır," diye inkar etti ve ben de ona ters ters baktım. "Mike, ciddi, bu hiç hoş değil."

"Hoş olmayan şey benim bir pislik olmam, sana bok gibi davranmam ve bunu yaptıktan sonra seni yanımda tutmak ve anlamamı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmak yerine benden uzaklaşmana izin vermemdi. Bu bir daha olmayacak."

"Bunun cevabını zaten biliyorum çünkü belli ki yanlışları düzeltmek için yanıp tutuşuyorsun ve benim ne istediğim umurunda bile değil. Ama belki de bu küçük sohbeti yaparken benim alanıma girmemeni tercih etmemin bir önemi var mı?"

"Bana kızgınsın," diye ilan etti.

"*Yanlış*," diye tersledim. "Sana kızgın *olmaktan çok daha fazlasıyım*."

"Doğru, sizin için bir şey ifade eden birine kızmaktan daha fazlasını yaparsanız, aptalca şeyler yapmaya sürüklenebilirsiniz. Ben de bu riski almayacağım. Yani haklısın. Ne istediğin umurumda değil, bu yüzden boşluk istemen önemli değil çünkü bunu elde edemeyeceksin."

Kaşlarımla kalktığını hissettim ve "Ciddi misin?" diye sordum.

"Ölümcül," diye cevap verdi hemen ve gerçekten de ölümcül derecede ciddi olduğunu açıkça belirtti.

Ağzımı .

Mike ağzıma baktı, yapmamasını dilediğim bir şey daha yaptı, sonra tekrar gözlerime baktı.

"Evliliğimin iyi bir evlilik olmadığını söylemek yeterli" dedi. "Ah...

Sanırım bunu ben de anladım," diye cevap verdim.

"Altı bin dolarlık bir yatağım var."

Çeşitli nedenlerden dolayı gözümü kırdım. Birincisi, mevcut koşullarda bu paylaşılacak garip bir şeydi. İkincisi yatakların bu kadar pahalı olduğunu bile bilmiyordum. Üçüncüsü, Mike'ın güzel giyinmesi, iyi bir arabası olması ve kendime izin verdiğim kadarıyla oldukça güzel bir evi varmış gibi görünmesiydi ama yine de bir polisti.

Mike, "Fazla mesai yapmazsam bu, yıllık maaşımın yaklaşık yüzde onu demek," diye devam etti.

Bir yatak için, genel olarak çok fazla. Maaşını kazanan bir adam için çok fazla. Ve iki çocuğu olan bir adam için de çok çok fazla.

"Eski karım o yatağı benimle tartışmadan aldı. İade edilemezdi, para iadesi yapılamazdı. Satın alırken sözlü olarak açıkladıkları başka bir politikaları vardı, bu yüzden satın aldığında bunu biliyordu. Geri alamayacağımızı biliyordu. O yatağı alabilmek için beş ay boyunca fazla mesai yaptım, İstasyondaki adamlarım bunun benim hayatım olduğunu bildikleri için bana izin verdiler ve kendileri için fedakârlık yaptılar."

Konuşmayı kesti ve ben hiçbir şey söylemedim. Söyleyemezdim. Bu çok kötüydü. Beş aylık fazla mesai uzun bir süreydi ve altı bin dolar karşılanması gereken çok büyük bir paraydı.

çalışmış olmalı.

Ben konuşmayınca Mike devam etti.

"Boşandığımızda iki yüz yirmi sekiz çift ayakkabısı vardı. Elli tanesi yedi yüz dolardan fazlaydı."

Otuz beş bin dolar değerinde ayakkabı.

Otuz beş bin dolar.

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu, bu gerçeği aklım bir türlü almıyordu.

Devam etti, "Onları giyersen, geri veremezsin. olduğunu öğrendiğimde çoktan giymişti."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Evet, yine de bu onu örtmeye yaklaşıyor. Daha bu saçmalığın yüzeyini bile kazımadığımı düşünürsek, lanet olası pislik daha doğru olur. Satın aldı, yalan söyledi, çocuklarımıza kıçını örtmeyi öğretti, yani başka bir deyişle onlara yalan söylemeyi öğretti. Ve evlendiğimizde işini bıraktıktan sonra, boşanana kadar hayatında bir gün bile çalışmadı."

Baktım ve bunu dudaklarımı ayırarak yaptım, tamamen .

O kadar pasta harcadı ve işe yaramadı mı?

Mike'ın işi bitmemiştir.

"Öte yandan ben, başlangıçta iki işte çalıştım. Haftada seksen saat. Sonra dedektif oldum ama yine de bir o kadar daha çalışmam gerekti.

Elimden geldiğince fazla mesai. Tüm bunlara rağmen boşandığımızda yirmi bin dolar kredi kartı borcumuz vardı. Ben bir tanesini iptal ediyordum, o yenisi için başvuruyordu ve bana söylemiyordu. Ben öğrendiğimde kredi kartının limiti dolmuş olurdu."

"Bu çılgınlık," diye fısıldadım.

"Bu Audrey. Bu benim hayatımdı. Bağımlılık ve gelenler. Aldatma ve ihanet. On beş yıl boyunca bu pisliği yaşadım, Dusty. Tatlım, umarım eski sevgilimin beni kolay güvenmemek konusunda iyi eğittiğini anlamışsındır."

Anladım. Bunu kaçıramazdım.

Ve bu onun için berbattı. Hem de çok. Daha da kötüsü, ona kızmak istiyordum ama bunu yaşadığı için kendimi kötü hissediyordum. İşte bu kadar berbattı.

Devam etti.

"Büyük bir evimiz vardı, dört yatak odası, kocaman bir bahçe, bir sürü ağaç. Audrey beni de buna zorladı, çok erken, paramız yetmeden ama o lanet evi çok sevdim. O ev için kışımı yırttım. Çocukların harika odaları vardı. Köpeğin dolaşacak yeri vardı. Sonra kırk yaşına geldim ve küçüldüm. Satıştan para kazandık ve hakim muhasebeye ve kadının iş geçmişine bir göz attı ve evin yarısından o yirmi bin doları aldı. Ama yine de eşim bana bir daha böyle bir tuzak kurmaz ve çocuklarıma da bir tuzak kurmama izin vermezdi. Ve ben nasıl bir hayat istediğimi biliyordum. Bunu uzun zamandır biliyordum. Çok çalıştım ve onun saçmalıklarına rağmen bunu elde ettim ve çocuklarıma verdim. Evlerin zarif, bahçelerin büyük ve ağaçların yaşlı olduğu Burg'un yerleşik kesiminde güzel bir ev. Çocuklar. Köpek. Yazın barbeküler. Noel'de ön pencerede büyük bir Noel ağacı. Ve bunların hepsi gitmişti. Kışım, hiçbir kişiliği olmayan kurabiye kesimli bir kasaba evindeydi ve ben kırk yaşında yeniden başlıyordum."

"Bu berbat bir şey Mike," diye fısıldadım, bunu hakkıyla ifade edecek kelimeler bulamıyordum.

"Evet, öyle oldu," diye cevap verdi hemen. "Ve bu beni işaretledi. Onunla birlikte rüyayı yaşamadığımı biliyordum, en azından yatağında benimle birlikte uyuyan kısmını. Ama geri kalanı, kazandıklarım, çocuklarıma sağladıklarım, yaşıyordum. Ve bunların hepsi gitti ve onlara tekrar vermeye hazır olduğumda, onlar gitmiş olacaklar, böylece o rüya da gitti."

"Özür dilerim." Hâlâ fısıldıyordum ve . Gerçekten. Bu berbattan da öteydi. Berbattan da öte ne olduğunu bilmiyordum.

"Ben de öyleyim. O zamanlar öyleydim ve hâlâ öyleyim. Hayallerini kaybetmek berbat bir şey. Ama sonra Vi'yle tanıştım ve diğer kısmı, yani istediğim kadının yanımda yatması için bir şansım olabileceğini anladım ve onu da kaybettim. İşin boktan kısmı, şansımı denediğimde bile kaybedeceğimi biliyordum ama yine de yaptım çünkü onun vaadi o kadar tatlıydı ki kendimi durduramadım. Ben de yapmadım. İçeri girdim, gözlerim açık, onun kalbi için oyun oynadım. Ve kaybettim. Şimdi başka bir adamla evli ve ona bebekler veriyor. Ve bu canımı yaktı."

Öyle olduğunu biliyordum. Biliyordum. Çünkü sadece o kadarını biliyordum ve anlatış şekli beni de yaraladı.

"Mike," dedim usulca.

"Daha birkaç hafta önce, bir arkadaşımın cenazesine gittikten sonra yine oradaydım, birdenbire öyle tatlı bir kadınla birlikteydim ki, güzel, komik ve nazik Vi'ye yarım yamalak saniyeler gibi geliyordu. Ama yaşadıklarımı bir an bile unutmadım. Onun sürekli görüldüğü gibi olmadığını kanıtlamak için bulabildiğim her nedeni aradım. Onu benden uzaklaştırmak için bulabileceğim her türlü nedeni aradım. Ve çok iyi iş çıkardım ve onları buldum. Sadece baktandılar. Bilmiyordum ama öyleydiler. Ve kendimi korumak için bencilce davrandım, onları yüzüne fırlattım, onu yaraladım ve benden kaçmaya zorladım."

Gözlerimi kapattım.

"Bana bak, Dusty," diye emretti.

Gözlerimi açtım.

"Haftalardır, her gün, günde on kez, sana söylediğim saçmalıkları gözden geçiriyorum ve her gün, günde on kez, sözlerin aklıma geliyor ve tüm o sahneden pişmanlık duyuyorum. Audrey ile evlendiğim için pişman değilim çünkü o bana No ve Reese'yi verdi. Vi'yi tanıdığım için pişman değilim çünkü o iyi bir kadın, hala hayatımda ve onu orada seviyorum. Hayatıma dönüp bakıyorum ve o Cumartesi öğleden sonrası ve sana yaptıklarım dışında yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim."

Bu çok büyüktü. *Çok büyüktü.*

Bunaltıcıydı. Her şey eziciydi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadım.

"Senin için kötü haber, söyleyecek bir şeyin yok. Haklısın, yanlışları düzeltmek için buradayım ve bunu yapacağım, Angel. Bana son şansımı kullandığımı söyledin ama ben bunu kabul etmiyorum ve etmeyeceğim. Eğer şimdi bana açıklamamın yeterli olmadığını ve gitmemi istediğini söylersen, . Vazgeçmeyeceğim. Hayatımın rüyasının bir parçası hala bana açık, bana verdiği her işaret şu anda kollarımda durduğunu haykırıyor ve doksan yaşında hayatıma dönüp baktığımda bu rüyadan vazgeçtiğim için pişman olmayacağım."

O zaman ağır ağır nefes aldığımı fark ettim.

Ve o sırada zorla, "Mike, sen çocuk istemiyorsun. Ben istiyorum. Az değil. Hem de çok. Yapmayacağım -" "Kaç tane?" diyerek sözümü kesti.

Gözlerimi kırıştırdım ve "Ne?"

diye sordum. "Kaç çocuk istiyorsun?"

"Mükemmel dünya, iki. Ama ben bir tane alırım."

"Bu işe , çok güzel bebekler yaparız." O anda

hiç nefes almadığımı fark ettim. Çaba sarf ederek, "Ciddi misin?" diye sordum.

"Çocuk istediğin konusunda ciddi misin?" diye karşılık verdi. Başımı salladım.

"O zaman evet."

"Ama fikrini nasıl değiştirebilirsin?" diye sordum.

"Tatlım, yaklaşık üç hafta önce benden kaçtın. " olmadı. Rüyalar bir gerçekleşmez. Onları beslemek ve canlı tutmak zorundasınız. Ve eğer çocuklar sizi besliyorsa, bunu size vermek hiç de berbat olmaz. Kırklı yaşlarımda yeni bir baba olmak ister miyim? Tabii ki hayır. Hayalimi gerçekleştirsem, onu ihtiyacı olan şeyle beslemeye istekli miyim? Kesinlikle."

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. bile.

"Ama kırklı yaşlarında yeni bir baba olmak istemezsin," diye ona az önce bana söylediği bir şeyi hatırlattım.

Kolu daha da sıkılaştı, beni duvarın daha derinlerine itti ve sesi alçalarak, "Anlaşma bu Angel. Sen... *benden... kaçtın*. Ve hayatımda ilk kez pişmanlığı tattım. Ve bu acı vermedi, *öldürdü*. Bunu bilmeniz gerekiyor. İstiyorsun

onları sana vereceğim ve inan bana tatlım, mutlu olacağım. severim ve dediğim gibi, sen ve ben güzel çocuklar olacağız. Reese üniversiteye gidene kadar taşınmam. Ondan sonra, Teksas'ı istersen, orada olacağım. Ondan önce, anlaşmanın bir yolunu buluruz."

"Mike," diye fısıldadım, "gerçek hayatta birbirimizi bir gündür tanıyoruz."

"Hayır, Dusty. Seni on iki yaşından beri seviyorum ve günlüklerini okudum, sen de aynı şeyleri hissettiğini inkâr edemezsin. O zamanlar düşüncelerimin oraya gitmesi için yeterince büyük değildin ama ikimiz de bu bağın o zaman başladığını ve o otel odasında koptuğunda nasıl değiştiğini biliyoruz. Şu anda yere yatıp bebek yapmaya çalışalım demiyorum ve sana benimle evlenmeni de teklif etmiyorum. Sana değer verdiğimi söylüyorum, bunu derinden hissediyorum ve uzun zamandır da hissediyorum. Bunu keşfedeceğiz ve umarım hissettiklerim yanlış değildir çünkü defalarca yanlış hissettirmeye çalıştım ama hissettiğim tek şey doğruydı."

Tüm bunlar olurken benimkileri hiç bırakmayan koyu kahverengi gözlerine baktım.

Sonra fısıldadım, "Bana yaptıklarını bir daha yaşayamam."

"Seni
zorlamayacağım."

"Mike -"

Başını eğdi, böylece dudakları neredeyse benimkilere değiyordu ve gözleri o kadar yakındı ki tek görebildiğim onlardı.

"*Seni zorlamayacağım.*"

Tanrım, sözleri derimde hissettiğim gürültülü bir hırıltıydı, yemin ederim, sanki içeri sızıyor, kan dolaşıma giriyor gibiydi, sıcak ve tatlıydı.

Telefonumun çaldığını duydum ve gözlerim Mike'omzuna kaydı çünkü o kadar ki etrafını göremiyordum.

"Bırak onu," diye emretti ve ben tekrar ona baktım.

"Yapamam," dedim usulca. "Rhonda iyi değil. Çocuklar bu akşam onunla sinemaya gidecekler ve eğer -"

Gitmeme izin verdi ama hemen elimi tuttu ve beni telefonumun olduğu sehpa götürdü.

İkimiz de ekrana baktık.

Mike mırıldanarak "Çocuklar değil," dedi ama ekranda kimin olduğunu gördüm. Göğsüm sıkıştı, zihnim öfkeden bomboş kaldı ve elim hala Mike'ın elindeyken bile eğildim, telefonu kaptım ve başparmağımı kullanarak aramayı cevapladım.

Sonra kulağıma götürdüm.

"Beni arayacak kadar küstah olduğun için uyuşturucu kullanıyorsun," dedim orospu suratlı kız kardeşime ve vücudu yaklaşırken Mike'ın elinin benimkinden sıkıştığını hissettim.

"Güzel," diye tısladı.

"Rhonda'ya yaptıkların ve Fin'i nasıl çılgına çevirdiğin için özür dilemek için , sana söyleyecek tek bir şeyim yok," dedim.

"Evet, öyle. O çiftliğin dörtte birine sahibim ve -" diye başladı.

"Seni satın ," diye ilan ettim ve Mike daha da yaklaştı.

"Beni satın almana izin mi sanıyorsun?" Debbie kulağıma kükredi.

"İstiyorum," diye karşılık verdim. "Çünkü eğer yapmazsan, o orospu avlar, seni bir sandalyeye bağlar ve çiftliğin çeyreğini bana imzalayana kadar sana işkence ederim."

Bunu söyledikten sonra başka bir şey söyleyemedim ya da kız kardeşimin cevabını duyamadım çünkü telefon aniden benim elimde değil, Mike'ın elindeydi. Sonra diğer elimi tutmuyordu, telefonum kulağındaydı ve üç adım uzaklaşmıştı.

"Debbie, Mike'ı yakaladın," dediğini duydum telefonda, durakladı, sonra ağızım açık kaldı, "Kapa çeneni ve beni dinle. Dusty eve yeni geldi, olan biten hakkında tam olarak bilgilendirilmedim ve şu anda telefonun dondurulmuş durumda. Dusty'yi, Fin'i, Kirb'ü ve kesinlikle Rhonda'yı aramayacaksın. İki hafta boyunca olmaz. Ararsan bana hesap verirsin. Anladın mı beni?" "Ben bir polisim, polisler polisleri tanır ve tanıdığımız polisler de diğer polisleri tanır. Senin işinde bunu biliyorsun. Bir polisi kızdırmayacağını da biliyorsun." Ağızım hala açık ve iri gözlerle ona bakarken bir duraklama daha oldu ve sonra devam etti, "Hayır, bu bir tehdit değil. Bana bulaşmayın, Dusty'ye bulaşmayın ve kesinlikle Rhonda, Fin ve Kirby'ye bulaşmayın. Senin terör saltanatın sona erdi, kadın. Otuz saniye önce sona erdi. Şu andan itibaren buna alışmanı öneririm."

Sonra telefonumu kulağından aldı ve başparmağıyla ekrana dokundu.

"BEN... BEN..." Kekeledim ama daha ileri gidemedim.

Mike'ın boynu bükülmüştü, gözleri telefonumdaydı, başparmağı ekranda hareket ediyordu ve dikkati dağılmış bir şekilde mırıldandı, "Lütfen Fin'i aldığınızı söyleyin..." diye devam etti, başparmağı bir şeye çarptı ve telefonu kulağına götürdü. Ben izlerken beş saniye bekledi ve sonra şöyle dedi: "Finley? Mike Haines. Dinle ve konuşma. Sen, kardeşin ya da annen birazdan Debbie teyzenizden telefon alacaksınız. Tüm telefonlara el koyun, kapatın ve benden ya da Dusty teyzenizden onay alana kadar geri almalarına izin vermeyin. Ve bu geceden sonra bile, Debbie'den gelen aramalara cevap vermeyin. Kardeşine ve annene de aynısını yapmalarını söyle. Dusty Teyzen ya da ben daha sonra açıklayacağız. Anladın mı?" Durakladı, "Şimdi yap." Tekrar durakladı ve bu daha uzun sürdü. Sonra sordu, "Anladın mı? Güzel. Filmin tadını çıkarın."

Sonra başparmağıyla ekrana vurdu ve bana baktı.

Bir kahkaha patlattım ve tüm bunlar o kadar iyiydi ki bunu uzun süre yaptım.

Bu durum kıkırdamalara dönüştüğünde Mike'ın olduğu yerde durmuş beni izlediğini gördüm. Gülümsemiyordu. Sadece beni izliyordu ve bunu dikkatle yapıyordu.

"Bu harikaydı," dedim ona, her kelimesi hissettiğim kadar içtendi ki bu da çok şey ifade ediyordu.

Mike yorumuma cevap vermedi. Onun yerine dünyamı sarstı.

"Kızımın doğum günü partisi cumartesi günü. Orada olmanı istiyorum. Babasının yeni kadınıyla tanışmasını özel bir gün haline getirmemek için yarın akşam benimle ve çocuklarımla yemeğe çıkmanı istiyorum. Tarafsız bir alan olsun ki onlar istila edilmiş hissetmesin, sen de kendini güvende hisset. Ve eğer onu etkilemek istiyorsan, sana onun istek listesini vereceğim. Listedeki herhangi bir şeyi alırsan, seni genç bir sonsuzluk için sevecek ki bu da en az bir saat anlamına geliyor."

Ona baktım.

Ne kadar süredir boşanmış bilmiyordum ama belli ki uzun zaman olmuştu. O zamandan beri sevgilileri olduğunu biliyordum. O değil

Çocuklarını diğer kadınlarından biriyle tanıştırdı ve bana söyledikleri doğruysa, bahsettiği Vi de buna dahildi.

Ama ben dahil değildim.

Karısıyla yaşadığı açık bir kabustan sonra, kendini korumak için etrafta dolaşmaya başladı ve ne yazık ki bunu yaptığında benimle de uğraştı.

Belli ki o işi bitirmişti. Bitirmiş gibi değil, gerçekten bitirmeye kararlı değildi. Mike Haines hakkında bir şey çok açıktı. Çocuklarını seviyor, onlara bakıyor ve onları koruyordu. *Ciddi* olmadığı bir kadınla onları tanıştırmasına imkân yoktu.

"Saat altıda hazır olman gerekiyor," diye devam etti. "Buraya gelip seni alacağız."

Ona bakmaya devam ettim ama konuşmadım.

O da "Dusty, beni duydun mu?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Altıda hazır olacak mısın?"

Başımı salladım.

Gözlerimi tuttu.

Sonra sesi daha yumuşak ve daha az otoriter bir şekilde, "Beni affediyor musun?" diye sordu.

Dudaklarımı yaladım.

Sonra onları birbirine bastırdım.

Sonra her zaman yaptığım şeyi yaptım. Tamamen hislerime dayanarak anında bir karar verdim ve onu uyguladım.

Bu da başımı salladığım anlamına geliyordu.

Uzun, zayıf vücudunun gevşemesini izledim ve Mike gibi bir adamın bunu bana göstermesi benim için dünyalara bedeldi. Çünkü affedilmemi beklerken gergin olması ve sonunda affedilmesi onun için dünyalara bedeldi.

"Tamam tatlım," dedi nazikçe, "o zaman buraya gel ve beni öp."

Tanrım, bunu özlemiştim. Bir gün elimdeydi ve sanki onlarca yıldır elimdeymiş de sonsuza dek kaybetmişim gibi özlemiştim.

Ona doğru üç adım yürüdüm, kollarına girdim ve başımı arkaya doğru eğdim. Onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine çıktım ama buna fırsatım olmadı.

Çünkü kolları beni sıkıca sarmış, ağzı ağızıma yapışmış bir halde Mike beni öptü.

Ve bunu eksiksiz yaptı.

Kollarım boynuna dolanmıştı ve dudakları yanağımdan kulağıma doğru kayarak "Beni mutlu bir adam yaptın, tatlım" diye fısıldadığında tüm bedenim canlanmıştı.

Gözlerimi kapattım ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Nasıl konuşulacağını unuttun mu?" diye alay etti ve ben de sııttım. "Hayır," diye fısıldadım. "Ama bu çok fazla."

"Öyle," kollarıyla beni sıktı, "buna alışacaksın."

Tanrım, öyle umuyordum. Gerçekten, gerçekten öyle umuyordum. Çünkü yalan söylememiştim. Eğer beni tekrar incitirse, hayatta kalamazdım. Daha önce kaybettiğim tüm erkekler (milyon tane olduğundan değil ama yine de) onu kaybetmek kadar canımı yakmamıştı.

Başını kaldırdı ve gözlerimi yakaladı.

"Seni yatağa götürmek, bunu kapsamlı bir şekilde kutlamak istiyorum. Ama bunu yapmak, kardeşinle yatakta konuşmaktan bahsederken yüzü kızaran Rhonda'nın eve, kanepeye ya da senin uyuduğun odaya gelmesi demek ve ben ona yapmak istemiyorum, tahminimce sen de istemezsin."

Bu doğru değildi. "Bunu kapsamlı bir şekilde kutlamak" istedim. Ama bunu Rhonda'ya da yapmak istemedim.

"Ben de bilmiyorum," dedim ona.

"Ben de gitmeyeceğim," dedi ve kollarında rahatladım çünkü gitmesini istemiyordum. Bunu hissetti ve nazikçe gülümsedi, böylece bundan hoşlandığını anladım. "Öyleyse bir seçeneğin var, televizyonun önünde kamp yapmak ya da konuşmak."

"Konuşma derin ve anlamlı olacak mı?" diye sordum. "Eğer öyle olmasını istiyorsan," diye yanıtladı.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," dedim ve o da kıkırdadı.

"O zaman hiçbir şey hakkında olabilir," diye teklif etti. "Tamam," diye kabul ettim.

"Yalnız," diye söze başladı, ben de kendimi tuttum, "bir şeyi bilmen lazım. Audrey, Reese'nin doğum günü partisinde olacak." "Aman Tanrım," diye geveledim ve o da sırıttı.

"Hiç hoş değil, sen tatlı davranıyorsun, bana bir şans daha veriyorsun ve ben de sana intikam olarak ateşle imtihan ediyorum."

Bunu tekrar söyleyebilir. Çocuklarıyla akşam yemeği ve sonra kızının doğum günü partisi, eski sevgilisinin de katılımıyla.

"En azından Vi'nin orada olmayacağını söyle," dedim ve sırıttığı bir gülümsemeye dönüştü.

"Hayır, Vi orada olmayacak."

"O zaman ben iyiyim. Eski sevgilinle başa çıkabilirim. Aşık olduğun bir piliç, hayır."

"O evli." "Uh... hayır."

"Bir bebekle."

"Hayır mı dedim ben?"

Kıkırdamaya başladı.

Sonra aniden durdu, bir kolunu etrafımdan çekti ve eliyle çenemi kavradı.

Gözlerindeki bakış karşısında nefesimi tuttum.

Ama o sadece "Beni mutlu bir adam yaptın, Dusty" diye tekrarladı.

"Güzel," diye cevap verdim usulca.

"Hayır Angel, . On sekiz yıldır hiçbir şey beni mahvetmeden mutlu olmamıştım, gerçekten mutlu olmamıştım."

Dudaklarımın ayrıldığını hissederek ona baktım.

"Ve bu gece bana bir şans daha vererek beni mutlu ettin. Hiçbir şey mahvetmeden gerçekten mutlu ettin."

Boğazımın tıklandığını ve burnumun sızladığını hissettim ve "İyi" diye tekrarladığımda kelime boğuklaştı.

"Evet, öyle" diye cevap verdiğinde sesi kalındı.

Kekeleyerek nefes aldım.

Sonra "Ben ağlamaya başlamadan önce hiçbir şey hakkında konuşmaya başlayabilir miyiz?" diye sordum.

Tekrar sırtı ve fısıldadı, "Evet." Ben de ona

bir kez daha "Güzel" diye fısıldadım.

Sonra beni kanepeye götürdü. Televizyonu kapattı ve hiçbir şey hakkında konuşmaya başladık, sonra sürtük suratlı Debbie'nin maskaralıkları hakkında konuştuk ve sonra çocuklarına dönmek zorunda kalmadan önce yine hiçbir şey hakkında konuşmaya başladık (az miktarda öpüşme karışmadı).

Mike'la yaptığım her şeyde olduğu gibi, bu da kendiliğinden oldu.

Sekizinci Bölüm

Sokağa Çıkma Yasağı

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Jerra, tatlım, Mike birkaç dakika içinde burada olacak."

Mike'ın çocuklarıyla buluşmaya ve yemeğe çıkmaya hazırlanırken sevgilim Jerra'nın telefonuna cevap vermemeliydim. Ve kesinlikle kendimi ve bebeklerimi çocukluk evime götürdüğümü ve yaklaşık üç buçuk saat sonra kalbimi kıran adamla barıştığımı, her ikisinin de iki hafta içinde gerçekleştiğini paylaşmamalıyım.

O sabah çocuklar okula gittikten sonra Mike'la birlikte olduğumuzu söylediğimde Rhonda kadar mutlu olmamıştı. Rhonda biraz namuslu ama kesinlikle romantik biriydi ve belli ki Darrin Mike ve benimle ilgili hayallerini karısıyla paylaşmıştı. Bu yüzden tüm ilginç şeyleri ve kesinlikle Mike'ın hıyarlık yaptığı şeyleri anlatmadım. Ve ona şeyi temkinli bir şekilde anlattım çünkü karısını yeni kaybetmişti.

kocam ve ben yeni ilişkimi ne kadar çılgınca olursa olsun onun yüzüne vurmak istemedik (çılgınca kısımları ona söylediğimden değil).

Ayrıca Mike'a günlükleri verdiğini bildiğimi ya da Mike'ın bunları benimle paylaştığını onunla paylaşmadım. Muhtemelen oraya asla gitmezdim. En başta onları Mike'a götürme cesaretini göstermesi beni şok etti. Her zaman hassas biriydi, şimdi ise aşırı hassas. Onu toparlamak için oradaydım, paramparça etmek için değil.

Ama ona anlattıklarımın dolayısı kendinden geçmişti, duvarın dışında, kendinden geçmiş gibiydi. Darrin öldüğünden beri onun yanına üç kez gitmiştim ve o zamanların hiçbirinde kadar hareketli olmamıştı. Ya da aslında ağabeyimle birlikte olduğu yirmi yıl boyunca onu gördüğümde.

Bence bu iyiydi.

Mike benden ayrıldığından beri benimle birkaç sarhoş seks partisi yapan Jerra, anlaşılır bir şekilde tam tersiydi. Birlikte olduğumuzda kafam iyiydi, sonra Mike beni kapattığında kararsızlığımı yaşadı, sonra da onu kaybettiğimde benimle birlikte dibe vurdu. Fin beni arayıp olan bitenden ettiğinde ve benim de hayatımı askıya alıp Rhonda'nın işlerini halletmek, Fin'e arazi konusunda yardım etmek ve sürtük suratlı kız kardeşimle kafa kafaya vermeye hazırlanmak için Indiana'ya gitmekten başka çarem kalmadığında benimle dertleşmişti. Tüm bunlar Mike Haines'in arka kapısından bir sıçrama, bir atlama ve bir sıçrama olan bir çiftlikte.

Şimdi deli olduğumu düşünüyordu.

"Hunter! Şunu dinle! Dusty yaklaşık *bir gündür* Hoosierland'de ve yine o *Mike denen herifle takılıyor!*" Bağırıldığını duydum.

"Jerra, lütfen, hazırlanmam gerek," dedim ona, yatağa oturup telefonumu kulağımla omzum arasında tutarak ve muhteşem açık kahverengi süet kovboy çizmelerimi çekiştirerek. Altı yıl önce bebeklerime giydirmek için aldığım çizmelerdi ama onları o kadar çok seviyordum ki hiç üzengi görmemişlerdi. Poligonda ata binmemiş olabilirler ama barlarda dans çok gördüler.

"Benimle taşak geçiyorsun!" Hunter'ın bağırıldığını duydum.

"Keşke öyle olsaydı ama hayır!" Jerra Hunter'a bağırdı.

"Bir dargın bir barışık erkek arkadaşımın iki ergen çocuğuyla tanışacağım için çıldırmadığım bir zamanda konuşabilir misiniz? Onunla yaklaşık otuz iki saattir birlikte olmama ve bu arada bir kez bile kadınlarından birini çocuklarıyla tanıştırmamış olmasına rağmen bu onun unvanı."

Jerra'nın dikkati tekrar bana yöneldi ve bunu sert bir şekilde "musun?" diye sorduğunda anladım.

"Uh... evet," diye cevap verdim. "Sen hiç korkmazsın."

"Tatlım, alo? On iki yaşından beri bu adama aşığım. *Ve çocuklarını hiçbir kadınla tanıştırmadı,*" diye vurguladım. "Ve sanırım sana onun ne kadar seksi olduğunu söylemiştim."

"Evet, ayrıntılı olarak," diye kabul etti.

"Dolayısıyla, bir sürü kadınla birlikte olmuştur."

"Vay canına, bu biraz büyük," diye mırıldandı, bıkkınlıkla yatağa geri düştüm ve o devam etti, "Doğru, en azından bana büyük bir ahmak olmak için iyi bir mazereti olduğunu söyle."

"İyi bir mazereti olmadığı için göremiyorum, bir sürü mazereti vardı. Onları sıralayamam bile. Söyleyebileceğim şey, ateşli bir adam için, sadece ateşli kısımlarına değil, aynı zamanda İngilizce diline de harika bir şekilde hakim olduğu. Bunu kullandı ve bende işe yaradı. Çünkü her kelimesinde ciddiydi."

"Yapmak zorunda," diye mırıldanıp duruyordu. Doğru, ona bir şey vermeliydim. Ben de verdim.

"Benden aldığı her işaretin onun hayali olduğumu gösterdiğini söyledi."

Jerra . "Oo, bu iyi. Başka ne var?"

Gözlerim Rhonda'nın misafir odasındaki yatağın yanına koyduğu çalar saatin dijital ekranına gitti ve kalbim yerinden yatağa oturdum. "Jerra! Yapamam! Beş dakika içinde burada olacak ve sadece bir çizme var."

"Oh, geç kalacak. Hep öyle olurlar."

"Mike geç kalmayacak."

"Yapacak. Her zaman öyledirler. Daha ateşli, daha geç. Hunter her randevuya en az yarım saat geç kalırdı. Başka hiçbir erkeği

Ama Hunter güzel olduğu için, Küçük Hunter büyük ve güzel olduğu için ve Büyük Hunter onu nasıl kullanacağını bildiğı için katlandım."

Jerra'nın "Küçük Avcı" hakkında şiirsel sözler söylemesine gerek yoktu. "Küçük Avcı" ve Büyük Avcı'nın "onu" kullanmadaki olimpiyat sınıfı becerileri hakkında her şeyi biliyordum. Eğer başlarsa, saatlerce devam edebilirdi. Bunu biliyordum çünkü yapmıştı. Sık sık.

Bunun yerine, bu konuyu geçıştirdim ve ona "Debbie'yle randevusuna hiç geç kalmadı" diye bilgi verdim.

Bunu biliyordum çünkü eskiden çok dikkat ederdim. "Euw, bu çok garip," diye mırıldandı Jerra.

"Yirmi beş yıl önceydi."

"Hayır, *Debbie*'yle çıkacağını kastetmiştim." Bu konuda ona katılıyordum.

"O zamanlar korkunç bir lezbiyen gibi giyinmiyordu ve kulağında ameliyatla takılmış mavi diş şeysi-ma-bobby'lerden biri yoktu," diye açıkladım. Jerra'nın neden bahsettiğimi bildiğini biliyordum çünkü Debbie Teksas'taki evime gelmişti (bir kez), Jerra onunla tanışmıştı ve işler pek iyi gitmemişti. Ne ziyaret ne de Debbie'nin Jerra ile görüşmesi. Ama yine de Debbie'ydi. Papa'nın keyfi yerinde olsa bile onu kızdırabilirdi. "Aslında çok güzeldi."

"Güzellik içten gelir kardeşim," diye hatırlattı bana. Bu konuda da haklıydı.

"Doğru, zaman genç bir delikanlıydı, gerçekten güzeldi ve ortaya çıktı" dedim.

"Bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldandı. "Artık gidebilir miyim?" diye sordum.

"Sadece sabah ilk iş olarak uzlaşmayı ve çocuklarla buluşma yemeğinin ayrıntılarını açıklayan bir telefon görüşmesi sözü verirsiniz."

"Tamamdır," diye kabul ettim.

Hiçbir şey söylemedi.

"Jerra, gitmem gerek."

"Bundan emin misin bebeğim?" diye fısıldadı ve ben yumuşak bir nefes aldım.

Sonra .

Sonra usulca, "On sekiz yıldır mutsuz, kötü bir evliliği var bebeğim. *Gerçekten* kötü. Ve dün gece bana o yıllarda onu ilk kez mutlu ettiğimi söyledi. Berbat olmadan gerçekten mutlu. Sorunları vardı. Onları benden çıkardı. Pişman. Özür diledi ve açıkladı. Yani, evet, bundan eminim."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

"Seni seviyorum tatlım," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum ve şimdiden özledim." "Ben de seni özledim Jerra, bebeğim. Sonra görüşürüz." "Evet, görüşürüz."

Ekrana dokundum ve iç çektim.

Sonra eğildim ve diğer botumu çektim.

Mike, en kötüsünden bir marka fahişesiyle evli olduğu için beni arayıp bu gecenin gündelik olduğu bilgisini vermeyi ihmal etmedi. The Station'a gidecektik. Polis olana değil, ben The 'Burg'dan ayrıldıktan sonraki yıllarda şehrin kuzey ucunda ortaya çıkan yarı güzel alışveriş bölgelerinden birinde açılan yarı güzel restorana. Oraya daha önce bir kez gitmiştim. Yemekler mükemmeldi. Kıyafet kuralı kot pantolundu.

Üzerimde Kot Solma Spektrumumun ortasında yer alan bir kot vardı ki bu spektrum çok sayıda kotum olduğunu düşünürsek oldukça genişti. Bir sürü yıpranmış parça ile neredeyse beyaz değil. Koyu da değildi.

Etek ucu kalçalarım kadar inen krem rengi, yırtmaçlı bir bluz ve dikişinde başparmağımın üzerine gelen küçük bir açıklığı olan çok uzun kollar ekledim. Bunun üzerine geniş bir açık kahverengi süetten yapılmış, kalça kemiğime doğru sarkan büyük, yuvarlak bir gümüş tokası olan bir kemer taktım. Gömleğin üzerine, bileklerimin yanı sıra boynuma ve kulaklarıma da bir demet gümüş ekledim. Hafif bir makyaj yaptım ve o günün erken saatlerinde el ve ayak tırnaklarımla rengini koyu, neredeyse şeffaf bir pembeye dönüştürdüm. Saçlarımla arkada uzun bıraktım ama bir tutamını tam alımdan ayırdım ve krem, gül ve kahverengiye boyanmış küçük tokalarla yaklaşık bir inç arkadan tutturdum. Ve son olarak, parfüm sıktım.

Ayağa kalktım, şifonyerin üzerindeki aynaya gittim ve kendimi inceledim.

Mike'ın çocuklarıyla tanışmaya hazırdım.

"Geldiler!" Rhonda o sabahki gibi kendinden geçmiş bir sesle bağırdı.

Tamam, hayır. Mike'ın çocuklarıyla tanışmaya

hazır değildim. Ama başka seçeneğim yoktu.

Derin bir nefes aldım ve çocukların beni sevdiğini söyleyerek misafir odasından çıktım. Finley ve Kirby benden hoşlanıyordu ve Mike'ın çocukları yaşındaydılar. Hunter ve Jerra'nın çocukları da benden hoşlanıyordu ve onlar da altı ve sekiz yaşındaydı. İşte böyle. Her yaştan çocuk beni severdi. Mike'ın çocukları da beni severdi.

Kahretsin.

Merdivenlerden inmeye başladım ve Rhonda'nın kapıyı açtığını, Mike ve çocuklarının içeri girdiğini gördüm. Kirby büyük ön fuayede duruyordu. Ve Finley, benim ateşli oğlum, salatalık havalı büyük yeğenim, oturma odasına açılan çift geniş cep kapılarına bir omuz yaslıyordu.

Finley beni öldürüyordu. Kardeşi gibi o da annesinin rengini, siyah saçlarını, mavi gözlerini almıştı (Kirby'nin gözleri benim ve Darrin'inki gibi koyu kahverengiydi). Ama diğer her şeyi babasından almıştı; uzun boylu, yapılı, güçlü. Yüzündeki ifadeler, vücudunu tutuş şekli, hareketleri tamamen babasına aitti.

Ama ben bunu düşünmüyordum.

Hiçbir şey düşünmüyordum, Mike'ın çocukları bile, ikisi de merdivenlerden inerken doğrudan bana bakıyorlardı.

Hayır, Mike Haines'le buluşmak üzere çocukluk evimin merdivenlerinden inerken gözlerim fuayedeki yakışıklı sarışın adama takılmıştı.

Ergen bir kızken bunu tüketen bir vahşilikle istemiştim. Kız kardeşimi bunu yaparken defalarca görmüştüm ve o kadar çok arzuluyordum ki, onu bunu yaparken görmek bir tür işkence gibiydi. Her gün ve her gece uykuya dalmadan önce bunun hayalini kurardım.

Ve şimdi, otuz sekiz yaşındayken, ölen kardeşimin ailesi ve Mike'ın başka bir kadından olan çocukları bana bakarken, bunu yapıyordum.

Ve o zaman ve seyircilerimizle bile, sonunda buna sahip olmak, beklediğimden daha az güzel değildi.

Çünkü Mike sadece Mike'ın giyebileceği bir kot pantolon ve o muhteşem kahverengi deri ceketıyla orada duruyordu. Nazik, sıcak, koyu kahverengi gözleri bana dikilmişti ve yüzünde gördüğünü beğendiğini ifade eden nazik, sıcak bir ifade vardı. Sadece bu da değil, bir seyircimiz vardı ve onların eriyip gittiğini ve Mike'ın görebildiği tek kişinin ben olduğumu biliyordum.

"Hey," dedim bir adım .

"Hey," diye cevap verdi ve sonra kolu bir davet olarak yoluma çıktı ve ben de onu tuttum. Kıvrımına doğru hareket ettim, belimi sardı ve kolum jeste karşılık verdi.

Bu da doğal olarak gerçekleşti.

Onun yanındaydım, boynum bükülmüştü, boynunun büküldüğünü ve başının aşağı eğildiğini görmek için başımı geriye eğmiştim.

"İyi görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Teşekkürler, sen de öyle," diye mırıldandım ve ağzı seğirdi.

Sonra başını çevirdi, ben de onu takip ettim ve sonunda çocuklarını gördüm.

Şaşırmamam gerekirdi.

Oğlu Jonas'tan bahsetmiyordum. Jonas, Mike'a çok benziyordu. Hık demiş burnundan düşmüş gibi değildi ama babasının rengine ve yapısına sahipti. Aslında Mike'tan sadece bir santim daha kısaydı. Ve yüzünde Mike'tan çok şey vardı.

Kız arkadaşı Clarisse beni şaşırttı. Mike'ın rengine sahipti ama ya annesine benziyordu (ki bu hayal kırıklığı yaratırdı çünkü Audrey kafamda boynuzları, dişleri, asit yeşili gözleri ve keçeleşmiş saçlarıyla dişi bir şeytana benziyordu) ya da tamamen Clarisse'ti.

Çok güzeldi. Öyle ki, onun yaşındaki bir kızı hiç bu kadar çarpıcı görmemiştim.

"Dusty, bu benim oğlum Jonas. Kendisine No denmesinden hoşlanıyor," diye tanıtmaya başladı Mike, gözlerimi güzel Clarisse'ten ayırdım ve bana elini uzatan No'ya baktım.

, sıktım ve ona gülümsedim. "Selam, No. Tanıştığımıza sevindim."

"Evet, sen de," diye cevap verdi, lisedeki kızların altlarına kaçırdıklarından emin olduğum kolay ama tembel bir sırıtışla. Sonra

elimi bıraktı, kız kardeşine baktı ve "Sana babamın ateşli bir hatunu becereceğini söylemişim" dedi.

Clarisse'in gözleri büyüdü ve yüzü öyle bir kızardı ki hemen bir kamera bulup bunu filme alma isteği duydum. Sonra kardeşine dik dik bakarken gözlerinde hançerler belirdi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Hançerlerin hayali olduğundan emindim çünkü kardeşi anında yere düşmemiştir.

Aynı anda Rhonda'nın nefesinin kesildiğini, Kirby ve Finley'nin kıkırdadığını duydum.

Mike alçak sesle "Hayır" dedi.

Bu kelimeyi iki anlamda kullanıyordu ve No'nun şakacı bakışları pişmanlık duymadan önce babasına sonra da bana yöneldi.

Ona göz kırptım.

Kolay, tembel sırtışı parlak, kolay, tembel bir gülümsemeye dönüştü.

Evet, liseli kızlar bu çocuk için pantolonlarını kremlediler. Tamamen.

"Doğru, bu Hayır ve bu da benim kızım Clarisse," diye devam etti Mike. üzerinde.

No'ya bakmayı bıraktım ve bakışlarımı Clarisse'e çevirdim.

"Selam tatlım," dedim usulca ve elimi uzattım.

Önce ona sonra bana baktı, elimi tuttu ve "Hey" diye mırıldandı.

Elini sıktım ve "Babandan hoşlanıyorum, yüzden benden hoşlanmanı istediğimi ama gördüğüm en güzel kız olduğunu söylerken güneş ışığı üflemiyorum" dedim.

Mike'ın kolu belime sıkıca sarıldı. Clarisse'in eli benim elimde kasıldı, yanakları tekrar pembeleşti, gözleri yuvarlaklaştı ama kızgın bir şekilde değil ve mükemmel, dolgun dudakları sevecen bir şekilde ayrıldı.

Sonunda, gözle görülür ve duyulur bir şekilde, "Ah...

teşekkürler," dedi. "Sadece olduğu gibi söylüyorum," dedim

ona.

Çenesi hafifçe eğildi ve *kirpiklerinin* altından bana baktı, dikkatli ama utangaçtı ve o zaman anladım ki, on dört yaşında bile, neredeyse on beş yaşında, bu kız lise erkeklerinin kotlarını kremlemesine neden oldu.

Eğer Clarisse raydan çıkıp bir gotik olmasaydı ya da sahte bir KIMLIK ve a Serseri Pul, Mike oldu sadece hakkında için hayatının yaklaşık beş yılına bir dünya acı . Ve bu acı, nerede yanlış yaptığını merak etmek anlamına gelmiyordu.

mükemmel genler aktardığı gerçeği de dahil olmak üzere çok doğru gittiğinden yakınıyor.

Elini bıraktım ve Mike bizi kaydirdi.

Sonra konuştu ama benimle ya da çocuklarıyla değil, Rhonda'yla.

"Biz sohbet ederken soğukta oturmak zorunda kalmasınlar diye çocukları içeri getirdim. Dusty ve ben gitmeden önce seninle ve çocuklarla hızlıca bir şey konuşmalıyız."

Bunu unutmuştum. Mike'ın çocuklarıyla tanışmaktan o kadar korkuyordum ki. Ama akşam yemeği için nereye gideceğimizi söylemek için beni aradığında, geldiğinde sadece Rhonda'yla değil, Fin ve Kirb'le de Debbie hakkında konuşmak için bir dakika istediğini söylemişti.

Garip bir şekilde, bunu Mike'ın aile işlerine burnunu sokması olarak düşünmemiştim. Uzun zamandır hayatımızda olduğu, Darrin'in ondan bahsettiği, Debbie'nin onunla çıktığı, benim için ne ifade ettiğini bildiği için zaten aileden biri gibi hissetmiş olabilir. Fin'in şirret suratlı kız kardeşime olanları anlatması ve Rhonda'nın bir türlü kendine gelememesinden sonra uzun zamandır ilk kez kendimi bunalmış hissetmiş olabilirim. Mike'ın sadece arkamı kollamakla kalmayıp bu yükü omuzlamama yardım etmeye hazır, istekli ve yetenekli olması üzerimdeki yükün bir kısmını aldı. Daha da iyisi, gecikmeyecekti ve bunu dün gece kaltak suratlı Debbie beni arama cüretini gösterdiğinde telefonumu parmaklarımın arasından kaydirdiği anda anlamıştım. Ve sonra, neler olduğunu bile bilmiyordu.

"Oturma odasında konuşabilir miyiz?" Mike sordu ve Rhonda'ya baktığımda kafasının karışmış olduğunu gördüm. Kirby'ye baktığımda onun da kardeşine baktığını gördüm. Sonra Finley'e baktım, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde gözlerini Clarisse'e dikmişti.

İşte o zaman botlarıma baktım ve sııttım.

Rhonda usulca, "Elbette," dedi ve oturma odasına doğru ilerledi.

Finley annesini takip ederek yer değiştirdi. Kirby de peşlerinden gitti. Mike boşta kalan koluyla çocuklarına bizden önce gelmelerini işaret etti.

Sonunda Mike bizi o tarafa doğru götürdü ve ben de ona baktım. Çiftlik evi küçük değildi, odalar büyüktü ve yılların birikimiyle doluydu.

aile birikmiş, şey... şeyler. Ama yine de söyleyeceklerimi kimsenin duymasını istemiyordum. Mike'ın aileme bakmama yardım etmesinin intikamı, onun hoşuna gidecek çeşitli şekillerde olacaktı.

Ben de bunu yüzümle ifade ettim.

Mike bunu kaçırmadı, gözleri ağzıma kaydı, kolu etrafımda gerildi ve dilinin ucu alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı.

Çok sıcaktı.

"Küçük Dusty" kasıldı.

Odaya girdik ve kendimi toparladım. Rhonda kanepede oturuyordu. Kirby onun yanında oturuyordu. Finley kolunun yanında duruyordu, güçlü, uzun boylu, ayakları yere basan, ailenin yeni erkeği. No ve Clarisse yan tarafa toplanmışlardı, muhtemelen rahatsızlardı, neler olup bittiğini bilmiyorlardı ve eve hiç gelmemişlerdi, ne yapacaklarından ya da nasıl davranacaklarından emin değillerdi.

Mike gecikmedi.

Gözleri Fin'in üzerinde, "Annenin ve kardeşinin telefonları hala sende mi?" diye sordu.

Fin hemen, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

"Onlarla nedenini mi konuşuyorsun?" Mike devam etti. Fin başını salladı.

"İyi adam," diye mırıldandı Mike ve Rhonda'ya baktı. "Dusty, Debbie'nin çiftliğin geleceğiyle ilgili planlarını konuşmak için sık sık temas halinde benimle paylaştı. Ayrıca Fin'in aile geleneğini sürdürme arzusunu dile getirdiğini de benimle paylaştı. Şu anda her şeyin çok hassas olduğunu biliyorum ve sizin için oğullarınızın geleceği hakkında geri alamayacağınız kararlar vermenin zamanı değil. Bu yüzden Debbie'den seni iki hafta boyunca aramamasını istedim."

Rhonda'nın yüzünden rahatlama akıyordu ve bunu gördüğüme sevindim. Çelişkili bir şekilde, aynı zamanda çünkü rahatlama o kadar keskindi ki Debbie'nin kışına doğru süründüğünü biliyordum. Bunu zaten biliyordum ama yüz ifadesi bana durumun ne kadar kötü anlatıyordu.

Ama nedense gözlerim Fin'e kaydı, o da No ve Clarisse'e doğru sırtıyordu. Bakışlarım Mike'ın çocuklarına kaydı ve Clarisse'in gözleri ayakkabılarına düşmeden önce gülümsemesini yakaladım.

Fin'e dönüp baktığımda onun şimdi kanepenin koluna baktığını gördüm.

Ama sırtışı, güzel bir birinci sınıf öğrencisi olduğunu düşündüğü güzel bir birinci sınıf öğrencisine karşı ateşli bir genç çocuğun sırtışı değildi. Samimi, bilgili ve muzafferdi.

Onunki de aynıydı.

Aman Tanrım, Mike'ın kızıyla yeğenim arasında bir şeyler oluyordu.

Mike kız kardeşimin kirazını patlattı. Yıllar sonra, birlikte olduk. Ve şimdi Holliday/Haines tarihi kendini tekrar etmeye hazırlanıyor gibiydi.

Mike'ın bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordum çünkü son ergenlik senaryosunda penise sahip olan oydu ve onunla ne yaptığını biliyordu.

Bunun harika mı yoksa tam bir felaket mi olduğunu daha fazla düşünmeden Mike konuşmaya devam etti.

"Debbie muhtemelen istediğim şeyi yapmayacak, bu yüzden -"

"Zaten aramadı," diye araya girdi Finley ve ona baktığımda gözlerinin Mike'ın üzerinde olduğunu gördüm. "Böldüğüm için özür dilerim Bay Haines, ama annemi dün gece üç, bugün dört kez aradığını ve beş sesli mesaj bıraktığını bilmelisiniz."

Dişlerimi sıktım ve Mike'ın beline doladığım kolum sıkılaştı. "O aramalardan herhangi birine cevap verdin mi?" Mike Fin'e sordu.

Fin başını salladı.

"cevap vermemek kabalıktır," diye araya girdi Rhonda ve ben ona baktım.

Cidden, omurgası yoktu. Onu çok severdim ama iki oğlu vardı. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama baldızımın içine bir omurga tohumu ekmem ve onu büyümesi için ikna etmem gerekiyordu. Fin'le sadece bir buçuk yıl geçirdi. Zaten çoğunlukla erkekti, Darrin bunu görmüştü, tıpkı babamın Darrin'i gördüğü gibi. Ama daha kat etmesi gereken çok yol vardı. Bu konuda bana yardım etmesi gerekiyordu. *Fin'e* de yardım etmeliydi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Fin benden önce davrandı.

"Kocasını kaybetmiş bir kadını arayıp önemli bir konuda onunla tartışmak çok kaba bir davranış anne."

Rhonda başını kaldırıp oğluna baktı. "Sanırım öyle, tatlım, ama -"

"Aması yok," diye sözünü kesti. "Bu sadece kabalık. Seni böyle şeyler için aramamalı. Şimdi değil. Gelecek hafta değil. Ne de sonraki hafta. Bay Haines haklı. Bir büyüye ihtiyacın var. Bunu sana vermiyor. Ama buna ihtiyacın var ve alacaksın."

Tamam, belki de Fin'i bir erkek yapmak için hâlâ gidilecek yol yoktu.

"Fin haklı, Rhonda. Bu çok kaba ve biraz zamana ihtiyacın var. Ben de sana

ve o da vermedi. Bu da kabalık," dedi Mike ve Rhonda ona baktı. "Eğer kibar olduğun için bunu yapamayacağını düşünüyorsan, o zaman telefonunun oğlunda kalmasına izin ver ve Dusty' ya da çocukların evdekine cevap vermesine izin ver. Finley ihtiyacın olan mesajları sana iletir ve Dusty ya da çocuklar da Debbie değilse telefonu sana verirler."

Rhonda'nın gözleri çalışıyordu ve ben de buna alıştığım ve zaman aldığı için rahatlardım. Rezervasyonumuz olup olmadığını ya da Mike'in çocuklarının aç olup olmadığını bilmiyordum ama umarım her ikisinin de cevabı hayırdır çünkü ilkinde geç kalacaktık ve çocukları sonuncusunu yatıştırmak için beklemek zorunda kalacaklardı.

Mike iyi bir adam olduğu için bekledi. Finley'nin annesine karşı daha az sabırlı olduğunu çünkü gözlerini dikmiş annesine bakıyordu ve sabırsızlığını zorlukla gizliyordu.

Bu durum beni başlamıştı çünkü uzun süredir buralarda değildim ama Fin'in telefon görüşmesinden bahsetmiyorum bile, bunu birkaç kez fark etmiştim.

Darrin'in Rhonda'yla nasıl başa çıkılacağı konusunda rehberlik etmesiyle birlikte, oğullarından hiçbiri Rhonda'nın tuhafıklarından dolayı hayal kırıklığı yaşamadı. Kirby kesinlikle göstermedi. Oysa Finley kardeşimin *erkek diye* bağırarak her şeyini almıştı! Kirby onun nazik ve tatlı yanlarını aldı. Kirby'nin annesine ayıracak çok zamanı vardı. Finley, yanında yol gösterecek babası olmadan, kendini kaybediyordu.

Sonunda Rhonda bir karara vardı: "Telefonumun Fin'de kalmasına izin vereceğim." Finley sesli bir iç geçirdi.

Mike, "İyi karar," diye mırıldandı. Gözleri Kirby'ye kaydı ve "Sen de var mısın Kirb?" diye sordu.

Kirby Finley'e baktı, Finley başıyla onu onayladı, sonra Mike'a dönüp mırıldandı: "Evet efendim."

"Doğru," diye mırıldandı Mike. Sonra koluyla beni sıktı ve "Bize zaman ayırdığın için teşekkürler, artık gitsek iyi olacak" dedi.

"Biliyorum!"

Bu Clarisse'in sesiydi ve Mike ona bakabilmek için beni de yanına alarak yer değiştirdi.

"Neden Hollidays de bizimle gelmiyor?" diye sordu, sanki bu zarif düşünce aklına yeni gelmiş gibi, oysa kesinlikle böyle bir şey yoktu. Neredeyse kahkahayı patlatacaktım.

Rhonda ve Kirby'yi yemek masamızda istemedi.

Finley'nin orada olmasını istiyordu.

Rhonda kibarca, ", " diye mırıldandı.

Kirby, "Zaten bir sandviç yedim," dedi ki bu tam olarak doğru değildi. Üç tane yemişti. Yine de muhtemelen dört öğün yemek yiyebilirdi ama annesinin yolundan gidiyordu.

"Yemek yiyebilirim," dedi Fin kayıtsızca ve ben de kendimi . Boğuluyormuşum gibi bir ses çıkardım.

Mike bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. Başımı salladım. O da başını yana eğdi. Sırıttım. O da başını salladı ve Fin'e baktı.

"Paltonu al, Fin."

Fin çenesini kaldırıp hareket etti, Clarisse ve No'ya hızlı bir bakış attı ama gözlerinin Clarisse'e çarptığını biliyordum.

Mike bunu kaçırdı çünkü bizi kapıya doğru götürüyordu. "Onu uygun bir saatte eve götürdüğünüzden emin olun."

Bu Kirby'ydi, takip ediyor ve olduğu gibi davranıyordu, sevimli ve aptal.

Ona döndüm ve "Gece yarısına kadar evde olmazsam cezalı mıyım?" diye sordum.

Kirby'nin kaşları havaya kalktı ve "Gece yarısı mı? Sokağa çıkma yasağın on."

"Hiç adil değil Kirby," diye

karşılık verdim. "Tamam," diye

sırıttı, "10.30."

Gözlerimi devirdim. Sırıttışı daha da büyüdü ve Kirby'nden bunu görmek hoşuma gitti. Babasını kaybetmişti, o sırıttışla bile gözlerinde acının gölgesi vardı ama mizahla karışmıştı ve ben de onu oraya koyduğum için çok .

Fuayedeydik. Mike'tan ayrıldım, yeğenime doğru ilerledim ve intikamımı çocukken yaptığım gibi yanaklarından tutup "Tanrım! Dur!" diye bağırana kadar onu ileri geri öperek aldım. İğrençsin, Dusty Teyze!"

"Tatlım, Tanrı'nın adını boş yere ağzına almamalısın," diye mırıldandı Rhonda dikkati dağılmış bir şekilde ve gözlerini devirme sırası Kirby'deydi ve bunu bana yaptı.

Ona sıırıttım, şakacı bir şekilde yüzünü ittim ve salondaki koyun derisi montumun bulunduğu sandalyeye doğru ilerledim. Belime tam oturuyordu, eğimli bir fermuarı ve dahili kemeri, süper yüksek bir yakası ve geniş koyun derisi manşetleri vardı. Omuz silktim, fermuarını çektim ve kocaman, sarkık süet çantamı aldım.

Finley bizi kapıda karşıladı ve Mike, hala çok seksi olan maço baba hareketini yaparak, elini kapının yan tarafına koydu ve tüm çocukların içeri girmesi için kapıyı açık tuttu. Tam ben de içeri girmek üzereyken gözleri bana ilişti ve durdum. Elimi tuttu, kapıyı bıraktı, Rhonda ve Kirby'ye veda ederek dışarı çıktım ve o da beni takip etti.

Çocuklar çoktan Mike'ın arabasına varmışlardı ve Mike cebinden anahtarlarını çıkarıp kolunu kaldırdı, arabanın ışıkları yanıp sönerken bip sesi duyuldu ve arabaya doluşmaya başladılar.

"Hmm..." Nefesimin altından mırıldandım, gözlerim arabada çocukların düzenini izliyordum. "Clarisse ortaya tırmanıyor. Bu da arkada Fin'in yanında sıkışacağı anlamına geliyor."

"Yakaladın mı?" Mike nefesinin altında mırıldandı.

Gözlerim yana ve yukarı kaydı, "Sen de mi?"

"Gözden kaçırmak zor," diye mırıldanmaya devam ediyordu, tıpkı benim gibi. "Evet," diye katıldım.

"Kahretsin," diye mırıldanmaya devam etti ve ben kıkırdadım. "Tarih tekerrür ediyor," diye mırıldanmaya devam ettim.

"çiğnemen lazım." Hâlâ mırıldanıyordu ama içinde başka bir şey vardı ve ben kahkahayı patlattım.

"Aslında komiklik yapmıyordum," dedi beni kaputun etrafında yavaşça yolcu koltuğuna doğru götürürken.

"Öyle olmadığını biliyorum ama yine de öyleydin." Ona baktım ve usulca bitirdim, "Ve cidden bebeğim, komik olmak ve tüm o seksi adam,

"Koruyucu baba, seni öpmek istiyorum."

"Yeğenin aklına bir şey gelmesin," diye mırıldanırken bile yüzünün son derece seksi bir ifadeye bürünmesini izledim.

"Bence fikirler Clarisse'e ait olmalı." "Bu intikamı hak etti."

"bakalım, güzelim."

Mike bana sırtıttı ve kapımı açtı.

İçeri girdim ve ben yerleşene kadar kapıyı kapatmadı.

Arkaya bakmak için koltuğumda döndüm ve "Acıktım. Kim benimle geliyor?"

"Kesinlikle," dedi No kolay, tembel bir sırtışla. "Evet, Bayan Holliday," diye yanıtladı Clarisse.

"Ben her zaman açım," diye mırıldandı Finley, Tanrı'nın dürüst gerçeği. Mike yaklaşırken Clarisse'e "Ben Dusty, tatlım," dedim. Clarisse beni incelerken No, "O Rees," diye teklif etti.

"Evet, bu benim lakabım," diye usulca onayladı.

"Sana böyle hitap etmemde bir sakınca var mı?" diye sordum.

"Evet, ben ." Yine yumuşak bir sesle. Göz ucuyla Finley'nin yan camdan dışarı baktığını gördüm ama bunu ağzında Clarisse'in sessiz sözlerini dinlediğini ve kulağa hoş geldiğini belli eden bir sırtışla yapıyordu.

Clarisse'e "Mükemmel," dedim ama bir yandan da yeğenimi düşünüyordum.

Genç bir delikanlıydı, bu da normal koşullarda aklında tek bir şey olduğu anlamına geliyordu. Mevcut koşullarda aklında her şey vardı ve bunların çoğu iyi değildi. Son yüzyılda The 'Burg's lisesine gelen en güzel kız olması gereken kızla çıkmak ona düşünecek güzel şeyler verirken, ben (ve tabii ki Mike) onun düşünmesi gereken diğer şeylerin çoğunu ortadan kaldıracaktık.

"Angel, gevezeliği bırakıp arkayı dönmek ve bu çocukları besleyebilmem için kemerini bağlamak ister misin?" Mike sordu ve ben de Clarisse'e gözlerimi devirip arkamı döndüm.

"Elbette," diye hemen kabul ettim.

Kemerimi . Mike onu .

Ve Mike'ın bir araba dolusu genç çocuğu ve beni doyurabilmesi için yola çıktık.

* * * *

Mike ağzını benimkinden ayırdı.

Başımın arkasına doladığı eliyle yüzümü boynuna bastırdı ve kulağıma, "Siktir, tatlım," diye hırladı.

Ne dediğini biliyordum.

Çocuklarını evine bırakmış, Finley de nezaketle Mike'ın arka kapısından çıkıp Şubat gecesı soğuşunda donmuş tarladan geçerek eve gitmeyi teklif etmişti. Bunu Mike'ın kuşkulu ama Clarissein heyecanlı bakışları altında yapmıştı. Mike şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Sonra benim tariflerime uyarak bizi babam ve büyükbabamın "Arka Kırkık" dedikleri yere götürdü. Daha çok "Arka İki Yüz" gibi bir şeydi, evimizden bir sıçrama, atlama ve zıplamadan çok uzak olan arazimizi kesen bir şerit. Yolun sonunda, dereden beslenen bir mini göletin etrafını çevreleyen ağaclar vardı; bu gölet aslında derenin genişlediğı ve derinleştiğı yerdeki kıvrımıydı. Burası eski moda bir su birikintisiydi, hatta ağaçlardan birine asılı bir lastik bile vardı, atlayabilir ve suya inebilirdiniz. , Darrin ve ben, kız arkadaşlarım, onun erkek arkadaşları (ama Debbie asla) yazları düzenli olarak buraya giderdik.

Mike iki genç gibi kamyonetini oraya park etti, böylece öpüşebiliyorduk.

Bu dramatik bir şekilde tırmandı ve bu şekilde, , , uzun ayrılık, harika telefon seksi ve fantastik gerçek seks ile, hareket etmek için odaya ihtiyacım olduğuna karar verdim. Böylece kumandaları buldum ve Mike'ın koltuğunun arkasını neredeyse tam yatar hale getirdim. Ceketimi çıkarmıştım, Mike da çıkarmıştı, ona sarılmıştım ve ellerim Mike'ın süveterinin üzerindeyken ve Mike'ın elleri beni aşağı bastırıp sert kasıklarına sallanmamı sağlayacak şekilde beni hissederken öpüşmeye devam ettik.

Onu içimde istedim.

Ve sözlerinden onun da bunu istediğini anladım. "Bunu yapabiliriz," diye fısıldadım boynuna. "Tatlım -"

Elim karnından aŖađı kaydı, sonra kasıklarının üzerinden geçerken daha derine bastırdı ve bu bana anlaŖılmaz bir hırıltı verdi, o kadar sıcaktı ki tüm vücudumu ısıttığını hissettim.

BaŖımı kaldırdım ve ay ışığında gözlerini yakaladım. "Bunu yapabiliriz." Bu sefer kelimeler nefes nefese ıkmıŖtı.

Gözlerimi tuttu.

Sonra fısıldadı, "zerime tırmanmaya hazır ol, Angel."

İhtiyacım olan tek Ŗey buydu.

Ondan ayrılıp yolcu tarafına doğru yuvarlandım ve botlarımı, oraplarımı ve kot pantolonumu kısa sürede çıkardım, külotumu da yanlarına alarak çoklu görev yaptım. Sonra vites deđiŖtirdim ve n seviŖme sersemliğimle Mike'ın soyunurken prezervatif çıkardığını fark ederek geri döndüm.

Yırtarak açıyordu. Kemerini ekiŖtiriyordum. Paketten . Kotunun düğmelerini açıyordum. Sonra kalçalarından aŖađıya ve o da yuvarlıyordu.

Bu sırada bacaklarım kalçalarına gmlmŖ, baŖım eğik, ellerinin alıŖmasını izliyordum, nefese kalmıŖtım.

Eli kıçıma gitti. BaŖımı kaldırdım, dudaklarım dudaklarına değdi ve ucunu bana uzatacak Ŗekilde pozisyon aldığını hissettim.

"Bir yatak bulmalıyız," diye mırıldandı dudaklarıma karŖı ama gürlüyordu, alçak sesle ve o kadar sıcaktı ki kavuruyordu, bu yüzden beni ısıtmadı. Doğruca iimi yaktı.

"Bu da olur," mırıldandım.

"Bir yatak bulmamız lazım."

ktm, kendimi onunla doldurdum. Parmakları kıımın etinde , diğer eli aramızdan çıkıp saçlarıma , o inledi ve ben inledim.

"Haklısın tatlım, bu iŖ görür," diye fısıldadı dudaklarıma, sonra baŖımı aŖađı doğru bastırarak ağzımı sıcak, ıslak bir öpücüğe boğdu.

Onu yavaŖa, tatlı bir Ŗekilde, Mike'ın tekrar içimde olmasından zevk alarak sürdüm, o da beni çok hoŖuma giden a bir Ŗekilde öptü ve bunu bir süre yaptım.

Sonunda Mike beni öpmeyi bıraktı ve "Daha hızlı ol, Angel" diye emretti. "Bunu sevdim."

"Daha hızlı git, Dusty."

"I -"

Eli kıcımdan çıktı ve başparmağı klitorisimi buldu. Daha hızlı gittim.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı ve gülümsemesini ağzımda hissettim.

İstediyini elde etmesi umurumda değildi çünkü elde etme yöntemine bayılıyordum. Bastırıyor, seğiriyor, yuvarlanıyordu. Tanrım, bunu daha önce hiç hissetmemiştim, tabii ki onunla birlikte olduğum zamanlar dışında bir erkekten değil. Basınç, hareket, herhangi bir vibratörden daha iyiydi. *En iyisiydi.*

Daha hızlı gittim.

Mike bir şekilde vücudunu koltuğa doğru iterek beni de yanına aldı, böylece uzun bacakları direksiyon simidinden kurtulabildi. Dizleri bükülmüştü, topukları koltuğa gömülmüştü, kalçaları kayışlarımı karşılamak için yukarı kalktı, başımdaki eli belime sarılmış bir kola dönüştü ve güçlendikçe beni aşağı çekti.

Tanrım, bu en iyisinin de ötesindeydi. "Bebeğim," diye inledim.

"Daha hızlı, Dusty," diye homurdandı, başparmağı daha derine bastırdı ve nefesim kesildi.

"Mike," diye nefes aldım.

"Bana sertçe binmeni istiyorum, tatlım."

Bana yapmamı söylediği şeyi yaptım, en iyinin ötesindeydi ve kısa sürede patlayıp içimden geçene kadar inşa etti. Başım geriye fırladı, inilti boğazımdan yukarı kayd ve boşaldım. *Sert* bir şekilde.

Mike hala güçleniyor ve beni aşağı çekiyordu ama kollarını değiştirmişti, klitorisimdeki başparmağı şimdi belimin etrafındaki bir koldu ve diğer eli saçlarımdaydı, yüzümü boynuna itiyordu.

"Siktir, seni çevirmek istiyorum," diye inledi.

Hareket etmeye devam ettim, sert, hızlı, dürtülerini karşılıyor, onu oraya götürmek için çalışıyordum. Daha önceki karşılaşmalarımızda Mike'ın onu ağzıma almama izin vermeyi, üstüne çıkmayı sevdiğini öğrenmiştim ama her zaman kontrolü tamamen ele geçirmişti.

Kalçalarımı onunkilerin içine sokarken dudaklarımı boynunda gezdirdim.

Başı kısmen yukarı kalktı ve kıvrıldı, parmakları saçlarımda, dudakları kulağımda. "Seni özledim tatlım," diye homurdandı.

Tanrım, bunu sevdim.

"Ben de seni özledim Mike," diye fısıldadım tenine karşı, üzerine binip kulağından boğazına kadar boynunu yaladım.

Yüzünü boynuma gömdü, beni sikine bastırdı ve inledi.

Ona izin verdim, dudaklarım boynunda hareket etti, sonra tutuşu gevşedi ve kaymaya başladım.

Eli sırtımdan yukarı kayarak diğer eliyle birleşti ve elini çekti. Üzerine doğru kaydım ve istediği ama sözlü olarak istemediği şeyi yaptım. Başımı kaldırdım ve ona ağzımı verdim.

Saçlarımı ellerinin arasına aldı ve beni *gerçekten* hoşlandığım şekilde öptü. İşimiz bitmiş olsa da, birbirimizi yakmış olsak da, sanki keşfedecek vakti varmış gibi öpüşmeye yavaşça başladı ve ben sıcaktan tükeneneğimi hissedene kadar devam etti.

Sonra ne yazık ki sona erdirdi ve yüzüm tekrar boynuna gelecek şekilde başımı hareket ettirdi. Elini saçlarımdan arasından geçirip yana doğru çekerken diğer kolu da beni sardı.

"Yeterince sıcak mısın?" diye mırıldandı.

"Mm-hmm..." Derine bastırarak tenine doğru mırıldandım. Kamyonu da kalorifer gibi açtı. Çevre dostu değil. Cinsel açıdan gerekli.

bana sarılan kolu gerildi ve homurdandı, "Kahretsin, kadınıma arabamda bir derenin kenarında becerdiğime inanamıyorum."

Başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. "Biliyorum. Harika değil miydi?"

Kabul etmeden önce dişlerinin beyaz parıltısını gördüm, "Öyleydi ama öyle değildi, seninle oynadıktan sonra sana vermek istediğim şeydi."

"Şikayet mi ediyorum?" diye sordum.

Bir saniye sessiz kaldı ve "Hayır" diye fısıldadığında kelime iyilikle doluydu.

Başımı eğdim, karanlıkta ağzını hedefledim ve hedefim doğru çıktı, ben de onu usulca öptüm ve fısıldadım, "O zaman

bu konuda endişelenme."

Beni usulca öptü, saçlarımı hafifçe çekiştirdi, ipucunu aldım, başımı bir santim kaldırdım ve "Finley traktörüyle arazide onu bulmadan ve bu nokta hakkında fikir edinmeden atmanın bir yolunu bulacak kullanılmış bir prezervatifin yok" dedi.

Bir kahkaha patlattım.

Mike o gece söylediği sözleri tekrarladı: "Komiklik yapmıyordum."

"bir poşet var," diye teklif ettim. "bir poşet mi var?"

"Tatlım, geçen ay dört kez havaalanı güvenliğinden geçtim. Ve çantalarımı değiştirirken temizlemiyorum. Birindeki her şeyi diğerine atıyorum. Poşet biriktiriyorum. Muhtemelen üç tane vardır."

"Harika haber, tatlım," diye mırıldandı ve ben yine kıkırdadım.

Sonra da "Cüzdanlarınızı ne sıklıkla değiştiriyorsunuz?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım, birden tehlikeli bir bölgede olduğumuzu hissettim çünkü çok fazla çantam vardı. Kıyafetlerime ve ayakkabılarıma uymaları için onları değiştiriyordum, bu yüzden bunu sık sık yapıyordum. Indianada uzun süre düşündüğümünden bavulumu hafif tutmamıştım; atlarımı, fırınlarımı ve yaklaşık altı bavul dolusu kıyafetimi getirmiştım.

Eski sevgilisinin iki yüz çiftten fazla ayakkabısı olduğunu söylediği için Mike Flashback'e denk geldiğimizden endişeliydim ve bu onun satın aldıklarının yüzeyini çizmiyordu, bu yüzden el çantası koleksiyonunun olduğunu düşünmek beni ürpertti.

Tereddütle, "Ah... azdan biraz daha fazla, biraz daha az" dedim.

Mike bir an sustu, sonra koluyla beni sıktı ve yumuşak bir sesle, "Angel, sen çalışıyorsun ve cüzdanını kazanıyorsun. Sadece soruyordum."

"Tamam," dedim usulca.

"Şimdi beni öp, tırman ve bana bir torba bul," diye emretti.

"İyi bir adama göre oldukça otoritersin," dedim ve kolunu bir kez daha sıktım.

"Dusty, öp beni, tırman ve bana bir poşet bul." "Her neyse," diye mırıldandım ve sonra bana söyleneni yaptım.

Giysilerimi giymiş, yeniden ayarlamış ve botlarımı çekiştiriyordum ki Mike'ın koltuğunun yeniden ayarlandığını duydum ve ona bakmak için boynumu büküm.

"Sanırım Kirby'nin sokağa çıkma yasağını kaçırdık."

Mike, "Umarım Darrin çocuklarına tüfeklerini nasıl kullanacaklarını öğretmemiştir," diye mırıldandı.

Sırıttım ve botlarıma geri döndüm. "Bu boşuna umulmuş bir umut olurdu."

"Arabamda silah bulundurduğum için şanslıyım. Yine de seninle ilk randevumun on beş yaşında bir çatışmayla sonuçlanmasını istediğimden emin değilim."

"Bu kötü olurdu," dedim kıkırdayarak doğrulurken. Sonra ceketimi buldum, omuz silktim ve ona döndüm. "Yemek iyi geçti, sence de öyle değil mi?"

Ben de öyle düşünmüştüm.

No komik, ilgi çekici ve ilginçti.

Finley sessiz ve dikkatliydi, her şeyi içine atıyordu. Bunun kısmen Clarisse'in yanında havalı olmaya çalışmasından (ya da belki de sadece havalı olmasından) ve kısmen de babasının yeni ölmüş olmasından kaynaklandığını düşündüm, aklında çok şey vardı, bu yüzden normal kişiliğine bürünebileceği bir yerde değildi. Normal hali No'ya çok benziyordu, komik, ilgi çekici ve ilginçti ama daha rahat ve kendinden emin bir şekilde. No'nun içinde hâlâ erkekten çok çocuk vardı. Babası ölmeden önce bile Fin'in içinde erkekten çok erkek vardı.

Öte yandan, Clarisse'in bana ısınması biraz zaman aldı. Biraz mesafeliydi ve Finley'nin iyiliği için mi yoksa benim hakkımda ne düşüneceğinden emin olmadığı için mi mesafeli davrandığını bilmiyordum. Bu durumun ortadan kalkması biraz zaman aldı ve sonunda daha sıcak, daha hareketli biri haline geldi. Hâlâ temkinliydi ama benim hakkımda ne düşüneceğinden emin olmadığından çok, benim onun hakkında ne düşüneceğim konusunda endişelendiği izlenimini edinmeye başlamıştı.

Bu konuda ona yardımcı olmak için ona yaltaklanmadım. Olmam gereken tek bir yol vardı, o da buydu. Kendimdim. Mike da olayları büyütmedi ve sadece Mike'tı. Sonunda alıştı ve bize gerçek Clarisse'in bir ipucu olduğundan şüphelendiğim şeyi verdi. Emin değildim ama Clarisse'in tamamını gördüğümüzü sanmıyordum ama çok tatlıydı.

Değerlendirmemi doğrulayan Mike düşünceli bir mırıltıyla, "Reesee, Reesee değildi. Oraya doğru gidiyordu ama sanırım Fin'in etrafta olması onu uzaklaştırdı. Sen ve Fin, onun için çok fazlaydınız."

"Bir şeyler ," diye bilgilendirdim onu.

"Öyle. bir şey olmayacağı için de bu çok talihsiz bir durum," diye bilgi verdi Mike.

Göz kırptım.

Sonra "Ne?" diye sordum.

Mike çoğunlukla, "Böyle bir şey ," diye tekrarlıyordu.

"Neden?" diye sordum. Ben sordum.

"Neden?" sordu. "Evet, bebeğim. Neden?"

"Kaç sebep istiyorsun?" "Kaç tane var?"

Mike bana bakıyordu ama tekrar konuştuğunda gövdesini bükerek tamamen bana döndü ve saymaya başladı, "Birincisi, onun için çok yaşlı. Kız on dört yaşında."

"Bu gece doğum *gününün* yarın olduğunu öğrendim Mike. neredeyse on beş."

"Doğru. O zaman onun için çok yaşlı. On beş yaşında." "Mike -"

"Kendisi de biraz içti. Tahminimce, az değil. Benim tahminim, iyi bir miktar. Ve on beş yaşındaki kızımdan hiçbir şey alamayacak."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Biraz içti mi?" diye sordum. "Kesinlikle," diye yanıtladı Mike.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Nereden biliyorsun?"

"On yedi yaşındaki bir çocuk hiç No gibi davranmaz. On yedi yaşındaki bir çocuk bir iki kez No gibi davranır. On yedi yaşındaki bir çocuk biraz aksiyon görmüşse Fin gibi davranır."

"anasını." Hala fısıldıyordum.

"Ve kızımdan hiçbir şey alamayacak," diye bitirdi Mike.

"anasını," diye tekrarladım.

"Dusty?" Mike seslendi ve ben ay ışığında odaklanmadan boğazının sütununa baktığımı fark ettim.

Ben de odaklandım ve ağzımdan kaçırdım: "Ona bezelye yedirdim."

Bana doğru eğildi ve "Tatlım" diye mırıldanırken elinin dizime dolandığını hissettim.

"Onları bana tükürdü," diye devam ettim.

"Toz -"

"Altını değiştirdim. Kulaklarımdayken gümüş halkalarımı dişledi. O benim bedenimi jimnastik olarak kullanırken ben oturma odasında sırtüstü yattım. Teksas'ta beni ziyarete geldiklerinde atımın üzerinde önümde oturdu. Kusmuk gibi kokan o aptal pizzacıda onunla birlikte top havuzuna atladım ama yine de her çocuk orada berbat bir doğum günü partisi yapmak zorunda. Video oyunlarında beni yenerdi."

Mike'ın eli dizimden ayrılıp çenemi kavradığında konuşmayı kestim ve bana doğru eğildiğini gördüm.

"," dedi usulca. "Vay anasını,"

diye fısıldadım.

"Daha dikkatli paylaşmalıydım. Bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Çocuk istiyorum Mike ve sahip olduğum tek çocuk bu iki . İkisiyle de aram çok iyi ve *iyi* derken ciddi söylüyorum. Onlar benim çocuklarım. Ve o... o..." Gözlerimi kıptım, bilgi içime işlerken gözyaşlarım gözlerimi yaktı, başımı bir kez salladım ve "bir adam" diye bitirdim.

"Evet," diye fısıldadı Mike, eli tekrar saçlarımın arasına girdi, beni kendine çekti ve beni geri koymadan önce ağzıma dokundu. Elini indirip kucağımdaki elimi buldu ve sıkıca sararak kendine doğru çekti ve kalçasına dayadı. "Böyle şeyler olur tatlım ve bunu durdurmanın bir yolu yok," diye hatırlattı bana nazikçe.

Nefesimi tuttum, başımı salladım ve nazikçe karşılık verdim: "Clarisse'e de oluyor."

Eli elimde sıkılaştı ve sesi gürleyerek "Hayır, değil" diye cevap verdi.

"Mike, öyle. Bunun olacağını söylemiyorum ama Debbie'nin bekaretini on beş yaşında aldığınızı belirtmek isterim. On beşinden büyüktü, neredeyse

on altı ama o hala on beş yaşındaydı."

"Dusty, bir uyarı, oraya gitme."

Elini tuttum ve ona doğru eğildim. Hâlâ nazikçe konuşarak, "Tekrar söylüyorum, bir şey olacağını söylemiyorum. Ama çocuklar çok hızlı büyüyor, Fin'le ilgili paylaştıkların da bunun bir örneği. Onu hazırlamaktan bahsetmiyorum bile, senin de hazırlıklı olman gerekiyor. Demek istediğim, bu yeni bir şey değil. On yıllar önce kız kardeşimin bekâretini o yaşta aldığını düşünürsek, çocuklar bir süredir hızlı büyüyorlar."

". Ve Debbie hiçbir zaman Reese gibi olmadı ve olmadı ve sen benim kızımı sadece bir geceliğine tanıdın. Bunu hala biliyorsun. Debbie muhtemelen bir zamanlar bebektir. Ama yürümeye ve konuşmaya başladığı anda eminim patronluk taslamaya ve manipüle etmeye başlamıştır. Fin gibi bir oğlan Reese gibi bir kızı çiğneyip tükürür."

Sertçe arkama yaslandım ve "Yapmaz" dedim. "Hiç genç bir çocuk oldun mu?"

"Hayır, ama kız kardeşimin ona bunu yapmayan biri vardı ve o çiğnenmeyi ve tükürülmeyi *hak* ." Mike cevap vermedi çünkü haklıydım.

Devam ettim. "Belli ki birbirlerinden hoşlanıyorlar ve şimdiden bir şeyler dönüyor."

"Evet," diye araya girdi Mike. "Telefonlar ve mesajlar alıyormuş. Artık kimden geldiklerini biliyorum."

"Tamam, o zaman, ona çıkma teklif etme işine giriyor, sen de onunla oturup her şeyi ortaya koyuyorsun. Ben de onunla oturup konuşacağım. Artık bir babası yok. Rhonda . Bu bana bağlı. Aramız iyi, bana zaman tanıyacaktır. Kızların yakınlık konusunda farklı düşünmesini sağlamalı ve sadece kendini değil, onları ve duygularını da düşünmeye başlamalı. Ve sana saygı duyuyor, bunu söyleyebilirim. Sana saygı duyarsa, onunla konuşursan, ona aptal bir çocuk ya da güvenmediğin bir pislik gibi davranmazsan, Clarisse'e saygı duyacaktır."

Mike, "On altı yaşına gelene kadar kimseyle çıkmayacak," dedi.

"Sen bilirsin tatlım, ama o hemen yan komşumuz ve randevular arabada olmak zorunda değil. Babam ve/veya Dusty Teyze'nin şahin gibi izlediği televizyonların önünde de olabilir."

Mike yine cevap vermedi.

Ben de büyük silahları çıkardım.

"Ondan hoşlandım. Tatlı birine benziyor. Kendinden biraz emin görünmüyor ama tatlı. Ve bebeğim, senin kızın gibi görünen bir kız hiçbir şekilde kendinden emin olmamalı. Ve kızınız kadar güzel olan ve hala kendinden emin olmayan bir kız için iyi bir şey, yakışıklı, popüler bir erkeğin ona güzel olduğunu göstermesidir. Babasını yeni kaybetmiş ve omuzlarına bir dünya yük binmiş yakışıklı, popüler ve iyi bir çocuğun başına gelebilecek en iyi şey, lisede olduğunu hatırlaması ve tatlı, emin olmayan bir kıza ne kadar güzel olduğunu gösterme fırsatına sahip olarak bunun tadını çıkarmasıdır."

Mike hiçbir şey söylemedi.

"Bebeğim -" "Siktir" demesiyle aynı anda başladım.

Elini sıktım ve "Her şey yoluna girecek ve -" diye güvence verdim. "Hayır." diyerek sözümü kesti.

"Hayır mı?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Hayır. Fin ve Reese hakkında değil çünkü haklısın. Fin iyi bir çocuk ve Reese de biriyle çıkmıyor ama Fin'in ya da Reese'nin yoluna çıkmam aptallık olur çünkü onların daha fazla birlikte olmak istemesine neden olur ki bu da televizyonumun önünde olmadığı zamanlarda bunu yapmanın yollarını bulacakları anlamına gelir. Bana güven vermene hayır diyorum. Yapmak zorunda değilsin. 'Siktir' dedim çünkü akıllısın, mantıklısın, şefkatlisin ve keşke çocuklarımin hayatları boyunca annelerinden hiç almadıkları bu özelliğe sahip olsalar ve neredeyse büyüüp gittiklerinde bu gece tanışmasalar."

Söyledikleri benim için o kadar önemliydi ki nefes almayı bıraktım. Mike'ın işi bitmemişti.

Eli tekrar çeneme geldi, tekrar eğildi ve bana dedi ki, "Harika bir anne olacaksın, Angel. Sadece burada, bu arabada otururken, her şeyi gördüm. Fin'in çocukluğunu kaybetmesinden duyduğun üzüntüyü, o çocukluğu onunla nasıl geçirdiğini benimle paylaşmanı ve sonra hemen onun arkasını kollamaya geçişini. Şu an olduğu yerde ona destek oluyorsun. Kimsenin incinmeyeceği kontrollü bir şekilde istediklerine sahip olmasını sağlamak. Ve babasını kaybettikten ve hissetmemesi gereken ama hissettiği bir sürü şey olduktan sonra kafasında nerede olduğuna dikkat ediyorsunuz."

Ay ışığında gözlerinin içine baktım.

Sonra göğsüne zayıf bir yumruk attım ve "Beni ağlatmayı kes!" diye bağırdım.

Sonra ağlamaya başladım. Neyse ki Mike yakınımdaydı ve beni koltukların üzerinden kollarına çekti.

Birkaç dakika her şeyi bıraktım, sonra yutkundum ve boynunun derisine doğru mırıldandım, "Normalde böyle ağlamam."

"Çok şey yaşıyorsun."

Bunu tekrar söyleyebilir.

Cevap vermedim, sadece kendimi toparlarken Mike'ın kollarının güvenliğinde dinlendim.

Bunu yaptığımda Mike bana takıldı: "Rivera eğitim kamplarına katıldığını söylüyor ve cidden tatlım, artık paranı o boktan şeylere harcamıyor olman iyi bir şey. Bu yumruk mu?" Başını salladığını hissettim.

"Senin kışını tekmeleyebilirim," diye mırıldandım boynuna ve göğsünde gürültüsünü hissedip duyarken kolları beni sıktı.

Bunu sevdim. Hem de çok.

"Doğru, çocuklar önümüzdeki hafta sonu annelerinde ve sen bütün hafta sonu benimle birlikte yatağımdasın, bu yanlış."

Güzel. Dört gözle bir şey. "Sıra sende."

Beni bir kez daha sıktı. Sonra sessizce "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye sessizce cevap verdim.

"Seni geri götürmem ve çocuklarıma ulaşmam gerekiyor." "Evet," diye tekrarladım.

Boynunun büküldüğünü hissettim, sonra dudaklarını saçlarımda hissettim ve sonra uzaklaşmak için bir hamle yaptığını hissettim.

Başımı geriye doğru eğdim ve elim boynuna dolanmadan önce onu yakaladım.

"Söylemem gereken bir şey var," diye fısıldadım.

Mike fısıltıyla, "Öyleyse ," dedi.

"Bu gece sana doğru yürürken bir rüyayı yaşadım."

Ay ışığında bile yüzünün yumuşadığını gördüm. Ne söylediğimi iyi biliyordu.

"Tatlım."

"Ve bir diğeri, su kuyusunun yanında bir arabayı buğuluyor." Bir kahkaha patlattı.

Ay ışığında izledim ve sadece tenindeki gümüş parıltıdan görsem bile yine de güzeldi.

Ayıldığında başparmağım çenesinde gezindi ve "Teşekkürler Mike" diye fısıldadım.

Ağzı benimkine yaklaştı ve "Bir şey değil, Angel" diye fısıldadı.

Sonra beni öptü, yavaş ve tatlı. Sonra kıcımlı koltuğuma yerleştirdi, beni bıraktı, kendi koltuğuna yerleşti ve beni eve götürdü.

Sokağa çıkma yasağı çoktan geçti.

Dokuzuncu Bölüm

Demetler

Ahırda, sabah sürüşü için alaca gri atım Moonshine'i eyerliyordum. Gözlerinin arasında beyaz yıldız olan siyah atım Blaise'i dün araziye tanıması için dışarı çıkarmıştım. Bu Moonshine'in çiftlikteki ikinci turu olacaktı ve her zamanki gibi küçük kızım gitmek için sabırsızlanıyordu.

Eyerlerken şarkı söylüyordum. Bunu yapıyordum çünkü yaptığım şey buydu. Ayrıca bunu yapıyordum çünkü çiftlik evindeki yatak odamda güzel bir çiçek aranjmanım vardı. Janet's Flower Shop'tan dün öğleden sonra gelen sürpriz bir teslimat. Çiçeklerin hepsi çarpıcı, zengin renklere sahipti. Güller, gerbera papatyaları ile karıştırılmış ve kare cam bir vazoya yerleştirilmişti.

Ayrıca üzerinde şöyle bir not vardı,

Angel,

Bu geceyi Reese ve No. Mike ile geçirmeme izin verdiğiniz için teşekkürler.

Çok havalı. Tam bir klas. Tamamen düşünceli. Ve yemin ederim, kapıyı açtığımda elinde aranjman olan teslimatçıya rastladığımda ve adımın yazılı olduğu notu gördüğümde içim cız etti ve kendimi yeniden bir kız gibi hissettim.

Çarşamba öğleden sonra eve geldim. O gece Mike ile barıştım. Perşembe günü yemeğe çıktık. Cuma günü Rees'in gerçek doğum günüydü ve Mike dün sabah beni Frank's'te öğle yemeğinde buluşmak istediğini söyledi.

Bu teklifini kabul ettim çünkü bana o gecenin Rees'in gecesi olduğunu söylemişti, sadece doğum günü olduğu için değil, aynı zamanda Cuma olduğu için ve Rees'in babasıyla geçirdiği her Cuma gecesi Rees'gecesi olduğu için. Yıllardır Cuma geceleri abur cubur eşliğinde Korku Filmi izlerlerdi. Mike bu eğilimi benimle birlikte bozmak istemedi çünkü Rees babasıyla geçirdiği zamandan keyif alıyordu. Mike'ın da kızıyla geçirdiği bu zamandan keyif aldığını açıkça hissediyordum.

Kabul ettim çünkü babasının tüm zamanını emen şirret yeni kız arkadaşı olmak . Yapacak bir sürü işim olduğundan bahsetmiyorum bile, bavulları açmayı bitirmem, fırınlarım ve çarklarımla ilgilenmem gerekiyordu.

Ama dün gece özel bir geceydi. Rees'in doğum günü olduğunu düşünen No, kutlamalar için onlara katılacaktı. Hediyeler değiş tokuş edilecek, mağazadan alınmış doğum günü pastası ve slasher filmleri izlenecekti. Bunun geç olacağını biliyordum çünkü Mike beni muhtemelen aramayacağı konusunda uyarmıştı.

O .

Artık Cumartesi günüydü ve Rees'in doğum günü partisi o öğleden sonra saat üçte Mike'ın evindeydi, bu yüzden kendimi bunun için hazırlıyordum.

Ayrıca dün ona bir hediye almak için dışarı çıkmıştım. Mike, Noyu onun listesindeki hediyeleri alması için çoktan göndermişti, bu yüzden öğle yemeğinde No ile birlikte ona aldıkları şeylerin üzerini çizerek bana verdi. Onun kışına girmeye çalıştığım mesajını vermeyecek bir şey seçtim ama yine de güzel bir şeydi. Sonra sırf alışveriş merkezinde olduğum, o bir kız olduğu, ben de bir kız olduğum, kız saçmalıklarından hoşlandığım ve daha önce hiç kıza bir şey almadığım için bir sürü küçük şey ekledim. Hele on beş yaşında olanına. Jerra'nın kızı altı yaşındaydı ve bu tür kız saçmalıkları on beş yaşındaki bir alabileceğiniz kız saçmalıklarından farklıydı.

Çok .

Ama şimdi aklımda çok şey vardı.

Audrey'le tanışmak bunlardan biriydi. Rhonda ile ne yapacağım başka bir şeydi.

Yerleşiyordum ve ona zaman tanıyordum. Ama yakında onun pisliğini temizlemeye başlamam gerekecekti. Sadece bir planım yoktu.

Ahırın etrafına bakarken ve Moonshine'in eyeriyle uğraşırken Pink'in "Trouble" şarkısını söylüyordum.

Çiftliğimizde dört yatak odalı bir ev ve büyükbabamın büyükannem için güzel olduğunu düşündüğü ve şarap yapmayı sevdiği için koyduğu üzüm çardağı vardı. Ayrıca babamın annem için çok sevdiği morsalkımları dikebilmesi için yaptırdığı çardak da vardı. Ayrıca, on yıllardır hiç at barındırılmamış olmasına rağmen atlar için altı ahır olan beyaz kenarlı büyük kırmızı bir ahır . Çoğunlukla eski ekipmanlar ve evin etrafında kullanılan, çim biçme makinesi ve tabii ki şimdi atlarım gibi şeyler için depo görevi görüyordu. Uzakta bir tahıl silosu ve daha modern ekipmanları barındıran bir direkli ahırımız vardı. Siloyu değiştirdiklerinde, babam ve büyükbabam geleneksel aile çiftliğimizin estetiğini için yeni binaları evden uzağa koymaya karar verdiler.

İyi bir karardı.

Çiftliğimiz büyüktü, bazı şirket çiftlikleri gibi devasa değildi ama bir aile çiftliği için büyüktü. Ailemin çiftliği, çiftlik krizinde tüm aile çiftliklerinin yaşadığı gibi acı çekmişti. Bizimkine komşu olan çiftlik, bankaların haciz işlemlerine başlaması nedeniyle açık artırmaya çıkmak üzereyken, fazladan dönümün çiftliğimizi aynı bloktan uzak tutacağı umuduyla onu satın almaya karar verdik. Dört yüz elli dönüm daha.

Büyük bir ekleme. Bir sürü ekstra iş. Ama karar doğru çıktı. Ekstra arazi çiftliğimizi kurtardı.

Ben gençken, etrafta görebileceğiniz tek şey düz, Indiana tarım arazileriydi. Dönümlerce mısır ve soya fasulyesi. Uzakta Burg'un beyaz su kulesini ve bazı binaları görebilirdiniz. bu kadardı. Resmi kasaba sınırları içindeydik ama kasabaya yakın .

Şimdi, çiftliğimizin her yerinde konutlar vardı. Bunlardan dördü arazimize bitişikti. Ve bizim çiftliğimiz kasaba sınırları içinde kalan çok az çiftlikten biriydi.

Hala sinek gibi düşüyorlardı. Burg, son otuz yılda çiftlikler yutuldukça çok fazla gelişmeye tanık olmuştu.

İyi haber şu ki, en azından bizim çiftliğimizin etrafındaki bu siteler güzeldi. Harika bir çevre düzenlemesi, kesinlikle orta ve orta-üst sınıf gelirlerle yönelik birimler ve evler vardı. Çoğu tuğladan yapılmıştı. Hepsinin, çelik yumruklarla yönetilen HOA komiteleri tarafından denetlenen demir kaplı, kubbe büyüklüğünde HOA sözleşmeleri olduğu açıktı.

Bu benim işim değildi ama gelişmeleri güzelleştirdi.

Ancak çiftliğimizin büyüklüğü, ilkbahardan sonbahara kadar tek bir adam için çok fazla iş anlamına geliyordu. Indiana'da yüzyıllardır süregelen bir gelenek olduğu üzere, babam Fin ve Kirby yardım edene kadar Darrin'e yardım etmeye devam etti ve bunu çok küçük yaşlardan itibaren yaptılar. Mahsul Rhonda, Darrin ve çocukların iyi bir hayat yaşamalarını sağladı ama bu hayat çok çalışmayla geçti.

Bu, Darrin'in onlara daha fazlasını vermek için fazladan bir şey yapmadığı anlamına gelmiyordu. Yaptı. Bunun başlıca nedeni onların fazladan posta almasını istemesi, kısmen de meşgul olması gereken bir adam olması ve kışın bir çiftlikte yapacak pek bir şey olmamasıydı. Bu yüzden her yıl Kasım ayından Ocak ayının ortasına kadar tam zamanlı olarak Postane'nin tasnif şubesinde çalışarak tatil dönemlerinde fazladan posta gönderilmesine yardımcı oluyordu. Ayrıca, dört konut sitesinden üçüyle, çöplükleri varsa sokaklarındaki karı temizlemek için sözleşmeleri vardı.

Ehliyetini alır almaz Darrin'in Fin'i bu işte kendisine yardım etmesi için zorladığını ve böylece üçüncü sözleşmeyi üstlendiğini biliyordum. Fin çok erken kalkıyor ve okuldan önce babasına kar temizlemede yardım etmek için dışarı çıkıyordu. Darrin'in, günlerin erken başladığı ve öğünlerin yoğun ve fiziksel olması nedeniyle büyük olduğu çiftlikte bir yaşam için alıştırmayı yaptığını düşündüğünü biliyordum.

Bir gün önce Rhonda bana anlattığında öğrendiğim şey, sözleşmeleri kaybetmemeleri için Fin'in Kirb'e baskı yaptığı ve Darrin öldüğünden beri üç kez kar yağdığında gidip temizledikleriydi.

Bu hiç iyi değildi. Gelişmelerin Darrin'in öldüğü ve sokaklarını temizleyen iki küçük çocuk olduğu gerçeğini fark edip etmediklerini bilmiyordum. Ya da sadece iyi davranıyorlardı ve

Holliday sözleşmesini gelecek yıla bıraktım çünkü bahar geliyordu ve Holliday'lerin kötü haber üzerine kötü habere ihtiyacı yoktu. Fin için de endişelenmiyordum çünkü Fin sorumluluk sahibiydi, Fin'in ehliyeti vardı ve Fin bunu babasıyla birlikte yapmıştı.

Endişelendiğim şey, Rhonda'nın bana Fin'in Kirb'ü sabahın üçünde, Darrin'in başladığından bir saat önce yataktan kaldırdığını, çünkü Kirb'ün alıştırtma yapmadığını söylemesiydi. Ayrıca Darrin'in uzmanlığı olmadan bunları yapmanın, okula üç kez bir saat geç kalmaları anlamına geldiğini ve mazeretlerini zorunda kaldığını söyledi.

Bunda yanlış bir şey ve onlar benim çocuklarım değildi, bu yüzden söz hakkım olduğundan emin değildim.

Yine de bir terslik olduğunu görüyordum ve bir daha kar yağmamasını umuyordum. Ama eğer , Fin'in bana temizleme aletleri konusunda bir ders vermesi gerekiyordu çünkü Kirby on beşinde dışarı çıkmayacaktı ve ikisi de okula geç kalmayacaktı.

Rhonda ise kırk üç yaşında bir kadındı ve tüm iş geçmişi son üç yıldır Mimi's Coffee House'da tezgahın arkasında yarı zamanlı çalışmaktan ibaretti. Artık boş vakti vardı, kocası yoktu, yakında kendi işlerini yapacak iki oğlu olacaktı ve onları doyurmak, giydirmek ve iyi bir yaşam sürmelerini sağlamak için elinden geleni yapmak zorundaydı.

Kadın olma zamanı gelmişti.

Rhonda Rhonda olduğu için ona bunu nasıl yaptıracığımı bilmiyordum.

İçimi çektim ve telefonum çaldı.

Ceketimin cebinden çıkardım ve ekrana bakıp gülümsedim.

Sonra bir eldiven , başparmağımla ekrana vurdum ve kulağıma götürdüm.

"Günaydın, güzelim."

"Hey, Angel," diye selamladı Mike ve hemen konuya girdi, "Bir krizimiz var."

Gözlerimi kırptım. Saat daha sabahın sekiziydi, nasıl bir kriz olabilirdi ki?

"Ne krizi?" Ben sordum.

"Sanırım Audrey'le konuşmadığımızı söylemiştim."

Bu iyi başlamıyordu. "Öyle mi?"

"Bu da demek oluyor ki doğum günü kutlamasının Reese'e düşen kısmını annesiyle halletmesi için ona bıraktım."

Haklıydım. Bu iyi başlamıyordu. "Ve?"

Ben sordum.

"Az önce IMPD'den bir telefon aldım, bir dizi davanın baş şüphelisini yakalamışlar, bazıları Burg'da olmuş, Burg'dakilerin hepsi benim ve Indy'ye gitmem gerekiyor. Reese'den annesini aramasını ve pasta ve süslemelerden oluşan doğum günü konserinin kendi payına düşen kısmını hazırladığını teyit etmesini istediğimde bunu görmek hiç de iyi olmadı. Reese aradı ve Audrey tamamen unuttuğunu ve bugün kaçıramayacağı bir işi olduğunu söyledi, bu da gelebileceği anlamına geliyor ama önümüzdeki altı saati lanet olası bir pasta pişirmek, parti dükkanına gidip lanet olası süslemeler almak ve sonra da süslemeleri asmak ve lanet olası yiyecekleri yerleştirmek için ikiye kadar buraya gelmek zorunda olduğu için kullanamaz."

Bu okuma sırasında dili bozulduğu için ruh halinin de bozulduğunu anladım.

Daha bitirmemişti.

"Belli ki bu Reese'yi kızdırmış. İncinmiş ve bunu sinirlenerek saklıyor. Her şeyi iptal etmek istiyor. No bugün benim için yemek getirmeyi teklif etti ve süslemeleri de o yapabilir ama Reese kızgın ve kararlı, her şeyi iptal etmek istiyor. Kızıma beş yaşından beri her yıl doğum günü partisi veriyorum. Bu yıl bu gelenek sona ermeyecek çünkü Audrey'nin akıllı bir karış havada. Indy'de ne kadar bilmiyorum, bu yüzden evi dekore etmek de dahil olmak üzere ekstra şeyleri zamanında halledebilir miyim bilmiyorum ve kesinlikle lanet bir pasta yapamam. Birincisi, hayatımda hiç pasta yapmadım. İkincisi, bu annesinin işiydi. Audrey'nin her zaman yaptığı tek iyi anne işi, çocukların doğum günleri için harika pastalar yapmaktır. On beş yıldır ilk kez benim kızım bir pasta alamayacak." Durakladı ve sessizce bitirmeden önce bu duraklamayla beni hazırladığını biliyordum, "Üzgünüm tatlım. Kızımın gününü kurtarmak için senin öne çıkmana ihtiyacım var."

Clarisse'le anneme bir şeyler yapmamı istedi.

Şimdiden.

Hayır, bu doğru değildi. Clarisse'in ezik bir annesi olduğu için Clarisse'in bana ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ," dedim Mike'a, "eski karının düşüp ona haddini bildirme dürtümü kontrol etmem için bana beş saniye ver. Sonra dışarı çık ve arka kapını aç. Bir dakika içinde orada olacağım."

Bir anlık sessizlikten sonra yumuşak bir sesle "Teşekkürler Angel" dedim. "Sorun değil, bebeğim."

Sonra sordu, "Pişirmeyi biliyor musun?"

"Sadece yemek yapmayı bilmekle kalmam, bir pastanın içini dışını da dekore edebilirim."

Mike'ın kıkırdadığını duydum.

Sonra beni sevindirerek şöyle dedi: "Şiddet dürtünü kontrol et ve buraya gel. Tahminimce buraya gelmen Reese'nin gününü güzelleştirecek. Dün gece senden çok bahsetti. Hepsi de iyiydi."

"Öyle mi yaptı?" Sordum ve sesim nefes nefese çıktı.

Mike nefes alışını duydu, okudu, beğendi ve cevap verirken sesi sessiz ve sıcaktı, "Öyle. Uzun zamandır ilk kez yıllardır tanıdığım Reese'ye sahip oldum. Ceketini beğendi. Kemerini. Botlarını. Tırnak cilanı. Mücevherlerini. Sesini. Saçınız. Ve Fin'i idare etme şeklin, çünkü ağzından kaçırdı, Fin babası yüzünden kafayı yemiş ama bunu göstermeyi reddediyor."

Bunun ilk kısmının harika, son kısmının ise ilginç olduğunu düşündüm. Yeğenim ve kızının bir bağlantısı olduğunu düşünmüştüm ama seviyesini bilmiyordum. Şimdi bir tahminim var.

"Sevdiği pek çok şey varmış," dedim.

"Evet." Ve bu kelime de sessiz ve sıcaktı.

"Pekala tatlım, kapıyı aç. Günü kurtarmak için yakında orada olacağım." Bu bana bir kıkırdama daha getirdi, "Yakında görüşürüz, Angel."

"Yakında, Mike."

Kapatma düğmesine bastım, telefonu cebime soktum, eldivenimi tekrar giydim ve Moonshine'ı eyerlemeyi bitirdim. Sonra küçük kızımı ahırdan çıkardım, Blaise'i soğuktan korumak için kapıları kapattım, sırtına bindim ve çiftlik evinden yedi adım ötedeki açık kapıya kadar dörtnala koşarak onu serbest bıraktım.

Sonra Moonshine ve ben dörtnala Mike'ın posta pulu gibi arka bahçesine girdik ve orada durduk.

Attan inerken arka kapı açıldı ve Haines ailesinin üç üyesi de dışarı çıktı; erkek olan ikisi kocaman gülümsüyor, kadın olan ise dik dik bakıyordu. Ağzı bir açıktı.

Mike'ın köpeği de onunla birlikte geldi ve golden retriever doğrudan Moonshine'a doğru zıpladı, köpek bu eşi benzeri görülmemiş olay karşısında heyecandan gözle görülür bir şekilde titriyordu.

"Tanrım, Dusty," diye seslendi Mike, sesi kahkahalarla titriyordu. "Tamamen... acayip... *havalı!*" Hayır diye bağırdı.

Moonshine ve zıplayan bir av köpeğini arka güverteye Rees bana bakıyordu.

"Selam çocuklar," diye selam verdim.

Mike kollarını göğsünde kavuşturdu ve aynı anda kahkahayı patlattı.

"Layla, buraya gel kızım! Buraya gel kızım! Arka bahçedeki koca attan uzak dur," diye seslendi No, köpeğin kalçalarını tokatlayarak, sözleri tıpkı babasının gibi kahkahalarla titreşiyordu.

Layla. Clapton. Harika bir isim.

Bana gülümseyen ve hâlâ kıkırdayan Mike'a onaylayarak sııttım.

Sonra Rees'e baktım. "Ceketini al, tatlım. Sen ve ben dekorasyon alışverişine çıkacağız ve pasta yapacağız."

Gözlerini kırıştırdı.

Sonra da "Öyle miyiz?" diye sordu.

Güzel. Mike bana iyi kısmı verdi, haberleri paylaştı.

"Öyleyiz," diye cevap verdim. "Hadi gidelim. çiftliğe geliyorsun, böylece at kıyafetlerimi değiştirebilirim ve gidebiliriz."

"Geri mi dönüyorum?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım ve bana hâlâ gülümseyen Mike'a baktım. Bu farklı bir gülümsemeydi. Daha iyi gülümsemeydi. "Biraz gerek bebeğim. Onu Moonshine'ın arkasına götür."

"Bunu yapabilirim," diye mırıldandı Mike ve sonra kızına döndü. "Ceketini al, tatlım."

Başını ona doğru eğdi. Sonra başını salladı. Sonra heyecanlı bir genç kız edasıyla evin içine daldı.

Evet, soğukluk gitti.

"Bir ara beni de götürebilir misin?" Hayır, diye sordu ve ona baktığımda zapt edilemeyen Layla'yı yakasından zar zor tuttuğunu gördüm.

"Ata biniyor musun?" Ben de sordum. "Asla," diye cevap verdi.

"Ders mi istiyorsun, iki atım var. Sadece gel ve seni birine bindirelim."

"Harika," diye nefes aldı.

Sırıttım.

"Rees de mi?" diye sordu.

"O istiyor, atlarımın egzersize ihtiyacı var. Bana bir iyilik yapmış olursunuz."

"Kazın!" diye bağırdı.

O zaman görmüştüm. Çocuksu coşkusunu. Fin en az bir yıl önce olmayı bıraktı.

"Layla'yı eve alır mısın, Hayır?" Mike sordu.

"Elbette baba," diye cevap verdi No ve hâlâ heyecanlı olan Layla'yı kapıya doğru götürürken bana bakarak, "Sonra görüşürüz Dusty," dedi.

"Görüşürüz, tatlım."

Sonra gittiler.

Mike güverteden bana doğru ilerledi.

Sonra bana doğru geldi ve muhtemelen çok fazla zamanımız olmadığını biliyordum çünkü oraya vardığında, bir elini boynumda sıcak bir şekilde kıvırdı ve başını eğdi ama sadece dudaklarını öpmek için. Ve bunu anladığımı biliyordum çünkü çocuklarının onu bana daha fazlasını verirken yakalamasını istemiyordu ama gözleri bana vermek istediğini açıkça belirtiyordu.

"Çocuklarımın ikisi de hayvanları sever. Rees az önce anne cehenneminden dokuzuncu buluta geçti," diye fısıldadı, neyse ki elini hareket ettirmedi.

"Mükemmel," fısıldadım.

Gözlerindeki mizah kalıntısı ışık söndü ama kalbimin etrafını da ısıtacak şekilde ısındı.

"Teşekkür , Angel." Hâlâ fısıldıyordu ama sözcükler kalbinden geliyordu.

"Ne zaman istersen, tatlım." Ben de hâlâ fısıldıyordum.

Eli beni sıktı ve arka kapı açıldı. Mike kenara çekilirken elini bıraktım, döndüm ve Rees'e baktım. Üzerinde çekici, açık pembe kadife bir ceket, boynuna doladığı bej rengi kabarık bir atkı, sanki bir fotoğraf çekimi için ayarlanmış gibi gür, muhteşem saçlarını kabartıyor, ona uygun eldivenler ve omzunun altına sıkıştırılmış kısa askılı sevimli küçük bir çanta vardı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi sessizce.

Perşembe gecesi ve o sabah aramızdaki PDA' Mike'ın çocuklarına yavaş yavaş tanıtmak istediği bir şey olduğu ipucunu alarak uzandım, elini tuttum ve sıktım. O da sıktı. Bıraktım ve Moonshine'a bindim.

Sonra Mike'ın on beş yaşındaki kızını dört gibi kucağına alıp atın üzerine bırakmasını büyük bir hayranlıkla izledim.

"Sonra görüşürüz," diye seslendim Moonshine'ı döndürürken geri çekilmekte olan Mike'a.

"Görüşürüz, baba!" Rees seslendi, sesi ondan hiç duymadığım kadar yüksek ve canlıydı.

"Görüşürüz," diye seslendi Mike ve ben de Moonshine'ı dışarı çıkardım.

Kapıdan çıktığımızda başımı iki yana salladım ve "Biraz daha sıkı tutun, Rees. Moonshine'a kafasını vereceğim."

Daha sıkı tuttu ve sonra ilk kez benimle ilgilenerek bir soru sordu: "Adı Moonshine mı?"

"Evet," diye cevap verdim yürüyüşten dörtlüye

geçerken. "Bu harika," diye karar verdi.

"Teşekkürler. Diğer atımın adı Blaise."

Moonshine'ı yürüyüşten hafif bir dörtlüye çıkardığımda "Harika," diye mırıldandı.

Eve yaklaştığımızda Fin'in arka kapıdan çıktığını ve üzerinde çiftçi çocuğu havalı, koyun derisi astarlı kot ceketini olduğunu görünce şaşırmadım. Muhtemelen beni Mike'lara giderken görmüştü. Geri dönerken taşıdığım yükü de kesinlikle görmüştü.

Ona yaklaştığımda yavaşladım ve bir fikir geldi. Her zamanki gibi aklıma geldi ve uyguladım.

Fin'in yanında durdum, o da bana baktı ve küçük bir gülümsemeyle Rees'e baktı.

"Hey, Rees," diye selamladı.

"Hey, Fin," dedi sessizce.

Ağabeyim beni sevdiği için her yıl ailesini benim bulunduğum yere en az bir kez ama genellikle iki kez getirirdi. Bu genellikle Şükran Günü, Noel ya da doğum günüm olurdu. Atlara gücüm yettiği sürece sahip olduğum için, Finley ve Kirby küçüklüklerinden beri atların sırtındaydı. Büyüdüklerinde de Dusty Teyze'den ders aldılar. İkisi de ata bindi, doğal koltukları vardı.

Ben planladığımdan saatler önce on beş yaşındaki bir kızın doğum günü partisine hazırlanırken Fin, Moonshine ve Rees'i gezintiye çıkarabiliirdi.

Bu nedenle, "Fin, tatlım, Moonshine'ın egzersize ihtiyacı var ve benim içeri girip Rees'i dışarı çıkarmak için hazırlanmam gerekiyor. Ben makyajımı falan yaparken onun dışarıda takılması sıkıcı olacak. Bana bir iyilik yapıp onları gezdirebilir misin?"

Fin'in yüzü beni çalıştığım bir ifadeye büründü, Mike bunu görseydi kızını alıp bir bodruma kapatır ya da muhtemelen beylik silahıyla Fin'i anında vurup öldürürdü.

"Elbette," diye cevapladı Fin

rahatça. Kıcığının rahatlığı.

Sırıtişımı bastırdım ve Fin'e sanki üzerine çikolata sosu döküp yemek istiyormuş gibi bakan Clarisse'e bakmak için döndüm.

Tanrım, kesinlikle kararımı yeniden düşünüyorum.

Yine de içimde kalmıştı, onunla birlikte gittim ve işte .

"Senin için sorun olur mu Rees?" diye sordum, gözlerini Fin'den ayırıp bana baktı.

"Uh... tabii," diye cevap verdi usulca.

"Harika," dedim, dizginleri Fin'e doğru salladım, o da kolayca yakaladı ve bacağımı öne doğru savurdu. Diğer ayağımı üzengiden çıkardım, son saniyede döndüm ve düşüşümü kontrol etmek için kulpu kullanarak Moonshine'ın yanından aşağı ustalıkla kaydım.

Fin anında hamle yaptı ama ön kolunu yakaladım.

Bana baktı ve ben de yaklaştım, başımı arkaya eğdim ve bakışlarını esir aldım.

"Değerli kargo, Fin," diye fısıldadım çok sessiz bir şekilde.

"Biliyorum," diye aynı şekilde fısıldadı ve parmaklarım kolunun etrafında gerildi.

"Bildiğini biliyorum tatlım," diye fısıldamaya devam ettim. "Yapılacak en iyi şey, senin de bildiğini bilmesini sağlamaktır."

Gözlerimi tuttu, hoşuma giden bir şeyle parlıyordu ve bu midemin biraz takla atmasına neden oldu.

Bunu daha önce yıllar boyunca çok görmüştüm ama Fin'den bu kadar erken beni şaşırttı.

Rhonda'ya baktığında Darrin'in gözleri böyle parlıyordu. Rhonda'nın Rhonda olduğu ve tuhaflıklarının ortaya çıktığı zamanlarda ona her baktığında. Darrin bu tuhaflıklarına rağmen karısını sevmiyor değildi. Onu ona çeken de bu özellikleriydi. Kardeşim derin, koruyucu içgüdüleri olan bir adamdı. O kadar derindi ki bir sürü şeyi vardı. Böylece kendisine ihtiyacı olan bir kadın buldu, her gün koruyabileceği ve sevebileceği bir kadın. Bakabileceği bir kadın.

Rees'in Rhonda gibi olduğunu düşünmemiştim.

Yeğenimin gözlerindeki o parıltıdan anladığım şey, onun Darrin gibi olduğuydu.

Rees'ten hoşlanıyordu ve ona zarar gelmesine izin vermeyecekti ama daha da önemlisi, bunu gösterme fırsatı bulduğu için çok heyecanlıydı.

Yeğenimi çok ama çok seviyordum. Bunu doğduğu andan itibaren biliyordum. Ama o zaman gözlerinin içine bakarak buna sevindim çünkü Darrin'in gerçekten ölmediğini anlamamı sağladı çünkü onun bir parçası oğlunda yaşıyordu.

Başını salladı.

Ağlamak yerine sııttım.

Sonra onu uzaklaştım ve "Bana kırk beş dakika, bir saat ver. Olur mu?"

Fin oldu ayarlama ve üzengi için onun ekstra yükseklik ve "Evet." diye mırıldandı.

Clarisse'e baktım ve Fin'i sanki eyerin üzengilerini ayarlayan Finley Holliday değil de bir Hollywood oyuncusu gibi izlediğini gördüm.

film yıldızı ağırlıklarla üstsüz çalışıyor.

Fin işini bitirdiğinde, hiç gecikmeden bir çizmesini üzeniye geçirdi, bir elini Rees'in önündeki eyere koydu ve hayatının her günü yaptığı gibi onun arkasına geçti.

Clarisse gözle görülür bir şekilde titredi ve dudakları aralandı.

İşte benim oğlum, diye düşündüm, deli gibi sırtıyordum çünkü kendimi durduramıyordum.

Fin kolunu Clarisse'e doladı ve Clarisse dudağını ısırıldı. Bir kıkırdamayı bastırdım.

"Görüşürüz Dusty Teyze," dedi bana.

"Evet... uh, sonra, Dusty," diye ekledi Rees.

"Görüşürüz çocuklar," diye cevap verdim ve Fin'in topuklarını küçük kızıma geçirip yürümeye başladığında dilini dişlerine vurduğunu duydum.

Olduğum yerde kaldım ve Fin'in ahır boşaltmasını izledim. Sonra olduğum yerde kaldım ve Fin göğsünü hafifçe Rees'in sırtına yaslayıp onu öne doğru iterken nefesimi tuttum, kolu sıkılaştı ve topukları içeri girdi.

Sonra nadasa bırakılmış tarlada dörtnala koşmalarını izledim. Ancak o zaman eve döndüm.

* * * * *

"İyi misin?" Clarisse, Finley Holliday'in sıcak göğsünü sırtına bastırdığını ve kolunu karnına doladığını hissettiğinde kulağına Finley'in derin sorduğunu duydu.

"Unh-hunh," diye cevap verdi.

"Güzel," diye *mırıldandı* ve kadın bunu karnında hissetti.

Tarlalarının yarı donmuş toprağında hızlı değil, yavaş da değil, Fin onu sıkıca tutarak ilerlediler.

O gün gözlerini açtığında partinin, arkadaşlarının gelmesinin, hediyelerin ve Fin'in "uğrayacağına" söz vermesinin heyecanını yaşıyordu.

Annesi ona "unuttuğunu", üzgün olduğunu ve elinde olmadığını ama "telafi edeceğini" söylediğinde çöp oldu.

İşin garip tarafı, annesi ilk kez gerçekten üzgün görünüyordu. Gerçekten üzgün.

Ama Clarisse'in umurunda değildi. Her zamanki gibi annesi her şeyi mahvetmişti.

Sonra hiç düşünmediği kadar havalı olan Dusty Holliday *bir atın üzerinde* arka güvertelerine kadar geldi. Güzel bir at. Dusty'nin muhteşem saçları aşağıdaydı. Kıyafetleri harika bir kovboy kıızıydı.

Ve şimdi Fin Holliday'in topraklarında Dusty'nin atına binmiş, okulun en yakışıklı çocuğuna karşı sıcak, sıkı ve güvendeydi.

Ve onlar gibi, süslemeler, parti, pasta, arkadaşları umurunda değildi. Bunun gerçekleşecek olmasından memnundu ve Dusty'nin yardım edecek olması çok güzeldi ve onunla birlikte alışveriş yapmayı ve pasta pişirmeyi dört gözle bekliyordu.

Ama hiçbir şey o günü daha iyi yapamazdı.

Fin ona sımsıkı sarılmışken, sabah saat dokuz bile olmamıştı ve şimdiden *hayatının* en güzel gününü yaşıyordu.

* * * * *

"Yukarı ve sola bak tatlım," diye mırıldandı Dusty dikkati dağılmış bir şekilde, Clarisse söyleneni yaptı ve Dusty'nin kirpiklerinde kullandığı rimel çubuğunun hafif, karıncalı hissini hissetti.

Clarisse yanılmıştı. Fin'le birlikte Dusty'nin güzel atı Moonshine'a binmek günün en önemli olayı olsa da, günün geri kalanını Dusty'yle geçirmek o günü sadece hayatının en güzel günü değil, *gelmiş* geçmiş en güzel gün haline getirdi.

O ve Fin uzun bir süre onun arazisinde kaldılar. Yanaklarının gerçekten üşümesine yetecek kadar uzun bir süre ama umurunda değildi.

Çok fazla konuşmuyorlardı ve o bunu önemsiyordu.

Neden ona kolayca mesaj atabildiğini ama onunla konuşamadığını, hatta aradığında bile konuşamadığını bilmiyordu. Onunla öğle yemeğinde otururken ya da telefonda konuşurken konuşmanın çoğunu o yapıyordu. Ve söyleyecek fazla bir şeyi yoktu, bu yüzden bu zamanlar bittikten sonra içi yumuşamış hissetse de, neredeyse hiç konuşmadığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Öğle yemeğinde onunla ve ekibiyle oturmaya nadiren cesaret edebilmesinin nedenlerinden biri de buydu. Cesaretini toplayıp yaklaştığında, adam her zaman gülümsüyor ve oturması için hemen yanından çekiliyordu ama yine de hiçbir şey söylemeden oturduğu için kendini aptal hissediyordu.

Çoğu zaman gelip onunla oturuyordu ama sadece yemek yedikten sonra. O oturduğunda, kızları kıkır kıkır gülüyordu. Bu utanç vericiydi. Bu yüzden yemek yedikten sonra gelmesinin iyi olduğunu düşündü ve kızlarının aptal gibi davranıp onu utandırmaları için fazla zaman yoktu.

Çok fazla konuşmalar da Fin, Dusty teyzesi hakkında çok şey biliyordu. Ayrıca sesi çığlık atan bir kaltak gibi çıkan Debbie Teyzesi hakkında da çok şey biliyordu. Ve son olarak, Fin'in Dusty teyzesinin Debbie teyzesini yola getirmesini umduğunu biliyordu, annesinden bahsetmeye gerek bile yoktu (Clarisse kendini kötü hissediyordu ama annesinin sesinin biraz ezik çıktığını düşünmeden de edemiyordu). Bu konuda pek konuşmuyordu ama Clarisse bunu biliyordu. Ayrıca Dusty'nin eve geldiği gece Clarisse'in babası devreye girdiğinde çok mutlu olduğunu da biliyordu. Bunu biliyordu çünkü babası onu aradıktan sonra ona mesaj atmış ve bunu ona söylemişti. Gerçi "Çok mutluyum" dememiş. Dedi ki, "Katil! Baban az önce aradı ve şimdiden ADeb'e bok atmaya başladı."

Clarisse şaşırmamıştı. Babasının Dusty'ye göz kulak olacağını zaten biliyordu ve Dusty'ye göz kulak olmak, Dusty'nin sevdiği şeylere göz kulak olmak anlamına geliyordu.

Fin onu çiftlik evine geri getirdikten sonra attan inmiş ve *ellerini kızın beline koyarak inmesine yardım etmişti*.

Kalp krizi geçireceğini düşündü ama adam onu ayağa kaldırdı ve mırıldandı, "İçeri gir Rees. Moonshine'ı ahıra geri götürmeliyim."

"Kay, Fin. için teşekkürler," diye cevap verdi.

Ona anlamadığı bir şekilde tuhaf tuhaf baktıktan sonra mırıldanarak "Sorun değil.

Sonra atı .

Bu garip olsa da, onun mutlu ışıltısını yok edemezdi.

Dusty onların dönmesini bekliyor olmalıydı çünkü onunla mutfakta buluştu ve alışverişe gittiler.

İlk başta bu onu germişti. Annesine parti için tam olarak ne istediğini söylemişti. Annesi umursamayacaktı. Her şeyi alır, doğru renkleri alır ama doğru şeyleri almaz ve giderdi. Ama Dusty sanatçıydı ve Dusty'nin Clarisse'in vizyonunun ezik olduğunu düşüneceğinden endişeleniyordu.

Ama parti mağazasındayken kız sessizce ve tereddütle mor, gümüş ve siyah istediğini söyleyince Dusty, "Bu... çok... *ilham verici*. Bunu !"

Sonra bunu yaptılar ve yaptılar çünkü Dusty tamamen çıldırmıştı. Büyük balon demetleri, yiyecekleri koymak için tepsiler ve "bir merkez parçasına dönüştürebilecekleri" (Dusty'nin sözleri) tüm bu ışıltılı, folyo tel şeyler de dahil olmak üzere her türlü şeyi satın aldı.

Neyse ki parti mağazasının hemen aşağısında bir el sanatları mağazası vardı ve oraya da gittiler. Dusty pasta süsleme malzemelerine *tam* bir servet harcadı ve mırıldandı: "Bunların hepsi evde var. Getirmeyi akıl etmeliydim." Sonra da açıkladı: "Pasta için öyle bir fikrim var ki... *harika* olacak! Ne dersin...?" dedi ve Clarisse'in *bayıldığı* süper süper bir pasta fikrini anlatmaya devam etti. Sonra pasta için gerekli malzemeleri almak üzere dükkâna gittiler.

Böylece tüm malzemeleri Clarisse'in evine geri getirdiler ve kek pişirme ve kek soğutma ile evi dekore etmeyi birbirine karıştırarak *birlikte* yaptılar.

Dekorasyon sırasında tüm yiyecekleri göstermedi. Etrafta takılıyordu ve tam bir ahmaktı ama neyse ki Dusty'nin "yaşlı bir piliç için bile" ateşli bir fıstık olduğunu düşünüyordu (bu son kısmı Clarisse'e onunla tanıştıkları gece babam onları bıraktıktan sonra söylemişti). Ve görünüşe göre kaç yaşında olursa olsun ateşli bir hatun için her şeyi yapardı. Böylece daha sonra hazırlayacakları yiyecekleri kaldırdı ve Dusty'nin ona söylediği gibi atıştırmalıkları hazırladı.

Sonunda pasta harika görünüyordu. Süslemeler sadece Clarisse'in verdiği partilerden değil, Clarisse'in gittiği tüm partilerden daha iyiydi. Ve şimdi Clarisse'in odasındaydılar çünkü *utangaç* bir şekilde Dusty'ye (makyajı her zaman *bomba* gibi görünen) Clarisse'e yardım edip edemeyeceğini sormuştu ve o da hemen evet demişti!

"Ee," diye söze girdi Dusty, hâlâ rimel çubuğuyla Clarisse'in kirpiklerini okşarken, "Finley çok tatlı, değil mi?"

Clarisse sarsıldı ve gözlerini kırıştırdı.

Dusty müzikal kıkırdamasıyla kıkırdadı ve Clarisse ona baktığında asayı tüpün içine sokup çevirerek kapattığını gördü.

Ve bunu kıkırdamaları arasında mırıldanarak yaptı, "Güzel kız oğlumun sevimli olduğunu düşünüyor."

Gerçek hayatta gördüğü en güzel insan Dusty iken, Dusty'nin onun güzel olduğunu düşünmesi garip ama bir o *kadar* da güzeldi.

Dusty rimel tüpünü çevirmeyi bıraktı ve onun gözlerinin içine baktı.

"Senden hoşlanıyor," diye açıkladı. Evet, açıkladı!

"Hem de çok. Siz ikiniz sıkı fıkı mısınız?"

"Uh..." Clarisse ne diyeceğini bilemedi çünkü öyle olup olmadıklarını bilmiyordu.

Elbette, Fin ona çok mesaj attı, o da ona her zaman mesajla karşılık verdi ve Fin onu her gün aradı. Ayrıca öğle yemeklerinde de vakit geçiriyorlardı, Fin onun ekibiyle, Fin de onun ekibiyle her gün.

Sıkı mıydı?

"Değil misin?" diye sormadan önce Dusty'nin kaşlarının birbirine yaklaşmasını izledi.

Clarisse ona baktı.

Sonra fısıldadı, "Benden hoşlanıyor mu?"

Dusty başını salladı ve "Ah... evet, tatlım" diye cevap verdi. Ohmigod!

O bilirdi. Bilirdi, değil mi?

"Emin misin?" Clarisse usulca sordu ve Dusty'nin başı öne eğildi.

Sonra komik bir şey yaptı.

Önce yüzü yumuşadı. Sonra güzel, koyu kahverengi gözleri Clarisse'in yüzünde gezindi. Sonra Dusty'nin yanına oturup makyajını yapabilmesi için babamın ofisinden getirdikleri tekerlekli koltuktan kalktı ama bunu öne doğru eğilerek yaptı. Elini hafifçe Clarisse'in çenesine doladı ve başını aynaya çevirdi.

Clarisse aynaya baktı.

Makyajı bu kadar iyi görünmemişti.

"Ne görüyorsun?" Dusty sordu ve Clarisse'in gözleri Dusty'nin harika makyajından, , çenesi Clarisse'in başının üst tarafına yakın, gözleri aynadaki Clarisse'e bakan Dusty'ye gitti.

"Harika makyaj yapıyorsun," diye cevap verdi Clarisse.

Dusty aynada Clarisse'e gülümsedi ve sonra elini Clarisse'in yüzünden çekip omzuna koydu. "Yakından bak tatlım," fısıldadı ve Clarisse Dusty'den kendisine baktı.

Ve gördüğü de buydu. Her zaman gördüğü şey.
Clarisse.

"Ne görüyorsun?" Dusty tekrarladı.

Clarisse bu cevabın doğru olmadığından endişelenerek usulca, "Ben," diye cevap verdi. Dusty aynada ona gülümsedi.

Sonra, "Fin başka bir şey görüyor," dedi.

Clarisse kalbinin yerinden çıktığını hissetti.

"Ne?" diye nefes aldı.

"Güzellik. Kırılganlık. İncelik."

Clarisse'in kafası karışmıştı ve "Ne?" diye tekrarladı.

"Yeğenim babasının oğlu. Babası da bakabileceği şeylere yöneldi. Toprak. Ekipman. Aile mirası. Karısı. Kurduğu aile."

Clarisse anlamamıştı ve Dusty'nin önünde aptal gibi görünmek istemiyordu ama konuştukları Fin'di.

O da bunun için gitti.

"," diye fısıldadı.

Dusty bir saniye sessiz kaldı. Sonra gizemli bir şekilde, "Yapacaksın," dedi. Clarisse dudağını ısırды. Bilmek istiyordu ama soramıyordu.

Dusty hareket edip tekrar yanına oturdu ve Clarisse, Dusty'nin ellerini tutması için tam zamanında ona döndü.

"Birbirimizi tanımaya başladığımızı biliyorum," diye başladı, "ama yine de senden bir iyilik isteyeceğim."

Clarisse, Dusty Holliday için her şeyi yapardı. Her şeyi. Ve bunu, Fin'in evindeki merdivenlerden inişini izleyen babasının yüzündeki ifadeyi ve onun tüm soğukkanlılığını görmeden *önce* de biliyordu.

"Ne?"

"Yeğenimi seviyorum," dedi nazikçe ve Clarisse'in bunu *gerçekten* kastettiğini bildiği bir şekilde. "Ve o on yedi yaşında. O bir çocuk. Babasını yeni kaybetti. Ve bununla arkadaşlarıyla başa çıkamıyor. Ama başa çıkmak zorunda da. Senden istediğim iyilik, ona göz kulak olur musun?"

Clarisse bundan hoşlanmadı. Hem de hiç.

"Onu sana ispiyonlamaktan mı bahsediyorsun? Ne hissettiğinden bahsettiğinde sana söylemek gibi mi?" diye sordu dehşete kapılarak. Fin bundan nefret ederdi.

Ancak Dusty hemen başını salladı ve aynı zamanda ellerini sıktı.

"Hayır, öyle değil. Demek istediğim, sadece sen ve o." Ohmigod!

Hiçbir zaman sadece o ve o olmamıştı. Etrafta hep başkaları vardı.

Tanrım, Clarisse sadece Fin'le birlikte olma fikrini sevmişti.

"Sadece ben ve o mu?" Clarisse nefes aldı ve Dusty başını salladı.

"Sadece sen ve o. Onunlayken, sadece sen ol. *Tam olarak sen*. Sen onunla birlikteyken o da sadece *kendisi* olabilir. Şu anda buna ihtiyacı var. Annesine, kardeşine göz kulak olmaya çalışıyor ve yanında kendisi gibi güvende hissedebileceği birine ihtiyacı var. Ve bence o kişi ."

Clarisse, "Onun yanındayken nasıl davranacağımı gerçekten bilmiyorum," diye itiraf edince Dusty kocaman gülümsedi.

"Her ne yapıyorsan, tatlım, yapmaya devam et çünkü her ne yapıyorsan, yardımcı oluyor."

"Gerçekten mi?" Clarisse nefes nefese sordu, bu fikir hoşuna gitmişti.

Fin'i çok iyi tanıdığını söyleyemezdi. Söyleyebileceği tek şey, bir çocuk için çok şey yaşadığıydı. Bazen yüzündeki ifade, babamla annem boşandıklarında ve daha sonra babam tam velayet *istediğinde* No'nun yüzündeki ifadeye *hissettiklerine* benziyordu.

Ama daha kötüsü.

Adam paylaşmadı ama kadın onun *paylaştıklarının* da çok fazla olduğunu düşündü.

Ve Debbie Teyzesinin neyin peşinde konusunda *gerçekten* endişeliydi.

Ona nasıl yardım edeceğini bilememek berbat hissettiriyordu ve hiçbir şey yapabilecek güce sahip olmamak daha da kötü hissettiriyordu. Son kısmın Fin için daha da kötü hissettirdiğini biliyordu. Bu yüzden Dusty teyzesini eve götürmeyi başardıklarında, babasını ve onu bir araya getirdiklerinde ve sonra babam devreye girdiğinde harika hissettirdi.

Clarisse bir şey yapamayabilirdi ama babam yapabilirdi. Fin de bunu biliyordu ve onun rahatladığını biliyordu.

Ona başka şekillerde de yardım edebilirse harika olurdu. "Kesinlikle," diye cevap verdi Dusty, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Clarisse başını yana eğdi. "Bu pek de bir iyilik gibi görünmüyor çünkü ben zaten bunu yapıyorum."

"Evet, hoşuna gitti mi? Fin ile her ne yapıyorsanız?" Clarisse belki biraz fazla hevesle başını salladı ama bu sadece Dusty'nin gözleri müthiş bir şekilde parladı. Dusty'nin gülümsemesi kocaman oldu ve Clarisse onun bu şekilde başını sallamasının sorun olmayacağını düşündü.

Dusty, "O zaman yapmaya devam et, ama belki... daha fazla," diye önerdi. "Daha fazla mı?"

"Onu içeri al," diye tavsiye etti. "Seni tanımasına izin ver." Clarisse bundan emin değildi.

"Ya bildiklerini beğenmezse?" diye sordu ihtiyatla. "Beğenecek."

"Emin misin?"

"Tatlım, sen bir kızsın, ben de bir kızım ve ikimizin de içinde doğduğu kızlar kulübünde, böyle bir konuda sana kötü bir tavsiye verseydim, kırbaçlanırdım," diye sıırttı ve "hak ederek" diye bitirdi.

Clarisse kendini tutamadı. Bu komik, gerçek ve tamamen doğuydu. Bu yüzden kıkırdadı.

Ve işi bittiğinde Dusty'nin gülümsemediğini gördü.

Yüzünde Clarisse'in kalbinin durmasına neden olan bir ifadeyle Clarisse'e bakıyordu ve "İşte orada" diye fısıldadı.

"Kim?" Clarisse fısıldayarak karşılık verdi.

Dusty eğildi ve cevap verdi: "Sen. Onu bana verdiğin için teşekkür ederim."

Ohmigod! Bu çok güzeldi.

Clarisse dudağını ve sonra mırıldandı: "Bir değil."

Sonra Dusty Holliday çok güzel bir şey yaptı. Babasından her zaman hissettiği türden bir şey. Bazen Hayır'dan. Bazen büyükanne ve büyükbabasından. Nadiren annesinden.

Elini kaldırdı, Clarisse'in yanağını kavradı ve nazikçe, "Onu daha sık dışarı çıkarmalısın. Baban onu özlüyor."

İşte o zaman Clarisse uzun zamandır anlayamadığı şeyi anladı. Babasıyla arasında tuhaf giden şeyin ne olduğunu biliyordu. Neden onu izlediğini. Neden onun yanında çok iç çekiyordu. Neden en kötüsünü yapıyordu ve yüzünde o bakış vardı.

Eve kötü notlar getirmesi ya da bütün öğleden sonra ödevini yapmak yerine televizyonun karşısında oturması onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve makyajını bozacağı için ağlamamaya çalıştı.

Ama dürüst olmak gerekirse, o da babasını özlemişti. Garaj kapısının açıldığını duydular.

Clarisse de "Babam " diye fısıldadı.

Ama Dusty'nin bildiğini biliyordu ve biliyordu çünkü Dusty'nin gözlerinin ısındığını ve ağzının yumuşadığını görmüştü. Ve Clarisse, Dusty'nin günlüklerinde okuduklarını Dusty'nin yüzünde gördü.

Dusty Holliday babasını severdi. Hem *de çok*. Clarisse Haines de onu severdi. *Hem de çok*.

"Evet," diye nefes aldı, sonra ayağa kalktı ve "Hadi gidip merhaba diyelim," dedi.

Clarisse harika makyajına son bir kez baktıktan sonra o da ayağa kalktı.

Ve Dusty Holliday'le birlikte babasına merhaba demeye gitti.

* * * * *

"Konuşabilir miyiz?"

Mike yan tarafına, aşağıya baktı ve mutsuz bir şaşkınlıkla Audrey'nin orada durup kendisiyle konuştuğunu gördü.

Ve hayır demek istedi. Gerçekten hayır demek istiyordu.

Çünkü bütün günü çalışarak geçirmişti. Çalışırken de kızı ve sevgilisinin günü birlikte geçirmeleriyle ilgili her şeyin yolunda gitmesini umuyordu. Eve döndüğünde Clarisse'in susmuş olduğunu ve Dusty'nin de kızının nesi olduğunu merak ettiğini düşünmüyordu.

Eve şekilde gelmedi.

Garajdan içeri girdiğinde Clarisse'in bir manken gibi merdivenlerden indiğini gördü.

Kör değildi. Kızının güzel olduğunu biliyordu ve bu tamamen önyargı değildi. Ama makyajı etkileyiciydi, neyse ki onu çok yetişkin göstermeyecek şekilde yapılmıştı. Ama çok iyi görünüyordu.

Ve bu, zaten cidden rahatsız edici olan bir sürü genç kız saçmalığıyla uğraştığı için rahatsız ediciydi. Ama kızın gözleri parladığı için bu duyguya kapılamadı.

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve uzun zamandır görmediği hafif bir adımla merdivenlerden aşağı zıplıyordu. Ve tüm bunları, yarım saat içinde sinir krizi geçirdiği ve hemen ardından sessiz bir melodrama büründüğü bir sabahtan sonra yapıyordu.

Dusty'nin sırtarak onu takip etmesi ruh haline yardımcı oldu. Bunun nedeni Dusty'nin evinin merdivenlerinden rahat ve doğal bir şekilde, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi iniyor ve bu çok hoşuna gitmişti. Çocuklarıyla ve özellikle de kızıyla geçirdiği zamandan keyif aldığı belliydi.

Arka taraftaki büyük odaya girip Dusty'nin yaptıklarını görünce keyfi iyice yerine geldi.

Gümüşü beyaz, ışıltılı mor ve parlak siyah balonlardan oluşan devasa demetler her yere yerleştirilmiş uzun iplerden uçuyordu. Mor ve siyah renkte ustalıkla bükülmüş flamalar tavanı boydan boya kaplıyordu. Parlak siyah, plastik bir masa örtüsü yemek masasını kaplıyordu ve masa ay ve yıldız şeklinde gümüş ve mor konfetilerle süslenmişti. Masanın üzerinde gümüş, siyah ve mor folyo tellerden yapılmış, özenle tasarlanmış bir orta süsü vardı. Mor, gümüş ve siyah plastik tepsiler ve kaseler, yemek masasının üzerinde duran ve odanın dört bir yanına dağılmış atıştırmalık yiyeceklerle doluydu. Tabak ve peçete yığınları da masanın etrafına yerleştirilmişti. Bir de kremsi kıvrımlarla ustalıkla süslenmiş, son derece uzun bir pasta vardı. Kenarlarına serpiştirilmiş minik gümüş şeker topları, koyu mor krema girdapları ve ince, sanatsal kıvrımlar ve minik siyah noktalarla süslenmişti. Son olarak, Dusty'nin çok sayıda girdap içeren alışılmadık, karmaşık el yazısıyla, üstüne siyah renkte "Mutlu Yıllar, Rees" yazılmıştı.

Tanrım, eğer o pastayı satın alırsa küçük bir servet ödemek zorunda kalacaktı. Ve eğer tadı görüldüğünün yarısı kadar iyiye, muhteşem olurdu.

Bir buçuk saat sonra tadının görüldüğünün yarısı kadar bile güzel olmadığını fark etti.

Tadı daha güzeldi.

Dusty yalan söylemedi. Kadını pişirebiliyordu.

O sırada, odaya girdikten yaklaşık yarım saniye sonra ve henüz her şeyi tam olarak kavrayamamışken Clarisse'in neredeyse bağırdığını duydu: "Pasta beş katlı! Beş! Her biri ikiye on kat oluyor! İçi krema dolu!"

Kızına baktı ve uzun zamandır onu bu kadar heyecanlı görmemiş, sesini bu kadar geveze duymamış, gözlerindeki o katıksız mutluluk ışığını görmemişti, daha fazla ne istediğini bilmiyordu. Ona sarılmayı. Ya da Dusty'yi su içmeye götürüp ona başka bir şey vermeyi.

Kızına sarıldı.

Sonra kadınına söz veren bir bakış attı. Kadın bunu kaçırmadı ve hoşuna gittiğini de saklamadı.

Dusty daha sonra No'yu mutfığa götürdü, böylece ısıtılması gereken yiyeceklerle ilgilenebileceklerdi ve Clarisse onun elinden tuttu ve ona Dusty ile geçirdiği günü tek tek anlatarak odanın içinde gezdirdi.

Bu bilgi makyajının neden farklı olduğunu da içeriyordu. Dusty yaptı.

Hoşuna gittiğini söyleyemezdi. Bunu kızına da söyleyemezdi.

Reese on dört yaşına geldiğinde makyaj yapmasına izin verilmişti. İlk denemeleri çok iyi değildi, bu da kendi kendine öğrendiği anlamına geliyordu ve muhtemelen annesi ona yol göstermemiştir. Neyse ki, sonunda incelikli olmanın doğru yol olduğunu öğrenmişti.

Kendisi kız değildi ama kızın olayı anlatış şeklinden Dusty'nin güzelliğine sahip bir kadınla oturup makyaj yaptırmanın genç kızlara özgü bir davranış olduğunu anladı.

Kesin olan bir şey vardı ki, Dusty görevinin çok ötesine geçmiş ve bunu yaparken de kızının, annesinin o sabah onu uğrattığı hayal kırıklığından duyduğu öfke ve acıyı tamamen silmişti.

Çok geçmeden müzik başladı ve çocukları taşıyan ya da bırakan arabalar gelmeye başladı. Mike üç yıl önce kızının doğum günü partilerinde artık bulunmasına gerek olmadığını öğrenmişti. Ancak bu yıl, erkek çocukların davet edilmesine izin verdiği ve Clarisse de No'nun bazı arkadaşlarını davet etmesine izin verdiği için, refakat etmek üzere yanında olacağını açıkça belirtmişti.

Aile üyeleri arasında Audrey ve Audrey'nin kız kardeşi, Mike'ın eski karısından biraz daha fazla sevdiği Brooke da vardı. Brooke geldi ve Clarisse'e yüz yirmi dolarlık bir kot pantolon hediye etti. Mike, bir gün önce ona da aynı pantolonu alıp verdiği için fiyatını biliyordu. Bu, Clarisse'in değişim için alışveriş merkezine gideceği anlamına geliyordu. Mike'ın dört gözle beklediği bir şey değildi çünkü Clarisse genellikle takas yapardı.

Brooke kız kardeşine bir nebze de olsa moral vermek için yeterince uzun süre kaldıktan sonra ona eliyle işaret yapmadan parmak işareti yapan bir bakış attı ve neyse ki evden siktir olup gitti.

Ve Brooke'tu.

Audrey'nin anne ve babası kızlarına ne bir hediye göndermiş ne de gösterme zahmetine katlanmıştı. Yine de Mike, Audrey'nin böyle olmasının bir nedeni olduğunu düşündü. Ailesi pek iyi değildi ve iki kızları olduğunu sık sık unutuyorlardı, bu yüzden beş torunları olduğunu da kesinlikle unutmuşlardı.

Ailesi, çoğu karavandan daha büyük olan devasa karavanlarıyla kışı yerden para gönderdi. Uzun süre yerlerinde kalmadılar ve onlarla son konuştuğunda San Diego'nun dışında bir yerdeydiler. Nisan sonuna kadar Indiana'ya yaklaşmamışlar. Reese'yi seviyorlardı ama tek bir kar tanesine bile katlanacak kadar değil.

Gönderdikleri para miktarı bunu telafi etti.

Merry'nin yanında kız kardeşi Rocky'yi de getirmesi büyük bir heyecan dalgasına neden oldu. Rocky okulda öğretmendi, güzeldi, şıktı ve her çocuğun çok sevdiği bir öğretmendi. Rocky, Audrey'nin tek başına bir köşede durmasını engellemekle görevliydi çünkü Audrey, Mike'ın onunla konuşmasına izin vermiyordu. Ve Mike, Dusty'nin Audrey'ye doğru yürüyüp kendini tanıtmalarını engelleyecek kadar hızlı olmasa da (ki Audrey bunu yaptı, sonra hemen uzaklaştı) Dusty'nin onunla daha fazla zaman geçirmesine izin vermiyordu, bu yüzden eğer Audrey ona yakın değilse, Mike ona yakınlaşıyordu.

Audrey'nin Reese'ye neden orada olmak istediğini söylediği bir muammaydı. Onun anlamsız protestolarından biri olarak

Ayrıldıklarından beri tek bir partiye bile gitmemişti. Pastayı bıraktı ve hepsi bu. O güne kadar Mike'ın evine bile gitmemişti.

Dahası, neden gelmek istediğini söyleyip sonra da Reesee için her şeyi berbat ettiğini Mike anlamadı.

Ve son olarak, yarım saat geç geldiğinden beri ona yaklaşmak için bekliyormuş gibi bakıyordu. Neyse ki uzak durmak zorunda kalmıştı. Çünkü ocuklar sürekli gelip Reesee'ye hediyeler veriyor, o da hemen açıp "Bak baba!" diye bağırıyordu. Ya da Dusty yaklaşıyor, çok yakın durmuyor ve ara sıra parmaklarının arkasını Reesee'nin parmaklarına değdiriyordu. Ya da Merry, Mike'ın ocuk kahkahalarının dűřük, anlamlı kalibresinden bilmek istemediğini bildiği şekillerde bazı çocukları eğlendiren havalı, polis, sözde amca olmaktan vazgeçer ve Mike'la takılırdı.

Ama şansı .

Dusty, Rocky'nin peşinden cips poşetlerini yenilemek üzere mutfağa gitmiş, Merry de bir telefon gürűmesi yapmak üzere ön tarafa çıkmıştı. Bu Mike'ı Audrey'e karşı açıkta bırakmıştı.

Mike onun gözlerini yakaladı ve sessizce şöyle dedi: "Bu sabah o saçmalığı yapman ve neredeyse kız arkadaşımın hayatını mahvedecek olman seni řu anda en sevdiğim kiři yapmıyor, bu yüzden muhtemelen seninle konuşmama izin verme tenezzűlűnde bulunmanın zamanı değil."

Sonra kız bir an için rahatsız olmuř gibi gürűnűp yumuřak bir sesle, "Mike, gerçekten önemli," diye sorunca bakıřlarına engel olamadı.

Saçı műkemmел, makyajı műkemmел, kıyafeti műkemmелdi ve son derece řık giyinmiřti. O, Dusty, Merry, Rocky ve odadaki her bir ocuk gibi kot pantolon giymiyordu. űtűlenmiř, geniř paçalı bir pantolon, muhtemelen bir kol ve bir bacađa mal olan bir bluz ve satın aldıđı için üç yüz doların üzerinde olduđunu bildiđi ayakkabılar giyyordu.

Audrey Haines için tam olarak böyle giyinmekten başka neyin önemli olduğunu hayal bile ve bunu gerçekten öğrenmek istemiyordu.

O anda bildiği řey, onun da boşanan ve adını kaybeden diğer kadınlar gibi olmasını dilediğiydi. O ana kadar bunu pek dűřünmemiřti. Onu ortadan kaldırılmış görmek, bir parçası değil

Dusty iki kez evindeyken kızlarının partisine herhangi bir şekilde katılmıştı, ilkinin silmek istemişti, bugün ise sonsuza dek hatırlamak istiyordu, evindeki iki bekar, yetişkin kadından birinin adını taşımasını istemiyordu.

"Beş dakika," diye izin verdi ve onun omuzlarının rahatlamasını izledi.
Ne oluyor lan?

"Teşekkürler, Mike," o fısıldadı sonra sordu,
"Bir daha Biz yukarı çıkalım mı?"

Kahretsin, hayır, yukarı çıkmıyorlardı. "Arka
güverte," diye homurdandı.

"Ama hava soğuk," diye belirtti.

"O zaman hızlı konuş," diye
karşılık verdi.

Onun gözlerini tuttu. Sonra pes etti.

Teslim oldu. Kavga etmeden ya da şirret bir yorum bile
yapmadan. Ciddiyim.

Ne oluyor lan?

Adam önden gitti, kadın da onu takip etti ve dışarı çıktılar.

Kapıyı kapattı ve ne yazık ki içeriden kolayca görülemeyecekleri
şekilde güverteden aşağı indi.

Siktir et onu.

Audrey'i tanıdığı için, büyük olasılıkla olay çıkaracak bir seçenekten
başka çaresi olmadığından, onun bu tür şeyler yapmasından nefret
ediyordu ve çocukları için bunu yemek zorundaydı.

Yaklaşmayı bıraktığında ona hemen, "Beş dakika Audrey," diye
hatırlattı.

Başını salladı ve "Benim için işler değişiyor Mike" dedi. Adam
yanıt vermedi.

Devam etti. "Yeni bir işim var. Bu daha çok kazandırıyor."

On beş yıl boyunca hiç deneyimi olmadığı için biraz sıkıntı çekmiş ama
sonunda Indianapolis'te büyük bir hukuk firmasında resepsiyonist olarak
bir iş bulmuş. Maaş bok gibiydi ve söylendiğine göre nefret ediyordu.
Daha da kötüsü, işe gidip gelme ve park etme masrafları kazandığı az
miktaradaki parayı da tüketiyordu.

Yine yanıt vermedi çünkü çoğunlukla umursamıyordu.

"İki ortağın sekreteri. Maaş neredeyse iki katı."

Mike hiçbir şey söylemedi.

Devam etti. "Geçen hafta başladım ve bu yüzden bugün partinin izini kaybettim çünkü bu kolay bir iş değil. Gerçekten çok yoğun ve deneme süresindeyim. Şirketteki pek çok kız bu işi istedi ve deneme süresi kısa, sadece bir ay. İş kaybetmemek için iyi iş çıkarmalıyım."

Konuşmayı kesti. Mike hiçbir şey söylemedi ama ona bunları neden anlattığını merak . Umurunda değildi ve kazandığı fazladan parayı ona harcayacaktı.

"Ben... şey," diye devam etti, "büyük bir dava var ve bugün işe gerekiyordu. Bunu yapabilmem iyi bir şey. Daha küçük çocukları olan diğer bazı kadınlar bunu yapamıyor. Yani bu iyi bir şey. Ve fazla mesai."

Mike sadece ona baktı.

Nefesini tuttu ve "Neyse, kira kontratım gelecek ay bitiyor ve Indianapolis'te bir ev tutacağım" dedi.

Mike'ın vücudu gerildi. Bunu gördü ve konuşmaya devam etti, bu sefer hızlıydı. "Buldum, daha güzel ve üç yatak odası var."

Indianapolis sadece 15 mil uzaktaydı. No iyi bir şofördü. Aptalca şeyler yapabilirdi, o bir çocuktı. Ama çok pratik yapıyordu ve kız kardeşini seviyordu, bu yüzden o arabadayken aptalca şeyler yapmıyordu.

Ve Indy harika bir şehirdi. Ama bir şehirdi. O kadar da iyi olmayan bazı bölgeleri vardı ve Mike, çocuklarının onunla birlikteyken kalmak zorunda kalacağı, yaşamak için güvenli olmayan bir bok çukurunu seçmemiş olmasını umuyordu.

"Düşündüm ki... gelip görebilirsin. Çok güzel, Mike. Ciddiyim. Güvenlikli bir site falan değil ama güvenli. Sessiz bir yer. Batı tarafında, The 'Burg'a çok yakın."

"Bana adresi mesaj at. Bir uğrayayım."

"Birimimi görebilirsiniz. Zaten açık. Sizinle orada buluşabilirim," diye teklif etti.

Şimdi. Ciddiyim.

Ne oluyor lan?

"Görmeme gerek yok. Arabayla geçerim," diyerek reddetti. Kadın onu inceledi. Sonra usulca "Tamam" dedi. "İşimiz bitti mi?" diye sordu.

Bir nefes daha aldıktan sonra yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti ve "Ben... kendim hakkında birkaç şey öğreniyorum" dedi.

Müthiş.

Bu saçmalığa ihtiyacı yoktu. Hepsini daha önce duymuştu. "Audrey -"

"Hayır," dedi hızla, eli adamın ön kolunu sarmak için uzandı.

Bir adım geri çekilip elini bırakırken aynı anda ona baktı.

Adam tekrar kadına baktı ve kadın konuşmaya devam etti. "Sadece bu sabah Clarisse'i üzmemek istemediğimi bilmeni istedim. Bunun için özür dilerim. Ama ben... şey, bir şeylere devam etmeye çalışıyorum ve benim yaşımda yeniden başlamak çok zor -"

Mike onun sözünü kesti.

"Bok yok mu?" Kadın irkildi ve dudağını ısırıldı.

"Bana üzgün olduğumu söyleme. Reese'e söyle," diye devam etti. "Yaptığın saçmalıklar beni şaşırtmadı. Hayal kırıklığına uğradı, hayal kırıklığına uğradı ve üzüldü."

"Üzgün olduğumu zaten söyledim ve yine de ona iyi davranmışsın gibi görünüyor."

"Ben yapmadım. Dusty yaptı," diye karşılık verdi Mike ve kız gözlerini kırıştırdı. "Dusty, şu sarışın olan mı? Senin, uh... randevun mu?"

"Sarışın için evet, randevu için hayır. O benim randevum değil. O başka bir şey yoksa orada kızımızla birlikte aldığı plastik kaseleri dolduruyor ve kızımızla birlikte yaptığı on katlı pastadan parçalar kesip dağıtıyor olmazdı."

Kız başını sallarken bile gözlerinden anlamadığı bir şey geçti ve sonra kızın "Devam ediyorsun" derken yüzünün kapanışını izledi.

"Kesinlikle," diye cevap verdi gecikmeden.

Ona baktı ve bu sefer o da gördü. Acı gözlerinden fışkırıyordu.

Siktir et onu.

Onun da bu saçmalığa ihtiyacı yoktu. "Şimdi bitti mi?" diye sordu.

"Ben sadece, hayır... değiliz. Sadece hayatımda iyi değişiklikler yapmaya çalıştığımı bilmenizi ve bana karşı sabırlı olmanızı istiyorum. Sor

Çocukların bana karşı sabırlı olmalarına yardımcı olman için."

"Bunu daha önce de duymuştum Audrey," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum Mike," diye fısıldadı, sonra başını yana eğdi ve fısıldamaya devam etti, "Ama daha önce üzerine düşebileceğim bir sen vardın. Artık buna sahip değilim. Ve ben... Üzgünüm, daha önce... yapmalıydım... ama şimdi başka seçeneğim yok."

"O zaman da yapmamıştın," diye Mike bariz olanı işaret etti. Bir kez daha derin bir nefes aldı. Sonra başını salladı.

"Şimdi işimiz bitti mi?" diye tekrarladı.

"Evet, Mike."

Cevap vermedi.

Ondan uzaklaşıp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı, onun için tuttu ve Dusty'nin gözlerinin kendisine doğru geldiğini gördü. Daha Audrey'nin kapıya geldiğini görmeden başını ona doğru salladı. Dusty onun yüzünü okumuş olmalıydı çünkü ona hiçbir şey vermeden başını çevirdi ve böylece Audrey içeri girdiğinde gözleri doğrudan Dusty'ye yöneldiğinde ona da hiçbir şey vermemiş oldu.

"Baba! Ohmigod! Bak!" Mike kapıyı arkasından kapatırken Clarisse bağırdı. Mike ona doğru baktığında Clarisse'in elinde geniş, damgalı, kısa, taba rengi, üzerinde çıtçıtlı olan bir deri kayış tuttuğunu gördü. Clarisse "*Harika* bir bilezik değil mi?" diyene kadar ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bunu bana Dusty verdi! İstedğim *bluzla* ve *en havalı tokayla birlikte*. Bak!" diye bağırdı, deri şeyi sehpanın üzerine bıraktı ve Mike'a hiçbir şey ifade etmeyen ama kızının harika olduğunu düşündüğü belli olan büyük bir tokayı aldı. "Ve bana makyaj malzemesi almış!"

"Harika, tatlım," diye Mike.

Clarisse'in mutlu gözleri Dusty'ye kaydı. "Teşekkürler, Dusty!" "Bir şey değil, bebeğim."

Mike, Reese'nin arkadaşlarından birinin ona yakın bir yerden yüksek sesle, "O... acayip... havalı," diye fısıldadığını duydu. "Bebeğim' diyor ve kulağa gerçekmiş gibi geliyor, tamamen havalı görünmeye çalışmıyor. Botlarını gördün mü?"

"Evet, Rees *atları* olduğunu söylüyor. Tam bir bomba. Bir rock yıldızı gibi giyiniyor," diye yanıtladı arkadaşı.

Mike kızlardan uzaklaşmaya başlarken dudakları seğiriyordu ama bunu yaparken Audrey'nin yüzünün solduğunu fark etti ve hızla ayaklarına baktı. Duymuştu.

Audrey'den hiç böyle bir tepki görmemişti ve bu onu da tedirgin ediyordu. Belki de öğreniyordu. Belki de öğrenmeye çalışıyordu ama sonra başarısız oluyordu. O buna alışkındı. Sadece çocuklarının, onun hayatıyla ilgili yapmaya çalıştığı her neyse, onu çiğneyip geçmemesini umuyordu.

Dusty'ye vurdu ve bir kolunu onun omuzlarına doladı, aynı anda No da Fin'in peşinden odaya girdi.

Dusty onun yanında doğruldu ve tüm odanın havası değişti.

Kızı güzeldi, arkadaşları güzeldi ve oğlu da popülerdi. Dolayısıyla, bu bir fıçı bira partisi olmamasına ve yetişkinlerin görünür olmasına rağmen, salon tıklım tıklımdı ve amigo kızlar, basketbol ve futbol oyuncular ve birinci sınıftan üçüncü sınıfa kadar bir dizi yaş grubu vardı.

Fin, partinin havalılık faktörünü açıkça önemli ölçüde artırdı.

Mike o ana kadar The 'Burg'un lise hiyerarşisini bilmiyordu. Ama o anda, Finley Holliday'in üçüncü sınıf öğrencisi olmasına rağmen kral olduğunu biliyordu.

Gözlerinin doğrudan Reese'ye gitmesi ve ardından ayaklarının onu oraya götürmesi, otuzdan fazla çocuğun önünde kimi kraliçesi yapmak istediğini ilan ettiği anlamına geliyordu.

"Siktir," diye mırıldandı nefesinin altında ve Dusty'nin kıkırdadığını duydu ama gözlerini başını arkaya eğen kızından ayırmadı ve dudaklarının "Hey," kelimesini oluşturduğunu gördü, Fin'in dudakları da "Hey," kelimesini oluşturdu. Sonra Fin uzanıp kızının elini tuttu ve bırakmadan önce hızlıca sıktı.

Tanrım, ortada taç falan yoktu ama yine de Mike, Fin'in az önce bir taç giyme töreni gerçekleştirdiğini biliyordu.

"Genç kızlar aşığı," diye mırıldandı Dusty ve Mike gözlerini olay yerinden ayırıp Dusty hakkında fısıldaşan kızlara baktı. Bakışları Fin ve Reese'ye takılmıştı, hararetiliydiler, yüzleri kızarmıştı ve kendilerini yelpazelemekten ancak alıkoyabiliyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Siktir," diye tekrarladı Mike ve Dusty'den bir kıkırdama daha aldı.

Nedense Audrey'e baktı ve onun düşünceli gözlerle kızını ve Fin'i izlediğini gördü. Kızgın görünmüyordu. Memnun görünmüyordu. Meraklı da görünmüyordu. Sadece düşünceli görünüyordu.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve neyse ki Merry, Rocky'nin yanına geldi ve onun aklını başından aldı.

Beş dakika sonra Audrey çocuklarıyla vedalaşmak için içeri girdi ve Mike'ın Dusty'yi hâlâ yanında tutup kolunu omuzlarına atarak uzaklaşmasına sadece bir göz attı.

On beş dakika sonra, Rocky ve Merry yola çıktılar.

Yirmi dakika sonra, araba kervanı araba kullanamayan çocukları almaya başladı.

Bundan yarım saat sonra, No'nun grubundaki iki arkadaşı dışında arabaları olan herkes gitmişti. Odasında çalışıyorlardı ve iyi oldukları için sesleri de iyiydi.

Rocky ve Dusty dağınıklığı en aza indirmişlerdi ve Rocky gittikten ve çocuklar uzaklaştıktan sonra bile Dusty çalışmaya devam etti.

Sonunda, süslemeler ve ciddi bir süpürme ihtiyacı dışında temiz bir evi vardı. Üst kattan rock müzik geliyordu. Kadını alt kattaki kanepede yanına sokulmuştu. Ve akıllı Fin ve Reese'nin beş dakika önce ceketlerini giyerek ortadan kayboldukları güvertede idi.

Dusty kulağına, "Yan odada belalı Burg polisi Mike Haines varken ilk üssü bile deneyemeyecek," diye fısıldayınca başını çevirip ona odaklandı.

"Yapmasa iyi olur," diye cevap
verdi Mike. "Yapmayacak,"
dedi ona.

Mike iç çekti.

Sonra Fin'in derin kahkahasının dışarıdan içeri süzüldüğünü duydular ve Dusty onun yanında tamamen hareketsiz kaldı.

Adam kızın şok içinde donup kalmış yüzüne baktı.

"Ne?" diye sordu ve gözleri ona kaydı. "Fin her
zaman gülmez. Ama güler."

Mike, "Demek güldü," diye belirtti.

"Fin her zaman gülmez. Ama güler. Ve annem bana Fin'in babası öldüğünden beri, gitmeden önce fark ettiği kadarıyla, hiç neşeli bir anı olmadığını söyledi."

Mike bu derin duyguyla ona baktı. Oğulları ona bakarken Darrin Holliday'in kalbini çalıştırmaya çalışan adam olarak hissetmişti bunu. Bunu bir baba olarak hissetmişti. Ve bunu aynı zamanda polis olan bir baba olarak hissetmişti.

Dusty, "Kızınız az önce kendine harika bir deri bileklik daha kazandı," dedi.

İşte o zaman Mike patlattı.

* * * * *

"Ne?" Soğuk ve karanlık gecede Clarisse'in yanında bir şezlongda oturan Fin sordu ve Clarisse ona odaklandı.

"Babam gülüyor," diye cevap verdi.

"Ne?" Fin tekrarladı.

"Babam gülüyor."

"Ne olmuş yani?"

"Babam her zaman gülmez. Ama güler." "Evet ve az önce güldü."

"Babam her zaman gülmez," diye tekrarladı. "Ama güler ve bu şekilde değil."

"Bu nasıl bir şeydi?" Fin sordu, sonra Clarisse gülümsediğinde göğsünde garip bir şey hissetti, dümdüz, kocaman, tam yüzüne doğru ve her zaman onun güzel olmadığını düşünmüştü.

Ama .

Çok güzeldi. Ve yüzü o günkü gibi makyajlı değildi, bu yüzden gerçek bir model gibi görünüyordu.

Çok güzeldi.

Sonra o muhteşem yumuşak sesiyle cevap verdi, ama bu sefer farklıydı.

Mutluydu.

"Sanki mutluymuş gibi."

Tanrım, onu öpmek istiyordu. Onu gerçekten öpmek istiyordu.

Ve dün on beş yaşına girdi. Artık *tamamen* onu öpebileceği bir bölgedeydi.

Onu öpmedi.

Onun yerine, "Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

Başını yana eğdi, "Dışarı çıkmak mı?"

Kahretsin, Clarisse Haines, çok havalıydı. Daha birinci sınıftaydı ama diğer kızlardan, hatta birlikte olduğu üç son sınıf öğrencisinden bile çok daha fazla şey yaşıyordu. Çoğu zaman geride durur, onun kendisine gelmesini sağılardı. Sessiz ve gizemli olmak, her zaman onun kulağını çınlatmamak. Kızın ilgisini çektiğini bilecek kadar yaklaşıyor ama kızın ağzını sulandıracak kadar değil. Hamlelerini yapmasına, oyunlarını oynamasına izin vermek, ilgisini çekecek kadar karşılık vermek ama gerçekten hiçbir şey vermemek.

Bu öğleden sonra hariç. Bu öğleden sonra farklıydı. İki kez onun elini tuttu ve bırakmadı. Sadece birkaç saniyeliğine ama yaptı. Ve adam konuşurken gözlerine bakıyordu, sanki söyledikleri gerçekten umurundaymış gibi. Sanki onun için bir anlamı varmış gibi. Sanki onun konuşmayı bırakmasını istemiyormuş gibi. O da daha çok konuştu, ona Dusty teyzesiyle geçirdiği günü ve ne kadar havalı olduğunu düşündüğünü anlattı.

Yani, zamanı gelmişti. On beş yaşındaydı. Babası teyzesiyle görüşüyordu. Ona işaretler veriyordu.

Zamanı gelmişti.

"Evet, bir randevuya çık."

Fiziksel olarak geri çekildi, birkaç santim geriye kaydı ve başka şekillerde de, bunu yüzünde gördü.

Kahretsin, doğru okumamış mıydı?

"Babam on altı yaşına kadar biriyle çıkamayacağımı söylüyor," diye fısıldadı ve adam bunu duyabiliyordu, sesinde hayal kırıklığı vardı.

O da hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırmamıştı. Kahretsin, Bay Haines Debbie Teyze'yle birlikte sahneye çıkmadan önce Dusty Teyze'yle yaklaşık on dakika birlikte olmuştu. Dusty Teyze'yi korumak için böyle bir adım attıysa, kızını korumak için de aynı şeyi yapardı. Rees, biriyle çıkmak için on altı yaşına kadar beklemek zorunda olan tanıdığı tek kızdı. Ve bu da koca bir yıl demekti.

"Belki Dusty ile onunla konuşmak hakkında konuşabilirim," diye önerdi.

O önerdi.

Rees.

Fin ona sırtıttı.

Bu kesinlikle işe yarardı. Bay Haines teyzesinden hoşlanıyordu ve bunu bilmesinin tek yolu Debbie Teyze olayını ortaya atması değildi. Başka bir sürü işaret vardı. Hem de çok.

"Onunla konuşmak için iyi misin?" Fin sordu.

Kız başını salladı.

"Harika," diye mırıldandı.

Sırıttı ve sonra karanlık avluya baktı. Sonra bahçeye doğru seslendi, "Fin?"

"Evet, bebeğim."

Küçük bir iç çekiş duyduğuna yemin edebilirdi. Sonra "Ben..." dedi ve sustu.

Onun elini tuttu ve şezlongların üzerinde aralarında tuttu. "Ne var, Reese?"

Küçük bir iç çekiş daha mı duydu?

Sonra, "Gerçekten..." diye durakladı, "Dusty'nin atında seninle birlikte olmak *güzeldi*."

Evet, .

"Evet," diye mırıldandı ve elini sıktı. "Sence Dusty bunu tekrar yapmamıza izin verir mi?" "Kesinlikle."

"Harika," diye fısıldadı Fin'in elini sıkarak. Kadın sessizliğe gömüldü ve Fin de onunla birlikte sessizliğe gömüldü.

Sonra bir sitenin güvertesinde oturup, babası belki yirmi beş adım ötede dururken, birinci sınıf öğrencisi bir kızla el ele tutuşmaktan başka bir şey yapmadığını fark etti.

Ve güzel

hissettirdi.

Tanrım.

Rees sessizliği bozarak fısıldadı: "Babam geçen gece çok geç döndü."

"Evet," dedi Fin gülümseyerek, "fark ettim."

"Ertesi gün *gerçekten çok* mutluydu."

"Evet," dedi Fin yumuşak bir kahkaha atarak. "Dusty Teyze de öyleydi." Rees kıkırdadı.

Fin onun elini tekrar sıktı.

"Biz... vaftiz anneleri gibi bir ," dedi ve Fin kahkahayı patlattı.

Ress'in onunla birlikte güldüğünü

duydu. Bu da güzel bir histi.

Sonra dedi ki, "Oğullarımdan hiçbirine iyilik perisi olduğumu söylemeyin." "Dudaklarım mühürlü."

Fin yine usulca güldü ve karanlık bahçeye baktı, soğuk bir gecede bir sitenin güvertesinde oturmuş, babası yirmi beş adım ötede olan bir kızın elini tutuyordu ve bunu yaparken babasının Clarisse Haines'i tanıma şansına sahip olmasını dilediğini düşündü. Bay Haines ile arkadaş olan babası onu tanıyordu ama kendisi *tanımıyordu*.

Ve Fin onu tanısaydı, ondan hoşlanacağını düşündü.

Sonra belki de bunu bilmesi gerektiğini düşündü. Direkt olarak falan değil.

Ama bunu bilmeli.

Soğukta Clarisse Haines'in elini tutan Finley Holliday haftalardır yapmadığı bir şeyi yaptı. Annesinin annesi olduğu ve Bay Haines'in karda dizlerinin üzerinde babasını ayağa kaldırmak için çabaladığı o günden beri.

Fin, Darrin Holliday hakkında konuştu.

Ve o konuştukça eli Reese'nin elinde daha da sıkılaştığından, Reese'nin her kelimeyi dinlediğini biliyordu.

Onuncu Bölüm

Kirli

Homurdandım, elimden geleni yaptım ve Mike'ı sırt üstü yatağına yatırdım. "Ha!" diye güldüm yüzüne.

Bir nanosaniye sonra, Mike'ın tüm ağırlığı üzerimdeyken sırtüstü yatıyordum.

"Ne ?" diye sordu sırtarak.

"Ugh!" İnledim ve kalçalarımı olabildiğince sert bir şekilde yukarı kaldırdım.

Mike da onlarla gitti. Çabucak altına girdim ve kaçmaya başladım.

Mike'ın kolu ortama dolandı, beni aşağı çekti ve ön tarafı beni yatağa göbeğimden sabitledi.

"Söyle," diye kulağıma emretti. "Eğitim kamplarınız bok gibi."

"Kıçını tekmelemeyi bitirmedim," diye cevap verdim ve pozisyonumu ve son on beş dakikadır onun yatağında g reştiğimizi ve ciddi bir şekilde kaybettiğimi düşünürsek, sözlerim hem inatçı hem de gülünçtü.

Bunu biliyordu, kıkırdadığını hissettim ve duydum ve kolu beni sıktı.

"Söyle," diye tekrarladı.

"Hayatta olmaz!" Kalçalarımı yukarı iterek onu üzerimden kaldırmaya çalışarak tersledim.

Bu taktiksel bir hataydı çünkü elinin aşağı kayması ve beni bacaklarımın arasından kavrayabilmesi için yer açmıştı.

Sustum.

"Söyle," diye fısıldadı kulağıma ve ürperdim. Bu yeni oyun hoşuma gitmişti.

"Hayır," fısıldadım.

Eli yukarı kaydı ve parmakları kemerimde çalışmaya başladı.

"Söyle."

"Hayır."

Parmakları kotumun düğmesini açtı, sonra fermuarı indirdi. "Söyle, Angel."

"Hayatta olmaz, bebeğim."

Eli kot pantolonuma ve k lotuma girdi, parmağı tam yerine denk geldi.

Nefesim kesildi.

"Kaybettin," mırıldandı kulağıma, "kabul et." Bu kaybetmek gibi hissettirmiyordu. Hiç benzemiyordu.

Cevap vermedim.

Parmağı kıkırdadı ve ben de istemsizce de olsa boğazımdan bir miyavlama buna karşılık verdim.

Dudakları kulağımın altındaki deriye gitti ve "onu bana" diye fısıldadı.

Neyi kastettiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu, benden daha güçlü olduğunu kabul etmemi mi (ki bu başlamadan belliydi) yoksa başka bir şeyi mi?

Ona başka bir şey verdim.

Kıçımı kaldırıp kasıklarına bastırdım.

Dişleri kulağımın altındaki deriyi ısırđı.

İçime bir ateş düştü.

Böylece çocukluk aşkı, iyi adam, mükemmel baba, sorumlu vatandaş, cesur polis Mike Haines hakkında yeni bir şeyler öğrenmeye başladım.

Kirlenebilirdi.

Bunu biliyordum çünkü ben kıcıımı onun kasıklarına bastırırken o da kasıklarını kıcıma bastırıyordu. Bütün bunları parmağıyla bacaklarımın arasında sihir yaparken aynı anda ağız ve dili boynumun derisinde vahşi ve harika şeyler yaptığı için bilmiyordum.

Ciddi bir şekilde ateşlenip rahatsız olduğumda ve eli bacaklarımın arasından kaybolduğunda bunu anladım. Bir itiraz sesi çıkardım, boynumu büküp ona baktım ve seksi, karanlık gözlerinin bana baktığını gördüm ve bir elini sırtıma koyduğunu hissettim.

Sonra da "Ben seni hareket ettirmedikçe sakın kıpırdama" diye emretti. Tanrım, bu ateşten de ateşliydi.

O kadar sıcaktı ki konuşamadım. O yüzden başımı salladım.

Elleri kazağıma gitti, kabaca yukarı çekti, kollarım onunla birlikte zorlandı ve sonra gitti. Sonra sütyen askımın hissettim, bir omuz askısı kolumdan aşağı çekildi, sonra diğer askıda çekildi. Sonra güçlü bir çekişle kot pantolonum gitti. Külotum da aynı şekilde ve birden Mike'ın kuşkusuz muhteşem, korkunç derecede pahalı ve büyük kızak yatağında karnımın üzerinde çıplak kaldım.

O bir şey yaparken yatak da onunla birlikte hareket etti, seslere bakılırsa kıyafetlerini çıkarıyordu ve yemin ederim, bizi oraya getiren her şey, Mike'ın emri ve onun soyunmasını dinlemek beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi.

"Bacaklarını aç ve kıcını kaldır, Dusty." diye homurdandığını duyduğumda daha da yaklaştım.

Hiç gecikmedim. Bir saniye bile.

Sonra beni örttüğünü hissettim. Bir koluyla yatağın bir tarafına, diğer eliyle altıma girdi ve tam hedefe odaklandı, siki içime girerken parmağı klitorisime çarptı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kıcıımı daha yukarı kaldırarak.

"İşte benim kızım," diye homurdandı ve sonra beni sikmeye başladı ve bunu *gerçekten* çok sert bir şekilde yaptı.

Mike'la ilgili her şeyin harika olduğunu düşünüyordum ama Mike'ın bu yeni yönü harika ötesiydi. Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum ve anlamaya çalışamayacak kadar tahrik olmuşum.

"Daha sert, bebeğim," diye yalvardım ve o da bana verdi, hem daha derine, daha hızlı sürüyor hem de daha sert bastırıyor, daha hızlı yuvarlanıyordu. Boynum geriye eğildi ve boğazımdan daha fazla miyavlama kaydı.

Tanrım, çok güzel. *Olağanüstü.*

Komodinin üzerindeki telefonumun çaldığını duydum.

Kahretsin! Hayır! Hayır! Neden? Neden, neden, neden, neden, ?

"Durma," diye yalvardım. "Kim olduğu umurumda değil."

Ama Mike'ın baktığını biliyordum. Bunu çünkü o zaman Mike hakkında yeni, inanılmaz derecede harika bir şey daha öğrendim.

Mike iyi bir adamdı, mükemmel bir babaydı, beni sert, kontrollü ve kirli bir şekilde becerebilen sorumlu bir vatandaştı ama aynı zamanda maço ve sahipleniciydi ve sinirlendiğinde, cidden sinirlendiğinde, *ateşliydi*.

Ve bunu, "Beni sikip atıyorsun," diye hırladığında öğrendim. "Mike, görmezden gel."

Ama yapmadı. Beni görmezden geldi. Eli bacaklarımın arasından çıktı ve uzun kolla komodine uzanırken bile içimde kaldı. Aramayı cevaplamak için başparmağını ekranımda kaydırırken garip bir elektronik klik sesi duydum ve sonra şok oldum ve itiraf etmeliyim ki, söylediği şeyle aşırı derecede gıdıklandım, konuşmaya başladı.

"Beni yakaladın ve Dusty'nin derinliklerine gömüldüğümde, onu sertçe becerdiğimde, yatakta yüzüstü yattığında, her vuruşu sevdiğinde beni yakaladığını bilmelisin ve bunu biliyorum çünkü benim için bir kedi gibi mırıldanıyor. Ve onu boşalttığımda, adımı söyleyecek. Bununla birlikte, işinizin bittiğini de bilmelisiniz. Eğer bunu anlamazsan, Rivera dışarıda kalacak ve bunu sana sonunda anlayacağın bir şekilde açıklayan ben olacağım."

Sonra çağrının kesilme sesini, telefonumun yatağın bir yerine çarpma sesini ve ardından Mike'ın

Elini tekrar bana doğru uzattı, kalçalarını içime sokuyordu ama dudakları kulağımdaydı.

"Geliyorsun, lanet olası adımı söylüyorsun." hırıliyordu ve hâlâ kızgındı. İkisini de sevdim. Hem de çok. "Evet, tatlım," diye nefes nefese kaldım.

Beş dakika sonra, emredileni yaptım, boynum geriye doğru büküldü, Mike'ın yüzü yan tarafa itildi, bir fısıltı olarak çıktı.

Sonra artık içimde değildi ve ben de artık karnımın üzerinde değildim. Sırt üstü yatıyordum, Mike'ın elleri dizlerimin arkasındaydı, dizlerimi yukarı itiyordu ve ağzı dizlerimin üzerindeydi, "Yüksekte tut," diyordu.

"Tamam bebeğim," kabul ettim, hâlâ bana verdiği yanığı hissediyordum.

Sonra ellerini omuzlarımın altına ve yukarı itti, böylece parmakları saçlarımdaydı, avuç içleri boynumun dibindeydi ve beni öperken beni becermeye devam etti.

Beş dakika sonra o da geldi, dudaklarıma doğru adımı fısıldadı.

Muhteşemdi.

Gömülü kaldı ama yüzünü boynuma götürdü ve dudakları orada çalıştı.

Bu hissettirdi.

Hareket etmedik, bağlantıyı kaybetmedik ve Mike dışarı çıkıp yeni bir şey yapana kadar uzun süre konuşmadık. Daha önce hiçbir sevgilisine yapmadığı bir şey. İnanılmaz bir şey. Sevdığım bir şey.

Beni kollarına aldı ve beni de yanına alarak yataktan çıktı. Sonra beni banyoya taşıdı ve lavaboya vardığımızda bacaklarımı nazikçe indirdi ama diğer kolunu etrafımda tuttu, hala titreyen bacaklarım yerleşirken beni yakın ve güçlü tuttu. Musluğu açtı, bir el bezi aldı ve lavaboya attı, tüm bunları yaparken beni hiç bırakmadı.

Benim başım geriye eğildi, onunki aşağıya eğildi ve birbirimizin gözlerini tuttuk.

Yemekte konuşmuştuk. Doğum kontrol hapi kullandığımı biliyordu. Beau'dan beri ondan başka sevgilim olmadığını biliyordu. Ben de biliyordum.

Benden önceki iki ay boyunca benden başka sevgilisi olmamış. Bu yüzden prezervatif kullanmamaya karar verdik.

Ve daha sonra yaptığı şeyle, bunu yaptığımıza zaten memnun olduğumdan daha çok memnun oldum.

Mike musluğu kapattı ve sonra gözleri hala benimkileri tutarken bezi aldı, suyu sıktı ve beni temizlemek için nazikçe bacaklarımın arasına bastırdı.

Dudaklarımı ayırdım ve gözleri dudaklarıma kaydı ve karardı. Bunda bir özen vardı, daha önce hiç deneyimlemediğim bir yakınlık. Bağımsız bir kadındım, uzun zamandır tek başımaydım ve buna aldırımyordum. Hem de hiç. Ama onun benimle ilgilenmesinden hoşlandığımı fark ettim. yetecek kadar bile benden uzak kalmak istememesi hoşuma gidiyordu. Nazik dokunuşunu sevdim.

Hepsini sevdim.

Bezi lavaboya geri attı, eğildi, beni kollarına aldı ve odaya geri taşıdı. Şifonyerine vardığımızda bacaklarım tekrar aşağı indi. Bir çekmece açtı, içinden tişört çıkardı ve başıma geçirdi. Başka bir çekmeceyi açıp bir çift , flanel pijama altı çıkarırken kollarımı içeri soktum ve aşağı doğru çektim. Onları yukarı çekti ve sonra tekrar kollarındaydım, bizi yatağa geri götürdü, ben kucağındayken yan tarafına oturdu, sonra uzandı ve beni üstüne yerleştirdi.

Bacaklarımız birbirine dolanmıştı, Mike tişörtümü yukarı çekiyordu, bir eli kıcımda, diğeri sırtıma sıkıca sarılmıştı ve "Şimdi öp beni tatlım" diye emretti.

Onu öpmeye karar verdim. Bunu yapmak istediğim için yaptım. Ayrıca Mike Haines'in bana yaşattığı tüm güzelliği yaşarken ağlamaya başlamamak için de yaptım.

İşim bittiğinde yüzümü boynuna bastırdım ve ona doğru gevşedim.

Mike'ın parmakları kıcımların derisinde hafifçe hareket etti. İç çektim.

Sonra dalga geçtim, "Bir sapıkla başa çıkmak için resmi protokol bu mu? Maço, belalı, sahiplenici alfa erkeği saçmalıkları söyleyip onu kızdırmak ve uçurumun kenarına göndermek mi?"

Mike'ın kıcımdaki eli sürüklenmeyi bıraktı. Parmakları sıkıca, sahiplenerek kavradı ve "Hayır, o çağrıyı bir polis olarak almadım. O çağrıyı, kadınıma lanet olası yatağımda ilk kez beceren bir adam olarak aldım ve ben bunu yaparken benim olan üzerinde hak iddia edemeyeceğini anlamayan başka bir adamın araması hoşuma gitmedi. Bu yüzden bir polis gibi düşünmedim. Kadınının benim için mırıldanmasını sağlamakla zevkle meşgulken bir pisliğin aramasına sinirlenen bir adam gibi düşündüm."

Karnım zıplıyordu ve bu güzel bir histi.

Başımı kaldırdım ve ona baktım.

Göbek atışları yaşamadığını çünkü mutlu görünmüyordu.

Ben de temkinli bir şekilde "Sanırım Beau'ydu." diye sordum.

"Evet," diye kestirip attı, gözleri benimkileri tutuyordu. "Arayan Beau'ydu." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Lanet olası Beau.

"Son olaydan sonra ondan haber aldın mı?" Mike sordu.

"Hayır," diye cevapladım.

"Kahretsin," diye mırıldandı, gözleri tavana kayıyordu. "Zaman tanıdı, sakinleşmene izin verdi, başka bir yaklaşım yapabileceğini düşünüyor."

Bunun doğru olduğunu anladım. Gerçi yeni numaramı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mike devam etti, hâlâ mırıldanıyordu, "Mesajı alamadım."

Ben de bunun doğru olduğunu düşündüm.

"Neyse ki binlerce mil uzaktayım," diye hatırlattım ve gözleri tekrar bana döndü. "Ve belalı, alfa erkek polis sevgilimle yan yana yaşıyorum ve Dusty Teyzelerini seven, babalarının av tüfeklerinin nerede olduğunu bilen ve onları kullanmaktan korkmayan iki genç oğlanla birlikte bir evde yaşıyorum."

Gözlerindeki öfke kayboldu, dudakları seğirdi ve "Evet" derken mırıldanmaya devam etti.

Beau hakkında konuşmak istemediğime karar verdim ve yüzümü onunkine yaklaştırıp fısıldadım: "Çok ateşliydi tatlım."

Elini kıcıma koydu ve koluyla beni sıktı. "Evet."

"Mega seksi gibi," diye devam ettim. Sırıttı.

Bitmedi, ona "Mega gibi, çizelgelerin dışında, hiç bu kadar sert, ateşli boşalmamıştım" dedim.

Kıkırdamaya başladı.

"Tüm bu iyiliğin altında kötü bir çocuksun," diye gözlemledim.

"Bunda kötü bir şey yok. Hiç orgazm olmadığın kadar sert boşaldın, bana öyle geliyor ki bu iyi bir şey," diye mantıklı bir şekilde cevap verdi Mike ve haksız da sayılmazdı.

"Geldiği yerde daha çok var mı?" diye sordum.

Sırıttı.

Sonra da "Bunu sevdin, dört gözle bekleyeceğin çok şey var" diye cevap verdi.

Harika bir haber. Ben

de sırıttım.

Başını kaldırdı ve beni usulca öptü.

İşi bittiğinde, yanağım omzuna yaslanacak şekilde yeniden konumlandım ve parmakları derisini çizmeye devam etti.

Ona doğru daha da gevşedim ve haftayı düşündüm.

Clarisse'in doğum günü partisinden sonraki Cuma gecesi idi. O hafta Mike'la iki kez Frank'te öğle yemeği yemiş, bir kez Mimi'de kahve için buluşmuş ve Çarşamba gecesi Mike ve çocuklarıyla akşam yemeğine gelmişim.

Ya da şöyle söyleyeyim, evine yürüyerek gidebilecek olmama rağmen Mike beni almaya geldi. Ama bunu yaptı çünkü çocuklarıyla birlikte yemek yedik, sonra da çocukları bizimle birlikte televizyonun karşısına kamp kurdu, böylece baş başa kalamadık.

Bu konudaki iyi haber, No ve Rees'in beni sevdiğinin açık olmasıydı. Rees kabuğundan daha da çıkıyor ve onunla bağ kurma çabalarım karşılık veriyordu.

Kötü haber ise Mike'ın beni çiftlik evine geri götürmesi ve arabasında öpüşmemiz dışında hiç yalnız zaman geçirmemiş olmamızdı. Bunu ateşli bir şekilde yaptık ama benim için yeterince uzun sürmedi. Bunun nedeni, ikimizin de iki etkilenebilir genç çocuğun teyzelerini ve yerel bir polisi yolda ateşli ve ağır bir şekilde sevişirken görmesini istemememizdi.

Böylece vedalaştım ve ilk kez yalnız uyumayacağımı dileyerek eve doğru yürüdüm. Yalnız uyumakla ilgili bir sorunum yoktu ve bunu yapmayı umursamıyordum. Bu, yatağında birilerinin olmasından hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu ve horlamadıkları sürece düzenli olarak hoşuma gidiyordu.

Ben bir sürtük değildim, ortaklarımı dikkatlice seçtim (o zamanlar yanlış olduğum kanıtlanana kadar düşündüm) ama uzun, kuru dönemlere katlanmaya istekliydim. Ki yaptım da.

Ama Mike'tan ayrı kalmayı sevmiyordum. Sadece bir gece onun kollarında uyumuştum ve onu da yaptım. Onun kollarında uyudum. Bu normalde rahat ettiğim bir şey değildi.

Mike'la bu doğal bir şeydi.

Uzun zaman önce gitmişti. Onu geri istedim.

Mike ağırdan alıyordu ve bunu zorunluluktan yaptığını anlıyordum. Yeni kız arkadaşının yedi gün yirmi dört saat çocuklarının gözünün önünde olmasını istemiyordu. Bunu anladım.

Berbattı.

Ama Mike da meşguldü. Mike'ın bana verdiği bilgiye göre maalesef Burg'da bir suç dalgası yaşıanıyordu. Ve garip bir şekilde mevcut ekonomiyle birlikte her büyümenin devam ettiği, dolayısıyla daha fazla insanın vergi ödediği düşünüldüğünde, Departman son zamanlarda kesintilere gitmişti. Neyse ki (bir nevi), bir süre önce kirli bir polis ayıklanmıştı ve tutuklandıktan sonra kovulduğunda (Mike'ın ağıkladığı gibi vurulduktan sonra oldu, kötü iş, şok edici derecede kötü), yerine yenisini koymadılar. Başka bir dedektif IMPD'ye geğtiğinde ve bir devriye polisi de dedektiflik sınavını geçip şehre taşındığında, onların da yerini doldurmadılar. Bunun zerine harcamaları azaltmak için daha fazla personel kaybını içermeyen başka yollar bulmaya karar verdiler.

Bu hem iyi hem de kötüydü. Mike bana kıdemi nedeniyle işinin tehdit altında olmadığını söyledi. Ancak The 'Burg büyüyordu, suç oranı artıyordu ve polisler vatandaşlarını korumakla görevlendirilmişti ancak bunu daha az insan gücü ve daha az kaynakla yapmak zorundaydılar.

Mike bunun felakete davetiye çıkarmak olduğunu açıkladı.

Suç dalgasının ilk kısmı Mike'ın "ufak tefek şeyler" olarak tanımladığı şeylerdi. Muhtemelen bir ya da birkaç ocuk, grafiti ve bazı vandalizm. Rastlantısal olsa da sürekliydi ve sonuncusu ve diğer işlerin öncelikli olması nedeniyle çocuklar yakalanmadan bir süredir devam ediyordu. Vandalizme uğrayan mülk sahipleri için onlar umursamıyordu polisler sınırlı kaynaklara sahipti,

personel ve diğ er  ncelikler. Sadece durdurulmasını istediler. Alec Colton ve Pat Sullivan bu davayı satın aldı.

İkinci kısım ise, The 'Burg'un ikamet ettiği Hendricks County'de ve Marion County'nin bizim il emizle kesişen batı yakasında meydana gelen hırsızlık olaylarıydı.

Mike'ın IMPD'nin yakaladığını düşündüğü, geçen Cumartesi günü dört saat boyunca defalarca sorguladıkları ve suçlu olmadığı ortaya çıkan kişi buydu.

Bir hayal kırıklığı.

Mike ve ortağı Merry, belli ki o dava üzerinde çalışıyorlardı.

Ve son olarak Mike, Burg'a uyuşturucu akını olduğunu açıkladı. Uyuşturucu alışılmadık bir şey değildi ama arz artıyordu.

Tüm dedektifler bu olay üzerinde çalışıyordu ve on sekiz aydır da çalışıyorlardı. Kasabaya taşınan ve savunmasız nüfusları,  niversiteye gitmemiş ve kasabada kalmış genç yetişkinleri ve lise öğrencilerini hedef alan iki yeni satıcının yerini tespit edip yakalamışlardı.

'Burg'un farklı bir nüfusu vardı. Çiftçi aileleri geri çekiliyor olsa da, hala işçi sınıfı vardı. Aynı zamanda alt ve düşük-orta gelirli kesimleri de vardı. Aynı şekilde orta ve üst-orta gelirli kesimler de. The Heritage ve diğ er üst düzey gelişmelerin yanı sıra Indy'de çalışan ancak nesiller önce işe yakın ancak şehirden uzak şirin bir çiftlik kasabasına yerleşen varlıklı ailelerden oluşan The 'Burg'un geleneksel elit kesimi ile birlikte, bu kesinlikle bir üst sınıf olduğu anlamına geliyordu.

Birdenbire gelirleri ve sorumlulukları olan ancak bunları nasıl yöneteceklerini henüz bilmeyen bu ailelerin çocukları ve genç yetişkinler hedef alındı.

Bir satıcıyı bulup yakaladıklarında, yerine yenisi geçiyor ve uyuşturucu gelmeye devam ediyordu. Bu yüzden stratejilerini değiştirdiler, satıcıyı tespit ettiler, satışları kontrol ettiler ama kaynakta değil alıcıda ve bunun beyni ortaya çıkaracağını umdular.

Ne yazık ki bu da işe yaramıyordu. Üst akıl iki askerini kaybetmişti. Daha dikkatli davranıyorlardı. Ve her ne kadar

Uyuşturucu, polisin varlığından bağımsız olarak aynı derecede yaygındı, satıcıların yaratıcı olmaya zorlanması nedeniyle çocukların bunları nasıl elde ettiklerini tespit etmek daha zordu.

Tüm bunlar, 'Burg'un gelişen bir metropol olmamasına rağmen, polislerin beklediğimden çok daha meşęul olduğu anlamına geliyordu.

Mike da dahil.

Bana gelince, Indiana'daydım ama satmam gereken çömlekler vardı çünkü ödemem gereken faturalarım . Bu yüzden de çalışmak zorundaydım ve her zamanki gibi çarkımın başında epey zaman geçirdim.

Bu arada Rhonda'yı çalışıyordum. Bu işe yaramıyordu.

Onunla ocuklar, geleceği ve çiftlik hakkında konuşmak için iki kez oturmuştum. Ama onunla mutfak masasında kahve eşliğinde konuşurken bile gözleri ve dikkati başka yöne kayıyordu.

Bunun kedere karşı bir savunma mekanizması mı olduğunu, Darrin eskiden onlarla ilgilendiği için bunları düşünmek istememek mi yoksa sadece Rhonda mı olduğunu bilmiyordum.

Neyse ki sabırlı bir . Ne yazık ki, en ufak bir şeyin bile aklına yattığına dair hiçbir belirti vermiyordu. Sadece alışmakla, Mike ile ilişkimi keşfetmekle, onun çocuklarını tanımakla kalmıyor, aynı zamanda Fin ve Kirb'e de ebeveynlik yapıyordum. Çok fazla şeye ihtiyaçları yoktu ama yine de buna ihtiyaçları vardı ve hayatlarının bu döneminde bu çoğunlukla birilerinin nabızlarını tutması ve babalarının yeni öldüğünü düşünerek onlara göz kulak olması şeklindeydi. Bunu da çoğunlukla geceleri televizyon karşısında onlarla vakit geçirerek yapıyordum. Ve tüm bu geceler boyunca Rhonda üst kata çıktı ve kardeşimle paylaştığı odada kalarak beni ve çocuklarını yalnız bıraktı.

Rhonda onları besledi ve doğal olarak evle ilgilendi. Ancak bunun dışında, kontrol edildi ve daha fazla kontrol etmek için benim orada bulunmamı fırsat bildiği izlenimini edindim.

Ve tüm bunlarla birlikte, haftanın en önemli olayı olarak dört gözle beklediğim şeye ulaşmıştım. Mike bana çocukların dönüşümlü olarak Cuma günleri okuldan annelerine gittiklerini ve Pazar saat yediye kadar dönmediklerini söyledi. Hafta sonu izinliydi.

Bu Mike zamanı demekti.

Ve Mike bir randevuya çıkacağımıza karar vermişti. Bu, beni saat beş buçukta çiftlik evinden alması, dışarıda yemek yememiz ve ardından J&J'de bir şeyler içmemiz anlamına geliyordu. Daha sonra beni evine götürdü ve kocaman yatak odasıyla sona eren bir tur attırdıktan sonra meydan okuyarak üzerine atladım ve güreşmeye başladık.

Kesinlikle günümün en önemli olayı, Mike'ın evini kontrol etmek onunla zaman geçirmemdi ki bu da herhangi bir konsantrasyonla yapmaya zaman bulamadığım bir şeydi.

Dışarıdan, olduğu kadar büyük görünmüyordu. İçerisi çok genişti. Her ne kadar haklı olsa da, sitenin kurabiye kalıbında olması, kişiliğinin olmadığı anlamına gelmiyordu. Eve yaptığım ziyaretlerden anladığım kadarıyla uzun süredir buradaydı ve bu nedenle insanlar kendi alanlarını kişiselleştirmek için zaman bulmuşlardı, ağaçlar uzamış, dolmuştu. Site yerleşmişti ve henüz o noktaya gelmemişti ama bir siteden çok bir mahalleye dönüşüyordu. Ama içeride daha fazlası vardı. Mike iki çocuğuyla hayatına yeniden başlamış bir bekârdı ve her şeyi olduğu gibi bunu da yapmıştı. Düşünerek.

Evi bir pansiyon değildi. Etrafta çerçeveli aile resimleri vardı. Çocukların. Büyükanne ve büyükbabalar. Mike'ın teyzeleri, amcaları ve kuzenleri. Mobilyalar rahat ve çekiciydi. Duvardaki baskılar ve çanak çömlek gibi erkeksi dokunuşlar vardı ama oradaydılar. Geniş bir DVD seçkisi vardı ve çocukların odaları eşyalarla doluydu. Tüm bunlar burayı sadece başlarını sokacakları bir çatı değil, bir yuva haline getiriyordu.

Bu hoşuma gitti. Mike'ın bunu sağlayabilecek kapasitede olmasını sevdim. Mike'ın bunu çocuklarına vermesini sevdim. Ve içimde yeşeren umudun derinlerinde, bunun geleceğimin parçası olduğu fikri hoşuma gitmişti.

Hiçbir zaman kurabiye kalıbı gibi bir yaşamamıştım. Lisedeki kızgınlığımdan sonra, özgür olduğumda ne yapacağımı düşünmek için çok zaman harcadım, özgür olduğumda da bunu yapmak için oyalanmadım. Birkaç yerde yaşadım ama bir ev buldum. Sonra azımsanmayacak bir kararlılıkla dünyada olmak istediğim yeri oluşturmaya koyuldum. Başarıyı buldum, yerleştim ve sevdim.

Ama kulağa ne kadar çılgınca gelse de, kendimi Mike ve çocuklarıyla birlikte o büyük odada, o kocaman yatakta görebiliyordum.

ve köpeği.

Kesinlikle.

"Bu evi senin yüzünden aldım."

Mike'ın göğsüne göz kırptım ve ona bakmak için başımı kaldırdım.

Gözlerini bana dikti.

"Ne?" Fısıldadım.

"Şu ana kadar anlamamıştım, tişörtümün içindeydin, yatağımdaydın, elim kıcındaydı. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Hiç beklemiyordum. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim, itiraf etmeliyim ki tatlım, bunca yıl üzücü buldum. Ama kendim, No ve Reese için ev gibi hissedebileceğim bir yer bulmaya çalışırken bir sürü eve baktım. Bunu beğenmedim. Balkonumdan çiftliğinizin manzarası hoşuma gitti. Bu, diğerlerinden farklı olarak burayı daha çok evim gibi hissettirdi. Bunun nedeni de o çiftliği görmenin bana sizi hatırlatması ve evim gibi hissettirmesiydi."

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum, bunu duymamıştım, bana söyleyecek kadar açık değildi.

Her kelimesini sevmek dışında.

"Mike -" Fısıldadım ama daha fazlasını yapamadım.

Mike konuşmaya devam etti. "Çocuklar çabuk alıştı. Hiç şikâyet etmediler. Benimle yaşadıkları, annelerinin onlara verdiklerinden daha iyiydi ama bunun o olmadığını biliyordum. Babalarına göz kulak oluyorlardı. Bana kendimi kötü hissettirecek bir şey söylemek ya da yapmak istemiyorlardı. Ama yine de sahip olduğumuz ev bir yuvaydı. Bu bana öyle gelmiyordu ve anladığım kadarıyla onlara da öyle gelmiyordu. Ta ki geçen Cumartesi günü müzik, çocuklar, süslemeler, plastik yemek kapları ve kocaman bir ev yapımı pasta olana kadar. Reese gülümsüyor ve mutlu. Ekibini eğlendirmek yok. Sonunda evlerindeymiş gibi hissettiler."

Tanrım, bazen beni öldürüyordu. Ama bunu yaptığında, sevdiğim bir şekilde yaptı.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım.

Mike bana baktı, gözleri sıcak ve nazikti ve bu hoşuma giden bir şekilde beni de öldürdü.

Sonra , en azından bu konuda.

"Aldığın parti malzemeleri için sana borçluyum. Faturaları bana vermelisin."

"Kapa çeneni," dedim daha yüksek sesle ve eli yine kığımda sıkıca kıvrıldı. "Dusty. Bana makbuzları vermek gerekiyor."

"Bu maçoluk mu, sana bunu Rees'e vermenin benim için bir zevk olduğunu ve bunun bedelini ödemek istediğimi söyleyene kadar konuşabilirim ve sen yine de kabul etmeyecek misin Mike?"

Sırıttı, eli gevşedi ve "Aynen öyle" diye cevap verdi. "Her neyse," diye mırıldandım. "Sana makbuzları vereceğim."

"Teşekkürler tatlım," diye mırıldandı ve sonra devam etti. "Bu arada, çanta getirmemişsin ama geceyi burada geçireceksin."

Ben de öyleydim.

Yine de, "Cidden, patronluk taslıyorsun" diye zorunda hissettim kendimi. Cevap vermedi, sadece sıırtmaya devam etti.

"Debbie'ye karşı da bu kadar otoriter miydin?" Ben sordum.

"Tatlım, biliyorsun kimse Debbie'ye patronluk taslayamaz çünkü o çok patronluk taslıyor. Acımasızdı. Patronluk taslamaya çalıştım ama bir türlü beceremedim."

"Yani umudum var," diye mırıldandım. "Sadece bunu acımasızca yapmam gerekiyor."

"Sadece bir hatırlatma, Dusty, Debbie bir süre dayandı çünkü seçim yapabileceğim küçük bir göleti olan bir gençtim ve bana düzenli olarak verdi. Benim alanım açıldığında Debbie *gitmişti*."

Bir kahkaha patlattım, yüzümü boynuna gömdüm ve beni sıkıca tuttuğunu hissettim.

Bunu sevdim. Bunun rahatlığını sevdim. Bazı şeyleri açıkça konuşabiliyorduk. Başkalarına tuhaf gelebilecek ya da aramıza girebilecek şeyler bizim aramıza girmiyordu. Anlamıştık. Bu geçmişti.

Bu şimdi oldu.

Bu bizdik.

Her şey hakkında konuşabilirdik.

Başımı kaldırdım ve bana gülümsediğini görmek için ona baktım.

Evet, bu bizdik.

"Çocuklar kar temizliyor," diye duyurdum. Mike gözlerini kırptırdı.

"Pardon?"

"Darrin'in sözleşmeleri vardı -"

Sözümü kestiğinde neden bahsettiğimi çok iyi anladığını biliyordum.

"Benimle dalga geçiyorsun. Bunu mu yapıyorlar?" Başımı salladım. "Hem Fin hem de Kirby."

Mike'ın dikkati dağıldı ve "Üç kez" diye mırıldandığında geçmişe dönüp kar yağışlarını saydığını anladım.

"Evet," diye onayladım ve odağı tekrar bana döndü. "Rhonda izin verdi mi?"

Başımı salladım.

"Siktir" diye mırıldandı.

"Yani bir baba olarak bunun yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Uh... evet. Kirby'nin ehliyeti bile yok. Fin'in Darrin'e yardım ettiğini biliyorum ve Darrin'i tanıyorsam, sözleşmelerde yer almadığı ya da Fin Darrin'in sigortası tarafından korunmadığı sürece buna izin vermezdi. Bu yüzden sözleşmelerde ne yazdığını bilmiyorum ama sağlanan sigortanın Kirby gibi lisanslı olmayan bir genç tarafından yapılan işi kapsadığından şüpheliyim. Eğer yaralanırsa..." Mike sözünü kesti.

"Benim de hoşuma gitmedi," diye kabul ettim. "Ama Rhonda bana söylediğinde bir şey demedim çünkü o onların annesi ve nasıl

Darrin de çocuklarla böyle şeyler oynardı."

"Eğer haklıysam, üç gelişmeyi kapsıyor. Eğer Kirb bıçaklı bir traktöre binebilseydi, Darrin Kirb'ün kıcını bıçaklı bir traktöre bindirirdi. Fin onu işe aldı mı?"

Başımı salladım.

"Ailesiyle ilgileniyor," diye mırıldandı Mike doğru bir şekilde. "Evet," diye tekrarladım.

"Siktir," diye tekrarladı Mike.

"Evet," diye tekrarladım. Sonra derin bir nefes aldım ve "Rhonda çıkış yaptı" diye paylaştım.

Mike'ın kolları sıkılaştı ve gözleri benimkilerin derinliklerine bakarak, "Bunu anlıyorum," diye fısıldadı.

Ona daha da sokuldum ve "Kesinlikle Mike" diye fısıldadım.

Gözlerimi tuttu ve "gelmesi lazım, Dusty" diye cevap verdi.

"Rhonda'yı tanıyorsun," diye hatırlattım ona.

". Ama şeyler olur ve sen de adım atmalısın. Debbie olayını kontrol altına aldık ama sen de ben de biliyoruz ki o DC'de planlar yapıyor. Bir sonraki hamlesini yapacak ve bunu yakında yapacak."

Bu konuda yanılmadı.

Boynuna yüzüstü yattım.

Mike'ın elleri beni sıktı. "Angel, bana bak." Başımı kaldırdım.

"Babanla konuşma vakti geldi," dedi usulca ve kalbim sıkıştı.

"Hayatı boyunca çok çalıştı Mike. Annem de öyle. Florida'yı seviyorlar. Balık tutuyor. Annem mutfakta saatlerini geçiriyor, çiftçi karısıyken yapmaya vakit bulamadığı gurme yemek dergilerinden yemek yapıyor. Baba, aslında sadece kızarmış bonfile sandviçi isterken, onu yemeyi seviyormuş gibi davranarak zaman geçiriyor. İyi yaşamın tadını çıkarıyorlar."

"Darrin'in çiftliği neden dördünüze bıraktığını bir kez daha açıkla mısınız?" diye sordu Mike, barıştığımız gece ona söylediğim bir şeyi öğrenmek istiyordu. O zaman "saçma" olduğunu düşündüğü bir şey mırıldanmıştı ve şimdi de hala saçma olduğunu düşündüğü belliydi. Yine de Darrin Debbie'yi seviyordu. Mike sevmiyordu.

"Çünkü kız kardeşlerini severdi," dedim ona. "Debbie'yi tanırdı ama insanların içindeki iyiliği hep görürdü, Debbie'nin bile. Rhonda'yı da tanırdı. Çiftlikte Finley ve Kirby'nin arkasını kollayacak, onların devralması için çiftliği bütün ve güvenli tutacak biri varsa, bunu yapması için Rhonda'ya güvenemeyeceğini biliyordu. Ama Debbie ve bana güvenebilirdi. Ya da güvenebileceğini sanıyordu. Yanılıyordu."

Mike yine doğru bir şekilde, "Baban Debbie'nin çiftliği müteahhitlere satmaya çalıştığını düşünse aklını kaçırdı," dedi.

"Evet," diye gereksiz yere kabul ettim.

"Yani onun ateş gücüne arkanızda ihtiyacınız var." İçimi çektim.

Mike konuşmaya devam etti. "Doğru, tatlım, bildiğin gibi ben bir babayım ve bu ömür boyu sürecektir bir iş. O da bunu biliyor. Bu işi halletmek ve emekliliklerini yaşamalarına izin vermek istemeni anlıyorum. Ama hayat böyle. Bunu anlıyorlar. Oğulları beklenmedik bir şekilde öldü ve Florida'da lüks bir hayat yaşamıyorlar. Orada Rhonda'nın kontrolden geçmesi ve çocuklarına bakılması için endişeleniyorlar. Debbie'yi bilselerdi çıldırırlardı, en azından baban öyle yapardı. Bilmek isterdi. Bilmediğini biliyorum çünkü bilseydi ya burada olurdu ya da DC'ye telefon edip kız arkadaşına geri çekilmesini söylerdi. En azından Debbie'ye takviye çağırmalıydın."

Haklıydı, bu yüzden tekrar iç geçirdim ve sonra başımı salladım.

Sonra sordum, "Peki ya Rhonda? Sana onunla iki kez konuştuğumu ve uzaklaştığını söylemiştim. Sanırım Darrin'in yerine beni koyuyor. Fin de annesini seviyor, bunu biliyorum. Ayrıca Debbie'ye bulaşacağını gösterdiğin için rahatladığını da biliyorum. Ama ona karşı kendini kaybediyor Mike. Çirkinleşmiyor ama endişelendiğini, baskı hissettiğini ve bu yüzden ona karşı sabırsızlandığını biliyorum. Faturaları ödüyor mu, hesapları nasıl idare edeceğini biliyor mu, para durumları bilmiyorum. Ama mısırın ekilmesi gerekiyor ve kendi kendine ekilmiyor. Fin bunları da biliyor."

"Ailesi mi?" Mike önerdi.

"Rhonda'nın böyle bir nedeni var tatlım," dedim usulca. "Babası kötü bir adam değil, en azından tamamen değil. Ama Darrin bana mükemmeliyetçi ve sabırsız olduğunu söylemişti. Rhonda'nın üzerine çok gidiyormuş."

Çocukken. Darrin onun doğuştan utangaç, biraz uçar ve kesinlikle hassas olduğunu düşünüyordu ama babasıyla yaptığı o iş tüm bunları derinlere gömdü. Annesi de ona yardım ve eden biriydi. Annem bana Darrin öldükten sonra yanlarındayken Rhonda'nın babasının ona karşı sabırsız olduğunu, annesinin Rhonda yapmak zorunda kalmasını diye her şeyi yapmak için koşturduğunu söyledi. Yardımcı olacaklarını sanmıyorum."

"Hiç yakın kız arkadaşı var mı?"

Başımı salladım. "Utangaç olduğunu biliyorsun. Aslında Darrin'in oraya girmesini hâlâ bir mucize olarak görüyorum. Bir arkadaşı var. beri kankalar. Ama o en az on yıl önce Missouri'ye taşındı."

Mike bana baktı, sonra yüzü öyle bir değişti ki, beni sırtüstü yatırmadan hemen önce kendimi toparladım.

Vücudumda yukarı doğru kayan eli, yüzü yaklaşırken çenemin etrafında kıvrıldı.

Koyu kahverengi gözlerindeki yoğunluğu ve koşullardaki değişikliği "Ne kadar kalmayı planlıyorsun sevgilim?" diye sorduğunda anlayacaktım.

Vücudum onunkinin altında eridi, kollarımla onu çevreledim ve "En azından mahsul gelene kadar kalmayı planlıyordum ve iyi olduğunu hissediyordum" diye cevap verdim.

"Haziran, Temmuz," diye
mırıldandı. "Evet,"
mırıldandım. Gülümsedi.
Büyük.

"Haziran, Temmuz," diye
tekrarladı. Ben de
gülümsedim. Büyük.

"Evet."

Birbirimize aşık aptallar gibi gülümsemeye devam ettik, bir süre yaptık ve her saniyesine bayıldım.

Sonra ne yazık ki Mike bitirdi ama neyse ki bir planla .

"Tamam, zamanın var. Hiç şüphe yok, Fin'in zamanı . bir çocuğun bu sorumluluğu üstlenmesi gerekenden bir ya da iki yıl daha erken ama ne yaptığını ve ihtiyacın olursa baban hatta. Ona başını ver, arkasını kolla. Bu çiftlikle ilgili, kar temizleme işiyle değil. Bununla birlikte, birkaç telefon görüşmesi yapacağım, bahar gelmeden önce tekrar kar yağarsa Fin ile çalışmak için kimi bulabileceğime bakacağım. Olur mu?"

Başımı salladım.

"Rhonda, onunla konuşmaya devam et. Onunla konuşmaya devam et. Sabit ve kararlı konuş. Konuşurken izle ve oku. Kendini toparlayamazsa, onu biraz sarsma zamanının geldiğini anlayacaksın."

Tekrar başımı salladım.

"Bu arada, çocuklarım yataklarındayken seni bu çatı altında uyuyan bedenlerin karışımıyla tanıştırmamanın iyi olacağını hissedene kadar, her Cuma gecesinden Pazar sabahına kadar, bu yatakta benimle yatmayı planlıyorsun."

Bu kez gülümseyerek tekrar başımı salladım. "Bu bir plan mı?" diye sordu.

"Bu bir plan," diye fısıldadım.

"Her zaman olduğu gibi, hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda, tatlım, bunu benimle konuşabileceğini bilmeni isterim."

Bunu zaten anlamıştım ama teyit edilmesi hoşuma gitti. "Teşekkürler, Mike."

"Ne zaman istersen Angel," dedi başını eğip ağzını benimkine değdirmeden önce nazikçe.

Sonra geri yuvarlandı, yorganları altımızdan çekebilmek için yer değiştirdi ve ayarladı ve çarşafı belimize kadar gelecek şekilde pozisyonlarımıza geri döndük.

"Televizyon mu, sohbet mi yoksa sevişmek mi?" Mike bana bir seçenek sundu ve ben de başımı kaldırıp ona baktım.

"Audrey," diye teklif etmediği bir seçeneği seçtim ve yüzünde hafif bir kızgınlığa benzeyen bir gölgenin dolaştığını gördüm. Bunu görmeme rağmen, benimle ilgili bir şey hissetmediğini .

Geçen Cumartesi Audrey Haines hakkındaki kötü haberin boynuzları, dişleri, asit yeşili gözleri ya da keçeleşmiş saçları olmadığını öğrendim. Uzun boylu, zayıf ama yapılıydı ve Mike'ın kilerle karışan genlerinin bu kadar muhteşem çocuklar yapmasının bir nedeni vardı. Kızı gibi çarpıcı bir güzelliği yoktu ve ben de bir erkek değildim ama yine de bir erkeğin iki kez bakacağı bir kadın olduğunu biliyordum. Onun giysileri kesinlikle bana göre değildi çünkü giysileri son moda, klasik modaydı ve onları iyi giyiyordu. Ama Mike artık benimle birlikte olsa da, bundan nefret ediyordum ama onu kesinlikle onunla birlikte görebiliyordum. Perde arkasında neler olduğunu bilmesem, onlar

kesinlikle uygun bir çiftti. Adam muhteşem yakışıklıydı, kadın ise olağanüstü güzeldi. Adam iyi giyinirdi ve kendinden emin bir tavrı vardı; kadın ise şık ve iyi giyinirdi ve yine de çekici olan uzak bir duruşu vardı.

İşin tuhaf tarafı, her iki çocuğundan da tamamen uzaklaşmış görünüyordu. İlk başta partide yaptıklarından dolayı olduklarını düşündüm. Ama öyle değildi. Babalarıyla olan ilişkileri açıkça yakın, derin, sıcak, çoğu zaman alaycı, kesinlikle ebeveyn/çocuk ilişkisiydi ve sürekli sevgi dolu bir havası vardı.

Audrey Haines'in çocuklarında böyle bir şey yoktu.

Ve son haber rahatsız ediciydi. Neredeyse parti boyunca çocuklarını ve Mike'ı dalgın bir şekilde izlemesi bir şeyler planladığını düşünmeme neden oldu.

Bana onunla hiç konuşmadığını söyleyen Mike'ın arka güvertede onunla birlikte olması da yardımcı olmadı. Konuşmaları kısaydı ve Mike'ın döndüğünde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa pek de hoş değildi. Ama o mührü kırmıştı ve partiye tam da bunu yapmayı planlayarak gelmişti.

Onu tanıımıyordum. Bildiğim şey, Mike ile yaklaşık üç yıldır boşanmış oldukları ve ondan önce de bir süre ayrı kaldıklarıydı, bu yüzden başka bir kadın sahneye çıktığında temasa geçmesini tesadüf olarak görmedim.

Bunu görmezden geldim çünkü bunu tartışacak kişisel zamanımız olmamıştı.

Şimdi bunu tartışmamız gerekiyordu.

Mike bunu tereddüt etmedi.

"Bana yeni bir iş olduğunu söyledi, o gün onu alıp götüren ve partideki rolünü berbat etmesine neden olan şey buydu. Daha iyi maaş alıyor ve Indy'de daha büyük bir daireye taşınıyor."

Bunların hiçbirinin kötü olduğunu düşünmedim.

Ben de "Tüm bunlar iyi değil mi, iletişim üzerindeki buzları eritmesi de dahil?" diye sordum.

"Audrey ile birlikte her şeyden şüphe duymayı öğrendim, özellikle de yüzeyde iyi görünen şeylerden."

Dudaklarımı birbirine sürttüm. Mike bunu bir saniye izledikten sonra gözleri tekrar benimkilere döndü ve onu devam etti. Bu

çok kötüydü.

"Bu seferki şüpheler arasında, benimle ne kadar zamandır konuşmadığını bilmeme rağmen, benimle kendi sitesinde buluşmayı ve bana yeni evini göstermeyi teklif etmesi de var."

İşte oradaydı,
kötüydü. "Aman
Tanrım," diye
mırıldandım.

"Evet," diye yanıtladı. "Bir bok söylemedi. Bir sürtük gibi davranmadı. Sinirlenmedi. Ama aynı zamanda seninle devam ettiğimi anladığını ve bunun onun en sevdiği şey olmadığını da açıkça belirtti."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Angel," dedi kolunu sıkarak, "umarım oraya asla ama asla geri dönmeyeceğimi anlamışsındır."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Oyun oynamaya hazırlanıyor olabilir ama oynamayı düşündüğü her oyun solitaire olarak sonuçlanacaktır," diye beni temin etti.

"Tamam," diye cevap verdim sessizce.

Yüzü değişti, hafifçe sertleşti ve devam etti, "Madem baş belası eski sevgililerden bahsediyoruz, Beau LeBrec ile konuşmayacaksın. Asla. Ararsa, cevap vermeyeceksin. Ama ararsa, bana söyle."

"Mike -"

Başını salladı ve kollarıyla beni farklı bir şekilde sıktı. Uyarıcı türden.

"Tartışma yok. Konuşan Mike Haines, bu tür adamların birçoğunu görmüş ve konuşurken ipucu vermezlerse yol açabilecekleri hasarı görmüş bir polis. Ve konuşan Mike Haines, bu tür adamlarla uğraşmak ya da verebileceği zarara katlanmak zorunda olan kadınını istemeyen adamınız."

"Eğer ipucu vermezse, ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama ne yapmayacağımı biliyorum ve o da konu sen olduğunda onun baş belası olmaya devam etmesine izin vermeyeceğim."

"Belki de Hunter'la konuşmalıyım," diye
mırıldandım. "Hayır, Rivera'yı arayacağım."

Bunun iyi olduğundan emin değildim.

"Mike -" Başladım ama kolum bir kez daha sıkılınca durdum.

"Kız arkadaşına ikimizden bahsetmişsin, o da Rivera'ya söylemiş," diye tahmin etti.

"Uh... evet," diye tereddütle onayladım.

"Kadınlar konuşur, Dusty, bu yeni öğrendiğim bir şey değil. Ve en sevdikleri sohbet konusu, bir pislik gibi davranan bir adamı incelemektir."

Bu doğrudu, bunu açıkça biliyordu, bu yüzden bunu sözlü olarak teyit etmemeye karar verdim.

Sırıttı ve hiç alınmadığını görmek rahatlatıcıydı.

Sonra şöyle dedi: "Rivera bunu benim için yapmıyor. Senin için yapıyor. LeBrec'in seninle tekrar temasa geçtiğini bilmesi gerekiyor. Ve bu konuda kendi tarafında ne yapmayı planladığını bilmem gerekiyor. İlk başta hoşuna gitmeyebilir ama beni anlayacak ve sonra bana söyleyecek."

"Tamam, erkek iletişimi ve polis bağıını aynı zamanda polis olan erkeklere bırakacağım."

"İyi karar," diye mırıldandı.

"Ve Beau ararsa cevap vermeyeceğim." "Hayır, açmayacaksın."

Gözlerimi devirdim. Mike kolumu bir kez daha sıktı.

Devam etme zamanı gelmişti.

"Pekâlâ, ben en son ne yaptığınızı seçtim. Sıra sende."

Yüzü tekrar değişti ve çok hoşuma giden bir şekilde değişti.

"Seçeneklerim var mı?" diye sordu sessizce, yüzü ve sesindeki seksiliğin ötesinde bir nota "Küçük Dusty"nin biraz ürpermesine neden oldu.

"Önerilere açığım."

Mike beni yuvarladı, yine üstte bitti ama bu sefer dudakları kulağımdaydı ve mırıldandı, "Telefonda bana bir sürü pis şey fısıldadın ve daha önce yaptığım şeyden cidden zevk aldın. Benim kızım ne kadar kirli olabilir ki?"

"Küçük Dusty" bununla titremedi. "Küçük Dusty" tam bir titreme yaptı.

"sınırlarını keşfetmeye hazırım," mırıldandım. "O zaman karnının üstüne yat tatlım ve tişörtü çıkar. Ben başlayacağım sırtınla."

Sırtımdan mı başlayacaktı?

Bunun üzerine "Little Dusty" beni derinden sarstı. "Tamam," diye fısıldadım.

Mike uzaklaştı.

Bana söyleneni yaptım.

Sonra kirliliğin sınırlarını keşfetmek için epey bir zaman harcadık ve bu sayede iyi adam Mike Haines'in çok sayıda nüansı olduğunu keşfettim.

Ve bazıları çok, çok kötüydü. O kadar kötüydüler ki, *harikaydılar*.

Ama sonunda, iyi adam Mike'ın kollarında uyuyakaldım, gözleri ve biz yerleşmeden önce kapıyı açıp köpeğini içeri aldı. Yani sadece Mike'ın kollarında uykuya dalmakla kalmadım, bir golden retriever'ın da bulunduğu bir yatakta uykuya daldım.

Ve televizyon haberleri ninnim olurken uykuya dalmadan önce, Mike Haines'in kollarında uykuya dalmayı ne kadar sevdiğimi hatırladım.

Ama kocaman, rahat, korkutucu derecede pahalı bir yatakta bir köpekle olmak daha iyiydi.

İnanılmaz derecede iyi.

* * * * *

Mike altımdan kayınca uyandım ve Layla karnına doğru sarsıldı, sonra yataktan atladı.

Mike'ın tuvaleti kullanmak için yatağın etrafında dönmediğini fark edene kadar gözlerim dalgalanarak açıldı ve sonra kapanmaya başladı. Layla'nın şingirdayan künyesinin gittiği yöne doğru odadan çıkıyordu.

Gözlerimi açtığımda çarşafların koyu gölgelerini gördüm. Biraz zaman aldı ama sonunda uzaktan Layla'nın künyesinin geri geldiğini duydum. Mike altıma girmeden önce o yatağa atladı.

"İçki mi içiyorsun?" Uykulu bir şekilde mırıldandım, bedenim onunkine yerleşti, gözlerim kapandı, kolum karnına doğru kıvrıldı.

"Walkthrough," diye mırıldandı ve gözlerim tekrar açıldı. "Ne?"

"Yürü bakalım tatlım," dedi, kolunu sırtıma dolayarak beni sıktı. "Uyumaya devam et."

"Ne için yol gösterici?" Göğsünün gölgeli düzlemlerini ve açılarını sordum.

"Ev," diye cevap verdi.

"Ne için?" Ben de tekrarlardım. "Bir şey mi duydun?" "Hayır."

"Ama -"

"Arada bir yapıyorum işte."

"Neden?"

"Çünkü çatımın altında uyuyanları önemsiyorum. Bu yüzden gece uyanıyorum, evimin havasını tarıyorum ve canım isterse kalkıp içeri giriyorum. Bir dakikamı alıyor, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor ve başımı yastığa koyduğumda çatımın altında uyuyan şeyi önemsemişimi ve güvende olduğunu biliyorum."

Cidden, beni öldürüyordu.

"Ben bağımsız bir kadıyım," diye göğsüne ilan ettim ve kolu beni bir kez daha sıktı.

"Biliyorum, tatlım."

"başımın çaresine bakabilirim," diye
bilgilendirdim onu. "Biliyorum," diye
fısıldadı.

"Ama az önce söylediğin şey, daha önce yaptığın şey, beni odanın içinde dolaştırman, bunu hiç yaşamamıştım. Ve buna bayıldım. önce hiç yaşamadığım için ne kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum. Ve benimle ilgilendiğinde kendimi iyi hissediyorum."

Ben konuşurken vücudu hareketsizleşti, sadece kolları çok sıkılaştı ve beni uzun, sıcak, sert gövdesinin derinliklerine bastırdı.

Başımı arkaya yatırdım ve dudaklarımı çenesinin alt kısmına değdirerek fısıldadım, "Benimle konuşmak, beni dinlemek, benimle ilgilenmek, bunların hiçbirisi gerçekten sahip olmadığım şeyler. Asla, tatlım. Bunun gibi değil. Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim."

Çenesi eğildi ve boynu büküldü, böylece dudakları benimkinden bir nefes uzaktaydı, "Bir şey değil, Dusty" diye fısıldadı.

"Senin yanında kendimi pek çok açıdan güvende hissettiğimi bilmelisin Mike Haines, sadece senin çatın altında uyumak değil."

"Siktir," diye mırıldandı, beni yuvarladı, ağzı yumuşak, tatlı, tek bir kelime olmadan çok şey söyleyen bir gece yarısı öpücüğüyle benimkini aldı.

Mike bana baskı yaparken kendimi sırtüstü yatarken buldum.

"Sana kazık ," diye fısıldadı, "ve sen bana bunu verdin." "Seni affettim, unuttun mu?"

"Seni becerdim ve sen de bana bunu verdin," diye tekrarladı. "Evet," diye yumuşakça cevap verdim.

"Teşekkür ederim, Angel." Sesi ciddiymiş gibi geliyordu. Hem de çok.

"Bir değil, güzelim." Ben de aynı kastettiğimi biliyordum.

Ağzını benimkine dokundurdu, sonra yerleşti ama bizi olduğumuz yere geri döndürmedi. Başını yastığa koydu, yüzünü benimkinin yan tarafına bastırdı ve bacaklarını benimkilere dolamadan önce bedenimi kendi bedeninin altına çekti.

Layla biraz kıpırdandıktan sonra inleyerek yerine oturdu. Mike, "Şimdi uykuna geri dön," diye emretti.

", Mike." "İyi geceler, sevgilim."

"İyi geceler, tatlım."

Elim onun sıcak, zarif teninden aşağı, beline doğru kaydı. Beni kendine daha sıkı sardı.

Evet, kendimi güvende hissettim. Kesinlikle. Sonra uyuyakaldım.

On Birinci Bölüm

Hemen Yandaki Kapı

Salı sabahı Mike, İstasyon'daki masasının arkasında oturmuş, telefonu kulağına götürürken Joe "Cal" Callahan'ın soluk kot pantolonu, dar siyah tişörtü, siyah motosiklet çizmeleri ve siyah deri ceketinden oluşan kışlık üniformasıyla merdivenlerden yukarı çıktığını gördü.

Bu arada, yazın ceketini kaybetmesi dışında yazlık üniformasıyla aynıydı.

Bir araya geldiklerinden beri Violet Callahan ve kızları Cal ile ilgili bir dizi mucize yaratmışlardı. Ancak alışveriş yapmayı seven kadınlarla dolu bir evde bile, onun üniformasından sapmasını sağlamak bu mucizelerden biri değildi.

Botu üst kata vurduğu anda gözleri Mike'a takıldı.

Cal alışma odasına doğru ilerlerken Mike göz teması kurdu ve Cal Mike'ın masasının yanındaki sandalyeye yerleştiğinde de bu teması sürdürdü.

Cal, Cal olarak, bu olay boyunca ona hiçbir şey vermedi. Cal'ın orada olması Mike'ın tetikte olduğu anlamına geliyordu.

Cal buralardaydı. Aynı anda orada olurlarsa Mike onunla birlikte J&J's Saloon'da oturup bira içerdi. Cal'ın Colt'la arası iyiydi. Cal'ın üvey kızı da Tanner Layne'in oğluna kalçadan bağlıydı, bu yüzden Layne'ler ve Callahan'ların bir gün aile olacakları şüphesiz olduğundan yakınlaşmışlardı. Tanner, yerel bir özel dedektif olarak sık sık İstasyon'a gelirdi. Ama Cal'ın nezarethaneyi ziyaret etmesi alışılmadık bir durumdu.

Mike telefonda IMPD için aynı hırsızlık davasında çalışan dedektife "Bizde de aynısı var," dedi. Bunu söylerken de ellerinde kesinlikle hiçbir şey olmadığını kastetmişti. "Bir şeyler var, beni bilgilendirmeye devam et."

"Anlaşıldı. Aynısını bekleyin. Sonra görüşürüz."

"Sonra," diye Mike ve telefonu yerine koydu.

Kaşlarını Cal'a doğru kaldırdı ve sonra Joe Callahan'ın yüzüne yayılan yavaş, geniş sırtışı izledi.

Sadece birkaç yıl önce, Joe Callahan'ın her beş yılda bir bir buçuk gülümseme kotası vardı.

şimdi Violet yatağındayken, Cal'ın gülümsemeleri çok daha sık geliyordu.

"Sırtışını açıklamak ister misin?" Cal orada öylece oturup tek kelime etmeden ona glmseyincede Mike davet etti.

Gerçi o sırtışı görünce bilmek istemedi.

Cal sırtarak, "kızı," diye mırıldandı ve bunu duyan Mike sinirden kudurarak sandalyesine geri oturdu. "Ne dedim ben?" diye sormaya devam etti.

"Bunu cidden yapıyor muyuz?" Mike karşılık verdi.

"Ne dedim ben?" Cal tekrarladı.

Kahretsin, bunu yapıyorlardı.

"Benimki hemen yan odaya taşındı, dostum. Görünüşe göre seninki de taşınmış," dedi Cal.

Mike, "Lanet olsun, Yalnız Kurt dedikodu yapıyor," diye mırıldandı ve Cal'ın sırtışı daha da büyüdü.

"Bilmelisin ki, dokunduğın diğer tüm kıçlar gibi sıkı sıkı sarılmadıkça, küçük kasaba, kelime uçar. Benim kadınımla Cheryl ile sıkı fıkı. Cheryl J&J'de çalışıyor. Cheryl seni ve kadınımla Cuma gecesi görmüş ve telefonda hızlı hızlı konuşmaya başlamış. Sonra Mimi devreye girdi ve senin ve kadınımla onun evinde kahve içerken samimi olduğunuz bilgisini verdi. Bu da Vi, Cheryl, Feb, Mimi ve Jessie'nin tüm hafta sonu seni ve karını gözetlediği anlamına geliyor. Jessie evinize bile uğramış ve evet, bu çoğul. Söylendiğine göre, bütün hafta sonu hiç hava almaya çıkmamışsın."

"Tanrım," diye mırıldandı Mike, dar koridorun karşısındaki masalardan Colt'un dikkati konuşmaya çekildiğinde ve Mike'ın karşısındaki Sully sandalyesini onlara bakacak şekilde döndürdüğünde zaten can sıkıcı olan durumun daha da kötüleştiğini hissetti. Durum daha da kötüydü çünkü Merry her nereye kaybolduysa oradan dönüyordu.

Cal, "Vi berbat durumda," diye devam edince Mike ona baktı. "Feb, Jessie ve Mimi senin lisedeki kızın orospu tarafına geçtiğini söylediler. Tarihin tekerrür ettiğine inanıyor. Bana bir şeyler vermelisin dostum, böylece onun peşine düşmez ve niyetini açıklamasını istemez."

Mike onun gözlerini tuttu ve geri döndü, "Dusty kardeşini daha yeni kaybetti. Vi'nin bunu anladığını biliyorum ve umarım beni kızdıracak aptalca bir şey yapmaz çünkü, uyarıyorum, yaparsa bunu ona söylerim."

"Dusty Holliday?" Colt sordu ve Mike ona baktı.

Colt, Feb'in kocasıydı. Colt da tıpkı Cal gibi bütün hafta sonu bunu yaşamıştı. Ama Colt zorlamak yerine hazır olduğunuzda ve hazır olduğunuzda paylaşmanıza izin veren bir adamdı. Bununla birlikte, eğer ortada bir şey varsa, Colt hemen atlamakta tereddüt etmezdi ve sonraki sözleri de bunu doğruluyordu.

"Sonunda Darrin'in kız kardeşinin peşine mi takıldın?" Mike'ın bunu bildiğini bilerek sözlerini bitirdi çünkü karısı bütün hafta sonu boyunca bu konudan bahsetmişti ve bu konuşmaların bir kısmı şüphesiz Colt'a yönelikti.

İşte oradaydı, sel kapıları açılmıştı. Ve herkesten çok Colt onları açtı.

Siktir et onu.

Mike uzun zamandır polisti ve hayatı boyunca bir erkek olmuştu. Bunu daha önce de görmüştü. Sık sık. Bu yüzden ağzını kapalı tuttu, vücudu geriye yaslandı.

sandalyesine ve bıraktı.

Sully, gözleri Mike'ın üzerinde, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Cenaze töreni. böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Etkilendim."

Mike gözlerini kapattı. Merry konuştuğunda gözlerini tekrar açtı.

"Ne demek 'sonunda'?" diye sordu Colt, kışını masasına dayamış otururken.

Colt, "Jackie o günlerde Mike'ın sabırsız olduğunu defalarca söylemişti," diye açıkladı. "Yanlış kız kardeşe çıkmış. O zamanlar Dusty çok gençti. Jackie'ye göre birkaç yıl beklerse ruh eşini bulacaktı."

Jackie, Colt'un kayınvalidesiydi. Jackie, J&J's Saloon'daki J'lerden biriydi. Jackie artık zamanının bir kısmını Florida'da, çoğunu ise The 'Burg'da Colt ve Feb'in oğlunu ve diğer iki torununu şımartarak geçiriyordu. Ve Jackie Owens yıllardır Burg'un bilge kişisiydi.

Merry bunu eğlenceli bulduğunu saklamadan, "Ruh eşim," diye mırıldandı. Ayrıca daha üç ay önce, Mike'ın yanında, Merry'yi kamyonetine bindirip eve götüreceği ve dairesine yerleştireceği zamanı beklerken, eski sevgilisi Mia'ya da aynı şeyi söylediğini açıkça hatırlamıyordu.

"Tanrım, dostum, senin de mi kız kardeşin vardı?" Sully gözlerini kocaman açarak sordu, şimdi gözle görülür bir şekilde etkilenmişti.

"Bunu Vi'ye söyleyeceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Cal.

"O zaten biliyor," dedi Mike ona. "Feb, Mimi ve Jessie paylaşmadıysa, ki muhtemelen paylaşmışlardır, onu yatak odamda ilk kez ağırladığımda ona Dusty'nin çiftliğini gösterdim ve Debbie'den bahsettim."

Cal'ın gülümsemesi kayboldu ve gözleri sertleşti.

Mike için sayı. Cal, karısının Mike'ın yatak odasına birden fazla kez girmiş olduğunu hatırlamaktan hiç hoşlanmıyordu.

Kışına hizmet etti, sırtarak bu pisliği kışkırtacağını bile bile yedek kulübesine yürüdü.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gönül oyunları oynadıktan sonra Mike, Joe Callahan ile huzursuz bir uzlaşmaya vardı. Cal Vi'yi kazanmıştı, ganimetin tadını çıkarıyordu ve onu hamile bırakması ve bunu yakında tekrar yapmaya niyetli olduğunu açıkça belirtmesi bunun kanıtıydı. Ancak o sırada Cal, Vi'yi

ve bunu Mike'a uygun bir şans vererek yapmıştı ve Cal bunu biliyordu. O da bundan hoşlanmamıştı.

"O zamanlar Dusty Holliday hakkında hatırladığım tek şey şarkı söyleyebildiğiydi," Merry. "Babam kiliseye gitmeyi bıraktığımızda özlediği tek şeyin Holliday denen kız ve onun altın boruları olduğunu söylerdi."

"Hâlâ şarkı söylüyor mu?" Sully sordu.

Mike cevap verme şansı bulamadı, bulamazdı da.

Merry girdi.

"Dusty hâlâ şarkı söylüyor mu bilmiyorum ama Mike dün sabah o merdivenleri koşarak çıkarken bir melodi ıslık çalıyordu, haftaya başlamak için can atıyordu," dedi ve Mike'a olabileceği bir pislik gibi sırttı.

Sully Mike'a, "Senin ıslık çaldığını hiç duymadım," dedi.

Merry, "Mecazi anlamda söyledim, Sul," diye mırıldandı ama Sully onu duymazdan geldi. "Bu, belki onun on yılında ya da bir sonraki on yılda bir gün,

çocuklarınızla tanıştıracabilir misiniz?" Sully sordu.

"Neredeyse Rees'in doğum günü partisini o düzenledi," diyen Merry, doğru zamanda kullanmak için beklettiği bir şeyi, yani bunu paylaştı.

Mike, adamların toplu bir nefes aldığını duyunca gözlerini tekrar kapattı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı.

"Bok yok mu?" Colt sordu ve Mike gözlerini tekrar açtı.

"Bok yok," dedi Colt'a.

Sully ıslık çaldı, "Bunu Raine'e söylemeliyim. Bu gece eve dönmeyi beklersem beni . Daha fazla gün ışığı isteyecek ve 'Burg'a bir bekârın daha düştüğü haberini yayacak. Buna bayılır. Umutları yıkmak, hayalleri öldürmek."

Sully şaka yapmıyordu. O aramayı yaparsa, ki yapacaktı, yoksa karısı Lorraine onu fena benzetecekti, gün batımına kadar tüm Burg onun ve Dusty'nin kim olduğunu öğrenecekti.

"Siktir git," diye mırıldandı Mike.

"Görünüşe göre bir hafta sonu geçirmişsin dostum. Doldurmuş olmalısın," dedi Cal kıkırdarak.

Mike gülümsemedi bile.

Cal ile göz göze geldi. "Karin için yaptığın fedakârlığı takdir ediyorum Cal. Ama anlamıyorsan diye söylüyorum, Dusty'nin Reese'nin partisinde olması kıcıma dokunduğum anlamına gelmiyor. Bu bir cenaze buluşması değil. Bu Dusty. Bu yüzden sözlerine dikkat etmeni tavsiye ederim."

"Fedakârlığımı takdir ettiğini biliyorum, Haines," diye karşılık verdi Cal. "Vi'nin seni önemseydiğini bildiğini de biliyorum. Jessie tam bir kaçık. Vi'yi kızdıracak bir şeyler söyledi. O unutmadı, senin unutmadığını biliyorum ve eminim ki ben de unutmadım. Yani Dusty'yi bırakmam için bana yükleniyorsan, bu kadın senin için bir şey ifade ediyor demektir. Bunu göz önünde bulundurarak, kadınının kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey yapmayı düşünebilirsin, çünkü onu şey yaptın."

Tanrım, lanet olsun. Violet. Mike iyi bir kadının seni nasıl kaldırabildiğini ve sonuçlarının bir orospunun yaptığından daha uzun süreli olduğunu anlamıyordu.

Mike Cal'a, "Rahat uyuyabilir," dedi.

"O zaman seni ve karını yemeğe davet etmek için aradığında, bugün bir ara bunu yapmaya niyetli olduğunu düşünerek evet diyeceğini sanıyorum," diye karşılık verdi Cal.

Tanrım, lanet olsun. Violet.

Mike, "Dusty'nin Vi'yi bildiğini ve onun masasında domuz pirzolası yemek için can atmadığını göz önünde bulundurarak bu konuyu geçiştirmek isteyebilirsin," diye cevap verdi.

Cal onun gözlerini tuttu ve ne olduğunu okudu.

Sonra mırıldandı, "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Akıllıca bir karar," mırıldandı Mike.

Masasının üzerindeki telefonu çaldı, gözleri telefona gitti ve "Dusty Arıyor" yazıyordu.

"İşte orada," diye duyurdu Merry, onu da görünce. "Günün kadını." Müthiş.

Cenazeden saatler sonra, bir şekilde geri fırlatılmıştı.

Dusty bundan zevk alıyordu, her dakikasına bayılıyordu.

Mike içki içtikleri zamanın berbat olduğunu söyleyemezdi ama geri kalanı tam bir baş belasıydı.

Mike telefonu işaretledi, düğmeye bastı ve kulağına götürdü.

"Hey, Angel," dedi dört adam dinlerken.

"Çalıştığını biliyorum güzelim ama meslektaşlarından birinin kardeş katilini araştırmasını istemiyorsan çiftliğe gitmek isteyebilirsin."

Mike hemen sandalyesinden doğruldu ve "Konuş benimle" diye emretti.

"O burada. Bir grup adamla birlikte. Araziyi araştırmak için bir tür ekipmanları var. Fin, Kirb ve ben parçalarımızı satmak istemezsek, çeyreğini satmaya devam edeceğini ve alıcıları olduğunu söyledi." Durakladı, neredeyse çığlık atarak bitirdiğinde anlayacaktı, "Ve *şunu* dinle! Mini *alışveriş merkezi!*"

Mike çoktan arka kata doğru ilerliyordu. "Sakin ol," dedi ona.

"Sakinlik tarih oldu," diye karşılık verdi.

Mike merdivenlerin başında durdu. "Dusty, tatlım, beni dinle. Beni dinliyor musun?"

"Dinliyorum," diye tersledi ve dinlemediğini biliyordu. Kızgındı ve kendini kaybediyordu.

"Derin nefes al Angel ve sadece bana odaklan."

Bir sessizlik oldu, sonra bir nefes duydu, "Dinliyorum." "Bunu halledeceğiz."

"Mike -"

"Bunu halledeceğiz."

Sonra bir nefes daha duydu, "Tamam."

"On dakika içinde orada olurum."

"Tamam."

"Sakin ol."

"Tamam."

"Şimdi gitmene izin veriyorum."

"Tamam tatlım," diye fısıldadı.

"Sonra," dedi adam.

"Sonra görüşürüz."

Düğmeye dokundu ve sesi artık mizahla dolu değildi ama tamamen

Ciddiyim, Mike duyduğum Merry Teklif, "Sen istiyorum

şirket?"

Mike'ın gözleri ortağına kaydı ve zihninde Debbie'nin görüntüsü canlandı. Sonra da Dusty'nin Debbie'yi boğduğu bir görüntü canlandı.

Sonra da "Evet" diye cevap verdi. Merry ceketini kaptı.

Mike merdivenlerden koşarak indi.

Bu nedenle, odadaki diğer üç adamın Merry'yi takip ettiğini görmedi.

* * * * *

"Burg polisi için sakın bir gün mü?" Mike ve Merry ile arkadan gelen Colt, Sully ve Cal, Holliday çiftlik evinin önündeki topluluğa doğru yürürken Debbie alaycı bir şekilde seslendi, makyajsız yüzü hoşnutsuzlukla çarpılmıştı.

"Eskiden nasıl biriydi bilmiyorum kardeşim, ama cidden sonunda doğru kız kardeşi seçmişsin," diye mırıldandı Merry nefesinin altından.

Yolda Merry'ye her şeyin özetini anlatmıştı. Ve Merry'nin Dusty ile sadece bir öğleden sonrası vardı ama Dusty ön verandada durmuş, kapıyı kapatmış gibi görünüyor, Debbie ve dört adamla yüzleşiyordu ve Merry'nin haklı olduğu kanıtlar serilmişti.

Debbie'nin üzerinde güçlü bir pantolon takım, sağlam topuklu ayakkabılar ve kaliteli ama aslında bir kadın için yapıldığına dair çok az ipucu veren yün bir palto vardı.

Dusty, bir dizinde yırtmaç olan ve üzerine öyle oturan son derece solmuş bir kot pantolon giymişti ki, her ne kadar kızgın ve endişeli olsa da, aletin sertleşmesine karşı koyması gerekiyordu. Ayrıca bir omzundan düşen ve yine pembe olan sutyen askısını görebileceğiniz koyu pembe bir kazak giymişti. Süveterin üst kısmı sarkıktı ama göbeğinden başlayarak kalçalarına kadar tam oturuyordu. Saç kütleleri başının arkasında özensiz bir düğümle toplanmıştı ve tutamlar dışarı fırlamış, boynuna ve göğsüne dökülüyordu.

Şubat sonuydu, gün nispeten sıcaktı ama yine de lanet olası bir Şubat ayıydı ve kadının ayakları çıplaktı. Tırnak cilasının yine uyumlu olduğunu görebiliyordu. Kadın bir şekilde

Dün gece o ve çocuklarıyla yemeğe çıktığından beri değiştirmek için zamanı olmamıştı. Neredeyse siyahı andıracak kadar koyu bir yeşilden, neredeyse şeffaf olacak kadar soluk bir lilaya dönüşmüştü.

Yüzleşmek için dışarı çıkmıştı ve kız kardeşini ve yanında duran dört adamı bırakıp içeri girmek ve ayakkabılarını giymek için kendini güvende hissetmiyordu.

Ceketi yoktu ve ayakları çıplaktı.

Ceketi yok ve *ayakları* çıplak.

Mike, "Angel, içeri gir ve ayakkabılarınıla ceketini giy," diye emretti.

Daha sonra Debbie'nin yanındaki adamlara tam olarak baktı ve endişesiyle birlikte öfkesi de arttı.

Bernie McGrath.

Bu adam son yirmi yıl içinde The 'Burg'a iki alışveriş merkezi ve üç büyük konut alanı eklenmesinden sorumluydu. Ve bu sadece Burg'du. Hendricks İlçesi'nin dört bir yanında bolca inşaat yapmış ve çok sayıda çiftliğin yıkılmasından sorumlu olmuştu. Bazılarını aileler satmak istemezse, ya hayır demelerini imkansız kılmak için onlara para saçmış ya da doğrulanmamış bir söylentiye göre, aynı şeyi yapmak için çok daha az hoş olan başka yollar bulmuştu.

Debbie konuştuğunda dikkati McGrath'tan uzaklaştı. "Angel," tısladı

Debbie, "*bunu* uzun zamandır duymamıştım. ve keşke hala yapmamış olsaydım."

Mike Debbie'den bir metre uzakta durdu. "Kız kardeşin ne zamandır çıplak ayakla dışarıda?" diye sordu.

"Buraya kendi başına geldi Mike. Onu zorlamadık. Kendi haline bırakabilirdi, işimizi yapmamıza izin verirdi ve biz de giderdik."

Mike ona kaşlarını çatı, sonra Dusty'nin hareket etmediğini fark etti ve gözlerini ona dikti.

"İçeri," diye . "Ayakkabılar. Ceket. *Hemen*."

Kız ona ters ters baktı ve adam bir anda kızın cidden kızgın olduğunu anladı. Ona değil. Kız kardeşine. Sonra döndü ve tepinerek eve girdi.

"Şu anda nereye gittiğimi görüyorum. Birlikteyken benimle bu şekilde konuşmana asla izin vermezdim." Debbie bilgilendirdi ve gözleri kapanan kapıdan Dusty'nin kışına kayd, bu arada o kot pantolonun içinde o kadar güzel görünüyordu ki sertleşmesini engellemekte gerçekten zorlanıyordu, Debbie'ye.

Birdenbire sorun yaşamadı.

"Sen benim lisedeki kız arkadaşımydın. On beş yaşında bıraktın. O zamanlar şimdi katlanamayacağım pek çok şeye katlanıyordum. En azından son on beş dakikadır gözün kız kardeşinin üzerindeydi. Sanırım yirmi beş yıl sonra değişim yapma şansına sahip olduğum için neden bu kadar memnun olduğumu anlayabilirsin."

Sully'nin arkasından, "Sert," diye mırıldandığını duydu. "Doğru ama sert," diye ekledi.

"Bunu az önce bana söylemedin," diye tersledi.

"Sen kapıyı açtın, ben de içeri girdim. Dusty, Rhonda ve çocuklarla yaptığın tüm bu şeyin, kız kardeşinin benim yatağında olmasına kızmandan kaynaklandığını anladım." "*Yirmi beş yıl sonra*," diye eğildi, bu beni mutlu etmeyecek."

O zaman gördü.

Siktir , gördü.

Saklamaya çalıştı ama .

Bütün mesele Dusty ile birlikte olmasına kızmasıydı.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye fısıldadı, ona sertçe bakarak.

"Bu arazi bir servet değerinde," diye tısladı. "Rhonda bunu satmamakla aptallık eder. O çocuklara bir düzen kurulur. Üniversite paraları ödenir. Arazi emanette kalır, faiz ödemeleri kazançlarını önemli ölçüde artırır. Hayat güzel olurdu."

Mike ona, "Fin bu araziyi işlemek istiyor," diye bilgi verdi.

"Fin on yedi yaşında," dedi küçümseyerek. "Ne istediği hakkında hiçbir fikri yok."

Mike, "Yeğenini pek iyi tanıımıyorsun," diye karşılık verdi.

"Babamın Darrin'in kafasını doldurduğu çöplerle Darrin'in de kafasını doldurduğunu biliyorum. Müteahhitlerin The 'Burg'a bakmaya başladığı günlerde satmış olsaydık, ödemem gereken üniversite kredilerim olmazdı."

"Bu topraklarda çalışmak kardeşini mutlu etti. Bu topraklarda bir aile kurdu," diye hatırlattı Mike ona ve o da eğildi.

"Evet, ve bu *onu öldürdü*."

Mike hâlâ ona bakarken ve hayatında ilk kez gerçek Debbie Holliday'i görürken, "Kafayı bulmuşsun," diye mırıldandı. Ağzını büken, gözlerinin derinliklerinde parlayan acılık her yerinden okunuyordu. Bunu kendi dini haline getirmişti ve sadece dindar değil, fanatikti de.

"Hatalı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye atıldı. "Nasıl olabilir ki? Kırk dört yaşında ölmüştü."

"Rhonda otopsiyi onayladı Debbie ve doğduğundan beri kalp rahatsızlığı olduğunu tespit ettiler. Ne aradığınızı bilmediğiniz sürece tespit edilemez ama genellikle bunu çok geç olur. Kara düştüğü anda ölmüştü," dedi Mike. "O öldükten sonra her şeye burnunu sokma şeklinden bunu öğrendiğine eminim."

"Ayaklarınız sahildeyse ya da masa başında çalışıyorsanız kalp krizi geçirmeniz zor," diye karşılık verdi.

"Kar küreyerek kalbine meydan okuyabilirsin ve nefret ettiğin bir işte çalışarak onu strese sokabilirsin. En azından sevdiği bir şeyi yaparak, ailesiyle paylaşarak kısa bir zaman geçirdi. Kız kardeşi hukuk fakültesine gitmek isteyen açgözlü bir inek olduğu için nefret ettiği bir şeyi uzun süre yapmak yerine, hukuk fakültesine gitmeyi kendisi ödeyecek kadar istemedi ama ailesinin kayıp mirasına kondu," diye karşılık verdi Mike.

"Aman Tanrım, seninle çıkarken de bu kadar hıyar mıydın?" diye sordu, sesi yükseliyordu.

Tanrım, ciddi miydi?

"Tanrı aşkına Debbie, seninle *on yedi* yaşımıdayken çıktım. Bu hayatımın yarısından fazlası demek. Hıyarın teki değildim ama o zamanlar bile çıkarıcı bir kaltak olduğunu düşünürsek öyle olmalıydım," diye karşılık verdi Mike.

Sully, Debbie ile Mike'ın arasına girerek, "Doğru, bu bizi hiçbir yere götürmüyor," diye araya girdi. "Biri bana neler olduğunu anlatmak ister mi?"

"Dört kemerde rozet görüyorum. Neden burada olduğunun açıklanmasını istiyorum," diye sordu Debbie, Cal'a bakarak.

"Çoğunlukla televizyonda hiçbir şey olmadığı için," diye yanıtladı Cal, Debbie'nin gözleri kısıldı ve Merry kıkırdadı.

Debbie, "Kanun adamı olmadığınızı göz önünde bulundurarak, derhal binayı terk etmenizi istiyorum," diye emretti.

"Cal çenesini verandaya doğru salladı ve Mike'ın gözleri oraya gittiğinde kovboy çizmeli ve ceketli Dusty'nin Joe Callahan'a gülümsediğini gördü.

Tanrım, lanet olsun.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum ama istediğiniz kadar kalabilirsiniz," diye davet etti Dusty.

Cal ona sırıttı.

Tanrım, *lanet*
olsun.

"Bu Vi'nin kocası, Dusty. Joe Callahan," diye açıkladı Mike, Dusty gözlerini kırıştırdı ve sırıttı soldu.

"Evet, Vi hakkında her şeyi bildiğini söyleyebilirim," diye mırıldandı Merry nefesinin altında.

"Burada hâlâ hoş karşılanıyorsun," diye açıkladı Dusty, tıpkı Dusty gibi güçlenerek ve omuzlarını dikleştirerek. "Karın da burada hoş karşılanıyor. Aslında tüm The 'Burg'a kapımız açık," diye ekledi cömertçe, ama dramatik bir şekilde Bernie McGrath ve çocuklarına baktı. "Yalnız, şirretlik olsun diye söylemiyorum. Bu arazi satılık değil. Hiçbiri değil."

"Çeyreği bana ve benim çeyreğime ait olduğu için aynı fikirde değilim. satılıktır," diye Debbie.

"Tamam," diye araya girdi Colt. "Bu durumu okuyunca, Darrin aile arazisini aileye bıraktı. O araziyle ne yapacağınız konusunda bir anlaşmazlığınız var. Bunu aile arasında çözemezsiniz, bir yargıcın önünde çözersiniz." Colt, McGrath ve adamlarına ve Mike, Colt'un da kendisiyle aynı endişeleri taşıdığını gördü. Bütün polisler McGrath'ı tanırdı. McGrath'ın parası emin olduğu için ilk paranın nereden geldiğini kimse bilmeden hızla zengin olmuştu. Ama o kadar kurnazdı ki kaypaktı ve birincil yatırımcıları hakkında söylentiler çıksa da

hala onun işiyle uğraşıyor olması ve taktikleri rahatsız ediciydi, hiçbir zaman bir şikayetleri ya da devam edecek bir şeyleri olmamıştı.

"Bu gerçekleşene kadar," diye devam etti Colt, "yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bu yüzden sizden o zaman gelene kadar beklemenizi, ekipmanlarınızı alıp gitmenizi isteyeceğiz. Ayrıca Hollidays ya da mahkemeler tarafından bu iş çözülene kadar geri dönüp bu aileyi rahatsız etmemenizi isteyeceğiz."

"İki müteahhit ve iki eksperden gitmelerini istemek için dört sivil polis mi gerekiyor?" Debbie Colt'a kesik kesik sordu ve Colt ona baktı.

"Bayan Holliday, bir dakika önce dikkatinizi çekmemiş olabilir ama bu durum düşmanca. Bu adamlar bugün burada zamanlarını boşa harcamaktan başka bir şey yapamazlar. Satın alabileceklerini bilmedikleri bir şeyi araştıramazlar. Ve bu arazinin sahibi onları burada istemiyor. Görüyorum ki bir aile kavgası yaşıyorsunuz ama çan çaldı. Akıllı davranıp kendi köşene çekilmelisin."

Debbie Colt'a ters ters baktı.

McGrath yerinden kımıldadı ve sessizce, "Görünüşe göre Teğmen Colton haklı. Neden bu araziyle ilgili planlar daha kesinleştğinde bizimle irtibata geçmiyorsunuz Bayan Holliday?"

Debbie bakışlarını McGrath'a çevirdi ve Mike onun kiminle yatağa girdiğine dair hiçbir fikri olmadığını, ailesine ne kadar güçlkle açıldığını biliyordu. Ancak McGrath, diğerlerine dışarı çıkmaları için çene hareketleri yaparken onun bakışlarını kaçırdı.

Onlar taşındı. Başka kimse taşınmadı.

Araba kapıları çarparken Dusty konuştu.

"Bunun tamamen zaman kaybı olduğunu biliyordun ve onları buraya benimle ve muhtemelen Rhonda'yla uğraşmak için getirdin. Çok alçaldın Deb, ama bu kadar . Göbeğinin yere bu kadar yakın olmasına ben bile şaşırdım. Çatallı olup olmadığını görmek için dilini dışarı çıkarmanı istemek geliyor içimden."

Mike hemen verandadaki basamakların dibine geçerek iki kız kardeşin arasına yerleşti ve "Bunu yapmayacağız" dedi.

"Siktir git, Mike. O kendi sözünü söyledi, ben de kendi sözümü söyleyeceğim," diye tersledi Debbie.

Mike pozisyonunu aldı, Debbie'ye döndü ve "Tekrar ediyorum, bunu yapmayacağız" dedi.

"Ve tekrar ediyorum, siktir Mike -" diye başladı.

Arabalar şeritte ilerlerken Mike onun sözünü kesti. "Bu Bernie McGrath."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kim olduğunu biliyorum."

Mike ona, "Burg'da fazla bulunmadın ama bu adamla iş yapılmaz," diye bilgi verdi.

Bir kolunu şeride doğru uzattı, sonra tekrar içine sokarak sert bir sesle, "Anlıyorum. Bay McGrath bu araziyle ilgileniyor, vizyonunun hayata geçtiğini görmek için adil piyasa değerinden daha fazlasını ödemeye hazır ve ne? O bir gangster mi, Mike? Indiana'daki küçük bir kasabada mafya kol geziyor mu?"

"Bu araziye parçalamak için yanıp tutuşuyorsunuz, size adil bir anlaşma yapacak ve çiftliğin geri kalanının yasak olduğunu anlayacak başkaları da var. Hollidays'lerin burada kalacağı müteahhitler tarafından biliniyor, bu yüzden uzun zamandır aileyi terk ettiler. Şeytanla anlaşma yapmak için müzakerelere girerek bunu McGrath'a açtın ve aileni tehdit altına soktun," diye cevap verdi Mike ve Debbie gözlerini devirdi, sonra geri yuvarladı.

"Saçma sapan bir drama," diye tersledi. "Dusty'nin seni etkilediğini görüyorum." "Değil," diye araya girdi Colt ve Debbie'nin gözleri ona kaydı. "McGrath

bu arazinin dörtte birine inşaat yapma niyetinde değil. Küçük girişimler yapmıyor. Bu kadar arazi onun için bir otopark. McGrath'ın niyeti ne olursa olsun, vizyonu bu çiftliğin tamamını kapsıyor."

"İyi o zaman," diye karşılık verdi Debbie, "teklif ettiği paranın ailemi çok rahat ettireceğini düşünürsek."

Sully sessizce, "Öyle olduğunu düşünebilirsin ama onlara iyilik yapmıyorsun," deyince Debbie bakışlarını ona çevirdi.

"Bana bir kız kardeşin ailesinin evine yaptığı ziyaretin neden dört polis memurunu ve," sert bakışları Cal'ın üzerinden kaydı, "her kimse onu gerektirdiğini açıklayın." Sonra gözleri Cal'ın üzerinde daraldı ve hafızası açıldı. "Aman Tanrım. Joe Callahan. Sen ve kız arkadaşının polislerden uzak durmak için her şeyi yapacağınızı düşünürsek bu sürpriz oldu. Salı sabahları gerçek erkekler çalışırken onlarla gezintiye çıkmazsınız."

"Gençken Miketan iş alması iyi olmuş çünkü artık pek sık sevişmediğini görüyorum," diye mırıldandı Cal kimseye, gözleri Debbie'deydi, sonra ona hitap etti. "Tavsiye. Kendine bir tane bulmayı düşünebilirsin. Huyunu iyileştirebilir."

Debbie'nin yüzü kızardı.

"Cal, hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandı Colt.

"Haines karısından bir telefon aldı ve biri ateş diye bağırması gibi Karakol'dan fırladı," diye karşılık verdi Cal. "Fark etmediysen söyleyeyim Colt, bu kasabada işler sarpa sarıyor ve sarınca da iyi kadınları da beraberinde sürüklüyor. Böyle bir şey olduğunda herkes elini taşın altına koyar."

Müthişti. Cal, Dusty için atıyordu.

"Ailemin işine katılmaya davet edilmediğinizi kesin olarak söyleyebilirim Bay Callahan," dedi Debbie küçümseyerek.

"Kardeşini tanırdım, çok iyi değil ama onu tanırdım ve ona saygı duyardım," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi Cal ve Debbie'nin kırmızı yüzü hemen soldu. "Onu ne kadar iyi tanıdığının bir önemi yok, öldüğünden beri kasabada onun hakkında çok konuşuluyor. İki iyi çocuğu olduğunu biliyorum. Artık annelerine göz kulak olmaları gerektiğini biliyorlar. Ve bu saçmalığa ihtiyaçları olmadığını biliyorum. Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu ve onların iyiliğini düşündüğünüzü düşünüyorsanız, babaları taze toprak altında değilken onlara yaklaşın. Bunu yalnız olduğun, acı çektiğin ve eski erkek arkadaşın kız kardeşinle birlikte olduğu için yapıyorsun, o zaman seni cehenneme gönderecek kadar derin bir iz bırakmadan önce yapman gereken bazı ruh arayışları var kadın."

Ve işte oldu. Violet Callahan ve kızları Kate ve Keira, Joe Callahan'ın gardırobunu değiştirmeyi başaramamış olabilirlerdi ama Cal'ın sonunda güvenli bir şekilde olmasını sağladıkları adamın daha fazla değişikliğe ihtiyacı yoktu.

İşte o zaman Mike işleri altına almaya karar verdi.

"Debbie," diye seslendi ve Debbie gözlerini ona çevirdi. "Kasabada ne kadar kalacağını bilmiyorum ama bir yere gidip serinlemeye ne dersin? Sen, Dusty ve ben bu gece oturup konuşuruz. Bazı şeyleri düzene sokarız."

Rengi geri geldi ve gözleri keskinleşti, "İstediğim şeyi zaten sıraladım Mike ve oturmama gerek yok.

seninle ve *Dusty* ile birlikte bunu çözmek *ya da* açıklamak için. Sanırım niyetimi açıkça belirttim."

"Konuşmamız gereken şey *Dusty* ve ben değiliz. Rhonda, Finley ve Kirby," diye açıkladı Mike sabır arayarak.

"Doğru, *Dusty* etrafına altın ağını ördü, melek şarkısını söyledi, *Dusty*'nin seni inandırmak istedikleri dışında her şeye karşı sağır ve kör olana kadar saçma dansını yaptı," diye karşılık verince Mike sabrını kaybetti ve bu konuyu kapatmaya karar verdi.

"Doğru, buna inanmak istiyorsan, açıkça buna tutunacaksın. Yap zaman."

"Senin iznine ihtiyacım yok Mike Haines," diye karşılık verdi.

Mike, "Nasıl olsa sende," diye mırıldandı. "Şimdi bu sahneyi bitirmemizin sakıncası var mı?"

Ona ters ters baktıktan sonra, "Başkente dönmeden önce Rhonda ile konuşmak istiyorum," dedi.

"Hayatta olmaz," diye tısladı *Dusty* Mike'ın arkasından. "Böyle bir şey olmayacak," dedi Mike.

"Bunun için de senin iznine ihtiyacım yok," diye tersledi Debbie.

"Aslında var," diye cevap verdi *Dusty*.

"Ne yapacaksın? Onu bodruma bağlayıp Darrin'in tüfeklerinden biriyle nöbet mi tutacaksın?" Debbie *Dusty*'ye fırlattı.

"Mecbur kalırsam," diye karşılık verdi *Dusty*, dört kelimenin de tam anlamıyla. Tanrım.

"Neden her şeyi baş belası haline getirmek zorundasın?" Debbie sordu.

"Neden sırf istediğini elde edemediğin için her şeyin başına bela olduğunu düşünmek zorundasın?" *Dusty* karşılık verdi.

Debbie'nin gözleri kısıldı, ağzı büküldü ve yüzündeki ifade Mike'ın kendini desteklemesine neden oldu.

"Darrin öldü, *Dusty*. Onun zayıf karısına ve iki oğluna bakamazsın, kışına girip onu şeker ve baharat olduğuna ikna etmeye çalışamazsın."

İşte oldu. Bardağı son damla oldu.

Dusty merdivenlerden aşağı uçtu. Mike onu belinden yakaladı ve bir kolunu beline dolayarak önüne doğru çekti

diğerini de göğsünün etrafına sardı. Mike Debbie'ye,

"Git," diye homurdandı.

"Beni kendi evimden uzaklaştıramazsın," diye karşılık verdi Debbie. "Az önce yaptı," diye Dusty. "Ve bu arada, bu durdu satmak için müteahhitleri ön kapıya getirdiğiniz anda 'kendi eviniz' haline geldi."

Debbie dudakları kıvrılmış, acısı gizlenmeye yakın bile olmayan bir şekilde onları içine çekti. Sonra gözleri Mike'a odaklandı.

"Tanrım, hasta," diye fısıldadı. "On iki yaşındayken ona karşı bir şeyler hissettiğin için mi ona ulaşmak için beni kullandın?"

Mike'ın vücudu gerildi. Dusty onun elinden kurtulmak için kendini zorladı. Colt ilerleyerek, "Sanırım bununla işin bitti," dedi. Gözleri ona kaydı. "Daha başlamadım bile."

"Bu sizin ayrıcalığınız ama şu anda, bu arazinin dörtte birini yasal olarak elinizde tutuyor olsanız da, davranışınız gözdağı, tehdit ve taciz olarak yorumlanabilir," diye karşılık verdi Colt. "Bir kanun adamı olarak bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüğüm noktaya kadar şekilde yorumlamaya başlamamı mı istiyorsun, orada durup çukurunu kazmaya devam ediyorsun. Başka bir gün savaşabilmek için şimdi kayıplarını azaltmak istiyorsan, kiraladığın arabaya bin ve onları kendi hallerine bırak."

Debbie tutulan Colt's gözler sonra onun taşındı aracılığıyla ve Çocukluk evinin ön bahçesinde duran adamlar ve sonunda Mike ve Dusty'de karar kıldılar. Yüzü çalışırken orada kaldılar.

Sonra da içindeki zehri kusarak arkasını döndü ve uzaklaştı.

Beş adam ve Dusty hareketsiz bir şekilde onun gidişini izlediler.

Arabası yolun yarısına geldiğinde Mike adamlara seslendi: "Bana bir dakika izin verin."

Çenesi sarsıldı ve adamlar uzaklaştı.

Dusty'yi kollarının arasında çevirdi ve çenesini aşağı eğerek gözlerinin çoktan kendisine dikilmiş olduğunu gördü.

"Rhonda nerede?" diye sordu.

"Bakkalda," diye cevap verdi.

"O eve gelir, sen üzerine oturursun. Telefon yok. Ziyaret yok.

Kimseden." diye emretti.

Bir süre ona dikkatle baktıktan sonra başını salladı.

"Tamam. Şimdi babanla ne durumdayız?" Gözleri başka yere kaydı. Kahretsin. "Erteliyorum," diye

mırıldandı. "Mike -"

"Babanı ara."

"Bebeğim -"

Onu sıktı. "Ara..." Daha sert sıktı. "Senin..." Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "*Baba*."

"," diye mırıldandı.

Sonra kızın çenesini düşürüp göğsüne doğru bir hamle yapmadan önce yüzünde tanık olunması zor bir şeyin kesilmesini izledi.

"Bu benimle ilgili," diye fısıldadı. Yarı yarıya haklıydı.

Mike boynunu eğdi ve yanağını kızın başının yan tarafındaki saçlara bastırdı.

"Bu seninle ve benimle ilgili," diye devam etti. İşte bulmuştu.

"Cenazeden sonra bizi gördüğünde, kaybettiğini biliyordum. Biliyordum. Ve biliyordum çünkü her zamankinden çok daha kötüydü." İçini çekti. "Benden hep nefret ederdi. Şimdi gerçek olan bir nedene yapıştı ve bunu asla . Yarattığı ikincil hasar da umurunda değil."

"Bu sebep gerçek değil, Dusty."

Kadın başını hafifçe çevirdi ve Mike başını kaldırmadığı için kadının yüzü bir santimden daha az mesafedeydi. Kadının gözlerinden okunan acı karşısında içi sıkıştı.

Kız kardeşini sevmek istiyordu ve acıyı anlamıyordu. Hayatına devam etti. Hatta Denny Lowe tarafından tacize uğramış, hayatta kalmış, bununla başa çıkmış ve bunu geride bırakmıştı. Debbie'yi almamıştı. Ama ne zaman böyle bir şey olsa bir kız kardeşini kaybetmenin acısını hissediyordu.

"On yedi yaşında da olsa kırk yaşında da olsa Mike, sen bir kızın kaybetmek istemeyeceği türden bir erkeksin. Eskilerin anısını bile. Yıllardır altın değerinde tuttuğu şeyi lekeledik."

"Eğer bu kadar kaltak olmasaydı, tatlım, bıraktığım o boşluğu doldurmak için paradan daha fazla bir şeye sahip olurdu. İşte bu

ona. Bu saçmalıkların hiçbirini üzerine alma. Ondan ayrıldığımda 17 yaşındaydı. Aradan onlarca yıl geçmesine ve aynı eyalette bile yaşamamasına rağmen bana sahip çıkabileceğini sanıyor, bunu anlamalısın.

Gözlerinin çalışmasını izledi, sonra ağzı hareket etti ve yumuşak bir "Evet" cevabı almadan önce kısmi bir gülümseme aldı.

"Evet," diye fısıldadı.

Kadın tekrar iç çekti.

Sonra kızın kaşlarının kalkışını izledi ve "Senin... Violet Joe Callahan ile mi evli?" dedi.

"Evet," diye tekrarladı.

"Lisedeki kız arkadaşıyla evlenmemiş miydi ve sonra o -?" Mike bir kez daha "Evet" diyerek onun sözünü kesti.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Böyle bir şey insanı mahveder." "Kırılmıştı zaten. Vi onu iyileştirdi."

"Belli ki tam bir kadın," diye mırıldandı.

"Daha azına razı olmak için on beş yıllık bir ders aldım," diye mırıldandı Mike.

Yüzü birden yumuşadı ve gözlerinde tatlı bir şey parladı.

Ve acı gitmişti. Mike

sırıttı.

"Darrin bana Alec Colton ve February Owens'ın sonunda parmaklarını çektiklerini söyledi." diye devam etti.

"Alec ve Şubat Colton'un Jack adında bir oğulları var, yani ona da evet."

"Bu harika," diye fısıldadı. "Nihayet."

Bu konuda yanılmamıştı. Yine de ayrıntıları bilmediği için hesap yapamıyordu ama Dusty'yi Colt'un Şubat'ı beklediği süreden daha uzun süre beklediğini düşünüyordu.

"Beni adamlarınla tanıştıracak mısın?" diye sordu.

"Bunun için toplantıya son vermem gerekiyor. Ve bu toplantıyı yapma şansına sahip olmamın nedeni berbat bir şey ama bu, şu anda elimde olmasından hoşlanmadığım anlamına gelmiyor," diye karşılık verdi ve sırıttı.

"Bu doğru," diye mırıldandı, ona sarılan kolları daha da sıkılaşıarak en az onun kadar bırakmak istediğini belli ediyordu. Yani hiç de öyle değildi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayatta kalacağım."

"Ben gider gitmez babanı ara. O zaman bir ihtiyacımız var." Başını salladı.

"Ben çocukları dışarı çıkarayım, sen de akşam yemeğine gel."

Tekrar başını salladı ve "Öğle yemeğinde sandviç sever misin?" diye sordu. "Evet" diye cevap verirken kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti.

"Onları yatağında yemeye ne dersin? Yürüyüş benim için kısa, seninle orada buluşur ve sandviçleri getiririm."

Bunun üzerine kolları daha da sıkılaştı.

"Kırıntılara dikkat edeceğim," diye fısıldadı.

"Tatlım, ben istasyondan eve varana ve sonra işe dönmek için tekrar yola koyulana kadar yarım saatimiz olacak."

"Sandviçlerinizi paketleyeceğim. Yanınızda götürebilirsiniz." Şipşak öğle yemeği.

Bunu yapabiliirdi. Evet, bunu yapabiliirdi. "Benim için çalışıyor."

Bu onu gülümsetti.

Sonra gülümsemesi soldu ve zaten onunkini tutan gözleri sımsıkı kenetlendi.

"Her şeyi bıraktın, benimle ilgilenmek için buraya geldin. Bu kirli değil, tatlı olduğunu gösterir. Ama bu senin intikamın, bu yüzden seçme hakkın var."

Kahretsin, sanki onun aletini sertleştirmek *istiyor gibiydi*. "Öğle yemeğinde karar veririm," dedi ve gülümsemesini geri aldı.

"Eğer gitmene izin vermezsem, bizi ayırmak için hayatın harekete geçirebilirler," dedi ona.

"O zaman seni adamlarımla tanıştırsam iyi olur" demeden önce hafifçe güldü.

"Evet," diye fısıldadı.

Eğildi ve onun ağzını aldı. Çok kısaydı ama dudaklarında onun tadı kalmıştı.

Sıkıştığında işe yarar.

Sonra ondan ayrıldı ve onu oğullarıyla tanıştırmak için avluya doğru yürüttü.

Ve bunu yaparken Mike Haines çok derin bir şey yaşadı. Saçları dağınık bir şekilde düğümlenmiş, ayağında kovboy çizmeleri, kot pantolonunun dizinde bir yırtmaç ve yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle Dusty'yi izlerken, kolunu ona doladığında, gurur duydu.

Audrey güzeldi. Onunla tanıştığında komikti. Onu kendi kızı yaptığında mutlu olduğunu düşündü. Ama o zamanlar bile, onun yanında durduğunda, kendini şanslı hissetmiyordu.

Dusty'nin tamamen ona ait olan doğal bir rahatlıkla çocuklarını etkilemesini izlerken her ikisini de hissetti.

Gururlu ve şanslı.

* * * * *

Merry onun yanındayken, Mike çiftlik evinden İstasyona dönerken aracı kullanırken, Merry mırıldandı, "McGrath. Hiç iyi değil."

"Hayır," diye onayladı Mike.

"Bir süredir kristal küremi parlatmamıştım," dedi Merry. "Buna gerek olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Mike.

"Sence onlara nasıl saldıracak?" diye sorduğunda Merry'nin yüzünü ona döndüğünü sesinden anladı. Para mı?"

Mike başını salladı. "Önce bunu deneyecek. Ama Dusty, Fin'in doğuştan gelen hakkını kaybetmesine izin vermeden önce kendini o topraklara adayacaktır. Ve bu sadece Dusty. Babasının ne yapacağı belli olmaz."

"Zayıf bir noktaları mı var?" diye sorduğunda Merry'nin yüzünü öne döndüğünü biliyordu.

"Erkeklerin annesi dövüşmeye uygun değil, hiçbir zaman olmadı, olmayacak ve Darrin'in ölümü, yetişkin hayatı boyunca bir erkeğin arkasına saklanan bir kadını ortaya çıkardı. O büyük bir hedef. Olduğu gibi, onların işlerini yönetmeye hakkı yok ama iki çocuk da reşit değil, o yüzden yönetiyor. McGrath ona ulaşırsa, hedefi tam on ikiden vurur."

"Siktir," diye mırıldandı Merry.

"Evet," diye tekrar onayladı Mike.

"Çocuk çiftliği ne kadar çok istiyor?"

"Yeterince kötü, bu pisliği öğrendi, teyzesini bir kez aradı, teyzesi hayatını askıya aldı ve onun arkasını almak için eve taşındı."

"Senin için çalışıyor."

"Eve gelmesinin sebebi o değildi."

"Yine de, senin için çalışıyor. Ve senin için işe yaradığına göre, bu onun için de işe yarar."

Mike cevap vermedi çünkü gerçek buydu.

Merry, "Siz ikiniz her şeye ameliyatla bağlanmaya çalışırken, çocuklar ve ben sohbet ettik," diye atıldı.

"Ve?" Mike sordu.

"Ryker'ı ziyaret etme zamanı." Müthiş.

Ryker, eğer havasındaysa, Colt'un muhbirlerinden biriydi. Ryker sert, belalı ve kimseyi umursamayan biri olarak bilinirdi. Bağlılığı yoktu. Ryker özgür bir ajandı.

Ama Ryker'ın kadınının kızı kasabadaki bazı kötü işlere bulaştı. Ryker, kızın hesabını sormaya hazır olduğunu açıkça belirtince herkes şok oldu. Bunu yapmak için de Tanner Layne ile birlikte davaya girmeye çalıştı. Ryker ve Tanner yakınlaşınca daha fazla şok yaşandı.

Nasıl yaparsa yapsın, Ryker Indianapolis'in batı yakasında, özellikle de Speedway, The 'Burg ve uydularında olup biten her şeyi biliyordu. Ryker McGrath'ı ve hareketlerini biliyordu, bilmiyorsa da öğrenecekti.

Yine de Ryker sadece para ya da işaret karşılığında bilgi takas ederdi ve bunu da sadece kendini küstah hissediyorsa yapardı. Tam bir baş belasıydı. Ve bir işaretçiye borçlu olmak isteyeceğiniz bir adam değildi.

Mike gençken zaman geçirdiği çiftliği düşündü. Orayı ne kadar sevdiğini. Oradaki sükuneti. Ailenin bu sıradan güzellikten duyduğu sessiz gurur. Balkonunda otururken Darrin'i Fin ve Kirb'le birlikte o arazide çalışırken gördüğü zamanları düşündü. Ve yatağında Dusty ile yediği sandviçleri düşündü.

Ve Ryker'a bir işaret borçlu olmayı o kadar da önemsemediğine karar verdi.

* * * * *

"Şimdi taşaklı olduğunu *biliyorum*, Dusty'ye pislik yaptıktan sonra kıcıımı arıyorsun."

Hunter Rivera Mike'ın çağrısına böyle cevap verdi.

Mike hoşbeş etmedi. Onun yerine Rivera'ya "LeBrec onu aradı." diye bilgi verdi.

"Uh...

Biliyorum."

"Pardon?"

"Adam kafayı bulmuş. Tamamen. Kafayı bulmuş. Bok suratlı. Zil zurna. Dolu. Mahvolmuş. Adam o kadar kirlenmişti ki, *turşu* gibiydi. Ve bu durumdayken Schub's'ta kendisini dinleyen herkese, bir pislik karısını becerirken karısını aradığını ve bunu paylaşmaktan çekinmediğini söylemekte bir sakınca görmedi. Ayrıca bu pisiğin kıcını tekmelemek ve kadını ele geçirmek için Indiana'ya nasıl gitmeyi planladığını da paylaştı. Cuma gecesi olduğu için Schub's tıklım tıklımdı ve orada onu dinleyecek çok sayıda insan vardı."

Sikeyim.

Siktir!

Rivera şöyle devam etti: "Sende dokunuş var kardeşim, bir gecede Dusty ile konuşuyorsun, ona çiçek göndererek bunu pekiştiriyorsun. Bir gün benim kadını senin cinayetini planlıyor. Ertesi gün, neden hiç çiçek almadığını soruyorlar. Görüyorum ki devam . Ama lanet olsun, beni öldürüyorsun. Jerra'yla çıkarken onu kızdırdığımdan beri ona çiçek almadım ve Hollywood'un *bizim* versiyonumuz olduğunu söyleyerek onu götürmem için zorladığı boktan bir filmde uyuyakaldım. Bizim hikayemizi izlerken nasıl uyuyakaldığımı soruyor. Ve kardeşim, eğer bu bizsek, bok gibi sıkıcıyız. Şimdi LeBrec'i kızdırdım çünkü Indiana'da edepsizlik yapıyorsun ve bir aldırımıyorsun. Siktir."

Mike ona, "Indiana'ya gelemes," diye bilgi verdi.

"Ne yapmamı istiyorsun? Üzerine mi oturayım?" Rivera sordu.

"Çiftlikte işler çirkinleşti. Dusty, keder dolu bir ev ve kaltak bir kız kardeşe uğraşmak zorunda kaldı. Şimdi kız kardeşi arazinin dörtte biri için inşaat yapmaktan hoşlanan bir alıcı buldu ve çok hoşuna gitti. İnşaat yapmak için araziniz olmalı. Ve çiftlik krizi de dahil olmak üzere beş nesildir topraklarını ellerinde tutan çiftçilerin fikirlerini nasıl değiştirdiği, onları birdenbire kazıkları söküp gitmeye nasıl ikna ettiği biraz şüpheli."

"Siktir" diye mırıldandığında Rivera'nın onu yakaladığını biliyordu.

"Yani sorunuzun cevabı, evet. Üzerine oturuyorsun. Onu bayıltırsın. Vurursun. Ne yaptığın umurumda değil. Ama o pisliği Dusty'den uzak tut."

Rivera, "Ne yapabileceğime bakacağım," diye cevap verdi. "Görevim başarısız olursa, kulağımı yerden ayırmam ve size doğru geldiğini haber veririm."

"Minnettarım," diye mırıldandı Mike.

"Tamam, iş aradan çıktı, bundan sonra söyleyeceklerim Jerra ile ilgili değil. Dusty onun kızı ama aynı zamanda benim de kızım. Açıkçası, yarattığın yıkımı gördüm. Açıklamayacağım ama umarım anlamışsındır. Kızımı bir daha o halde görmek istemiyorum. Anladın mı beni?"

"Bu tarih oldu."

"Beni anladığınızı bilmem gerek."

"Ve sanırım benim yaptığım her şeyi bildiğini bildiğimde seni aramamdan anlıyorsun."

Bir sessizlik oldu, sonra sessiz bir "Evet. Çelik gibi adamım. Siktir." Sonra, mırıldanmadan, "Onu kalıcı olarak yatağına alırsan, onu mutlu edersin. Onu Indiana'ya kaptırmak Jerra için bir uzvunu kesmek gibi olacak. Ve *ben* de onun acıdan inlemesini dinlemek zorunda kalacağım."

"Pardon?" Mike sordu.

"Her şeyi duydum," diye paylaştı Rivera. "Evinizi beğendi. Odalar geniş. Mutfak güzeldi. Köpekle ilgili bir şeyler söyledi. İki harika çocuk hakkında bir sürü şey. Dusty köpekleri ve çocukları sever ama şehir evlerini sevmez. Demek ki mesele ev değil, içindeki adam. Bildiğim kadarıyla tek bir adamla yaşadı. LeBrec. Ve adam kışını *onun* evine taşıdı. Bir kasaba evinin erdemlerini övüyor, bu tek anlama geliyor."

Rivera sustu ve Mike sessiz kaldı.

"Oh kahretsin. Sik beni," diye fısıldadı River. "Kediyi çantadan çıkar. Şimdi korktun ve kaçacaksın."

"Hayır, kesinlikle değilim," diye yanıtladı Mike, sesi sertti.

Rivera yine sustu.

Evini sevdi. Köpeğini sevmiştir. Çocuklarını sevdiğini zaten biliyordu.

Kahretsin, onun *evini* sevdi.

Rivera konuşmayınca Mike konuştu.

"Sanırım işimiz bitti."

"Kafanı kaldır, kardeşim. Çocukların bahar tatili yaklaşıyor. Tahmin et nereye gidiyoruz?" Rivera sordu.

"Çöreklerle," diye cevapladı

Mike. "Kıçına bahse girerim, dostum."

"Benim tavsiyem. En az bir hafta oruç tutun. Bolca yeriniz olsun."

Rivera'nın kahkahasını duyduktan sonra, "Yok artık. Sen onu terk ettikten sonra bize bir düzine getirdi. Ne kaybettiğinizi biliyordunuz, geri almakta gecikmediniz, ikiniz de düzenli olarak alıyorsunuz, *belli ki*, bu yüzden iki tane bekliyoruz."

"Alacağım, sana on dolar borçluyum."

"Senin görüşünü daha çok beğendim. Onunla devam ederiz. Görüşürüz, kardeşim." "Görüşürüz."

Mike bağlantıyı kesti ve gözlerini ayırmadan masasına baktı. Onun evini sevmiştir.

Ayağa kalkarken telefonunu arka cebine soktu. Merry'nin gözlerini yakaladı.

"Öğle yemeği," diye mırıldandı.

Merry çenesini kaldırdı.

Mike istasyondan çıktı ve bunu sırtarak yaptı.

* * * * *

Menekşe Callahan koydu içinde ve karanlık ile onu yanak karşı kocasının omzunda.

"Çıplak ayakla mı?" diye fısıldadı ve Joe'nun kolu ona daha sıkı sarıldı. Hatırlamıştı. Yine de unutmamasına imkân yoktu.

"Evet, eve vardığımda dışarıda duruyordu, ceketini yoktu, ayakları çıplaktı. Orosu kız kardeşi ortalığı hazırlanıyordu, bahçedeki adamlar yüzüne bir baktı, Haines'in hoşlanmadığını biliyordum ama yine de Haines'in yaptığı ilk şey onu eve sokup ceket ve ayakkabı giydirmek oldu."

Çıplak ayakla.

Violet gülümsedi.

Sonra sessizce sordu, "Güzel mi?" "Evet."

Vi'nin gülümsemesi daha da büyüdü.

"O kadar güzel mi?" "Ah evet."

Vi gülümsemeye devam etti. Sonra soldu.

"Mutlu görünüyor mu?" diye fısıldadı.

"Ondan bir telefon aldım, bir saniye dinledim ve sandalyesinden kalkıp merdivenlere doğru gidiyordu. Bu mutlu mu bilmiyorum dostum. Ama umurunda olduğunu biliyorum."

"Sanırım bu iyi bir şey," diye mırıldandı.

"Tahmin edecek bir şey yok. Sadece öyle."

Joe haklıydı. Haklıydı. Bu duyguyu biliyordu. Bunu üç kez yaşamıştı, hayatında bir saniyeliğine dinleyen, onlara ihtiyacın olduğunu anlayan, her şeyi bırakıp doğruca kapıya yönelen erkekler vardı.

Mike Haines bu üç adamdan biriydi.

Mike'ta şimdi o vardı. Mike bunu vermek isterdi. Bu iyiydi.

Violet iç çekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Joe paylaşmayı bitirmemişti.

"Atış bitti, sürtük kız kardeş yürüyüşe çıktı, Mike ve kadını bir araya geldi. Strateji konuşuyor olabilirlerdi ama o kadar yakındılar ki kaynaşmamaları bir mucizeydi."

Vi tekrar gülümsedi.

Bu da iyiydi.

Sonra gülümsemesi yine

kayboldu. "Sorunu mu var?"

"Mike ve kadın konuşurken çocuklar da konuşuyordu. Ben dinledim. Hazırlan, bebeğim. İşler çirkinleşmek

üzere." Bu kötüydü.

"Ne kadar çirkin?"

"Mike ve kadını isteseler de istemeseler de yeterince çirkin, bugün lejyonlarına dört adam eklediler."

Joe, Mike'ın arkasını alacaktı. Vi'nin

vücudu kocasının içinde eridi. "Geri

çekil," diye emretti.

Vi'nin vücudu

kaskatı kesildi.

"Ne?"

"Seni, Mike'ı ve beni biliyor. Benimle arası iyiydi ama Mike senin için hazır olmadığını söyledi. Kardeşini yeni kaybetti. Edindiğim izlenim, acı çekiyor ve sadece bir şeyler olduğunu bilmiyor.

ailesinin topraklarıyla. Sen ve kızların, hepiniz geri çekilin. Benim onay vermemi bekleyin."

"Biliyor mu?"

"Evet."

İyi değil.

"Kardeşini mi kaybetti?" Vi fısıldadı.

Joe'nun kolu gerildi ve sesi alçaldı, "Vi -" "Pekala.

Pekâlâ. Her şeyin netleşmesini bekleyeceğim."

Pes etti ama bu hoşuna gitmedi.

Violet meraklıydı, elbette.

Ama aynı zamanda bir kardeşini de kaybetmişti. Vi bunun

nasıl bir his olduğunu biliyordu. "Mike Haines hakkında

konuşmayı kesebilir miyiz?" Joe sordu. Vi tekrar

gölümsemi ve fısıltıyla, "Tamam Joe," dedi.

Kolu tekrar sıkılaştı, bu sefer niyetliydi, onu kendisine daha da yaklaştırdı.

"Bir bebek daha yapmanın zamanı geldi diye düşünüyorum Vi."

Gülümsemeyi bıraktı ama kendini bunu yapmaya zorladı. İçten içe hâlâ öyleydi.

Çünkü bu, Joe'nun ona bu konuda düşündüğünü söylediği ilk sefer değildi. Kızları Angela'yı ona verdikten yaklaşık bir hafta sonra aynı düşünceleri paylaşmaya başlamıştı.

"Sana zaten bir tane verdim, Joe."

"Bu sefer bir erkek istiyorum."

Vi gözlerini devirdi.

"Rahmimin erkek çocuk doğurduğunu sanmıyorum," diye

bilgilendirdi onu. "Göreceğiz."

"Joe -"

Adam kadının içine yuvarlandı, kadın adamın yüzünü gördü ve karanlıkta bile kararlılığını fark etti.

,"" diye tekrarlardı kararlı bir şekilde, sesi gürlüyordu. Evet,

kesinlikle göreceklerdi.

", bir sonraki regl sonra doğum kontrol hapını bırakacağım," diye kabul etti.

"Çok geç. Yatağa gelmeden önce elindekini tuvalete attım."

Karanlıkta gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Sonra bir kahkaha patlattı ama aniden durdu çünkü kocasının ağız onunkine sertçe indi ve tıpkı Joe gibi o da daha fazla bebek yapmak için pratik yapmakta gecikmedi.

Gerçi, doğrusu, pratik yapmaya ihtiyacı yoktu. O zaten bir uzmandı.

On İkinci Bölüm

İlk Öpücük

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ve sonra .

Mike çekildi ve ben artık dizlerimin üzerinde değildim. Sırt üstü yatmıştım, Mike'ın elleri dizlerimin arkasındaydı ve onları yukarı doğru itiyordu. Sonra üzerimde ve , sertçe itiyordu.

Hâlâ geliyordu, bacaklarımı salladım ve kollarımla omuzlarını çember içine aldım.

Yüzünü boynuma gömdü ve ben ona sıkıca tutunurken çıkardığı sesleri dinledim.

Sonra kendini dikti ve dişlerinin boynuma battığını hissettim.

Güzelmiş.

Ona sarıldım. Onu hissettim. Kokladım. Ona uyum sağladım.

Nefes alışını dinledim.

Sonra başını kaldırdı ve sıcak, karanlık gözleri benimkilere baktı.

"Öğle yemeğini seviyorum," diye fısıldadım.

Mike sıırttı.

Sonra başı düştü ve beni öptü.

* * * * *

Direksiyon başındaydım, müziğim açıktı, ahırın kapıları açıktı, böylece şeridi ve şeritten görebiliyordum.

Perşembe öğleden sonraydı.

Bildiğim kadarıyla Debbie gitmişti.

Babamın kızgın olduğunu kesinlikle biliyordum.

Ben babamı aradım, babam da Debbie'yi arayıp durumu düzeltmeye çalıştı. Debbie de babama çocuklara göz kulak olma konusunda aynı şeyleri söyledi. Bunu anlayan babam öfkeden deliye döndü.

Söylemeye gerek yok, o ve annem her şeyi kapatıp arabayla geliyorlardı. Pazartesi orada olacaklardı. Pazartesi akşamı Mike ve çocuklarıyla aile toplantısı vardı.

Babamı aradığımda her şeyi anlattım, böylece babam da işin iç yüzünü öğrendi. Mike hayatımdaydı. Kızının doğum günü pastasını yapmasına yardım etmiştim. Mike, Debbie'ye arka çıkıyordu.

Bu haberi verirken her şeye hazırlıklıydım. bir babaydı. Başka bir deyişle, yaşımda ve karşımdaki erkek ne olursa olsun, o erkeğin benim için yeterince iyi olduğunu kanıtlaması gereken türden bir babaydı.

Böyle bir şey hiç olmamıştı ve babam eski erkeklerimden birkaçıyla tanışmıştı.

Ona zaten tanıdığı birinden ve onu zaten tanımasının nedenlerinden bahsettiğime göre, bu her iki şekilde de olabilirdi.

Mırıldandığım şey, "Oh, Tanrıya şükür." oldu.

Her iki şekilde de sonuçlanmasına hazırlıklı olmama rağmen, yine de bu beni şaşırttı.

"Ne?" Ben sordum.

"İyi bir aile. İyi ebeveynler. İyi bir iş. İyi bir ev. Duyduğuma göre, iyi bir baba. Kardeşin için iyi bir arkadaş. Kız kardeşinin yaptığı en aptalca şey, o çocuğun kayıp gitmesine izin vermek oldu. Kızlarımdan birinin iyi bir adamın elinden kaçmasına izin vermeyecek kadar akıllı olmasına sevindim."

"Sence de tuhaf değil mi?" Sessizce sordum.

"Tanrı olsun, beni hayatımda birden fazla kez sinirlendirdi, hem de her zamankinden daha fazla," diye cevap verdi babam. "Ama onu seviyorum. O benim kızım. Bunu söylerken Mike'ın onunla ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. O çocuğun yedi, on yedi yaşındayken Frank'in yerinde krep yiyerek mutlu olduğunu ve yetmiş yaşına geldiğinde de aynı şeyi yapacağını görmek için kahin olmaya gerek yoktu. Kız kardeşin kruvasanı Hilligoss'tan daha çok seviyor. Bu ikisi uyuşmadı. Sen. İşte bunu görebiliyorum."

Eğer babamın hiçbir fikri yoksa, inkar ediyor demektir. Öte , Mike'ın Debbie on beş yaşındayken onunla birlikte olduğunu bilseydi, benim için ona o kadar da sıcak bakmayabilirdi. Bu bilgiyi zaten paylaşmazdım ama bu paylaşmamam için ek bir teşvik oldu.

Onun yerine "Teşekkürler baba" diye fısıldadım.

"Yine de sana kazık atarsa, kıcına tekme yi basarım."

Gülümsedim ve böylece zor kısım tamamlanmış oldu.

Babamı aramak istemedim ama iş işten geçtikten sonra Mike'ın haklı olduğunu anladım. Bunu daha önce yapmalıydım. Onun ve annemin geleceğini bilmek güzeldi çünkü onların orada olması fikri hoşuma gidiyordu. İkisi de çocuklarla iyi anlaştığı için daha da hoşuma gitti. Ama Debbie'yle olan o sahneden sonra Mike'ın "ateş gücü" dediği şeye daha fazla sahip olmam en çok hoşuma giden şeydi.

İhtiyacım olacağını düşündüm.

Mike ve benim son üç gündeki öğle yemeği spesiyalitelerimiz hızlı seks, fantastik orgazmlar, hızlı kucaklaşma üzerineydi ama çok fazla sohbet yoktu. Mike'ın işi, programı, çocukları ve benim akşamları çocuklarla birlikte olmak istemem, böylece onların düşünceleriyle baş başa kalmamaları ve annesiz kalmamaları nedeniyle bu fırsatlar pek sık karşımıza çıkmıyordu. Telefonda birbirimize fısıldayarak iyi geceler diledik ama bu da uzun sürmedi. Kalkıp kötü adamları avlaması gerekiyordu. Benim de kalkıp atları çalıştırmam ve çömlek yapmam gerekiyordu. Onun odasını çocuklarıninkinden ayıran uzun bir koridor olabilirdi ama ben Kirby'nin odasının hemen yanında, Finley'ninkinin karşısındaydım ve orada büyüdüğüm için duvarların ince olduğunu biliyordum.

Ama aklında bir şey olduğunu, onu endişelendiren bir şey , paylaşmadığı bir şey olduğunu . Ve bunu öğrenmek için seksten vazgeçmem gerekiyordu.

Bunu yapmaya hazırdım. Ama son üç gündür arka kapısından içeri girdiğimde Mike başka bir şeye hazırdı. Elimden tutup beni evin içine doğru sürüklediğinde ve kaybetmeden yatağına götürdüğünde bunu anladım.

Yatağına vurmak için gereken otuz saniyeyi alıp kanepesinde akıllıca kullanabilirdim.

Mike bir yatak adamıydı. Ona o kadar çok para vermişti ki, ondan olabildiğince çok yararlanmak mı istiyordu, yoksa çocuklarıyla kanepesinde oturup beni orada becermeyi düşünmek mi istemiyordu, bilmiyordum.

Maceracı bir aşık olduğunu biliyordum. Otuz dakika içinde hem beni hem de onu boşaltmak için becerikliydi.

Söylemeye gerek yok, Mike, vücudu, ağzı, elleri ve ustalığı, hepsi gülümsemeleri ve yavaşça yanan öpücükleriyle sona erdi, itiraz etmedim ve işe başlamak yerine sandviçler üzerinde sohbet etmemizi talep ettim.

Ne kadar meşgul olursa olsun, ayaküstü konuşmalarımız ve sohbetlerimiz ne kadar kısa sürerse sürsün, Mike beni düşündüğünden emin olmamı sağladı. Ve bunu dün öğleden sonra Janet's Flower Shop'tan başka bir teslimatçı çocuk geldiğinde yaptı. Bu kez, canlı pembe ve neredeyse mavi sümbüle dönüşecek kadar koyu mor renklerden oluşan yemyeşil, yakın bir demet.

Kartta şöyle yazıyordu,

Angel,

Sen bahsetmedin ama ben unutmadım. Sevgililer Günü'nü kaçırdım.

Ama bu gün daha önemli, yıldönümümüz. Mike

İlk başta anlamadım. Sonra Çarşamba olduğunu hatırladım. Çarşamba günü eve dönmüştüm. Onu Çarşamba günü affettim ve o Çarşamba barıştık.

Yıldönümümüz.

O çiçekleri ve notu aldığımdaya içim cız etmedi. Eridim.

Böyle şeyleri hatırlayan bir erkek hiç tanımamıştım, bu yüzden böyle şeyleri hatırlayan bir erkeğim hiç olmadı. Bana çiçek veren erkekler olmuştu ve Janet'in mi çok yetenekli olduğunu yoksa Mike'ın mı harika bir zevki olduğunu bilmiyordum çünkü benim de çiçeklerim olabilirdi ama hiçbiri Mike'ın gönderdikleri kadar çarpıcı güzellikte değildi. Hiç böyle bir şey yapan, önemli bir şeyi hatırlayan ve bunu size bildiren bir erkeğe sahip olmamıştım, bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum.

Ama oldu.

Ayrıca sürpriz oldu. Mike kesinlikle düşünceli biriydi ama bana çiçeklerle ilgilenen biri gibi gelmemişti. Bu yüzden bir sürprizdi ama hoş bir sürprizdi çünkü yaptığı her şeyde olduğu gibi bunu da çok iyi yaptı.

İyi bir şekilde bana odaklanmış olsa bile, hala meşgul olduğunu biliyordum ve nabzını tutmam gerekiyordu ve bunu yapma fırsatı bulamadığım zaman geçtikçe, daha fazla

endişelerim arttı. Ama hayatlarımız bu haldeyken, yakın zamanda böyle bir fırsatın doğacağını sanmıyordum.

Mike'a katıksız zaman ayırabilmem için uzun bir hafta ve bir gün gerekecekti (ve ben bunları sayıyordum).

Ahırın kapısında bir hareket oldu, başım yaptığım vazodan kapıya gitti ve Rees'in tereddütle orada durduğunu gördüm.

Bir sürpriz.

"Hey, tatlım," diye .

"Selam, Dusty. Kusura bakma," diyerek uzaklaşır gibi yaptı. "Meşgulsün."

"İçeri gel, Rees," diye davet ettim. "Eğer hem çalışıp hem de rock 'n' roll dinleyebiliyorsam, o zaman hem çalışıp hem de kız arkadaşım ile konuşabilirim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Müziği aç ve bir balya saman çek."

Rees etrafımda dolaşırken ben tekrar yaptığım işe odaklandım. Müzik gitmedi ama o müziğin sesini kısıtı. Sonra bir saman balyası aldı, çalıştığım yere yaklaştırdı ve oturdu. O bunu yaparken gözlerim birkaç kez ona kaydı ve o oturup ellerimin çalışmasını izlerken de kaymaya devam etti.

Beni aradığı için sahneyi onun kurmasına izin vermeye karar verdim. Birkaç dakika sürdü ama sonunda sahneyi .

"Çok güzel," dedi usulca, ona baktığımda gözlerinin hâlâ ellerimde olduğunu gördüm.

"Teşekkürler," diye cevap verdim. "Fırınlanıp sırlandığında daha güzel olacak." "Harika," diye fısıldadı.

"Nasıl yapıldığını öğrenmek ister misin?" "Hayır."

Bu o kadar hızlı oldu ki, ona tekrar baktığımda biraz geriye yaslandığını ve yüzünde komik bir ifade olduğunu gördüm.

"Hayır mı?" Sessizce sordum.

Gözleri yüzüme, sonra tekrar ellerime gitti ve mırıldandı, "Bu tür şeylerde iyi değilim. Hayır'ı gösterdin, yarım saat içinde harika bir şey yapardı. Ben öyle biri değilim."

Bu çok anlamlıydı.

No iyi bir basketbol oyuncusuydu, okulun en iyisiydi. Herkes onun grubundan bahsediyor, gruptaki diğer çocukların iyi olduğunu ama No'nun *harika* olduğunu söylüyordu. Bu bilgiyi Kirby'den aldım, o da No'nun kötü bir şey yapmadığını düşünüyordu. No'dan bahsetmek için bir nedeni yoktu, sadece paylaşıyordu. Fin'in Brownsburg Lisesinin seksi çocuğu, Jonas Haines'in ise havalı çocuğu olduğu izlenimini edinmiştim. Fin etraftayken kızlar bayılıyor, gizliden gizliye onun düşünceli yoğunluğunu kendilerine çevirmesini ve yaralı ruhunu yatıştırmalarını umuyorlardı. No etraftayken kızlar bayılırdı, içten içe onun kolay, tembel gülümsemesini onlara göstermesini ve onun ihtişamının tadını umarlardı.

Ama Kirby kardeşinin gölgesinde kaldığını hissetmiyordu. Darrin, hatta Rhonda ve son olarak Fin bunu sağladı. Ailede bir yeri vardı, güçlü yönleri fark ediliyor ve övülüyordu. Fin ve Kirb her gün her saniye anlaşıyorlardı ama araları çok iyiydi. Kirby ağabeyine saygı duyuyor, Fin de nazik elleriyle ona rehberlik ederek ağabeyine tapınmasını .

Clarisse'in tepkisiyle Haines ailesinde başka bir dinamik olduğunu gördüm. Rees, kardeşinin bariz yeteneklerinin gölgesinde kaldığını hissediyordu. Kardeşiyle tartışıyordu ama iyi huyluydu, bu yüzden Debbie ile yaşadığım işlev bozukluğunu hissetmedim. Yeteneklerine ve popüleritesine sürtünmüyordu.

Başka bir şeydi.

Ve ne olduğunu bildiğimi düşündüm.

Rees için her şey daha da netleşmeye başlamıştı. Ona tapan bir babası, yakın olduğu bir erkek kardeşi vardı ama onu tanıyan ve öven bir annesi yoktu. Babasının küçük kızı ve ağabeyinin küçük kız kardeşi, hayatınız boyunca bunlara sahipseniz, bunlar size verilen şeylerdi. Ama annem size kim olduğunuzu anlama yolculuğunda rehberlik edebilir ve bir kadın olarak değerinizi pekiştirmenize yardımcı olabilirdi.

Audrey Haines bunu yapmıyordu ve Clarisse kaybolmuştu.

İhtiyatlı davranarak dedim ki, "Sorun değil tatlım. Senin işin değil, senin işin değil."

Sessizliğe gömüldük.

Sonra, "Bize ata binmeyi öğreteceğini söylememiştin."

"Tabii," ona bakarak, "ister misin?"

Başını salladı.

Kile baktım. "Cumartesi başlamak ister misin?" "Bu harika olur."

Ona sııttım, "O zaman Cumartesi başlıyoruz." O da sııttı.

dönüp baktım. "Bana bir iyilik yapıyorsun. Küçük kızlarım arkadaşlığı sever. Seni sevecekler."

"Harika," diye fısıldadı. Daha fazla sessizlik.

Sonra, "Um... Dusty?"

"Evet?"

"Geri götürmem gereken kotlar var. Büyükanmem ve büyükbabam da biraz para gönderdi. Bana aldığın bileziği çok beğendim ve fiyatını falan bilmek istemiyorum ama nereden aldığını bilmek istiyorum. Benimle alışverişe gelmek ister misin?"

Bu sefer ona bir gülümseme attı. "Hayran... acayip... *tastik*. Buna *bayılırım*. Kız arkadaşım Jerra Teksas'ta ve burada benimle alışveriş yapacak kimsem yok. Biraz alışveriş merkezi kıcı tekmeleyeceğiz, sonra da yedi bin kalorilik kahve içmek ve insanları izlemek gibi kız işi bir şeyler yapacağız. Cumartesi günü at binme dersinden sonra. Bu bir plan mı?"

Gülümsedi ve bu içtendi, tereddüt yoktu, güzel kahverengi gözleri parlıyordu. "Kesinlikle."

Tekrar direksiyonuma baktım ve "Dört bekleyeceğim bir şey" diye mırıldandım.

"Harika," diye fısıldadı, sonra biraz daha sessizlik oldu, "Uh... Ben, şey, bilirsin, bana atlarına binmeyi öğretiyorsun ve beni alışverişe götürüyorsun ve belki..." diye devam etti ve kil hareket etmeye devam etse de şekli değişmeyecek şekilde ellerimi konumlandırıdım gözlerim ona çarptı.

Yumuşak bir sesle, "Clarisse, tatlım, beni tanıdıkça öğreneceksin ama benimle konuşamayacağın, soramayacağın hiçbir şey yok. Her şeye evet diyemem ve bilmelisin ki, ne hakkında konuşursak konuşalım, dürüst olacağım, dosdoğru. Ve bazı dürüstlüklerimi duymak istemeyebilirsin. Ama bu konuda nazik olacağım. Her zaman.

Yani söyleyecek ya da soracak bir şeyin varsa, . Sana ayıracak çok zamanım var tatlım, söz veriyorum. Al o zaman. Senindir."

Bana baktı, dudakları aralandı ve sonra ağzından kaçırdı: "Doğum günü partimde yaptığın gibi makyajımı nasıl yapacağımı öğretmeni istiyorum. Hiç kimse..." Durakladı ve aceleyle sözlerini bitirdi: "Kendi kendime öğrendim ve bu konuda pek iyi değilim. Ama sen . Ben de düşündüm ki, eğer yoksa, bana öğretebilirsin."

Boğazıma bir şeyin çarptığını hissettim ve aynı zamanda ellerimi vazoda tutup , Audrey Haines'i avlayıp lanet olası kıcını tekmelememek için her şeyimi harcadım.

Önümde, güzelliğinin gücünün farkında olmayan on beş yaşında bir çocuk akıntıya kapılmıştı.

Makyajla ilgili değildi. Her
şeyle ilgiliydi.

Rees regl olmaya başladığında neler olduğunu düşündükçe ürperiyordum. Muhtemelen arkadaşları ona tavsiyelerde bulunuyordu ve bu düşünce bile beni çok korkutuyordu. Mike oraya gidemezdi. Bir kere gitmek istemiyordu. Diğer yandan, kadın vücudunun işleyişini biliyordu ama pedlere karşı tamponların ya da diğer tamponlara karşı farklı tamponların ya da tam tersi pedlerin erdemlerini övebileceğinden şüpheliydim. Kramplarla dertleşemez, bu konuda eğitim veremez ve böylece krampları hafifletmeye yardımcı olamazdı. Ruh hali değişimlerini, nasıl hissedileceğini ve nasıl kontrol altına alınmaya çalışılacağını tartışamazdı.

Siktiğimin Audrey Haines'i. Kaltak.

"Yeni plan. Cumartesi sabahı geliyorsun, sana ata binmeyi öğretiyorum. Sonra temizlik yaparız ve sana güzelliği nasıl daha da güzelleştirebileceğin konusunda ipuçları veririm. Bu mucizeyi gerçekleştirdikten sonra alışveriş merkezine bir sürü şey deneyeceğiz, kot pantolonunu değiştireceğiz, kahve içip insanları seyredeceğiz. Var mıyız?"

Bana sırttı ve "Evet" diye fısıldadı.

"Mükemmel," diye mırıldandım ve sonra tekrar vazoya baktım. Yine bir sessizlik oldu. Bu daha uzun sürdü.

O kadar uzun sürdü ki tam dolduracaktım ki Rees "Dusty?" diye seslendi.

"Bebeğim," diye fısıldadım, vazoma doğru sırtarak, "yerimden kıpırdamadım." Kıkırdadı.

Hoşuma gitti. Tıpkı onun sesi gibi yumuşak ve güzeldi.

Sonra da "Seninle her şeyi konuşabileceğimi söylemiştin, değil mi?" diye sordu. "Evet."

"Um... Fin bana çıkma teklif etti."

Ellerim çamurda kayarak vazoyu mahvetti ve Clarisse sıçradı.

"Olamaz!" diye bağırdı, gözleri dehşetle dolmuştu. "Bunu mahvetmene ben sebep oldum!" "Finley sana çıkma mı teklif etti?" Ben sordum.

Gözlerini bana dikti. "Ben... ah, özür dilerim!" diye bağırdı. "O senin yeğenin ve -"

Çamurlu ellerimi havaya kaldırdım ve "Tam isabet!" diye bağırdım. Ellerimi bıraktım ve ona gülümsedim. "Ne zaman gidiyorsun? Nereye ? Aman Tanrım! Bu çok havalı!"

Bana tereddütle gülümsedi, sonra gülümsemesi dalgalandı. "Şey... Babam on altı yaşına kadar kimseyle söylüyor."

Kahretsin. O anın heyecanıyla bunu tamamen unutmuşum. Kahretsin!

"Lanet olsun," diye mırıldandım, "bundan bahsetmişti."

Başını yana eğdi ve mükemmel bir şekilde kemerli kara kaşları birbirine yaklaştı, "Öyle mi?"

Gözlerinin içine baktım ve onayladım, "O yaptı."

"Peki, um... bunu yaptığında, uh... *sert* görünüyor muydu?"

"Evet," dedim dürüstçe ve sonra sııttım. "Ama biliyorsun, araba randevusu bir şeydir," dedim, Fin için bu bir araba randevusu değil, bir kamyon randevusuydu, Mike'ın hiçbir şekilde bank koltuklu bir kamyon randevusu, "ama ödevini yaptın mı?"

Gözlerini kırıştırdı ve yüzü . "Hayır, bunu şimdi yapmalıyım ama -"

Sözünü kestim. "Fin senden birkaç yaş büyük olduğu için, eğer kitaplarını getirirsen, herhangi bir sorun olursa, sana yardımcı olabilir."

Gözleri gözlerimi tuttu ve ışığın doğuşunu izledim.

Çok güzel bir şeydi.

Sonra güzel yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Bu muhteşemdi.

"Ve," diye devam ettim, "ikinizin de yemek yemesi gerekiyor ve neredeyse yan yana yaşıyorsunuz. Rhonda iyi bir aşçıdır. Ben de öyle. Baban da öyle. Eminim sen bizim yemeklerimizi, Fin de babaninkileri beğenir."

Muhteşem gülümsemesinin daha da izledim.

"Ve," diye devam ettim, "ikinizin de televizyonu var ve bahse girerim de onları izliyorsunuz. Birlikte izlememeniz için bir neden yok."

"Evet, yemek yemem gerekiyor ve televizyon izliyorum," diye onayladı.

"," diye cevap ve hemen ayağa kalkarak, "Hadi gidip Fin'in ne yaptığına bakalım. Ev ödevine yardım edecek zamanı olabilir."

Gülümsemesi kocaman oldu. Ona karşılık verdim, eğildim, direksiyonu kapattım, ellerimi yakınımda tuttuğum su dolu kovaya daldırdım ve bir havlu aldım. Daha fazla gecikmeden Rees'e bir sırtıma daha attım, başımı sallayarak beni takip etmesini söyledim ve hızla eve doğru yola koyuldum.

Mutfaktaydık, döndüm ve "Burada bekle, bana bir dakika ver." dedim.

Başını salladı.

"Fin!" diye seslenerek koridora çıktım. Burada mısın?" "Evet, Dusty Teyze!" Üst kattan duydum.

Merdivenlerin dibinden döndüm ve koşarak yukarı çıktım. Fin beni tepede karşıladı.

Ona baktım. "Ödevini yaptın mı?" diye sordum ve yüzünün hafifçe sertleşmesini izledim.

Eve döndüğümde beri Fin'in anneliği çoktan aştığını öğrenmişim. Bir kez denedim, beni . Sonra, kısa bir süre sonra, buna ihtiyacı olmadığını anladım. Ödevini yapıyordu ve sadece da kalmıyor, kardeşini de yapmaya teşvik ediyordu. Geceleri evi kapatmak, ışıkları söndürmek, kapıların kilitli emin olmak, kardeşine yatması için sessiz sözler mırıldanmak gibi görülmesi gereken şeylerle ilgileniyordu. Darrin'in Holliday evindeki rolünü hiç çaba harcamadan üstlenmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, on yedi yaşında ve babasının ölümünden çok kısa bir süre sonra, ne yapılması gerektiğini görmüş ve hayatında ne istediğini zaten biliyordu. Bu yüzden evin erkeği rolünü hiçbir tavır takınmadan ve şikâyet etmeden üstlendi.

Bu yüzden onun hâlâ bir çocuk olduğunu söylemem hoş karşılanmadı.

"Ben -" diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Bakın, Clarisse ata binmeyi öğrenmek ve alışveriş merkezine gitmek hakkında konuşmak için geldi." Fin'in yüzündeki sertlik silindi ve ben ederken gözleri uyandı, "Sonra ödevini henüz yapmadığını söyledi. Liseye gitmeyeli uzun zaman oldu ama bir çalışma arkadaşıyla yapmanın daha eğlenceli olduğunu hatırlıyorum. Senden yaşça büyük biri varsa, bir şeye takılırsan sana yardım edebileceğinden bahsetmiyorum bile. Rees'in ödevine yardım edebilir misin?"

Gözleri artık sadece uyanık değil, aynı zamanda ıslı ıslıldı. "Evet," dedi sessizce ve ben de sırtışıma gömdüm.

Sonra dedim ki, "Muhtemelen kitaplarını almak için evine dönerken yardıma ihtiyacı yoktur, böylece siz ikiniz mutfak masasında ders çalışabilirsiniz. Ama eminim arkadaşlığa aldırılmaz ve şu anda alt katta mutfakta."

Fin gözlerimi tuttu. Sonra çenesini kaldırdı ve hemen merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Evet, Finley'im Rees Haines'i severdi.

Ortadan kaybolmadan önce hemen kolunu tuttum.

"İki şey var tatlım," dedim gözlerini bana çevirdiğinde. Çenem bir kez daha sarsıldı.

Tanrım, çok Darrin.

Nefes aldım ve ona sakın bir sesle "On beş yaşında ve babası bir polis" diye hatırlattım.

"," diye fısıldadı Fin.

Parmaklarım onun pazusuna daha derin kıvrıldı ve devam ettim, "Eminim biliyorsundur. Ama tekrar ediyorum, o genç, senden hoşlanıyor, hayatında iyi erkeklerden başka bir şey tanımıyor, bu yüzden sana güvenecek ve bunu koruman gerekiyor. Eğer bunu yapmazsan, babasına hesap vereceksin ve o da saygısını bir kenara atabileceğin bir adam değil. Benimle misin?"

Fin gözlerimi tuttu, yanağında bir kas zıpladı. Çünkü beni seviyordu ama o anda bana kızgındı. Kızgındı çünkü Rees'i umursuyordu ve benim ona

okuduđu bu Őeyler, onun belli bir tipte bir adam olduđunu dűŐűnmemdi ama Rees'le birlikte olmak gibi bir niyeti yoktu.

YaklaŐtımdı ve daha da sessiz bir Őekilde Őűyledim. "Annesinin pek iyi olmadıđı izlenimine kapılıyorum. Birinin ona gűz kulak olması gerekiyor. Ondan hoŐlanıyorum. Bu yűzden o kiŐinin ben olduđuma karar verdim. İŐte bu yűzden bűyle davranıyorum."

Gűzlerimi tuttu, yanađındaki kas titremesi durdu ve mırıldandı, "Gűzel. Cűnkű buna ihtiyaçı var cűnkű annesi tam bir kaltak."

İŞte . Daha fazla doğrulama.

Elimi kolundan cűktim ve cesaretlendirdim, ", eđlenin ve bilirsiniz, yapacak tonlarca iŐi varsa ve bu sizi akŐam yemeđine gűtűrűyorsa, yemek iwin tarlaya koŐmak zorunda kalması utanc verici. Burada kalmalı. İŐ o noktaya gelirse ona baba demekten mutluluk duyarım."

Bu beni sırttırdı.

"Sorabilirdim ama Reese'nin gűműlű olduđunu sanıyorum," diye bilgi verdi Fin. "AkŐam yemeđi iwin kesinlikle kalması gerekecek."

Reese.

Gűzelm

iş.

Eđer ona bűyle , muhtemelen hoŐuna gitmiŐtir. "O zaman Mike'ı arasam iyi olacak," diye mırıldandım.

"Evet."

Ona gűlűmsedim.

O da bana gűlűmsedi.

Sonra koşarak merdivenlerden indi.

Her iŐgűzar, cűpçatan teyzenin yapacađı gibi alt kattan gelen mırılıtları ve arka kapının aılıp kapanmasını dinledim. Ve her iŐgűzar, cűpçatan teyzenin yapacađı gibi, koridorun sonuna koŐtum ve iki gencin tarlada yűrűmesini izlemek iwin pencereden dıŐarı baktım. Bunu yapmaktan hiç cűkinmedim ve yolun űcťte birinde Fin, Rees'in utangaçlıđından sıkılıp alaycı bir Őekilde ona cűarptıđında ve bunu sert bir Őekilde yaptıđında bunu yaptıđım iwin cűok heyecanlandım. Rees yana dođru uctı, bu da Fin'in onu yakalaması gerektiđi anlamına ve Fin bunu Rees'in elinden tutup kendine cűekerek yaptı.

Sonra elini bırakmadı.

Başını geriye eğip yana çevirerek ona sırtmasını izledim.

Fin de aynısını yaptı ama aynı zamanda aşağıya bakarak onu daha yakına çekti.

Cidden, on yedi yaşındaydı ama yeğenim bunu .

Gülümsedim, pencereden arkamı döndüm ve ellerimin hala hafif çamurlu olduğunu hatırladım. Banyoya gittim, ellerimi yıkadım, kurulandım, çamurlu havlumu aldım ve dışarı çıktım.

Sonra durdum.

Fin, Kirb'yi odasında ödevini yaparken yakalayacaktı. Eve geldiğimden beri olduğu gibi, Kirby'nin işi bitene kadar aşağı inmeyeceğini ve kışını televizyonun önüne park etmeyeceğini biliyordum.

Ancak Rhonda'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. İki seçenek vardı, mutfak ya da yatak odası. Ve o mutfakta değildi.

Ben de yatak odasına gittim.

Kapı hafif aralıktı, ben de kapıyı çaldım ve başımı içeri uzattım.

"Rhonda?"

Yatakta yan yatmıştı, sırtı bana dönüktü. Cevap da vermedi. Bunu sık sık yapardı, kardeşimle paylaştığı yatakta uzanırdı, kitap okumazdı, televizyon izlemezdi, sadece yatardı.

İyi değil.

"Rhonda, tatlım, uyuyor musun?" Yavaşça seslendim.

Yuvarlandı, oturdu, bacakları yana kaydı ve bana baktı.

Kardeşimi tanıyordum. Ağabeyimin Rhonda'dan etkilendiğini biliyordum çünkü Rhonda'nın hassas bir ruha sahip olduğunu ve onu koruması gerektiğini düşünüyordu. Ama aynı zamanda kendine çok güzel bir kadın bulmuş yakışıklı bir adamdı. Yirmi yıl ve iki çocuk sonra, o da daha az güzel değildi. Omuzlarına kadar kestirdiği koyu renk saçları çok moda uygun olmasa da kesinlikle yakışıyordu. Büyük, mavi gözler. Kusursuz bir cilt.

Şimdi o saçlar şekilsiz ve hatta biraz dağınıktı, o gözler boştu ve cilt solgundu ve Indiana'da Şubat sonu gibi bir şekilde değil. Yeterince yemek yemeyen, yeterince egzersiz yapmayan, nefes alan ama yaşamayan bir şekilde.

"Hey," diye selamladı, sanki ön kapıdaki sürpriz bir ziyaretçiymişim gibi.

Ona baktım. Sonra Fin'in teselli araması ve bunu annesinden değil de tatlı, utangaç bir genç kızdan alması beni etkiledi ve bir şans daha verme zamanının geldiğine karar verdim.

Ben de odaya girdim ve ona "Clarisse Haines Fin'le çalışmaya gelecek ve akşam yemeğine kalacak" dedim.

Rhonda başını hafifçe yana eğerek şaşkın şaşkın baktı.

Sonra şöyle dedi: "İki paket tavuk göğsüm var. Çocuklar ikişer tane yiyor. İkimiz de birer tane alırsak, bana yeter."

Az önce ona Fin'in yolun karşısında oturan yeni erkek arkadaşımın kızıyla görüşmeye başladığını ve elindeki tek şeyin tavuk göğsü olduğunu söyledim.

Odaya doğru yürüdüm ve sırtarak ona "Ondan hoşlanıyor, hem de çok" dedim.

"Elbette," diye yanıtladı Rhonda. "O çok güzel."

"Öyle," diye kabul ettim. "Ve bence bu onun için iyi çünkü o çok tatlı. Darrin gittikten sonra böyle güzel bir şeye sahip olmak."

Gözleri hemen odanın diğer ucuna kaydı.

"Rhonda," diye seslendim, sesim keskin değildi ama dikkat çekiciydi, o da bana baktı. Gözleri benimkilere takılınca konuyu değiştirdim. "Konuştuğumuz gibi işe dönmek için Mimi'yi aradın mı?" diye sordum.

"Evet. Çok üzgün olduğunu ama vardiyalarımı doldurması için başka birini işe alması gerektiğini söyledi."

Lanet olsun. Rhonda'nın odaklanmaya, günlerini geçirecek bir şeye ihtiyacı vardı. İnsanların arasında olmaya ihtiyacı vardı. Kocasını ve bu çiftliği kaybetmenin dışında da bir hayat olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Onunla konuşmamı ister misin? Bakalım seni kabul edecek mi? Belki kahvehanede sık sık iş değişimi oluyordur. Daha fazla saat çalışabilirsin. Belki tam zamanlı çalışabilirsin. Yemek yapmakta çok iyisin, belki mutfakta da ona yardım edebilirsin," diye önerdim ve Rhonda'nın gözleri büyüdü.

"Tam zamanlı çalışamam," dedi bana.

"Neden ?" diye sordum.

"Çünkü bir evim var. Yapacak işlerim var."

"Rhonda, tatlım," diyerek yatağa ilerledim ve yanına oturdum. "Evi haftada bir temizlersin. Şu çocuklar, yemek yiyorlar.

Ama haftalık büyük bir market alışverişı yapıyorsunuz. Tam zamanlı çalışan kadınlar her zaman evleriyle ve çocuklarıyla ilgilenirler." Sırıttım. "Ve sanırım fark ettin, onlar iyi çocuklar, sorumluluk sahibi. İyi iş çıkarıyorlar. Hayatlarına devam ediyorlar. Yardım etmek için burada olduğumdan bahsetmiyorum bile."

Bana baktı ve cevap verdi, "Darrin tam zamanlı çalışmam gerektiğini düşünmüyordu. Beni evde severdi."

elini tuttum ve ona yumuşak ve nazik bir şekilde, "Darrin artık burada değil, tatlım," diye hatırlatırken elini sıkıca tuttum.

Gözleri daldı.

Elini sıktım ama gözlerini geri alamadım. Yine de ona bakmaya devam ettim.

"Bu yatakta yatmayı içermeyen bir şeyler yapmalısın, Rhonda. Zamanını dolduracak, düşünecek bir şeylere ihtiyacın var. Oğulların için buna ihtiyacın var ve *senin* de buna ihtiyacın var," elini tekrar sıktım, "*kendin* için."

İç çekti, eli benimkinde gevşekti.

"Rhonda, lütfen bana bakar mısın?" diye sordum, gözlerini odanın diğer ucundan ayırmadı, yaklaştım ve tekrarladım, "Rhonda, tatlım, lütfen. Bana bak."

Bana gözlerini verdi. Onunkiler boştu. Kapalıydı. Tamamen.

Ona bakmaya devam ettim. "Bunu bir düşün. Mimi ile konuşacağım. Bir kağıt getireceğim. Sana yapmaktan hoşlanacağın bir şey buluruz. Söz veriyorum, sevmediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmayacaksın. Ama artık tüm vaktini bu yatakta geçirmeyi bırakıp kontrol etmeye başlamanın zamanı geldi." Onu bir kez daha sıktım ve "Bunu bir düşün. Bana söz ver."

O zaman baktı, bir cevap vermekten çok devam etmemi sağlamak için başını salladı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, baldızımı kendine getirme çabalarımda daha fazla ilerleyemeyeceğimi biliyordum.

Onu bırakıp odadan, evden çıktım bir gün beni iki yüz dolar daha zengin edecek olan vazoyu kurtarmak için çarkımın başına döndüm, bu da küçük kızlarımı yulafta tutmak için uzun bir yol kat etmemi sağlayacaktı.

Otururken, ellerimi tekrar kilin içine sokmadan önce, cep telefonumu etiketledim, Mike'a kaydurdum ve git'e bastım.

Önce iki kez çaldı, "Selam Angel. Toplantıdayım."

İşte . İletişim kurmak için hiç zaman yok.

"Pekâlâ, size hızlıca birkaç şey söyleyebilir miyim?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Mike.

"Şapkanı sıkı tut," diye tavsiye ettim.

"Kahretsin," diye mırıldandı Mike ve ben sııttım. "İyi haber, Debbie yok."

"Doğru," diye söze başladı, ben daha fazla konuşmayınca kelimeyi yavaşça söyledi.

"Değer verdiğimiz iki kişi için harika bir haber ama belki senin için değil, Fin Rees'e çıkma teklif etti. O da gerçek bir randevuya çıkmasına izin vermen için sana yaklaşmamı istedi. Ona 16 yaş konusunda katı olduğun kötü haberini verdim. Ama aynı zamanda araba randevularının tek seçenek olmadığını anlaması için ona yol gösterdim. Şu anda Fin'le birlikte çalışıyor ve yapacak çok işi olduğu için akşam yemeğine kalmasını istedik."

Bu beni susturdu.

"Cumartesi günü ona ata binmeyi öğreteceğim, sonra da alışveriş merkezine gideceğiz" diye konuştum.

"Araba randevularının tek seçenek olmadığını anlaması için ona rehberlik ettikten sonra kızımı alışveriş merkezine götürme işini satın alman iyi oldu."

Sesi sinirli geliyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama bunu gülümsemek için yaptım.

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Oluyor, olacağını zaten biliyordun, buna alışmalısın," diye öğüt verdim.

"Doğru. Onun odasında ders çalışmak yok," diye açıkladı

Mike. "Anladım, Fin'mutfak masası olduğunu söylemiştim."

"Ve Cumartesi günü, doğum gününden kalan parası var ve kot pantolonunu takas ediyor. Artık yok ve tatlım, sana kocaman gözler ve tatlı suratlar gösterecek ama seni *sahip olması gerektiğine* ikna etmekte gerçekten iyi olduğu şeyleri görse bile, *sahip* değil. Hediyeler başka bir şey. Harçlığının bitmesine daha üç hafta var ve ben

ihtiyacı olmayan şeyleri satın almak için yalvarması ve borç alması bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Anladın mı beni?"

Onu yakaladım. Onu
çok iyi anladım. Ama
ayrıntıya ihtiyacım
vardı.

"Ona bir kahve ısmarlayabilir
miyim?" "Evet."

"Ona hediye yerden bir mücevher daha isterse, beni daha çok sevmesi, beni yanında istemesi ve belki bir gün babasının yatağında ayda dört geceden daha fazla gece geçirmeme açık olması için ona bunu alabilir miyim?"

"Rüşvet mi?" diye sordu.
"Kesinlikle," diye cevap
verdim. Kıkırdadığını
duydum.

Sonra sakın bir sesle, "Bunun özel bir şey olduğunu açıkça belirt, Dusty. Rüşvet değil. Her dışarı çıktığında olacak bir şey değil. Reese'nin bir boşluğu doldurmak için bir şeylere ihtiyacı olduğuna ikna olduğunda başvuracağı yeni bir kişi değilsin, o boşluğu doldurmak için *gerçekten* neye ihtiyacı olduğunu bulmalıyım."

Cidden, Mike ve ben konuşmak zorundaydık. Eğer o anlamadıysa, muhtemelen ben onun ne bilmeye ondan daha yakındım.

Ve Rees onu almaya daha yakındı.

Gözlerim ahırdan dışarı çıktı ve Fin'in Rees'in geçmesi için arka kapıyı açık tuttuğunu gördüm. Kızın kitap çantası omzundaydı. Ağır görünmüyordu ama yine de onun için taşıyordu.

Cidden, Fin bunu .

Geçmelerini izledim. Sonra arka kapının kapanışını izledim. Onu almaya kesinlikle daha yakındım.

"Angel?" Mike aradı.

"Özel. Rüşvet değil," diye onayladım. "Ve... Mike?"

"Evet."

"Tatlım, birbirimize bağlanmak için zaman bulmalıyız ve bunu bedensel olarak kastetmiyorum." Hızla "Her şey yolunda mı?" diye sorarken sesi tetikteydi.

"Benim için, şaşırtıcı bir şekilde, evet. Senin içinse, hissediyorum, hayır. Bana her şeyi konuşmak için orada olduğunu söylemiştin. Her iki taraf için de geçerli."

Bu daha fazla sessizlikle karşılandı.

Sonra yumuşak ve tatlı bir sesle, "Bir toplantım var tatlım," dediğini duydum. "Doğru."

"Beni anlıyor musun?" diye sordu ve ben .

"Anladın mı?"

"Bir toplantıdayım," dedi, yıkık çamura baktım ve sonra aydınlandı.

Söylemek istediği sözler vardı ama etrafta insanlar olduğu için söyleyemiyordu.

"Seni anlıyorum," diye

fısıldadım. "Tamam.

Bağlanacağız. Söz veriyorum."

"Tamam."

"Kızımın saat dokuzda evde olmasını istiyorum," diye .

Çok iyi bir babaydı. Çalışma zamanı, yemek zamanı ve televizyon zamanıydı.

"Tamam," diye tekrarlardım ve ekledim, "Ve bil diye söylüyorum, iyi bir baba olup bunu Rees ve Fin'e verirsen, şu anda seni her yerinden öpmek istiyorum."

Biraz daha sessizlikten

sonra, "Tanrım." Sırıttım.

Sonra "Görüşürüz sevgilim."

dedi. Ben de "Sonra, güzelim."

dedim.

Telefonumun düğmesine bastım, yanıma attım ve kuruyan kilin üzerine damlatmak için ellerimi suya daldırdım.

Sonra döndürdüm.

* * * * *

"Hayatta geometriyi kullanacak mıyım?" Clarisse Fin'e sordu, Fin kâğıttan ona baktı ve sıırıttı.

"Hiçbir yok," diye cevap verdi.

"Yani bir anlamı var mı?" diye sordu.

Adamın sıırıttışı kayboldu ve kızın

gözlerini tuttu. Onun gözleri çok

maviydi.

"Ne yapmak istediğini biliyor musun?" diye sordu.

"Yapmak mı?" diye karşılık verdi.

"sonra."

Bu konuda hiçbir fikri yoktu, o yüzden omuz silkti.

"Doğru," diye yanıtladı. "Bilemezsiniz, bilene kadar da zemin hazırlamanız gerekir."

"Yapmak istediğim şeyin geometriyle bir ilgisi olmayacağından oldukça eminim," diye paylaştı ve tekrar sırttı.

Sonra yumuşak bir sesle, "Demek istediğim bu değil, Reese," dedi.

Tanrım, babasından ve No'dan başka kimsenin ona böyle hitap etmesinden hoşlanacağını hiç düşünmemişti.

Ama Fin'in ona böyle seslenmesi hoşuna gidiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Okula, üniversiteye gidebilirsin. Eğer gidersen, notların iyi olmalı. Bunu batırırsan, berbat bir not alırsan, ortalaman berbat olur. Öğrenemezsin, SAT sınavındaki soruları cevaplayamazsın. Bu yüzden, nereye gitmek istediğinize dair bir fikir edinene kadar, temellerinizi korumak için çalışmalısınız."

Cidden, *çok* zekiydi. Onun gibi birini tanıımıyordu. Okulda da. Neredeyse *bir yetişkin* gibiydi, o kadar akıllıydı.

"Doğru," diye fısıldadı.

Mutfak masasında dik açıdaydılar ama kız o kelimeyi söyledikten sonra sandalyesini kaydırды, böylece çok yakındı.

"Benim için parçalara ayır, çalışmayı yüksek sesle yap. Nerede anlamadığınızı bulmaya çalışacağız."

Aman Tanrım! Bunu yapamazdı! Onun aptal olduğunu düşünürdü.

Adam kâğıdına bakarken o da profiline baktı ve işi onun yapmasını bekledi. Bunu yaparken, adamın gerçekten güzel dudakları olduğunu düşünerek tuhaf olup olmadığını merak etti. Alttaki dolgundu ve ikisinde de şu çıkıntılar vardı...

Kadın hareket etmediğinde ya da konuşmadığında, boynu büküldü ve başı hâlâ eğikti, sadece gözleri ona geldi.

Bu kadar yakınken daha da sevimliydi. Karnı çırpındı.

"Rees?" diye .

Gergin bir şekilde, "Aptal olduğumu düşünmeni istemiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Gözlerini kırıştırdı, sonra doğruldu, gözlerini ondan hiç ayırmadı.

"Neden senin aptal olduğunu düşünüyim ki?" diye sordu.

"Ben... Yani," önce kâğıda sonra da ona baktı. "Bu konuda iyisin. Benim bir soru çözdüğüm sürede sen bana nasıl yapılacağını gösteren üç soru çözdün ve sen kontrol ettiğinde ben yanlış yaptım."

"Bebeğim, geometriyi anlamıyorsun, bu aptal olduğun anlamına gelmez. Sadece geometriyi anlamadığın anlamına gelir. Birçok insan geometriyi anlamıyor."

Söylediğin güzel bir şeydi. Ama yine de.

Gözleri masaya kaydı. "Bana pek bir şey gelmiyor," diye mırıldandı gazeteye bakarken.

"Reese," diye tekrar seslendi ve kız ona baktı.

İşte o zaman yaptı. Eğildi ve çok yaklaştı. *Süper yaklaştı. O kadar yakındı ki tek görebildiği onun gözleriydi!*

"Önemli olan şeyleri anlıyorsun," diye fısıldadı. "Ne?" diye nefes aldı.

"Babanın mutlu olduğunu söylemiştin. Dusty Teyze babamla çok yakındı. Sürekli konuşturlardı. Ama o şarkı söylüyor, dans ediyor, gülüyor ve çılgınca davranıyor ve bu onun her zaman yaptığından daha çılgınca. Bunu ona sen verdin."

Clarisse gözlerini kırptırdıktan sonra sessizce, "Yardım ettin," dedi.

"Bu senin fikrindi," diye hatırlattıktan sonra devam etti, "O günlükleri okudun ve biliyordun. Bu yüzden bu konuda bir şeyler yaptın. Eğer baban için bunu yapıyorsan, çünkü o iyi bir adam ve seni kolluyor, geometri alamaman kimin umurunda?"

Kabul etmek zorundaydı, adam haklıydı. Bu yüzden ona gülümsedi.

O söylediğinde gözleri değişti. Sanki onunkilerin daha derinlerine bakıyor gibydiler. Sonra gözleri kızın ağzına kaydı ve kızın karnı yeniden çırpınmaya başladı.

Sonra birkaç santim geri çekildi ve mırıldandı, "Ama seni bu sınıfı geçmene yetecek noktaya getirelim."

Ve itiraf etmeliydi ki, eğer bu dersi geçerse, bu babasını daha da mutlu edecekti.

"Tamam," diye kabul etti.

"Şimdi yüksek sesle çalış," diye tekrarladı. Clarisse onun dediğini yaptı.

Fin onun nerede yanlış yaptığını yakaladı. Sonraki üç problem boyunca bunu üç kez açıklamak zorunda kaldı ama sonunda Fin anladı.

İngilizce kompozisyon ödevine geçti ama kızın çalışmasını kontrol ettiğinde sadece bir yanlış olduğunu gördü. Ve on dört soru üzerinde çalışmıştı.

Clarisse, Fin Holliday hakkındaki her şeyin harika olduğunu düşünüyordu. Şimdi onun muhteşemden daha muhteşem olduğunu biliyordu.

Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Sadece Fin'in olduğunu biliyordu.

* * * * *

Mike, Dusty ile olan telefon görüşmesini kesmek için düğmeye bastı ve masanın karşısındaki Tanner Layne'e baktı ama soru onun tarafından geldi.

"Çırpılmış mı?"

Mike döndü ve gözleri, yanında oturan iri yarı, kel, kaslı, dövme, Şubat ayında atlet giymiş, korkunç bir şekilde sırtan Ryker'a takıldı.

"Kesinlikle."

Korkunç sırtış çirkin bir gülümsemeye dönüştü.

Sonra Ryker başını Tanner'a doğru sallayarak, "Onun kadını benim kadıma harika pastalar yaptığını söylüyor," dedi.

Mike bunu Cal ile yapmak istemedi.

Bunu kesinlikle Ryker'la yapmak istemiyordu.

Bu yüzden alçak sesle ve kararlı bir şekilde, "Bunu yapmayacağız," dedi. Ryker'ın sırtışı şeytani bir hal aldı.

Tanrım.

"Ryker, biraz odaklanabilir misin?" Tanner neyse ki oturdukları ofisteki masasının karşısından seslendi ve Ryker'ın gözleri ona kaydı. "McGrath?" Tanner sordu.

Ryker başını Mike'a doğru sallayarak, "Dökersem pasta alırım," dedi. "Onun kadını tarafından yapılmış."

"Tamamdır," diye yanıtladı Mike. "Şimdi,

McGrath." Ryker ona baktı.

Sonra her şeyi ortaya döktü. "O çiftliği istiyor, boku yediler. Kadına git, ona ve ailesine bavullarını toplamalarını söyle. Gittiler."

Siktir, siktir, siktir.

"Açıkla," diye Mike.

"Onun yolları var. İmkânları var. Onun işi benim işime karışmaz, bu yüzden değil. Ben kendi yoluma giderim. Bu hiçbir duymadığım anlamına gelmiyor," diye açıkladı Ryker.

"Peki sen ne duyuyorsun?" Mike sordu.

"McGrath'ın yolları ve yöntemleri var," diye cevap verdi Ryker.

Mike nefesini çekti, sabrı tükenmişti. Onu aradı ve çabayla buldu.

Sonra da "Öndeki adam o mu?" diye sordu. "Bilmiyorum. Bilmek için yeterince umursamıyorum."

Tanner bu noktada devreye girdi. "Sanırım senden burada Mike'la oturmanı istemem, anlaşmayı bilmen, Mike'ın bunu bilecek kadar önemseydiğini gösteriyor."

Ryker Tanner'a baktı. "Dediğim gibi, kardeşim, bu adamı tanımıyorum. Burnumu sokarsam ne hissedeceğini bilmiyorum. Burnumu mutsuz olur, *ben* de mutsuz olurum."

Mike ona, "Bana yolları ve araçları olduğunu söylemekle pasta satın alamazsın Ryker," deyince Ryker'ın gözleri tekrar ona döndü.

"O zaman anlaşmayı tatlandır."

Mike, " söyle," diye önerdi ve Ryker'ın bakışları yoğunlaştı. Sonra da "Çırpılmış" diye mırıldandı.

Mike, "Ölü bir babaya, kontrolden çıkmış bir anneye ve korumaktan aciz oldukları bir mirasa sahip iki çocuk," diye karşılık verdi. "Pasta istiyorsan, on tane pasta istiyorsan, Dusty pişirir. O orada büyüdü, babası orada büyüdü, babasının babası ve yeğeninin o topraklarda çalışmasını istiyor çünkü öncelikle bunu istiyor. Benim kırbaçlandığımı zaten anlamıştık. Bunun nasıl ortaya çıktığını düşünmek beni iyi bir ruh haline sokuyor. İyi hissettirmeyen şey bu saçmalık. Yardım edebilirsin, atlarsın. Bir kalem tutmak istiyorsan, tutarsın. Ödeşmek istiyorsan, adını sen koy. Yardım edemezsen, vaktimi boşa harcama."

Ryker ona dikkatle devam etti.

Sonra da "Sanırım seni hafife almışım" diye mırıldanmaya devam etti.

"Kardeşim, atlet giymeyen ve bıçak taşımayan herkesi küçümsüyorsun. Tanrım," diye kestirip attı Tanner. "Mike'ın zincirini çekmeyi bırak. Var mısın, yok musun?"

Ryker Tanner'ı inceledi, sonra kel kafası Mike'a doğru döndü ve o da onu inceledi.

Sonra dedi ki, "Babası ölmüş iki çocuk, biri top oynamada berbat, bu beni cömert hissettiriyor. Ama ben pasta alıyorum. Ve sana ihtiyacım var, seni çağırıyorum. Rozetsiz ateş gücü. Benimle misin?"

Siktir, siktir, siktir.

Mike derin bir nefes aldı ve yatakta asla sandviç içermeyen sandviçlere odaklandı.

"Benimle misin?" Ryker sordu.

Mike gözlerini tuttu ve alçak sesle cevap verdi, "Sen işaretçini ara, sen beni yak, ben seni yakayım."

"Yeterince makul," diye mırıldandı

Ryker. "O halde anlaştık," diye açıkladı

Mike. Ryker sırtıttı. Yine şeytaniydi.

Siktir, *siktir, siktir.*

* * * * *

Saat dokuzda on vardı. Karanlıktı. Hava soğuktu. Kış ölüyordu, bahar hemen arkasındaydı, sıcaklık yükseliyordu ama soğuk hala keskindi.

Ve Fin yapacağı şeyi yapmamalıydı. Bunu yapmamalıydı. Babası bir polisti. Babası göz kulak olurdu. Eğer babası onları yakalarsa, çok sinirlenirdi.

Ama bunu yapacaktı.

Onu içeri almıştı, Reese'sini. Doğum günü partisinden beri önce biraz, sonra daha fazla, sonra daha fazla ama bugün onu ele verdi.

Nasıl bilmiyordu. Utangaçtı.

Bu hoşuna gitmişti. Onun kadar güzel birinin utangaç olabilmesi hoşuna gitmişti. Herhangi bir erkeği avucunun içine alabilirdi ve hiçbir fikri yoktu.

Hiçbir yok.

Evet, hoşuna gitti.

Yani bunu yapacaktı. Ve yaptı da.

Arka kapıya gelmişlerdi ve muhtemelen veda etmek için ona döndü.

Ona izin vermedi. Büyük bir adım attı, eli çoktan kızın elinin içindeydi ve onu çekiştiriyordu. Kız bunu beklemiyordu ve ayağını kaybetti, içine düştü.

Onu.

Bu onun da hoşuna gitti. Bunu beklemiyordu. Kahretsin, onun ilk öpücüğü olacaktı.

Tanrım, o da bundan hoşlanıyordu.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı, neden yaptığını bile bilmiyordu, bir elini çenesini kavrayacak şekilde kaldırdı ve yüzünü kendisine doğru eğmek için kullandı.

Ay ışığında bile onun gözlerindeki şaşkınlığı yakaladı. Evet.

Onun ilk öpücüğü olacaktı.

Ağzını onunkine götürdü.

Kadın sertleşti, adam hissetti ve güç verdi.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı, neden yaptığını bile bilmiyordu, elini çenesinden saçlarına doğru kaydırды.

Tanrım, yumuşak ve çok kalındı. Dilini onun dudaklarına dokundurdu.

Muhtemelen şaşkınlıkla açıldılar. Dilini içeri kaydırды.

Boğazından küçük bir ses çıkardı. Cidden, o da bundan hoşlanıyordu.

Kaskatı kesildi, sonra vücudu onunkinin içinde erir gibi oldu.

Tanrım, o da bundan hoşlanıyordu.

Aptalca bir şey yapmadan önce öpüşmeyi bitirdi. Başını kaldırdı ama onun gitmesine izin vermeyerek ona baktı.

Yüzü yumuşak, gözleri sevimli bir şekilde biraz pusluydu, Fin onun hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

"Babana sor," diye mırıldandı, "yarın akşam yemeğine gelmek istiyorum."

"Tamam," dedi ve sesi nefes nefese çıkıyordu. Evet, inanılmaz derecede şirindi.

Elini kızın saçlarından çekerken acele , teni elinin kayma hissinden hoşlanıyordu. Sonra nazik bir tavırla elini kendi elinin içine çekti ve onu kapıya doğru yönlendirdi. Kapıyı açtı ve onu içeri aldı. Sonra onu bahçeye çıkardı. Köpeği Layla'nın heyecanla havladığını duydu ve onun kapıda titrediğini görebiliyordu.

Rees'in köpeğini severdi. Ailesinde yıllardır bir tane varmış ama babası ölmeden birkaç ay önce . Babası onların

bir tane daha alacaktı, belki iki tane. Ama bir türlü yapamadı. Belki de bir tane almalıydılar. Annesinin düşüneceği bir şey.

Bay Haines kanepeye uzanmış, kollarını genişçe arkaya dayamış, başını iki yana çevirmiş, gözlerini Fin ve Reese'ye dikmişti. Fin soğuk karanlıkta bile onların keskinliğini hissetti.

Çenesini kaldırdı. Bay Haines de kendi çenesini kaldırdı ama gözlerini Fin'den ve kız arkadaşından ayırmadı.

Bunun bazı kısımları berbattı, bariz olanlar, ama en azından Reese'nin annesinin umursamadığını düşünürsek umursayan bir babası vardı.

Onu arka güverteye, arka kapıya kadar götürdü ve durdu. Elini sıktı ve ona baktı. Kız hâlâ puslu bir şekilde yukarı bakıyordu.

Tanrım. Çok şirin.

"Akşam yemeği, yarın akşam," dedi kararlılıkla, elini bir kez daha sıkarak.

"Doğru, Fin."

"Bu gece evimde senden hoşlandım," dedi ona, açık açık. Artık oyun yoktu. Onunla oynamıyordu. İşe yaramıyordu. Utangaçtı. Bunu şimdi anlıyordu. Diğer saçmalıkları bir kenara atmanın zamanı gelmişti.

Şok olmuş gibi dudakları aralandı. Sonra gülümsedi.

"Ben de beğendim."

O haklıydı. Diğer saçmalıkları bir kenara atmanın zamanı gelmişti. Artık oyun yok. Çünkü o oyunları nasıl oynayacağını bilmiyordu ve Fin'in içindeki bir ses onun öğrenmesini asla istemediğini söylüyordu.

Elini bir kez daha sıktı. "Yarın okulda görüşürüz." "Tamam," diye fısıldadı.

"Öğle yemeğinde benimle otur," diye emretti ve kız gözlerini kırıştırdı. "Baştan sona," diye bitirdi.

"Uh... tamam." Hâlâ fısıldıyordu.

"Her şey yolunda, Rees. İstersen seninle öğle yemeğinden önceki son dersinde buluşur ve kafeteryaya kadar eşlik ederim."

"Bayan Layne var."

Onunla orada buluşmasını istedi.

Güzel.

"Koridorun sonundayım. Bayan Layne'in kapısının önünde buluşuruz."

Başını salladı.

Elini tekrar sıktı ve bu kez baskıyı bırakmadı.

O da aynı şekilde sıkıca tuttu.

Sonra fısıldadı, "'İyi geceler, bebeğim.'" "İyi geceler, Fin."

Onu bıraktı, Bay Haines'in gözlerinin hâlâ onların üzerinde olduğunu görmek için baktı ve Fin ona çenesini kaldırdı. Sonra Reese'ye bir gülümseme verdi. O da gülümsedi.

Sonra başını kapıya doğru eğerek geçmesi gerektiğini işaret etti. Kız içeri girene, kapı kapanana ve Layla ona saldırana kadar uzaklaşmaya başlamadı.

Sonra Clarisse Haines'e ilk öpücüğünü verdiğini düşünerek eve yürüdü ve arada kimse olmadan ona son öpücüğünü veren adam olmasının hiç de kötü olmayacağını düşündü.

On Üçüncü Bölüm

Seks Bölgesi

Mike'ın yatağında sırtüstü yatıyordum, Mike üzerimde ve içimdeydi, ağzı benimkinin üzerindeydi ve sonunda yavaş yavaş öpüşmeye başlamıştı.

Lezzetli.

Ne yazık ki, ikimizin de nefes alabilmesi için eninde sonunda olması gerektiği gibi, ağzı benimkinden ayrıldı. Dudakları yanağımdan çeneme, oradan da boynuma doğru kaydı ve durdu. Yaptığı iş hoşuma gitmişti, bu yüzden hareket etmedim. Sadece onu kendi haline bıraktım ve ağzıyla yaptığı şeyin içimde yıkanmasına izin verdim.

İşimiz bitmişti. Her zamanki gibi Mike'ın yatağındaydık ve Mike üstteyken bitirdik. Kontrol. Olabildiğince yaratıcı bir şekilde, beni sırtüstü yatırdı, dizlerimi yukarı kaldırdı, Mike derinlere güç verdi. Artık her şey bitmişti, bir baldırımı sırtına doğru salladım ve diğerini aşağı kaydırarak kıkına doladım. Kollarımı ona dolamıştım, bir elimin parmakları sırtının derisi ve kasları üzerinde geziniyor, diğer elimin parmakları saçlarının arasından süzülüyordu.

Bana sonunda her seansı aynı şekilde bitiren bir erkeğim olacağını söyleseydiniz, bu beni heyecanlandırmazdı.

yapan bir adam olması ve o adamın Mike olması çok hoşuma gitti. Bunun için sabırsızlanıyordum. Geldiğini bilmek. Yakınlığı. Onun hissi. Aşinalığı. O Mike'tı ve ben onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum, bana her şeyini vermesini istiyordum ve her şey bir hazineydi.

Eve dönmek gibiydi.

Pazar günüydü. Dün Clarisse ile bir gün geçirmiştım. Clarisse ve Fin çiftliğin oturma odasında Fin'in kiraladığı filmi izlerken, ben de Kirby'yle onun odasında video oyunları oynuyordum. Rhonda her zamanki gibi odasında takılıyordu.

Ama Mike bu sabah aradı ve No'nun beklenmedik bir şekilde bazı arkadaşlarıyla bir şeyler yapmaya gittiğini, Rees'in de bir kız arkadaşının evinde olduğunu ve muhtemelen durmadan Finley Holliday'in ne kadar harika biri olduğunu anlattığını söyledi.

Ya da öyle umuyordum.

Perşembe günü kapıyı açtım ve Fin içeri girmedı. Suçladı. Perşembe günü çiftlikte Clarisse ile çalışma zamanı, akşam yemeğı ve televizyon zamanı. Cuma günü Mike'lara yemeğe gitti ve Korkunç Film Cuma Gecesi başlamadan önce ayrıldı. Dün akşam yemeğe ve sinemaya geldi. Bugün ona sahip çıkmamasına şaşırdım. Belki de soğukkanlı davranmaya çalışıyordu. Ya da belki bir süredir kız arkadaşıyla planları vardı ve adam araya girmek istemedi. Ya da belki arkadaşındaydı ama Fin'le birlikte olmak için iptal edemeyeceğini düşündüğü için durmadan mesajlaşıyorlardı ama yine de bağlantı kuruyorlardı.

Dün gece Kirb ve benim içkilerimizi tazelemek için mutfağa gittiğimde onu kanepede kucakladığını gördüğümde tahminim üçüncü kapıydı.

Her ne şekilde olursa olsun, Mike'ın evi saatlerce boş kaldı ve beni "sandviç" yemeye çağırdı.

Gecikmeden tarlaya doğru yola çıktım. Öğle yemeğı vakti gelmişti ama henüz yemek yememiştik.

"Sanırım beni beslemen gerekiyor," dedim ve başını kaldırdı.

Gözleri benimkilere takıldı ve gözleri sıcaktı, doymuştu. Mike'ın güzel gözleri vardı ama hiçbir zaman seviştikten sonraki kadar güzel olmamışlardı, hala içimdeydi, vücudu benimkini sararken aynı anda benimki de onunkine sarılmıştı ve gözleri bana olmayı tercih edeceği başka bir yer olmadığını söylüyordu.

"Gömme dolabıma mini bir mutfak kurmam gerekiyor," diye cevap verdi ve sesinde o vardı.

Seviştikten sonra gözleri hiç bu kadar güzel olmamıştı, aynı şekilde derin sesi de. Alçaldı, yumuşak ama sert aynı zamanda ipeksi. Tarif etmesi zordu. Onu duymanız ve üzerimdeyken ve hala içimdeyken *hissetmeniz* gerekiyordu.

Bu en iyisiydi.

"O gün gelene kadar, korkarım mutfağa gitmemiz gerekecek," diye karşılık verdim ve o da sırıttı.

Bu daha da iyiydi.

Sonra kayarak çıktı, ki bu berbattı. Berbat olmayan şey ise ikimizi de yataktan ayağa kaldırdı, sonra bir elini kıçıma soktu ve beni banyoya doğru hafifçe itti.

"Sana bir tişört getireceğim" diye mırıldanırken yaptı bunu. Bu beni şaşırttı.

Çocuklarının olduğu bir hafta sonunda Pazar öğleden sonra saat birdi. Mike benim onun ve dolayısıyla onların hayatında olduğumu bilmelerini sağlıyordu. Ayrıca onları yavaş yavaş PDA ile tanıştırıyor, dudaklarıma dokunmaya başlıyor, kanepede televizyon izliyorsak beni kendine çekiyor, ikimiz de mutfaktaysak parmaklarını belimde ya da kalçamda gezdiriyordu. Ancak yakınlığımızın derinliğini hiçbir şekilde paylaşmadı. Dil yok. Sevişmek yok. Ayakta ya da oturarak yakın kucaklaşmalar yok.

Çocukları şehirdeyken ve gerçekte evde olmasalar da teknik olarak "evde" olan bir tişörtün içinde olmam şaşırtıcıydı.

"Sanırım çocuklar bir süre daha evde olmayacaklar." diye seslenerek banyoya yöneldim.

"Rees akşam yemeği için saat beşte dönecek. No arkadaşlarıyla pizza yiyor," diye cevap verdi Mike. "No en az yediye kadar evde olmaz,"

sonucuna vardı.

Çok
zamanımız
var.
Mükemmel.

Temizlendim ve iç çamaşırlarıma doğru yürüdüm. Onları yukarı çektim ve doğrulduğumda Mike tişörtüyle oradaydı. Üst düğmesi hariç her yeri açık bir kot pantolon giymişti. Tişörtü çektiğimde elimi tutup beni kapalı kapılara doğru , düğmelerini bitirmediğini, bitirmeye de niyetli olmadığını fark ettim. Tişört giymeye de niyeti yoktu.

Bu konuda bir şey cidden ateşliydi. Yine de Mike böyle olmaya meyilliydi.

Dışarı çıktık ve kapıyı açtığımızda Layla etrafımızda zıplıyor ve mızızlanıyordu. Sonra, muhtemelen köpek keskinliğiyle varış noktamızı hissederek heyecanı arttı. Mike hayal kırıklığına uğratmadı. Mutfığa vardığımızda dolaba uzandı ve uzun, ince, bükülmüş bir çiğ deri çıkardı. Onu salona fırlattı ve Layla peşinden koştu. Ama onu aldıktan sonra mutfığa döndü, yerleşti ve kemirmeye başladı.

Çifte görev, Layla bir ödül aldı ve Layla ayaklarımızın altında değil meşgul oldu.

Mike buzdolabına gitti, onu açtı ve ayakta durup içine bakarak Evrensel Erkek Pozu'nu aldı. Bu pozla ilgili deneyimimin bir süre devam ettiğini göz önünde bulundurarak tezgâha gittim ve kendimi üzerine oturacak şekilde yukarı çektim.

"Biftek, tavuk, hindi, swiss, munster, cheddar, mayonez, yaban turpu, Amerikan hardalı, dijon hardalı, beyaz ve çavdar," diye sıraladı ve bitirdi, "Ya da fıstık ezmesi ve jöle ve sanırım ton balığımız var."

"Kesinlikle bir ailenin buzdolabı," diye mırıldandım sırtıtarak ve o başını çevirdi, gözleri bana geldi.

"Pardon?"

"Teksas'taki evimde öğle yemeğine çıktım, krize girdim. Her gün. Öğreneceğimi sanıyorsun. Stok yaparım. Özellikle de her gün olduğu için. Ama yapmadım. Öğle yemeği vakti geldiğinde, aptalca bir iş yaptığımı bilerek kulübeden içeri giriyorum. Seçeneklerim genellikle mikrodalga patlamış mısır ya da kraker ve peynir oluyor."

Bana sırtıttı, "yanlış bir şey yok."

"Mayonezli ve yaban turplu avdar ekmeğinde biftek ve İsviçre peyniri daha iyi." Sırıttışı bir gülümsemeye dönuştü ve "Doğru" diye mırıldandı.

Sonra, niyet ettiğim gibi, buzdolabına döndü ve biftek, sosis, mayonez, yaban turpu ve avdarı çıkardı.

Tezgâhın üzerine bıraktı ve ben de "Yardım ister misin?" diye sordum.

"Evet" diye mırıldanarak reddettiğinde başını kaldırıp bakmadı. Orada yakın oturmaya, güzel görünmeye ve güzel kokmaya devam et."

Basit bir iltifattı, mırıldanılmıştı, atılmıştı ama anlamlıydı ve beni tam kalbimden vurdu. Doğrudan kalbime. Derinden delip geçti.

"Mike," diye seslendim usulca.

"Evet," diye yanıtladı tezgâhın üzerine dizdiği ekmeği. "iekler için teşekkürler." Hâlâ alçak sesle konuşuyordum.

Küçük sırtıtışını gördüm ama "Onları aldığında beni arayıp bunu söyledin, Dusty" derken başını kaldırmadı.

"Mike," diye tekrar seslendim.

"Evet," diye yanıtladı mayonez kavanozunu açarken. "iekler için teşekkürler."

Elleri dondu, başı yukarı kalktı ve gözleri bana geldi. Sonra yüzümde gezindiler.

"ok güzeller. Hâlâ da öyle. Mükemmeller," diye devam ettim sessizce.

"Tanrım," diye fısıldadı ve bunu söyleme şeklinden yüzümü ve ses tonumu okuduğunu anladım. Gözlerinin gezinmeyi bırakıp benimkilere kilitlenmesi, derin derin bakması ve gözlerinin yanması yardımcı oldu.

"Teşekkür ," diye fısıltıyla tekrarladım.

"Bir değil tatlım," fısıldadı.

Birbirimizin gözlerine baktık ve ben onun gözlerindeki bakışı sevdim ve umarım o da benden aldığı bakışı sevmiştir.

Sonunda, aç olduğumdan ve Mike seks bölgesinin yatak odasında olduğunu açıkça belirttiğinden, mutfakta ekmek ve mayonezin ortasında ona bir seçenek olmadığından, bitirmeye karar verdim.

Ne yazık ki.

"Seni her yerinden öpmeyi teklif ederdim ama bunu yarım saat önce yaptım," diye takıldım ve dudakları kıpırdadı.

"Hayatım, sen beni öpmedin. *yaladın*," diye hatırlattı, tekrar tezgâha baktı ve bir çekmeceyi açmak için uzandı.

Bir bıçak al.

Yaptım ve biftek harika görünüyordu ama bahse girerim Mike'ın tadı daha güzeldi. "Evet, doğru," diye mırıldandım.

"Sen beni emmeden önce," diye durakladı ve "neredeyse" diye bitirdi. "Yani seni her yerinden öpmek hâlâ serbest mi?" diye sordum.

"Angel, biraz yemek yememe ve kendime gelmeme izin vermelisin ve sonra bana ne istersen yapmak için beşe kadar vaktin var."

"Anlaştık," diye mırıldandım ve o da sandviçlere sırtıttı.

Dört gözle beklenecek bir şey.

Ama şimdi Mike ile fiziksel olarak bağlantı kurmadan bağlantı kurma zamanıydı.

"Madem mutfaktayız ve seks bölgesinin dışındayız, belki de -"

Başını kaldırdı, gözleri bana dikildi, eğlenceyle dans ediyorlardı ve sözümü kesti. "Ne?"

"Ne ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Seks bölgesi mi?" diye açıkladı.

"Evet," diye cevap verdim. "Mutfak Mike Haines'in evindeki seks bölgesinin bir parçası değil. Seks bölgesi senin yatağını, bir keresinde yuvarlandığımız yatağının yanındaki zemini ve duşu içerir. Kanepe, mutfak, merdivenler vs. bölgenin dışındadır."

Bana baktı, gözleri hala dans ediyordu ve sonra vücudu titremeye başladı, ardından bir kahkaha patlattı.

Şimdi kafam daha da karışmıştı.

"Ne?" Onun neşesi arasında sordum.

Hâlâ kıkırdayarak üzerine mayonez sürdüğü ekmeğe baktı ve mırıldandı: "Seks bölgesi. Sik beni."

"Ne?" Tekrar sordum, bu sefer daha yüksek sesle.

"Tatlım, benim seks bölgem yok. Çocuklarım var," diye açıkladı ekmeğe.

"Doğru, biliyorum. Bu da seks sınırları olduğu anlamına geliyor."

Başını sallamaya başladı ve mayonezi bir kenara bırakarak "Cinsel sınırlar" diye mırıldandı.

Bir şeyin komik olduğunu düşünüyordu, tam olarak paylaşmıyordu ve bu yüzden sinirleniyordum.

"Mike," diye attım, "beni de şakaya dahil etmek ister misin?"

Belli ki biliyordu ve belli ki bana başka bilgiler de vermek istiyordu. Bunu bıçağı bırakıp bana doğru ilerlediğinde, bacaklarımı dizlerimden çekerek açtığında, içeri girdiğinde ve bir eliyle belimden tutarak beni çektiğinde anladım, böylece "Küçük Dusty "nin dış bölgeleri onun karın kaslarına sıkıca bastırılmıştı ve geri kalan kısmım da ona sıkıca bastırılmıştı.

Ve böylece seks bölgesinin katı sınırları ortadan kalktı.

"Çocuklarımla şu anda nerede bulunduğunu biliyorum," dedi şaşkın bakışlarımı yakaladığında. "Bulundukları yeri sevdiklerini biliyorum, bu yüzden de oldukları yerde kalacaklarını biliyorum. Annelerindeyken, odaları dışında hiçbir şey yasak değildir. Ama başıma bir şey gelebileceğini bilecek kadar uzun süredir babalık yapıyorum ve geliyor da. Çocuklar hastalanır. Yaralanırlar. Benim işim, her yerde olabilirim. Audrey, Indy'de çalışıyor. Okulda çocuklarıma bir şey olur ve zaman çok önemlidir, yan komşum okuldan ilk çağrıyı alır ve onları almaya gider ve onlar halledildikten sonra beni arar. Ben seninleyim, benim odak noktam sensin. Bu odağın o kadar yoğun olduğunu öğrenmek istemiyorum, çocuklarımdan eve geliyor, seni kanepede beceriyorum ya da mutfak masasında yiyorum, babalarının *buna* nüfuz ettiğini görene kadar dönüşleri buna *nüfuz* etmiyor. Bu *hiç kimse* için iyi olmaz. Üst katta, benim yatağında, kapalı kapılar ardında, benim bir uyarım olacak ve sizin de bir kaçış kapınız olacak. Yani seks bölgesi yok. Bu sadece akıllı olmak ve seni, çocuklarımla ve beni kollamak."

"Oh," diye fısıldadım.

"Oh," diye fısıldadı Mike sırtarak.

"Ama buraya geldiğim ilk hafta sonu keşfe çıkmadık."

"Burada olduğun ilk hafta sonu, seni yatağında ilk kez gördüğüm ve bu, kışını uçağa koyduğumda dört gözle beklediğim bir şeydi. Sonra o yatakta yatıp senin boşalmanı dinlerken, bazen de ben otuz bir çekerken bunu yaparken *daha da* sabırsızlandım. Sonunda seni oraya götürdüğümde, bundan zevk alıyordum. Gelecek hafta sonu, keşfedeceğiz."

Kulağa *hoş geliyor*.

Çok hoş, isteğim dışında, gözlerim mutfak masasına kaydı.

Mike yakaladı ve kahkahayı patlattı. Bu sefer daha iyiydi çünkü kollarını bana sımsıkı dolamıştı, yüzü boynuma gömülmüştü ve ben de şakanın içindeydim.

Evet, çok daha iyi. Çok, çok daha iyi.

Eğlencesi bitene kadar onu tuttum ve gülümseyen ağzını benimkine değdirdiğinde gitmesine izin verdim, beni bıraktı ve uzaklaştı.

Sandviçlerine geri döndü. Üzerine atlamak istemediğim için konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Bunları bilmek güzel ama konuşmamız gereken daha çok şey var." Bana baktı ve "Ateş et" diye davet etti.

"Aslında, Debbie ile olan o sahneden beri aklınızda olan bir şey olduğu için ateş etmeniz gerektiğini düşünüyordum."

Gözlerini göremedim ama sandviç yapmaya devam etmesine rağmen vücudunun hafifçe gerildiğini gördüm.

O da konuşmadı.

Bunun iyi olduğunu düşünmemiştim.

"Mike?" Ben sordum, o da iç geçirdi.

Sonra bana gözlerini dikti. "Bernie McGrath?" diye garip bir şekilde sordu ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Pardon?"

"Debbie'nin yanındaki adam. Mütteahhit. Bernie McGrath."

Hatırlatma üzerine gerildi, hafızam açıldı ve o ismin söylendiğini hatırladım.

"Öyle mi?" Ben de sordum.

Mike tekrar sandviçlere baktı. "Bir süre uzakta yaşadım, geri döndüm, muhtemelen Burg'un yanı sıra ilçe genelinde de büyük bir değişim olduğunu fark ettim. Otuz yıl içinde ilçe çoğunlukla kırsal kesimden Indy'ye bağlı geniş bir banliyö ormanına dönüştü."

"Doğru," dedim konuşmayı kestiğinde.

Mike sandviçlerin üstündeki ekmek parçasını çevirdi ve bana baktı. "Bir sürü geliştirici. Pek çok iş yapıldı. Ama muhtemelen birincil geliştirici McGrath."

"Tamam," diye cevap verdim. "Eee?"

"Böylece, çok sayıda çiftlik McGrath'ın eline geçti."

Yine kafam karışmıştı. İnşaat yapmak için araziye ihtiyacınız vardı. Ve Indiana'nın kırsal kesimi bir noktada neredeyse tamamen tarım arazisiydi.

"Doğru," diye mırıldandım ve ardından "Yani?" diye tekrarladım.

"Yani, bilmiyorum. Bildiğim şey, bilmediğim gerçeğinin hoşuma gitmediği. Polisler, biz bir bok bilmeyiz. Bizim işimiz bu. Dikkatimizi veririz. Ya da dikkat eden insanlar tanırız. Bilmediğimiz ya da bilen birini bulamadığımız şeyleri sevmeyiz. Kimse bu adam hakkında bir bok bilmiyor. Sadece kimsenin elini süremediği bir alıp geliştirdiğini biliyorlar."

Hala anlamadım.

"Yani... ne? Debbie'nin çeyreğini almak için ne yapması gerekiyorsa yapacağını mı düşünüyorsun?"

Mike tamamen bana döndü ve kalçasını tezgâha dayadı. "Hayır," dedi sessizce, dikkatlice ve o öyle yapınca ben de kendimi destekledim. "Bence Colt haklıydı. O söylemeden önce ben de onun gibi düşünüyordum. Çocukların hepsi de aynı fikirde. Debbie kapıyı açtı, McGrath içeri girdi ve onun çeyreğini değil, Holliday Çiftliği'ni istiyor."

"İstediği kadar istesin, bebeğim. Ama elde edemeyecek." Ona bilmesi gereken bir şeyi hatırlattım ve gözleri tuhaflaştı, temkinli ve tetikteydi.

Bu görünüşü sevmedim.

"Mike," dedim usulca, "sanırım beni korkutuyorsun."

"Pek çok çiftlik Bernie McGrath'ın eline geçti, Dusty ve ben bu dili kullanıyorum."

Nefes aldım.

Mike bana doğru ilerledi, tezgâha yaslandı, kalçası da dizime değdi, bir elini karnımdan belime doğru kaydırды ve yüzü yaklaştı.

"Dediğim gibi," diye nazıkçe devam etti, "bu adamı tanımıyorum. Bilmediğim şeylerin ortaya çıkmasından hoşlanmam, özellikle de bu şey seninle ilgiliyse. Merry bilmiyor. Colt bilmiyor. Sully. Hiçbir şikâyetle. Aleni bir şey yok. Ama bazıları şaibeli. Bilmediğime göre, seni alarma geçirmeli miyim bilemedim. Ben de bilgi edinmeye çalıştım. Colt'un bir muhbiri var.

Rocky'nin adamı, Tanner Layne. O ve ben oturduk. Ne bulabileceğine bakacak."

"Peki bu arada?" diye sordum.

"Bu arada, yarın akşam babanla konuşacağız ve ona bu konuda bilgi vereceğim. Büyük olasılıkla McGrath'ı tanıyor ve muhtemelen geçmişte onunla temasa geçmiş. Kafası çalışıyor. O da seninle birlikte Debbie'ye geri adım atması için baskı yapmalı. Ve Darrin'in vasiyetini görmek istiyorum. Rhonda'ya açıklayanın Debbie olduğunu söylemiştin ama okumadın. Okumak istiyorum. Darrin'in bunu neden yaptığını iki kez açıkladın ama yine de Darrin'i tanıdığım için bunu yaptığını inanmıyorum. Kız kardeşini severdi. İnsanların içindeki iyiliği gördü. Ama aptal olmaktan çok uzaktı. Ve bu dünyada karısı kadar sevdiği iki kişi de oğullarıydı. Denedim ama Debbie'yi Debbie olarak görmediğine ve ailesinin mirasını ve oğullarının geleceğini onun ellerine bırakacak kadar aptal olduğuna inanmıyorum. Çeyreğini bile."

Yanılmamıştı.

"Vasiyeti alacağım," diye söz verdim.

"Güzel," diye karşılık verdi. "Bu arada sen de gözünü dört . Fin hâlâ Rhonda'nın cep telefonunu ve tüm aramalarını izliyor mu?"

Başımı salladım.

"Yapmaya devam et. Ama yarın babanla yapacağım konuşma aynı zamanda Fin, Kirb ve Rhonda'yla da olacak. Eğer McGrath düşündüğüm şeyi yaparsa, o arazinin dörtte üçüne sahip olmak için kimi hedef aldığı umurunda olmayacak. Buna çocuklar da dahil."

Göğsümün donduğunu hissettim ama buzun içinden zorla "Şaka yapıyorsun" dedim.

"Keşke olsaydım. Keşke tehdidin gerçek olduğunu bilseydim de bir plan yapabilseydik ya da gerçek olmadığına sizi ikna edebilseydik. Bu sadece bir his ama içgüdülerime göre hareket edecek kadar uzun süredir bu işin içindeyim. Ve içgüdülerim Merry, Colt ve Sully'nin bahçenizde o adamı gördüklerinde söylediklerini söylüyor. Yani istihbarat toplarken tetikte olarak başlayacağız. Sonra elimizde bir savaş olduğunu anlarsak, onu kazanmaya çalışacağız."

Bundan hoşlanmamıştım ve buna ihtiyacım yoktu. Debbie'nin hırçinliğiyle uğraşmak yeterliydi. Ama ayrıca Rhonda, Debbie'nin

Kendine gelmeye çok yakındı. Fin ya da Kirby'yi her gördüğümde, iki ay önce kardeşimi kaybettiğimi hatırlıyordum. Daha da kötüsü, gözlerine baktım ya da zaman doğru değildi, yüzlerindeki gölgeyi gördüm ve babalarını kaybettiklerini hatırladım. Onların acısı benimkinin on katıydı. Fin ne kadar olgun olursa olsun onlar çocuktur. Ben acımla başa çıkmanın yollarını bulmam gerektiğini anlayacak kadar yetişkindim. Birinin onlara rehberlik etmesi gerekiyordu ve Rhonda'nın da iş bana kalmıştı.

Ailemin ensesinde soluyan kuduz bir emlak müteahhidine ihtiyacım yoktu.

"Sen de," dedi Mike garip bir şekilde, düşüncelerimi bölerek.

"Ne?" diye sordum. Ona odaklanarak sordum.

"Bu adam ya da herhangi bir adam, McGrath'ın işlerine ait olduklarını bilmeseler bile, arazi, mahalleniz, Rhonda ve çocuklar hakkında size yaklaşırsa, onu susturun. Hiç muhatap olma. Onu kapatın ve beni arayın. Derhal."

"Tamam, şimdi tam anlamıyla korkuyorsun tatlım," diye fısıldadım ve Mike daha da yaklaştı.

"Yolun karşısındayım," dedi ve ben gözlerinin içine baktım.

"Evet, ama -"

"Ben... *yolun karşısındayım. Asla yalnız gitmeyeceksin. Ne zaman, nerede, nasıl, evdeysen, J&J'deysen, saçın başın dağılmışsa, Rhonda'yı toplayıp bir nehir teknesinde kumar oynamak için güneye gidiyorsan umurumda değil. Bu konuda ya da herhangi bir sana karışan biri olursa, beni ara.*"

Onu ben ararım.

Ne zaman, nerede, nasıl olduğu önemli değil. Mike'ı ararım. Derin bir nefes aldım ve bıraktım.

Arkamdaydı. O benim önümdeydi. Ailem ondaydı. Kalbim ondaydı.

Başım öne düştü ve hafifçe onunkiyle alnım alnıma çarpıştı.

"Teşekkür ," diye fısıldadım.

"Muhbirim Ryker'ın Reese'nin doğum günü pastasını ve intikam olarak bir tane istediğini görünce minnettarlık iyi bir şey."

Sırıttım. "Bunu yapabilirim. O yardım ederse, ben de onu on yaparım."

Mike bir elini kaldırdı ve boynuma doladı. "Bunu duyduğuma sevindim tatlım, ona zaten söylediğimi düşünürsek."

Sırıtişım bir gülümsemeye dönüştü ve usulca "Beni *çok* iyi tanıyorsun" dedim.

Gözlerinin ciddileşmesini ve "Evet" diye fısıldamasını yakından izledim.

İşte o zaman anladım. Beni çocukluğumdan tanıyordu. Unutmayı tercih ettiğim bir olayda, gençken ona sürtüklük yapmışım. Daha iki ay bile olmamıştı ki, otel odama ve hayatıma hışımla girdi ve bahsettiği o sıkı bağ tam da bunu yaptı.

Beni tanıyordu. Çocukken ilgilenirdi ve ailemi yıllardır tanırdı. Kalbimde ne olduğunu biliyordu. Beni ben yapanı biliyordu. İçinde büyüdüğüm aşkı biliyordu. Ve sadece beni tanıyordu.

Mike alnını kaldırmadan ya da elini benden çekmeden, "Sana pasta yapacağım, sen de bana gözlerinin arkasında ne olduğunu söyleyeceksin," diye mırıldandı.

"Daha önce hiç kek yapmadığımı söylediğini sanıyordum," dedim.

"Sana bir tane pişireceğimi söyledim. İyi bir tane olacağını söylemedim."

Kahkahalar bir anda yükseldi ve sonra içimden yuvarlandı. Geri çekildim ama bir elimi kaldırdım ve parmaklarımı onun boynuna doladım.

Hala kıkırdarken, elim onun elini tutarken, her zaman yaptığım şeyi yaptım. Direkt verdim.

"Beni tanımanı seviyorum. Haftalardır birlikte olmamızı, iki aydan daha kısa bir süredir birbirimizin hayatında ve beni tanımanı seviyorum. Aile işine girmenin doğru ve doğal görünmesi hoşuma gidiyor. Bizimle ilgili *her şeyin* doğal görünmesini seviyorum. Otuz sekiz yaşında olmamı ve başka bir adamla yeniden başlamamı seviyorum ama her iki dünyanın da en iyisini alıyorum, yeniyi alıyorum, keşfi alıyorum ama hala geçmişimiz var. Derin ve zengin bir şeyle başladığımızı ve hala kazmak yerine bunun nereye tohumunu ekebildiğimizi seviyorum."

Onu yerleştirmekle o kadar meşguldüm ki yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etmedim. Neredeyse yine de yakalayamayacaktım çünkü hızlı hareket etti. Yanımda durmaktan kalçalarını bacaklarımın arasına sokmaya geçti. Sonra "Küçük Dusty "den göğüslerime kadar Mike'a sıkıca , kolları etrafımda çelik bantlar oluşturdu ve ağzı ağızıma yapıştı.

Ve sonra beni öpüyordu.

Bu öpücük yavaş bir yanma değildi. Bu öpücük tatlı başlayıp bir cehennemde bitmedi.

Bu öpücük onun bana verdiği hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Bu öpücük hiç *kimsenin* bana verdiği öpücük gibi değildi.

Onun öpücüğü hayatta bir kez görülebilecek bir öpücüktü. Hayatları değiştiren, kalpleri eriten, mideleri dağıtan, zihinleri uyuşturan, ruhları zenginleştiren türden bir öpücüktü.

Ve yemin ederim, Mike'ın mutfağında iki kişi değişti. Onun ve benim.

Ağzını benimkinden ayırdığında, anında yetersiz ifadesini dile getirdi.

"Ben de tüm bu saçmalıkları seviyorum."

"Sanırım anladım," diye hırıldadım, hâlâ öpücüğün etkisinden kurtulamamıştım ve kığım dayalı olmasına rağmen düşecekmişim gibi Mike'a tutunuyordum.

"Ve No'nun seninle tamamen iyi olmasını seviyorum ve son birkaç haftada kızımı uzun zamandır görmediğim kadar çok gördüm. Onu takip eden bulut her neyse onun altından çıkıyor çünkü sen ona senin ışığını tuttun. Ve bu o kadar hoşuma gitti ki, pasta yaparak bunu mahvetmeyeceğim. DQ dondurmali pasta. Sonuna kadar. Öğle yemeğimizi yedikten sonra alacağız ve akşam yemeğinden sonra Reese ile birlikte yiyeceğiz."

DQ dondurmali pasta.

Dairy Queen'den dondurmali pasta yemek kadar güzel bir kutlama olamaz. Ve daha da iyisi, Mike ve kız arkadaşıyla birlikte yemek.

Benden hoşlanan kız.

"No a piece'i kurtarmalıyız," dedim sessizce ve Mike'ın yüzünün yumuşamasını izledim.

Cidden, en buydu.

"Bir DQ pastasını mahvedebilirim, eğer No'nun bir parça almasını istiyorsan, büyük bir tane alırız," diye mırıldandı.

"Büyük olan ."

Mike bana gülümsedi ama gitmeme izin vermedi. Ben de gülümsedim.

Sonra düşündüm, hissettim ve .

Ve bunu fısıldayarak yaptım, "Sana aşık oluyorum, Mike Haines."

Ben konuştukça, her kelimemde kolları daha da sıkılaştı ve zaten yakın olan yüzü bir nefes kadar uzakta oldu.

"Angel, çoktan gitmişsin."

Gözlerimi kırptırdım ve

"Pardon?" diye sordum.

"Günlüklerini okudum. O otel odasında pasınızı yakaladım. Kalma teklifini dinledim. Havaalanında el salladığını gördüm ve ben otoparktan çıkmadan önce telefonunu aldım. Bir öpücükle düştün. Biliyorum tatlım, çünkü ben de ."

Aman Tanrım, öyle mi dedi?

Aman Tanrım, öyle mi dedi?

Gözlerimi tekrar kırptım ama bunu yapmam için geçen nanosaniye içinde gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Ne?" Nefes aldım.

"Beni duydun."

Az önce söyledi.

"Mike -"

Sıkı kollarıyla beni sıktı ve fısıldadı, "Bahsettiğin tohum ekildi, Angel. Atlatmamız gereken bazı şeyler var ama bununla ilgili değil," kolları beni bir kez daha sıktı, "bizimle ilgili değil. O tohum söz konusu olduğunda senin ve benim tek yapmamız gereken ona bakmak ve büyümesini izlemek."

Gözlerinin içine baktım.

Sonra yüksek sesle haykırdım, "Kahretsin, Mike! Neden beni hep ağlatıyorsun?"

Sonra yüzünü görmezden geldim, boynumu büktüm ve sırtımı kıvrarak çıplak göğsüne yüzüstü yattım.

Bu arada gülmekten titreyen bir göğüs.

"On iki yaşındayken aşık olduğum seksi adamın mutfağında aşk yeminleri bulamam, Mike Haines," diye kalın bir sesle göğsünü uyardım ve mizahı seslendikçe o göğüs daha çok titremeye başladı.

Geri çekildim ve "Ben ağlarken gülmeyi kes!" diye bağırdım.

Patronluk taslayabilirdi ve patronluk taslaması kolay değildi. Saçlarımdaki elini yüzüme doğru iterken kahkahayı patlattığında bunu anladım.

Boğaz.

O gülerken ben tuttum ve ağladım. Birden

Layla ayağa fırladı ve havladı.

Mike'ın kahkahası aniden kesilip gövdesini mutfak kapısına doğru çevirdiğinde gözyaşlarımı kırptırdım.

Layla mutfaktan çıkmış, koridordaydı ve gelen sese ön kapıya doğru havlıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Mike, sonra uzaklaştı ama bunu başını bana çevirmiş, kolunu kaldırmış, parmağıyla sandviçleri işaret ederek yaptı.

"Ye. Cipsler dolapta. Buzdolabında gazoz ve bira var. Geri geleceğim."

Başımı salladım ama o çoktan arkasını dönmüş ve kapının yanındaki dolapların etrafından dolanmaya başlamıştı.

Sonra buzdolabına gidip bir içecek almak için aşağı inerken ellerimi ıslak yanaklarıma sürttüm.

Sonra mırıldandığım, açıkça öfkeli bir "Siktir git" duydum ve donup kaldım.

Kapı açılmış olmalı çünkü Layla havlamayı kesti ama künyesinin duyabiliyordum, bu da bir ziyaretçisi olduğu için heyecandan titrediği anlamına geliyordu.

"Tanrım, kötü bir zaman mı?" diye sordu bir kadın ve tuhaf bir nedenden ötürü beni zaten göremediği halde saklanmaya çalışıyormuşum gibi yana kaçtım.

"Sanırım senden gelecek herhangi bir ziyaretin kötü bir zamanda olacağını kabul edebiliriz, Audrey. Burada ne halt ediyorsun?" Mike karşılık olarak sordu ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Audrey.

Unutmuşum. Çocukluk aşkımla aramda aşk çiçekleri açarken başıma sayarken Audrey de bu listenin bir parçasıydı.

"Konuşabileceğimizi düşünmüştüm," diye cevap verdi.

"Bir Pazar günü öğleden sonra aniden ortaya çıkmaktansa, bu konuşmayı planlamak için beni aramayı mı düşünüyorsun?" Mike geri döndü ve ön kapıdan soğuk havanın içeri sızmaya başladığını hissettim, bu yüzden onu içeri davet etmediğini biliyordum.

"Şey," diye duraksadı, "aslında istedim, ama beni ekeceğini düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün," diye anında cevap verdi Mike, derin sesi çirkin değildi ama sertti.

"Mike, gerçekten, bu çok önemli," dedi yumuşak bir sesle, yalvarırcasına ve güzel bir sesi vardı.

Lanet olsun.

"Bu önemli, buluşacağız. Şu an iyi değil. Öğle yemeğimi yemedim, yemek hazır ve Dusty mutfakta onunla yememi bekliyor. Yarın da iyi değil. Gelecek hafta başka bir gün seç, işten sonra seninle kahve içmek için bir yerde buluşalım. Yarım saatin var, sonra eve gitmeliyim çünkü beslemem gereken çocuklarım ve kadınım var."

"Dusty?" diye sordu sessizce.

Mike hemen "Evet," diye cevap verdi ve hemen ardından "Hangi gece?" diye sordu.

"Şimdi burada mı?"

"Audrey, hangi gece?"

"Burada mı yaşıyor?"

"Hayır ve çocuklarımla annesi olarak bu sadece sizin işiniz. Şimdi söyle bana, hangi gece?"

"Bu uzun sürmeyecek ve ben -"

"Tamam, burada kot pantolondan başka bir şey giymeden duruyorum. Hıyarlık etmek istemem ama, cidden, ipucu ver ve hangi gece olduğunu söyle?"

Aman Tanrım. Mike'ın hıyarlık etmediğimi söylemesinin benim sürtüklük etmediğimi söylememe çok benzediğini düşünüyordum çünkü ne demek istediği çok açıktı.

Bir sessizlik oldu ve bu bir süre devam etti.

Sonunda Mike açık bir sabırsızlıkla, "Audrey -" diye sordu.

"Bizi duyabiliyor mu?"

"Hangi gece?"

"Neden dışarı çıkmıyor?" Oh

Tanrım.

"Hangi gece?"

"O senin yatağında mı?"

Oh Tanrım!

", cidden mi? Bunu yapıyor muyuz?"

"Sen o taraftasın Mike, yoluna devam ediyorsun. Yanında biri var. Ben bu . Yalnızım. Beni rahat bırak."

İşte o zaman Mike'ın Audrey ile işinin ne kadar bittiğini anladım.

"Evet, bizi duyabiliyor. Çünkü mutfakta. Ve muhtemelen dışarı çıkmıyor çünkü benim tişörtümü giyiyor ve başka hiçbir şey giymiyor ve seni bunu görmekten kurtarmak isteyecek kadar nazik. Yani, sen sordun, yine de görüntüyü aldın ve bu senin suçun. Şimdi, hangi lanet gece?"

"Salı," diye fısıldadı.

"Müthiş," diye hemen kabul etti Mike. "Altıya kadar Mimi'lere varabilir misin?" "Evet, Mike."

"Tamam. Saat altıda Mimi'de görüşürüz."

"Tamam."

Karşılıklı vedalaşma olmadı, sadece Layla'dan şaşkın bir mızıldanma geldi, şüphesiz bu yoğun alışveriş sırasında hiç ilgi görmemişti ve bununla ne yapacağından tam olarak emin değildi. Kapının kapandığını duydum, sonra Mike'ı dolabın etrafında gördüm, köpeği de peşindeydi.

Bana ucube diyebilirsiniz ama umurumda değil, sinirliydi, bunu saklamıyordu, kot pantolondan başka bir şey giymiyordu ve *çok sıcaktı*.

Bir ihtimal bu öfkeyle başa çıkmasına yardımcı olmak için onu bu durumdan haberdar etme şansım olmadı.

Böyle bir şansım olmadı çünkü elini kaldırdı, parmağıyla beni işaret etti ve sert, gürleyen bir sesle "Bu boku alma" diye emretti.

Parmağına bakarken, başka bir erkek yüzüme parmağını doğrultsa muhtemelen parmağını tutup çevireceğimi ve bir yandan da kaval kemiğine tekme atacağımı ya da alternatif olarak ona siktir olup gitmesini söyleyip tepinerek uzaklaşacağımı düşünüyordum ki, "Ne?" diye sordum.

Benden bir adım ötede durdu, elini indirdi ve çoğunlukla tekrarlardı, "Bu boku üstlenmiyorsun."

"Mike, tatlım," dedim nazik, yatıştırıcı bir sesle, "kızgın olduğunu hissediyorum ama takip etmiyorum."

"Senin yeterince işin var. Audrey neyin peşindeyse, bu senin işin değil. Bu benim işim ve sen bunu üstlenemezsin. Sen o çiftlik, içindeki aile ve çömlleklerin için endişelen. Audrey için ben endişelenirim."

"Ah... daha beş dakika önce birbirimize çok değer verdiğimizi paylaşmamış mıydık?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Hayır, hemen hemen hiçbir şey yapmadık ve birbirimize çok değer verdiğimizi paylaşmadık. Birbirimize aşık olduğumuzu söyledik," diye düzeltti beni ve kalbim küt küt atarken karnım sıkıştı.

"Hayır," diye aptalca ama doğru bir şekilde karşı çıktım, kalbim artık hızla çarpıyor ve düşünme yeteneğimi bozuyordu, "Sanırım bana aşık olduğumuzu söyleyen sendin."

Kaşları birbirine çarptı ve bu da çok sıcaktı.

"Katılmıyor musun?" diye karşılık verdi.

"Uh... hayır," diye cevap verdim.

Sonra kaşları havaya kalktı ve kahretsin, bu da çok ateşliydi. "Ne demek istiyorsun?"

Yine aptalca ama yine de doğru bir şekilde, "Bu teknik olarak birbirimize derinden değer vermektir," dedim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu (evet, ayrıca ateşli) ve "Kızgın olduğumu anladın mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Yani, en ufak bir şekilde saçma olmayan bir şey hakkındaki bu saçma konuşma beni daha fazla sınırlendirmeden önce bunu devam ettirmek ister misin?"

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ve bunu yapmaya karar verdim.

"Söylemeye çalıştığım şey, benim pisliğim yok, sen benim pisliğimi üstlen, sonra ben arkanda olmadan kendi pisliğinle uğraş."

"Dusty -"

Ona doğru bir adım attım, elimi kaldırdım ve parmaklarımı ön koluna koyarak şöyle dedim: "Bebeğim, ben zayıf değilim. Para harcamaya bağımlı değilim. Dusty'den başka bir şey değilim. Çok şey yaşıyoruz ve bunlar başımıza bela oluyor ama bu yükün altında ezilmiyorum. Uzun zamandır bir sürü insanla ilgileniyorsun, bunun için kışını yırtıyorsun. Buna alışacaksın ama benimleyken artık hayatın bu değil."

"Doğru, bunu anlıyorum Dusty ama anlaman gereken şey, sevdiklerim için kışımı yırtmaktan çekinmediğimdir. Bu benim işim ve bunu yapmak zorunda olduğunuz için değil, sevdiğiniz için yapıyorsunuz. I

Karşılığında dayak yediğimde bunu yapmakta sakınca görmüyorum ama dayak yemediğimde durum tamamen . yüzden zayıf olmadığını biliyorum ve benimle olmaya alışacaksın ama artık her zaman güçlü olmak zorunda değilsin."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Daha bitirmemişti. Konuşmaya devam ettiğinde, daha her kelimeyi gürleyerek söylediğinde bunu anladım.

"Ve benim kadının olmaya alışacaksın ve bunun ne anlama geldiğini açıklayacağım. Ben bir boka katlanırım ama kadının ," diye eğildi ve sözlerini bitirdi, "asla. Ne doğrudan ne de dolaylı olarak benim aracılığım ile onu besleyen insanlar."

Tek kelime etmedim.

Ama zihnim dönüyordu.

Asla.

Hayatımda babam ve ağabeyim dışında hiçbir erkek beni korumak için ayağa kalkmamıştı. Bu şekilde değil.

Asla.

Sonunda sesimi buldum ve "Birbirimize aşık olduğumuz ve senin bana bakacağın konusunda kavga mı ediyoruz?" diye sordum. "Uyarı, Dusty, Audrey'nin, Audrey'nin tarzıyla, beni Onun saçmalıklarına ihtiyacımız olmadığında beni oynamaya zorlamak için kurduğu oyuna bir ön hazırlık olarak. Komiklik yapacak havada değilim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sonra, aptalca ama doğru bir şekilde, ağzımdan kaçırdım, "Sadece daha önceki bir şeyi açıklığa kavuşturmak için. Rhonda'yla kumar oynamaya gitmemin muhtemelen gerçekleşmeyeceğini düşünüyorum. Onu yatak odasından zar zor çıkarabiliyorum. Onu Ohio Nehri'ne götürebileceğimden bile şüpheliyim."

Mike bana ters ters baktı.

"Gerçi neredeyse katatonik durumda," diye devam kaşlarını çatarak, "onu şu tekerlekli şeylerden birine oturtup bir video poker makinesinin önüne oturtabilirim ama neden bu kadar çaba harcamamı bilmiyorum. Kumara gitmek istersem, internete girer, ucuz biletler alırım ve sen ve ben Vegas'ta bir hafta sonu geçiririz."

Mike tek kelime etmedi.

Devam ettim.

"Gerçi hiç nehir teknesine binmedim ve kumarı severim.

Belki de bunu yapmayı
planlamalıyız." Mike konuştu.

"Düşünüyorum da belki de şimdi tam
zamanıdır." Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bu bir saniye sürdü.

Sonra "olsun, sinirliyken çok ateşlisin. Çok ateşlisin. Sanırım bu, bir
gün ben kızarsam benim için iyiye işaret değil."

Mike bana ters ters bakmaya devam etti.

Elimi kolundan çektim ve kollarımı ortasına doladım, o kollarını
göğsünde kavuştururken bile kendimi ona bastırdım.

Başımı arkaya doğru eğerek fısıldadım, "Konuş benimle."

"Seninle konuşmak benimle olur."

Onu sıktım ve fısıltıyla "Konuş benimle" diye tekrarladım. Gözlerimi
tuttu.

Bu bir süre sürdü.

Neyse ki sabırlıydım.

Sonunda benimle konuştu.

"Benimle dalga geçiyor, çocuklarımla dalga geçiyor. Ben saklamaya
çalışıyorum ama onlar sünger gibi emiyorlar. Bir yumuşama yaşadık.
Berbattı ama işe yarıyordu. Yerleşmedi, annesine ve bana
odaklanmayı bıraktı ve olduğu gibi davranmaya başladı. ödevlerini
yapan, top oynayan, grubuyla pratik yapan bir çocuk. Gülümsemeleri
çabuk gelirdi. Kız kardeşine yaptığı şakalar kolaydı. Reese'e ne
olduysa benimle ya da annesiyle ilgili değildi. Reese ile ilgiliydi.
Onları orada istemiyorum. Dikkatli, tedbirli, hazırlıklı, beni kollayacak
güçleri yok ama de bunu yapmak istiyorlar. On yıl sonra, yirmi yıl
sonra, altın olması gereken bir zamanda geriye dönüp bakmalarını ve
annelerini ve benim bokumu düşünmelerini istemiyorum. Çocuk
olmalarını istiyorum."

Tanrım, o çok iyi bir babaydı.

Ama ona ipucu vermenin
zamanı gelmişti. Ben de öyle
yaptım.

"Rees'e olan şey annesiyle ilgiliydi, tatlım." Gözlerini kırptırdı ve gövdesi hafifçe sarsıldı.

"Pardon?"

"Hâlâ öyle," diye devam ettim.

Kollarını çözdü ve elleri belime yerleştirdi ama gözleri beni hiç bırakmadı.

"Açıkla," diye emretti.

"Dün atlar, makyaj ve alışveriş merkeziydi ama nerede olduğu ve neden orada olduğu konusunda bana ipucu verdi bebeğim. No'nun yetenekleri çok görünür, açıktır, onları görürsünüz, duyarsınız. Basketbol, müzik. Rees'in yetenekleri henüz keşfedilmedi. Onun gölgesinde kaldığını hissediyor ama No bunu kasıtlı olarak yapmıyor. Tahminimce annesinin ilgisine sahip değil ve bunu içselleştiriyor. Bunu elinden almak için bir şey yaptığını ya da bunu hak etmeyen biri olduğunu düşünüyor. Utangaç, güzelliği hakkında hiçbir fikri yok ve bu çılgınca. Bunu bu evde senden ve kardeşinden gördüklerime dayanarak söylüyorum. Seviliyor. Güvende. Burada olduğu kişi olmakta özgür. Yani bir şey onu geride tutuyor, aşağı çekiyor. Ve hayatındaki tek olumsuz güç annesi. Bunu biliyorum çünkü annesi makyaj yapmayı öğrenmesine yardım etmedi."

"Makyaj mı?" Mike sordu, ben de başımı salladım.

Sonra dikkatlice, "Onunla regl dönemi hakkında konuştun mu?" diye sordum.

Mike'ın gözleri parladı ve ağzı gerildi ama cevap vermedi, ben de bunu hayır olarak kabul etmeye karar verdim.

Hâlâ dikkatli bir şekilde devam ettim, "Annesi mi?" "Hiçbir fikrim yok," diye zorladı.

"Bu hiç iyi değil" diye fısıldadım, "Ne zaman başladı?"

Mike bir süre gözlerimi tuttuktan sonra, "Yaklaşık dört ay önce," dedi. om. Ve bunu biliyorsun çünkü...?"

"Hayır, banyoda bir bok buldu ve bana söyledi."

Bu, onun da bu konuda hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu. Bu "bok" aylar önce orada olabilir ve Rees bunu saklamış .

"Bunu ona kim aldı?" Bastırdım.

"Hiçbir yok," diye tekrarladı Mike.

"Onu şimdi kim besliyor?" Devam ettim ve Mike'ın gözleri tekrar parladı. Bilmiyordu.

Kahretsin!

Ona yaklaştım ve nazikçe, "Annem bana nasıl makyaj yapılacağını öğretti, tatlım. Bütün annelerin öğretmediğini biliyorum çünkü arkadaşım Gretchen'in kız kardeşi onunla birlikte yaptı ve kendi başına öğrenen başka bir arkadaşım vardı ve sonuçları iyi değildi. Kız kardeşi yoktu ve annesi tam zamanlı çalışıyordu. Sonunda Gretchen ve ben ona el attık. Ama annem bana öğretti. Ve bir kızın hayatındaki o dönem hakkında birkaç kez konuştuk. Bana karşı açıktı, bir şeye ihtiyacım olduğunda ya da sorularım olduğunda ya da kramplarım olduğu için kendimi kötü hissettiğimde onunla konuşabilmemi sağladı. Rees zamanının büyük çoğunluğunda iki erkekle birlikte yaşıyor ve eğer annesi normalde Rees'in partisinde olduğu gibiyse, o zaman orası onun için güvenli bir yer değil. Bu da regl dönemine girmiş ya da girmemiş arkadaşlarından bilgi alabileceği ya da alamayacağı anlamına geliyor. O yaşta onlar iyi bilgi kaynakları değildir." Daha da yaklaştım ve sözümü şöyle bitirdim: "Ve bu daha başlangıç. Şu anda onunla ilgilenen bir erkek var ve hayatla ilgili önemli konularda tek bilgi kaynağının hiçbir fikri olmayan on dört ve on beş yaşındaki kızlar olmasına *gerçekten* ihtiyacı yok."

"Siktir," diye fısıldadı Mike ve bu tek kelimede çok fazla duygu vardı.

Yavaşça devam ettim, "Yani bir kızın hayatında annesine en çok ihtiyaç duyduğu zaman *şu andır*, eğer gerçekten bir annesi yoksa bunu en çok hissedeceği zaman da *şu an* olacaktır. Bu sadece bir ama *şu* anda bunu hissediyor ve yüzden bir bulut var."

Mike hemen, "İşte bu yüzden siz burada olduğunuz için kalktı," diye tahmin etti.

"Umarım öyledir," diye cevap verdim. "Konuşmak için orada olduğumu ve ona her zaman zaman ayırabileceğimi açıkça belirttim. Bana açıldı ve bunun kolay olmadığını söyleyebilirim ama yaptığına memnun olduğunu da söyleyebilirim. Dün, daha az gergin görünüyordu. Ben bir kadını, bunu anladım."

Bir kısmı halledildi. Bir zaman bulacağım, onu hissedeceğim ve eğer ihtiyacı varsa, onu çözeceğim. İşin zorlaştığı nokta, onun bana güvenmesi ve benim de sana ipucu gerekiyor. Eğer koşup söylediği her şeyi anlatacağımı düşünürse, susacaktır. Ama senin de onun nerede olduğunu bilmen gerek. Bu yüzden onu nereye yönlendirmemi istediğin konusunda bana yol göstermen, bazı sadece benimle Rees arasında kalacağını anlamam, onun için doğru olanı yapacağıma güvenmem ama bilmen gerekenleri seninle paylaşmam ve bu dengeyi için elimden geleni yapmama izin vermen gerekecek."

"Sana güveniyorum."

Bu yanıt yine anında geldi. Memnuniyet ama doğru yanıt olduğundan emin değildim.

Onu sıktım ve yumuşak bir sesle, "Mike, bu senin kızın ve ben bunu bilmiyordum -" dedim.

Elleri kayarak beni kollarının arasına aldı ve beni sıkarak sözümü kesti. "Dusty, o benim kızım ve sana güveniyorum. Tahminimce bir süredir regl oluyorsun, yani bu konuda benden daha otorite olduğun açık. seviyorum, çok yakınız ama bana asla böyle bir şeyle gelmeyecek ve sen bunun berbat olduğunu düşünebilirsin ama ben sadece bundan memnun değilim, rahatladım da. Gerisi, tatlım, senin ortaya çıkış şeklin, beni strese sokmuyor. Ona senin gibi akıllı, komik, kendine güvenen, güçlü, tatlı, sıcak, sevgi dolu bir kadın olması için rehberlik ediyorsun, ben buna tamamen varım."

Burnum karıncalanarak ona baktım ve "Beni yine ağlatacaksın" diye uyardım.

Sırıttı, kolumu bir kez daha sıktı ve ağzını ağzıma değdirmek için başını eğdi.

Kaldırdığında, "Yapma" diye emretti. Yiyecek sandviçlerimiz var. Sonra giyineceğiz, DQ'ya gideceğiz, pasta alacağız, eve gideceğiz ve sen de beni her yerimden öpme sözünü yerine getireceksin. Tekrar ağlamaya başlaman için vaktimiz yok. Yapacak önemli işlerimiz var."

O haklıydı.

Ben de ona bunu söyledim.

"Ben tabakları getireyim, sen de bana bir Dr. Pepper getir." diye bir sipariş daha verirken sırtışı bir gülümsemeye dönüştü ve kolları benden ayrıldı.

"Tamamdır," diye kabul ettim ve buzdolabına döndüm. "Ama tabağa ihtiyacım yok.

Tezgâhta yiyebiliriz." "Saf

Dusty," diye mırıldandı.

"Ne?" Açık buzdolabına doğru sordum.

"Hiçbir şey, tatlım," diye mırıldanmaya devam etti.

Boşverdim çünkü her ne mırıldanıyorsa bunu sesinde bir gülümsemeyle yapıyordu. Ona bir Dr. Pepper, kendime de diyet bir tane aldım ve onunla kasada buluştum. Mike bir paket acılı peynirli Fritos aldı ve yırtıp açtı.

Sodamı patlattım ve sandviçimi aldım. Bir ısırıktan sonra Mike'ın birinci sınıf sandviçler yaptığı anlaşıldı. Çeşnisi boldu ama o kadar çok yaban turpu yoktu ki gözlerim yaşardı. İki dilim peynir, her ekmek parçasında bir tane. Ve kocaman bir parça traşlanmış biftek. Ağzıma zar zor alabildim ve o peynir eritilerek ızgara yapılsa daha iyi olurdu ama yine de harikaydı.

"Teşekkürler, Angel."

Bu yumuşak geldi ve çiğneyerek, gözlerim onun sesi kadar yumuşak sesini üzerimde görmeye gitti.

"Ne?" Kızarmış biftek, çavdar ve İsviçre sucuğunun arasından fısıldadım.

"Benimle uğraştın ve Reese konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladın," diye açıkladı ve ardından "Teşekkürler," diye tekrarladı.

Yutkundum. "Ne zaman istersen, bebeğim."

Elini kaldırdı, boynuma doladı, beni içeri ve yukarı çekti ve bana yaban turplu, biftekli bir öpücük verdi.

Güzeldi.

Yemek yedik. Giyindik. DQ'ya gittik ve ellerindeki en büyük dondurmali pastayı aldık. Geri döndük. Soyunduk. Mike'ı çoğunlukla her yerinden öptüm, sonra Mike devraldı ve beni en iyi noktalarımından öptü. Sonra bana bir orgazm daha yaşattı, ben de ona karşılık verdim, duş aldık, giyindik ve Rees eve geldiğinde mutfakta yemek pişiriyorduk.

Beni gördüğüne sevinmişti.

Babası Fin'i arayıp akşam yemeğine davet edebileceğini söylediğinde daha da mutlu oldu.

Fin'in orada olmasına ve Mike'ın yalan söylememesine, DQ pastasını mahvedebilmesine ve Fin'in bu özel suçtaki ortağı olmasına rağmen, Rees ve ben Hayır için bir parça ayırmayı başardık.

Ama zar zor.

Bölüm On Dört

Yetenekli

Mike masasının yanında duran Darrin'in vasiyetnamesine uzandı.

Audrey'le Mimi'de buluşmadan önce yarım saati vardı. Ayrıca beş dakika önce Tanner'dan bir telefon almış ve nerede olduğunu sorduktan sonra Tanner'ın karısı Rocky'nin sohbet etmek için uğrayacağını bildirmişti.

Bunun ne hakkında olduğunu bilmiyordu ama Tanner'ın karısı, Merry'nin kız kardeşi Raquel Merrick Layne'in biraz kaçık olduğunu biliyordu, bu yüzden her şey hakkında olabilirdi. Okulda bir öğretmen, bir polisin kızı ve kız kardeşi, eski bir polis/şimdiki bir özel dedektifin karısı olan Rocky Layne burnunu pisliğe sokma eğilimindeydi.

Bunu yapmasının iyi olduğu ortaya çıktı. Gerçi yatağında olmadığı için bunun ortadan kalktığını söyleyebilirdi. Departmandaki kirli bir polisle ve yerel kilise aracılığıyla eleman toplayan bir ergen seks çetesiyle Burg'un içinde bulunduğu duruma burnunu sokmuştu. Mike'ın bu duruma pek yardımcı olduğu söylenemezdi ama bu işe girmesi onu güvende tutmak için birkaç kış altında ateş yaktı. Bu, olayların olması gerekenden daha hızlı gelişmesi anlamına geliyordu ve bu da üç genç kızı ömür boyu sürecektir bir acıdan kurtarmıştı.

Rocky'yi beklerken ve gözleri vasiyetnameyi incelerken, düşünceleri son iki günü gözden geçirdi.

Mike Pazar gününü kadınıyla, Pazar gecesini de kadınıyla, çocuklarıyla, kız arkadaşının yeni erkek arkadaşıyla ve DQ dondurmalı pastasıyla geçirmişti. Audrey'nin ziyaretini bir kenara bırakırsak, çok güzel bir gündü. Son zamanlardaki en iyi günüydü.

Ondan önce, yaklaşık on sekiz yıl boyunca çorak bir araziydi.

Bu yüzden Pazar gününün güzel geçmesinin Mike Haines'in tadını çıkardığı bir şey olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Mike, Fin'in etrafta olmasına alışmaya başlamıştı. Bunu yapıyordu çünkü Fin'in kız arkadaşıyla olan ilişkisini seviyordu. Ve Fin'in nazik, dikkatli ve niyetli halinin Mike'ın yararına olmadığını hissediyordu. Belki de bu oyun Fin'in ellerini birkaç liseli kızın pantolonuna sokma şekliydi ve Mike bu oyunun işe yaradığını ve iyi işlediğini görebiliyordu. Ama her ne kadar kız arkadaşını bu tür bir oyuna karşı korumak istese de, içgüdüleri ona bu oyunda gerçek bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Mike'ın iyi bildiği şey Fin'in bir Holliday olduğuydu. Darrin sahada oynadı ve kendine bir şeyler aldı ama Rhonda'ya kilitlendiği anda o bok öldü. Tamamen. Darrin Rhonda'yı liseden mezun olduktan sonra bulmuştu ama Mike şimdi aynı şeyin Fin' de geleceğini görüyordu.

Bu yeni bir endişeydi. Kızı on beş yaşındaydı. Bir çocuğun ona ayar vermesine ihtiyacı yoktu. Ve her ne kadar yıllarca ezik ya da pislik olabilecek erkek arkadaşlarla uğraşmak istemese de, Reese'nin Fin'e takılmasından da pek hoşnut olmadığını itiraf etmek zorundaydı.

Ama de Mike bir yanının bundan hoşlanmadığını söyleyemezdi.

Pazartesi gecesı beklendiğı gibi geçti. Dusty'nin babası Dean Holliday, Debbie'ye çok kızgındı ve Holliday çiftliğinde hâlâ asılı duran keder perdesine aldırmadan bunu göstermekten çekinmiyordu.

Bunun nedeni öfkesinin endişeyle karışık olmasıydı. Dean Holliday ilk doğan kızını tanıyordu ve şüphesiz onun hem inatçı hem de kırgın olabileceğini biliyordu. İyi bir kombinasyon değildi. Dean ayrıca durumu öğrendiğinden beri Debbie'yi defalarca aradığını ve Debbie'nin geri adım atmadığını Dusty ve Mike'la paylaşacak zaman bulmuştu.

Dahası, Dean Bernie McGrath'ı tanıyordu ve Mike'ın McGrath'ın bu işe karıştığı bilgisini vermesi Bay Holliday'ın ruh haline hiç yardımcı olmamıştı. Mike'ı bir kenara çeken Dean, Darrin'in McGrath'ın babasının eyaletten ayrılmasından bu yana beş kez kendisine yaklaştığını söylediğini paylaştı.

Bu Mike'ı şaşırtmadı. Mike'ın çiftliğinin karşı tarafındaki inşaat McGrath'inkilerden biriydi. Pahalı ve kapsamlıydı. Ayrıca nispeten yeniydi, beş yıl önce açılmıştı.

Daha önce. Holliday çiftliğini çevreleyen alandaki konutlarla birlikte bir alışveriş alanı gelişecektir. Bakkal, video dükkânı, pizzacı gibi yerler, artık şehre on, on beş dakika araba sürmek ve sıkışık zamanlarda Burg'da trafikle mücadele etmek zorunda kalmayacak olan yerel sakinler sayesinde kârlı işler yapacaktı. Ayrıca Holliday çiftliği, herhangi bir alışveriş merkezinin inşa etmek için ihtiyaç duyduğundan daha büyüktü, bu nedenle merkez için daha fazla müşteri anlamına gelecek başka bir geliştirme koymak için bol miktarda artık alan vardı.

McGrath bunun üzerine giderdi. Mike bunu biliyordu ve Dean biliyordu.

Özel sohbetlerinden önce hem Mike hem de Dean Fin, Kirb ve Rhonda'yı uyardılar. Hayatlarının bu döneminde iki adam da onları telaşlandırmak istemiyordu ama bir noktaya değinmek gerekiyordu.

Yirmi dört saat sonra Mike hâlâ söylediklerinin Rhonda'nın içine işleyip işlemediğini merak ediyordu. Dusty'nin onunla çalıştığını bilmesine rağmen, Rhonda daha da içine kapanık görünüyordu. Fin ve Kirby onu dinliyor, Kirby de ipuçlarını ağabeyinden alıyordu. Fin'in gözlerindeki yoğun bakıştan Mike, Fin'in bu bilgiyi tamamen özümsemediğini, bundan pek hoşlanmadığını ama sadece kendisi için değil ailesi için de tetikte olmaya niyetli olduğunu anladı. Fin de birkaç kez annesine baktı, ağzı gergindi, sabırsızlığı gizlenmiyordu.

Mike'ın Fin'in kızından daha fazlasını istediğini bilmesinin bir başka nedeni de, bu zamanlarda Fin'in gözlerinin Reese'ye kayması ve yüzünün gevşemesiydi. Reese hayatının en boktan döneminde onun mihenk taşı olmuştu. Finley Holliday, Clarisse Haines'de ne gördüyse, bu onu rahatlatıyordu.

Mike da bundan hoşlanmadığını söyleyemezdi, sadece kızının bunu yapabilme kapasitesinden değil, kederli bir çocuğun buna erişebilmesinden de.

Dün çiftlikte Dusty için işler değişmişti. Annesi ve babası şehirde olduğu için Kirby Fin'in odasına, Dusty de Kirby'nin odasına taşınmıştı.

Ayrıca Mike'a, öğle yemeği saatini onunla yatağında geçirdikten sonra işe dönerken arabasında yemesi için sandviç yapıp getirmesi yerine öğle yemeği Frank'in evinde buluşup buluşamayacaklarını da sormuştu. Bunun nedeni, kızın

Darrin'in vasiyetinde yer alıyordu ve bunu ona teslim etmek istiyordu. Ayrıca Audrey'le yaklaşan buluşma hakkında ne hissettiğini öğrenmek için de Darrin'in nabzını tutmak istiyordu. Kadını onun arka kapısını çalarsa, zamanlarının önemli şeyler hakkında konuşarak değil, önemli şeyler yaparak geçeceğini biliyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, onu yatağında istiyordu. Ama hayatında hiç onu kollayan bir kadın olmamıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, birdenbire ona sahip olunca ne yapacağını bilemiyordu. Vi, eğer ilişkileri ilerlerse böyle olacağını biliyordu ve Cal'in Vi'nin eliyle hayattan kaçmaktan hayatı yaşamaya geçişinden de bunu anlıyordu. Ve Dusty'nin ilgisine, endişesine ve özenine sahip olmanın, Violet'te aradığı şey olduğunu, hayatı boyunca aradığı şey olduğunu anladı. Ve asla bulamamıştı.

Ona sahip olmak başka bir hikayeydi.

Mike yükü omuzlamaya alışkındı. Paylaşmak garip hissettirdi.

O.

Garip olsa da, garipliğin iyi olmadığını söyleyemezdi. Buna alışmanın uzun sürmeyeceğini düşündü.

Vasiyetnameyi gözden geçiriyor, topraktan bahsedilen yerleri arıyordu, "Mike?" diye duyduğunda tüm bu saçmalıkları düşünüyordu.

Gözlerini kaldırdı ve Rocky'nin çalışma odasından masasına doğru ilerlediğini gördü, yüksek, ince topukları yerde tıkırdıyordu. Mike Raquel'i iyi tanıyordu. İstasyona sık sık gelirdi, kardeşine yakındı, iki kuşaktır ailenin bir parçası olan tüm polislerle yakındı.

Yine de, Vi, Şubat ve şimdi de Dusty gibi onu ne kadar sık görse de, güzelliğine asla alışamadı.

İstemedi de olsa iyi giyinirdi, seks kedisi gibi, okul marmarı gibi. Dar etekler, yüksek topuklu ayakkabılar, mükemmel makyaj. Mike okuldaki her erkeğin ona aşık olduğunu, her kızın büyüdüğünde onun gibi olmak istediğini düşünüyordu.

"Hey Rocky," diye selamladı Mike, vasiyeti bırakıp başını masasının yanındaki sandalyeye doğru sallayarak. "Otursana."

Gülümsedi ve çantasını kucağına bırakarak oturdu. Bu hareket eteğini kalçaları ve uylukları boyunca gerdi ve sonra bacak bacak üstüne attı. Tanner ile yakın zamanda barışmalarını ve evlenmelerini gölgede bırakan derin bir geçmişleri vardı. Yıllar önce birlikte olmuşlardı.

kötü gitti ve ikisi de kendi yollarına gittiler. Onu orada otururken, uzun, biçimli bacaklarını kavuşturmuş, bir erkek üzerindeki etkisinin farkında olmadığını gösteren tavırlarıyla gören Mike, Tanner'ın kendisini aldatan kocasından kurtulup yüzüğünü parmağına taktığında neden canla başla çalıştığını ilk kez anlamıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, başını hafifçe yana eğmiş, gözlerini ondan ayırmadan.

"Bazıları olağanüstü, bazıları boktan."

Dudakları yukarı kalktı ve yumuşak bir sesle "Hayat" diye mırıldandı. "Evet."

Bir nefes aldı ve "Seninle Rees hakkında konuşmam gerek" dedi. Mike omuzlarının gerildiğini hissetti.

Bu bir sürprizdi. Ziyaretinin Merry ve kardeşinin işleri nasıl berbat ettiğiyle ilgili olduğunu, parmağını çekip eski karısı Mia'yla, hâlâ sevdiği, hâlâ istediği ve geri almak için uğraştığı bir kadınla işleri yoluna koymadığını düşünmüştü. Eğer Merry değilse, başka bir şey olduğunu düşündü, işiyle ilgili bir şey ya da okulda raydan çıkan bir çocukla ilgili ona nasıl yardım edebileceği.

Rees, kesinlikle hayır.

Rees'in Rocky'nin sınıfında olduğunu biliyordu. Rees'in o dersten A aldığını da biliyordu. Bu yüzden bir tartışma gereksiz görünüyordu.

Tabii kızı hakkında bilmediği başka bir şey yoksa.

"O iyi mi?" Mike sordu.

Rocky başıyla onayladıktan sonra öne doğru eğildi ama bunu başını eğerek yaptı ve kucağındaki çantayı açtı. "Yapılacak normal şey veli toplantısını beklemek olurdu ama bunun istemedim."

Uzunlamasına katlanmış ince bir kâğıt demeti çıkardı ve Mike'ın masasının üzerine koydu.

"Bu bir ödev," dedi kâğıt açılıp Mike en üstte büyük, kırmızı, daire içine alınmış bir "A+" gördüğünde.

Notu görünce şaşkınlıkla gözleri kâğıttan Rocky'ye kaydı.

Onun bakışlarını yakaladığında, "Bu raporları çocuklara geri vermeyi geciktiriyorum, çünkü okumak için biraz zamanınız olacak.

Bunu. Yarın Layne'e ulaştırabilirsen çok memnun ." "Bana ipucu ver, Rocky," diye davet etti.

"Bu olağanüstü Mike," diye fısıldadı ve Mike'ın göğsü ısınmaya başlarken ona bakışları yoğunlaştı.

"Pardon?" diye sordu.

"Bu olağanüstü," diye tekrarladı. "Ve bunu söylerken, bunca yıllık öğretmenlik hayatımda bir kez bile kızınızın çalışmasının kalibresinde bir şey görmedim. İleri düzeyde olduğunu söylemek yetersiz kalır. Burada birinci sınıf öğrencisinin üçüncü ya da son sınıf yapmasından bahsetmiyoruz. Lise birinci sınıf öğrencisinin üniversite seviyesinde çalışmasından bile bahsetmiyoruz. Size söylüyorum, *Algernon'un çiçekleri* hakkındaki raporu yayınlanabilir."

Mike gözlerini kırptırdı ve bunu yavaşça yaptı.

Rocky devam etti. "Rees'in ödevlerinden birinde bunu ilk kez hissetmiyorum. İlk başta, itiraf etmekten nefret ediyorum, intihal yaptığını düşündüm. Çünkü kariyerim boyunca bir kez bile böyle şey yaptığını görmedim. Ama kontrol ettim ve öyle olmadığını gördüm. O zaman bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşündüm. Ama bu görevin," başını gazeteye doğru eğdi, "bu düzeyde bir yetenek sergilediği dördüncü görev olduğunu düşünürsek, bu bir tesadüf değil. O çok yetenekli ve bunu söylerken on dört yaşında zaten bir maestroydu ama her görevde kalitesi daha da artıyor. Keşke bunun benim mükemmel öğretmenlik becerilerim sayesinde olduğunu söyleyebilseydim," dedi sırtarak, "ama öyle değil. Rees için bu doğuştan geliyor."

Mike bu bilgiyi işlerken hiçbir şey söylemedi, göğsündeki sıcaklık yoğunlaştı ve genişledi.

Rocky sessizliği doldurdu.

"Olağanüstü olan sadece yazıları değil, ki öyle Mike. Ben de onun raporlarına katılıyorum. Olağanüstü bir tarzı var. Bir ödev yapıyor, bir soruya cevap veriyor gibi değil. Haberini yaptığı kitapların etrafında dünyalar inşa ediyor. Kitaplar onu etkiliyor ve bunu ifade etmekte hiç zorlanmıyor. Ama daha fazlası var. Okumaları için verilen romanlardaki anlamları ve alt metinleri hayret verici bir olgunlukla özömsüyor. *Benim* göremediğim şeyleri görüyor, hissediyor ve sonra da bunları olağanüstü şekillerde ifade edebiliyor."

Rocky'nin sözleri Mike'ın üzerine dökülürken Mike'ın gözleri kâğıda kaydı ve bir elini kaldırıp parmaklarını en iyi kristal parçasının üzerinde gezdirir gibi kızının çalışmasına dokundurdu.

Rocky konuşmaya devam etti. "Bir polisin maaşıyla bunun kolay olmayacağını biliyorum... eski eşin muhtemelen yardım edebilecek durumda değil ama Mike, Rees Haines'in Brownsburg Lisesi'nde işi yok."

Mike'ın gözleri ona kaydı ve o konuşmaya devam etti.

"O kadar yetenekli ki. Üstün yetenekli çocuklar için bir okula gitmesi gerekiyor. En azından, yeteneğini keşfetmesi ve geliştirmesi için teşvik yazma kamplarına gitmesi gerekiyor. Diğer öğretmenleriyle konuştum ve matematik ve fenle mücadele etmesine rağmen, sanatla yakından bağlantılı herhangi bir derste başarılı. Sessiz, gösterişsiz ve diğer öğretmenleri ve ben onun yeteneğini anladığını, hatta ona sahip olduğunu bildiğini bile düşünmüyoruz. Aslında, hepimiz onun bu işi geçiştirdiğini düşünmüyoruz ki bu da gerçekten çaba göstermesi halinde, örnek teşkil edecek çalışmaların tamamen başka bir şeye dönüşeceği ve hepsinin de iyi olacağı anlamına geliyor. Yeteneğinin fark edilmesi ve beslenmesi gerekiyor Mike. İstersen sen, o ve benim bu konuyu konuşabileceğimiz bir toplantı ayarlayabiliriz ve ben de okulları ve olası bursları araştırmaktan mutluluk duyarım. Ancak kızınızın yeteneğinin farkına varmasına yardımcı olacak bir yol bulmanızı ve bunu keşfetmesi için ona rehberlik edecek yollar bulmanızı tavsiye ederim."

Mike hemen, "Toplantıyı ayarlayacağız," diye cevap verdi. "Toplantıya Reesee için uygun olabilecek okul önerileriyle gelerseniz çok memnun olurum."

Rocky'nin yüzü yumuşadı ve dudakları yukarı kalktı. "Mükemmel," diye fısıldadı, sonra Rocky'nin gözlerini tuttu ve sessizce sordu, "Hiçbir fikrin yoktu, değil mi?"

Mike başını salladı. "Ev ödevleri için yardım istiyor ama genellikle geometri, biyoloji. İngiliz Edebiyatı değil."

Rocky başını salladı ama başı yana eğildi ve devam etti, "Ya Rees? Sence yeteneğini anlıyor mu?"

Mike tekrar başını salladı. "Hiçbir fikri yok."

Rocky bunun üzerine dümdüz gülümsedi ve "O zaman bu toplantı eğlenceli olacak" diye fısıldadı.

Mike kızını düşündü, yakın zamana kadar Dusty ve Fin'in hayatına girmesiyle yolunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Ayrıca Dusty'nin Pazar günkü sözlerini de düşündü.

Sonra, evet, öyle olur, diye düşündü.

Mike da gülümsedi.

Rocky elini uzatıp rapora dokundu. "Bunu okudun. Layne, yarın ofisine uğrayıp ona verirsen okula bırakacağını söyledi. Bu senin için uygun mu?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Mike.

Rocky tekrar gülümsedi ve çantasının askılarını omzuna atarak ayağa kalktı.

Mike onunla birlikte durdu.

"İyi haber şu ki," diye başladı, gözleri parlıyordu, "Rees'simdi çekip yeni bir okula götürmek iyi olmazdı, böylece bir öğretmenin hayatında bir dahiyi tanıyıp eğitmek için o tek, güzel, ışıltılı anı yaşayabilirdim."

Mike onu inceledi, belli ki bu işten zevk alıyordu. İşini seviyordu ama daha da önemlisi, kızıyla birlikte çalışma şansına sahip olduğu için gerçekten çok mutluydu.

Göğsündeki sıcaklık arttı.

Mike ona sıırttı. "Bunu benimle paylaşmak için zaman ayırdığın için teşekkürler, Rocky."

Eğildi, gözleri sıcacıktı, onunkini tuttu ve hissederek, "Benim için zevkti Mike," dedi.

Adam elini kaldırdı, kadın elini tuttu ve adam onu hafifçe kendine doğru çekti. Kız çenesini geriye doğru eğdi ve adam da eğilerek dudaklarını kızın yanağına değdirdi. Kızın teni yumuşaktı, saçları ve parfümü güzel kokuyordu ve Mike Tanner'ın bu özelliğine sahip olmasını seviyordu. Tanner iyi bir adamdı. Ve Tanner'ın eski sevgilisi Audrey'i uysal gösteriyordu. Hafif çatlak, güler yüzlü, güzel kokan, iyi giyinen, harika görünen ve çocuklara öğretmenlik işini seven bir kadın, Tanner'ın eski sevgilisinin sadece evlilikleri sırasında değil, sonrasında da saçtığı pisliklerden çok daha iyiydi, komik değildi.

İkisi de arkalarına yaslandılar, ellerini sıktılar, Rocky toplantı hakkında iletişim halinde olacaklarına söz verdi ve vedalaştılar.

O gittiğinde Mike'ın Mimi'ye gitmek için on beş dakikası vardı. Birkaç blok ötede, beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Zamanı vardı ve

Darrin'in vasiyetini almak için kullanmadığı zaman.

Reesee'nin raporunu aldı.

Okudu ve Rocky haklıydı. İkinci paragrafta, kızının öğretmeni tarafından olağanüstü olarak değerlendirilen raporunu okuması söz konusu değildi. Kız onu içine çekmiş, o da içinde kaybolmuştu ve bitirdikten sonra bile ne yaptığını ve neden okuduğunu fark etmemişti. Sadece her kelimesini ilginç bulmuş ve liseden beri okumadığı bir kitabı yeniden okumayı gerçekten istemişti.

Ne yazık ki kendini o kadar kaptırmıştı ki, işi bittiğinde Mimi'de olması gerekiyordu ve geç kalması Audrey'i kızdıracaktı. Bunu biliyordu çünkü işi gereği çalışma saatleri düzensiz olabiliyordu ve Audrey'nin harcamaları onun fazla mesaisinin sabit olduğu anlamına geliyordu. Yine de Audrey onu beklediği yerde beklerdi ve eğer geç kalır ya da gelmezse, bunun onu ne kadar kızdırdığını paylaşmaktan çekinmezdi. Ve bu onu ne kadar kızdırdıysa o kadar çoktu.

Zaten ona bu zamanı vermek ya da oynamak istediği oyunu oynamak istemediğini düşününce, Audrey'nin sinirlenmesine ihtiyacı yoktu. Ancak o çocuklarının annesiydi, bu yüzden başka seçeneği yoktu.

Nefesini içine çekti, Rees'in raporunu ikiye katladı, vasiyetini ikiye katladı, ikisini de ceketinin iç cebine soktu ve omuz silktilti. Sonra İstasyon'un birinci katına çıkan merdivenlerden indi. Resepsiyonda Betsy'nin yanından geçerken iki parmağını uzatıp iyi geceler diledi ve karşılığında aynısını aldı.

Sonra ön kapıyı itti ve kaldırımdan aşağı, Mimi'nin evine doğru yürüdü.

Mart ayının başıydı. Bahar gelmişti. Sıcaklıklar yükseliyordu; kar yoktu. Bahçeler yeşilleniyordu. Ağaçlar tomurcuklanmıştı. İnsanların bahçelerinde soğanlar filiz veriyordu.

Mike hayatı boyunca Indiana'da yaşadı, bu yüzden gününü değişken ve bazen aşırı hava koşullarına göre ayarlamaya alışkındı. Bu ikinci doğasıydı. Bunu fark etmedi. Kışın bitişini müjdeleyen baharın tadını çıkarmadı. Umurunda bile değildi. Sadece havaların ısınmasından memnundu, bu da donmadan mangal yapabileceği anlamına geliyordu.

kıçını kaldırdı. Ve havadaki değışikliğin Fin'in dışarı çıkıp daha fazla sokak temizlemek zorunda kalmayacağını göstermesinden memnundu.

Düşündüğü tek şey .

Mimi'nin kapısını iterek açtı ve Audrey'nin vitrinde bir masa seçtiğini gördü.

Bunu görünce ağzı sıkıştı.

Hesaplanmış. 'Burg küçük bir kasabaydı ve uzun süredir orada yaşıyordu. Arabayla ya da yürüyerek geçen herkes onunla kahve içtiğini görebilirdi. Merak ederlerdi. Konuşurlardı. Tahminlerde bulunurlardı. Hatta bir şeyler uydururlardı. O zamana kadar herkes onun Dusty ile birlikte olduğunu biliyordu. Bu, Sully'nin karısı Lorraine sayesinde olmuştu, Cheryl, Jessie, Mimi, February ve Violet'in beşli tehdidinden bahsetmiyorum bile, bunlardan ikisi kasabanın en popüler barında çalışıyordu, biri de uğrak kahve evinin sahibiydi.

Tanrım, Audrey ve oyunları.

Önünde bir kupa olduğunu gördü, masanın üzerinde başka bir kupa vardı ve beyaz bir çanta da masanın üzerinde duruyordu.

Çantanın içinde ne olduğunu bilmiyordu ama varlığı onu şaşırtmıştı. Eğer kontrol altında tutmazsa, Audrey kolayca kilo alabilecek türden bir kadındı. Ve dürüst olmak gerekirse, bazen fazladan bir kilo almaktansa bileklerini kesmeyi tercih edeceğini düşünüyordu. Her sabah tartıya çıkar ve her sabah ona destek olurdu. Çünkü sonuçlar, ertesi gün yine o lanet tartıya çıkana kadar evlerindeki havayı belirliyordu.

Neyse ki Mike'ın ve çocukların ne yediği umurunda değildi, yine de sık sık evdeki yemeklerden şikayet ederdi, çünkü çoğunlukla onu baştan çıkarıyordu. Ama dudaklarından geçen her lokmaya büyük özen gösterirdi. Ayrıca haftada üç kez hızlı yürüyüş yapar ve iki kez yüzmek için spor salonuna giderdi. Bu konularda da en az alışveriş kadar takıntılıydı. Bu yüzden Mimi's'ten gelen unlu mamuller mantıklı gelmiyordu.

Görünüşe göre ona bir içki ısmarlamış olması da işe yaramamıştı. Hiçbir zaman özellikle kibar olmamıştı ama boşanmak istedikten sonra bu tamamen buharlaştı. Onunla ne zaman telefonda konuşsa ya da yüz yüze görüşse asit kusuyordu.

Masanın üzerinde duran kahve fincanından hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

Audrey'e doğru ilerlerken gözleri Mimi'nin orada olup olmadığını görmek için tezgâha gitti. Orada değildi ve tezgâhın arkasındaki yalnız kız da bir müşteriyle birlikteydi, bu yüzden ona bakmadı.

Geldiğinde "Geç kaldın," diye sert bir cevap bekliyordu ama Audrey ona gülümsemekle yetindi.

Sonra dedi ki, "Sana latte aldım. Karamelli mi?"

Şok olmuş bir halde ona baktı. Reese onu ya da iki çocuğunu buraya getirdiğinde ona karamelli latte sipariş ederdi. Audrey'nin onun tercihinin bu olduğunu bildiği ya da umursadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Evet," diye homurdandı , sonra da zorla "Teşekkürler," dedi.

Hemen bir elini çantaya uzattı ve ona doğru kaydırıldı. "Bunlar kek ve kurabiye. Sizin için, No ve Rees."

Ona bakmaya devam

etti. Hayır'a "Hayır"

demişti. Hay sikeyim.

Ya browni ve kurabiyeler?

Sikeyim.

Kutlamalar ve bayramlarla hiçbir ilgisi olmayan bir neşeyle servet harcadığı doğum günleri ve Noeller dışında, onun kendisine ya da çocuklara böyle bir jest yaptığını hiç bilmiyordu. Çocukları olduğunda, alışverişi doğal olarak çocukların dolaplarını, şifonyerlerini ve odalarını ihtiyaçları olmayan şeylerle doldurmaya kadar uzandı ama bu nezaket ya da cömertlik değildi. Bağımlılıktı.

"Teşekkürler," diye tekrar mırıldandı ve kızın ona, No ve Rees için olduğunu ama Dusty için olmadığını söylediğini fark etti. Bu anlaşılabilir bir şeydi ama aynı zamanda Dusty'nin zaten bildiği gibi hayatına devam etmediğinin de bir göstergesiydi.

Kupasını işaretledi, bir yudum aldı ve yere koydu.

"Başlamak ister misin?" diye davet etti. "No'ya on beş dakika içinde pizza sipariş etmesi talimatı verildi ve eve giderken uğrayıp almam gerekiyor. Geç kaldığım için üzgünüm ama bu daha da az zamanımız olduğu anlamına geliyor. Bu işi halletmeliyiz."

Başını salladı, sonra da sohbet edercesine "İşler iyi gidiyor" dedi.

Tanrım. Ne oluyor lan? Bu sadece bir sohbet

miydi? Bu saçmalık için zamanı yoktu.

"Bu Güzel. Memnuniyetle için Sen, Audrey. Şimdi,
yap Biz konuşacak bir şeyiniz var mı?"

Dudaklarını birbirine sürttü ve içmek için kupasını aldı.

Oyalıyor. Zamanını emiyor. Oyun oynamak.

"Audrey..." diye uyardı ve gözleri ona dikildi.

"Senden başka bir kadınla hoşlanmıyorum."

Mike içini çekti ve arkasına yaslandı.

Sonra, sessizce, sabır isteyerek açıkladı: "Biz boşandık. Bir süredir bu şekildeyiz. Öyle de kalacağız. Her ne sebeple olursa olsun şu anda bununla mücadele ettiğini anlıyorum ama bu böyle. Nasıl başa çıkacağını öğrenmelisin ve nasıl yaparsan yap bu senin bileceğin bir şey. Ben karışmıyorum. Eğer bu Dusty ve benimle ilgiliyse, bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Biz konuşuruz, çocuklarımız hakkında konuşuruz. O kadar. Hayatımdaki diğer her şey senin için yasak."

"Bu doğru değil," diye karşılık verdi, o da sessizce konuşuyordu. "O senin evinde. Çocuklarımız sizin evinizde yaşıyor -"

Mike anında öne doğru eğildi, gözleri onunkilere kilitlendi ve homurdandı, "Sakin oraya gitme."

"Çocuklarımızın hayatına kimin dahil olduğunu anlamalıyım, Mike," dedi ve adam yükselen öfkesini bastırmak için çaba sarf ederek onu inceledi.

Kızgın değildi. Sinsi değildi. Keskin değildi. Sakin ve mantıklı görünüyordu.

"Onunla Reesee'nin partisinde tanışmıştın," diye hatırlattı ona.

"Evet, bir saniye kadar konuştuk. Ama o nereden geliyor? Ne iş yapıyor? Ne -?"

Adam onun sözünü kesti. "Bunların hiçbirini seni ilgilendirmez."

"Hayır ve Rees etkilenebilir bir yaşta, bu yüzden katılmıyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Mike usulca sordu, öfkesini kontrol etme çabaları hızla başarısız oluyordu.

"Şey... hayır," diye yanıtladı.

Mike, "Rees regl oldu," diye anons edince Audrey gözlerini kırptırdı. "Ne?" diye sordu.

"Rees regl oldu," diye tekrarladı Mike. "Tampon kullanıyor. Bununla aran iyi mi?"

Mike onun başını geriye atmasını izledi ve sonra kekeleyerek "Ben... uh..." dedi.

Mike onun kekeleyerek konuşmasına karşılık verdi. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. On beş yaşında bir kızın tampon kullanması hoş bir şey mi?"

Audrey'nin kaşları birbirine çatıldı. "Neden bundan bahsediyoruz?"

Neden bu konu hakkında konuşuyorlardı?

Tanrım.

"Çünkü kızımız bu anlamda bir kadın oldu," diye açıkladı Mike ters ve gereksiz bir şekilde. "Ona bu saçmalığı yutturamam ama o da yuttu. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ve benimle konuşmasına da imkan yok. Tanrı bilir başka bir şey ararken banyoda bulmuştur. Gömülüydü, bir sürü başka şeyin arkasına saklanmıştı. Dusty benimle konuşana kadar bunun hakkında fazla düşünmedim. Dusty benimle konuştuğundan beri düşündüğüm şey, her kızın regl olduğu ve her kadının artık bununla yaşamak zorunda kalmayana kadar bununla yaşadığı. Ve tampon saklaması için hiçbir sebep yok. Erkek kardeşi bir ergen ve ergen olduğu için onunla alay edebilir. Ama bir gün bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda olan bir kadınla birlikte bir erkek olacak, bu yüzden çenesini kapalı tutmayı ve döngüye ayak uydurmayı da öğrenmesi gerekecek. Bunu ona öğretebilirim. Ama kızımıza kim bakıyor?"

Mike konuşmasını bitirdiğinde kadının yüzü solgundu ve her kimse bunun Audrey olmadığını biliyordu.

"Sen değil," diye fısıldadı. "Vücuduna bir şeyler oluyor ve şimdi yeni bir erkek arkadaşı var ve hiçbir şeyden haberi yok ve arkadaşlarından başka gidecek hiçbir yeri yok, onlar da hiçbir şeyden haberi yok."

Audrey hemen, "Onunla konuşacağım," dedi.

"Hıyarlık etmek istemem ama bunu senden duymaya açık olduğunu sanmıyorum. Uzun zamandır kızgın, acılı ve bencilsin Audrey, bu yüzden bunu satın aldın. Çocuklarımız seninle vakit geçiriyor. Benimle yaşıyorlar ama seninle vakit geçiriyorlar. Sana tavsiyem, yatağıma kimin girdiği konusunda endişelenmeyi bırakman ve sonunda geri dönülmez bir şekilde bittiğimiz gerçeğine uyanman ve çocukların için endişelenmeye başlaman. No yakında üniversiteye gidecek, Reese de çok geçmeden. Adım atmadan o gitmelerine izin verirseniz, daha sonra kırmanın daha zor olacağını göreceksiniz.

Ayrıca, geri kazanmanızın mümkün olmadığı değerli bir şeyi kaçırdığınızı da fark edeceksiniz."

"O zamandan beri toplantı Dusty, Ben de zaten bulundu Bu, Mike," diye fısıldadı, gözleri onun üzerindeydi, yaralıydı, mesajı çok açıktı.

Siktir, siktir, siktir.

"Benim sorunum değil."

Bunun üzerine, "Sana hâlâ aşığıım." dedi. *Siktir, siktir, siktir.*

"Yine," diye homurdandı, "benim sorunum değil."

"Mike -" diye başladı ve Mike ona doğru eğildi.

"Tanrı'ya karşı dürüst mü? *Tanrı*'ya yemin ederim *ki*?" diye bağırdı. "Sana kızının regl *olduğunu*, hiçbir şey bilmediğini ama yeni bir erkek arkadaşını *olduğunu* söyledim ve sen kiminle görüştüğünü bile sormadın mı? Sadece kendin hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Arkasına yaslandı. "Hiçbir şey değişmedi. Tek bir şey bile. Kendin hakkında bir şeyler mi öğreniyorsun? Saçmalık. Olsaydın, ciddi sorunların *olduğunu*, boktan bir anne *olduğunu* ve hayatındaki en iyi şeyler seni geride bırakmadan önce hızlıca dans etmeye başlaman gerektiğini öğrenirdin."

Yüzü sanki ona vurmuş gibi görünüyordu ama adamın umurunda değildi. Onun yerine, "İşimiz bitti mi?" diye kestirip attı.

"Ben... Ben bu Dusty'nin Rees'le konuşmasını istemiyorum -" diye başladı.

"Çok geç," diye sözünü kesti Mike. "Reese Dusty'ye güveniyor, ben de öyle. Bu zaten gerçekleşiyor."

Audrey omuzlarını dikleştirdi. "Bu kadını tanımıyorum. Kızıma hayatının önemli dönemlerinde rehberlik etmesi beni rahatsız ediyor."

"İpucu ver Audrey, eğer olman gereken gibi bir anne olsaydın, kızının benim kadınıma başvurmasına gerek kalmazdı."

Kadın yine şaşırılmış görünüyordu ama Mike'ın umurunda bile değildi. Bunu da satın almıştı ve bu onun sorunu değildi.

"İşimiz bitti mi?" diye tekrarladı.

Adam, kadının kendini toparlamasını azalan bir sabırla izledi. Sonra sessizce, "Özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse Mike, bu şekilde Bu konuşmanın gitmesini istiyordum."

"İşte buraya gitti. Şimdi işimiz bitti mi?" Onun gözlerini tuttu.

Sonra başını salladı.

Ayağa kalktı ve bir zamanlar yudumladığı lattesini geride bıraktı.

"İkramları unutma," dedi çabucak, çantayı kaptı ve ona uzattı.

Bir an öylece baktı, keşke çekip gidecek bir adam olsaydı. Ama o öyle bir adam değildi. Çocukları Mimi'nin yaptıklarını seviyordu ve anneleri onlar için satın almıştı. Bu yüzden çantayı aldı ama kadın bırakmadı.

Sikeyim.

Gözleri ona kaydı.

"Gerçekten, özür dilerim," diye fısıldadı. "Dürüst olmak gerekirse, böyle olmasını istemezdim."

"Bir şey daha alacaksın," dedi ona, "o da bundan ne istediğini açıklamak."

"Daha yakın falan olmalıyız. Çocuklar için. İlişkimizi geliştirmeliyiz. Direkt olarak yoldan çıktım. Ve .. gerçekten Mike, özür dilerim."

Çantayı bıraktı.

Mike onun gözlerini bırakmadı.

"Bunu istiyorsan, önce bana çocuklarımızı önemseydiğini göster. Aynı zamanda Dusty hakkında konuşmayı bırak ve sadece beni kastetmiyorum. Çocuklarımıza ya da herhangi birine kadının hakkında bir şeyler söylediğini duyarsam, sorunlarımız var demektir. Bunları yaparsan ilişkimizi düzeltmeyi konuşuruz. O zamana kadar Audrey, birkaç hafta önce olduğumuz yere geri döndük."

Onun gözlerini tuttu ve başını salladı.

Mike sözlerini şöyle bitirdi: "Reese'nin İngilizce öğretmeni benimle konuştu. Bana Reese'nin olağanüstü yetenekli olduğunu söyledi. Öğretmenin adı Raquel Layne. Eğer umurundaysa, onunla iletişime geçip ne olduğunu öğrenmek isteyebilirsin. Rocky ve Reese ile oturup bu konuyu ve Reese'nin keşfetmesi için nasıl yollar açacağımızı konuşacağım. Annesi olarak bunu kabul ediyorsanız, tabii ki bir şey değil. Ama muhtemelen Reese'nin üstün yetenekli öğrenciler için özel bir okula ya da kamplara gitmesi gerekecek.

biraz pastaya mal oldu. *Bunun* bir parçası olmak istiyorsanız buyurun ama bu ayakkabılarınızı çıkarmanız anlamına geliyor. Reese'nin çalışmaları hakkında okuduklarıma bakılırsa Rocky'nin pek de parlak olduğu söylenemez, dolayısıyla kızınıza hak ettiği ilgiyi ve geleceği vermek istiyorsanız ayakkabılarınızı şimdiden çıkarmaya başlamanızı öneririm."

Kızın dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı ama Mike bunu da umursamadı. İşi bitmişti.

Bunu da "Dikkatli sürün" diye mırıldanarak ilettili, sonra da gecikmeden uzaklaştı.

* * * * *

Öfkelenen Mike ceketini kaptı, omuz silkti ve koridorda sinsice ilerledi.

Hayır, Rees ve Fin koltukta televizyon izliyorlardı. Çocuklarıyla pizza yedikten sonra Rees, Fin'den bir mesaj almış ve gelip gelemeyeceğini sormuştu. Mike evet demişti. Fin geldi, Mike ona gözleriyle her zamanki uyarısını yaptı ve sonra Darrin Holliday'in vasiyetini okumak için ofisine gitti.

Şimdi çiftliğe gitmeli, Dusty ve Dean'le konuşmalı, Debbie'nin ev telefon numarasını almalı ve kışına tekme basmalıydı.

Bu da ya Fin'i evden kovmak ya da yeni erkek , neredeyse on yedi yaşındaki erkek kardeşinin refakatinde bırakmak anlamına geliyordu.

Fin'i kovmak istedi. Baba olduğu için sahip olduğu bir içgüdüydü bu.

Ama oturma odasına doğru yürürken, bunu yapmayacağını biliyordu. Bunu yapmayacaktı çünkü kızını seviyordu, saat daha erkendi, saat sekize geliyordu ve kız erkek arkadaşıyla birlikte olmayı seviyordu. Ayrıca Mike bunu yapmayacaktı çünkü kızın erkek arkadaşı babasını yeni kaybetmişti ve Mike, Fin'in kız arkadaşıyla birlikte olmanın iyi bir şey olduğunu biliyordu. Bunun alternatifi evde kederli bir şekilde oturmak ve zayıflığıyla saçmalıklarını deneyen bir anne olmaktı.

Sikeyim.

"Çiftliğe gidiyorum," diye duyurdu, üç çocuk da ona baktı, yüzlerinde şaşkınlık vardı ama Mike sadece Hayır'a baktı. "Sen de dahil herkes bu odada ya da mutfakta kalacak. Anlaşıldı mı?"

No'nun yüzü bilmiş bir hal aldı ve gözlerinde alaycı bir ışık parladı. Mike açıktı. Muhtemelen Rees ve/veya Fin de No'nun bokundan nasibini alacaktı.

Bu iyi bir şeydi. Hiçbir bok dağıtmamak, onlarla uğraşmak, tepki vermek zorunda kalacakları ve Mike'ın bela olarak grdğ şeylere bulaşmanın yollarını bulmak için daha az zamanları olacağı anlamına geliyordu.

"Evet, baba," diye mırıldandı No.

Mike bakışlarını kanepede birbirine yakın oturan ama sarılmayan Fin ve Rees'in arasından geçirdi.

No'nun orada olduğunu düşünürsek, o gittikten sonra sarılmanın başlayıp başlamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. No'nun buna göz açıp kapayıncaya kadar atlayacağını düşününce bundan şüphelendi. Ayrıca muhtemelen asla ğrenemeyecekti. Bu da iyi bir şeydi.

Başka bir şey söylemeden arka kapıya doğru yürüdü ama Fin'in "Bay Haines?" diye seslendiğini duyunca durdu.

Arkasına baktı ve gözlerini Fin'e çevirdi. Fin'yüzü boştu ama gözleri yoğundu.

"iftlikte her şey yolunda mı?" Fin sordu ve Mike gözlerini tuttu.

Endişeliydi, bunu saklamakta iyiydi ama yine de endişeliydi.

Tanrım, Mike bilmeseydi bu çocuğun on yedi değil otuz beş yaşında olduğunu sanırdı.

"Evet, Fin. Her şey . Döndüğümde seni bilgilendiririm," diye Mike. Fin çenesini yukarı kaldırdı.

Tam otuz beş. Tanrım.

Mike bununla da ne yapacağını bilmiyordu.

Kapıdan ıktı, güverteden aşağı indi, bahçeden geçti ve arka kapıdan ıktı. Soğuk havada kısa bir yürüyüş yaparak kendini toparlamaya çalıştı.

Debbie sadece bir kaltak değildi, o bir .

Mike haklıydı. Darrin aptal değildi ve kız kardeşi de onu kandırmamıştı. Vasiyetnamede, arazinin paralanamayacağı gibi, Finley Declan Holliday reşit olup bu kararlara katılabilecek duruma gelene kadar arazinin satışı ya da üzerinde herhangi bir değişiklik yapılması konusunda karar alınamayacağını belirten uzun ve ayrıntılı bir kodikil vardı. Ayrıca, Deborah ve Dusty Holliday'in kardeşlerinin ölümü üzerine aldıkları miras eşit değildi

arazinin, yapılarının ve varlıklarının dağıtımı. Yakınından bile geçmedi. Sadece Fin'in genç bir yetişkin olarak alabileceği kararlara yardımcı olmaları ve aile mirasında söz sahibi olmaları için yeterliydi. Ayrıca Fin'in istediği zaman onları satın alma hakkına sahip olduğu, ancak bu sahip olan tek kişinin Fin veya Kirb olduğu belirtiliyordu. Fin ya da Kirb arazinin tamamına sahip olmadıkça, teyzelerinin ve birbirlerinin paylarını satın almadıkça ve bu kararı yetişkinlik dönemlerinde vermedikçe çiftlik ailenin elinden çıkmayacaktı.

Her ne sebeple olursa olsun, Darrin arazinin büyük kısmını Finley'e bırakmıştı. Kirby'nin mirası, Finley'e miras kalan ve arazinin büyük kısmını, evi, müstemilatı ve ekipmanları içeren mal varlığına eşit değildi. Muhtemelen Darrin, darbeyi daha yumuşak hissettirmek için küçük oğluna bir şekilde biriktirdiği yüklü miktarda para bırakmıştı. Darrin yaşaması gereken yılları yaşamış olsaydı, bu para önemli bir miktar olurdu. Bu haliyle bile boktan bir şey değildi. Bu akıllıca bir hamleydi ve Kirby'ye mirasını satın alıp kardeşiyle birlikte çalışma ya da kendi geleceğine yatırım yapma fırsatı sunuyordu.

Ve Kirby'nin parasal mirası, üniversiteye gitmesi halinde, sadece üniversite diploması almak için kullanılması şartıyla, on sekiz yaşına gelene kadar idare etmesi için Dusty teyzesinin ellerine bırakıldı. Kirby üniversiteye gitmezse, yirmi beş yaşına kadar mirasını alamayacaktı, tabii bu miras kardeşinin çalışacağı araziye satın almak için kullanılmayacaktı.

Mike'ın şüphelendiği gibi, Darrin aptal değildi, hayatın hayat olduğunu, her şeyin olabileceğini biliyordu ve kendisine bir şey olması durumunda çocuklarının hayatındaki oyuncuları tanıyordu. Bu nedenle, her iyi ebeveyn gibi, oğullarının çıkarlarının olabildiğince adil bir şekilde gözetildiğinden emin olmak için muazzam miktarda öngöründe bulunmuştu.

Görünüşe göre hiçbir fikri olmayan Rhonda'yla bunu neden paylaşmadığı konusunda Mike'ın hiçbir fikri yoktu.

Debbie'nin vasiyetin içeriği hakkında neden yalan söylediğini Mike tahmin edebiliyordu ve bu tahmin onu çok kızdırmıştı.

Bu nedenle Mike, elini kaldırıp Holliday'lerin evinin ön kapısına vurduğunda kendini toparlama konusunda fevkalade başarısız olmuştu.

Kapıyı Della Holliday açtı, Dusty'nin annesi.

"Mike!" diye haykırdı ve hemen kenara çekilirken gülümseyerek hoş geldin dedi. "Ne hoş bir sürpriz."

Mike Della'yı her zaman sevmişti. Debbie hariç -ki son zamanlarda ona karşı düşmanlığı artmıştı- tüm Holliday'leri hep sevmişti.

"Della," diye mırıldanarak içeri girdi. Kadın kapıyı kapatıp ona döndü ve o da hiç gecikmedi. "Dean, Dusty ve seninle konuşmam gerek. O konuşmayı yaptıktan sonra, söyleyeceklerimi Rhonda'yla nasıl ya da paylaşıp paylaşmayacağına karar ."

Yüzünden bir bulut geçti, adam bunu gördü, hoşuna gitmedi ve ait olduğu yere, Debbie'nin omuzlarına yerleştirdi.

"Mike, oğlum, bu onuru neye borçluyuz?" Mike arkasından gelen sesi duydu ve döndüğünde Dean'in yüzünde bir gülümsemeyle oturma odasından çıktığını gördü.

Dusty'nin paylaştığı iyi haber, Dean ve Della'nın Mike'ın büyük kızlarıyla birlikte olduktan sonra en küçük kızlarıyla birlikte olmasına sıcak bakmadıklarıydı. O ve çocukları bir gece önce Holliday'lerin evinde akşam yemeğine gitmişlerdi ve çok hoş bir akşamdı. Dusty çoğunlukla bir kaçık, kısmen alaycı bir teyze ve son olarak da bir babanın yeni kız arkadaşının çocuklarıyla iyi geçinmesi olarak ortamı hazırlamıştı. Ailesinin orada olmasından çok memnundu ve bunu saklamadı, bu da atmosferi hafifletti ve neredeyse bir kutlama havası verdi. İşler ancak aile konuşması başladıktan ve McGrath bilgisi paylaşıldıktan sonra boka sardı.

Yani dün gece hoş geldin ziyareti uzatılmıştı. Kazanması gereken kimse yoktu. Hepsi iyiydi.

Ne yazık ki geri kalanı kötüydü.

Mike ona, "Keşke bira içmeye ve gevezelik etmeye geldiğimi söyleyebilseydim, Dean," dedi. "Ama Dusty bugün öğle yemeğinde bana Darrin'in vasiyetini verdi, şimdi okudum ve bilmen gereken bazı şeyler var."

Dean'in yüzü sertleşti, gözleri karısına kaydı, sonra ağzı açıldı ve gürledi, "*Dusty! Buraya gel! Mike burada!*"

Memnuniyet verici bir hızla, Dusty merdivenlerin başında belirdi. Tıpkı Dusty gibi, bunu daha da güzelleştirdi çünkü bunu gülümseyen yüzüyle yaptı.

Mike'ın kendisini yavaş yavaş çocuklarının hayatına katma çabalarına tek kelime etmeden katılmıştı. Kendisi olarak, doğal, rahat, açık, çocuklarına karşı komikti ve çoğu zaman yeni, iyi, yoğun ve aralarındaki bağın hızla güçlendiği ilişkilerinde bile günün her boş dakikasında Mike'ı göremediği gerçeğinden yakınıyordu.

Yine de çocukken bile, kız kardeşinin aksine, değer verdiği insanlarla paylaşmaktan çekinmezdi.

"Hey, bebeğim," diye selamladı yarı zıplayarak, yarı bir ergen gibi basamaklardan aşağı atlayarak. Uzun saçları omuzlarında sallanıyor, kolları bacakları gevşek, gözleri onu hiç bırakmıyor, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyordu.

"Selam," diye verdi Mike gülümseyerek.

"Rhonda nerede?" Dean aşağıya dört adım kala sordu ve Dusty'nin başı babasına doğru döndü.

"Yatak odası," diye mırıldandı, basamakların dibine vurdu, sonra doğrudan Mike'a çarptı, başını geriye eğdi, yumuşak bedenini onun yanına bastırdı, elini karın kaslarına koydu, ayakları parmak uçlarına kadar yuvarlandı, öpücüğünü davet etti.

Başını eğip bir kolunu ona doladı ve ona verdi.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve başını kaldırdığında kızın gözlerinde hayal kırıklığının parladığını gördü. Bu hoşuna gitmişti, arkasındaki sebep ama bunu yatıştırmayacaktı.

Ayrıca çocuklarının hayatlarına yavaş yavaş kadınına karşı sevgi gösterilerini de ekliyordu. Özellikle de her ikisinin de Dusty'ye yakınlaştığını ve hızla büyüdüğünü göz önünde bulundurarak, çok hızlı gidip onları korkutmak ya da istemiyordu. Bununla birlikte, sadece Mike ve Dusty varken Mike ve Dusty'nin nasıl birlikte olduklarını onlara asla amayacaktı. Çoğunlukla, herhangi birinin önünde, kesinlikle çocuklarınızın önünde kaba olduğu için. Nadiren geçirdikleri iyi zamanlarda

Audrey'e sarılmaktan, dokunmaktan, öpmekten ya da kucaklamaktan çekiniyordu ama bunun ötesinde, hayır. Ancak, çocukları ve Dusty ile hedeflediği şey buydu.

Dusty'nin böyle bir kaygısı yoktu ve muhtemelen annesinin ve babasının önünde dil çıkarabilirdi ve o da bunu umursamazdı.

Ama o yaptı. Ona sırtıttı.

Daha da yaklaştı ve gözlerini devirdi. Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

"Kırb?" diye bağırdı babası, tek heceli keskin bir sesle ve Mike'ın kolunun kıvrımında, başı babasına dönerken Dusty'nin vücudunun şaşkınlıkla sarsıldığını hissetti.

Ayak tabanlarına kadar geri yuvarlandı ama vücudunu yakın tutarak cevap verdi, "Fin'in odası. Televizyon izliyorduk."

Dean başını salladı ve "Oturma odası." dedi.

Gecikmeden, çorapla kaplı ayağını çevirdi ve içeri girdi. Della da onu takip etti.

Dusty daha da yaklaştı.

" oluyor?" diye fısıldadı.

"Darrin'in vasiyetini okudum," fısıldadı Mike.

"Kahretsin," diye fısıldamaya devam etti, bakışları ipucu bulmak için adamın yüzünü tarıyordu.

"Aynen öyle," diye Mike.

Gözleri kısıldı ve burnu kırış kırış oldu. Daha önce hiç görmediği için bunun onun cidden sinirli bakışı olduğunu tahmin etti.

Eğer bu onun kızgın haliyse, ikisinin de başı dertteydi. Kız onun sinirliyi seksi olduğunu düşünüyordu. O da onun sevimli görüldüğünü düşünüyordu.

Onu oturma odasına götürdü ve Dean'i ayakta, Della'yı da bir sandalyenin koluna tünemiş, iki elinin parmakları birbirini sıkarken buldular. Mike Dusty'nin gitmesine izin verdikten sonra döndü ve cep kapılarını arkasından kapattı.

Dusty annesi gibi kanepenin koluna tünemek için hareket etti. Mike odaya girdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sonra onlara doğrudan ama eksiksiz bir şekilde verdi.

İş bittiğinde Della başını öne eğdi. Elleri şimdi kucağında hareketsiz, nerede yanlış yaptığını merak eden bir anne görüntüsündeydi.

Diğer yandan Dean'in yüzü kıpkırmızıydı ve patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Kızının otuz yaş daha genç olmasını dileyen bir baba görüntüsündeydi, böylece onun kışını hâlâ bronzlaştırabilirdi.

Dusty başını kaldırmıştı ama çevirmiş, başka tarafa bakıyordu. Profilden yüzü düşünceli görünüyordu ama düşünceleri kolayca okunabiliyordu: acı, kafa karışıklığı, rahatlamayla karışık öfke.

"Bunu neden yapsın ki?"

Bunu Della'nın söylediği fısıldanıyordu, yaralıydı, şaşkıındı.

Mike'ın hafifçe şaşırdığı Dusty, bunun üzerine sinsî yorumlarla atlamadı ve kızlarının ihanetinin bıçağını daha derine batırmak için altın fırsatı değerlendirerek bunun daha korkunç bir ihlal olabileceğini ancak davranışın alışılmadık olmadığını belirtti. Debbie'nin yapmakta tereddüt etmeyeceği bir şey. Bunun yerine sessiz ve düşünceli kaldı.

"Bunun bir önemi yok," diye yanıtladı Dean. "Önemli olan yasal olarak çiftliğin güvende olması. Önemli olan bu."

Kızgınlıktan rahatlamaya geçmişti ve haklıydı. Geride bırak, yoluna devam et.

"Debbie'nin ev telefon numarasını istiyorum," diye rica etti Mike. "Bence ona ne anladığımızı ve yasal bir başvurusu olmadığı için geri çekilmesi gerektiğini bildirmekte gecikmemeliyiz. Bu Fin, Kirb ve Rhonda'nın en azından bu konuda rahat etmelerini sağlayacaktır."

"Onu arayacağım," diye mırıldandı Dean, sehpanın üzerinde duran cep telefonuna doğru ilerlerken ve Mike onu izlerken, buna izin vermenin yararlarını tartıştı.

Ancak Debbie, Mike'ın sevdiğini ya da en azından bir şeyler hissettiğini varsaymak zorunda olduğu babasından gelen bir telefona, şu anda kendisini nefret ettiğine ikna ettiği Mike'tan daha duyarlı olacaktı.

Dean ararken ve Mike izlerken, Dusty kanepedeki tüneğini bırakıp ona doğru geldi. Dean ona baktı, iki kolu da ortasından dolanırken bir kolunu tekrar beline doladı.

"Debbie raydan çıktı. Yukarı çıkıp genç bir oğlanın yatağında öpüşerek bunu kutlamak ister misin?" diye fısıldadı.

Hayır, bunu istemiyordu. İstedığı şey onu evine kadar götürmek, kıcını kamyonetine koymak ve kararlı bir şekilde kutlama yapabilecekleri su barına götürmekti. Ama bu sefer arka koltukta, işi bittikten sonra onu çevirme özgürlüğüne sahip olacaktı, böylece onu bulmak için ipeksi, sıkı, ıslak amını kullanarak kendisine aynısını vermek için sert bir şekilde sürebilecekti.

Ne yazık ki, yeğeni kanepede yatarken bu bir seçenek değildi.

Mike cevap verirken Dean telefonda mırıldanmaya başladı, "Bu teklif ne kadar hoş olsa da Angel, ben pas geçmek zorundayım."

"Ahır?" diye sordu sadece onun duyabileceği bir sesle. "Battaniye getireceğim. Bir balya saman kırabiliriz."

"Tatlım, seni seviyorum ama ailenin oturma odasında ailenin de katılımıyla sertleşme fikrini sevmiyorum. Beni biraz rahat bırakmak ister misin?"

"Seni seviyorum" derken yüzü yumuşadı, aleti sertleştiğinden bahsederken gözleri parladı ve sözlerini bitirdiğinde içinden mizah aktı.

Tüm bunlar saniyeler içinde oldu. Muhteşem bir gösteriydi.

"Tamam, iyi olacağım," diye mırıldandı.

"Minnettarım," mırıldandı.

"*Aklını mı kaçırdın sen!*" Dean bağırdı, Dusty yanında gerildi ve ikisinin de gözleri Dean Holliday'e kaydı.

Mike da adamın yüzünün yine kızardığını, yumruğunu kalçasına dayadığını ve başını eğerek çoraplı ayaklarına baktığını görünce gerildi.

Oda bir süre sessiz kaldıktan sonra Dean'in konuşmasıyla sessizlik sona erdi.

Ses tonu Mike'ın içini acıtıyordu ve adamla hiçbir zaman yakın olmamıştı, sadece onu tanıyor, saygı duyuyor ve yirmi beş yıl boyunca çeşitli vesilelerle onunla atışmıştı.

Dusty'yi öldürmek zorundaydı ve bu yüzden, onlar dinlerken Mike ona döndü ve diğer kolunu onun etrafında sıkıca kavuşturdu.

"Seni tanımıyorum," diye fısıldadı Dean, sesi işkence gibiydi. "Bu aileye yaptıklarını neden yaptığını anlayamıyorum."

Kaba ruhlu hilelerinizle, baldızınızla, yeğenlerinizin kaybettikleriyle ve neden bu şekilde devam ettiğinizi. Bunu anlayamıyorum. Anlamak da istemiyorum. Kardeşinizin vasiyetine itiraz etmeniz, Rhonda'nın bu çiftliği tutmaya çalışırken çocuklarına bakmak için sahip olduğu rezervleri tüketmekten başka bir sonucu yok. Ve daha da kötüsü, sen lanet olası bir avukatsın ve kazanma umudun olmadığını biliyorsun ve yine de bunu yapıyorsun. İnadına. Açgözlülüğten. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama ikisi de senin hakkında iyi bir şey söylemiyor. Sanki benim soyumdan değilsin, benim kızım değilsin. Kim olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, şu anda Deborah Holliday, bilmek *istemiyorum*."

Sonra telefonunu kapatıp kanepeye fırlattı ve bir elini kaldırıp ensesine götürürken gözlerini telefona dikti.

Sonra kolunu indirdi ve odayı gözden geçirdi.

"Vasiyete itiraz ediyor," dedi onlara zaten bildikleri bir şeyi söyleyerek. "Topu çoktan yuvarlamaya başladı. Rhonda'yla yaptığı görüşmeler Rhonda'yı kendi tarafına çekme çabasıydı."

Della hiç vakit kaybetmeden sandalyedeki yerinden fırladı, kocasının telefonuna doğru koştu, kaptığı gibi açtı ve tuşlara basmaya başladı.

"Della -" Dean başladı, yüzü harap olmuştu ama o gözlerini telefondan ayırmadan avucunu yukarı kaldırarak elini ona doğru uzattı.

"Tek kelime etme Dean," diye tersledi ve telefonu kulağına götürdü.

Della Holliday iyi bir kadın, iyi bir anne ve iyi bir eşi. Dahası, mükemmel bir çiftçi eşi. Debbie'yle çıkarken sık sık onun yemeklerini yemiş ve her yemekten zevk almıştı. Dusty'nin böyle olmasının bir nedeni vardı. Della şarkı söylemezdi ama sık sık müzik açar ve ne yapıyorsa evin içinde sallanırdı. Çok çalışkandı ve her zaman meşguldü. Bir kusuru varsa, o da çocuklarının kusurlarını görmeyi reddettiği için çoğu zaman istemeden sorunlara neden olması ya da onları daha da kötüleştirmesiydi. Çenesini kapalı tutmakta da zorlanırdı. Ama çocuklarını sever ve bunu gösterirdi. Kocasını sevdi ve bunu gösterdi. Çiftliği sevdi ve bunu gösterdi.

Ama sinirlendiğinde, dikkat et.

"Debbie? Ben annen," diye telefonu kapattı. "Hayır, sen beni dinle. Söyleyeceğim sadece birkaç kelime var, onları söyleyeceğim, dinleyeceksin ve sonra düşüneceksin. Bunu bu aileye yaparsan, artık benim kızım değilsin. Şaka yapmıyorum. Tehdit etmiyorum. Bu sadece yalın bir gerçek. Bunu yaparsan bir daha beni ne görürsün ne de benden haber alırsın. Bunu bir düşün."

Sonra telefonu kapatıp kanepenin üzerine fırlattı ve gözlerini odada gezdirdi.

"Ben lanet olası bir yürüyüşe çıkıyorum," dedi ve hemen dışarı fırladı.

O odadan sonra tüm oda sakinleri sessiz kaldı.

Sonunda Dean mırıldandı, "Botlarımı giyip onu takip etsem iyi olacak. Bu ruh halinde ne yapacağı belli olmaz."

Bunu söyledikten sonra küçük kızına hüzünlü bir bakış atarak ve Mike'a çenesini sallayarak kapıdan çıktı.

Yalnız kaldıklarında Mike, Dusty'nin kollarının kendisine daha sıkı sarıldığını ve yüzünün göğsüne gömüldüğünü hissetti.

"Annem bunu hiç yapmazdı," diye mırıldandı göğsüne doğru. "Hem *de* *hiç*. Yakınından bile geçmedi."

Boynunu eğdi ve dudaklarını kızın saçlarına değdirdi.

"Çiftliği alamayacak, tatlım," diye fısıldadı saçlarına. "Bu iş tam bir baş belası. Yaptığı şeyi neden yaptığına şaşıyorum. Yapacağı şeyi yapmaya niyetli olması can sıkıcı. Ama işin aslına bakacak olursak, Darrin çocuklarına sahip çıktı, bu çiftliğin sahibi oydu ve Indiana eyaletindeki hiçbir yargıç, Washington DC'de yaşayan ve altı haneli rakamlar kazanan bir avukatın, babaları olmayan iki çocuk ve miras kalan bir çiftlik pahasına lehine karar . Yani, biraz baş belası olabilir ama sonuçta bu çiftlik güvende olacak."

"Teksas'a geri dönmem gerek."

Mike vücudunun her santimetresinin katılaştığını hissetti. "Pardon?" Bu kelime alçak sesle fısıldanmıştı.

Başını arkaya eğdi ve onun gözlerini yakaladı, "Evimi sat. Galeriye düzenleyin. Daha büyük fırınları buraya getirmekle uğraş. Bununla savaşmak için paraya ihtiyacımız var. Bu çiftliği devam ettirmek için Fin'in yardıma ihtiyacı var. Bu artık benim birkaç aylığına devreye girmem değil Mike.

Debbie bu işe dişlerini geçirdi, iş mahkemeye gidecek, bu iş aylarca sürebilir. Taşınmayı kalıcı hale getirmeliyim. Ya da en azından evimi kiraya vermeliyim ki orada oturup bana para kaybettirmesin ve Fin yerleştiğinde, umarım Rhonda hallolduğunda ve son olarak da Debbie yolumdan çekildiğinde geri dönmeliyim. Kirby'nin yatağı tamam ama bir ergenin yatak odasında kalmak çabuk eskiyecek. Bunu biliyorum çünkü zaten öyle. Kirb ve Fin de yeni düzenlemeden pek hoşlanmadılar. Kendi alanları olmasına alışkınlar. Bu yeni şeyle, annem ve babam, biliyorum ki, uzun vadede olacaklar. Kendime ait bir yere ihtiyacım var. Bir stüdyo daire. Her neyse. Ama hayatımı düzene sokmaya başlamalıyım ve bunu dün yapmalıyım."

Mike onun gözlerinin içine baktı ve bunun onu çok memnun etmediğini söyleyemezdi. Memnun etti. Kesinlikle.

Ama Tanrım, birkaç saniye içinde hayatıyla ilgili büyük kararlar alıyordu.

"Tatlım, belki bunu düşünmek isteyebilirsin. Bir, iki gün ya da daha iyisi bir hafta."

"Debbie'nin fikri bir iki gün ya da bir hafta içinde değişecek mi?" diye karşılık verdi ve başını salladı. "Hayır. McGrath buhar olup uçacak mı? Özellikle de bir ailenin onun istediği bir çiftlik için mücadele ettiği kamuoyuna yansıdığında?" Başını bir kez daha salladı. "Hayır. Rhonda kendini toparlayacak mı, özellikle de şimdi annem buradayken, yemek pişirecek, temizlik yapacak, market alışverişi yapacak ve böylece inzivaya çekilmek için daha fazla zamanı olacak bir anneyle? Hayır. Devam edebilirim, Mike. Ama tavsiye, buna alış. Bu benim, bebeğim. geçmiyorum. Ailemin bana ihtiyacı var ve o çocukların da her an kaçabileceğimi düşünerek bana ihtiyacı yok. Kendimi adadığımı bilmeliler. Ben kararlıyım. Bu arada, Burg'un polislerinden birine aşık oldum. Köklerini sökmek istemiyorum çünkü onlardan hoşlanıyorum. Yani, anlık bir karar olabilir ama tüm birlikte iyi bir karar olduğunu kabul etmelisiniz."

"Bir hafta boyunca gitme," dedi Mike. "Mike, yapmam gereken -"

Kollarıyla onu sıktı ve yüzünü yaklaştırdı.

"Bir hafta boyunca gitme," diye tekrarladı. "Önümüzdeki hafta sonu çocuklar Audrey'lerde. Bakalım Cuma ve Pazartesi izin alabilecek miyim? Konuş

Audrey onları pazar gecesi tutmayı düşünüyor. Cuma sabahı çocuklar okula gittikten sonra yola çıkacağız. Ben de seninle gelir, sana yardım ederim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı hemen, "buna bayılırdım." Her kelimesinde ciddiye. Saklamak yok. Doğrudan.

Tanrım, lanet olsun, çok yakında biliyordu ama umurunda değildi.

Kollarında tuttuğu kadını seviyordu, doğrudan doğruya, kalbine kadar.

"Sabah ilk iş Kaptan'ımla konuşacağım," diye fısıldadı. "Yarın okuldan sonra çocuklarla konuş."

"Audrey'le kalmaları sorun olmayacak mı? Bunu sorun etmeyecekler mi? Audrey bunu sorun *etmeyecek* mi? Konuşmanız nasıl geçti?"

"Konuşmayı daha sonra açıklayacağım. Diğer, bu bir gece, hayatta kalacaklar ve onlarla olan ilişkisi üzerinde çalışmak istediğini belirtti. Bunu yapmak için Pazar gecesi ve Pazartesi günü işe gitmeden önce zamanı var."

Kızın kaşlarının birbirine yaklaşmasını izledi. "İlişkileri üzerinde çalışmak mı istiyor?"

"Bu onun en son iddiası."

"Bu iyi," dedi Dusty usulca, daha da yaklaşarak.

Audrey'i tanııyordu.

"Göreceğiz."

Aniden sırtıttı. "Benimle eve geliyorsun."

Hayır. Yakında geçmişteki evinin yere gidiyordu. Bunu paylaşmadı.

Onun yerine sırtıttı ve "Evet" dedi.

"Harika," diye fısıldadı. "Öyleyse bunu öpüşerek ya da benzeri aktivitelerle kutlayamayız. Sana bir bira getirmeme ne dersin, bana Audrey hakkında bilgi verirsin ve sonra gidebilirsin ama Indiana'da bir çiftlikte soğuk, karanlık, erken Mart akşamında seninle sevişmeme izin vermeden önce değil?"

"Benimle eve gelmeye ne dersin, mutfağımda bir bira , ben Audrey hakkında bir şeyler açıklarken, Fin'in ellerini kendine saklayacak şekilde evde varlığını sağlayarak çiftte görev yaparım. Ayrıca Fin'e bu son hakkında bilgi vermeliyim.

ve bununla başa çıkabileceğini kanıtladı. O zaman yeğeninizle birlikte eve yürüebilirsiniz."

"Benim fikrimi daha çok sevdim," diye mırıldandı.

"Fin ve Reese de öyle," diye Mike.

"Senin fikrin sevişmeyi içermiyor," diye belirtti.

"Arka kapıma ulaşmak için soğuk, karanlık, erken Mart akşamını atlatmam gerek. Bakalım fırsat bulabilecek miyiz?"

"Eminim öyle olacak," diye fısıldadı.

"Çenenin kapamazsan, botlarını ve ceketini giymezen ve kışını kaldırmazsan bilemeyiz."

"Bu da berbat bir şey," dedi ve adamın kaşları . "Ne berbat?"

"Öfkeliyken de ateşlisin, otoriterken de.

Bunların ikisi de boku yediğim anlamına geliyor." Mike sırttı.

Dusty sırtarak karşılık verdi ve da sokuldu.

Bu hoşuna gitmişti ama bu onu "Botlar, ceket, kışını hazırla" emrini vermekten alıkoymadı.

Gözlerini devirdi. Sonra kocaman gülümsedi. Sonra ayak parmaklarının üzerinde sallanarak ağzını onunkine değdirdi.

Sonra serbest kaldı, botlarını, ceketini ve kışını .

On Beşinci Bölüm

Huzursuz

Mike, Dusty'nin Teksas'taki mutfağında, kalçasını tezgâha dayamış, elinde bira şişesiyle duruyordu.

Dusty yatak odasında onu Schub'a götürmek için hazırlanıyordu. Cuma gecesi idi. Hunter ve Jerra onlarla orada buluşacaktı. Teksas barbeküsü, bira ve Mike'ın en iyi arkadaşlarıyla, Dusty'nin yerde talaş olduğu, mekanik bir boğanın bulunduğu ve çizgi dansı yapılması gerektiği konusunda onu uyardığı bir barın çevresinde buluşması.

Sıra dansı yapacak değildi. Ayrıca

kendini huzursuz hissediyordu.

Çünkü göz uzanan bir güzellik vardı.

Yeğenleri ve aile çiftliği için bundan vazgeçiyordu... Ve onun için.

Tek katlı evi çekici ve genişti, tüm yatak odaları ve iki banyo uzun bir holde yer alıyordu. Devasa oturma odası ön tarafa doğru çıkıntı yapıyor ve geniş, iyi döşenmiş bir mutfak içeriyordu. Her yerde güney Teksas ovalarının tozlu ve çalılık manzaralarına bakan resimli pencereler, küçük bir ahır ve büyük bir kulübe vardı. Hepsi de çekici, çok sayıda saksı, yarım fıçı, pencere kutuları ve Mart ayının bu ikliminde bir renk cümbüşü olan asılı saksılarla iyi korunmuştu.

Dusty'nin söylediğine göre ev, sahip olduğu yirmi dönümlük arazinin tam ortasına dikilmişti.

Yirmi.

Atlarını gezdirmesi ve çalıştırması için bolca alan. Eserlerini yaratması için yalnızlık. Görünürde tek bir konut inşaatı yok. Göz alabildiğine güzellik.

Holliday çiftliği elli kat daha büyüktü ama Nisan'dan Kasım'a kadar bu arazinin büyük çoğunluğu mısırla kaplıydı.

Mısırın içinden atla geçemezsiniz.

Mike birasından bir yudum aldıktan sonra elini bıraktı ve şişenin etrafında kıvrılmış halde tezgahın üzerine bıraktı, zihni o gün öğrendiği şeyleri gözden geçirmeye devam ediyordu.

Dusty'nin galerisi arabayla bir saatten daha kısa bir mesafedeydi ve sabah geç saatlerde oraya varmışlardı. Öğleden sonra oraya gitmişlerdi çünkü Dusty'nin galeri müdürüyle görüşmesi gerekiyordu.

Ona söylemişti ve geldiğinde sadece kendi işlerini satmadığını, galeride sadece yerel zanaatkarların mallarının sergilendiğini gördü. Daha fazla çanak çömlek, ayrıca resimler, mücevherler, cam işleri, heykeller, oymalar, Kızılderili ve Meksika sanatının tüm formları. Büyük değildi ama çekiciydi ve bunu akıllıca yapmıştı. Kartpostallardan el yapımı not kartlarına, çekici ama ucuz türünün tek örneği küpelerden iki bin doların üzerindeki büyük sanat eserlerinden birine çok çeşitli zevklere ve gelirlere uygun bir şeyler vardı. San Antonio'nun popüler River Walk'unun hemen üzerinde bulunan galeriye vardıklarında, ne olursa olsun o o Cuma idi.

Öğleden sonra birkaç müşteri vardı. Tıklım tıklım değildi ama terk edilmiş de değildi.

Ve Mike onun çalışmalarını ilk kez görüyordu. Ona kaç mal olduğunu söylediğini düşününce, Mike çömlekle ilgilenmese de etkileyici olmasını bekliyordu.

O haklıydı. Haklıydı. Ama daha fazlasıydı. Alışılmadık, akışkan, neredeyse tuhaf şekiller ama şaşırtıcı bir şekilde ince, sessiz tonlarda sırlanmış - kremler, bejler, griler ve derin lilalar. Göz alıcı ve sıradışıydı. Bunlar eve götürüp içine çiçek koymak ya da patates püresi servis etmek için kullanacağınız parçalar değildi. Sergilenmek üzere tasarlanmışlardı ve her bir parça bir odaya zarafet katacak nitelikteydi.

Onun etkileşimini izlerken Dusty'nin tezgâhtarlarla ve müdürle yakın ve güvene dayalı bir ilişkisi olduğunu açıkça gördü. Sanat eserlerini o seçiyor ve kendisi tedarik ediyordu; onlar da sergiliyor ve satıyorlardı. Mike'a müdürle ayda iki kez toplantı yaptığını ve sonra kadının kendi işini yapmasına izin verdiğini söyledi. Dusty çömlek yapıyor ve çekleri yatırıyordu. Galeri müdürü, Dusty'nin eserlerinin batıdaki diğer dükkan ve galerilere bile yönetmiş.

Dusty'nin bir muhasebecisi, arazisiyle ilgilenen bir adamı, bir hizmetçisi ve bir müdürü vardı. Dusty arkadaşı Jerra ile derslere gidiyordu. Çömleklerini yaptı. Teksas'ı gezdi, diğer sanatçılarla tanıştı ve eserlerinin sergilendiği ve satıldığı etkinliklere katıldı. Akşam yemeği partileri verdi, onlara gitti, dışarıda yemek yedi ya da arkadaşlarıyla sık sık bir şeyler içmeye gitti.

Teksas'ta iyi bir hayatı vardı.

Mükemmeldi.

Zorluk yok, baş ağrısı yok (LeBrec hariç), kendi lanet kıyafetlerini bile temizlemedi.

Her şey yolunda.

Mike'ın bir hizmetçisi yoktu ve Reese için kendi başına özel okulları araştırıyordu, asla da olmayacaktı. Aslına bakılırsa, kızı burs almaya hak kazanamazsa, okul ücretini karşılamasına imkân yoktu ve yine de bir hizmetçi tutamazdı.

Keder, Debbie'nin hileleri ve McGrath olmasa bile Mike, Dusty'ye sıkıntısız ve baş ağrısız bir hayat sağlayamazdı.

Gençlerle ve oyun oynamayı seven bir eski sevgiliyle dolu.

Kovboy çizmelerinin topuklarının fayansa vuruşunu duydu ve vücudu sarsılarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Gözlerini Dusty'ye çevirdiğinde onun mutfağı oturma odasından ayıran barın etrafında döndüğünü ve bakışlarını ona diktiğini gördü.

Nefesini içine çekti.

Saçları omuzlarından ve göğsünden aşağıya şık ve gür bir şekilde dökülüyordu. Üzerinde göğüslerini sıkan ama göbeğinde az da olsa yer bırakan küçük bir tişört vardı. Parlak mor renkteydi ve üzerinde griler ve morun daha açık tonlarında bir kovboy kızı vardı, saçaklı eteğinin üzerinde bir kovboy şapkası, bir kementin ortasında. Kömür grisi süet kemer, büyük, gümüş kemer tokası solmuş kot pantolonunun içinden geçiyordu. Siyah kovboy çizmeleri. Daha fazla gri süet, bu ince şerit boğazına bir gerdanlık gibi tekrar tekrar sarılmış ve ön tarafında küçük, yuvarlak gümüş madalyonlar asılı. Kulaklarında ve bileklerinde daha fazla gümüş vardı. Kendini "Saloon and Hoedown" olarak adlandıran bir yere gidiyor olmalarına rağmen makyajı daha derindi ve açıkça "sık beni" diyordu.

Kadının görünüşünü algılayan ve bundan pek çok şekilde etkilenen adam, kadın ona doğru yaklaşırken yerinden kıpırdamadı. Kadının her zamanki miskli, çiçeksi, açık hava kokusunun normalden daha derin olduğunu hemen fark etti ve kollarını beline dolayıp yakınlaşırken bunu fark etti.

Sırtını dikleştirdi, gözlerini ondan ayırmamak için başını arkaya doğru eğdi ve yumuşak bir sesle, "Sakin olacaklar. Olmazlarsa eve erken gideriz."

Çocukların Audrey ile fazladan bir gece geçirmesinden bahsediyordu. Onun çocuklarını önemsemesi ve düşünmesi hoşuna gitmişti.

Ama düşüncelerinin gidişatı konusunda yanılıyordu.

"İyi olacaklarını biliyorum. Onlar iyi çocuklar. Yine de Reese'nin Fin'in havasını solumadan bütün bir hafta sonunu geçirebileceğinden emin değilim."

Dusty ona sıırttı ve daha da yaklaştı.

Kahretsin, *kahretsin*, çok güzeldi.

Burada, evinde, kendi elementinde daha da fazla.

tutmuyordu ve tutmadı da ama çenesini kavramak için elini kaldırdı.

Bunu yaptığında, gözleri onun yüzünde gezinirken mırıldandı, "Düşün, şu anda ve belki de sonsuza dek, sen gördüğüm ve göreceğim en güzel kadınsın."

Göz kapakları yumuşayıp dudakları aralanırken vücudunun ona daha da bastırıldığını hissetti.

Sonra fısıldadı, "Bazen Jonathan Michael Haines, beni öldürüyorsun."

Dün gece, Dusty (ve Fin) evdeyken, No Mike'ın tam adını paylaşmıştı ve o zamandan beri Dusty bu adı elli kez kullanmıştı.

Elini kızın boynuna doğru kaydırdı ve "Bu tam isim meselesi de neyin nesi Angel?" diye sordu.

Tekrar sıırttı ve kollarıyla onu sıktı.

"Senin hakkında bunu bilmiyordum," diye cevap verdi. "Şok oldum," dedi gözlerini açarak ve ayak parmaklarının üzerinde doğruldu, "senin hakkında bir şey bilmediğim gerçekten şok oldum." Ayaklarının üzerinde yuvarlandı, sırtmaya ve konuşmaya devam etti. "Bu çok kolay. Bazen sanki sonsuza dek birlikteymişiz gibi geliyor. Bunu söylüyorum çünkü kendime yeni olduğumuzu ve Jonathan," ortasını salladı, "Michael," tekrar salladı, "Haines hakkında keşfetmem gereken çok şey olduğunu hatırlatmak istiyorum." Bir sıkışma ve gülümsemeyle bitirdi.

O kadar sevimliydi ki, kendini durduramadı ama denemek de istemedi, Mike elini kızın saçlarının arasına soktu, boynunu büktü ve ağzını kızın dudaklarına bıraktı. Dudakları açıldı, dili içeri kayd ve onu iki koluyla sararak öptü, bir eli mutfak tezgâhının üzerinde duran biraya sarılmıştı, diğer eli saçlarına gömülmüştü. Kız kendini ona sımsıkı bastırırken, acele etmedi, ikisi için inşa etti ve sadece kız derinlere bastırıldığında ve o seksi küçük sesin boğazının arkasına doğru kaydığını duyduğunda bozdu.

"Tanrıya şükür dudak parlatıcımı henüz sürmedim," diye fısıldadı nefes nefese, adam başını yarım santim kaldırdıktan bir saniye sonra.

Gözlerinin içine bakarak gülümsedi ama gülümserken bile ona "Sonra, konuşmamız gereken şeyler var" dedi.

Gözleri dans etti ve "Umarım her zaman konuşacak bir şeylerimiz olur" diye karşılık verdi.

Gülümsemesinin solduğunu hissederek başını bir santim daha kaldırdı. "Önemli bir şey, tatlım."

Gözleri adamın ağzına gitti, sonra tekrar döndü.

Sonra da, "Yüzündeki ifadeden pek hoşlanmadım," dedi. Mike da hissettiklerinden pek hoşlanmıyordu.

"Mike?" Dusty seslendi ve ona odaklandı. "Yarın. Şimdi gidip arkadaşlarınla tanışalım."

"Unh-unh," diye başını salladı ve kollarını onun etrafında kilitli tuttu. "Asla olmaz. Jerra'yla içmeye başlamayacağım, bu da aklımdan geçenler hakkında endişelenmene neden olur. Dökül bakalım."

"Dusty -"

Gözleri kısıldı, ayak parmaklarının üzerine kalktı ve sıkıca sıktı. "Dökül."

Tanrım, çok sevimli olabilir.

Mike gülümsedi ve mırıldandı, "Görünüşe göre sen de otoriter olabiliyorsun."

"Ben patronluk taslarken seksi, sevimli ve ateşli olma," diye emretti ve Mike kıkırdamaya başladı.

"Mike," bu bir uyarıydı, "*dökül*." Mike döktü.

"İyi bir hayatın var."

Bu sefer Dusty gülümsedi. "Bunu fark mı?"

Gözlerini onun gülümsemesinden ayırdı ve güney Teksas ovalarında batan güneşe baktı. Ona geri döndüğünde, garip bir şekilde, kızın kafası karışmış görünüyordu.

Yine de, "Evet, gördüm. Yine de gözden kaçırmak zor."

Bir santim uzaklaştı ama kollarını ondan çekmedi ve "Bunu mu kastediyorsun?" diye sordu.

Mike ona göz kırptı ve bunu yavaşça yaptı. "Bu mu?" diye sordu.

Önce etrafına sonra da ona baktı. "Evet. Bu. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Sevgilim, harika bir evin, bir sürü arazin, harika bir işin ve sorunsuz bir hayatın var. Yani evet. *Bunu kastediyorum*. ."

Onu inceledi ve bunu yakından yaptı.

Sonra anons etti, "Beau burada. Tam bir belasıdır ve uçakla buraya gelirken hatırlarsanız, özellikle Cuma geceleri Schub's'un vazgeçilmezi olduğu konusunda sizi uyarmıştım. Muhtemelen onu göreceksin. Muhtemelen ahmak olduğunu kanıtlamak için bir şeyler yapacaktır.

Ateşli bir erkek, alfa erkeği, belalı biri olarak muhtemelen herkese zaten bildikleri şey olduğunu kanıtlayacak bir şey yapmak zorunda kalacaksınız. Bir ahmak."

"Dusty -"

"Bir de Ryder var, o da kalbimi kırdı. İkiye böldü. Uzaklara taşındı ama geri döndü ve onu arada bir görüyorum. Çok fazla değil ama her seferinde acı veriyor. Ne yaşadığımızı değil ama onun saçmalıklarına kandiğimi hatırlıyorum."

"Dus -"

"Ve burada kar yağmaz. Noel'de bile. Kahverengi Noeller berbattır, bebeğim."

Mike dudaklarının büküldüğünü hissetti ama yine de tekrar denedi, "Dusty -" O da başarısız oldu.

"Hilligoss diye bir yer yok. Reggie yok. Frank yok. Tekrar ediyorum, Hilligoss yok. Şehirdeki tek bar Schub's ve eğer kabadayı havasında değilseniz, hapi yuttunuz demektir."

Yüzünü yaklaştırdı ve "Tatlım, ben-" diye başladı.

Yine sözünü kesti. "Eğer geri , Finley Holliday ve Clarisse Haines'in gençlik romantizmini kaçıracağım ve *kesinlikle* havalı, kovboy çizimleri giyen, çömlek yapan iyilik perisi Dusty Teyze'yi oynayamayacağım."

Mike karar verdi.

Dusty'nin işinin bitmediğini görmek iyi bir karardı.

"No, bir dahaki sefere eve geldiğimde ve onlar prova yaparken grubuyla birlikte şarkı söylememi istiyor. Rocky havalıydı ve ondan hoşlandım. Merry çok komikti ve ondan *gerçekten* hoşlandım. Hem No hem de Rees bir atın üzerinde tek başlarına olmaya hazır değiller, bu yüzden ortasında olduğum bir ders var, bitirmem ahlaki bir zorunluluk. Ve eğer Audrey hayatını mahvetmeye başlarsa, onunla kim kaltak dövüşüne girecek?"

Konuşmayı kesti.

Mike da "Bitti mi?" diye sormanın güvenli olduğunu düşündü.

"Hayır," diye cevap verdi ve sözlerini şöyle tamamladı: "En önemlisi, burada sen yoksun."

Sikeyim.

Sikeyim.

"Angel," diye fısıldadı ama daha fazlasını söyleyemedi. Göğsü yanıyordu ve sıcaklığın şiddetinden konuşamadığını fark etti.

"Teksas bir okyanusa düşmeyecek Mike," dedi yumuşak bir sesle. "Çiftliği satmamaya karar verdiğimi biliyorsun. Kiraya vereceğim. Hiçbir kapı kapanmıyor. Ama bir süre önce bir kapı açıldı ve sanırım hatırlarsın, ben o kapıdan içeri girdim."

"Pişmanlık duymanı istemiyorum," dedi Mike yumuşak bir sesle.

Başını salladı ve tekrar yakınlaştı. "Pek çok gönül oyununa dahil oldum, güzelim. Zarları defalarca attım, birçok risk aldım, birçok düşüş yaşadım. Sonunda kazanıyor gibi görünüyorum. Artık güvenli oynamaya niyetim yok."

Sikeyim.

Sikeyim.

"Jerra ve Hunter'la tanışmamı ne kadar çok istiyorsun?" Mike sordu.

Kızın göz kırpışını izledi ve sonra "Pardon?" diye sordu.

"Arkadaşlarınla tanışmamı ne kadar çok istiyorsun?" "Uh... çok. Onların seninle tanışmak istedikleri kadar kötü."

"Peki bir ya da iki saat geç kaldığımız için ne kadar sinirlenirler?"

Işık doğdu, gözleri parladı, aletin sertleşmesine karşı koymak zorunda kaldı ama yüzü yumuşarken bile dudakları sırttı.

"Bir bebek bakıcısı tuttular. Çarşamba günü onu arayıp geleceğimizi söylediğimden beri Jerra öyle kendinden geçti ki, sanırsın Charlie Hunnam'ı eve getireceğimi söyledim. Yedi kez aradı. On dakika bile geciksek aklını kaçırarak."

"Charlie kim?"

"Charlie Hunnam, *Sons of Anarchy*'den Jax. Dini olarak o diziyi izliyor. *Sons of Anarchy* kahve kupası var. Sigara içmediği halde *Sons of Anarchy* kül tablası var. *Sons of Anarchy* tişörtü. Ve üzerinde "Gemma olsa ne yapardı?" yazan bir *Sons of Anarchy* cüzdanı var. Hunter'a, Charlie Hunnam kapıda belirip ona hayallerindeki kadın olduğunu söylerse, onu ve çocuklarını terk edeceğini söylemiş. Hunter genellikle çoğu konuda rahattır ama yarı Meksikalı-Amerikalı, yarı WASP, koyu tenli, siyah saçlı olduğu ve Charlie Hunnam'a hiç benzemediği için, Charlie'den on yaş büyük olduğundan bahsetmiyorum bile, nedense bunu eğlenceli bulmuyor. Yani, kafalar yukarı,

Bebeğim. *Sons of Anarchy*'den bahsetme ve kesinlikle Charlie Hunnam'dan bahsetme yoksa kıvılcımlar uçuşur ve söz veriyorum yanarsın."

"Yani, tüm bunları bir kenara bırakırsak, beni rahatlattığın için sana teşekkür etmenin bir yolu olarak seni yatağa atıp beceremeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Onun içinde eridi ama sessizce cevap verdi, "Ne yazık ki evet."

Haklıydı. Talihsiz bir durumdu.

"O zaman gitmeliyiz."

Ne hareket etti ne de gitmesine

izin verdi. Onun yerine "Mike?"

diye seslendi.

Elini tekrar çenesine kaydırıp ve "Evet?" diye cevap verdi.

"Kolay olduğuna emin misin?"

Onun gözlerini tuttu ve "Evet" diye fısıldadı.

"Beni çok şeyden vazgeçerken görüyorsunuz. Ama ne kazandığımı anladığınızı sanmıyorum."

"Anladım."

"O zaman bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığından emin değilim." Nefesini içine çekti ve göğsündeki o yanma geri geldi.

"Eğer ," gözlerini pencereden dışarıya, kararan ufka dikti ve sonra tekrar ona döndü, "artık yapıyorum."

Onun bakışlarını

tuttu. Sonra

gölümsedi.

Sonra kolunu sıkarak fısıldadı: "Güzel."

Sonra parmak uçlarında yuvarlandı, onu çabucak öptü, gitmesine izin verdi ve kiralık SUV'larına binip Schub'a gittiler.

* * * * *

"İstersen sana deri bir kayış bulabilirim ve onu ısırabilirsin. Acını hafifletmez ama çılgılık atmayacağın anlamına gelir."

Bu, Rivera'nın Teksas'ta bir salonda oturup kadınının mekanik bir boğa tarafından üçüncü kez kırbaçlanmasını izlerken verdiği tavsiyeydi.

Evet, üçüncü kez.

Belli ki bunu sık sık yapıyordu ama bu konuda daha iyi değildi. Mike bunu biliyordu çünkü Rivera'nın teklifinden iki saniye sonra Dusty uçarak talaş kaplı sünger bir çukura indi.

Ayağa fırladı, saçları uçuşuyor, talaşlar uçuşuyor, köpük kauçuk üzerinde dengede durmaya çalışırken vücudu dengesizleşiyordu. *Dengesini* sağladıktan sonra ellerini havaya kaldırdı ve "Deh!" diye bağırdı.

Kalabalık çığına döndü.

Evet, üçüncü kez.

"Tanrım," diye mırıldandı

Mike.

Rivera, "İntikam," diye mırıldandı ve Mike bakışlarını talaş parçalarını fırcalayan kadından, masada onunla birlikte oturan ve kocaman beyaz bir gülümsemeyle gülümseyen yakışıklı, yarı Meksikalı-Amerikalı, yarı WASP'lı adama çevirdi.

"Pardon?"

Rivera ona, "Onu sen bıraktın," diye hatırlattı. "Şimdi, seni arayıp Schub's'un Jerra ve Dusty ile gidilecek bir yer olmadığı konusunda uyarabilirdim..." duraksadı, "as/a. Del Rio Cantina'ya gidebilirdik. Meksika dışındaki en iyi Meksika yemeği. Mariachi grubu dolaşmaya başlayana kadar sessiz. Tekila ve limon suyu aksa ve o iki kadın gürültü yapsa da, üzerine tırmanacak mekanik bir boğa ve 'Achy-Breaky Heart' çalması için yalvaracak bir DJ yok."

"Siktir," diye mırıldandı Mike, gecenin bu kısmını iple çekmiyordu.

"Evet. Dans ederek başladıkları ve kıkırdayarak birbirlerine asılarak bitirdikleri halde bu şarkıya bayılıyorlar. Sonra masaya oturup bir saat boyunca kefaletin ne kadar az değer verilen bir erkek saç modeli olduğu hakkında konuşuyorlar."

"Tanrım." Mike hâlâ mırıldanıyordu.

Rivera ona, "Merak etme, bence şaka yapıyorlar," diye güvence verdi. Umarım öyledir.

"Yani, gerekirse," diye etti Hunter. "Ödeşmek için buradasın. Bence bu, bir daha asla Dusty'ye pislik yapmayacağın kadar acı verici."

Mike'ın gözleri mekanik boğaya kaydı ve Jerra'nın üzerine tırmandığını, Dusty'nin de kenarda aşağı yukarı zıpladığını, alkış tuttuğunu, bağırdığını, giysilerinden ve saçlarından henüz talaş parçalarının döküldüğünü gördü.

Mike'ın gözleri Rivera'ya döndü. "Cezanın suça uygun olduğundan emin değilim."

Rivera başını geriye attı ve güldü.

Mike yapmadı. Jerra ve boğanın hareketlenmesini izledi ve on saniye sonra boğanın kıkırdarak kendini hasta eden Jerra'yı fırlatmasını izledi.

Hâlâ kıkırdayan ve sürekli maruz kaldığı için bu kâbusa bağıışıklığı olduğu belli olan Rivera, gecikmeli olarak, "Kardeşim, sanırım aynı fikirdeyim," diye cevap verdi.

Mike'ın gözleri kadına kaydı ve iki kovboyun onu bir kez daha denemesi için cesaretlendirdiğini gördü. Neden teşvik ettiklerini de biliyordu. Tişört göğüslerini sıkıca sarıyordu ve kıcı o kotun içinde çok güzel görünüyordu.

Bu nedenle sabrını kaybetti.

Parmaklarını ağızına götürdü, yüksek sesle ve keskin bir ıslık çaldı, sonra parmaklarını çıkardı ve hemen "*Hey, Dusty!*" diye bağırdı.

Gözleri onunkilere kaydı.

Başını salladı, sonra elini kaldırdı ve parmağını ona doğru uzattı.

Eğer hemen masaya dönmezse, Mike ona doğru yaklaşımaya, son on beş dakikadır eğlendirdiği kovboyların arasından çıkarıp omzuna atmaya ve onu geri götürmeye hazırды. Neyse ki kız biraz başını salladı, biraz "özür dilerim" dedi, Jerra'nın elini tuttu ve onlara doğru yöneldi.

Geceye gelince, iyi haber şu ki, Schub'un barbeküsü o güne kadar tattıklarının en iyisiydi. Bira o kadar soğuktu ki neredeyse buz gibiydi ve pürüzsüz bir şekilde içildi. Rivera telefonda olduğu kadar yüz yüze de sempatikti. Jerra minyon, esmerdi ve her yeri etliydi. Ayrıca tam bir kaçıkty.

O ve Dusty bira yudumlamaktan tekila içmeye hızlıca geçtiler ve sonra gece kötüleşti.

"Ciddiyim Mike, şaka değil. Siz Indiana'lı çocuklarda bu iş var," dedi Rivera, sesinde bir gülümseme vardı ve Mike gözlerini çok kalabalık olan restoran/salon/"hoedown "daki kovboylar ve kovboy kızları arasından masalarına doğru ilerleyen Dusty'den zorlukla ayırıp ona bakabildi. "Islık çaldım ve parmağımı Jerra'ya doğru salladım, kafası yarılacak ve dışarı ateş fışkıracaktı. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Indiana'da bunu sır olarak saklarız. Paylaşırsam linç edilirim," diye yanıtladı Mike.

Rivera sırtıttı. Sonra gözleri Mike'ın omzunun üzerinden kaydı ve sırtıttı çok hızlı bir şekilde öldü.

Mike omzunun üzerinden baktı, kovboylar, kovboy kızları, kaba ahşap paneller, masalar ve duvarlarda ipler, eyerler, dizginler ve çeşitli sığır ekipmanlarından başka bir şey görmedi ama Rivera'nın mırıldandığını duydu, "Siktir. Beau."

Mike'ın taraması odaklandı ve işte oradaydı. Mike onu Dusty'nin telefonunun ekranında bir kez gördüğü fotoğrafından tanıdı. Yine üniforması olduğu belli olan inci düğmeli kot gömlek ve solmuş kot pantolon giyiyordu. Koyu renk saçlı. Uzun boylu. Zayıf. İyi görünümlü. Gözleri Dusty'ye dikilmişti.

Mike anında hareket etti. Çünkü LeBrec, Dusty'ye Dusty'nin masaya olduğundan daha yakındı. Bunun bir nedeni de LeBrec'in daralmış gözlerindeki niyetin açık olmasıydı.

Sandalyesinden fırladı, Rivera'nın kendisiyle birlikte hareket ettiğini hissetti ve duydu ve LeBrec Dusty'ye doğru ilerlemeye başladığı anda o da LeBrec'e doğru ilerledi.

Ne yazık ki mekân tıklım tıklımdı ve Mike insanları yolundan çekemiyordu. Ayrıca ne yazık ki Dusty ve Jerra bir şeyler hakkında kıkırdıyorlardı, bu yüzden yaklaşan tehdidi fark etmediler. LeBrec, Mike ve Rivera daha yaklaşmadan onlara ulaştı.

Ancak o zaman LeBrec, Dusty'ye yaklaşarak zaten yapmış olduğundan daha büyük bir hata yaptı.

Onu ilk gören Jerra oldu ve Dusty'den en az beş santim, dolayısıyla LeBrec'ten de yedi santim daha kısa olmasına rağmen kendini Dusty ile arasına yerleştirdi. Bunu yapar yapmaz, Dusty ona bir el attı ve onu yolundan itti.

Ve bunu nazikçe yapmadı.

Jerra, LeBrec'ten daha terbiyeli olduğu belli olan bir kovboyun sırtına doğru uçuştu çünkü kovboy hızla dönerek Jerra'yı kış üstü yere düşmeden yakaladı.

Ama Mike o anda şunu öğrendi: Hiçbir koşulda, özellikle de bu koşullarda, 'un karısına elini sürmemeli ve onu itip kakmamalısın. rahat, rahat, çabuk gülen yarım-

Meksikalı-Amerikalı bir adam, karısı aynı zamanda çocuklarının annesi.

"*Hey! Ne oluyor lan?*" Mike arkasından gelen gürültüyü duydu. Sonra Rivera Mike'ı geçmiş ve yolu açmaya başlamıştı, hızla titreşimi hisseden insanların yanından geçiyordu, böylece Rivera aniden yolunun açık olduğunu fark etti.

O anda Mike elinde farklı bir durum olduğunu fark etti ve bu da iyi bir adam ve sevgi dolu bir koca olan ve aynı zamanda polis olan Rivera'yı azarlanmasına ya da Rivera'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa rozetini kaybetmesine neden olabilecek bir şey yapmaktan alıkoymaktı. Mike 1.80 boyundaydı. Rivera'nın boyu 1.'den uzun olamazdı. Bu nedenle Mike, uzun bacak mesafesini kullanarak onu Dusty'ye odaklanmış olan ve kanadından gelen tehdidi hissetmeyen LeBrec'e ulaştırdı.

Mike önce ona yaklaştı, bir bileğini yakaladı, dizini LeBrec'in sırtına çarptı ve bunu beklemeyen LeBrec, Mike bileğini arkasına çevirirken anında ikisine de . O kadar hızlı hareket ediyordu ki LeBrec'in kendini savunmaya başlama şansı yoktu, Mike diğer bileğini yakaladı ve arkasından çekerek ikisini de yukarı çekti, böylece LeBrec'in gövdesi yere doğru zorlandı. Sonra Mike belinden eğildi ve yaklaştı.

Mike onun kulağına, "*Nasihat, pislik, kendine gel,*" diye homurdandı. "*Dusty hakkında ipucu vermediğin için mutlu değilim ama az önce Rivera'nın kadınına elini sürdün ve şimdi elinde *cidden* mutlu olmayan bir adam var.*"

LeBrec boynunu büktü, Mike'ın gözlerini yakaladı, yüzü sertleşirken gözleri kısıldı ama Rivera oradaydı.

"Bana bak!" diye bağırdı ve LeBrec bakmayınca Rivera belinden eğilerek kulağına kükredi, "*Ahmak! Bana bak!*"

Mike onu dizlerinin üzerinde tuttu ama LeBrec'in başı döndü.

Rivera, "Bana bir neden söyle," diye .

Mike, "Hunter, bir nefes al ve çekil," diye tavsiye etti.

Rivera gözlerini LeBrec'ten ayırmadan, "Bırak onu Mike," diye emretti.

Mike'ın tutuşu sıkılaştı çünkü LeBrec'in vücudu sarsıldı ve Mike'a kaşlarını çatabilmek için başı hızla döndü.

"Mike. Siktir. *Siktir!*" diye Mike'ın yolunu kesti.

Daha fazlasını söylemeye niyetlenmiş olabilirdi ama buna fırsat bulamadı.

Rivera uzanıp adamın çenesini tuttu ve yüzünü çevirmeye zorladı.

Mike dişlerini sıkı.

Rivera, LeBrec ile burun buruna, "Sana bana bakmayı bırakabileceğini söylemedim," diye çıkıştı.

Mike, "Hunter, yakalayacağın tehlikeye değmez," diye uyardı.

Rivera Mike'ı görmezden geldi ve LeBrec'e fısıldadı, "Elini kadınının üzerine koydun."

Jerra usulca yaklaşarak, "Hunter, tatlım -" dedi.

Rivera konuşmaya devam etti, gözleri LeBrec'ten hiç ayrılmıyordu, "Hiçbir kadına böyle el sürmedin, hele *benim* lanet kadınıma hiç."

"Dusty'ye ulaşmaya çalışıyordum," diye tükürdü LeBrec, Rivera'nın hâlâ üzerinde tuttuğu çenesini sarsarak.

"Ve bu da aynı derecede boktan," diye karşılık verdi Rivera, hâlâ onun yüzündeydi ve hareket etmiyordu. "Seni istemiyor. *Aylar önce* kışına tekme bastı. Yeni erkeği tarafından becerilirken onu aradığında bunun nedenini tüm kasabaya sen söyledin ve sonra bu boku olduğun gibi etrafa yaydın. Şimdi buraya gelerek, akıllıca düşünmeyerek, bir pislik gibi davranarak bu nedeni daha da açıkladın, üzerine geldi ve seni dizlerinin üstüne çöktürdü ve parmağını bile oynatacak zamanın olmadı. Hangi kadın senin gibi yarım bir erkeğe sahip olmak varken, tam bir erkek bile olmayan bir erkeği ister ki?"

LeBrec geç de olsa Mike'ın tutuşuna karşı mücadele etti ancak Mike sıkı tuttu ve yukarı çekti, böylece LeBrec acıyı sınırlamak için hareket etmeyi bırakmak zorunda kaldı.

LeBrec omzunun üzerinden Mike'a bir bakış fırlattıktan sonra başını Rivera'ya çevirdi.

"Siktir git Hunter," diye tısladı.

Rivera, "Önümüzdeki on yıl içinde düzölmek istiyorsan, insanlara terk edildiğini hatırlatan ve nedenini anlamaları için onlara sebep veren bir korkak, bir ahmak gibi davranmayı bırakacaksın, o zaman aklını başına toplayıp yoluna etsen iyi edersin," diye karşılık verdi. "Yapamazsın, bu gece, sen

kadınımı elini sürerek, kendine bir dünya acı aldın. Ben senin gölgenim, pislik. Kışını kaşırsan, bunu bilirim. İşersen, bilirim. Aptal bir kadını kandırıp sikini ağzına alırsan, bunu bilirim." Yüzü LeBrec'inkine yaklaştı. "*Hapşırsan* bile anlarım. Ve hoşuma gitmeyen bir şey yaparsan, hayatını zindana çevirmenin bir yolunu bulurum. Bu kasabada kırmızı ışıktaki bile geçersen, hapi yutarsın. Dusty'nin evinin önünden geçip onu aradığını duydum. Seni tacizden tutuklayacağım. Beni deneme ve baştan çıkarma. Hiçbir erkek benim kadınımı elini sürmez ve neredeyse onu götürür. Ben sadece senin bir pislik olduğunu düşünen bir adamdım. Şimdi düşmanın olarak sayabileceğin bir adamım."

Rivera ciddiye ve Mike LeBrec'in bunu kaçırmadığını gördü. Öfkesini sürdürmesine rağmen yüzü solmuş ve Mike'ın tutuşuna karşı direnmeyi bırakmıştı.

"Şimdi dikkatinizi çekti," diye devam etti Rivera, üç santim geri çekilerek, "bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım. Dusty Holliday senden haber alacak mı ya da seni bir daha görecektir mi?"

LeBrec'in gözleri donmuş ve dik dik bakan Dusty'ye kaydı, sonra tekrar Rivera'ya döndü.

"Hayır," diye .

Rivera, eğittiği bir köpekle konuşuyormuş gibi bir sesle, "Güzel," diye cevap verdi. "Şimdi, istemediğin ya da talep etmediğin halde bir kadına elini sürecektir misin?"

"Hayır," diye kestirip attı LeBrec.

"Doğru," diye devam etti Rivera, "Şimdi Mike gitmene izin verirse, kalkıp buradan yürüyerek çıkacak ve yaptıklarını düşünecek misin? Yoksa seni tutuklamak zorunda kalacağım aptalca bir şey mi yapacaksın?"

"Çık dışarı," diye tersledi LeBrec.

"Güzel," dedi Rivera. "Şimdi Mike senin yavaşça gitmene izin verecek ve sen de bunu yapacaksın. Benimle misin?"

LeBrec, Rivera'nın gözlerini tutarak, "Seninleyim, pislik," diye mırıldandı.

Rivera artık bir çocukla konuşur gibi konuşarak, "Güzel, işte başlıyoruz," dedi. Doğruldu, Mike'a baktı ve bir kez başını sallayarak bir adım geri gitti.

Mike onu bıraktı ve geri çekildi. LeBrec çabucak ayağa kalktı.

Sonra da kabadayılığını buldu.

Gözlerini Dusty'ye dikerek, "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Çabalamaya değmezmişsin."

Dusty kollarını göğsünde kavuşturdu ve tepeden tırnağa her türlü çabaya değecek bir kadın görüntüsüyle gözlerini devirdi.

Mike sırttı.

Evet, bu onun kadınıydı.

LeBrec Mike'a baktı ve alaycı bir tavırla, "Onu alabilirsin," dedi.

Mike hala sırtarak, "Zaten bildiğime göre bu iyi," diye nazikçe cevap verdi. LeBrec ona ters ters baktı. Sonra gözleri etrafındaki kovboy ve kovboy kızlarına takıldı ve bir manşet gösterisinin ilgi odağı olduğunu fark etti. Bunu fark edince bakışları çizmelerine ve çizmelerine takıldı. zemin boyunca hareket etti.

Mike onun gidişini izledi ve bunu yapmak için döndü. Çok az erkek bu aşağılanmaya dayanabilir ve dersini almazdı. Öte yandan, böyle bir olayın ateşlerini körükleyeceği bazı erkekler de vardı. O pisliğe sırtını dönmeyecekti.

Mike, Dusty'nin parfümünü yakından koklayıp vücudunu daha yakın hissettiğinde LeBrec kovboylar ve kovboy kızlarından oluşan bir denizde yutuldu. Bunu hissetti çünkü vücudu onun yanına bastırılmıştı.

Başını çevirdi ve ona baktı.

Ayak parmaklarının üzerinde yuvarlandı ve bir elini adamın karın kaslarına koydu, diğer elinin başparmağını kot pantolonunun arka kemer köprüsüne taktı.

Ve kulağına yaklaşarak, "Bu çok ateşliydi, bu sadece seni kirletti" diye fısıldadı. Adam kızın gözlerini yakalamak için boynunu daha da büktü ve bunu yaptığında, kız göğüslerini adamın koluna sıkıca bastırdı ve "Pis" diye fısıldamaya devam etti.

Mike onun gözlerinin içine bakarak, yakınlaştığını hissederek ve yüzünü okuyarak geceyi sonlandırmanın zamanı geldiğine karar verdi.

* * * * *

"Kanepe, yayıl," diye homurdandı Mike, Dusty'nin gözlerinin parlamasını izledi, sonra ondan ayrıldı ve dediğini yaptı.

Sözüne sadıktı. Schub's'tan bir saniyeliğine dönmüşlerdi ve o da atlamıştı. Şimdi, onun talebi üzerine, hala tamamen

giyinikti ve o ırılıplaktı. Dusty onu ayakta tutarak, tutunmaktan başka bir Şey yapmasına izin vermeden onunla oynamıştı.

Artık harekete hazırdı.

Hiç vakit kaybetmeden kanepeye oturdu ve adamın dediğini yaptı, sırtını kolağa dayadı, gözlerini ona dikti, bir bacağını kanepenin arkasına attı, diğer ayağını yere koydu.

Gecikmedi. Onun bu Şekilde kanepeye uzandığını gören Mike da gecikmedi. Ona katıldı, ağız bacaklarının arasındaydı.

Kadını onun ağızını seviyordu. Bunu biliyordu çünkü kadın bunu saklamıyordu. Ayrıca o anda o kadar ileri gitmişti ki, boşalmadan hemen önce çıkardığı sesleri çıkarmaya başlamadan önce dilini zar zor devreye soktu. Kısmen tekila, kısmen LeBrec ile olanlar ve kısmen de eve geldiklerinde ona patronluk taslamasıydı. Onun patronluğundan Őikâyetiydi ama hoşuna gidiyordu.

Bunu biliyordu çünkü tadını .

O kadar ateşli, o kadar heyecanlı, o kadar yakındı ki, kısa sürede Mike'ı sadece seslerini duyarak ve hareketlerini hissederek aynı yere götürdü. Ama o bunu aletin etrafında istiyordu. Dusty'nin onunla orgazm taklidi imkân yoktu, ona bir sebep de vermezdi. Ama ne zaman orgazm biliyordu çünkü amcığı sikinin etrafında kasılıyor ve kasılıyordu. Bunu ona ağızıyla da verebilirdi ve verdi de.

Şimdi yapmayacaktı.

Ayağa kalktı ve kadının kalçalarını kavrayarak onu altına çekti.

Elleri kemerine gitti. Kadının elleri gömleğinin düğmelerine gitti.

"Tenini istiyorum," diye nefes aldı.

Onun istediğini yapmasına izin verdi. Meşguldü.

Adam kendini serbest bıraktığında, kadın onun düğmelerini çözdü ve gömleğini açtı. Adam onu vücuduyla sardı ve içine girdi. Sonra kızın boynunu geriye atmasını, dudaklarını ayırmasını izledi ve *lanet* olsun, daha önce yanılmıştı. Onu içine aldığı ilk andan daha güzel değildi. Buna bayılıyordu; yüz hatlarını yıkıyordu ve bunu her gördüğünde erken boşalacağından emindi. Boşalmadı çünkü gösterinin geri kalanının da neredeyse onun kadar muhteşem olduğunu biliyordu.

İçeri girdi ve geri çekildi, ona sertçe bindi ve kolları omuzlarını çevreledi. "Dizler yukarı," diye homurdandı ve kadın hemen kabul etti, çenesini aşağı eğip gözlerini ona dikti.

"Hiçbir şey senden daha iyi hissettiremez," diye fısıldadı. Hay sikeyim. Bu hoşuna gitmişti.

Mike onun gözlerini tuttu ve itmeye devam etti ama daha sert yapıyordu.

"Hiçbir şey, bebeğim," diye nefes aldı, kalçaları adamın yanlarında sıkıca kenetlendi, kolları gerildi ve ona verdi. Kukusu adamın sikinin etrafında sıkıştı ve kasıldı.

Mike daha hızlı, daha sert girdi, vücudu sarsıldı, bir elini onun altına soktu, kolunu kalçalarının üst kısmına sardı ve güç verirken onu aşağı çekti.

Başını kaldırdı, yüzünü adamın boynuna gömdü ve hâlâ boşalırken, "İşte bu bebeğim, sık beni," diye soludu.

Kadının istediğini yaptı.

Sonra parmaklarını saçlarına daldırdı, yumrukladı, ağzını alması için başını konumlandırdı ve aletini içine gömüp boşalırken iniltisi boğazından aşağı indi.

Her seferinde olağanüstüydü. Her seferinde, bir sonrakinin bunu asla geçemeyeceğini biliyordu.

Her seferinde .

Mike aşağı indi ve kız onu öpüyordu, dili Mike'inkine karşı tatlı tatlı kayıyordu. Mike devraldı, önce yumuşaktı, sonra onu iniltiye kadar götürdü. Bunu başardığında öpüşmeyi bitirdi, dudaklarını yanağından boynuna kaydırıp ve ağzını orada çalıştırdı.

Bu diğer kadınlarla yaşadıklarından farklıydı. Audrey'den bile çabucak ayrılmıştı. Yakınlığı, sarılmayı umursamıyordu ama bu onun hakkında ne söylerse söylesin, işi bittiğinde bitmişti. Sahip olduğu her kadınla, her karşılaşmada, birkaç dakika içinde çekilip uzaklaştı. Sonunda onları içine yuvarlayabilirdi ama asla gömülü kalmaz, öpüşmez, kadının uzuvlarının onu sarmasının, burun deliklerindeki parfüm kokusunun, dilindeki tadının, aletinin etrafına sarılmış hissinin tadını çıkarmazdı.

Bunu her seferinde Dusty ile yaptı. Ona doyamıyordu, kokusuna, hissine, aralarındaki bağa doyamıyordu.

Bacaklarının sıkıca sarıldığını ve parmaklarının sırtının derisi üzerinde hafif, tatlı bir şekilde kaydığını hissetti, diğer eli saçlarına kayıyor ve oynuyordu. Kafa derisinde ve boynunda karıncalanmalar yarattı ama kötü türden değildi.

Tam başını kaldıracaktı ki kızın vücudu garip bir şekilde kasıldı ve boğazından acı çekiyormuş gibi bir ses çıktı.

Başını kaldırıp ona baktığında sıcak kahverengi gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. O kadar doluydu ki, şakaklarından saçlarına doğru süzülerek dökülüyorlardı.

"Tatlım, ne oluyor lan?" diye fısıldadı ve fısıldadığında başını kaldırıp boynuna bastırdı, kolları ve bacakları gerildi ve hıçkırmaya başladı. Hıçkıra hıçkıra, vücudu burkularak, nefesi kesilerek, inlemeleri boğazını yırtarak.

Tanrım.

Dışarı çekti. Dusty'nin hareketlerinden onun içine gömülmek, onu teninin içine çekmek istediği anlaşıldığından bu biraz zaman aldı ama kot pantolonunu düzeltti ve gömleğini çıkardı. Sonra Dusty'nin kollarını gömleğin kollarına soktu ve göğüslerinden iki düğme ilikledikten sonra Dusty ona yapıştı, yüzü boynuna gömüldü, kızı kucağında, kolları ölümcül bir tutuşla ona sarıldı.

Bir elinin parmaklarını onun omurgasında yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı kaydırды, diğer elinin parmakları saçlarında gezinirken boynunu büktü ve kulağına fısıldadı, "Angel, benimle konuşacak kadar kendine gel. Söyle bana, sorun ne?"

"Baba... Baba... *Darrin*," diye hıçkırarak onun boynuna sarıldı ve vücudu bir başka kesik nefesle şaha kalktı. "O çok... çok... ha... mutlu olurdu!"

Söylemesini beklediği şey bu değildi. Yine de onun ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Mike'ın elleri hareket etmeyi bıraktı, böylece kollarını onun etrafında dolayabildi ve "Dusty" diye fısıldadı.

"O... o... birlikte olmamızı istiyordu, sah... sah... çok kötü," diye hüngür hüngür ağlamaya devam etti. "Ve o... o... bunu görecek kadar yaşayamadı. Aslında, her şeyin olmasının nedeni onun *ölmesi*ydi."

Tanrım.

Mike'ın kolları daha da sıkılaştı ve "Tatlım" derken kulağına fısıldamaya devam etti.

Sarsılarak geri çekildi, ona baktı, yüzü kıpkırmızıydı, gözleri ıslaktı, yanaklarında hâlâ yaş izleri vardı. "Tuhaf olduğumu biliyorum!" diye bağırdı. "Seksten sonra kardeşim hakkında konuşmak... kardeşim... ama o mutlu *olurdu*, Mike. Mutlu *olurdu*." Bir kolunu onun etrafından çekti ve bir elini yanağına öyle beceriksizce vurdu ki, kendine zarar vereceğinden korktu ama neyse ki durdu, titreyerek uzun bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "Seks kısmını değil çünkü o biraz muhafazakârdı ama sen ve ben kısmını."

"Birlikte olmamızı mı istedi?" Mike sordu ve o da hararetle başını salladı. "Neden?"

"Günlüklerimi okudu, Mike!" diye haykırdı ve sonra tekrar onun üzerine çöktü. "Ve senin iyi bir adam olduğunu biliyordum."

Bu kesinlikle açıklıyor, en azından günlükler.

Burnunu çekmeye başlamıştı, bu yüzden Mike ellerini tekrar yatıştırıcı bir şekilde onun üzerinde gezdirdi ve mırıldanmadan önce ona biraz zaman tanıdı, "Kızım, her şeyi üstleniyor, kendi bokuyla uğraşacak zamanı olmadı."

"Hayır," diye mırıldandı Dusty, sonra burnunu çekti.

Mike, "Kendine yas tutmak için zaman tanımalısın, Angel," diye öğüt verdi.

"Ne zaman?" diye cevap verdi. "Şirret suratlı kız kardeşim, tomurcuklanan gençlik aşkı, pusuya yatmış karanlık, hain işadamları ve Rhonda'nın yürüyen, konuşan, yemek pişiren, market alışverişi yapan ilk koma hastası vakası olarak bilimi şaşırtmasıyla zaman yok."

Yapmamalıydı, yapmaması gerektiğini biliyordu. Ama yine de vücudu kahkahalarla sallanmaya başladı.

Bu bir süre devam ettikten sonra Dusty "Bu hiç komik değil" diye mırıldandı.

Onun kızgın olmadığını biliyordu çünkü sözlerinde bir gülümseme vardı ama Mike kahkahasını yatıştırdı ve nazikçe, "Hayır hayatım, değil. Ama sen öylesin."

Derin bir şekilde sarıldı ve sessizliğe gömüldü.

Birkaç dakika sonra fısıldadı, "Onu özlüyorum Mike. Eskiden haftada bir, bazen iki kez arardı. Ve ben... şey, onu özlüyorum."

"Evet," diye fısıldadı Mike, keşke söyleyecek daha fazla şey, sihirli sözcükler olsaydı. Ama yoktu işte.

Kekeleyerek nefes aldı.

Mike ona sıkıca sarıldı ve Dusty ona sıkıca sarıldı.

Bir süre sonra çenesini eğdi ve kızın kulağına usulca, "Seni temizleyip yatağına yatırmamı ister misin?" diye sordu.

Sözlü olarak cevap vermedi, sadece başını salladı, başı adamın omzuna ve boynuna doğru hareket etti.

Onun cevabı üzerine Mike onu kaldırdı, kanepeden doğruldu ve banyoya götürdü. Mike bacaklarının arasında sıcak bir bez gezdirirken ona iyice yaslandı.

Bu Mike'ın daha önce hiçbir kadınla yapmadığı bir şeydi. Dusty ile bunu her seferinde yapmıyordu, hatta sık sık bile yapmıyordu ama yapıyordu. Ve her yaptığında, bunu çok derin buluyordu. Çünkü kucağındaki kadın kendi başının çaresine bakabilen bir kadındı ama onunla birlikteyken bunu onun bakımına emanet ediyordu. Bu bir hediye idi ama bu kadar samimi olan bu hareketle daha fazlasıydı. Bu bir hazineydi, değerliydi ve onu etkilemekte asla başarısız olmadı.

İşi bittiğinde, onu yatağına taşıdı. Kot pantolonunu çıkardı. Onu gömleğiyle bıraktı.

Yatakta ona katılır katılmaz, derinlere gömülürken bile onu kendine çekti.

Karanlıkta, Dusty'ye sarılmış tavana bakarken Mike, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Başını onun göğsüne doğru salladı.

"Sanırım bira, tekila, mekanik boğa, alfa bir baş belasına iki kez tanık olmak, ateşli seks ve ağlama krizleri beni benden aldı," diye cevap verdi ve Mike sırtı.

"böyle şeyler."

"Evet" diye mırıldandığında sesinde bir gülümseme vardı. "Yağmur kontrolü," diye fısıldadı, "Ne zaman istersen ara."

Kızın eninde sonunda teklifini kabul edeceğini düşündü ama o anda sadece içini çekti.

"Uyu, Angel," diye nazikçe emretti.

Melek tekrar iç çekti.

Sonra fısıldadı, "Evet." Adam sessizliğe gömüldü.

"Mike?" diyene kadar o da öyle yaptı. "Buradayım, tatlım." "Seni seviyorum, bebeğim."

Mike'ın göğsü ısındı ve kadınına sarılan kolu sıkılaştı. Sonra fısıldadı,
"Ben de seni seviyorum."

Daha da yaklaştı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Bundan saniyeler sonra Mike da onu takip etti.

* * * * *

Pazartesi sabahıydı. Çantalar toplanmıştı. Kutular bantlanmıştı. Emlakçı evi kiralık listesine eklemek için incelemişti. Yapılacak daha bir sürü iş vardı ama Dusty'nin menajeri çanak çömlekle, Jerra Dusty'nin kişisel eşyalarıyla, Javier de atlarla ya da araziyle ilgili her şeyle ilgilenecekti.

İyi çalışanlar, iyi arkadaşlar. Onun arkasını kolladılar.

Rivera, Jerra ve kesinlikle anne ve babalarına çekmiş olan, okulda olmaları gerekirken Dusty Teyze'ye veda etmek için dışarı çıkmış olan iki gürültücü, çılgın çocuklarıyla kahvaltı etmişlerdi. Şimdi çocuklar kaldırımında birbirlerini kovalıyor, Jerra ve Dusty birbirlerine tutunmuş, sessizce konuşuyor ve gözyaşlarını zor tutuyorlardı.

Mike ve Rivera metre uzaktaydı, onlara zaman kazandırıyorlardı.

Mike elini Rivera'ya uzattı ve "Bu fırsatı yakaladığımıza sevindim" diye mırıldandı.

Rivera onun elini tuttu, kavradı ve Mike'la göz göze gelerek "Evet," diye mırıldandı.

Ellerini bıraktılar ve kadınlara baktılar.

Rivera, "Tanrım, neşterimi getirmeliydim," diye mırıldandı ve Mike sırtıttı.

Sonra saatine baktı ve "Yola çıkmalıyız" dedi.

"Tamam, ben Jerra'yı alacağım, sen de Dusty'yi. Plan?" Mike Rivera'ya baktı ve başını salladı.

Mike kadınlara doğru ilerlemeye başladı ama Rivera "Mike?" diye seslenince durdu.

Çenesini yukarı kaldırdı.

"Ona iyi bak," diye fısıldadı Rivera. İyi arkadaşlar.

Ona arka çıktılar.

Mike yine onunla göz göze geldi.

O da "Kesinlikle" diye cevap verdi.

On Altıncı Bölüm

Serbest Bırakılmış Cehennem

Fin kitaplarını dolabından çıkardı ve çantasına tıktırdı. Reese onun yanında duruyordu, omuzları onunkinin yanındaki dolaplara dönüktü, gözleri boşalan koridorları tarıyordu.

Okuldan sonraydı ve Fin Reese'yi eve götürüyordu.

Çünkü Bay Haines'le birlikte bir buçuk hafta önce Teksas'tan döndüklerinden beri Dusty teyzesi kendini tamamen geliştirmişti.

Bugün de bunun en son örneğiydi. No, sınıflarından biriyle saat beşe kadar dönmeyeceği bir geziye çıkmıştı ve Bay Haines de Indianapolis'te polislik yapıyordu. Clarisse'in annesi de tıpkı onun annesi gibi, ama farklı bir şekilde, kontrolden çıkmış olduğundan, Indy'ye gitmesi gerektiğinde, Bay Haines Dusty Teyze'yi arayarak okula gidip Rees'i almasını istedi. Dusty teyzesi o öğleden sonra Fin'i aradığında, Bay Haines'e Fin'in zaten okulda olduğunu, onu götürecek bir aracı olduğunu ve Reese'nin zaten okuldan sonra ders çalışmak için çiftliğe geleceğini, bu yüzden neden onu eve getirmediğini açıkladığını söyledi. Fin'e ayrıca Bay Haines'e Kirb'ün de onlarla birlikte kamyonda olacağını açıkladığını söyledi.

Fin, Bay Haines'in muhtemelen bundan hoşlanmadığını ama kabul ettiğini düşündü. Fin ayrıca onun çoğunlukla Kirb orada olacağı için kabul ettiğini düşündü.

Ama Fin için bu, kız arkadaşını kamyonetine ilk kez bindirışı olacaktı. Ve bunu dört gözle bekliyordu.

Teksas'tan döndüğünden beri Dusty Teyze sürekli bu tür şeyler yapıyordu.

Döndükten hemen sonra, birkaç gün sonra, akşam yemeğinden sonraydı. Reese gelmişti ve kanepede oturuyorlardı. Büyükannesi ve büyükbabası birkaç ahabla dışarıdaydı, annesi (her zamanki gibi) lanet olası odasındaydı ve Dusty Teyze ve Kirb yukarıda ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı. Sonra Dusty Teyze aşağı indi.

Cep kapılarına geldi ve hıncırca bir sırıtışla, "Bunları kapatacağım. Kirb ve ben Wii'yi yapacağız. Biz

gürültülü olabilir," başını televizyona doğru eğdi, "programınızı bozmak istemem."

Sonra göz kırptı ve kapıları kapattı.

Fin kız arkadaşını öpecek zamanı bulmuştu ama bu ilk öpüşmeleri idi. Kanepede. Oturma odasında. Yukarıda kardeşi ve teyzesi Wii'de ne oynuyorlarsa ona bağıırıp gülüyorlardı.

Harikaydı.

Fin, Reese'nin kendisinden başka hiç kimse tarafından öpülmemiş ya da dokunulmamış olmasının çok havalı olduğunu düşündü. Ayrıca ona bunu nasıl yapacağını ve nelerden hoşlandığını öğretmek için dünyanın tüm sabrına sahip olduğunu fark etti. Ondaki faydalanmıyor, ona asılmıyor ya da başka bir şey yapmıyordu. Onun kızı bu tür için fazla iyiydi. Bekliyordu. Onu yavaş yavaş tanıştırdı. Ama kızın ilk başta biraz sertleşmesi hoşuna gidiyordu ve eğer nazik davranır ve acele etmezse, o sertliğini kaybediyor, sonra da sevimli ve tatlı oluyordu.

Çok hoşuna gitti.

Dusty Teyze de Fin'i Reese ve No'ya geçtiğimiz hafta sonu ata binme dersi vermeye "ikna etmişti".

Dusty Teyze'nin de onayıyla Fin, Blaise'in sırtına binip Reese'yi önüne oturttu ve onu arazide gezdirerek en sevdiği yerleri gösterdi. Eve kimse gitmediği için sadece onlar vardı. Ayrıca dere kenarındaki bir ağaçlığa götürmüş, Blaise'den ayırmış, etrafta dolaştırmış, sonra bir ağaç gövdesine yaslanmış ve ona öpüşmeyi öğretmek için biraz daha zaman ayırmıştı.

Buna alışmaya başlamıştı. Bunu anlayabiliyordu çünkü artık neredeyse hiç sertleşmiyordu. Şimdi çok çabuk alışmıştı.

Çok çabuk.

Dusty teyzesi tam bir pislikti. Reese daha iyiydi.

Sevgilisi ortaya çıkıyordu. Artık onunla konuşmakta hiç zorlanmıyordu. Yine de geveze biri değildi. Konuşmaktan çok dinliyordu ve sadece söyleyecek ilginç bir şeyi olduğunda konuşuyordu. Ve her zaman yumuşak konuşurdu.

Fin bunu da sevdi.

Hoşuna gitmeyen şey, geçen hafta babası, annesi ve Bayan Layne ile oturduktan sonra ona söyledikleri idi. O da şaşırılmıştı, tıpkı

Rees, Reese'nin annesi gösterdi. Rees'in onu o okuldaki herhangi bir çocuktan daha iyi yapan, o 'Burg'dan daha iyi yapan bir yeteneğe sahip olmasına şaşırmaııştı. Bunu zaten biliyordu ama bunun yazarlığı olmasını beklemiyordu.

Bu konuda hoşuna gitmeyen şey, onun başka bir okula gitmesi hakkında konuşuyor olmalarıydı. Fin'in orada bir yılı daha vardı ve Reese'nin son yılında başka bir okulda olmasını istemiyordu. Bu tamamen berbat olurdu.

Ama bunu yapmak zorundaydı. Büyükannesi ve büyükbabasının, Dusty Teyze'yi özel bir sanat okuluna gönderecek paraları olmasını dilediklerini defalarca söylediklerini duymuştu ve Dusty Teyze'yi sevdiği işi yaptığı bir hayata götüren şey sadece Tanrı'nın işi ve Dusty Teyze'nin azmiydi. Eğer Reese'nin böyle bir fırsatı ve yeteneğı varsa, ki Bayan Layne bu konuda yalan söylemezdi, bu fırsatı değerlendirmeliydi.

Ve hiçbir şey onu engellememeli.

Fin dolabını çarptı ve kız arkadaşına baktı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Gözleri yüzünde gezindi ve düşündüğünü anladı. Yine de her zaman öyleydi. Onun Reese'si asla boş değildi, her zaman aklında bir şeyler vardı. Yumuşak ve çok konuşmayan biri olabilirdi ama söylediğı her şey ilginçti. Ve eğer paylaşmazsa, Fin her zaman onun kafasından neler geçtiğini bilmek isterdi.

Bu sefer paylaşmadı, sadece başını salladı ve dolabından uzaklaştı. Sonra ona doğru ilerledi ve adam onu sahiplendi.

Onu bu noktaya getirmesi de biraz zaman almıştı. Kızın el ele tutuşma konusunda utangaç olduğunu anlayabiliyordu ama kızın eli onun elini bulmaya başlayınca Fin el ele tutuşmaya devam etti. Bunu kolunu onun omuzlarına dolayarak yaptı. Bunu ilk yaptığında kızın ne yapacağını bilemediğini anladı, bu yüzden bileğini tutup beline dolamak zorunda kaldı.

Ama buna da alışmıştı. Şimdi olduğu gibi, kolunu omuzlarına doladığı anda, parmaklarının yumuşak saçlarında izin verdiğinden emin olarak, kolunu beline doladı ve başparmağını yan kemer halkasına taktı.

Her zaman olduğu gibi kız arkadaşını kolunun kıvrımına aldığında Fin onun mükemmel boyda olduğunu ve ondan gerçekten hoşlandığını düşündü

Parfüm.

Fin onu otoparka doğru yürütmeye başladı ama bunu sırtarak yaptı.

Kirb kamyonun yanında bekleyecek, sonra da onlarla birlikte kamyonu binecekti ama yine de bu ek bir özgürlüktü, bir adım ileriye ve sonunda Bay Haines'in Fin'e kızlarıyla yalnız başına güveneceğini umuyordu.

Yürürlerken Fin mırıldanarak sordu: "Aklında ne var?" "Seninkinde ne var."

Ona doğru baktı. "Hunh?"

Ona baktı ve ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunu arada bir yapıyordu ve Fin bunun cidden çok sevimli olduğunu düşünüyordu.

"Benim aklımdakiler senin de aklımdakiler," diye açıkladı. "Kitaplarınızı alırken düşünceleriniz ağır görünüyordu."

Garipti ve bazen onu korkutuyordu ama onu okuyabiliyor gibiydi. Onun yaşındayken bunun yeteneğinin bir parçası olduğunu, insan davranışlarını doğuştan anladığını ve ruh hallerini sezdiğini, her ikisinin de onu iyi bir yazar yaptığını bilmiyordu. Ayrıca bunun onun bir parçası olduğunu, neden bu kadar derin hissettiğini, başkalarına karşı bu kadar duyarlı olduğunu ve sevdiklerini bu kadar önemseydiğini de bilmiyordu.

Koluyla onu sıktı ve nazikçe "Babanı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Hayır, ilk kez babasını, annesini, Debbie teyzesinin orospuluğunu düşünmüyordu ya da hayatındaki yetişkinlerin teyzesinin verdiği savaşı kazanamayacağından endişe etmiyordu.

Onun yerine Reese'yi başka bir okula kaptırmayı düşünüyordu.

Yalan söylemek istemedi, bu yüzden ileriye baktı ve "bir şey değil" diye mırıldandı.

"Ağır her zaman öyle ya da böyle büyüktür, Fin," diye fısıldadı.

Sesi duydu ama cevap vermedi. Çünkü Brandon Wannamaker, Jeff Schultz ve Troy Piggott onlara doğru geliyordu ve Brandon'ın gözü Fin'deydi.

Fin'in vücudu gerildi.

Brandon son sınıf öğrencisiydi. Aynı zamanda pisliğin tekiydi. Okuldaki söylentilere göre babası ciddi bir pislikti. Yine de, evde işler boktan olsa bile, bu, o boku okula getirmeniz gerektiği anlamına gelmezdi. Fin bunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordu.

Jeff ve Troy'un ikisi de gençti ve Brandon'ın uşaklarıydılar. Onun için her řeyi yaparlardı. Brandon'ın bokunun neden kokmadığını dűřündűkleri konusunda Fin'in hiçbir fikri yoktu űnkű Brandon sıska, çirkin, sarı saçlarının uzun ve tel tel olduğu aptal bir sa kesimine sahipti, sivilceleri vardı ve Fin'in de belirttiği gibi pisliğin tekiydi. Fin bunu da anlamadı. Anladđı řey, bu işten zevk alıyor olmalarıydı. İçlerinde onları Brandon'a çeken her neyse, bu iyi bir řey değildi.

Brandon ve Fin birden fazla kez sűzlű olarak tartıřmıřlardı. Bunun nedeni, geçen yıl Brandon űűncű sınıftayken ve Fin ikinci sınıftayken birlikte űđle yemeđi yemeleriydi ve Brandon'ın pislik tezahűratını yaymak için en sevdiđi zaman űđle yemeđiydi. Fin, erkek olan bir çocuđa bok atıyorsa ona izin veriyordu. Bundan hořlanmıyordu ama o da bir erkekti ve muhtemelen kendinden bűyűk bir çocuđun onun yerine geçerek kendisini daha da ezik gűstermesini istemezdi.

Ama bir gűn Brandon şişman bir kıza sataşmaya karar verince Fin araya girdi. Bu hiç hoř değildi. Elbette şişmandı ve muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalıydı ama bir dangalağın açıkça sefil olan hayatını daha da sefil hale getirmesine ihtiyacı yoktu.

Brandon bundan hořlanmadı. Yine de Brandon'ın fazla sűz hakkı yoktu. Troy ve Jeff aynı űđle yemeđi molasını vermiyordu, bu yűzden ekibi onun arkasını kollamak için orada deđildi. Ve geçen yıl bile, Fin fazladan iki santim uzayıp 1.80'e ulařmadan űnce Brandon'dan daha uzun ve hantaldı. Bu yűzden Brandon bir sűrű tehdit savurarak durumu kurtardı ve sıvıřtı.

Fin geçen yıl beř kez daha girdi. Neyse ki bu yıl, her iki sűmestrde de űđle yemeđinde bunlardan hiçbiri yoktu.

Ama tam o sırada, Reese ile koridorda yűrűrken, Brandon'ın yűzűne ve ekibine bir kez baktı ve Brandon'ın her zamanki gibi bir pislik olma havasında olduđunu anladı.

Bu yűzden Reese'ye daha sıkı sarılarak onu kendine yaklařtırdı ve gűzlerini sűrűnűn liderine kilitledi.

"İřte orada, ifti Fin," diye seslendi Brandon yaklařtıklarında ve Fin Reese'nin vűcudunun gerildiđini ve bařının űne dođru dűndűđűnű hissetti. "Yeni parçasıyla birlikte," diye bitirdi Brandon ve Fin'in bořtaki eli yumruk oldu.

Troy, Reese'e çirkin bir gülümsemeyle bakarak, "Onu attığın zaman, ikinci ben alırım," diye teklif etti. Fin'in midesi sıkıştı ama ağzını kapalı tuttu, gözlerini onlardan ayırmadı ve yürümeye devam etti.

Reese yaklaştı.

"Ben de," diye Brandon. Üçlünün yanına varmışlardı ve yerlerini almışlardı; Brandon geriye doğru yürüyor, Troy ve Jeff de yan tarafa geçiyorlardı. "Clarisse Haines. Birinci sınıf öğrencisi yasak ama siz ikiniz , artık değil." Brandon'ın düşmanca gözleri Fin'inkilere dikilmişti. "Daha dokunmadın mı?"

Fin, onu ve Reese'yi koridorda ilerletmeye devam ederek, "Defol git, dangalak," diye homurdandı.

Brandon kocaman gülümsedi. "Ona dokundun. Tatlı mıydı?"

Fin, Reese'nin kendisine yaklaşıırken bile titremeye başladığını hissetti ve Fin karnında bir yanma hissetti.

Fin çoğunlukla, "Sana defol git dedim, dangalak," diye tekrarladı.

"Eminim öyledir," diye fısıldadı Brandon, gözleri önce Reese'ye sonra Fin'e kaydı. "Her zaman tatlı kızları seçiyorsun. Gerçi bu şekilde gidersen işin biter ve kız ne kadar sürede olgunlaşır? Bir günde mi? Bir hafta mı?" Jeff'e baktı ve "Ben bir hafta veriyorum" dedi.

Reese yaklaştı ama Fin ona dikkat etmiyordu. Göz ucuyla Troy'un elini kaldırdığını ve Reese'nin saçlarına doğru ilerlediğini gördü.

Fin onları durdurdu, sonra ikisini de bir adım geriye çekti, Rees'i arkasından çekiştirerek Troy'a doğru döndü ve onunla göz göze geldi.

"Bunu aklından bile geçirme, pislik," diye kırptı.

Troy ona sırtıttı. "Çok güzel saçları var." Sırıışını Reese'ye doğru kaydırđı, bu bir bakışa dönüştü ve devam etti. "Saçlarını hep sevmişimdir, Rees." Gözleri Reese'nin vücudunda gezindi ve hastalıklı bir şekilde fısıldadı: "Seninle ilgili pek çok şeyi hep sevmişimdir."

Reese Fin'in sırtına bastırdı. Fin,

"siktirin gidin," diye emretti.

"Ne yapacaksın, Çiftçi Fin?" Brandon küstahça sordu. "Ekibin yanında değil, ne yapacaksın, siktirip gitmeyecek miyiz?"

Fin geri çekildi ve Reese'yi de kendisiyle birlikte iterek, "Öğrenmek istemezsin," diye uyardı.

"Yok mu?" Brandon fısıldadı, Fin'in gözlerinde hoşlanmadığı garip bir ışık yanıyordu.

"Hayır, yok," fısıldadı Fin.

Sonra her şey oldu. Troy içeri girip etrafından dolaştı, eli Reese'nin saçlarına doğru geri geldi ve Fin onu geriye itti. Sonra eli dışarı fırladı, Troy'un bileğini yakaladı ve arkasından büktü. Troy'a kilitlendikten sonra onu üç adım ileri götürdü ve yüzüstü bir dolabın içine itti.

"*Fin!*" Reese'nin çığlığını duydu ama ona bakamadı bile.

Diğer ikisi onun üzerine atlamıştı.

İki büküm olmuştu, ağırlığı sırtındaydı, Brandon'ın yumruğu kaburgalarına değiyordu.

"Bir öğretmen çağırın!" diye bağırırken dirseğini geriye doğru salladı ve Jeff'in çenesine çarptı.

"Fin!" Reese yine ağladı.

Ellerini Brandon'ın omuzlarına koydu, yaklaştı ve bir dizini sertçe kaldırarak Brandon'ı kasıklarından yakaladı. Brandon'ın elleri oraya gitti ve acı dolu bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü ama Troy ve Jeff her tarafını sarmışlardı.

"*Öğretmenim, Rees!*" diye kükredi, Jeff'in yumruğunu elmacık kemiğinde yakalamadan hemen önce onun ayağının üzerinde dönüp koştuğunu gördü.

Gözlerinde yıldızlar patladı ve babasını karda ölü gördüğü Ocak ayının altısından beri olan her şey beyninde patladı.

İşte o zaman Finley Declan Holliday aklını kaybetti ve Brandon Wannamaker, Jeff Schultz ve Troy Piggott'un üzerine cehennemi saldı.

* * * * *

Mike okula girdi ve pencereli yönetim ofislerinin hemen önünde, yüzü öfke dolu bir şekilde koridorda volta atan Dusty'yi gördü.

Onu görür görmez, uzun ve öfkeli adımlarla, bacakları onu karşılamaya götürdü.

"Neredeler?" diye sordu, gözlerini onun parlayan gözlerinden ayırmadan ve bir adım önünde durdu.

"İçeride," diye başını ofislere doğru salladı. "Koridorda seni bekliyorum ve üç genç çocuğu öldürmenin ve aptal bir müdüre haddini bildirmenin neden kötü olacağını sıralamaya çalışıyorum."

Başını sallayınca Mike'ın gözleri ofisin pencerelerine gitti. Ön taraftaki oturma alanında Fin ve Reese oturuyorlardı, kalçaları birbirine yakın, başları eğik ve birbirine yakındı. Reese Fin'in elini tutuyordu. Fin'in eli, tesadüfen, yarılmış, kanayan parmak eklemlerine sahipti. Bu, sol üst elmacık kemiğinde parlayan, şişmiş ve morarmış bir ize karşılık geliyordu.

Bunun dışında hasar belirtisi yok. Ama sadece bu bile Mike'ı kızdırdı.

Okuldan Reese ile ilgili bir telefon almıştı, Fin ile bir kavgaya karışmışlardı ve onu bir veli dışında kimseye vermeyeceklerdi, ancak o veli ile konuştuktan sonra. Aradan beş dakika geçmeden Dusty'den bir telefon aldı. Dusty durum hakkında daha fazla bilgi sahibiydi çünkü sadece okuldan telefon almakla kalmamış, hem Finley hem de Clarisse ile olan bitenler hakkında konuşma fırsatı bulmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde, her iki çocuk da kavgaya yol açan söylenenler ve yapılanlar hakkında son derece açık sözlü ve ayrıntılıydı. Belki de şaşırtıcı değildi. Fin teyzesiyle sıkı fıkıydı ve Reese de Mike'ın kadınıyla gün geçtikçe daha da güçlenen bir bağ kuruyordu. Ona güveniyorlardı.

Mike, ergenlik çağındaki bir çocuğun bir durumla başa çıkmak için şiddet kullanmasına göz yummaması gerektiğini biliyordu ama bazı aşağılık zorbaların kızı hakkında ileri geri konuştuğunu ve birinin ona dokunmaya çalıştığını bilmekten memnun olmadığını söyleyemezdi.

Öfkelendiği şey, Dusty'nin onu ikinci kez arayıp okulun kavgaya karşı sıfır tolerans politikası uyguladığını ve Rees de dahil olmak üzere kavgaya karışan herkesin üç gün uzaklaştırma cezası aldığını bildirmesiydi.

Dusty de benzer şekilde öfkeliydi ama Mike ona bir kez baktığında onun öfkesinin kendisinininkinden çok daha yüksek bir seviyede olduğunu anladı.

Dusty, "Diğer üç çocuk aileleriyle birlikte müdürün odasında," diye açıklamaya devam etti.

Mike çenesini kaldırdı ve idari ofislere açılan cam kapıya yaklaşırken kadın da onun yanına geldi.

Kapıyı açtı, ona doğru tuttu ve mırıldanarak emretti: "İçeri gir. Rees'in yanına otur." Kızın gözlerini üzerinde hissetti ama bakışları Fin'e kaydı. "Fin. Buraya gel."

Finley zaten ona bakıyordu ve o da başını salladı. Mike bir elini Dusty'nin sırtına koydu ve onu nazikçe itti. Dusty'nin gözlerini hâlâ hissediyordu ama Fin Mike'a doğru ilerlerken Dusty de Clarisse'e doğru ilerledi.

Çocuk kapıyı açtı, Mike kapının kapanmasına izin verdikten sonra birkaç adım uzaklaştı, Fin de onu takip etti. Birbirlerine döndüklerinde Mike konuşmak için ağzını açtı ama Fin ondan önce davrandı.

"Biliyorum, anlıyorum efendim. Hiç hoş değildi. Ama ona dokunmaya çalıştığı ikinci seferdi, saçma sapan konuşuyorlardı, kız titriyordu ve korkmuştu ve başka ne yapacağımı bilemedim. Sadece onu kızdan uzaklaştırmak ve bir şey anlatmak istiyordum ki üzerime atladılar. İçlerinden biri yüzüme vurdu ve ben sadece... sadece..." ayaklarına baktı, "kendimi kaybettim ve sıçtım."

Mike ona baktı. Bunu bir süre yaptı ve öfkesini dindirmek için bir süre daha yaptı.

Sonra alçak sesle, gürleyen bir sesle, "Hiç kimse," dedi. Ses tonunu duyan Fin'in gözleri doğrudan onunkilere kaydı ve Mike devam etti: "Hiç kimse, ama *hiç kimse*, o istemediği sürece kızıma dokunamaz."

Mike, Fin'in gözlerinin uyandığını ve Mike'ın kendi gözlerinde olduğunu düşündüğü ateşle parlamaya başladığını izledi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Mike. "Baban öldüğü için üzgünüm." Fin'in bakışlarında o ateş parlamaya başladı ama Mike konuşmaya devam etti. "Onu tanırdım ama bu durumda sana ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Seni ne tür bir adam olman için yönlendirmeye çalışırdı. Sana söyleyebileceğim tek şey benim nasıl bir adam olduğum. Ve eğer biri değer verdiğim birine istemediği halde dokunmaya kalkarsa, bunu durdurmak için ne gerekiyorsa yapardım. Eğer ağzı bozuk konuşursa, çenesini kapatmazsa ve değer verdiğim o kişiyi uzaklaştıramazsam, buna da bir son verirdim. Yani bana kalırsa Fin, . Şunlar

Çocuklar kızıma dokunmadı. G rd   m kadarıyla, onun erkeği olarak sen i ini yaptın."

Mike, Fin yutkunup sonra tekrar yutkunurken gözlerindeki ateşin yanı ını izledi. Kafasında bir şeyler dönüyordu ve bunların hepsi iyi değildi, birçoğu da gerçekten çok kötüydü. Ama Fin kendini tuttu ve başını salladı.

"Te ekk rl r Bay Haines," diye mırıldandı.

Mike ona, "Dusty ve ben müdürle konu aca ız," dedi.

Fin çenesini yukarı kaldırdı.

Mike, "Seni uzakla tırmadan kurtaramayabilirim ama Reese'nin uzakla tırılmayaca ı kesin," diye devam etti.

Fin'in gözleri parladı, dudakları se irdi ve çenesini tekrar yukarı kaldırdı. "Büyükannen geldi ve Kirb'  aldı. Bu i  bitti, sen Rees'i al eve," diye emretti Mike.

Fin'in gözlerinde başka bir tür ışık parladı, sonra farklı bir tür dudak se irmesi oldu ve Fin başını salladı.

Mike devam etti. "Bunu yapmak istiyorsun, No her zaman Rees'in  of r  olduğundan yakınıyor ve Reese her zaman seninle ders çalışıyor, bu yüzden bunu istiyorsun,  u andan itibaren onu eve sen bırakacaksın."

Finley hemen, " stiyorum," diye fısıldadı.

Mike onun istediğini biliyordu.

Kahr

etsin.

Sikeyi

m.

Kahr

etsin.

Karşısında duran, çoğunlukla bir erkek olan çocuğa baktı.

Şerefsiz bir kabadayı kızına dokunmaya çalışmış ve çoğunlukla erkek bu çocuk onu durdurmuş.

"," dedi Mike. "Şimdi içeri girip müdürle konuşalım."

Fin tekrar başını salladı ve kapıya doğru ilerlemek ister gibi yaptı ama Mike bir elini Fin'in omzuna koyarak onu durdurdu.

Fin'in gözleri Mike'inkilere kaydı.

Mike yumuşak bir sesle, "Baban oğlunu nereye yönlendirmek isterdi bilmiyorum," dedi. "Babanın nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Şu anda burada olsaydı, Fin, seninle gurur duyardı."

Fin tekrar yutkundü ve sonra dişlerini sıktı. Gözleri parladı ve Mike ona savaşıması için bir dakika verdi, Finley Holliday'in dönüştüğüne tanık olduğu adamdan kazanacağını biliyordu.

Sonra kazandı bir kez daha başını salladı.

Mike onun omzunu sıktı, gitmesine izin verdi ve ofise giden yolu gösterdi.

* * * * *

Clarisse müdürün odasında babası, Fin ve Dusty ile birlikte oturuyordu ama gözleri Dusty'ye takılmıştı.

Bunun nedeni Dusty'nin kızgın olmasıydı. Biraz değil. Çok kızgındı. Ve bunu göstermekten çekinmiyordu.

Ayrıca bu konuda konuşmaktan da çekinmiyordu. Ki şu anda da bunu yapıyordu.

"Müdür Klausen, bana bu okulu, işi genç yetişkinleri olgunluğa yönlendirmek olan bir adam gibi değil de İç Güvenlik Müdürü gibi yönettiğinizi ve bu nedenle disiplini değerlendirirken dış faktörleri değerlendirmedığınızı mi söylüyorsunuz? Bana bunu mu söylüyorsunuz?"

"Bayan Holliday, sıfır tolerans politikası sıfır tolerans politikasıdır. Ne olacağına bağlı yüzde onluk bir politika değildir." Müdür Klausen eşit ve sakin bir şekilde karşılık verdi ama Clarisse onun sabrının tükenmekte olduğunu biliyordu.

Müdür Klausen çoğunlukla havalıydı. Bu yüzden çocuklar onu çoğunlukla severdi. Pislik gibi davranabilirdi ama sadece yanlış bir şey yaptığınızda. Clarisse yanlış bir şey yapmadığı için onun iyi olduğunu düşünüyordu. Ve bir şeyler yaptı. Mesela büyük garaja geldi.

Mezuniyet balosu için birinci sınıflar şamandırasını inşa edip onlarla birlikte güldük. Bu okul saatleri içinde değildi. Hafta içi bile değil, cumartesi günüydü. Ve onların durduklarından emin olmak için değil, sadece gösterinin nasıl gittiğini görmek ve çocuklarla sohbet etmek için gelmişti. Aslında, her zaman böyle şeyler yapıyordu ve Clarisse'in onun çoğunlukla havalı olduğunu düşünmesinin nedeni de buydu.

Her neyse, Rees o zamanlar ortalıkta yoktu ama herkes maç sırasında oğluna vuran eski futbol koçunu biliyordu. Ve herkes Müdür Klausen'in ondan kurtulmak için neredeyse hiç zaman kaybetmediğini biliyordu. Ve o koç aynı zamanda çoğu çocuğun nefret ettiği bir öğretmendi. Bu yüzden o gittiğinde herkes Bay Klausen'in ondan kurtulmak için bir saniye bile kaybetmemesinin çok havalı olduğunu düşündü.

Ancak Clarisse'in bunları Dusty ile paylaşacak zamanı olmamıştı.

Sonra tekrar, yapsa bile, Dusty muhtemelen umursamazdı. O kadar kızgındı.

Clarisse bunun da havalı olduğunu düşünüyordu. Çünkü Fin için çıldırıyordu ve Fin' okulda başı derde girdiğinde bile oğlunu görmek için çiftlikten ya da muhtemelen odasından ayrılmayan annesinin aksine. Ama Dusty oradaydı ve müdürü alt etmek için can atıyordu.

"Bunlar terörist değil," diye tersledi Dusty. "Onlar genç."

"Dusty," dedi Clarisse'in babası alçak sesle, eli Dusty'ninkini sarmak için dışarı çıktı.

Ama Dusty başını babama doğru ve "Yanılıyor ?" diye sordu.

"Rees'e karşı hoşgörölü davrandım -" Bay Klausen başladı ama Dusty'nin gözleri ona kaydı ve o da gitti.

"Hoşgörölü mü? *Hoşgörölü mü?* Erkek arkadaşıyla otoparka doğru yürümekten başka bir şey yapmayan on beş yaşındaki bir kıza karşı hoşgörölü davranmanız ve bir kabadayının ağzını bozup hoş olmayan şeyler söylemeye başlaması, bir diğerinin de kız istemediği halde ona dokunmaya çalışması ne kadar da büyük bir . Sırf bunu yaptığı için onu uzaklaştırmamanız büyük bir davranış. Saygısızlık etmek istemem ama Fin de aynı şeyi yapıyordu."

"Ve evet," dedi Müdür Klausen yumuşak ve uzlaştırmacı bir sesle, "elbette bu yüzden Rees cezalandırılmayacak, çünkü cezalandırılacak bir şey yapmadı. Başlangıçta, diğerlerinin anlattıklarına bakılırsa, Rees'in olaya dahil olduğu konusunda yanlış bilgilendirilmiştik. Bildiğiniz gibi, şimdi

daha net bir resim var. Ancak tartışılmayacak olan şey, Finley'in yumruklarını, yumruklara ihtiyaç duymayan bir durumla başa çıkmak için kullandığıdır."

"Ve durum kötüleşir kötüleşmez, üç çocuk tarafından saldırıya uğrayınca, kız arkadaşına gidip bir öğretmen getirmesini söyledi," diye karşılık verdi Dusty. "Size göre bu yanlış mıydı?"

Bay Klausen, "Hayır, Bayan Holliday, ama olaya karışanların ifadelerine göre, fiziksel tartışmayı başlatan Finley'di," diye açıkladı.

Clarisse, Dusty'nin öne eğilmesini izledi, gözleri kısıldı ve tısladı, "Çünkü onlardan biri *Clarisse'e dokunmaya çalıştı.*"

Müdür Klausen, "Kızın saçına dokunmaya çalıştı," diye açıkladı.

Dusty arkasına yaslandı, yüzü sertleşmişti, gözleri Bay Klausen'e kilitlenmişti. "Bu iyi mi? Senin için uygun mu? Çünkü bir kadın olduğuma göre, size bunun doğru olmadığı konusunda ipucu vereceğim. Hiç uygun değil. Ben istemezsem bir erkek bana hiçbir şekilde dokunamaz. Bu... *tamam...* değil."

Clarisse nefesinin hızlanmaya başladığını hissetti ve Fin'in elini tutmak için uzandı. Fin'in parmakları sıkıca kıvrılmıştı ve Clarisse onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

Dusty, Denny Lowe'u hatırlıyordu.

Ve Clarisse, babası yatıştırıcı bir şekilde "Melek" diye fısıldadığında onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

Dusty'nin gözleri Clarisse'in babasına kaydı ve "Yanılıyor muyum?" diye fısıldadı.

Clarisse bunu onun yüzünde gördü ve Fin'in de gördüğünü biliyordu çünkü eli onun elinin içinde çok sıkışmıştı.

Hatırlıyordu. Ve Clarisse'e olabilecekler için korkuyordu. Ve yeğenini savunurken hiçbir şey için durmayacaktı.

Ve tam o anda, Dusty Holliday'e bakarken, Clarisse Haines aşık oldu.

Ve Dusty'nin acısını durdurmak için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. O da yaptı.

Fin'in elini bıraktı ve ayağa kalktı.

"Bay Klausen, korktum," diye açıkladı ve herkesin gözlerinin kendisine çevrildiğini hissetti. Ayrıca kendini aptal gibi hissetti. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Bayan Layne yazısının harika olduğunu söyledi ve bu harika hissettirdi, özellikle de okuldaki en havalı öğretmen olan Bayan Layne'den geliyorsa. Ama kelimeleri söylemek çok daha zordu.

"Korkmuştum," diye fısıldadı müdürün gözlerini tutarak. "Ve Brandon, Troy ve Jeff zorbalar. Çok kabalar. Bunu biliyorsunuz, cezaya kaldıkları süreyi biliyorsunuz. Bu okulda olmamalılar. Brandon'ın babasının pek iyi biri olmadığını biliyorum, bunu herkes biliyor. Bu üzücü bir şey ama bu benim sorunum olmamalı. Kötü şeyler söylediler, Fin'e 'Çiftçi Fin' demeleri hiç hoş değil. Ama geri kalan her şey *gerçekten* hoş değildi. Fin bize yol göstermeye çalıştı ama onlar peşimizden geldi. Onları görmezden gelmeye çalıştı ama ona izin vermediler. Onları uyarmaya çalıştı ama ona saldırmaya devam ettiler. Troy'un bana dokunmasına izin vermediği için çok mutluyum. Korkmuştum ve o benim için her şeyi yoluna koydu. Dokunulmamı ve korkmamı engelledi. Ve eğer bu iyi , ne iyidir bilmiyorum."

Konuşmayı kesti ve kimse bir şey söylemedi, bu yüzden Clarisse belki de aptal gibi görüldüğünü hissetti ama kimse bir şey söylemediğinde, bir nedenden dolayı ağız hareket etmeye devam etti.

"Fin'in babası öldü Bay Klausen ve evde işler iyi gitmiyor. Bu okuldaki herkes en azından Fin'in babasının ölümüyle ilgili kısmı biliyor. Bu adamların her zaman yaptıkları şeyler hiç hoş değil. Fin'e ve bana yaptıklarını yapmaları hiç hoş değil. Ama babasını yeni kaybetmiş bir çocuğa sataşmaları hiç hoş değil. Bence herkes hayatı boyunca bir şeyler öğrenir. Kimse öğrenmeyi bırakmaz. Ama şu anda öğrettiğin dersin adil olduğundan emin değilim. Adaletin kör olduğunu söylüyorsun ama aynı zamanda sağır. Ve Fin'in babası ölüyor, hayatın adil olmadığını çoktan öğrendi. Bunu söylediğim için bana kızabilirsiniz ama bunu öğrendikten ve her gün uyandığında bunu bildikten ve geceleri bunu bilerek uykuya daldıktan sonra, sizin yanlış olduğunu düşündüğünüz bir doğruyu yaparken bile ona aynı şeyi tekrar öğretmenizin doğru olduğunu düşünmüyorum."

Yine kimse bir şey söylemedi ve bunu o kadar uzun süre yaptılar ki Clarisse aptal gibi görüldüğünden emindi.

Odadan kaçsa mı, ağlamaya mı başlasa yoksa oturup sussa mı bilemedi.

O daha kararını veremedi Müdür Klausen sessizce, "una ne dersiniz? Fin için iki gün ceza. Uzaklaştırma yok. Okulumda kavga istemiyorum ve bu mesajın açık olmasını istiyorum. Ama bu durumda hafifletici sebepleri kabul edeceğim."

Bunun zerine Clarisse ağlamak istediğini biliyordu, çok mutluydu ama ağlamadı.

Dusty hemen, "Bunu kabul ediyoruz," dedi.

Fin, Clarisse'in elini tuttu ve yanına oturması için çekti. Ona bakmak için başını çevirdi ve onun kendisine sırıttığını gördü.

İyi i çıkarmıştı.

Hatta sesi biraz Dusty'ye benziyor olabilirdi ki

Harika.

O da sırtarak karşılık verdi.

Dusty, babası ve Müdür Klausen bir süre konutular. Daha sonra herkes ayağa kalktı ve Bay Klausen'in Fin ve Clarisse'in elini sıkması da dahil olmak üzere herkes el sıkıtı.

Clarisse'in elini sıktığında da bırakmadı ve Clarisse onun gözlerinin içine baktı.

"ok satan bir kitap Rees, Washington'da bir şeyleri değiştirdiğini duyacağımızı umuyorum," diye mırıldandı. Clarisse ona gülümsedi çünkü bu hoşuna gitmişti ama Washington'a gitmesinin imknı yoktu. Fin'in teyzesi orada yaıyordu, kaltağın tekiydi ve bir avukattı. Clarisse *böyle* bir şey yapmayacaktı.

Ofisten ıktılar ve babası kızının başını tutup kendine çekti ve tepesinden öptü. "Orada yaptığın şey harikaydı. Seninle gurur duyuyorum tatlım," diye fısıldadı saçlarına.

Bu da iyi hissettirdi ama daha iyiydi. *ok daha iyi.*

Onu bıraktığında Clarisse ona sırıttı. Sonra Dusty ile birlikte n kapıya doğru yürümeye başladı ve Fin onun elini tuttuğunda Clarisse de onu takip etmek üzereydi.

"Akėam grğrz," diye seslendi babam ve kız ondan Fin'e baktı ve kağları birbirine çarptı.

Fin sessizce, "Baban seni eve götürmemi söyledi," dedi. Clarisse gözlerini kırpıtırdı.

Fin kocaman gülümsedi.

Sonra onu kendine çekti ve daha da sessiz bir şekilde, "Her gün" diye bitirdi. Vay canına! Müthiş!

Clarisse Fin'e gülümsedi ve sonra başını çevirip babasının olduğu tarafa baktı. Dusty onun yanındaydı ve ayaklarının dibinde kocaman gülümseyerek babasının açık tuttuğu kapıdan dışarı çıkıyordu. Babası onlara doğru bakıyordu ve gülümsemedi, (her zamanki gibi) yakından izliyordu. Sonra başını salladı. Sonra dudakları kıpırdadı.

Sonra botlarına baktı ve Dusty'yi takip etti.

Onun gidişini izleyen Clarisse'in içinde bir şey kıpırdayınca kalbi küt küt atmaya başladı. Büyük bir şeydi. Kocaman. *Devasa*. Ve babasının uzaklaşmasını izlerken bunu hissetmeye devam etti.

Fin elini çekip onları otoparka giden koridora doğru götürene kadar da anlamamıştı.

Fin elini bıraktı, kolunun omuzlarına dolandığını hissetti ve onu sıkıca yanına çekti. Fin'le böyle yürümek hoşuna gidiyordu. Hayır, bayılıyordu. Adamın vücudu sağlam ve sıcaktı ve kolunun rahatça omuzlarına dolanması ve kızın da beline dolanması için mükemmel bir boydaydı, Fin onu kendine çektiğinde hemen bunu yaptı.

Uydular. Doğru, doğal hissettirdi. Fin uzun, güçlü ve yakışıklı bir şekilde onun yanındaydı. Clarisse orada tutulmaktan gurur duyuyordu.

Ve az önce ne olduğunu biliyordu.

Babası onu biraz bıraktı ve Fin'in yanına yürüdü, o kadar yakındı ki Fin'in ona olan tutuşu sıkılaştı ve Fin'in omuzlarına doladığından bahsetmiyordu.

Ama Clarisse Haines, her ikisi bir şekilde onu her zaman yakınında tutan bu iki sevdiği adam arasında asla düşmeyeceğini biliyordu.

Ve bu garipti, aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş hissetmek gibi.

Gülümseyip ağlayacak gibi hissetmesine neden oldu.

İkisini de yapmadı.

Adamın yanından kamyonetine doğru yürüdü, adam kapıyı açtıktan sonra kamyonete ve adam kaputun etrafında dönüp yanına yanaşırken öylece oturdu.

Ama adam hemen ardından, "Kemerini bağla bebeğim," diye mırıldandığında sıırttı.

Hâlâ sırtarak emniyet kemerini bulmak için döndü.

Hayır, o günden, Fin'in onu korumak için yaptıklarından ve kamyonetine bindiği anda ona kemerini bağlayıp güvende olmasını söylemesinden sonra Clarisse Haines asla düşmeyeceğini biliyordu.

Asla.

Asla.

* * * * *

"Bir saniye bekle," diye seslendim.

Rees ve Fin arka kapıdan çıkıyorlardı, Fin'in omzunda Rees'in kitap çantası vardı. Ayrıca elmacık kemiğinde biraz şişlik vardı ve gözünün altındaki bölge de morarmıştı. Ama kız arkadaşını korurken etiketlenen her seksi erkek gibi, nedense savaş yarası onu daha da seksi gösteriyordu.

Saat sekiz buçuktu. Rees'in saat dokuzda evde olması gerekiyordu. Fin onu her zaman sekiz buçuk gibi dışarı çıkarır ve eve beş dakika yürümesini sağlardı. Arka kapıda durup sohbet etmek ya da diğer aktivitelere katılmak için bolca zaman vardı. Ben görmemiştim. Mart ayının ortalarıydı ve günler uzamaya başlamıştı ama Fin Rees'i eve bıraktığında hava hâlâ karanlıktı. Ama bunun iyi bir tahmin olduğundan şüpheleniyordum.

Ben mutfığa girerken ikisi de durdu ve bana baktı. Gözlerim Fin'e gitti.

"Rees ile bir saniye konuşabilir miyim?"

Bana baktı, sonra Rees'e baktı ve sonunda çenesini bana doğru kaldırdı.

Rees'e, "Seninle dışarıda buluşuruz, bebeğim," diye mırıldandı. Kadın ona gülümsedi ve başını salladı.

Fin arka kapıdan çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce tekrar bana baktı, bu sefer değerlendirici bir şekilde.

Rees'e taşındım.

Başını yana eğdi ve ben bunun sevimli olduğunu düşündüm. "Her şey yolunda mı, Dusty?" diye sordu.

Yakınımda durdum ve sessizce "Evet. Fin'le akşam yemeği için yaptığınız tacoların nefis olduğunu söylemek istedim."

Bana kocaman bir gülümseme verdi ve hoşuma gitti. Onunla tanıştığımda, bunlar kolay kolay gelmezdi. Şimdi sık sık geliyorlardı.

"Teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle.

"Şunu da söylemek istiyorum..." Durdum, bir nefes aldım ve sonra ettim. Güzel saçlarını omzundan kaydırdım, elimle boynunun yan tarafını kavradım ve yüzümü yaklaştırdım. "Haddim değil, beni çok iyi tanıımıyorsun ama yine de söyleyeceğim. Bugün seninle gurur duydum Reese."

Dudakları aralandı ve gözleri büyüdü, bu da çok hoştu.

"Gururlu musun?" diye fısıldadı.

"Ayağa kalktığın, söz sahibi olduğun ve yeğenimle ilgilendiğin için" diye açıkladım, yüzümü yaklaştırdım ve "Evet, gurur duyuyorum" diye fısıldadım.

"Ben... uh..." diye kekeledi.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedim ona çabucak. "Sadece bunu bil. Ve Fin'e yardım ettiğin için sana ne minnettar olduğumu bil. Onu anladığın için. Onu gülümsettiğin için. Babasından harika bir şey kaybettiğinde ona iyi bir şey verdiğin için." Elim boynunu sıktı ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim ama devam ettim. "Benim için çok şey ifade ediyor ama daha da önemlisi onun için çok şey ifade ediyor. Onu rahatlattığını biliyorum Rees. Ve bunun için sana teşekkür ediyorum."

"Sanırım onunla birlikte olmayı onun benimle birlikte olduğundan daha çok seviyorum," diye fısıldadı.

Sırıttım. "O zaman tatlım, dikkatini vermiyorsun."

Dudağını çiğnedi ama gözlerinde parlayan umudu gördüm.

Elimi çenesine doğru kaydırdım ve daha da yaklaştım.

"Bizim çocuklar, seninkiler ve benimkiler, güçlüler. Onlar *erkek*. Onları gören herkes, nasıl davrandıklarını, ne söylediklerini, kendilerine ve sevdiklerine bakabileceklerini bilir. Ama biz biliyoruz ki," başparmağım yanağının yumuşak tenini okşadı, "perde arkasında birilerinin onlara göz kulak olması gerektiğini *biliyoruz*. Bugün yaptığın şey perde arkasında değildi. Ama sen adamını kolladın. Onunla ilgilendin. Ve bunu yaptığında perde arkasında da bunu yaptığını biliyordum. Her iyi kadın iki şeyi bilir. Kendine nasıl bakacağını bilir ve sevdiklerine nasıl bakacağını bilir. Bugün iyi bir kadın olduğunu gösterdin, Rees. Orada olmak benim için bir onurdu çünkü görülmesi gereken bir manzaraydı."

Yumuşak bir sesle "Bütün bunları mı düşünüyorsun?" diye sormadan önce gözlerinde yaşların parıldamaya başladığını gördüm.

"Hayır," cevap verdim, "biliyorum."

Yüzünü tutmayan elini çıkarıp benimkine doladı ve fısıldadı: "Teşekkürler Dusty. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Gülümsedim ve elimi tekrar boynuna doğru kaydurdum. "Teşekkür tatlım," fısıldadım. Sonra onun güzelliğini inceledim, gözleri bana yumuşak bir şekilde bakıyordu, tuttuğu gözyaşları gözlerinde parlıyordu ve ona doğruyu söyledim, "Kardeşim Darrin seni çok severdi."

"Sence?" diye sordu, kelimeler biraz yüksek perdeden ama yine yumuşak, tatlı sesiyle. Bu ton bir umut tonuydu. Ve çok güzeldi.

"Hayır," diye cevap verdim. "Bunu biliyorum."

"Babam onu tanıyordu," dedi bana. ". Ama onu çok iyi tanı mıyordum. Fin gibi miydi?"

"Kesinlikle."

Gözlerimi tuttu ve sonra sessizce "O zaman ben de onu severdim" dedi.

Kontrol ettiğim gözyaşlarımı tutamadım ve bir tanesinin yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Sesim kalınlaşarak ona "Evet, öyle yapardın tatlım" dedim. "Bir şey söyleyebilir miyim Dusty?" diye sordu, hâlâ sessizce konuşuyordu. "Ne istersen güzelim," diye fısıldadım, sesim hâlâ kalındı.

Gözlerinde yaşların toplandığını, ıslaklığın arttığını gördüm, sonra fısıldadı: "Ben de sana teşekkür etmek istiyorum, babamı mutlu ettiğin için."

Aman Tanrım. *Aman Tanrım.*

Bu kızı sevdim.

Bir saniye sonra güzel bir kızın yüzüne bakıyordum ve bir saniye sonra onun kollarındaydım.

Kendiminkini ona sardım ve tutundum. Bir hıçkırıkla vücudu sarsıldı ve iki saniye sonra benimki de aynısını yaptı. Ama ikimiz de tutunduk. Ve sıkıca sarıldık.

" oluyor?"

Suçlu çocuklar gibi birbirimizden ayrıldık ve ikimiz de kapıya baktık, o kadar kendimizdeydik ki ikimiz de Fin'in geri geldiğini duymadık.

Fin'in gözleri önce Rees'e sonra da bana kaydı. "Neden ağlıyorsunuz?"

Elimi havada salladım, sonra yüzüme çarptım ve açıkladım: "Biz kızız. Bugün drama doluydu. Drama dolu bir günün ardından üç şey yaparız. Kendimizi hasta hissedene kadar yemek yeriz. Sinir krizi geçiririz. Ya da gözyaşlarına boğuluruz. Bazen ikisinin karışımı, kötü zamanlarda ise üçü birden. Güven bana tatlım, biz en iyisini seçtik."

Fin bana kaşlarını çattı ve bunu Rees'i ağlatmış olma ihtimalime kızdığı için mi yoksa sevdiği iki kızın ağlamasına kızdığı için mi yaptığını bilmiyordum ve çoğunlukla erkek olan bir çocuk olarak bunun üzerinde hiçbir gücü olmadığını biliyordu.

Sonra sordu: "Ağlamanız bitti mi? Çünkü Bay Haines onu eve geç getirdiğim için bana kızmadan önce Reese'yi eve götürmem gerekiyor."

Mikrodalga fırının üzerindeki saate baktım ve dokuza yirmi üç dakika olduğunu gördüm. Kesinlikle yeterince zamanı vardı. Sadece kız arkadaşının iyi olduğundan emin olmak ve muhtemelen ona iyi geceler öpücünü vermek için zamanı olduğundan emin olmak istiyordu.

Rees'e baktım ve gözlerimi hissetmiş olmalı ki onunkiler de bana geldi. "Sen iyiyse ben de iyiyim."

Başını salladı, bir elini yanağına götürdü ve dudakları gerçekten sevimli olan küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Ben iyiyim, Dusty."

"Bence ikiniz de mutfakta çok iyi iş çıkardınız, Perşembe gecesi her hafta taco gecesi" diye onları bilgilendirdim ve kız kıza bir sahne yaratmayı bıraktığımı belirtmek için geri adım .

"Harika," diye mırıldandı Fin ve ben de gülümsememi geri çektim. "Kulağa hoş geliyor!"

Clarisse cıvıladı.

Gözlerini tuttum. Sonra elimi kaldırdım ve ona bir öpücük kondurdum. O da bana o kocaman, güzel gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi.

Sonra seslendim, "İyi geceler Rees. Birazdan görüşürüz, Fin." "İyi geceler Dusty," Rees'in arkama döndüğünü duydum.

"Görüşürüz, Dusty Teyze."

Üst kata Kirby'nin odasına çıktım, cep telefonumu aldım, sırt üstü yatağa ve Mike'ı aradım.

"Hey, Angel," diye cevap verdi.

"Bir gün a arıza içinde senin kızının kollar hakkında Darrin," Anons ettim.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Bil diye , yakında eve döndüğünde gözlerinin şiş olduğunu görürsen benimle birlikte ağlamıştır."

"Kahretsin," diye mırıldanarak tekrarladı. "Her şey yolunda," diye ona güvence verdim.

"Gelmek ister misin?" diye teklif etti.

"Bir daha gelirsem, orada yaşıyor olacağım."

Bu sessizlikle karşılandı.

Bunun kısmen Mike'ın Teksas'tan eve döndüğümüzden beri bunun doğru olduğunu söylemesinden kaynaklandığını düşündüm. Rees çiftlikte olmadığı ve ben de ona eşlik etmek zorunda kalmadığım sürece onun evindeydim (Fin'le birlikte). Aslında normalde programımız Rees'in okuldan sonra Fin'le ders çalışmaya gelmesi ve Mike eve döndüğünde hepimizin onun evine gidip yemek yememiz ve takılmamız şeklindeydi.

Sessizliğin sebebinin o sıralar daire bakıyor olmam olduğunu da düşündüm. The 'Burg'da ev arama hikâyelerimi Mike'la bol bol paylaştım, bu kadar sonuçsuz ve can sıkıcı olacağını tahmin etmediğim bir eğlenceydi. Bu hikâyeler, benim için sonuçsuz ve can sıkıcı olduklarından değil, onu asla kötü bir ruh haline sokmayı başaramadı. Hayır, çünkü o beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Çünkü o benimle vakit geçirmeyi seviyordu ve benim de onunla vakit geçirmeyi sevdiğimi biliyordu. Çünkü etrafımda dönen onca saçmalık yüzünden zor zamanlar geçirdiğimi biliyordu ve iyi emin olmak için yakınımda olmayı, iyi değilsem de iyi olmamı sağlamayı seviyordu. Çünkü benimle seks seviyordu ve benim de onunla seks yapmayı sevdiğimi biliyordu. Ve çünkü birbirimizin kollarında uyumayı seviyorduk.

Eğer çocuğu olmasaydı, taşınma teklifinin kabul edileceğinden hiç şüphem .

Öyle olduğu ve Mike da öyle bir baba olduğu için, bu bir süre daha gerçekleşmeyecekti.

Bunu sinir bozucudan biraz daha fazlası olarak gördüğü açıktı.

Mike sessizliği "ister misin?" diyerek bitirdi. "Böyle iyiyim tatlım," dedim usulca.

Bunu yine sessizlikle karşıladım ve bu sessizlik beni şaşırttı.
Sessizlik uzayınca, "Mike?" diye seslendim.

"Tanrım, hemen yan kapıdasın."

Doğru. Mike küfür etmekten çekinmezdi ama çok sinirlendiğinde küfürlerini bolca serpiştirirdi. Kızgındı çünkü ona ağladığımı söyledim ve hemen yan olmasına rağmen bu konuda bir şey yapamayacak kadar uzaktaydı.

"Tatlım, ben iyiyim. Söz veriyorum," diye fısıldadım.

"Bunu kendim görmek isterim, Dusty," diye yanıtladı Mike. Ciddiyim, şaka yapmıyorum, bu adamı sevdim.

"Tamam o zaman, yarım saat ver. Fin dönsün, ben çıkıyorum," dedim.

"Neden yarım saat?"

"Um..." Kahretsin! "Sadece Kirb'ün ev ödevini yapıp yapmadığını ve gece için yerleşip yerleşmediğini görmek istiyorum."

Sonra sessizlik, "Saçmalık."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Biraz daha sessizlik, sonra, "Yarım saat, Angel." Çok iyi bir babaydı.

"Yarım saat, bebeğim."

Daha da fazla sessizlik oldu, sonra, "Bunun için yüz yüze olmak istiyorum ama bekleyemem çünkü ağlıyorsun, bilmem gerek. Eğer evet dersen, yarım saat beklemem. Fin arka kapıyı alabilir, ben arabayla ."

İşte oradaydı. Mike arka kapı numarasını biliyordu. Gerçi o bir erkekti. Hiç şaşırmadım.

Mike konuşmaya devam etti. "Bugün Denny senin için geldi mi?" Nefes aldım.

Sonra dikkatlice, "Belki biraz." dedim.

"Kahretsin, geliyorum."

"Mike," dedim aceleyle. "Sadece birazcık. Ben iyiyim."

"Bugün bir yere gittin, tatlım. Onu gördüm. Sana zaman verdim. Zaman doldu."

"Yarım saat içinde orada olurum." "Dusty -"

"Mike, tatlım, ben iyi olacağım ve sen de yarım saat içinde her şeyi yoluna koyabilirsin."

Yine sessizlik oldu.
Sonra garip bir şekilde, "İki hafta daha veriyorum," dedi. "Neye iki hafta daha?" diye sordum.
"Çocuklarla, babalarının Dusty'nin yatıya kalmasını anlayışla karşılamaları konusunda konuşana kadar."
Midem kıvrıldı ve kendimi iyi hissettim. "Var mısın?" diye sordu.
"Eğer ," diye cevap verdim.
"Olacaklar," diye mırıldandı.
Sırıttım.
"Şu anda çocuklarınız için rüşvet almaya gitmeme izin var mı?" diye sordum.
"Hayır," diye cevap verdi ve ben de kıkırdadım.
"Doğru," diye mırıldandım yumuşak kahkahalarım arasında.
"Yarım saat, Dusty," diye emretti ve gülümsemem olduğu yerde kaldı.
"Yarım saat, güzelim."
"Sonra görüşürüz."
"Bye."
Telefonumun ekranına dokundum. Sonra tavana gülümsedim.
Sonra annemin "Kirby, tatlım, ödevini yaptın mı?" diye bağırdığını duydum.
Bunun üzerine bıkkın bir şekilde, "Evet, büyükanne!" dedi.
Artık Kirby Fin'e, bana ve büyükannesine her gece ödevini yapıp yapmadığını soruyordu.
Belli ki ses tonundan, bunu aşmıştı. Ben de bunun komik olduğunu düşündüm.
Ben de bir kahkaha patlattım.

On Yedinci Bölüm

Gizli Öpücükler

Mike elinde kahve bardağıyla mutfak tezgahına yaslanmış, masadaki çocuklarına bakıyordu, kahvaltı etmiyorlardı, Rees'in elleri telefonunda hareket ediyordu ve söylemesi gereken şeyi nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

Kahretsin.

Fin'in dövüşünden bu yana iki hafta geçmişti. Çok uzun iki hafta.

Bunu söylemek zorundaydı.

Kahretsin.

"Çocuklar, okula gitmeden önce konuşmamız gerek," diye anons etti ve No mısır gevreğini suratına kürekle atmaya devam etti, ancak gözleri mısır gevreğine geri dönmeden önce Mike'a bir bakış attı.

Reese başını cep telefonuna eğmiş, şüphesiz Fin'e mesaj atıyordu ve "Evet baba?" diye mırıldandı.

Ağzını açtı. Sonra

kapattı.

Kahretsin.

Siktir .

"Yarın gece annenin evine gidiyorsun. Bildiğin gibi, Dusty ve ben yetişkiniz. Bilmediğin şey ise sen Dusty'nin burada benimle kalması. Ama bu sefer, sen döndüğünde, Pazar gecesi o kalacak. Bundan sonrasını göreceğiz ama haftada birkaç gece kalacak."

No ağzına bir kaşık daha mısır gevreği tıktırdı ve kâsesine doğru, "Hemen taşınmalı," diye geveledi.

Mike gözlerini kırptırdı ve bunu yavaşça yaptı.

Reese'nin telefonu elinde çınladı ve "Evet, kesinlikle" diye mırıldandı.

No, Mike'a gözlerini dikti ve Mike'ın zaten bildiği bir şeyi ona bildirdi. "O evde bir trilyon insan yaşıyor ve bir banyo var."

Rees kardeşine baktı. "Alt katta yarım banyoları var," diye düzeltti.

No kız kardeşine baktı. "Evet ama yarım banyoda duş alamazsın. Trilyonlarca insanla aynı duşu paylaşmak çok kötü olurdu."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Rees, gözleri tekrar telefonuna kaydı, başparmakları tuş takımının üzerinde uçuşuyordu, konuşmaya devam ettiğinde çoklu görev yeteneği ortaya çıkıyordu. "Fin odasını Kirby ile paylaşmayı *tamamen* bıraktı. *Tamamen*. Bundan nefret ediyor."

"Ben buradayım," diye mırıldandı No, sonra kasesine biraz daha yemek ama yine de kasenin içinden konuştu. "Kendime ait *bir* yerim vardı ama sonra *bam!* Yoktu, bu çok kötü olurdu."

"Ve Dusty bavullarla yaşıyor," dedi Rees ve bir düğmeye basıp babasına baktı. "Bu eski olmalı. *Haftalar* oldu."

No kaşığı bıraktı, kaseyi aldı ve Mike'a baktı. "Zaten neredeyse her gece burada. Odan çok büyük ve kendi banyon var. Bu Dusty için büyük bir adım olur."

"Ve senin dolabında da yer var," diye ekledi Rees. "Bana nasıl makyaj yapacağımı öğretirken, tüm kıyafetlerini gördüm ve onun çok fazla kıyafeti var ama senin büyük bir dolabın var. Yarısını bile zar zor kullanıyorsun. Onlar oraya sığardı." Telefonu , gözleri telefona gitti ve sözlerini şöyle bitirdi: "Gerçi çoğu yerdeydi. Biraz dağınıktır."

Mike dudaklarının seğirdiğini hissetti.

No kâsesindeki sütü içmekle meşguldü ve bunu tamamladıktan sonra babasına dönüp yavaş ve tembel bir gülümsemeye baktı. "O buralarda, nöbet listesinde ve ben de her *üç* haftada bir yerine sadece *dört* haftada bir süpürmek ve toz almak zorunda kalıyorum."

"Bu harika olurdu," diye mırıldandı Rees, başparmakları tekrar tuş takımının üzerinde gezinirken. "Yine de temizlik konusunda pek iyi görünmüyor."

Mike dudaklarının yeniden seğirdiğini hissetti.

No, kasesini ve kaşığı lavaboya götürmek için ayağa kalktı ve "Çiftlik hemen yan taraftayken onun bir yerde daire tutması çok saçma olurdu. Tarlalarda çalışmaya başladılar bile. Eğer ekime yardım etmesi gerekiyorsa ya da çömlek yapması gerekiyorsa, burada yaşıyorsa hemen oraya yürüyebilir. Nereden olursa olsun arabayla gelmek zorunda değil."

"Ve bir yer bulur," diye ekledi Rees, "oraya taşınır, sonra siz sağlamaştığınızda sadece buraya geri dönmek zorunda kalır."

Ne zaman *katılaşır*lar?

Tanrım.

No bir yandan kâsesini çalkalarken bir yandan da "Jacked, tam bir zaman kaybı" diye mırıldandı. "Ve para," dedi Rees ve telefonu tekrar çalmaya başladı.

"Kahretsin!" No, bulaşık makinesinin kapağını açıp kâsesini içine iterek haykırdı. "Kimya kitabımı unutmuşum."

Rees ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasından kitap çantasını aldı. "Seninle arabada buluşuruz."

No bulaşık makinesini iterek kapattı ve "Harika" diye cevap verdi. Sonra da "Görüşürüz baba" diyerek kapıya doğru koştu.

Rees Mike'ın yanına geldi ve ayak parmaklarının ucuna kalkarak yanağından öptü, telefon hâlâ iki elindeydi, dikkati çoğunlukla ondaydı, ağzından "Akşama görüşürüz baba" diye mırıldanıyordu.

Yanağına bir öpücük kondurdu ve başparmağını tuş takımının üzerinde gezdirerek dışarı çıktı.

Mike son beş dakikadır durduğu yerde duruyordu, sessizdi, elinde kahve fincanıyla tezgâha yaslanmıştı, gözlerini mutfak masasına dikmişti. Bir süre böyle yaptı. Rees'in garajın kapısını açtığını duyacak kadar uzun bir süre. No'nun merdivenlerden yukarı koştuğunu ve sonra aşağı indiğini duyacak kadar uzun süre. Hayır'ın "Çık buradan baba!" diye bağırdığını duyacak kadar uzun süre. No'nun oradan çıkmasına ve Mike'ın garaj kapısının açıldığını, No'nun hurda arabasının geri geldiğini, garaj kapısının kapandığını ve çocukların uzaklaştığını duymasına yetecek kadar uzun bir süre.

İlk düşüncesi No'nun arabasını takas etme zamanının geldiği idi. Sorumluluk sahibiydi. Cezası yoktu. Kaza yapmamıştı. Bu şey bir kanat ve bir dua ile gidiyordu. Mike bunun ve Reese'nin okulu için parayı nasıl bulacaktı, hiçbir fikri yoktu. Ama zamanı gelmişti.

İkinci kez düşününce kahkahayı patlattı.

Sonra telefonunu çıkarırken kahvesinden bir yudum aldı, Dusty'ye gitti ve go tuşuna bastı.

İkinci zil sesinde cevap verdi.

"Hey, güzelim."

"Çocuklarla konuştum."

Sonra sessizlik, "Siktir, gerçekten mi?"

Onun ne dediğini biliyordu. Dün gece ona bunu yapacağını söylemişti.

"Evet."

Daha fazla sessizlik ve ardından, "Uh... bana ipucu verecek misin yoksa sinir krizi mi geçirmeme neden olacaksın?"

"Buraya taşınmaya ne dersin?" Bu

ona fısıltıyla "Ne?" dedirtti.

Güzel bir fısıltıydı. Mutlu bir fısıltı. Ve Mike bundan çok hoşlandı.

"Hayır'ın fikri," diye paylaştı Mike. "Holliday çiftliğindeki tuvalet durumuyla ilgili endişeleri var. Clarisse de senin bir bavulla yaşaman konusunda endişeli."

Bu ona biraz daha sessizlik kazandırdı ve sonra onun tatlı, müzikal kahkahasını duydu.

Ortalık yatışmaya başlayınca Mike ona verdi.

"Seçmeler," dedi usulca. "Geceyi burada geçireceğinden bahsettiğimde çocuklar gözlerini kırpmadı ve dediğim gibi, taşınman onların fikriydi. Yine de bu senin, benim ve onlar için büyük bir değişiklik. Bu hafta sonu taşınırsın, deneriz. Herkesin nabzını tutacağız. Geri adım atmamız gerekiyor, tekrar düşünüp anlayacağız. Var mısın?"

"İlk yılımda Debbie beni voleybol takımına girmeye zorladı. Odaklanmaya ve atletizm disiplinine ihtiyacım olduğunu söyledi. Tamamen başarısız oldum. İlk elemelerde elendim."

Mike hiçbir şey söylemedi.

"Eminim bunda daha iyi olacağım," dedi usulca. Mike'ın hiç şüphesi yoktu.

"Yani sen ,," dedi yumuşak bir sesle.

"Kesinlikle," diye cevap verdi.

Mike, "Bavullarını topla Angel, bu iş yarın gece bitiyor," diye emretti.

"Ben , tatlım."

Mike gülümsedi. Mutlu bir gülümsemeydi. Ve harika hissettiriyordu.

"Mike?" Dusty aradı.

Mike ona, "Hâlâ buradayım," dedi.

"Çocuklarını seviyorum," diye fısıldadı.

Mike gözlerini kapattı. Gülümseme yoktu. Ama hissettiği şey hâlâ mutluluktu.

Gözlerini açtı. "Güzel," diye fısıldadı. Sonra, "Yola çıkmalıyım."

"Toplanmaya başlamalıyım."

Gülümsemesi geri geldi.

"Görüşürüz, sevgilim."

"Görüşürüz, tatlım."

Mike telefonunun düğmesine bastı.

Sonra salona yürüdü, köpeğini son bir kez okşadı ve hala gülümseyerek garaja gitti.

* * * * *

Çantam ve bir valizim omzumda, küçük valizlerimden biri de elimdeydi. Mike da iki büyük valizimle beni takip ediyordu. Layla ikimizin arasında koşuşturuyor, nefes nefese kalıyor ve belli ki kendinden . Ya bir köpek olduğu ve hayat genel olarak güzel olduğu mutluydu ya da bavul kavramını anlamıştı ve arkadaşlığı seviyordu. Her neyse, heyecanlıydı ve ben de olmasından memnundum.

Kirby odasına geri dönmeye başlamadan önce dün daha yeni toplanmaya başlamıştım. On beş dakika önce yatak odasından veda telefonu etmişti.

Oradan ayrıldığımda, Mike'a, babama ve bana bavullarımı ve kutularımı taşımamda yardım eden Fin, evimizin durmuş bana sırtıyordu.

Annem ve babam keşke yirmi yaş daha genç olsaydım da evlilik dışı bir erkekle birlikte olmam konusunda bana ders verebilselerdi diye bakıyorlardı çünkü benim yaşımda bunu kesinlikle biliyorlardı.

Rhonda dudağını ısıırıyor ve bana bakıyordu. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de hayatım boyunca ve özellikle son zamanlarda onunla geçirdiğim onca zamandan sonra Rhonda'nın kafasının nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mike dün gece eve geldiklerinde çocuklarla bu gelişmeyi paylaşmıştı. Bu da bugün Rees'ten başka bir kızın eve taşınmasından ne kadar mutlu olduğuna dair on dört (evet, on dört) heyecanlı mesaj aldığım anlamına geliyordu. Sonra makyaj malzemelerini nasıl paylaşabileceğimiz hakkında. Sonra kıyafetlerimi ödünç alıp alamayacağını sordu. Sonra başka bir pasta yapıp yapmayacağımızı sordu çünkü Fin için bir tane yapmak istiyordu. Ve bu devam etti.

No'dan şöyle bir mesaj aldım: "Yo. Güzel. . Güneşte görüşürüz. Programa uyuyorsun. Bu hafta süpürüp tozunu alacaksın. L8r."

Belli ki Mike yalan söylememişti. Sorun etmediler. Rees yeni bir gardırop aldı ve No da ev işlerini yapmak zorunda kalmadan önce bir hafta daha tembellik yaptı.

İkisi de yaradı.

Odaya girdim ve valizimi yatağın üzerine, çantamı da yanına bıraktım. Mike da benim çantamı yere, benim bıraktığımın yanına bıraktı. Sonra boynuma sarıldı, beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Uzaklaştığında mırıldandı, "Senin için taşıma işi bitti. Sen . Bazı çekmeceleri temizledim ve dolaptaki eşyaların yerini değiştirdim. Artık gidebilirsin. Gidip diğeri çantalarını alacağım ve kutularını bodruma indireceğim. Sonra da Shanghai Salon'a sipariş veriz. Ben menüyü getireyim."

Sonra beni bıraktı ve odadan çıktı.

Hareket edişini beğenerek izledim. Vücudu uzun ve zayıftı, uzuvları gevşekti. Daha gençken bile Mike'ın hareketlerini beğenirdim. güveni, rahatlığı vardı. Onu basketbol oynarken seyretmeye bayılırdım, hiçbir maçını kaçırmazdım. Hatta sırf Mike'ın hareketlerini izleyebilmek için babama beni deplasman maçlarına götürmesi için yalvarıp yakarırdım.

Nefes aldım ve odaya baktım.

Teksas'taki evim harikaydı, odalar büyük, pencereler kocaman.

Ama bu oda çok daha büyüktü, dolap da öyle ve Mike'ın odasındaki banyo bir kadının rüyasıydı. Hatta gömme oval bir küveti bile vardı. Cennet gibiydi. Balkon berbat olmaktan çok uzaktı ve oradan ailemin çiftliğini görebilmeyi çok seviyordum. Sanki hâlâ evimdeydim ama beş kişiyle aynı banyoyu paylaşmanın sıkıntısını yaşamıyordum. Rhonda'nın bir sürü eşyası olduğu için misafir odasında bile sahip olmadığım bir dolabım vardı. Mike'ın tıraş losyonu gibi kokan bir odam vardı. Ve Mike'la birlikte altı bin dolarlık büyük bir yatakta uyuyacaktım.

Gözlerim odanın içinde gezinerek her şeyi kavradı. Layla babasını takip ettiğı için yalnızdım. Tadını için bir anım vardı, ben de değerlendirdim.

Sonra gözlerim onlara takıldı ve donup kaldım.

Mike'la birlikteyken yatağın ait olan tarafındaki komodinin üzerinde bir buket gül vardı. En derin, en zengin

kırmızı ile en zengin şeftali karışımı. Şeftali o kadar derin bir şeftaliydi ki daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Buket çok büyüktü. Her birinden bir düzine olmalıydı. Uzun saplıydı ama çiçekler canlı, kadifemsi bir kubbenin içine yakın bir şekilde dizilmişti.

Gözlerimi onlardan ayırmadan onlara doğru yürüdüm çünkü çiçeklerin arasından beyaz bir kart çıktı. Kartın dışında "*Dusty*" yazıyordu.

Elimi kaldırdım ve kartı aldım. Zarfın kâğıdı pahalı ve kalındı. Zarfı çevirip açtım ve içindeki kartı çıkardım. Resim yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece beyazdı ve kenarlarında kabartmalı bir çizgi vardı.

Mike'ın siyah mürekkeple karaladığı yazıda "*Evine hoş geldin Angel*" yazıyordu.

Siyah yazıya baktım, sonra Layla'nın künyesinin şingirdediğini duydum ve Mike'ın geri geldiğini anladım. Başımı kaldırdım ve gözlerimi onun odasına açılan çift kapıya diktim.

İki bavul daha taşıyarak içeri girdi.

Orada durdum. Hâlâ. Donmuş. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adama bakıyordum. Daha çocukken aşık olduğum adama. Zorluklara rağmen iki harika çocuk yetiştiren adama. Memleketimin sokaklarını güvende tutan adam. Ağabeyim ve babam dışında benimle ilgilenmeye çalışan tek adam, bunu güzel ve değerli bir şekilde yaptı, ben de ona izin verdim.

Beni mutlu eden adam.

Benimle olmaktan mutlu olan adam.

Mike'ın gözleri bana geldi, elimdeki karta kaydı ama bir adım bile atmadı ve daha önce getirdiklerinin yanına yeni çantaları aldı. Sonra onları yere bıraktı.

Sonra gözlerimi tuttu ve "Bavulunu açmıyorsun" dedi. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Yüzü yumuşadı ve Tanrım, *Tanrım*, o kadar güzeldi *ki*.

"Ben bir erkeğim," dedi tuhaf bir şekilde, sonra aynı derecede tuhaf bir şekilde devam etti, "Temiz yaşamıyorum ve temiz nefes almıyorum. Ama bunu tercih ederim. Tuvalete gitmek için kot pantolonlarınızı, tişörtlerinizi, kemerlerinizi, sütyenlerinizi ve külotlarınızı karıştırmakla geçecek bir hayatı kendime satın mı aldım?"

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Güzel bir gülümsemeyle gülümsedi.

Sonra mırıldandı, "Bunun evet anlamına geldiğini varsayıyorum." Sesi en ufak bir kızgınlık belirtisi göstermiyordu.

Tanrım, onu seviyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Bir haftalık süpürme ve toz alma işini yapmazsan, Kimse çıldırarak."

"Seni seviyorum," diye tekrarladım.

"Ve eğer kızı televizyonun önünde değilse, müzikle ilgilidir. Ya müziği açmıştır ya da çalışıyordur. Neyse ki çok iyi. Ne yazık ki, sürekli. Müziği sevmiyorsanız, sevmenin bir yolunu bulmanız gerekecek."

"Seni seviyorum."

"Ve eğer Reese Fin'le birlikte değilse, onunla telefonda konuşuyor ya da mesajlaşıyor. Yani Fin'in burada olduğu zamanlar da dahil olmak üzere her zaman onun dikkatinin yarısına sahip olmaya alışman gerekecek."

"Seni seviyorum."

"Çalışma saatlerim düzensiz tatlım. Benim işim dokuzdan beşe değil. Bir süredir benimle birlikte olduğunu biliyorum, bunu deneyimledin ama burada yaşayacaksın, bunu yaşayacaksın. Buna da alışman gerekecek."

"Seni seviyorum."

"Layla'nın arkadaş canlısı olduğunu anladınız. Anlamadığınız ama anlayacağınız şey, ve bu da sürekli olacak, Layla'nın *arkadaş* canlısı olması. Tamamen kendi başına kalamıyor. Hepimiz gittiğimizde bunu anlıyor ve bundan hoşlanmıyor. Eve döndüğümüzde bunu bildiğimizden emin oluyor. Hiçbir zaman yalvarmasını istemiyorum ama özellikle de insanlar yemek yerken. Çocuklar bu kavramı hiç anlamadı, bu yüzden ona hep bir şeyler veriyorlar. O da yalvarıyor. Vazgeçtim. İstediyini yemekte ya da köpekle paylaşmakta özgürsün. Bunu sana bırakıyorum."

"Seni seviyorum."

Mike gözlerimi tuttu.

Sonra fısıldadı, "Biliyorum."

"Ağlamayacağım," dedim ona usulca. O da bana yumuşak bir sesle "Ağlama," dedi.

"Bavulumu boşaltacağım," diye karar verdim. "Güzel," diye cevap verdi.

"O zaman Çin yemeği yiyeceğiz," diye en başta onun kararı olan bir konuda onu bilgilendirdim.

"Evet, öyleyiz."

"O zaman küvete gireceğiz."

Gözleri parladı ve doğrudan "Küçük Dusty "ye geçen gür bir sesle tekrarladı, "Evet, öyleyiz."

Ona gülümsedim.

Sonra kartı komodinin üzerine koydum, zamanım olur olmaz onu saklayacak bir yer bulacağımı ve böylece güvende olacağını biliyordum. Sonsuza kadar.

Sonra uzanıp aldım ve yatağın üzerinden kendime doğru sürükledim.

"Dusty?" Mike'ın seslendiğini duydum ve kapıya baktığımda onu ve Layla'yı gördüm, Layla nefes nefese Mike'ın SUV'una doğru merdivenlerden inmeye hazırlanıyordu.

"Evet, tatlım?" Ben sordum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve arkasını dönüp koridorda başladı.

Derin nefes aldım. Sonra biraz daha yaptım.

Kendimi toparladıktan sonra çantamı açtım ve bavulumu boşaltmaya başladım.

* * * * *

J&J's Saloon'a girdikten yaklaşık yarım saniye sonra Mike, "Kahretsin, siktir, Tanrım," diye mırıldandı.

Ona baktım, kafam karışmıştı.

Keyfi yerindeydi. Cumartesi gecesiydi. Bavullarım açılmıştı. Henüz kıyafetlerimi yere atmamıştım. Bir gece önce Çin yemeği yemiştik. Küveti kırmıştık. İki yetişkin insana tam anlamıyla hizmet ediyordu ve bunu muhteşem bir şekilde yapıyordu. Mike'ı o sabah erkenden uyandırıp ağzımı sikinin etrafına sararak "İyi ki seninle yaşıyorum" gösterimi yaptım. Hoşuna gitmişti, belki de benim gülleri sevdiğimden daha çok hoşuna gitmişti (ama çok az). Her zamanki gibi, kontrolü ele aldı. Bunu güllerden bile daha çok sevmiştim (ama çok az). Sonra onu Hilligoss'a sürükledim ve satın almama izin vermesini sağladım. Bu biraz zaman aldı ve arkamızdaki sıra biraz sinirlendi. Bir adam "Ciddi misin?" diye seslenince Mike pes etti. Kokusunu alabiliyorum. Bu bir işkence." Onun mutfak masasında çörek yedik (arabada mideye indirdiğim çörek hariç). gittik. Geldik.

birlikte alışveriş yaptık. Birlikte öğle yemeği yedik. Daha fazla seks yaptık. Birlikte yemek yaptık. Birlikte yedik.

Ve şimdi J&J'deydik.

Hayat güzeldi. Çocukları beni evinde istiyordu ve o da istiyordu. Onun evindeydim. Babam buralardaydı, bana, Fin'e ve Kirb'e tarlaları ekime hazırlamak için yardım ediyordu. Debbie son zamanlarda hiçbir şey çekmemişti. Beau aramadı. Fin, pislik çocukları dünyanın en güzel kızı ve Mike'ın kızı olan kızından uzak tutmak için herhangi bir yumruklaşmaya girmemişti. Mike Audrey'den haber almamıştı. Ve IMPD ile birlikte, The 'Burg'u soyan kişinin davasını çoktan çözmüştü.

Şimdi mutsuz
görünüyordu. "Ne oldu?"
diye sordum.

Mike bir elini sırtımın alt kısmına koydu ve beni barın kapıya en yakın ucuna doğru yönlendirdi. Cumartesi gecesi idi, henüz erken sayılırdı ama mekân kalabalıktı.

Bara vardığımızda "Bunu yeniden düşünüyorum," diye mırıldandı. "Neden?" diye sordum. Ben sordum.

"İşte bu yüzden," diye cevap verdi, gözleri odanın karşısındaki bir şeyi işaret ediyordu ve ben de o tarafa baktım.

İki kadın barmen vardı. Birini, şimdi Colton olan February Owens olarak hayal meyal tanıdım. Diğeri gerçekten çok güzel ama aynı zamanda biraz sürtük olan bir sarışındı. Yine de çalışıyordu. Mike ve ben J&J'ye son gittiğimizde ikisi de orada değildi. O zaman barda Feb'in kardeşi Morrie ve Mike'ın bana Darryl diye tanıttığı bir adam çalışıyordu ve pistte de Ruthie adında bir kadın vardı.

Barın diğer ucunda, tam karşımızda Colt, Joe Callahan ve yine tanıdık gelen çok yakışıklı bir adam oturuyordu. Onların etrafında ve kesinlikle onlarla birlikte duran iki adam ve dört kadın daha vardı. Biri Rocky'ydi, bu yüzden yakışıklı adamın kocası Tanner Layne olduğundan şüphelendim. Biri göz alıcı bir esmerdi. Diğer ikisi Feb'in ezelden beri arkadaşları olmalıydı, Jessie şimdi Rourke ve Mimi "Meems" şimdi VanderWal. Hepsi benden büyüktü, yüzden onlarla aynı okula gitmedim (benden büyük olan Rocky hariç

ama sadece bir yıl farkla, yani onu eskiden tanıyordum, o daha büyüktü, takılmıyorduk).

Jessie, Feb ve Meems benim zamanımda okulda olmasalar da onları tanıyordum. The 'Burg'daki herkes onları tanırdı. Sadece Feb'in hasta ruhlu bir seri katilin saplantısı olduğu ve bu yüzden ulusal çapta dikkat çektiği için değil. Ama o zamandan bu zamana, Feb'in Colt'u sonsuza dek kaybetmenin üzüntüsüyle ülkeyi dolaşarak mola vermesiyle birlikte, onlar insanların tanıdığı insanlardı.

Bunun en büyük nedeni, tüm o sürtüklerin kendi tarzlarında delirmiş olmalarıydı.

Ama gözlerim esmer olana takıldı.

Tanrım, bu Violet Callahan olmalıydı.

Kısa süre içinde Mike ve benim geldiğimiz haberi gruba yayıldı. Bunun Jessie tarafından kışkırtıldığını gördüm. Violet'in gözleri bana geldiğinde ben de gördüm.

Muhteşemdi.

"Ne , seksi adam ve seksi piliç mi?"

Gözlerimi Mike'ın benden önce aşık kadından ayırdım. Sonra duran sürtük barmene baktım. İkimize de sırıtıyordu, sanki biri ona *dünyanın* en komik fıkrasını anlatıyormuş ve o da gerçekten istiyormuş ama gülererek fıkranın sonunu kaçırmak istemiyormuş gibi.

"Tekila shoter, STAT," diye emrettim ve gülümsemesi daha da büyüdü. "Siktir," diye mırıldandı Mike.

Kadın, "Bunu iki kişi olarak kabul ediyorum," diye tahmin edince Mike ona .

". Ben sürüyorum. Bud, şişe."

"Hizmetinizdeyim," diye mırıldandı, sonra buzdolabını açmak için eğildi ve bir tomurcuk çıkardı, bunu konuşurken yapıyordu, gözleri beni hiç terk etmiyordu, "Bu arada ben Cheryl, bu arada senin kim olduğunu da biliyorum."

Şişeyi barın altına itti ve kapağını açtı. Sonra da Mike'ın önüne koydu.

Ona odaklandım. "Beni tanıyor musun?"

Barın arkasındaki raflardan bir şişeye uzandı, onu bir shot bardağıyla etiketledi, sonra önüme koydu ve doldurmaya başladı.

Ve o da gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde açıklamaya başladı. "Uh... evet. Kesinlikle. Kardeşin herkes tarafından tanınırdı ve herkes onu severdi."

Gözleri bardağa gitmemesine rağmen tam doğru zamanda dökmeyi bıraktı, bu da pratik yapmak anlamına geliyordu ve bunun oldukça havalı olduğunu düşündüm.

Konuşmaya devam etti, "Kaybınız için üzgünüm. kez gelmişti, çok iyiydi. Bu tamamen berbat bir şey ve bunu hafife almıyorum. Sadece berbat. Bir de bela söylentileri var. Bu da berbat. Umarım bu sorun çözülür çünkü ölüm ve bela, ölümden bile daha berbattır ve ölüm en kötüsüdür, yani bu da bir şeydir. Sonra şehre iniyorsun ve bir gün içinde The 'Burg'un bir numaralı bekarını tavlıyorsun. *Biz konuşurken* buradaki sürtüklerin yarısı seni öldürmeyi planlıyor. Yaklaşık üç yıldır yeni Bayan Haines olmak için plan yapıyorlardı ve sen onların hayallerini *bir günde* öldürdün. Yani evet, Dusty, seni tanıyorum."

Ona baktım. Sonra tekilamı aldım. Sonra geri attım.

Elimdeki boş bardağı bara bırakıp derin bir nefes aldıktan sonra ona, "Senden hoşlanıyorum. Yeni bir en iyi arkadaşına ihtiyacım var. Seni tek isimli bir listenin başına ekledim. Seninkini."

Sürtük sarısı, kocaman saçlarını geriye attı ve kahkahalarla kükreyerek, daracık bir atletin içinde bulunan büyük, muhtemelen sahte göğüslerini salladı. Bu gösteriyi Mike, Colt, Joe Callahan ve Tanner Layne dışında odadaki tüm erkeklerin izlediğinden emindim çünkü onların kadınlarının da Cheryl'inkilere rakip olan göğüsleri vardı ama daracık bir atletin içinde değillerdi.

Cheryl güldü ama Mike "Siktir" diye mırıldandı. Ona baktım. "Ne?"

Cheryl'e baktı ve "Alınma" dedi, sonra bana baktı ve "O lanet olası bir kaçık" diye açıkladı.

"Alınmadım," dedi Cheryl cömertçe. "Ben de öyleyim," diye hatırlattım ona.

Mike, "O farklı türden bir kaçık," diye açıkladı.

Cheryl kollarını bara dayamış, gözleri Mike'ın üzerinde, kulak kesilmişti. "Ne tür bir deliyim ben?"

Mike ona baktı. "Sevimli olduğunu türden çünkü seninle yatmıyorum."

Cheryl bana kocaman gülümsedi.

"O iyi bir adam ama kötü de olabiliyor," diye paylaştım, kocaman gülümsemesi daha da büyüdü ve bana doğru eğildi.

"Anlat," diye davet etti.

"Siktir," diye mırıldandı

Mike.

"Yani, söyleyebilir," diye açıkladım.

"Kızım, eğer bunu zaten bilmiyorsam, yeni öğrendim," diye cevap verdi. "Bu doğru," diye mırıldandım.

"Pekâlâ, artık senden hoşlandığımı bildiğime göre, bu işi bitirmenin zamanı ," dedi Cheryl ve Mike ya da ben bir şey söyleyemeden başını çevirip, "Vi! Kaldır kışını da buraya gel."

Aman Tanrım! Hayır! Hayır! Kahretsin!

Mike'a baktığımda başını eğmiş ve gözlerini kapatmıştı. "Mike?" diye seslendim. Seslendim ve gözlerini açıp bana baktı.

"Siktir," diye mırıldandı, sonra gözleri omzumun üzerinden kaydı ve iç çekti.

"Uh... merhaba," diye duydum ve döndüm.

İşte . Violet Callahan. Ve yakından daha da muhteşemdi. Daha da kötüsü, Jessie ve Mimi onu takip etmişti. Ya Cheryl onlara onay vermeden önce yolumuza çıkmışlardı ya da istedikleri zaman yok olup yeniden var olabiliyorlardı.

"Ben Violet," dedi bana elini uzatarak. Elini tuttum, parmakları benimkilerin etrafında sıkıca kıvrıldı ve konuşmaya devam etti. "Ve bu senin ve benim için daha rahatsız edici olmasın diye aradan çıkaracağım. *Senin...* bildiğini biliyorum ve tabii ki de *orada* olduğum için , yani ikimiz de biliyoruz. Ve bu iş bitti. Ve senin Dusty olduğunu biliyorum. Ayrıca seni internette araştırdım ve çömleklerini gördüm. Çok güzeller. O kadar güzel ki bir kase ve bir tabak aldım. Joe çıldırdı çünkü bir kase ve bir tabağa üç yüz elli dolar harcamıştım. Şimdiye kadar bir kaseye en fazla yirmi dolar harcadığını söyledi ve yanında dört tane kase ve bir tabak seti vardı ve daha önce hiç olmamıştı. Ama buna değerci, o kadar güzellerdi.

Ve bunu benden hoşlanman için söylemiyorum. Sadece doğru olduğu için söylüyorum. Ve ben de onları benden hoşlanman için almadım. sevdiğim için aldım. Joe da beğenmediği için öyle demedi. Beğendi mi bilmiyorum. O çanak çömlek seven biri değil. Birkaç gün önce postayla geldiler ve onları oturma odamızdaki raflara koydum ve onları fark ettiğinden bile emin değilim. Muhtemelen fark etmemiştir. Ama güzel olmadıkları için değil. Çünkü o Joe. İnternette seni takip falan etmiyordum. Sadece merak ettim. Hakkınızdaki her şeyi okumuş değilim, gerçi pek bir şey de yok. Sadece galeri sayfanı ve -"

"Vi, kapa , gevezelik ediyorsun," diye araya girdi Jessie.

Vi hâlâ tuttuğu elimi sarsarak bıraktı ve ağlayarak, "Kahretsin! Ben. Üzgünüm."

"Erkek arkadaşıyla aranda bir şey vardı. Çok yoğundu. Ondan hâlâ hoşlanıyorsun. Onu hayatından çıkarmak istemiyorsun. Bu yüzden gerginsin. Bunu anlıyorum. Erkeğini öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilen tanıdığım ilk kadın sen değilsin." Onu rahatlatmak için teklifte bulundum.

"Gizli öpücükler," diye mırıldandı. "Ne?" diye sordum.

"Ne?" diye sordum.

"Siktir," diye mırıldandı

Mike. Vi'nin gözleri kocaman oldu.

"Üzgünüm, uh..." Vi kekeledi ve durdu.

"Gizli öpücükler mi?" Ben sordum.

"Siktir," diye mırıldandı

Mike. Vi dudağını ısırdı.

Bir kahkaha patlattım, bunu yaparken elimi bara vurdum ve her şeyi yaptım.

"Aman Tanrım!" Kıkırdamaya başladığımda bağırdım. "Ben onları yavaş yavaş öpücükler olarak düşünüyorum. Gizlilik *çok... çok... daha iyi.*"

"Siktir," diye mırıldandı Mike.

Vi bana belli belirsiz gülümsedi ve yumuşak bir , "Yavaş yanmak da iyidir," dedi.

Mike'ın iç çektiğini duydum.

Bunu görmezden geldim ve Cheryl'a döndüm. "Dört tekila shoter," diye emrettim.

"Beni unutma," diye karşılık verdi Cheryl. "Tamam o zaman, beş," diye düzelttim. "Siktir," diye mırıldandı Mike.

Omzumun üzerinden baktım ve ona sııttım. Gözleri ağzıma kaydı. Sonra tekrar iç çekti.

Sonra bana sahip çıktı, beni kendine doğru çevirdi ve başını eğerek ağzını benimkine değdirdi.

Elini kaldırdığında sessizce, "Ben gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa, barın diğer ucundayım."

"Bence bu iyi bir karar," diye onayladım sırtarak.

Gözleri arkamdaki alanı taradı ve tekrar "Siktir" diye mırıldandı.

Sırıttım bir gülümsemeye dönüştü.

Mike'ın kolu beni sıktı ve sonra oradan uzaklaştı. Cheryl "Atışlar hazır," diye anons etti ve tüm kadınlar ve bir bardak istedi. "Ne ye kadeh kaldıracağız?" diye sordu.

Vi'ye baktım.

"Gizli öpücükler," diye ilan ettim.

"Kesinlikle," diye cevap verdi.

Ona gülümsedim. O bana gülümsedi.

Bardaklarımızı kaldırdık ve geri fırlattık.

* * * * *

"Pasta."

Bunu kulağıma çok derin, çok sert bir erkek sesi söyledi.

Döndüm ve gözlerim atletle kaplı bir göğüs duvarına çarptı. Yukarı, yukarı, yukarı çıktılar ve itiraf etmeliyim ki pek de çekici olmayan kel bir adamla göz göze geldim. Aslında kolay kolay korkmazdım ama bir bakışıyla kopardı.

"Pardon?" Fısıldadım.

"Pasta," diye tekrarladı.

"Uh..." Mırıldandım.

"Yani bana borçlusun," diye açıkladı.

"Sana kek borcum mu var?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

"Uh..." Yine mırıldandım. "Yani sana borçlu olduğumu mu söylüyorsun?" Böyle düşüneneğinden endişelenerek sordum çünkü ilk başta korkutucuydu.

İkincisi, onu hayatımda hiç görmemiştim ve üçüncüsü, ona borçlu olduğumu düşündüğü para her neyse, sırf beni korkuttuğu için ödeyeceğimi biliyordum.

"Hayır," diye uzattı, sanki aptal bir çocukmuşum gibi, "sanki bana on iki katlı ve bir sürü kreması olan bir pasta borcun olduğunu söylüyormuşum gibi."

Ne?

"Ryker," dediğini duydum Mike'ın ve göğsünü sırtıma bastırdığını hissettim. *Tanrı'ya şükür.*

Mike oradaydı.

Ona doğru eğildim.

Hâlâ J&J'deydik. İçki içme işi ilerlemişti ama ben hemen kafayı bulmak istemediğim için biralara geçmiştim. The 'Burg'un hem ürettiği hem de cezbettiği çatlak kadınlarla içip sohbet ederken, Mike'ın Vi'ye neden ilgi duyduğunu derin bir açıklıkla anladım. Komikti, tatlıydı ve bir de daha önce bahsettiğim gibi muhteşem olduğu gerçeği vardı.

Kibirli olmak gibi olmasın ama bana kendimi hatırlattı.

İki kızı ve çoğu kadını asla ayağa kalkamayacakları şekilde dizlerinin üstüne çöktürecek acımasız bir geçmiş esmer hariç. Onun anlattığına göre, kendini iki kez ayağa kaldırmış ve bunu bilmek onu daha çok sevmemi sağladı.

Erkeğine kadar benim gibiydi. Joe Callahan'ın kenarları pürüzlüydü, yüzünün bir tarafında onu çok havalı ve ateşli gösteren iki yara izi vardı ve Cal'ın aksine Mike saçlarını son bir ay içinde kestirmişti. Ancak tüm raporlara göre (bunlar sadece Vi'nin değil, Cheryl, Mimi, Jessie ve Cheryl ile birlikte çalışmadığı zamanlarda kümesimize gelen Feb'in de raporlarıydı) Cal otoriter, alfa, belalı, korumacı ve Vi'nin baş belası olabiliyordu. Mike başımın belası değildi ama bu olduğunda (her zaman olduğu gibi) Mike'ın da aynı şekilde başımın belası olacağından şüpheleniyordum. Tabii bu patronluk taslayan, alfa ve üstte iyi adam, altta kötü çocuk tarzında bir baş belası olmaktı.

Bu , Feb Colt'un da böyle olduğunu bildirdi.

Sonunda Rocky'nin kaldığı adamlara gitmeye karar verdik ve bunu anladım çünkü şu anda polis olan bir erkek kardeşi, eski bir polis olan bir babası vardı ve etrafta olmaya alışkındı.

çocuklar. Yine de bizi karşıladı ve beni kocasıyla tanıştırdıktan sonra grubumuza katıldı.

Colt, Cal, Tanner ve Mike'ı da yanıma alarak neden yıllar önce The 'Burg'a geri dönmediğimi düşünürken Mike'ın Ryker dediği adam arkamdan gelip pastadan bahsetmeye başladı.

"Bu adamı tanıyor musun?" Gözlerimi Ryker'dan ayırmadan Mike'a fısıldadım.

Ryker soruma "Evet," diye cevap verdikten sonra kocaman bir elini bana doğru salladı ve devam etti. "Beni herkes tanır. Artık sen de tanıyorsun. Ben Ryker'im."

İstemedim ama elini tuttum. Sertçe sıktı. İrkilmemeye çalıştım. Beni bıraktı.

Ryker omzumun üzerinden Mike'a baktı.

"Saçların güzelmiş," dedi ve ben Mike'ın saçlarından bahsetmediğini düşündüm.

"Ryker," dedi Mike çok alçak bir sesle ve sanki bir uyarı gibiydi. "Güzel ses," diye devam etti Ryker.

"Ryker," diye tekrarladı Mike.

Ryker sırttı ve eğer daha önce korktuysam, şimdi *gerçekten* korkmuştum. "Cidden harika göğüsler," diye yorum yaptı.

Göz kırptım.

"İşin bitti," dedi Mike ve sesi hiçbir şeye benzemiyordu. Bu, oldukça basit bir uyarıydı.

Ama Mike'ın bu adamla kapışmasını istemediğimi düşünüyordum. Mike'ın kendi başının çaresine bakabileceğini düşündüm. Onu Beau'yla iş üstünde görmüştüm ve Beau'yu bir saniyede dizlerinin üstüne çökertmiş ve hiç çaba harcamadan orada tutmuştu. Ama bu adamın iki kolunda dövme vardı. Uzun boyluydu. Çok iri kasları vardı. Hiç saçı yoktu. Nisan ayının başlarıydı, havada hala bir esinti vardı ve üzerinde sadece bir atlet vardı, montu yoktu. Belinde bir bıçak vardı. Gülümsemesi bile ürkütücüydü.

Ryker Mike'ı (daha fazla) kızdıracak bir şey söyleyemeden araya girdim. "Lütfen erkek arkadaşımınla kavga etmeyin. Biz sadece Birlikte yaşamaya başladık ve "yeni" derken dün geceyi kastediyorum. Sarhoş seks bizim için harika. Ben yarı sarhoşum. Yüklenmek niyetindeyim. Erkek arkadaşımınla kapışırsan

o bıçakla onu şişleyebilirim. Bu sarhoşken seks yapmayı kaçıracağım anlamına gelir ve bu da üzücü olur."

Ryker bana baktı ve ben de bunu gözle görülür bir şekilde yapmadığımı umarak titredim.

Sonra büyük, üzgün ve çirkin başını geriye attı ve bağırdı.

Bu da korkutucuydu.

İşini bitirdiğinde gözlerini Mike'a dikti ve "Ondan hoşlandım" dedi.

Mike bir kolunu arkadan karnıma dolayarak, "Hoş biri," diye cevap verdi.

Ryker bana baktı ve daha önce söylediği şeyi tekrarladı: "Pasta."

Nedenini bilmesem de kabul etmenin en iyisi olacağını düşündüm.

"Uh... tamam."

Bana baktı, sonra Mike'a baktı. "Hiçbir fikri yok."

"Ona birinin benim için McGrath'ı araştırdığını söyledim," dedi Mike. "Kim olduğunu bilmiyordu."

İşte o zaman Ryker'a yeni gözlerle baktım.

Colt'un muhbiri *bu* muydu? Bir muhbirle hiç tanışmamıştım ama çeşitli suçlar işleyebilecek birine benzediği ve kesinlikle bu faaliyetlere katılan başkalarını tanıdığı için öyle göründüğünü tahmin ettim.

"Aileme yardım mı ediyorsun?" diye sordum. "Pasta için," diye cevap verdi.

Birdenbire ondan hoşlandım.

Bu yüzden sıırttım ve kabul ettim. "Kesinlikle. En büyük pastam on kattır ama beşi ikiye bölünür, yüzden pasta için heyecanlanmayın çünkü çok fazla pasta var ama çoğunlukla krema. Eğer on iki kat isterseniz, bunu da yapabilirim. Bu biraz uzun ve kayabilir ama tezgahın üzerinde olduğu sürece kayar, sadece tezgahıtan yiyin ya da bir tabağa alın. Güzel görünmez ama yine de tadı güzel olur."

Bana baktı.

"Dövmelerini beğendim," diye paylaştım.

"Tabii ki . Müthişler," diye karşılık verdi.

Buna cevap gelmeyince başka bir şey için minnettarlık duymayı denedim. "Aileme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Henüz bana teşekkür edecek bir şey yok," gözleri omzumun üzerinden Mike'a kaydı, "McGrath kaygan biri."

"Siktir," diye mırıldandı Mike gecenin en sevdiği sözcüğünü. "Hâlâ burnunu sokuyorsun," dedi Ryker ona.

"Güzel," dedi Mike.

Ryker, "İtiraf etmeliyim ki kendimi bu göreve adamamıştım," diye itiraf etti. "Ama on iki katlı pastalar yapan ve sarhoş seksi seven harika göğüslere sahip dar bir tişört giymiş bir orospu için bunu hızlandıracağım," diye teklif etti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama gülümsememin hala görüldüğünden oldukça emindim.

"Tanrım," diye mırıldandı Mike.

Ryker bana baktı ve "Ben kapıldım. Harika kafa veren iyi bir kadını var. Ama ben kendimi özgür buluyorum ve sen de kendini aynı şekilde buluyorsun, sadece söylüyorum, bir için açığım."

Mike'ın vücudu sırtımda sıkılaştı, kolu aynı şekilde karnıma dolandı ve kızgın hisler tenimi yakmaya başladı.

Belli ki Mike sinirlenmişti ama bu adamın beni korkuttuğunu unutmuştum ve onun yerine komik olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden onu geri çevirdiğimde sesimdeki kahkahayı duyabilirdiniz, "Bu harika bir teklif ve takdir ediyorum ama Mike'a yaklaşık yirmi beş yıldır aşığım, bu yüzden eğer bu gerçekleşirse başka bir boyutta olurdu."

"Evet," diye koca kel kafasını salladı, "Lissa kancasını bana iyice taktı. Yine de sen ve ben başka bir boyutta çok eğleneceğiz."

"Eminim sen ve ben başka bir boyutta olacağız," diye onayladım.

Korkunç sırtışıını takındı ve "Doğru" diye mırıldandı. Bana baktı Mike ve "Şimdi davaya bakıyorum, kardeşim. Tüm dikkatimi buna vereceğim."

"Bu iyi olur, Ryker," dedi Mike derin bir iç çekerek.

Ryker gözlerini bana dikti ve vedası "Kek" oldu. Sonra artık orada değildi.

Döndüm, başımı geriye attım ve bedenimi Mike'inkine yasladım. Çoktan bana bakmaya başlamıştı ve elleri kalçalarımaya yerleşti, benimkiler de onun beline dolandı.

"Bu az önce mi oldu?" diye

sordum. "Evet," diye yanıtladı.

"O adam gerçektir ve benim hayal gücümün bir ürünü değil miydi?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

"Komik ve biraz da sevimli bir şekilde korkunç biri," diye paylaştım. "İlki o, son ikisine katıldığımdan emin değilim."

Erkeğime sıırttım ve ona doğru daha da eğildim.

Mike'ın elleri kalçalarımın kayarak beni saran kollara dönüştü ve başı yakınımaya eğildi.

"Yani sadece yarı sarhoşsun?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım ve gördüklerim

hoşuma gitti. "Ne yazık ki," diye

fısıldadım.

"Tekila değıştirme zamanı tatlım," diye fısıldadı. Gülümsedim ve

"Kesinlikle haklısın" diye cevap verdim.

Mike beni bara götürdü ve bir tekila shot söyledi. Ben de içtim. Arkasından daha fazlası geldi. Sonra Mike beni eve götürdü. Bana otoriter, kontrolcü ve bir şekilde verdi.

Her bay.

Sonra Layla'nın başı bileğime yaslanmış halde kollarında çırılçıplak sızdım.

* * * * *

Mike öpüşmeyi bitirdi, dudakları aşağı kaydı, ağzı boynumda gezindi.

Pazar sabahıydı. Alt katta bir günlük Hilligoss vardı, aynı şey değildi ama yine de harikaydı. Mike içimdeydi, o acele etmediğinde ikimiz de bitirmiştik. Kirli değildi. Tatlı, tembel, muhteşemdi.

Ve her zamanki gibi yavaş, güzel bir öpücükle bitirmişti.

Başımı çevirdim ve kulağına "Gizli öpücükler" diye fısıldadım.

Mike boynuma karşı "Siktir" diye mırıldandı.

Kollarım ona sıkıca sarılırken, erkeğimle paylaştığım yatak odasının tavanına gülümsedim, mutluydum.

On Sekizinci Bölüm

Söz veriyorum

Fin ve ben Mike'ın arka bahçesinden geçerek arka kapısına doğru ilerledik, Fin kitap çantasını omzunda taşıyordu.

Mısırın ekilmesi gerekiyordu, biz de ekiyorduk. Babam ve ben bütün gün traktörlerde çalışırdık, Fin ve Kirb de hafta sonları bizimle birlikte çalışırdı. Fin okuldan eve döndüğünde, akşam karanlığı çökene kadar traktörün üzerindeydi. Babam ona bunun gereksiz olduğunu söyledi ama Fin üzerine düşeni yapmakta kararlıydı. Bu da ev ödevlerinin akşam yemeğine kadar beklemesi anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Rees'in ödevinin de akşam yemeğine kadar beklemesi anlamına geliyordu. Ama yemeklerini kitaplarını yanlarına alarak, az konuşarak ve ders çalışarak yiyorlardı. Sonra televizyonun önünde kamp kurarlardı. Gece, Clarisse'in Fin'le birlikte arka kapıya doğru yürümesiyle sona erer, ikisi de yirmi dakika kadar kapının arkasında kaybolur ve Clarisse Fin olmadan geri dönerdi.

Bu sırada sık sık Fin'e bakıyor, yeniden on yedi yaşında olmayı diliyordum.

Çünkü nispeten zindeydim ama tarlada çalışmaktan ailemle birlikte televizyonun karşısına geçene kadar bitkin düşüyordum. Ama okula gitmek, eve gelmek, çiftlikte üzerine düşeni yapmak, yemek yemek ve ders çalışmak Fin'i hiç etkilemiyordu.

Taşındıktan sonraki çarşambaydı. Çocuklar benim orada olmamı normal karşıladılar. Mike bunun kendi fikirleri olduğunu söylese ve mesajlarında buna hazır olduklarını belirtseler de, elimde değildi. Biraz gergindim. Ama Pazar günü döndüklerinde bunun onlar için önemli olmadığını gördüm. Taşınmadan önceki iki hafta boyunca çoğu gece Fin'le beraberdim ve aynı programı sürdürüyorduk. Tarlada çalış, temizlik yap, Mike'lara git, Mike ya da Rees akşam yemeğini hazırlasın, çocuklar ders çalışsın, ben de No ve Mike'la birlikte kanepeye kıcımı televizyonun karşısına geçeyim.

Yani bu iyiydi.

Rhonda değildi.

O gün onunla bir kez daha sohbet etmek için zaman ayırmıştım. Annem ev işlerine yardım ederken ve bahçedeki geniş çimenlik alanın etrafına yerleştirilmiş pencere kutuları ve saksıları çiçeklere hazırlarken Rhonda'nın daha da azalmıştı. Artık tüm zamanını odasında geçirmiyordu.

Şimdi gündüz televizyonu izliyordu. Hâlâ pek bir şey yemiyordu. Ve hala kesinlikle bulanıktı.

Sabırlı bir ama sabrımı kaybetmeye başlamıştım. Ona farklı yönlerden yaklaşarak, farklı taktikler deneyerek birkaç girişimde . Ona ilanları ve internette yaptığım araştırmaların sonuçlarını gösterdim. Atlarımla ilgilenmesini sağlamaya çalıştım. Ona çömleklerim için yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim, onları sandığa koyup galerime göndermeye hazır hale getirdim. Sonra ona çömleklerim için *gerçekten* yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim, çünkü artık çoğu zaman kışım bir traktörün üzerindeydi. İlgilenmedi ya da bir iki gün denedikten sonra vazgeçti.

Annemin de onunla birden fazla kez konuştuğunu biliyordum. Ve hatta babam onu bir baba konuşması için oturttu.

Onun yerine geçemezdim. Daha önce hiç çok sevdiğim bir kocamı kaybetmemiştim. Bildiğim tek şey, benim bir erkek kardeşimi, ailemin bir oğlunu ve yeğenlerimin bir babasını kaybettiği ve hepimizin bir şeylerle başa çıkabildiği.

Bunu düşünmek istemiyordum, kesinlikle söylemeyecektim ama kabul etmek zorundaydım ki saçma olmaya başlamıştı.

Bir şey onu . Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Ağır bir iç çektim.

Fin ve ben arka kapıya yaklaşıyorduk ki sesi duyduk. Rees bağıırıyordu, "Bu aptalca!"

Sonra da "Bu *aptalca* değil!" diye bağırmak yok.

Fin'e baktım, o da bana baktı ve ikimiz de adımlarımızı hızlandırdık.

Kapıdan içeri girdiğimizde savaşçıların oturma odasında karşıya olduğunu gördük. Layla havlayarak bizi selamladı ama yaklaşmadı. Çünkü No ve Rees arasında dans ediyordu, tedirgindi, ortamdan hoşlanmıyordu ve bir köpek olduğu için bu konuda bir şey yapabilecek gücü yoktu. Yine de ona ihtiyaç duymaları ihtimaline karşı yakınımızda duruyordu.

No bize baktı ve şöyle dedi: "Harika, buradasınız. Artık Rees ve ben konuşmayı kesebiliriz. Ya da daha önemlisi, Rees çenesini kapatabilir."

"!" Rees bağıırdı.

"Reesee," dedi Fin alçak sesle ve yumuşak bir tonla, ses tonu ona sakinleşmesi için bir emir gibiydi ve Reesee'nin gözleri Fin'e kaydı.

"Değilim, Fin," diye açıkladı.

"Yürü be kızım" diye bağırıp bağırmayacağımı bilemedim, ateşli erkek arkadaşı açık ama yumuşak bir emir vermiş olsa da silahlarına (bu silahlar her neyse) sadık kalmasından memnun oldum. Ya da Fin'in on yedi yaşında bu tonu yakalayabilmesinden etkilenmeli miydi? Ya da tartışmaya girip girmemek. yüzden hiçbirini yapmadım.

Ama yine de bu işe girme şansım olmadı.

No hemen kız kardeşine döndü. "Bugün *benim* doğum günüm, Rees."

"Her zaman dışarı çıkarız. Her zaman. Birlikte olmak için aile zamanını atlayamazsın.

senin ekibin. Bu çok saçma. Eğer dışarı çıkmazsak babam üzülür," diye karşı çıktı Rees.

Fin'e baktım, o da bana baktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak döndü. Yerleşiyor. Bunun akıllıca olduğuna karar verdim ve onun işaretini aldım.

"Bu yıl dışarı çıkmıyoruz. Bugün *benim* doğum günüm ve bunu geçirmek istiyorsam, dostlarımla geçiririm," diye karşılık verdi.

"Hafta sonları onlarla dışarı çıkabilirsin," diye karşılık verdi.

"Hafta sonları onlarla çıkmak istemiyorum. *On yedi* yaşında olacağım Rees ve ne istersem onu yapabilmeliyim," diye karşılık verdi No.

"Ama sen bunu yapmıyorsun," diye karşılık verdi Rees. "Yapıyorum," dedi No.

Rees büyük silahlarını, başka bir deyişle bir kadının cephaneliğindeki en ölümcül silahı çıkardı.

Duygusal manipölasyon.

"Sen *değilsin*. Dusty artık burada. Dusty'nin etrafta olduğu ilk yıl geleneği bozarsan babama ne der? Dusty ile vakit geçirmek istemediğini düşünecek!"

İşte o zaman No kendini kaybetti.

"İşte bu! Annem aradı ve bizimle yemeğe gelmek istediğini söyledi. Hepimiz yemekte oturamayız, o yüzden ben de gelmiyorum. Ekibimle dışarı çıkacağım."

Audrey. Harika.

Dudağımı ısırdım. Garaj kapısının Mike'ın eve gelişini müjdelemek için açıldığını hepimiz duyduk ama No ve Rees bunu umursamadı. Bunu Rees'in bir ritmi bile kaçırmamasından anladım.

"Bu harika," dedi alaycı bir tavırla. "Yani annem. Yaklaşık *dört yıldır* senin doğum günü yemeklerinden birine gelmiyor ve seni kendi başına dışarı çıkarma zahmetine bile girmiyor ve birdenbire Dusty burada, gelmek için can atıyor. Yani anne. Çaktı. Tamamen.

Jackedu

"Belki Rees, ama bence bunun kimse için eğlenceli olmayacağını anlıyorsun," dedi No ve bu konuda haklıydı.

"Hayır, anladığım kadarıyla annem annemdir ve sen on yedi yaşında olacağın için ona uçarak sıçramasını söyleyebilirsin," diye karşılık verdi Rees.

" oluyor?" Mike sordu, ben de koridora baktım ve onun koridorda ilerlediğini gördüm.

Layla onun yolunu tuttu.

Rees dönüp babasına baktı ve hemen ona bilgi verdi. "No gelecek hafta doğum gününde ekibiyle dışarı çıkmaya karar verdi. Bunun nedeni annemin Dusty burada olduğu için burnunu sokmaya karar vermesi ve No'ya bizimle yemeğe çıkmak istediğini söylemesi."

Mike'ın çenesinin gerginleşmesini ve yanağında bir kasın sıçramasını hayranlıkla izledim. Gözleri mutsuzdu. Her şey ateşliydi. Aynı zamanda korkutucuydu.

Fin'e doğru ilerledim ve ön kolunu tutarak, "Biz sadece -" diye başladım. Mike'ın gözleri bana kaydı. ", " diye homurdandı.

Durdum ve Fin'in kolunu bıraktım, "" diye mırıldandım.

Bunu korkak olduğum için falan yapmadım. Bunu yaptım çünkü Mike'ın olduğumuz yerde kalmamızı istemesinin bir anlamı vardı. Bu anlamın Fin ve benim bir aile olduğumuz anlamına geldiğinden şüpheleniyordum ya da en azından ben öyleydim ve aile tartışmaları sırasında kendimi ihmal etmiyordum.

Mike çocuklarına baktı. "Hayır, doğum günleri ailece geçirilen zamanlardır." İşte oldu. Haklıydım.

Mike konuşmaya devam etti. "Her zaman yaptığımız şeyi yapıyoruz. Ailemizle dışarı çıkıyoruz. Yani sen, kız kardeşin, onun erkek arkadaşı, benim kadını, onun gelecek hafta ziyarete gelecek arkadaşları ve ben. Getirmek istediğin bir kız varsa, onu da getirirsin. Çelişkiye düştüğünü anlıyorum. Kız kardeşini seviyorsun.

Anne, Dusty için doğru olanı yapmaya çalışıyorsun. Ama annen dört yıl önce bir karar verdi, senin doğum günü yemeklerine davet edildi ve gelmeyi reddetti. Artık fikrini değiştiremez. Hepimiz hayatımıza devam ettik. Ekibinle birlikte olmak istiyorsun; bunu hafta sonları yapıyorsun. Anneniz sizinle özel bir şeyler yapmak istiyor; bunu yapmak için zaman buluyor. Liseyi bitirip hayata atıldığınızda istediğinizi yapabilirsiniz. Aile olmak için bir buçuk yılımız var. Bunu değerlendireceğiz."

Çenesinin gerilmesi ve yanağında bir kasın zıplaması sırası No'daydı ve bunu görünce Audrey'e daha da kızdım. No sakın bir çocuktur. Çok şaka yapar, çok güler, çok dalga geçer, çok gülerdi. Ama annesine doğum günü yemeğine davet edilmediğini söylemek istemediği açıktı ve bu onun suçu değildi. Bu Audrey'in suçuuydu.

Tam bir inekti.

Mike oğlunun yüzünü gördü ve hemen anladı. "Onunla konuşacağım," dedi ve sonra gözleriyle odayı tarayarak, "Hayır Rees, mutfakta. Dusty, Fin ve ben uzun bir gün geçirdik ve akşam yemeğine ihtiyacımız var. Birlikte pişireceksiniz."

Mutsuz hislerin kaybolmadığını görünce bu kararı merak ettim ama onlar benim çocuklarım olmadığı için bir şey söylemedim.

"Üstümü değiştirmek için yukarı çıkıyorum" diye mırıldandıktan sonra Mike'ı takip ettim.

Layla peşindeydi, ben de çok gerisinde .

Yatak odasına girdiğimde Mike'ın blazer ceketini yatağın üzerine attığını ve elinde telefonu olduğunu gördüm. Onun dikkati telefonundaydı, benim dikkatim ise yerdeki kıyafetlerimdeydi. Telefonunun tuşlarına biplelediğini duyduğumda (eninde sonunda) onları toplamak için zihnime not aldım.

Mike bana dönüp telefonu kulağına götürürken çift kapıyı kapatarak onu, Layla'yı ve beni içeri aldım.

Gözlerine bir kez baktığımda de mutlu olmadığını anladım.

"Audrey mi? Evet, Mike," dedi telefonuna. "No'nun doğum günü için arıyorum."

Tanrım, hırıliyordu.

Mike homurdanmaya devam etti, "Hayır, bizimle gelme isteğini dile getirdiğini açıklamadı. Senin bir süredir

Son zamanlarda çocuklar için çaba sarf ediyorsun. No bana seninle geçirdikleri hafta sonlarının daha iyi geçtiğini söylüyor ve Rees'in durumuna gösterdiğin ilgiyi, araştırdığın okulları bana e-posta göndermeni takdir ediyorum. Muhtemelen çocuklardan duymuşsundur ama Dusty'nin Cuma günü taşındığını benden duymalısın. Hayatıma devam ettiğimi anlıyorsunuz, bunu siz de söylediniz. Her iki çocuk da Dusty ile sıkı fıkı, burada bir şeyler inşa ediyoruz, bu iyi bir şey ve Dusty ve ben bunu iyi tutmaya daha iyi hale getirmeye kararlıyız. Eğer farklı türde bir ayrılık ve boşanma yaşamamızı isteseydiniz, bu kararı son dört yıl içinde herhangi bir zamanda verebilirdiniz. Ama vermediniz. Artık çok geç. No'nun doğum gününde bizimle yemeğe gelemeyeceksin."

Mike durakladı, kadın bir şey söylemiş olabilir ama her neyse çok uzun sürmedi ya da Mike konuşmaya devam ettiği için kadının sözünü kesti.

"Eğer kendin hakkında bir şeyler öğreniyor ve daha iyi bir anne olmaya çalışıyorsan, No ve Reesee'yi alıp başka bir zaman onlarla özel bir şeyler yapmanı öneririm. Bu vesileyle şunu da açıkça belirtmek isterim ki, yapmaya çalıştığın her ne ise, beni, zamanımı ya da çocuklarımızla paylaştığım hayatı kapsamıyor. Unutmadığınızdan emin olduğum üzere, son dört yılda size bu fırsatı birden fazla kez sundum ve siz bundan yararlanmayı reddettiniz. İyi geçinmemizi ve çocuklarımıza biraz aile bütünlüğü sunmamızı tercih ederdim ama sen defalarca reddettin. Bu teklif artık sana açık değil. Demek istediğim şu ki, eve geldiğimde Rees ve No bu yüzden kavga ediyor ve üzülüyorlardı. Ben de sana diyorum ki, ne yaparsan yap, bunun çocuklarımızı nasıl etkileyeceğini düşünmelisin çünkü onlar iyi çocuklar. Bu durumdaki tüm oyuncuları önemsiyorlar ve kimsenin zarar görmesini istemiyorlar. Hayatınızda ve onlarla birlikte olmak istediğiniz yere ulaşmak için onları endişelendirmeyin, üzmeyin, oyun oynamaya ya da birilerinin bok yemek zorunda kalacağı zor kararlar almaya zorlamayın. Çünkü bu tür bir senaryoda, bok yiyenler çocuklarımız olacaktır. Ve ben buna izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Onun duraklamasını izlerken sinirli ve sert olduğu her halinden belli olan ama yine de çirkin olmayan halinin havalı olduğunu düşündüm.

Sonra dedi ki, "Güzel. Kendine iyi bak."

Sonra telefonundaki bir düğmeye bastı, gövdesini büktü ve yatağın üzerine fırlattı.

"İyi misin?" diye sordum.

Bana baktı.

Sonra dedi ki, "Olacağım, kışını buraya getir ve beni öp." Sırıttım.

Sonra kışımı oraya getirdim ve onu öptüm."

Çok uzun sürmedi ama bu iyi olmadığı anlamına gelmiyordu çünkü babam ilişkiyi , beni nazıkçe uzaklaştırdı ve uzun parmaklı ellerini Layla'nın başına koyup gecikmiş bir selamlama masajı yapmak için eğildi. Belli ki babasının bunu yapmasının biraz zaman almasına hiç içerlememişti ve kuyruk sallamalarının gücüyle vücudu titremeye başladığında bunu anladım.

Mike köpeğiyle ilgilenmeyi bıraktı ve dolaba doğru yürüdü. Mike işe giderken kot pantolon giyerdi ama yanına güzel kemerler, katil düğmeli gömlekler ve çekici blazer ceketler giyerdi, böylece hala otoriter ve profesyonel görünürdü ama rahattı. Eve geldiğinde blazer ceket ve kemer gitmiş, gömlek de ruh haline göre tişört ya da kazakla değiştirilmiş oluyordu.

"Bana bir tişört getirir misin Angel?" diye mırıldandığında o geceki ruh halini anlamıştım.

Ona bir tişört almak için şifonyere gittim, sonra dolabın kapısına gittim ve gömleğini omuz silkip çamaşır sepetine attığını gördüm.

Bana döndüğünde tişörtle yaklaştım.

"Üstü falan yok," dedi tuhaf bir şekilde. Ona tişörtünü uzatırken başımı yana eğdim ve hâlâ sıcaklığına göğsünü görmezden gelmeye çalıştım.

Tişörtünü çekiştirerek giymeye hazırlanırken, "Sepet. Açık. Üstünü çıkarmana falan gerek yok. Kıyafetlerini hemen içine at."

O zaman anladım, sırıttım ve "Ukala" diye mırıldandım.

O da sıritti. Sonra tişörtü başının üzerinden geçirdi ve göğsünü gizleyerek gövdesinden aşağı indirdi, belli ki bu bir hayal kırıklığıydı.

Sonra Rees'in "Hamburger yiyoruz!" diye bağırdığını duyduk.

Mike'ın gözleri omzumun üzerinden geçti ve "Kahretsin, kızın keyfi yerinde" diye mırıldandı. Sonra bana doğru yürümeye başladı.

"Bir ruh hali mi?" Dönüp dolaptan çıkarken sordum, Mike da beni takip ediyordu.

"Evet." Hâlâ mırıldanıyordu. "Ayda bir kez olan bir ruh hali." "Uh-oh," diye mırıldandım.

"Evet," diye onayladı Mike.

Koridordan çıkıp merdivenlerden aşağı indik, Layla peşimizden gelirken biz de kavgayı dinliyorduk.

"İki gün önce falan hamburger yedik," diye yüksek sesle karşılık verdi Hayır. "Yemedik!" Rees öfkeyle karşılık verdi.

"Tamam o zaman, geçen hafta. Yine de bu çok uzun zaman önce değildi ve ben hamburger istemiyorum," diye karşı çıktı No.

"Ben de öyle, Fin de öyle," diye karşılık verdi Rees.

"Dünya senden başka kimse için Fin'in etrafında dönmüyor Rees," dedi No akılsızca.

Koridora çıkıp mutfağa girerken dudağımı ısırđım. Savaşçılar şimdi mutfak tezgâhının yanında karşı karşıya gelmişlerdi. Fin masada oturuyordu, kitapları çoktan çıkmıştı. Gözleri bana geldi ve başını salladı.

Mike arkamdan girdi.

İkimiz de tek kelime edemeden Rees devam etti.

"Bu söylediğın çok saçma! Beş kişi yemek yemek zorunda ve bu beş kişiden ikisi *hamburger* istiyor!" diye bağırarak son kelimeyi söyledi ve kardeşine doğru eğildi. Açıklamasının gücü ve bunun bir kadının seçme hakkıyla değil hamburgerlerle ilgili olduğu gerçeğı göz önüne alındığında bunun aylık bir ruh hali olduğunu biliyordum.

Sonra söylediklerinden No'nun da bunu bildiğini anladım.

"Tanrım! Paçavranın üzerindeyken neden bu kadar baş belası olmak zorundasın?" diye sordu *çok* akılsızca ve odadaki herkes hareketsiz kaldı.

Sonra yüzü alev alev yanan ve ağlamak üzere olduğu her halinden belli olan Rees herkesin gözlerinden kaçarak odadan çıktı ve bunu yaparken hem Mike'ı hem de beni kenara itti.

"Hayır dostum, bu *hiç hoş değildi*," diye homurdandı Fin, gözleri Rees'in kaybolduğu kapıdaydı, yüzü sert bir öfke maskesine dönüşmüştü.

"Fin haklı," diye kestirip attı Mike, gözleri oğluna kilitlenmişti, "Kesinlikle değildi."

No ise işi çok ileri götürdüğünün farkına çoktan varmıştı ve kendini tekmelemek ister gibi görünüyordu. Bu iyiydi çünkü o çocuğu seviyordum ama o anda ben de onu tekmelemek istedim.

Onun yerine, "Gidip onunla konuşacağım" diye mırıldandım.

Sonra gözlerim Mike'ın oğluna kilitlenmiş olsa da öfkeli gözlerinin arasından kaydı ve Rees'i takip ettim.

Kapısı kapalıydı ama içeriden gelen boğuk hıçkırıkları duyabiliyordum.

Kapıyı çaldım ama açan olmadı. Sonra tekrar çaldım ve yine cevap alamadım.

Sonra kapıyı azıcık açtım, kafamı içeri soktum ve onun yatağında sırtı kapıya dönük bir şekilde kıvrılmış olduğunu gördüm.

"Hey, Reesee tatlım, konuşabilir miyiz?" Sessizce sordum. "Hayır," diye inledi.

düşündüm, sonra kararımı verdim ve uyguladım.

Kapıyı biraz daha açtım, içeri ve arkamdan kapattım. Sonra yatağına doğru yürüdüm, yatağın karşı tarafına oturdum ve onun sessiz ağlayışını dinledim.

Tanrım, güzelce ağladı bile. Vay be.

Ona bir dakika süre tanıdıktan sonra yumuşak bir sesle, "No'nun söylediği şey hiç hoş değildi ve oradaki herkes bunu biliyordu, o anın sıcaklığıyla söyledikten sonra bile, No" dedim.

Cevap vermedi.

Ona biraz daha zaman tanıdıktan sonra devam ettim: "Bunu söyledikten sonra üzgün olduğu yüzünden okunuyordu."

Bu da bana "Umurumda değil." dedirtti.

Onun yaşında olsaydım, erkek arkadaşım yanımdayken ve No'nun söylediği şeyi yapsaydım, ben de yapmazdım.

Ben de ona nazikçe "Anlıyorum." dedim.

Birden döndü, sarıldığı yastık uçtu, bıçak gibi doğruldu ve ıslak gözleri bana geldi.

Evet, çok güzel ağladı.

"Tanrım! Bu... bu... çok *aşağılayıcıydı*," diye fısıldadı. "Yapamam... Fin..." elleriyle yüzünü kapattı ve daha fazla gözyaşı döktü

fısıldamaya devam etti, bu sefer dramatik bir şekilde, "Ona bir daha asla bakamayacağım."

"Seni çok sevdiğini ve mutfaktan çıktığın anda senin adına No'ya saldırdığını düşünürsek, bunun Fin'i çok üzeceğini düşünüyorum."

Elleri yüzünden kaydı ve gözleri bana geldi. Şimdi sadece ıslak değil, genişlerdi de.

"Öyle mi yaptı?" Hâlâ fısıldıyordu.

Başımı salladım. "Yerinde kaldı ama No'ya söylediklerinin hoş olmadığını ve babanın da aynı fikirde olduğunu söylerken ne demek istediği açıktı."

Gözleri kapıya kaydı ve odaklanamadı.

Yüzüm ona dönük olana ve bacak bacak üstüne atana kadar yatakta döndüm. Sonra ön kollarımı bacaklarıma yasladım ve ona gülümsedim.

"Ağrılar, kramplar, ruh halleri ve sıkıntılar yaşıyoruz ve bunlarla yaşamayı öğrenmek zorundayız." Gözleri tekrar bana döndü. "Aşağıdaki çocuklar da bu tür şeylerle yaşamayı öğrenmek zorunda. Buna No ve Fin de dahil. Bir döneminiz var. Kız olduğun için böyle şeyler olur. Bu doğal bir şey. Her kızın başına gelir. Aşağılayıcı, utanç verici ya da saklanacak bir şey değil."

"Öyle," dedi yumuşak sesiyle.

Başımı salladım ve tekrar gülümsedim. "Değil ve bunu söylediğimde *kesinlikle* değil. Bu güzel bir şey. Bu, vücudunun değiştiği anlamına geliyor çünkü olgunlaşıyorsun. Bu, bebek yapabileceğin anlamına geliyor. Artık bir kadın olduğunuz anlamına gelir. Ve bunda kesinlikle utanılacak bir şey yok. Ve sana gelince, dönüşmekte olduğun kadın büyüleyici."

Yüzü yumuşadı ve gözyaşlarını dindirmek için elini iki yanağına götürdü.

Bir nefes aldım.

Sonra devam ettim, "Orada olanlar için *kimse* utanmamalı ve o utanıyor. Sadece bu da değil, odadaki herkes aynı fikirde. Fin on yedi yaşında ama aptal değil ve bunun olduğunu biliyor ve senin de başına geldiğini biliyor. Onunla bu konuda konuşmadım ama yeğenim çok sağduyuludur, bu yüzden bunun utanç verici olduğunu düşünmediğini, iğrenç olduğunu düşünmediğini, sadece hayat olduğunu düşündüğünü anlıyorum."

Rees dizlerini göğsüne doğru çekip kollarıyla çevreledi, sessizdi, hâlâ utangaçtı ama dudağını ısırarak düşünüyordu.

Acaba yapsam mı diye düşünerek inceledim. Sonra denedim.

"O bunu anlıyor ve senin de anlamaman gereken şey, tüm niyet ve amaçlar için artık bir kadın olduğun. Bu konuda seninle konuşan oldu mu?"

Gözleri uzaklara kaydı.

"Reese, tatlım, bu çok önemli. Bana bakabilir misin?" Dedim ve gözleri geri kaydı. "Seninle bu konuda konuşan oldu mu?" Tekrarladım.

Dudağını biraz daha ısırdı ve sonra başını salladı. "Hayır...

Ben... benim..." diye başladı ve "Hayır" diye bitirdi.

"Kız arkadaşlarınla bu konuda konuştun mu?" diye tahmin ettim. Yine dudağını ısırdı ve bu evet anlamına geliyordu.

"Okullarda hala seks eğitimi veriliyor mu?" diye sordum, o da başıyla onayladı. Ama ekledi, "Biraz ezikçe."

Benim zamanımda da biraz ezikti.

"Doğru," diye başımı salladım. "Şimdi yapacağımız şey, herhangi bir sorunuz olursa benimle konuşmakta özgürsünüz. Bir süredir regl oluyorum, o yüzden bu konuda uzman sayılırım."

Dudakları sevimli mini gülümsemesine dönüştü. "Kramp giriyor mu?" diye sordum.

Tekrar başını salladı.

"Onlar için bir şey alıyor musunuz?" Ben sordum.

"Benim... benim kızlardan biri bana biraz Midol aldı," dedi bana. "İşe yarıyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"İbuprofen bende işe yarıyor," dedim ona. "Bu sende işe yaramıyor, Aleve'i dene. O da işe yaramıyor, bir ibuprofen, bir Aleve dene. Bu da işe yaramıyor, birini ya da diğerini ve bir Midol ile değiştirin. İşe yarayan şey herkes için aynı değildir ve sizin için neyin işe yaradığını bulacaksınız. Ayrıca sıcak bir banyo *harika* olur ve size bir ısıtma yastığı getireceğiz."

Başını yana eğdi. "Isıtma mı?"

Sırıttım. "Karnına koyuyorsun ve harika hissettiriyor. Kasları gevşetiyor. Harika."

Bana bir mini gülümseme daha verdi.

Devam ettim. "Sana biraz sarı kantaron vereceğim. Bu bir bitki ama hap şeklinde. Ruh haline iyi gelir. Bir tane sabah, bir tane de akşam alıyorsun. Seni kendin yapmaz ama sende işe yararsa daha az sinirli ya da ağlamaklı olmanı sağlar. Öyle mi?"

Başını salladı.

Kahretsin. Şimdi zor şeyler.

Ama Audrey ona yardım etmediği ve sadece kızlarına için bu gerçekleşmek zorundaydı.

Yani .

"Şimdi zor olan şey," dedim usulca ve gözleri benimkilere kilitlendi. "Şimdi senden bana bir söz vermeni isteyeceğim."

"Ne tür bir söz?" diye fısıldadı, ses tonumu duymuş ve muhtemelen yüzümü okumuştı ve kesinlikle temkinliydi.

"Fin'le aranızdaki yakınlık devam ederse ve işler... mesela öpüşmek gibi şeylerden daha fazlasına doğru *ilerlerse*, her şeyi yapmadan önce benimle konuşacağına dair bir söz."

Yüzü tekrar alevler içinde kaldı ve gözleri uzaklara daldı. Vücudu gergindi ve onu götürdüğüm yere gitmek istemediğini biliyordum ama gitmek zorundaydı.

"Rees, tatlım, lütfen dikkatini bana ver," diye nazikçe seslendim ve gözleri geri geldi ama vücudu hâlâ gergindi. "Eğer bunu yapmaya yakın değilseniz, o zaman harika ve bunu kastediyorum. Alınma bebeğim ama oraya gitmek için çok gençsin."

"Fin bunu çok ileri götürmüyor" diye hızlıca paylaştığında beni şok etti.

Tanrım, yeğenimi seviyordum.

"Sadece, uh... öpüşüyoruz," diye fısıldadı.

"Güzel," fısıldadım.

"Hoşuma gidiyor," diye itiraf etti, hâlâ fısıldıyordu ve ben gülümsedim. "Öpüşmek harika bir şey. Sevilecek çok şey var," diye paylaştım. "Evet," dedi usulca.

"Ve bundan hoşlanman çok güzel. Sen ve Fin'in bunu yapması normal. Bu harika bir şey. Yakın olmak için bir yol. Birbirinizi tanımanın bir yolu.

Diğerleri daha iyi. Ama daha fazlasını istemeye başlarsa, hayır dersin sana saygı duyacağını biliyorum. Ve hayır deyip durmasını beklemek için her hakka sahipsin. yüzden sizden hayır diyeceğinize ve bir sonraki adımı atmadan önce bana geleceğinize dair söz vermenizi istiyorum. O anda kendini iyi hissetsen ve gerçekten istesen bile."

Gözlerimi tuttu ve "Babama söyleyecek misin?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve cevap verdim, "Hayır. Ama bunu söylerken, sana onun istediği şekilde rehberlik edeceğimi bilmelisin ve bu da sadece hazır olduğunda, çok daha yaşlı olduğunda ve birlikte olduğun kişiye derinden değer verdiğinden emin olduğunda oraya gitmendir."

"Fin'i çok önemsiyorum," dedi bana.

"İsteddiğini biliyorum," dedim nazikçe. "Ama dürüst olmak gerekirse tatlım, şimdi yapmanın zamanı değil. Şimdi erkek arkadaşınla eğlenmenin, öpüşmenin ve sevişmenin tadını çıkarmanın ve diğer şeylerin daha sonra olmasına izin vermenin zamanı. Bu kafa karıştırıcı ve benim yaşımda bile böyle olduğunu söyleyebilirim. Yani senin yaşında bu çok fazla."

Uzun beni inceledi. Sonra başını salladı. "Bu senin sözün mü?" diye sordum.

Yine beni inceledi. Sonra tekrar başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Evet, Dusty. Söz veriyorum."

Teşekkürler Tanrım.

"Güzel," diye fısıldadım.

Önce kapıya sonra bana baktı.

"Gerçekten mi, Fin benim için No ile mi yattı?" Kafa sallama sırası bendeydi.

Dudakları yine o mini gülümsemeye dönüştü.

"O aşağı inip hamburger yapmakta bir sakınca yok," dedim sessizce.

Mini gülümsemesi tam oldu.

"Önce biraz ibuprofen almam lazım," dedi bana.

"Doğru," diye fısıldadım. Sonra uzandım, parmaklarımı baldırlarına doladığı elinin etrafına doladım ve onu sıktım. "Seni seviyorum Reese, şaka yapmıyorum. Seviyorum. Seni seviyorum kızım ve kızlarından birini sevdiğinde her zaman onun yanında olursun. O yüzden şunu bil , ben her zaman senin yanıdayım, tamam mı?"

Gözleri parladı ama dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Onu bir kez daha sıktım ve başımla . Sonra dedim ki,
"İlaçlarını al. Aşağıda görüşürüz." "Tamam, Dusty."
Ona sııttım. Sonra yataktan kalktım ve odasından çıktım.
Tamam, işte oldu. Bitti. O kadar da kötü gitmedi. Bence iyiydim.
Ve umarım sözünü tutar.

Mutfağa girdiğimde No'nun hamburger yaptığını gördüğümde
düşündüğüm şey buydu. Bunu görünce, No'ya daha önce hiç
yapmadığım bir şeyi yaptım. Nasıl tepki vereceği ya da doğru olup
olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de yaptım.

Arkasından yürüdüm, ona doğru eğildim ve yanağından öptüm.
Yerinden sıçradı ve gözleri şaşkınlıkla bana döndü.

"O iyi," dedim usulca. "Özür dilemek isteyebilirsin ama o iyi."

Hamburger etine baktı ve "Ben bir " diye mırıldandı.

"Öyle davrandın ama öyle değilsin. Öfkelendiğimizde böyle şeyler olur
tatlım. Bundan ders al, telafi et, yoluna devam et ve bir daha yapma.
Tamam mı?"

"Evet," diye mırıldandı hamburger etine.

Bir elimi kaldırdım ve parmaklarımı bileğine doladım, sonra da
Hayır'ı sıktım. Başka bir şey yapmadım. Onu bıraktım ve adamımla
yeğenimi aramaya koyuldum.

Mike kanepede oturuyordu, bir eli biranın etrafında kıvrılmıştı, diğer
elinin parmakları Layla'nın kalçasına yaslanmış başını . Fin onun
karşısındaki koltukta oturuyordu, bira içmiyordu, sehpaye doğru eğilmişti,
bir kitabı açıktı ve bir eli kalemin etrafındaydı, deftere bir şeyler
karalıyordu.

İkisinin de gözleri bana çevrildi.

"O harika," diye mırıldandım.

Fin beni inceledi ve sonra kitaplarına döndü. Mike beni inceledikten
sonra başını yanındaki kanepeye doğru salladı ve sözsüz bir şekilde bana
yükümü boşaltmamı emretti.

Kanepenin etrafında döndüm ve yükümü .

Sonra Mike'ın birasını elinden aldım ve onun yanına yaslanarak bir yudum içtim.

Mike kolunu omuzlarıma doladı ve "Hayır! Ellerini o etten temizlediğinde Dusty'ye bir bira getir, olur mu?" diye bağırdı.

"Evet baba!" Hayır diye bağırdı.

"Ben bakarım!" Rees salondan gelen bir sesle bağırdı.

Televizyona bakıp sııttım.

Mike Layla'yı ovmayı bıraktı, el koyduğum birayı aldı ve bir fırt çekti.

Sonra onu bana geri verdi ve hareketleri boyunca gözlerini kırpıştırarak onları takip eden ama çenesini onun kalçasından kaldırmayan Layla'yı ovmaya geri döndü.

Gözlerimi tekrar televizyona diktim ve Mike'ın "Teşekkürler Angel," diye mırıldandığını ve kolunu sıktığını duyduğumda bile gözlerimi hareket ettirmedim.

"Sorun değil," mırıldandım.

"İşte biran, Dusty," dedi Rees, döndüm ve bana bir şişe uzattığını gördüm.

"Teşekkürler, Reese," diye cevap verdim, Mike'ona uzattım ve aldım.

Gözleri Fin'e kaydı ve tereddütlüydü ama kararlıydı.

Bunu, utancını bir kenara bırakıp tüm olay olmamış gibi davranmaya karar verdiğinde ve "Fin, Hayır'a yardım ettikten sonra gidip kitaplarımı alacağım" dediğinde anladım.

Fin ona sııttı ve "Her neyse bebeğim," diye mırıldandı.

O da sııtarak karşılık verdi.

Sonra ayağının üzerinde döndü, gür ve parlak saçları uçuştı ve koridorda sekerek yürümeye başladı.

Gençlerin dünyasında her şey yolundaydı.

Fin'e baktığımda koridordan aşağı baktığını ve dudaklarının seğirdiğini gördüm.

Sonra gözleri tekrar sehpaye kaydı.

Tanrım, yeğenimi seviyordum.

Mike'ın kolu beni bir kez daha sıktı.

Layla inledi ve yerde karnının üzerine yerleşti.

Ayaklarımı altına aldım, erkeğime daha da yaslandım, yeni sigaramdan bir fırt ve hamburgerleri beklerken gözlerimi televizyondan ayırmadım.

* * * * *

Mike'ın bedeninin benimkinin kıvrımlarından ayrıldığını hissettiğimde irkilerek uyandım. Daha fazla fırsat buldukça yeni uyku pozisyonları deniyorduk ve kaşıklışıyorduk. Şahsen nasıl uyuduğumuz umurumda değildi, yeter ki sarılıp . Bulduğumuz her pozisyon sarılmayı içerdiğinden, Mike'ın da aynı şeyi hissettiği açıktı.

Mike'ın geceleri sık sık uyandığını hissederdim ve bu beni uyandırırdu çünkü vücudu her zaman bir şekilde benimkine ya da benimkine bastırılırdı. Ve Mike ilk kez yaptığına ek olarak, bir kez de evi gözden geçirmek için gece beni terk etmişti. Bu Pazar gecesi idi, çocukları da aynı şeyi yaparken onun çatısı altında uyuduğum ilk geceydi. Hepimizi sevdiği ve koşullarımızdaki değişikliğin onu sınırlendirdiği düşünülürse bu anlaşılabilir bir durumdu.

Ama şimdi bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordum.

Mike bana doğru dönüp elimi tuttuğunda ve parmaklarımı telefonuna benzeyen şeyin etrafına bastırıldığında haklı olduğumu anlayacaktım.

"Dokuz-bir-bir'i ara, hemen," diye kulağıma fısıldadı, sessiz sesi acildi ve vücudumun gerildiğini hissettim ama Mike bir anda yataktan çıkmıştı.

Yuvarlandım, karanlıkta onun gölgesine baktım ve Layla'nın kalkıp yatağın hareket ettiğini hissettim.

Sonra televizyonda ya da filmlerde biri silahla oynarken çıkan sesleri duydum.

Aman Tanrım.

"Mike?" Fısıldadım.

"Dokuz-bir-bir," diye karşılık verdi sessizce. "Şimdi, Dusty."

Telefonundaki bir tuşa rastgele bastım ve neyse ki tuş takımı aydınlandı. Sonra titreyen elimle başparmağımı üzerinde gezdirerek Mike'ın istediğini yaptım.

"Sen burada kal kızım." Mike'ın fısıldadığını duydum ve gözlerim kapılara gidip birinin gölgesinin açılıp kapandığını gördü ve Mike'ın Layla'yı geride bıraktığını anladım.

Telefonu kulağıma dayadım ve "... bir, acil durumunuz nedir?" diye duydum.

"Ben Dusty Holliday. Creekview'de üç-üç-iki-bir-yedi Crescent'teyim. Erkek arkadaşım sizi aramamı söyledi. Kendisi Brownsburg Polis Departmanı'ndan Teğmen Mike Haines. Az önce silahıyla birlikte odadan . Nedenini açıklamadı ama bence birini göndermelisiniz."

"Lütfen adınızı ve adresinizi tekrarlayın," diye rica etti.

"Dusty Holliday. Teğmen Mike Haines'in evindeyim, üç-üç-iki-bir-yedi Crescent."

"Lütfen benimle hatta kal, Dusty. Bir birim gönderiyorum. Bir şey duyuyor musun?"

Yatakta titreyerek oturuyordum ve duyduğum tek şey Layla'nın künyesinin şingirtisiydi. Gölgesinin yatağın Mike'ın tarafında volta attığını, sonra tekrar tekrar kapıya döndüğünü görebiliyordum. Dışarı çıkmak istiyordu. Endişeliydi. Babasının arkasını kollayabilmek için kışımı kaldırıp kapıyı açmamı istiyordu.

Kahretsin!

"Hayır," diye cevap verdim operatöre. "Ama evdeki tek kişi ben değilim. Mike'ın iki çocuğu da burada."

"Tamam. Hatta kal, Dusty. Çağrı merkeze gitti.

Bir birim

gönderecekler."

"Tamam."

"Neredesin?" "Yatak odasımdayım."

"Orada kal, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım, kapıya bakıyordum, çocukların yanına gitmek istiyordum, daha çok dinliyordum, daha çok nefes alıyordum.

Bunu uzun süre yapmış olmalıyım çünkü operatör "Benimle misin, Dusty?" diye seslendi.

"Evet."

"Bir birimin yolda olduğunu teyit ettim."

"Ne kadar sürer?" diye sordum.

"Onlar..."

Ön kapının açıldığını ve alt katta bir hareket olduğunu duydum. Uzaktan geliyordu, belli belirsizdi ama bir gümbürtü ve ardından bir mırıltı vardı.

İçgüdüsel olarak yorganı geriye attım ve kalbim küt küt atarak yataktan kaydım, "Evde biri var" diye fısıldadım.

"Olduğun yerde kal Dusty, bir birim yolda."

"Bu evde iki çocuğum var!" Layla peşimde, kapıya doğru koşarak tersledim.

"Dusty, olduğun yerde kal."

"Uyuyorlar."

"Dusty -"

"Hiçbir şeyden haberleri yok," diye tısladım, alt kattan, oturma odasından, Mike'ın odasının hemen altından gelen mırıltıları duydum. Derin sesler, erkek, alçak. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Dusty, olduğun yerde kal. Ekip iki dakika içinde orada olacak."

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Merdivenlerden çıkıp çocuklardan birine ulaşmak iki dakikadan az sürdü!

Telefonu kulağıma götürüp Layla'yı geride tutmak için bacağımlı kullanarak kapıyı açtım ve dışarı kaydım, arkamdan hızla kapatıp Layla'yı içeri kapattım. Koridorda aceleyle ilerledim, zihnim üst katta ne bildiğimi araştırıyordu. Mike'ın ofisinde birinin boynuna saplayabileceğim birkaç kalem ve kurşun kalem dışında silahım yoktu.

Kahretsin. Lanet olsun. Siktir!

Koridordan aşağı koştum ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kendimi merdivenlerin diğer tarafına yerleştirdim, böylece yukarı gelirlerse çocukların odalarının kapılarına ulaşmak için beni geçmeleri gerekecekti.

"Dusty, ? Orada mısın?"

"Koridordayım," diye fısıldadım ama çıkardığım sesler açıkça duyuldu.

"Dusty!"

Yerimden sıçradım çünkü bağırın Mike'tı. Operatöre "Bu Mike," dedim.

"Sesi iyi geliyor mu?" diye sordu bana.

"Dusty, buraya gel!"

Evet, sesi iyiydi. Kızgındı ama belli ki nefes alıyordu, ben de bunu iyi olarak kabul ettim.

"Evet," diye cevap verdim ve merdivenlerden aşağı koştum.

Daha fazlasını söyledi ama dikkatimi vermiyordum. Merdivenlerden inip koridorda koşuyordum.

Oturma odası tepedeki ışıklarla aydınlatılmıştı ve kanepede oturan üç gencin Mike'a dik dik baktığını gördüğümde kayarak durdum. Mike'ın üzerinde pijama altları ve tişört vardı, elindeki silahı gevşek bir şekilde yere doğrultmuş, onların üzerinde duruyordu. Ve bu üç çocuğun haftalar önce Fin'in üzerine atlayan üç çocuk olduğunu hemen fark ettim.

Mike'ın gözleri bana kaydı. "Acil durumla ilgileniyor musun?" Başımı salladım.

"Bağlantıyı kes. Telefon rehberimi kullan, Colt'u ara. Ona vandallarını oturma odamda yakaladığımı söyle."

Gözlerim çocuklara gitti ama Mike konuşmaya devam etti ve ben de ona döndüm.

"Bunu yukarı çıkarken yap. Kelepçelerim kemerimde. Arka taraftaki üst çekmecemde bir çift daha var. İkisini de aşağı getir. Şimdi."

Başımı salladım ve hızla dönerek koridora geri döndüm.

"Bunu duydunuz mu?" Operatöre sordum.

"Evet. Birim hala yolda ve yakında orada olacak. Gitmene izin vereceğim."

"Tamam," dedim ve üst kattaki koridordan aşağıya, odamıza doğru koştum. Mike'ın dediğini yaptım, hızla ilerledim, tedirgin ve mızızızlanan Layla'yı zapt etmek için çaba harcadım ve iki çift kelepçe taşıyarak koridora geri dönerken uyku sersemi bir Colt yakaladım.

No'yu da odasından çıkarken gördüm ve o da bana bakıyordu, uykulu ve tetikteydi.

Başımı salladım, "Burada kal," diye fısıldadım ve merdivenlerden aşağı koşarken Colt'la konuşmaya devam ettim. Oturma odasına ulaştığımda Colt bana "on dakika içinde" burada olacağını söyledi ve bağlantıyı kesti.

Mike'ın gözleri bana geldi ve kapı çaldı. "Ben, kelepçeler sonra da sen kapıyı aç," diye emretti.

Ona doğru koştum, kelepçeleri uzattım ve kapıya doğru koşarak "Hayır" dedim.

Mike'ın "Hayır, aşağıya!" diye bağırdığını koridordaydım.

Kapıyı açtığımda üniformalı bir polis memurunun orada olduğunu gördüm. Konuşmak için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım.

"Mike oturma odasında. Sanırım sana ihtiyacı var."

Hemen hareket etti ve ben de yolundan çekildim. Merdivenlerden dönerken neredeyse ona çarpıyordum, yüzü solgundu, gözleri bana dikilmişti. Memur doğrudan oturma odasına doğru ilerledi, eli ve ağzı omzundaki telsize yönelmişti. Ben de No'ya doğru ilerledim.

"Baban birkaç çocuk yakaladı, vandallar. Oturma odasındalar. Ona git, seni istiyor."

Hayır, başını salladı ve koridordan aşağı indi.

Ne yaptığıma bakmadan kapıyı kapatıyordum ki yarı yolda bir dirençle karşılaştım. Gözlerimi ona çevirdim ve orada duran başka bir memur gördüm.

"Çevre araması yapıyorum," diye mırıldandı. "Mike iyi mi?" Başımı salladım ve kapıyı tekrar açtım. "Oturma odası." Beni geçip hızla koridora doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim.

Sonraki beş dakika boyunca sakinleşmeye ve yolumdan çekilmeye odaklandım. Rees tereddütlü bir şekilde sürece katıldığında bunu yapmaya ara vermek zorunda kaldım. Sonra bana yakın durdu, elimi tuttu ve benim gibi izledi, bize katılmadı. Çocuklar şimdi elleri arkadan kelepçeli olarak kanepede oturuyorlardı. Memurlardan biri arabasına gitmişti. Gözlerimi hala silahını gevşekçe tutan Mike'tan ayırmadım, gözleri çocuklara yapışmıştı ve çok kızgın olduğunu söyleyebilirdim. Çok öfkeliydi.

Mike'a yaklaşıp silahını nazikçe elinden almanın yararlarını tartışıyordum çünkü Mike'ın kanepesi harikaydı, büyük bir seksiyonel, kambur, rahat ve kan lekeleri muhtemelen bunu mahvedecekti ki çevre aramasını yapan memur konuştu ve bunu kanepedeki çocuklara

"Dışarıda gördüm, her şey boka sardı," dedi sesi gürleyerek. O da çok kızgındı. Kardeşlerinden biri hedef alınmıştı ve bundan pek hoşlanmadığı belliydi. Sonra sordu: "Kafanızda hangi boktan şey kırıldı da bunun normal olduğunu düşünüyorsunuz?"

Çocuklardan	hiçbiri
konuşmadı.	Mike
konuştu.	

"Seni tanıyorum," dedi sessizce, sessizlik iyi bir sessizlik değildi ve üç çocuğun da ona bakmasını izledim. Artık kavgacı görünmüyorlardı. Elinde silah tutan öfkeli bir baba polisin dikkatini çekmişlerdi ve şimdi gecikmiş bir dikkatle onu izliyorlardı. "Fin'le kavga ettiğinizi biliyorum. Kızıma ne söylediğinizi biliyorum. ona dokunmaya çalıştığını biliyorum."

Aman Tanrım.

Rees'in elindeki elim daha da sıkılaştı.

"Şimdi de benim evime, onun evine, ailemin evine gelip bu saçmalığı yapıyorsun," diye devam etti Mike. "Aylardır yaptığın saçmalıklar hiçbir şekilde doğru değil. Dışarıda yaptığın şey *cidden* doğru değil."

Mike konuşmaya devam ettiğinde bir yandan dışarıda ne olduğunu merak ediyor bir yandan da bilmek istemiyordum.

"Ama sana bir iyilik yapmak zorundayım. Alacağınız cezanın olabilecek en kötü ceza olduğundan emin olmayı kendime görev edineceğim. Ama yine de Finley Holliday ile bir görüşme yapacağım ve bakalım her birinizi bulup kafalarınızı koparmaktan vazgeçirebilecek miyim?"

Hay sikeyim.

Rees'in eli benimkine iyice yapıştı.

Kapı çaldı.

"de burada kalın," diye fısıldadım çocuklara ve koridordan aşağıya indim.

Colt'a kapıyı açtım, ciddi gözlerinin içine baktım ve "Oturma odası," dedim.

Başını salladı, beni geçti ve koridorda ilerledi. Nisan gecesinin soğuk ama yine de garip bir şekilde sıcak Indiana'sına adım attım.

Kapıyı açmadan önce bunu nasıl görmediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sonra gördüm.

Ön bahçenin alt tarafı, kaldırım ve sokağın her tarafı çöp doluydu. Ertesi gün çöp günüydü ve çöp kutularımızı daha önce dışarı çıkarmamıştık. Yan yatmışlardı, poşetler açıktı ve tüm çöplerimiz her yere saçılmıştı.

Ama hepsi bu değildi. Her yerde açılmış ve açılmış prezervatifler vardı. Düzinelerce. Düzinelerce ve düzinelerce.

Dışarı çıktım, taradım ve durdum.

Benim kamyonetim ve Mike'ın SUV'u garaja park edilmişti. Yolda No'nun duruyordu. Sokak lambalarının ışığında her tarafına spreyle boyanmış kaba penisleri ve "*Çiftçi Fin'in sikiş arkadaşı bu arabaya biniyor*" görebiliyordum.

Başka bir polis aracının evimize doğru geldiğini fark ettim ama beynim tuhaf, sıcak, şişmiş, kafatasım onu tutamayacakmış gibi hissediyordu, gözlerim yuvalarında aynı şeyi hissediyordu, döndüm ve eve geri döndüm. Sonra garajın kapısına doğru yürüdüm, kapıyı açtım, içeri girdim ve duvardaki anahtarlıktan anahtarlarımı aldım. Dışarı çıktım, kapıyı kapattım ve doğruca oturma odasına, kız kardeşinin yanında duran No'ya doğru yürüdüm.

Anahtarları uzattım ve ona, "Yukarı çık. Giyin. Uzun bir gecemiz var. Baban ya da Colt sana sorun olmadığını söylediği anda kamyonetimi dışarı çek ve arabayı içeri al. Tamam mı?"

Yüzüne uyanıklıkla karışık bir merakın girdiğini gördüm, başını salladı, ona çenesini sallayan babasına baktı ve sonra gitti.

Kısa geceliğimle çocuklarla yüz yüze gelebileceğim bir yere doğru yürüdüm.

Mike, "Dusty, sen de giyin," diye emretti ama ben çocuklara baktım.

"Üçünüzü de tanıyorum, kim olduğunuzu çok iyi biliyorum, sizin gibi çocuklar," dedim onlara sessizce. "Ve şu anda bir karar vermediğiniz sürece asla değişmeyeceğinizi biliyorum. Sizler kaba, işe yaramaz, zayıf, zavallı kemirgenlersiniz ve kafanızı kışınızdan çıkarmadığınız sürece asla kaba, işe yaramaz, zayıf, zavallı kemirgenlerden başka bir şey olamayacaksınız. Hayatınızda tek bir iyi şey bile olmayacak çünkü bunu hak etmiyorsunuz. Başkalarını suçlayacaksınız ama bunu gerçeğe dönüştüren siz olacaksınız. Şu anda, pislik olmayı bırakmak için çok geç değil. Bir ya da iki yıl içinde, ömür boyu bu rolde sabitleneceksiniz ve inanın bana, tanıdığınız hiç kimse sizin hakkınızda farklı düşünmeyecek. Bu dünyada nefes aldığınız her dakika, atmosferinize girecek kadar talihsiz olan her ruh tarafından olduğunuz pislikler olarak bilineceksiniz. Çok geç olmadan uyanın." Uzaklaşmaya başladım ama durup onlara baktım. "Ve şahsen, umarım Mike çabalarında başarısız olur ve Fin her birinizi bulur ve size öğrenmeyi hak ettiğiniz dersi verir."

Sonra onlara bir daha bakmadan uzaklaştım, gözlerim Rees'e gitti ve "Buraya gel tatlım, yukarı çıkalım" diye seslendim.

Bana baktı, başını salladı, koridorun ağzında birleştik ve odasının kapısına kadar götürdüm ve orada durdurdum.

"Ön bahçeyi dağıtmışlar ve sen temizliğe yardım etmiyorsun," dedim ona. "Ve odana gittiğinde lütfen Fin'i arama. Yarın bunu öğrenebilir. Şimdi kitap oku, müzik dinle, sakinleşmek ve uyumak için ne yaparsan yap ama Fin'i arama ve dışarıya bakma. Lütfen."

"Kötü mü?" diye fısıldadı.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. "Yardım edebilirim," dedi bana.

"Yapabilirsin ama yapmayacaksın," dedim ona. "Kardeşin ve bende bu var."

"I -"

"Odana git Rees, lütfen. Bunu halledeceğiz."

"Benimle mi ilgili?" diye fısıldadı, sesi titriyordu, yaklaştım ve elini tuttum.

"Tatlım, iyi haber şu ki, erkekler bu şeylerden büyür. Kötü haber ise, sen çok güzelsin, yaklaşık üç yılın kaldı. Seninle hiç şansları yok. Fin kadar havalı olma şansları yok. Bu onları kızdırıyor ve nasıl başa çıkacaklarını bilemeyecek kadar genç ve aptallar. Bu yüzden sadece siz olduğunuz için size bedel ödetmek istiyorlar. Elbette, böyle şeyler yetişkinler arasında olur. Ama o zamana kadar yeterince büyümüş ve başa çıkabilecek kadar akıllı olursunuz. Şimdi, babanın, kardeşinin ve benim halletmeme izin ver. İşte bu noktada şanslısın çünkü tahminimce oradaki çocukların onları hiçbir şeyden koruyacak kadar önemseyen kimsesi yok. Senin var. Bundan yararlanın."

Dişleri dudağını endişelendirdi ve bir süre bunu yaptılar. Sonra başını salladı.

Sonra dedi ki, "Tamam, Dusty."

Ben başımı salladım, elini sıktım ve gitmesine izin verdim.

No giyinmiş ve tenis ayakkabılarını giymiş olarak odasından çıktı. Bana öyle bir baktı ki, merdivenlerden aceleyle inmeden önce göreceği şeye hazırlanmak için zaman ayırdığını anladım.

Giyinmek için Mike'ın ve benim odama döndüm.

* * * * *

Mike merdivenlerin başına vardığında koridorun sonunda Dusty ile kendisinin yatak odasından gelen ışığı gördü. Kapı hafif aralıktı ve Layla ona ulaşmak için çoktan kapıyı açmıştı.

Onu yarı yolda bir masajla karşıladı, sonra yolun geri kalanında yürürken yanında tırıs gitti.

"Lütfen Tanrım, kitabı onlara fırlattığını söyle." sözlerini duymadan önce kapıyı zorlukla açmıştı.

O gece olanlardan ve son iki saatini İstasyon'da Colt'un üç öfkeli anne babaya çocuklarının gözetimleri altında bırakılmayacağını açıklamasını izleyerek geçirdikten sonra bu kadar çabuk gülümseyebileceğini sanmıyordu. Suçlanıyorlardı ve ertesi gün onları çocuk mahkemesinde göreceklerdi. On sekiz yaşındaki Brandon Wannamaker hariç. Suçlamalarla bir yetişkin olarak yüzleşecekti.

Ama gülümsedi ve bu sadece onun sözlerine değil, o saçmalıklarla uğraştıktan sonra sabahın dördünde eve gelip onu yatağında rahat ve oraya aitmiş gibi görmesine de gülümsedi. Tam ortasıdaydı, sırtı yatak başlığına yaslanmıştı, dizleri bükülmüştü ve bir şeyler okuyor gibi görünüyordu.

Boktan insanlarla uğraştığı boktan bir geceden sonra eve döndüğünde yatağında onu bekleyen iyi bir kadın bulmak için çok uzun bir süre beklemişti ve o anın güzelliği onun için kaybolmamıştı.

de değil.

Mike kapıyı arkasından kapattı, kemerinden rozetini çıkardı ve şifonyerin üzerine fırlattı, "Hepsinin geçmişte polislerle çatışmaları var, rapor edilen diğer vakaları işlediklerine dair güçlü kanıtlar var ve benim tarafımdan suçüstü yakalandılar. Arabalarında spreyci boya ve üç kutu prezervatifin yanı sıra onları diğer vandalizm eylemleriyle ilişkilendiren kanıtlar da bulundu. Gözaltına alındılar ve suçlandılar. Bu gece hapisanedeler ve Wannamaker da çoğunluğa ulaştı. Bir yetişkin olarak suçlamalarla karşı karşıya kalacak." Mike açıklama yaparken elleri gömleğinin düğmelerine gitti,

"Ufak tefek şeyler, vandalizm, mülke zarar verme, ama onları bu saçmalıklardan aylarca mahkum edebiliriz. Yargıç hoşgörülü olmayacaktır. Yine de muhtemelen kamu hizmeti olacak. Hepsinin ıslahevinde dosyası var ama Wannamaker on sekizinci yaş gününü bir ay önce kutladığı için kendisine bir dosya açtı."

"Kamu hizmeti ölüm cezası değil ama sanırım bununla yaşamanın bir yolunu bulmam gerekecek."

Mike hâlâ gülümseyerek gömleği omuzlarından aşağı çekti, Dusty'nin giysileriyle dolu yere baktı, yarım saniye düşündü, sonra *siktir et dedi* ve yere bıraktı.

Elleri kemerine gitti ve usulca şöyle dedi: "Avlu iyi görünüyor. Bunu yaptığınız için teşekkürler."

Başını salladı, kitabını bir kenara koymak için komodinine uzandı ve arkasına yaslandığında, "Bildiğin gibi yardım etmedi. Bilmediğin şey ise onunla konuşman gerektiği. O çocuklar okula saldırdı, o ve ekibi harekete geçecek. Bu konuda aklını kaybedecek tek kişi Fin değil. Hayır çoktan kaybetti. Yetmiş iki prezervatif almak gibi eğlenceli olmayan bir işten bahsetmiyorum, bu arada biz saydık. Arabasındaki o boktan şeyden bahsediyorum. Ayrıca arabasının çalışmamasından ve neden çalıştığından değil, kız kardeşi hakkında yazılanlardan bahsediyorum."

Kemeri çözölen Mike başıyla onayladıktan sonra yatağa oturdu ve bunun olacağını zaten bildiği için botlarını almaya gitti. Çocukları kavga edebilirdi ama No Reese'yi seviyordu ve o babasının oğluydu. İşler çirkinleşecekti.

"Bir şey " diye mırıldanarak bir çizme bıraktı.

Sonra soyunmayı bitirdi, iki saat önce terk ettiği pijama altlarını çekiştirdi ve yatağa tırmandı. Yatağa girdikten sonra kadına döndü.

"Rees nasıl?" diye sordu.

"Çıldırılmış, üzgün kardeşi ve ben sabahın iki buçuğunda bahçedeydik, umarım hala temizlediğimizi bilmiyordur. Yarım saat önce kontrol ettiğimde ikisi de dışarıdaydı."

Mike nefesini tuttu, sonra sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti.

Dusty ona doğru yuvarlandı, yumuşak bedenini onun yanına bastırđı ve sıcak elini hafifçe göğsüne koyarak gözlerini ona doğru çevirdi.

"Onlar pislik çocuklar, Mike," dedi sessizce. "Temizlememiz bir saatten az sürdü. Önemli olan No'nun arabası ama benim kamyonetimi kullanabilir. Ben nadiren biniyorum ve gerekirse Rhonda'nın arabasını kullanabilirim. O hiçbir yere gitmiyor."

"Gençlik savaşı," diye yanıtladı Mike ve onun göz kırptığını gördü. "Ne?"

"Benim ya da *senin* söyleyeceğin herhangi bir şeyin Fin'i intikam almaktan alıkoyacağını bir an bile düşündün mü?"

Burnunu kıvırdı. Bu hayır demekti.

"Oğlumu ikna etmeyi başarsam bile Fin'in hayır diyeceğini, fikrini değiştirmeyeceğini ve her şeyi yapmayacağını mı düşünüyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Bu aynı zamanda hayır demekti.

"Bu çocuklar iyi çocuklar değil," dedi Mike ona. "Çok şey gördüm Angel, gözlerine bakıp kurtuluş arayabileceklerini görebildiklerin de var. İçlerinde hatalarını görmelerini sağlayacak bir şeyler olduğunu görebilirsin. İki kölede bu yok. Her zaman şüpheden faydalanacağım. Belki bir gün kendilerine çeki düzen verirler. Ama iyi insan sinapsı için ateşlenmiyor. Wannamaker farklı bir hikaye. Bu gece babasıyla tanıştım ve tam bir pislik. Öyle bir pislik ki, yemin ederim, bir an için kendimi boktan çocuğu kanatlarımın altına almak isterken buldum, böylece hayatında düzgün bir yetişkinin tecrübesine sahip olacaktı. Onun içinde kırılan şeyi babası . bir deri bir kemik, sivilceleri var ve eğer kabadayı olmasaydı, kabadayı olacaktı. Aynaya bakıyor ve çeşitli nedenlerden dolayı gördüklerinden hoşlanmıyor. Bu pisliği temizlemek için Tanrı'nın bir lütfu gerekecek. Bu iyi şeyler anlamına gelmez. Bu çocuklar insanlarla uğraşmaktan zevk alıyor. Fin ve No, özellikle de ekipleri onları destekliyorsa, bu pisliklerle yerleri silip süpürebilirler. Ama bu zaten kaynayan kanı daha da alevlendirir. Bu pisliği hemen durdurmanın bir yolunu bulamazsam, başımız belaya girecek. Buna katılsanız da da, normalde

Fin ve No deal'e izin ver. Tavsiye ederdim ama ikisi de yaşılanıyor ve onları adamlara götürecek kararları vermeyi öğrenmeleri gerekiyor. Hoşuma *gitmeyen* şey ise Rees'in onların kinlerinin hedefi olması. Bu beni tedirgin ediyor."

"Sen Fin'le konuş, ben de seninle Fin'le konuşacağım ve iyi bir önlem olarak babam da orada olacak. Bunu kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum ama Rees'in de orada olmasını öneriyorum. Onu rahatlatması için ona bakıyor. Onun ne düşündüğünü önemsiyor. Dürüst olmak gerekirse, hepimiz arasında en çok dinleyeceği kişinin o olduğunu düşünüyorum."

Mike tekrar tavana baktı ama bunu başını sallayarak yaptı. Finley Holliday'ın Mike'ın kızıyla bir bağ kurduğu ve onu çok sevdiği kuşkusuzdu. Ama bu iş iki şekilde sonuçlanabilirdi. Finley onu ikna edebilir ya da o çocuklar ısrarcı olabilir ve Fin onu korumak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapabilirdi.

Dusty bir süre sessiz sonra usulca sordu: "Üçünü birden nasıl yakaladın?"

Mike'ın gözleri tekrar kadınına döndü. "O çocuklar pislik ama aptal değiller. Ön taraftan çıkmadım, yan taraftan geldim. Beni beklemiyorlardı ve bekleseler bile yandan gelmemi beklemiyorlardı. Beni gördüklerinde, kızgın olduğumu anladılar. Silahımı onlara doğrulttum ve kollarını bile kıpırdatmamalarını söyledim. Kımıldamadılar. Sonra dizlerinin üstüne çökmelerini söyledim. Diz çöktüler. Üzerlerinde silah aradım, sonra da kışkılarını kaldırıp evime girmelerini söyledim. Onu da yaptılar."

Gözleri daldı ve "Kaçardım" diye mırıldandı. "Ve o pisliği benim bahçeme yapsaydın, vurulurdun."

Gözleri onunkilere kaydı ve sordu: "Onları vurur muydun? "Hayır, onlara ateş eder ve koparırdım.

Kaçmış ama kirli kotlarıyla koşuyor olacaklardı."

Ona sırttı, eli boynuna dolanmak için yukarı kaydı ve "Benim alfa koruyucu seksi erkeğim" diye fısıldarken yüzü yaklaştı.

"Bir erkeğin bahçesiyle uğraşma."

Sırıltısı daha da büyüdü.

"Ya da oğlunun arabası, ne kadar boktan olursa olsun." Sırıltısı bir gülümsemeye dönüştü.

"Ya da kızı."

Gülümsemesi kayboldu, yüzü yumuşadı ve parmakları adamın boynunda gerildi.

Mike bir elini kaldırdı, başının arkasına doladı, onu kendine çekti ve yumuşak saçlarının teninde kaydığını hissetti. Kızın ağzını kendi ağzına değdirdi, sonra baskıyı bıraktı ve kızın gözlerini yakaladı.

"Şimdi kapat gözlerini, sevgilim. Bittim ben."

"Ben de," diye fısıldadı ve sonra ışığa doğru yuvarlanmak için geri çekildi.

Mike ona doğru uzandı ve Layla'nın yatağının yanında yerde yattığını gördü. Artık yatak köpeği değil, bekçi köpeği idi.

Kahretsin, köpeğini çok severdi.

Işığa uzanmak yerine aşağı uzandı ve onun kıcını okşadı. Ona takdir dolu bir bakış atmak için başını çevirdi ama adam ışığa uzanıp odayı karanlığa gömdüğünde gözlerini kapıya dikerek geri çekildi.

Dusty anında tekrar ona sokuldu ve Mike bir elini onun altına sokarak kolunu beline doladı.

"Umarım Hunter, Jerra ve çocuklar gelecek hafta bahar tatili için buraya gelmeden önce tüm bunlar çözülür. Ziyaret edip eğlenmemiz gerekirken vandallar, kavga eden çocuklar, öfkeli kız kardeşler vs. olması berbat olurdu," dedi Dusty.

"kadarıyla sorun çözülmedi, anlaşıyorlar," diye cevap verdi.

"Bu doğru," diye mırıldandı ve başını onun omzuna yasladı. "Şimdi uyu, tatlım."

"Doğru." "Night, Angel."

"Night, gorgeous."

Dusty daha da yaklaştı ve karnının etrafındaki kolu bir saniyeliğine sıkıştı, sonra serbest kaldı.

Mike karanlık tavana baktı ve Dusty'nin vücudu gevşedikçe ve ağırlığı ona yerleşip uykuyu buldukça, sessiz karanlıkta artık onu uzak tutamadı.

Bir şey yaklaşıyordu ve bu iyi değildi. Bütün gün içi içini yemişti. Ve bu geceki bok o değildi.

Ve yirmi yıldır polis olduğu için içgüdülerini dinlemeyi öğrenmişti.

Sessizce, "Kahretsin," diye fısıldadı karanlığın içine. Layla yumuşak bir onay havlaması verdi. Doğru. İşte . Köpek bile hissetti. Kahretsin.

On Dokuzuncu Bölüm

Senin bokunla işim bitti

Mike beni sırtüstü yatırdı ve eli yan tarafımdan içeri, karnımdan aşağı, aşağı, aşağı kayd. Dirseği havada, gözleri benimkileri tutarken, kollarım onu sarmışken, ben sertçe nefes alıp sıkı sıkı tutunurken parmakları bacaklarımda arasında oynamaya başladı.

Tanrım, parmaklarıyla yaptığı şey iyi hissettiriyordu.

Tanrım, *iyi* hissettirdi.

"Bebeğim," diye nefes aldım ve başını eğdi, parmakları tutarken bana yavaşça yanan bir öpücük verdi.

Bu daha iyiydi. Çok daha iyiydi. Tanrım. *Tanrım.*

Kalçalarım hareket etmeye başladığında öpüşmenin yanma aşamasındaydık, karnım gerildi ve Mike öpüşmeyi kesti. Gözlerinin yüzümde, vücudumda ve bacaklarımda arasındaki elinde gezindiğini gördüğümde şaşkınlıkla ona odaklandım.

hareket etmeye devam etti, gözleri benimkilere dönerken ellerim sırtının derisinde dolaştı.

", çok güzelsin," diye mırıldandı. "Mike," diye fısıldadım, tırnaklarımı .

"Çok güzel."

Boynum ve gözlerim kapandığında yüzünü kaybettim, hayatımın ilk onunda (hepsi bana Mike tarafından verildi) ya da belki de ilk beşinde olması gereken bir orgazm. Başladığında Mike'ın iki parmağını içime soktuğunu hissettim ve inledim.

Evet, ilk beş.

Mike "Yayıll" diye homurdandığında hala boşalıyordum ve bana söyleneni yaptım, dizlerimi otomatik olarak kaldırdım ama Mike pozisyon aldığında, bir kolunu birinin arkasına doladı, yukarı çekti ve içeri girdi.

Tanrım. Muhteşem. *Tanrım*. İnanılmaz.

Diğer bacağımı onun yanına bastırdım, ellerimden biri yukarı kaydı, parmaklarım saçlarına kaydı, biri aşağı inip kışını sıktı. Aşağı indim ve gözlerini üzerimde gördüm, karanlık, yoğun, kalçaları benimkilere çarparken yanıyordu.

Sonra başını eğdi ve kulağıma doğru homurdandı, "Boşaldığında amın da en az yüzün kadar güzel olacak."

"Tatlım."

"Siktir, akıllara zarar."

Bunu sevdim. Evet, çok hoşuma gitti.

İçeri girmeye devam etti, daha sert, daha hızlı ve ben orgazmdan çok hassastım, parmakları bacaklarımın arasında oynuyordu, daha önce yaptığımız her şey, sözleri, kulağımda çıkardığı sesler, horozu içime vuruyordu, tekrar ve hızlı bir şekilde inşa edildi.

"Mike," diye fısıldadım aceleyle, şok olmuş bir halde. Mike defalarca duble yapmıştı ama hiçbiri diğerinden bu kadar kısa süre sonra olmamıştı.

Başını kaldırdı ve gözleri yüzümde gezindi, sonra ağzı benimkini sıcak, ıslak, derin bir öpücükle aldı, o homurdandı, ben nefes nefese kaldım, sonra boşaldım, iniltiğim ağzı tarafından boğuldu.

"Kahretsin, Angel," diye inledi dudaklarıma karşı, sonra onları başka bir yakıcı öpücüğe aldı, sert ve derin bir şekilde itti, dikildi kaldı ve orgazmını boğazımdan aşağı hırladı.

Aşağı inmeye başladığında, bacağımı sırtına doğru sallamadan önce öpücüğü derinden tatlıya çevirdi. Diğer bacağımı kışına doladım, bir ön kolunu yatağa dayadı, diğerini sarmak için altına itti ve dudakları boynuma doğru kaydı.

Bir elimle parmaklarımı saçlarında gezdirirken diğer elimle sırtının derisini ve kaslarını sıyırdım ve kulağına fısıldamak için başımı hafifçe çevirdim.

"Her... lanet... seferinde daha iyi olmak bir yana, asla iyi kalmıyor."

Başını kaldırdı ve bana gülümsedi.

Gülümsemesini sevdim. Bayılırdım. Her birini... lanet olası... her birini. "Evet," diye usulca kabul etti.

Cumartesi sabahıydı, erkendi. Çocuklar yüzünden sessiz olmaya çalışıyorduk. Sabah erkenden onlar kalkmadan sevişiyorduk ve gece onlar yattıktan sonra uyuduklarından emin oluyorduk. Çok çalıştığımız için iyi bir programdı. Mike'ın yatağında, seviştikten sonra uyumak ve aynı şekilde uyanmak, tüm bu boktan şeylere rağmen, hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

Mike sırtüstü yuvarlandı, benden ayrıldı ama beni de kendisiyle birlikte hareket ettirdi ve o bunu yaparken ben de bacaklarımı kaydırdım, böylece onun üzerine çıktım ama hala gövde gövdeye bastırıyorduk. Başımı kaldırdım ve erkeğime bakarken elim dalgınca yan tarafının ve göğsünün derisinde gezindi.

"Dün gece seni özledim tatlım," diye fısıldadı ve ben de sırıttım.

Dün gece Korkunç Film Cuma Gecesi'ydi, Mike ve Rees. Hayır, bazı arkadaşlarla dışarıdaydı.

Her ikisi de beni davet etti ama ben onlara bensiz zaman geçirme fırsatı vermeye karar verdim ve bunun yerine Cheryl, Vi ve Jessie ile J&J'ye gittim. Davetlerinin samimi olduğunu biliyordum ve belki ileride onlara katılabilirdim ama şimdi bu zamanları birlikte geçirmeleri gerektiğini düşündüm. Rees iki buçuk yıl içinde ölecekti ve onlar bu anıları yaşamak isteyeceklerdi. Onları mahvedeceğimden değil, sadece bu özel bir şeydi ve babaları küçük kızına sahip olduğu sürece sadece baba ve küçük kızının olması gerektiğini düşündüm. Babamın beni traktöre bindirdiği zamanlara hala değer verdiğimi biliyordum, sadece o ve ben ve babamın da öyle olduğunu anladım. Rees ve Mike da aynısına sahip olmalıydı.

"Siz eğlendiniz mi?" Ben sordum.

"Hareket edebilmem bir mucize, o kadar çok abur cubur yedim ki karnıma bir ağırlık gibi oturdu ama evet," diye cevap verdi. "Hep öyle yaparız."

"Güzel," diye fısıldadım ve o da bana sırıttı.

Sonra sırıtışı soldu ve bana şöyle dedi: "Dün gece kız arkadaşım ile vakit geçirdim, Dusty. Bugün üçümüz birden sana yardım edebiliriz."

Hafta sonu olduğu için Fin ve Kirb babamla birlikte tarlada çalışacaklardı. Fazladan bir traktör yoktu ve çömlleklerimi düzenlemem gerekiyordu. Plan şuydu, annem çömllekleri sandıklamama yardım ediyordu.

Pazartesi günü teslim almak için bitmiş parçaları aynı zamanda anneme kendi başına yapmayı öğretirdim, böylece zamanım olduğunda çarkımın başında ya da sırlama ve fırınlama yapabilirdim. Satmam gereken çömlekler ve stokta tutmam gereken, kendi web sitem de dahil olmak üzere çeşitli galerilerim vardı. Bu da hafta içi tarlada çalıştığım, hafta sonları ise ahırda olduğum anlamına geliyordu. Ürün çıkana kadar hayatım böyle geçecekti. Hunter ve Jerra da ertesi gün çocuklarıyla birlikte geliyordu. Onlarla vakit geçirebilmem gerekiyordu, bu yüzden işlerimi halletmem gerekiyordu, bu da uzun bir günle karşı karşıya olduğum anlamına geliyordu.

Mike uzun zamandan beri çocuklarla birlikte No'nun en sevdiği müzik mağazasına gidip doğum günü hediyesini almak için Indy'ye bir gezi planlamıştı. Buna Indianapolis'e gittiklerinde hep birlikte gitmekten hoşlandıkları bir restoranda öğle yemeği de dahildi.

Mike ertelemek istedi, böylece hepsi yardım edebilecekti. Çocuklarının hayatına kendi pisliğini bulaştırmak istemiyordum, özellikle de eğlenceli bir gün planlamışken. Audrey oyun oynarken ve Rees'in peşinde zorbalar , iyi vakit geçirmeye ihtiyaçları vardı, hafta sonları çalıştırılmaya değil.

"Ben iyiyim. Annem yardım edecek ve Rhonda'yı ikna etmeye çalışacağım," dedim.

"Dusty -" diye başladı ve ben de onu sıktım.

"Ben iyiyim, harikayım, gerçekten. Annem harika biri. Meşgul olmayı seviyor. Yapacak daha çok şeye ihtiyacı var. Bu benim için boktan bir şey ama o her şeyin üstesinden gelecektir. Direksiyon başında olmayı seviyorum. Zaman kaybediyorum, çok seviyorum. Bütün o angarya işler baş . Annem bu tür yapmayı seviyor. Her şey yoluna girecek."

"Emin misin?" diye sordu, parmakları kıcımın derisinde rastgele hareket ediyordu.

"Elbette," diye gülümseyerek cevap verdim. "Ama sen yanımdayken ve sakın bir anımız varken bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Başı yastığa hafifçe eğildi ve "Ateş et" dediğinde gözlerimi tuttu.

"Gelecek hafta muhasebecimle bir telefon görüşmem var. Ona banka bilgilerinizi vermem ve ipotek ve kamu hizmetlerinin bana düşen kısmı için hesabınıza aylık ne kadar para aktarmam gerektiğini söylemem gerekiyor."

Mike'ın kaşları çatıldı ve "İpotek ve faturaların sana düşen kısmı mı?" diye sordu.

"Evet, her neyse, yarısını, ne zaman istersen, ayın başında, ortasında, sonunda transfer ettiririm. Programınıza ne zaman uyarsa."

"İpoteğin ve faturaların yarısını sen ödemiyorsun Angel," dedi Mike, bunu sertçe, çok sertçe yaptı ve ben ona bakakaldım.

"Pardon?"

"İpotek ve faturaların yarısını sen ödemiyorsun," diye tekrarladı.

"Ne demek istiyorsun?" Sordum ve cevap vermesine fırsat vermeden "Çocukları mı düşünüyorsun? Çünkü bir çeyreğin iyi olduğunu düşünmüyorum. Ya da üçte biri. kazanmıyor, bu yüzden hesaba katılmıyorlar -"

Mike sözümü kesti: "Hayır, çocukları ya da farklı bir yüzdeyi düşünmüyorum. İpotek ve faturaların hiçbirini ödemiyorsun."

Gözlerimi kırptım. Sonra tekrar baktım. Sonra "Neden olmasın?" diye sordum.

"Neden olmasın?" Mike da sordu. "Evet, neden olmasın?"

Mike'ın vücudunun altımda hafifçe gerildiğini ve ellerinin kıcımda dolaşmayı bıraktığını hissettim.

Bunu bir uyarı olarak almalıydım. Ben almadım.

"Çünkü burası benim evim, benim ipoteğim, kamu hizmetleri benim sorumluluğumda ve sen benim kadınımsın ve ben kadınıma bakarım."

Deli miydi?

"Mike 50'lerde değiliz. Ben burada yaşıyorum. Para kazanıyorum. Böylece faturaları yardım ediyorum" dedim.

Vücudu daha da sıkılaştı, almadığım bir başka uyarı.

"50'lerde olmadığımızı biliyorum, Dusty. İstediğin zaman değil de haftada iki gün direksiyon başında olduğunu da biliyorum. Diğer beş gün de zor bir işte çalışıyorsun. Ekonominin kötüye gitmesiyle işlerinin söylediğinden bahsetmiyorum bile. Dahası, çiftliğiniz kiraya verilmediği için zaten bir ev için ipotek ve fatura ödüyorsunuz."

"Evet, ama burayı işgal ediyorum, böylece yol paramı ödüyorum."

"Çiftliğini kirala, tekrar konuşuruz. Şimdilik yol paranı ben ödeyeceğim." Delirmişti.

"Mike, bu delilik. Ben burada yaşıyorum."

"Çiftliğe kira ödedin mi?" diye karşılık verdi.

"Hayır ama yiyeceklerin parasını ben ödedim ve zaten orası benim ailemin evi."

"Ah... Angel," diye başladı, derin sesinde pek de hoşlanmadığım bir alaycılık damarı vardı. "Kaçırılmış olabilirsin ama bir hafta önce *burası* senin aile evin oldu."

Şimdi vücudum gerilmeye başlamıştı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, Mike." "Biliyorum ve ben de aynı şeyi kastediyorum, Dusty."

Ön kolumu göğsüne dayayarak ondan hafifçe uzaklaştım, ancak elleri kıcımdan kayarak belime dolandı ve beni kendine çekti, ben de durdum.

Ama konuşmayı kesmedim.

Bu talihsiz bir durumdu, ancak o sırada bunu bilmiyordum.

"Senin bir alfa olduğunu anlıyorum Mike ve ben de senin kadınıyım. Bunu sevdim. *Hoşuma* gidiyor. Ama yardım etmeden bir evde yaşayamam. Ayrıca, Rees'in okulunu düşünmen gerektiğini ve şimdi No'nun ya arabasının temizlenip yeniden boyanması gerektiğini, ki o arabayla parayı çöpe atmış olursun ya da yeni bir arabaya ihtiyacı olduğunu belirtmeliyim. Yükünü hafifletiyorum, işler senin için kolaylaşıyor."

"Evet, çiftliğiniz dolduğunda yükümü hafifletmeniz hakkında konuşabiliriz. Ama yarısı olmayacak. Bu evde dört kişi var, hepsinden ben sorumluyum ama sen kendinden sorumlu olmak istiyorsan, o zaman bir anlaşma yaparız. Ama bunu o zaman yaparız, şimdi değil."

"Bu aylar sürebilir, Mike."

"Böylece aylardır yükümü hafifletiyorsun."

Dişlerimin sıkıldığını hissettim ve ona "Bu beni rahatsız ediyor" dediğimde dişlerimi açmaya zorladım.

"Biraz zaman tanı, alışacaksın" diye cevap verdi hemen ve göğsümün yanmaya başladığını hissettim.

Bir nefes aldım.

Sonra zoraki bir sakinlikle şöyle dedim: "Bunun benim için bir anlamı var Mike. Bir süredir kendi başımın çaresine bakıyorum. Yapmaya alışkırım

o. Bunu bu kadar iyi yapabildiğim için gurur duyuyorum. Ve sana yardım etmek *istiyorum*."

Söylediklerimle ilgili bir şey onu şu anki mutsuzluğundan daha mutsuz bir yere çarptı. Oturmak için bıçakladığında bunu biliyordum, beni de yanında götürdü, ama kolları etrafımda kilitlendi ve beni yerimde tuttu.

Ve geri döndüğünde onu neyin daha mutsuz ettiğini bilirdim: "Yardıma *ihtiyacım* yok. Gayet iyiydim, iyi olmaya da devam edeceğim. Burada olmak için Teksas'ta sahip olduğun her şeyi bırakmış olman *benim* için çok anlamlı. Çiftlikteki başa çıkmak için geldiğini biliyorum ama benimle olmak için geldiğini de biliyorum. Bunun için maddi bir darbe almana izin vermeyeceğim. Çiftlik kiralalarını konuşuruz. Yarıyı olmaz. Hayatta olmaz. Ama konuşacağız ve şimdi değil *o zaman* konuşacağız."

"Maddi olarak neleri karşılayabileceğimi biliyorum Mike," diye tersledim.

"Bana iki yıldır kârınızın düştüğünü ve menajerinizle birlikte mallarınızı internet üzerinden satmaya ve yeni galeriler açmaya başladığınızı söyledikten sonra, bunun hit olmayacağını mı söylüyorsunuz?"

Olurdu ama konu bu değildi.

"Mesele bu değil," diye cevap verdim.

"Dusty, öyle. Benim için bir darbe almayacaksın. Sen *zaten* benim için bir darbe aldın, hayatını bırakıp olmak için buraya geldin. Bu ilk ve son."

Mike'ın otoriter ve maço tavırlarının o kadar da sevimli olmadığı bazı zamanlar vardı.

"Bu kararı ikimiz adına veremezsin," diye karşılık verdim. "Az önce verdim," diye karşılık verdi.

Ona bir an ters ters baktıktan sonra öfkeyle fısıldadım: "Mike, bu hiç hoş değil. Erkek olduğunu anlıyorum, *tamamen* erkek, bunu anlıyorum ve bunun çoğu iyi. Ama bu kötü."

Kısık bir sesle, "Dusty, *çiftliğini kiraladığında* bu konuyu konuşur ve bir anlaşma ," dediğinde sabrının tükenmekte olduğunu anladım.

"Ve o zamana kadar benim bu durumdan rahatsız olmamdan memnun musun?" Ben de karşılık verdim.

"Hayır, o zamana kadar bu kadar inatçı olmayı bırakırsan sevinirim, bu konuda arkana kolladığımı anla ve sana söylüyorum, varacağımız uzlaşma *beni* rahatlatacak şekilde ertelenecek."

"Bu benim için kabul edilebilir bir çözüm değil," dedim ona. "Dusty -"

İşte o zaman kendimi kaybettim ve sözünü keserek şöyle dedim: "Seçimini yap Mike. Çiftliğe geri dönerim ya da bir daire bulurum ya da burada kalır ve yolumu öderim. Bu kadar. Bunlar senin seçeneklerin. Sen hangisini seçiyorsun?"

Ağzımdan çıktı ve ben konuşurken bile yüzünün granit döndüğünü gördüm ve korkunç derecede yanlış bir şey yaptığımı anladım.

Ama akılsızca, durmadım.

Elleri kal alar ma gittiğinde, beni üzerinden kaldırdığında, k c m  yatağ a yerleştirdiğinde ve yatağın dışına doğru eğildiğinde doğru olduğ n  anlayacaktım. Ama hemen döndü, kal amın yanındaki şilteye bir yumruk attı ve y zlerimiz yakın olacak şekilde eğildi.

Sonra homurdandı, alçak sesle ve gürleyerek, "Benim bir erkek olduğ m  anladın mı? O zaman benim gibi bir adama  ltimatol vermemen öğrenirsin. Asla. Uzlaşmayı reddedecek kadar bağımsız bir kadın olmak istiyorsan, olsun hayatım. Ama bu seçimi sen yap. Beni buna zorlayamazsın. Olduğ m kişi olarak tüm iyi yanlarıma sahip olup sonra da canın beni aletimden tutup gezdirmeyi bekleyemezsin. Böyle bir olmayacak. Benim için bir fedakarlık yaptın. Her gün bununla yaşıyorum. Senin bu evde olman bir fedakarlık *değil*. İpotek artmayacak, faturaları zar zor ödeyeceğim. Yol parayı ödemek senin için bir şey ifade ediyor, harika. Anlaman gereken şey, sen benim evime yerleşirken ve hayatın başka bir yere yerleşirken senin arkana kollamamın benim için bir anlamı olduğu."

Sonra, beni  ltimatol vermemem konusunda uyardıktan sonra, o da kendi  ltimatolunu verdi. Ne kadar kızgın olduğ n  düşünürsek, onunki çok daha korkutucuydu.

"Bununla başa çıkamazsın, çiftlik hemen yan ."

Bunu söyledikten sonra yataktan kalktı, döndü, eğildi, yerden kot pantolonunu kaptı, şifonyere doğru yürüdü, bir şeyler aldı ve sonra sinsice banyoya girip kapıyı kapattı.

Yorganı üzerime çektim ama bunun dışında hareket etmedim. Bunun temel nedeni, her şeyi berbat ettiğimi düşünmemdi. Çok ileri gitmiştim. Ve kiminle uğraştığımı unutmuştum.

Mike banyodan çıktı ve ben hemen usulca "Tatlım -" diye seslendim.

"Şimdi kızgıyım, Dusty," diye araya girdi Mike, uzun bacakları onu doğruca kapıya götürürken bana bakmıyordu. "Daha sonra ben olmadıgımda konuşuruz."

Sonra ben tek kelime bile edemedim gitti.

Mike'ın altı bin dolarlık muhteşem yatağında kışımın üzerine oturup kapılara baktım ve bunun eninde sonunda gerçekleşmek zorunda olduğunu düşündüm. Her günün her saniyesi güzel ve mükemmel olamazdı, sadece kontrol edemediğimiz dış faktörler tarafından gölgelenemezdi.

Ama geçmişime , Mike'ın başıma bela olacak bir şey yapacağını tahmin ediyordum.

Bunun tam olacağından hiç şüphelenmemiştim.

* * * * *

"Kendimi iyi hissetmiyorum, Dusty."

Aile çiftliğinin çift kapısında durdum ve kanepede uzanmış, gözlerini sabahın erken saatlerinde televizyona dikmiş olan Rhonda'ya baktım.

Mike odamıza dönmedi ve giyinip aşağı indiğimde, çocuklara yazdığı ve çörek almak için Hilligoss'a gideceğini söylediği bir not gördüm. Altında "*Bu gece görüşürüz, Dusty.*" yazıyordu.

Bu işten çıkarıldığım anlamına geliyordu. Bu beni . Ayrıca beni korkutmadı da. Mike'ın kin tutan bir adam olduğunu düşünemiyordum, hele ki evliliğini yürütmeye çalıştığı süre boyunca. Mike'ın çabuk sinirlenen, öfkesi parlayan ve eğer ona zaman tanırırsanız bu sorunu çözmek için size yaklaşılabilecek bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Ya da en azından ben öyle umuyordum.

Bildiğim tek şey eninde sonunda öğrenecek olduğumdu ve yapacak çok işim vardı, bunu yapmak zorundaydım. Mike'ın başına için endişeleniyordum ama sabahın yedisinde bir kutu dondurma açıp takıntı yapma (ya da Hilligoss'u bekleme) lüksüne sahip değildim. Devam etmek zorundaydım.

devam ediyordu. Ayrıca Mike'a sakinleşmesi için bir şans vermem gerektiğini hissettim. Ben de öyle yaptım.

Bir kâse mısır gevreği aldım, hızlıca mideye indirdim, Mike, No ve Rees'e günlerinin tadını çıkarmalarını ve o gece görüşeceğimizi söyleyen bir not yazdım ve kahve fincanımı yanımda çiftliğe götürdüm. Sonra doğruca Rhonda'ya gittim.

Ondan ahıra gelip atlarımı beslememe yardım etmesini, sonra da annemle birlikte çömlleklerimi sandıklamamıza yardım etmesini istemiştım. Bir adım atması gerekiyordu. Buna bir son vermeliydi.

Perşembe gecesi Mike, babam ve ben Fin'le Mike'ın evinde olanlar hakkında konuştuk, ancak Fin bir şeyler zaten biliyordu. Rees de . Mike o sabah okuldan önce No ile yalnız konuşmuştu. Fin'e söyledikleri iyi olduğu için No ile de iyi anlaştığını düşündüm. Yine de, tahmin ettiğim gibi, Fin Rees'e baktı. Başını sallayarak babasıyla aynı fikirde olduğunu belirtti, Mike'ın onu bunu yapmaya hazırladığından şüphelenmiştim. Böylece Fin ceza almayacağına söz verdi ve eğer okulda ya da okul dışında başka bir şey olursa, No ve Rees gibi o da bunu Müdür Klausen'e, Mike'a ve bana bildirecekti.

Rhonda ve annem bu konuşma boyunca bizimle birlikte oturdular. Annem dudağından endişelenerek yaptı. Rhonda sanki yorucu bir gün geçirmiş, pek de iyi olmayan bir televizyonun karşısında kamp kurmuş ve hiçbir şey anlamadan uyuyakalmış gibiydi.

Bu beni .

Ve şimdi, Mike'la tartıştıktan sonra, onun saçmalıklarını kaldıracak durumda değildim.

"Rhonda," diye seslendim ve gözlerini televizyondan ayırmadan "Hmm?" diye sordu.

Nefes aldım.

Sonra televizyona doğru yürüdüm ve kapattım.

Vücudu hafifçe sarsıldı ve gözleri bana kaydı.

"Dusty, tatlım, onu ," diyerek bana zaten bildiğim bir şeyi söyledi.

"Artık izlemeyeceksin. Yukarı çıkıyorsun, bir kot pantolon, bot ve tişört giyiyorsun. Sonra sana nasıl

atlarımı nasıl besleyeceğini ve ahırlarını nasıl temizleyeceğini öğreteceğim. Bunları yaptıktan sonra sana çömlleklerimi nasıl sandıklayacağını öğreteceğim."

"Ahırlarını temizleyebilirim, Dusty."

Bu Kirby'den geldi.

Kapıya döndüğümde Kirb'ün orada durduğunu ve Fin'in merdivenlerden indiğini gördüm.

Bu benim nazik Kirby'mdi, annesinin sırtını sıvazlıyordu. "Bugün bir traktörün üzerindesin," diye hatırlattım ona.

Kirby, "Büyükbabam ve Fin'e daha sonra katılabilirim," diye cevap verdi.

"Yapabilirsin tatlım ve bunu teklif etmen çok hoş ama " dedim.

"Neler oluyor?" Fin gözleri birimizden diğerimize kayarak sordu.

Kirby kardeşine, "Dusty Teyze'nin atlar için yardıma ihtiyacı var," dedi. "Bir traktöre çarpmadan önce ona bu konuda yardım edeceğim."

"Kirb, seni seviyorum bebeğim ama konuştuğumuz şeyin bu olmadığını biliyorsun," dedim nazikçe ve Fin'e baktım. "Annenden yardım istiyorum. Ama bu annenle benim aramda, yüzden siz ahıra gidin. Baban zaten orada."

İkisi de fazla hareket etmedi. Kirby ayaklarını sürüyünce Fin'in gözleri annesine kaydı. "Dusty Teyze'ye yardım mı ediyorsun?" diye sordu.

"Sanırım bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye cevap verdi Rhonda, sesi yumuşaktı.

"Evet, sen de dün ya da ondan önceki gün ya da ondan önceki hafta ya da ondan önceki lanet ay pek bir şey yapmadın," diye kestirip attı Fin, sesi sert, yüzü daha da sertti ve nefesimi içime çektim. Muhtemelen küfrettiğini düşündüm ama annesine küfrettiğini hiç duymamıştım.

"Fin -" Ben başladım.

"Finley, biz o kelimeyi kullanmayız," diye Rhonda benim üzerimden konuştu.

Gözleri kısılırken ellerini havaya kaldırdı, "Şimdi de anne mi olacaksın? Bu mudur yani? Son üç aydır zombiden başka bir şey değilken şimdi anne mi olacaksın?"

Aman Tanrım. Fin'in işi bitmişti. Ses tonundan ve yüzündeki ifadeden bunu anlayabiliyordum. Annesine karşı haftalardır süren sabrı artık tükenmişti.

"Fin, tatlım, dikkat et," diye fısıldadım ve Fin'in gözleri bana kaydı.

"Dikkatli mi?" diye sordu. "Dikkatli *olmayı denedin*, Dusty Teyze. Büyükannem dikkatli olmayı denedi. Büyükbabam dikkatli olmayı denedi. İşe yaramıyor."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Rhonda doğrulup oturdu ve benden önce davrandı.

"Finley, bunun benim için zor olduğunu biliyorsun," dedi sessizce.

"Öyle mi?" Fin . "Pekala, ipucu ver *anne*. için zor oldu." En son elini uzattı. "Artık bir kocan yok. Bunu anlıyorum. Neden anlıyorum biliyor musun? Çünkü benim *bir babam* yok. Onu *hepimiz* kaybettik, sadece sen değil. Etrafında bir sürü şey oldu ve sen şaşkınlık içinde her şeyin olmasına izin verdin ve çiftlik için, çocukların için, hiç kimse için adım atmadın. Kendiniz için bile. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor *musun anne?*" diye sordu ama onun cevap vermesini beklemedi. Açıkça söyledi. "Sadece babamızı değil, annemizi de kaybetmişiz gibi hissediyoruz. Ve ilki çok berbattı. Buna bir de sonuncuyu eklersen cidden berbat. Babamın ölüm üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Ama senin? O bambaşka bir hikâye."

Rhonda elini boğazına götürdü ve fısıldadı, "Benimle bu şekilde konuştuğuna inanamıyorum. Baban benimle *asla* bu şekilde konuşmazdı."

"Evet, haklısın. Ama eminim şimdi burada olsaydı, o da benim kadar seninle uğraşmazdı," diye karşılık verdi Finley ve başka bir şey söylemeden ve kimsenin bir şey söylemesine izin vermeden, sinsice gözden kayboldu.

Hepimiz orada donmuş, sessiz bir şekilde durduk.

Bir süre sonra Kirby usulca sordu, "Ahırlarla ilgilenmemi ister misin, Dusty Teyze?"

Bir nefes daha aldım ve ona baktım. "Hayır tatlım, ahıra git. Atlarla biz ilgileniriz."

Önce annesine sonra bana baktı, sonra başını salladı ve koridorda ilerledi.

Gözlerini hâlâ Finley'nin olduğu yere dikmiş olan Rhonda'ya baktım, yüzü normalden daha solgundu ama boş değildi. İçinde apaçık bir acı vardı.

Kahretsin. Düştüğü zaman ona vurmak istemedim.

Ama düştüğünde ona vurmak zorundaydım.

"Rhonda," diye seslendim nazikçe ve gözleri bana kaydı.

"Oğlum az önce benimle konuştu," diye fısıldadı.

"Evet, ," dedim ona. "Çok şeyle uğraşıyor. Şimdi sana ihtiyacı var."

Sanki hiç konuşmamışım gibiydi.

Hâlâ fısıldayarak, "F ve S kelimelerini söyledi.

Tekrar tekrar."

Gerçekten mi? Tüm çıkardığı mıydı? Küfür mü etti? "Kızgındı, Rhonda," diye bariz olanı belirttim.

"Biz bu evde o kelimeleri kullanmayız."

Tanrım! Onu sarsmak istedim!

"Rhonda, bana bak," diye emrettim.

"Öyleyim, Dusty," diye cevap verdi ve .

Ama yine de dedim ki, "Gerçekten bana bakın ve beni dinleyin, yakından dinleyin.

Beni dinliyor musun?"

Başını salladı.

Ben konuştum.

"Acı çektiğini biliyorum. Kaybolduğunu biliyorum. Ama kendini bulmalısın. Derinlere inmeli ve Darrin'in kaybını atlatmak için gereken gücü toplamalısın. Senden bunu kendin için yapmanı istiyorum. Bunu oğullarınız için yapmanızı istiyorum. Ama en çok bunu Darrin için yapmanızı istiyorum. Acımasız olmak istemem ama size başka nasıl ulaşabilirim bilmiyorum. Fin haklıydı. Darrin seninle ilgilendi, seni pek çok şeyden korudu ama oğullarının böyle rüzgârda sallanmasına izin verdiğini bilseydi seni hayal kırıklığına uğrattı. Hatta kızardı. Ve eğer bunu düşünürsen ve kendine karşı dürüst olursan, haklı olduğumu anlarsın."

Sözlerimi bitirdiğimde daha da solgundu ve Tanrı'dan beni dinlemesini umdum.

Fin'in söylediklerinden sonra bu konuyu burada bırakmaya karar verdim ve sözümü şöyle bitirdim: "Şimdi yapacak çok işim var ve bunları yapmaya başlamam gerekiyor. Üstünü değiştirip annenle benimle ahırda buluşursan bana çok yardımcı olursun. Hem *de çok*, Rhonda. Ve sana yardım etmek için hayatımı terk ettiğimi belirtmek isterim. En azından biraz yulaf toplayabilir, biraz at pisliği küreyebilir ve bazı çömllekleri kasalara yerleştirebilirsin."

Sonra hızla odadan çıktım.

Dışarı çıkar çıkmaz arka cebimden cep telefonumu çıkardım ve Fin'in durumu ve hakkında bilgi vermek için babamı aradım. Sevgili yeğenimin, arkasında çiftlik tipi bir rototiller olan bir traktörün üzerinde ve çok sinirli olmasına gerek yoktu.

Sonra ahıra gittiğimde annemin sandıkları hazırladığını ve çömleklerimi içine koyduğum ince kıyılmış samanla doldurduğunu gördüm.

Annem ve ben işe koyulduk.

Rhonda bize katılmadı.

* * * * *

Atlarım beslendi. Ahırları temizlendi (benim tarafımdan). Çömleklerim sandıklandı. Babam ve çocuklar traktörle dışarıdaydı. Annem Bobbie's Garden Shoppe'da çiçek alıyordu. Rhonda, Rhonda neredeyse oradaydı. O geldiğinde ben de çarkımın başındaydım, Big and Rich "Save a Horse (Ride a Cowboy)" şarkısını söylüyordu.

Ve beni şaşırttı.

Hunter beni uyardı, müziğin sesini kıs, etrafına dikkat et. Dinledim mi?

Hayır.

Bu nedenle I bulundukendim Oturuyorum, yalın ileri, benim Audrey dar kesim kalem etek, parlak saten bluz ve çoğu zaman kovboy çizmeleri, parmak arası terlikler ya da kalın çoraplar (hava soğuk olduğunda) giyen benim bile uğruna cinayet işleyebileceğim ince topuklu ayakkabılarla ahıra girerken eller bir kâse oluşturuyordu.

Nasıl olabilir a gün o başladı dışarı Yani lanet olsun harika dön tamamen boktan bir şey mi?

"Dusty?" diye seslendi yaklaşırken.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. *Lanet olsun.*

"Audrey," diye cevap verdim. "Konuşabilir miyiz?"

Tanrım. Ciddi miydi? Zamanlarını kozmos içerek, seks yaparak, seks hakkında konuşarak, kıyafet alışverişi yaparak ve erkekler hakkında şikayet ederek geçiren kadınlarla ilgili bir TV şovundan fırlamış gibi giyinmiş bir şekilde durup dururken aile çiftliğime geliyor ve konuşmak mı istiyordu?

"Hımm... şirretlik etmek istemem ama" başımı dönen tekerleğime doğru eğdim, "biraz meşgulüm."

Tereddüt etti, sonra radyoma doğru yürüdü ve sesini kısıtı.

O bunu yaparken gözlerim onu takip etti ama aklımdan yine evet, diye geçiriyordum. *Ciddi miydi?*

Çok ama çok derin bir nefes aldım.

Yakınlaştı.

"Bu önemli," diye fısıldadı.

Uzandım, direksiyonumu ve dirseklerimi dizlerime yaslayacak kadar doğruldum, başımı ona bakmak için geriye eğdim ve cevap verdim, "Kısa bir süre önce tanışmıştık. Konuşacak bir şeyimiz olduğundan emin değilim ama Mike'ın haberi olmadan seninle konuşmak konusunda endişelerim olduğundan eminim. Ve yine, sürük gibi davranmak istemem ama önemli bir konu hakkında konuşmak için haber vermeden ailemin ahırına gelmen beni rahatsız ediyor."

"Bunu anlayabiliyorum," diye cevap verdi ama .

"Yani, şey... Yapacak çok işim var," diyerek onu gitmesi için teşvik ettim. "Fazla vaktinizi almayacağım," dedi hemen.

Tanrım. *Ciddi misin?*

"Audrey -"

"Bunun benim için zor olduğunu bilmelisin," diye fısıldadı ve ben gözümü kırptım.

Ona sert mi davrandın? Ne hakkında konuşmak istediğime dair hiçbir fikri olmadığı bir konuda konuşmak için aniden evine gitmedim.

Doğruldu ve sabırlı olmaya çalıştım.

"Lütfen anlayın, çok meşgulüm ve bu her neyse, şu anda yapamam."

"Ben sadece -" diye başladı ama hırıltılı, kırılmış bir kesildi, çok kızgın, "Ne oluyor ?"

Hızla döndü ve bana ahıra doğru sinsice ilerleyen adamımı gösterdi, sert, ışıltılı, öfkeli gözleri Audrey'e kilitlenmişti.

Gösterisi zaten kötüydü. Bu *gerçekten* kötüydü.

"Ne oluyor lan?" diye tekrarlardı, her ne kadar ikimize de ne olduğunu açıklayacak zaman vermemiş olsa da (ben de bilmiyordum).

"Mike -" Audrey elini ona doğru kaldırarak başladı ama Audrey bir metre ötede durdu, gözleri hâlâ Audrey'e dikiliydi ve sözünü kesti.

"Onun senin Mercedes'in olduğunu sanmıştım. İnanmak istemedim ve öyle olmadığını umdum. Ama işte burada. Öyleymiş. Burada ne *hâl* ediyorsun?"

"Dusty ile konuşmam ," diye cevap verdi.

"Audrey, dürüst olmak gerekirse, Dusty ile konuşman gereken tek bir şey bile yok."

"Yanılıyorsun Mike," dedi sessizce.

"Hayır, amına koyayım," diye sertçe karşılık verdi.

"Lütfen, Dusty ile bir dakika konuşabilirsem, sadece bir dakika sürecektir. Sonra gideceğim."

"Böyle bir şey olmayacak. İki saniye içinde gitmiş olacaksın ve o iki saniye içinde Dusty'ye hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Mike -" diye başladı.

"Lanet arabana bin ve git."

"Mike, lütfen -" diye tekrar başladı.

Ama öne doğru eğildi, yüzü hâlâ sertti, gözleri hâlâ parlıyordu ve şimdi kısılmıştı, "Bu oyunları oynamayacağız Audrey. Şimdi değil. Asla olmaz. Dusty sana yasak. Tamamen. Tamamen. O senin için yok. Şimdi *lanet* arabana bin ve *git*."

Ne yazık ki arabasına binip gitmedi.

Sinirli bir şekilde iki elini birden havaya kaldırdı ve "Bunun benim için kolay olduğunu hayal bile edemezsin" dedi.

"*Bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum," diye karşılık verdi Mike. "Ve umurumda da değil." Bana baktı ve "Gösterdiğini biliyor muydun?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü o kadar kızgındı ki kızgınlığın tanımını buydu ve onu *daha fazla* istemiyordum. Aslında onlar karşı karşıya gelirken orada olmayı hiç istemiyordum ama ne yazık ki çömleğim kendini yapmıyordu ve benimle birlikte ahırda bulunan iki bacaklı diğer varlıkların aksine orada olmak zorundaydım. Yine de yavaşça başımı salladım.

Mike'ın gözleri Audrey'e kaydı ama benimle konuştu: "Elbette hayır. Nasıl yaparsın?" Sonra Audrey'e döndü, "Sende numarası yok. Ama kasaba ağzıyla konuşursak, onun bir Holliday olduğunu biliyorsun. Çiftliğin nerede olduğunu biliyorsun. Ve orada çalıştığını da biliyorsun. O yüzden göster. Benim kadınının tabağında zaten bir sürü pislik varken, kürekle atmaya niyetlendiğin her bok için onu zorluyorsun, onu yemeye zorluyorsun."

İşte o zaman Audrey kaybetti.

Ellerini kalçalarına koydu, öne *doğru* eğildi ve tersledi, "O benim için var, Mike. *Ondan* kaçamıyorum," dedi ve devam etmeden önce bir elini kaldırıp bana doğru uzattı. "Rees sürekli ondan bahsediyor. Jonas bile *sürekli* ondan bahsediyor. Dusty'nin atları var. Dusty bir tanesini arka bahçeye sürdü. Dusty'nin güzel bir kahkahası var. Dusty'nin güzel bir sesi var. Dusty her zaman havalı kıyafetler giyer. Dusty her zaman. *Dusty*'i beni gördüklerinden daha çok görüyorlar. Ve belli ki Dusty ile benden daha fazla konuşuyorlar çünkü artık sizinle ve tesadüfen *onlarla* birlikte yaşadığı için çok daha fazla fırsatları var. Bu yüzden oğlumun doğum günü için özel bir şey yapmak istediğimde, *bunun ne olduğunu öğrenmek* için *Dusty*'ye gitmem gerekiyor."

Mike dondu, ben dondum ve Audrey orada öylece durdu, göğsü gözle görülür bir şekilde inip kalkıyordu.

Mike'ın da benimle aynı sebepten donmuş olduğundan şüpheleniyordum. Şaşırmıştım. Aslında şok oldum. Beklediğim bu değildi. Hem de hiç. Ve bu, kelimenin kullanılabileceği çeşitli şekillerde üzücüydü.

Kimse konuşmayınca Audrey sessizliği bozdu.

"Gördüğünüz gibi bu benim için hiç kolay değil. İyi bir anne olmaya çalışıyorum ve oğlumun doğum günü için ne yapmam gerektiğini için eski kocamın kız arkadaşına gitmek zorundayım çünkü hoşuna gideceğini düşündüğüm şey, ailesini akşam yemeğinde bir araya getirmek, bunu yapmama izin verilmiyor."

Bu söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Bir miktar üstünlük elde etmişti ama bunu anında kaybetti.

Mike da hemen atladı.

"Hayır, o boku bana verme," diye homurdandı. "Bu doğru değil mi?" diye sordu.

"Bunu sen satın aldın," diye hatırlattı ona.

"Ve ben ," diye karşılık verdi. "Tanrım, Mike, ödüyorum."

Mike konuşmak için ağzını açtı ama ben araya girdim ve bunu çabucak yaptım.

"Umurunda değil."

Hem Mike hem de Audrey bana baktı ama benim gözlerim Audrey'deydi.

"Hayır," diye açıklamaya başladım. "Umurunda değil. Onu Frank'e götür. Onu The Station'a götürün. Reggie'den sipariş ver ve film kiralat. Artık Indy'de yaşıyorsun, onu yeni ve eğlenceli bir yere götür. Umurunda değil. Seni seviyor. Senin zaten iyi bir anne olduğuna inanıyor. Bu inancını kanıtlamak için yapacağın her şeye bayılacaktır. Bu yüzden ona Mike'ın bile bomba olduğunu söylediği harika pastalarından birini yapın, alışılmışın dışında ama eğlenceli bir şey yapın ve onunla zaman geçirin. Yapmanız gereken tek şey bu."

Audrey gözlerimi tuttu. Sonra derin bir nefes alışını izledim. Sonra "Ama özel olması gerekiyor" dedi.

"Özel her zaman birlikte bir şeyler yaptığınız insanlardır, aslında hiçbir zaman yaptığınız şeyler değildir," diye cevap verdim. "Ama eğer çaba göstermek istiyorsan, sorman gereken kişi ben ya da Mike değil, Rees. Kardeşini hepimizden daha iyi . Ve istediği bir şey olduğu için mutlu olacak, böylece sana söylemekten de mutlu olacaktır."

Gözlerimi tutmaya devam etti, derin bir nefes daha almasını izledim, bu seferki daha derindi ve "Rees ve ben o kadar iyi anlaşıyoruz" dediğinde nedenini anlayacaktım.

"Bunu düzeltmenin iyi bir yolu onunla iletişim kurmaktır," dedim. "Ve kardeşi için iyi bir şey yapmak iletişim kurmak için iyi bir şey. Bunu uygularsanız, size güvenebileceğini görür ve bir adım daha yaklaşırsınız."

Yine gözlerimi tuttu. Sonra başını salladı ve ayaklarına baktı. "İhtiyacın olan şeyi aldın mı?" Mike alaycı bir tavırla sordu ve gözleri ona.

"Evet," diye fısıldadı, sonra bana baktı, derin bir nefes daha aldı ve zorla "Teşekkür ederim," dedi.

"Güzel," dedi Mike hemen. "Artık işin bitti ve bu bok bir daha asla olmayacak. Anlaştık mı?"

Gözleri Mike'a dönmüştü, uzun onu süzdükten sonra başıyla onayladı.

Başını çiftlik kapılarına doğru salladı ve ona bildiği bir şeyi söyledi.

"Mercedes'in elli adım ötede ve kışının içinde olması gerekiyor."

Gözlerini kapattı ve açmadan önce başını bana . Kafasının karışık olduğunu gördüm. Kızgın olduğunu gördüm. Ve ben

Yaralı olduğunu gördüm.

Kahretsin.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi sessizce.

"Sen . Bitti. Şimdi git," dedi Mike ve ben de ona biraz ara vermesini söylemek için sözcükleri ısırdım.

Ne yapacağımı bilemedim. Ona sorun olmadığını söylemek istemedim çünkü değildi. Yine de sorun değildi, çünkü sorun çıkarmak için değil, hayır demek içindi.

Kahretsin!

Bir nefes daha çekti. Sonra bana bir kez başını salladı, gözleri Mike'ın üzerinde gezindi ve sonra yüksek topuklu ayakkabılarıyla ahırın kapısına doğru yürüdü.

Mike'ın daha iyi görebilmek için yer değiştirmesini izledim. Sonra Mike'ın ayağa kalkmasını, uzun bacaklarını dikmesini, kollarını göğsünde kavuşturmasını ve ahırın kapısından Audrey'nin arabasına binip uzaklaştığını düşündüğüm şeyi izlemesini izledim. Bu bir süre sürdü, sonra döndü ve bana doğru sinsice yaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu yaklaştığında.

"Senden daha iyiyim," dedim usulca.

Beni inceledi ve sonra mırıldandı, "Bunun için üzgünüm, Angel."

"Sonuçta özür dileyecek bir şey yok ve zaten özür dilemek sana düşmez. Ona istediği dakikayı verseydim, söylemem gerekeni söyledim ve o da yoluna giderdi."

Mike, "Saçmalıyor ve oyun oynuyor," diye cevap verince sustum.

Onu tanı mıyordum. O tanıyordu. Ama o gerçekten, şaşırtıcı ve biraz da acınası bir şekilde yardım istiyordu.

"Bitti artık. Yolumuza devam edelim," diye önerdim, hâlâ alçak sesle konuşuyordum. Beni tekrar inceledi.

Sonra da "Eşyaların kasada mı?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Geri döndük. No evde yeni bas gitarını çalıyor. Rees annene merhaba diyor. Reese ve ben yardıma ihtiyacın olup olmadığına bakmak için buradayız."

İşte oradaydı. Adamımın kin tutmayacağını biliyordum.

"Bir bas," diye fısıldadım. "Güzel hediye, baba."

Mike'ın dudakları seğıirdi.

"Ben iyiyim tatlım," dedim ona. "Tüm angarya işler bitti ama muhtemelen bir süre daha çarkımın başında olacağım, sonra sırlayıp fırına koymam gereken birkaç parça var. Otomatik olarak rampaları var ve onları yarın çıkarabilirim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Rampalar mı?"

"Parçaların farklı sıcaklıklarda pişirilmesi gerekiyor, yavaş başlangıç, sonra çok fazla ısı ve sonra soğuma. Biraz zaman alıyor ama fırınım bunu otomatik olarak yapıyor. Ben bırakıyorum. Annem yatmadan önce kontrol ediyor. Yarın geri geliyorum ve işte! Çömlek."

Dudakları tekrar seğıirdi.

Bu hoşuma gitti, yardım etmek için gösterdiği gerçek ve o sabah bıraktığımız yoldan sonra her ikisinin de onun hakkında çok şey söylediğini düşündüm.

Ben de ahırdaki büyük, pembe fili ele almaya karar verdim. Ve bunu fısıldayarak yaptım, "Bu sabah çizgiyi aştım." Mike gözlerimi tuttu ama hiçbir şey söylemedi.

Konuşmaya devam ettim. "Çiftlik kiralandığında tekrar konuşuruz." O zaman bir şey söyledi.

O da şöyle dedi: "Tek söyleyeceğin tatlım. Bu iş bitti."

Tanrım, bu adamı sevdim.

Elbette istediği oldu ama ben bütün gün bunu düşündüm (hem de çok). O haklıydı ve ben inatçıydım. Onun için bir fedakârlık yaptığımı düşünüyordu ve bunu derinden hissediyordu. Bu benim bilmediğim bir şey değildi. Bunu benimle zaten paylaşmıştı. Ayrıca benimle ilgilenmek istiyordu. Tartışmanın kapısını kapatmadı. Sadece bana göz kulak olurken aynı zamanda bunu erteledi. Ve haklıydı da. İçinde yaşamadığım ve parasını ödediğim bir evim, tüm dikkatimi veremediğim bir işim vardı ve dürüst olmak gerekirse yardıma ihtiyacım vardı.

Ve dahası, Mike Mike'tı. Kim olduğunu ya da neye benzediğini saklamazdı. Ve bunun bir parçası da sevdiği insanlara göz kulak olmasıydı. Bunu yapmak zorunda olduğu için yapmadı. Yaptı çünkü böyle biriydi. Ve o insanlardan biri de bendim.

Yani burnumdan kıl aldırıyordum. Ve bitti.

Ben de yoluma devam ettim.

"Çocuklarla iyi bir gün geçirdin mi?"

"Evet. Annenle iyi bir gün geçirdin mi?"

"Evet, Fin'in Rhonda'ya anlattığı ve üzücü olan olaydan sonra."

Mike'ın yüzünün alarma geçmesini izledim. "Ne?"

"Ondan yardım etmesini istedim. Kendini iyi hissetmediğini söyledi. Bastırdım. Bunlar olurken Fin ve Kirb ortaya çıktı. Kirb annesini korumaya çalıştı. Fin sabrını kaybetti. Geliyordu, biliyordum. Bu sabah seninle işlerin nasıl gittiğini düşünmenin dışında, bütün gün Fin'in annesinin bağırsaklarını deşmesini engellemeye çalışıp çalışmamam gerektiğini de düşündüm. Aklıma gelen şey, onun biraz sert sevgiye ihtiyacı olduğuydu. Sorun şu ki, işe yaramadı. Yardım etmedi ve bu sabah hariç onu bütün gün görmedim."

"Siktir," diye mırıldandı.

"Bu her şeyi açıklıyor," mırıldandım.

"Davranışları bazen Fin'in sadece bir çocuk olduğunu unutturuyor," dedi Mike. "Baş etmesi gereken çok şey var."

Bu kesinlikle doğrudu.

"Anlaştık."

Mike yüzümü inceledi ve endişemi açıkça okudu.

Mike bana nazikçe, "Bu ileride adam yapacak," dedi. "Onun zaten o adam olduğunu düşünüyorum bebeğim," dedim usulca. "Ve bu adam Rhonda'nın zombi adlandırdığı şeyle *işi bitti*."

"Ona zombi mi dedi?"

"Bunu ve ona davranış şeklinin sadece bir baba değil bir anne kaybettiği anlamına geldiğini söyledi. Ayrıca Darrin'in onları terk etmesi üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını ama onun kontrolü olduğunu paylaştı."

Mike kesinlikle irkilmeye değer bir sesle yüzünü buruşturdu ve sonra başını yana eğdi. "Onunla konuşmamı ister misin?"

"Evet," diye yanıtladım hemen. "Anlaşıldığını ve bu duyguları tek başına yaşamadığını istiyorum. Ama babamı konuda bilgilendirdim. Öğle yemeği için geri geldiler ama ben onları sadece eve gördüm. Babamla konuşup Fin'le ne durumda olduğunu öğreneyim. Sonra sana haber veririm."

"Doğru," diye mırıldandı Mike, gözleri direksiyonuma kaydı, sonra tekrar bana döndü ve sırtıttı. "*Hayalet*'i gördün mü?"

Neden bilmiyordum. "Pardon?"

"*Hayalet* filmi," diye açıkladı ve o anda neden bahsettiğini anladım, ben de sırtıttım.

"Evet," diye fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı ve sırtıışı bir gülümsemeye dönüştü.

Mike bana yaklaşıp eğildiğinde ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, zihnim Mike ve benim o filmde belirli bir sahneyi canlandırdığımız hayallerle hoş bir şekilde meşguldü.

Bir santim uzaklaştı ve "En kısa zamanda eve gel." dedi. Başımı salladım.

"Seni seviyorum,

Angel." "Seni de,

tatlım."

Tekrar sırtıttı, ayağa kalktı, saçımın tepesini öptü ve ben de onun uzaklaşmasını izledim.

İşte oldu. İşte bu kadar. Bir sürü boktan parçanın olduğu yoğun bir gün ve Mike'ın bir dudak dokunuşuyla her şey daha iyiydi.

Uzandım, direksiyonumu çevirdim ve bir an önce eve için işe koyuldum.

* * * * *

Mike kulak mememi öptü, çekildi ve üzerimden yuvarlanarak yataktan çıktı. Ben kalp atışlarımı düzenlemeye çalışırken o yorganı üzerime çekti.

Bu sabahki gibi, çifte değil (ne yazık ki) ama neredeyse eşzamanlı bir orgazm.

Bu sabahın aksine, Mike ile oynadım.

Muhteşemdi.

Evet, Mike'la seks gittikçe daha oluyordu.

Banyoya gidişini ve dakikalar sonra ıslak bir bezle çıkışını izledim. Bana ve yatağa katıldı, dudakları elmacık kemiklerimi, burnumu, gözlerimi okşarken elindeki bez bacaklarımin arasındaydı.

İşi bittiğinde eğilip boğazımı öptü, yataktan kalktı ve banyoya geri döndü.

Tekrar izledim.

Sonra geri geldi, yerden külotumu ve geceliğimi aldı. Onları bana uzattı ve Mike pijamasının altını yukarı çekerken ben de külotumu yukarı sıyırdım ve geceliğimi başımın üzerine çektim. İpi bağlayarak kapıya gitti ve Layla'yı içeri aldı.

Yatağa doğru koştu, zıpladı, yanıma geldi ve başını okşamak için uzandım.

Ben bunu yaparken, o da bileğimi yaladı.

Sonra Mike yatakta bana katıldı, beni kendine doğru kıvırdı ve ışığa uzanırken beni de çekti. Layla yataktan aşağı inerken ışığı kapattı, bir, iki kez döndü ve sonra bir köpek iniltisiyle yan tarafına düştü.

Gözlerimi kapattım ve Mike'a daha da sokuldum, bacağımı doladım, kolumu karnına doladım, yanağımı göğsüne yerleştirdim.

Sonra karanlığa doğru usulca, "Bu sabahtan bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum.

Kolu sıkıştı ve başladı, "Dusty -"

Başımı kaldırdım ve onun gölgeli yüzüne baktım. "Lütfen Mike, tek bir şey söyle ve söz veriyorum seni kızdırmayacağım."

Bir an sessiz kaldı ve sonra pes etti. "Bir şey var."

Dudaklarımı ıslattım, birbirine doladım, sonra yanağımı göğsüne yasladım ve "Teksas'ı özledim" diye fısıldadım. Tüm vücudu gerildi ve ben devam ettim ama bu sefer hızlıca. "Jerra'yı, Hunter'ı, çocuklarını, evimi, Schub's'u, galerimi, pek çok şeyi özledim."

"Dusty -"

Karnını sıktım ve fısıldayarak konuşmaya devam ettim, "Lütfen tatlım, bırak da bitireyim."

Göğsünün genişlediğini hissettim, sonra aldığı nefesi verdi.

Devam ettim, hala fısıldıyordum, "Ama ben senin yanında uyuyorum. Aynı şekilde uyanıyorum. Ve Reese ile kadın olmak hakkında konuşma şerefine nail oldum. No'nun yeni basını ilk çalanlardan biriyim. Bileğimde bir Golden Retriever'ın kafasıyla uyuyorum. Geceleri seninle yemek yiyorum. Yatmaya hazır olana kadar seninle televizyon izliyorum. Ama tüm ekstraları alamam ve sadece sana sahip bile mutlu olurdum. Çok fazla şeyden vazgeçtiğimi görüyorsun ve daha önce söylediklerin

Bunu atlatamadığının farkındayım. Ama bilmelisin ki seninle uyuyup seninle uyandığım sürece Sibiry'a'da bile mutlu olurum."

Ben konuşmayı kestim ve Mike sessiz kaldı. Bu uzun sürdü. O kadar uzun sürdü ki, biraz "Mike?" diye seslendim.

"Haklısın, bu beni ." Karanlığa göz kırptım.

Sonra bir kahkaha patlattım.

Kahkahalarım arasında Mike, "Gülmeyi kes Angel, beni öp ve uyu," diye emretti.

Hâlâ kıkırdarken ayağa kalktım, onu ittim ve öptüm.

Kolları beni sıkıca sardı ve o beni öptü. Bu onun sessizliğinden daha uzun sürdü.

Çok daha uzun.

Sonra beni bıraktı, erkeğime geri sokuldum, köpeği başını bileğime yaslayana kadar tırmandı ve uyumaya gittik.

Yirminci Bölüm

"Kara Günlerde Düştü"

Çiftlik evine doğru yürürken Mike sesi duydu ve adımlarını hızlandırdı.

Salı günüydü. Rivera, Jerra ve çocukları oradaydı. Pazar günü geldikten sonra günü Dusty, Mike ve çocukları ve üç düzine Hilligoss çöreğiyle geçirmişlerdi. Mike günü Rivera'yla birlikte arka güvertedeki barbeküde bira içerek bitirmişti. Rees ve No oturma odasında çocuklarla oynuyordu. Dusty mutfakta Jerra ile bağ kuruyordu.

Rivera ailesi dün Indy'ye gidip turistik şeyler yaptı, The 500, Circle, Dusty'nin tarlalara çıkmasına izin vermek için bunu yaptılar. Dün akşam The Station'da yemeğe gittiler.

O günü Dusty ile çiftlikte geçirdiler, Dusty ve babası çocukları traktör gezintisine çıkardılar. Bu gece Della herkes için akşam yemeği hazırlıyordu. Mike çalışıyordu ama Dusty'den gelen bir mesajla

on beş dakika önce alındığını, Rees ve No dahil herkesin zaten orada olduğunu biliyordu.

Kapıya vurdu ve kapıyı çalarak araya girmede. Doğrudan içeri girdi ve bunu hızlıca yaptı.

Bir saniye daha kaçırmak istemiyordu.

Kapıyı arkasından sessizce kapattı, döndü ve gördü. Rees ve Fin dışında herkes oturma odasındaydı ve kışları bütün koltukları . Rees yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Fin onun arkasında oturuyordu, uzun bacakları eğilmiş ve onu çevreliyordu, bilekleri dizlerinin üzerindeydi, elleri sallanıyordu, sırtı göğsüne yaslanmıştı.

Ancak kızının erkek arkadaşıyla olan samimi pozisyonu bile Mike'ın dikkatini odanın diğer ucunda Reese ve Fin'in arasında olup bitenlere vermesine engel olamadı.

Karşılıklı oturan Dusty'nin kanepenin koluna tünediğini, No'nun da karşısındaki koltuğun kolunda oturduğunu, akustik gitarını kalçasına dayadığını, ellerinin hareket ettiğini ama sırttan yüzünün Dusty'ye dönük olduğunu görünce gözleri doldu ve göğsü sıkıştı.

Şarkı söylerken ona gülümsüyordu.

Mike çift kapıya doğru ilerlerken ve dinlemek için pervaza yaslanırken elektriğin tenini karıncaladığını hissetti.

O gitar yıllardır No'daydı. Mike'ın ona aldığı ilk gitardı. On iki yaşındayken aldı, hemen çalmaya başladı ve ne o zaman ne de o zamandan beri tek bir ders bile almadı. Bir anda kapmıştı. Mike bunu anlamadı ama bir yıl sonra Mike ona istediği davul setini aldığında da aynı şey oldu. Onları kurdular ve No hemen vurmaya başladı. Birkaç dakika içinde sesi vurmaktan çok müziğe benzemeye başladı. Onlarla da hiç ders almamıştı. Sadece içinde vardı, bu onun yoluydu. Reese'de olduğu gibi, yetenekleri doğaldı.

Aynı şey Dusty için de geçerliydi.

Onun şarkı söylediğini duymuştu, son zamanlarda değil ama gençken her zaman duymuştu. Yine de onun şu anda söylediği gibi bir şarkı söylediğini hiç duymamıştı.

K'nın Seçimi, "Bağımlı Değil".

Yoğun, ciddi harika bir şarkıydı ve Dusty'nin saf sesi şarkıyı daha da tatlı kılıyordu.

Mutlu bir şarkı değildi.

Her zaman mutlu şarkılar söylerdi. Yıllar önce bir keresinde çiftlik evine girdiğini ve onun Katrina and The Waves, "Walking on Sunshine" şarkısını söylediğini, kışını salladığını ve iç camları yıkarken yüksek sesle şarkı söylediğini hatırlıyordu. Gri bir gündü, gök gürültülü bulutlar alçakta asılı duruyordu, fırtınalar eninde sonunda gelecekti ama o anda sadece dışarıdaki gökyüzünü tehdit ediyordu.

Mike, içeri girdiği anda onun sesinin o şarkıyı söylediğini duyduğunu ve dünyasının aydınlandığını hatırladı.

Ama konunun onun deneyim sahibi olduğu bir şey olmadığını bilse de, o anda söylediği şarkı sanki onun için yapılmış gibiydi.

Mike, kadını ve oğlunun o anı yaşamalarını izledi, gözler kilitlenmiş, ağızlar kıvrılmış ve herkes eriyip gitmişti. Sadece onlar vardı, adamın tıngırtısı, kadının sesi, kendi elementlerinde. Şarkı ilerledikçe, No'nun gitarı daha güçlü hale geldi ve Dusty'nin sesi derinlik ve hacim olarak arttı ve her ikisi de davulları olmadığı için içten hissettikleri bir ritimle aynı anda gövdelerini hafifçe sallıyorlardı.

Odadaki tüm gözler onlara yapışmıştı. Rivera ve Jerra'nın çocukları bile hareketsiz ve büyülenmiş durumdaydı.

Mike da öyleydi.

İşte o zaman, Dusty hakkında yirmi beş yıldır bildiği ama hayatındaki en önemli üç kişi hakkında ancak o anda anladığı bir şey kafasına dank etti. Dusty'nin sesi, çömleri, çizimleri, yazıları. Oğlunun davulları, gitarı, klavyeleri. Kızının yazıları. Etrafı olağanüstü yetenekli insanlarla çevriliydi. Yaptıkları her şey olağanüstüydü. Hayatının dört bir yanına deha dokunmuştu.

Mike gördüklerinin ve hissettirdiklerinin beyninde sonsuza dek yer edeceğini biliyordu. Çünkü o anda, izlerken ve dinlerken, Tanrı'nın ona, sıradan bir adama, baştan aşağı Indiana'lı bir çocuğa, hayatındaki bu insanları hediye etmeyi uygun görmesinden derinden etkilendi.

Ve o zaman hiç anlamadığı şeyi anladı. Dusty'e neden "Melek" dediğini. Çünkü ona doğrudan Tanrı tarafından verilen yetenekleriyle, o tam olarak buydu.

Telefon çaldı ama hareket eden tek kişi Fin'di. Ayağa kalktı ve sessizce odadan çıktı, Mike'ın gözlerini yakaladı ve salondaki şarj cihazında kablosuz bir telefon bulunan masaya giderken çenesini kaldırdı.

Mike Fin'den oturma odasına doğru baktı. No'nun eli, şarkının sonuna kadar tekrar eden akorları tıngırdatırken bir bulanıklıktı, sonra elini tellere koyarak müziği durdurdu ve Mike'ın kadınına kocaman gülümsedi.

"*Tekrar söyle, Dusty Teyze!*" Adriana, Jerra ve Rivera'nın altı yaşındaki küçük kızları ellerini çırparak çığlık attı.

Dusty başladı, Adriana'nın sesi ona etrafta insanlar olduğunu hatırlattı ve başını küçük kıza çevirip ona gülümsedi. Sonra gözlerini kaldırdı, Mike'a takıldı, yüzünün yumuşamasını ve gülümsemesinin büyümesini izledi.

Evet, Tanrı Mike Haines'e cömert davranmıştı.

"Soundgarden'a ne dersiniz?" Reesee seslendi, "Dusty, 'Fell on Black Days' şarkısını biliyor musun?"

No anında Rees'in bahsettiği şarkının açılış akorlarını çalmaya başladı. Mike yanından gelen soyut ama önsezili bir şey hissettiğinde Dusty Rees'e baktı ve soluna baktı. Fin'in koridorda mutfağa doğru ilerlediğini gördü, telefonu kulağındaydı ve Fin'in duruşundaki bir şey Mike'ın gözlerini onun sırtına dikmesine neden oldu. Belirli bir şey göremiyordu ama hissedebiliyordu.

Dusty, "Deneyebilirim," diye cevap verdi Rees ve Mike odaya geri dönüp baktılar.

Sonra da "denedi". Rees'in seçimi mükemmeldi. Basit, hüznü sözler, No'nun gitarı ve Dusty'nin saf, tatlı sesi olağanüstü bir şarkıyı daha da iyi hale getirdi.

Ama bu sefer, Fin'in Mike'ın başının etini yediğini hissettiğinde, ikinci mısraya geldiklerinde Mike gözlerini Dusty ve No'dan ayırıp koridora baktı. O sırada hiçbir şey görmedi Fin, bir yumruğu kalçasında, telefonu diğer kulağında, boynu bükük, gözleri yerde, mutfak kapısının önünde volta atıyordu. Profilden bakıyordu ve Mike

ifadesini yakalayamadı ama Fin'in çenesinin sert olduğunu fark etti. Sonra Mike Fin'in hızla gözden kayboluşunu izledi.

Fin'in yüz ifadesini göremese bile, hareketleri, duruşu ve sert çenesi Mike'ın pervazdan uzaklaşıp koridorda mutfığa doğru ilerlemesine neden oldu.

Odaya girdiğinde Fin'in mutfak masasına açılı bir şekilde durduğunu gördü, sırtı Mike'a dönüktü, başı yukarıda, gözleri odanın diğer ucundaydı ve Fin'in alçak, gürleyen, sinirli bir sesle, "Babam öldü. Annem neredeyse öldü. Ve şimdi, *sen de tamamen* ölüsün."

Sonra telefonu kapattı, ayağının üzerinde döndü ve Mike'ı gördü. Mike çocuğun yüzündeki öfke dolu ifadeyi görünce kendini tuttu.

"Fin -" diye alçak sesle başladı ama Fin hareket etti.

Fin'in uzun bacakları onu hızla mutfığa, Mike'ın yanından koridora götürdü.

Mike da aynı hızla onu takip etti. Ama yine de çok geç kalmıştı. Fin'in yüzündeki o ifadeyi gördükten sonra Mike'ın Fin'i mutfakta yakalaması gerekirdi. Ne yazık ki yakalayamadı ve Fin oturma odasına geldiğinde öfkesi açığa çıktı.

"*Aklını kaçırmışsın sen!*" diye kükredi, No çalmayı bıraktı, Dusty şarkı söylemeyi bıraktı ve tüm gözler Fin'e döndü ama Fin'in gözleri Rhonda'ya kilitlenmişti.

Tanrım. Kahretsin. *Lanet olsun.*

Mike Fin'e doğru ilerledi ve omzuna koymak için elini kaldırmaya başladı ama Fin'in başı kucaklarında birer çocuk olan Rivera ve Jerra'ya doğru kaydı.

"Çocuklarınızı buradan çıkarın," diye emretti ve Rivera'nın bakışları Mike'a kaydı.

Jerra hemen ayağa kalktı ve ağzı açık bir şekilde Fin'e bakan Adriana'nın elini tutarak ayağa kaldırdı. Della, Rivera ve Jerra'nın küçük oğlu Joaquin'e doğru ilerledi. Mike Fin'in sağ arka tarafına yaklaştığında onları dışarı çıkardılar ve gözleri No gibi ayağa kalkmış, gitarını yere bırakıp sandalyeye yaslanmış olan Dusty'ye gitti. Rivera ve Dean de ayağa kalktı. Rees de ayağa kalkmıştı ve Fin'e yaklaştı.

Ama Fin'in gözü sadece Rhonda'daydı.

Mike'ın bakışları, donmuş bir halde Fin'e bakan Rhonda'ya kaydı.

"Fin, tatlım, bir nefes al," dedi Dusty yatıştırıcı bir sesle.

Fin onu duymazdan geldi.

Fin, "Arayan Bernie McGrath'," diye duyurdu. Mike gerildi.

Tanrım. Kahretsin. *Lanet olsun.*

Fin devam etti, "Beş bin dolarlık çeki yatırdığınızdan emin olmanızı söylememi istedi."

Tanrım. *Kahretsin. Siktir!*

"Bu da ne?" Dean sordu ama Fin onu da görmezden geldi.

"Sonra Debbie Teyze'yi aradım," diye devam etti. "Bana senin gemide olduğunu söyledi anne."

"Ne için gemide?" Dusty, Fin ve Rhonda arasında bir ileri bir geri bakarak sordu ve sorusu üzerine Fin'in gözleri ona kaydı.

"Babamın vasiyetine itiraz eden bir davacı olarak gemide."

Tanrım. Kahretsin. Siktir!

Dusty'nin vücudu gözle görülür şekilde gerildi, yanakları gözle görülür şekilde kızardı ve gözleri ateşlendi. Mike bunu odanın diğer ucundan bile görebiliyordu.

Ancak daha değişken olan durumun Fin ve Rhonda olduğunu okudu, bu yüzden Mike kendini Fin'in ötesinde ve Rhonda ile oğlu arasında konumlandırdı.

Rees Fin'e yaklaştı ve elini koluna koydu. Fin onu da görmezden geldi.

"Odanızda kendiniz için üzölmüyordunuz," dedi gözlerini annesine dikerek. "Sen yukarıda *Debbie Teyze*'yle planlar yapıyordun."

"Rhonda, lütfen bunun doğru olmadığını söyle." Dusty'nin sesi yumuşak ama zorlamaydı.

Rhonda gözlerini oğlundan ayırmadı ve "En iyisi bu," diye fısıldadı.

Bunun üzerine Fin'in gövdesi şiddetle büküldü, kolu ön tarafına doğru bir bulanıklık içinde savruldu ve telefon odanın öbür ucuna uçarak kanepenin üzerinden duvara çarptı.

Zaten gergin olan oda iyice gerildi. Mike,

"Fin, biraz yürü," diye emretti.

Fin Mike'ı da görmezden geldi ve annesine baktı. "En iyisi için mi? Bu... çok... saçma!"

Rhonda herkesi şaşırtarak omurgasını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Bu çiftlik babanı öldürdü," diye ilan etti.

"Yani şimdi sen ağzını açıyorsun ve Debbie Teyze konuşuyor öyle mi?" Fin alaycı bir tavırla sordu.

"Rhonda, tatlım, bunu gerçekten sen mi yaptın?" Dean gözlerini gelinine dikmiş bir halde sordu.

"Evet," dedi Rhonda, odada Kirby dışında oturan tek kişi olarak. Başını salladı ve tekrarladi: "Evet. En iyisi bu. Oğullarım için."

"*Senin oğlanlar için mi?*" Fin öne doğru eğilerek tükürdü. "Fin, dostum, bir yürüyüşe çık," diye tekrarladi Mike.

Rhonda onun yerine, "Evet," diye konuştu. "Bana seni kollamam gerektiğini söylemiştin. Ben de seni kolluyorum."

"Geleceğimi elimden alarak mı?" Fin sordu.

"Sana bir tane vererek. Debbie bana arazinin satışının seni rahatlatacağını söyledi." Rhonda elini uzattı. "*Hepimiz* için iyi olacak."

"Ben çoktan hazırım anne. İstediğim her şeye sahibim. Geleceğim var ve o , her gün, her lanet olası gün dışarı çıkıp bu çiftlikte çalışıyorum ve bunu babamla birlikte yapıyorum," Fin karşılık verdi, sözleri neredeyse gırtlaktan geliyordu ve sadece öfkeyle değil, kederle de Mike'ın lanet olası kalbinde delik açtı. "İstediğim gelecek bu ve bunu o ölmeden önce de istiyordumŞimdi daha çok istiyorum çünkü ondan bana kalan tek şey bu."

Rhonda'nın yüzü kızardı ve Dean araya girdi.

"Rhonda, keşke bunu benimle konuşsaydın."

Rhonda gözlerini oğlundan ayırdı ve kayınpederine baktı. "Debbie yapmamam konusunda beni uyardı. Beni vazgeçirmeye çalışacağını söyledi ve ben de bunun doğru olduğunu biliyordum. Ve şimdi, bu kanıtlandı."

Fin sözünü keserek, "Şimdi benimle gel," diye emretti, sesi artık sertti, gözleri annesine sabitlenmişti. "Hemen şimdi kamyonetime bin ve benimle mezarlığa gel, böylece babamın mezarına böyle tükürmek yerine gerçekten tükürebilirsin."

"Fin," diye fısıldadı Rhonda, gözleri yuvarlak, yüzü şok olmuş ve dehşete kapılmıştı. "Bunu yaptığın için senden nefret ederdi anne.

Hayatı boyunca sevmekten başka bir şey yapmadı.

Ama bunu yaptığını bilseydi, senden nefret ederdi. Nefret ederdi.

Seninle ilgili her şeyi. Sana *bakmak* bile istemez," diye kestirip attı Fin, Rees yaklaştı ve Mike gerildi.

Elini onun göğsüne koydu, başını geriye eğdi, eğildi ve fısıldadı, "Fin, hadi yürüyüşe çıkalım."

Fin bir elini kaldırdı ve Mike daha da gerildi ama o sadece Rees'in elini sardı ve göğsünde tuttu, gözleri annesinden hiç ayrılmadı.

"Bunu nereden bildiğimi biliyor musun?" diye sordu sessizce ve sonra kendi sorusunu yanıtladı. "Çünkü beş dakika önce bu odada ailemle, arkadaşlarımla oturmuş, Dusty Teyze'nin şarkı söylemesini ve No'nun çalmasını dinliyordum ve babamın burada olmayı çok isteyeceğini bilerek yapıyordum. Babam bu lanet evin, değer verdiği insanlarla dolu olmasını, zaman geçirmeyi, hiçbir şey yapmamayı, yemek yemeyi bekleyerek tatlı bir şekilde zaman öldürmeyi çok severdi. Hiçbir şey yapmamak ama birlikte yapmak, yani hiçbir şey değil. Her şey demek. Ve ben babamın oğluyum, beni böyle yarattı ve sen bunu elinden alıyorsun, şu anda senden nefret ediyorum."

Fin'in son üç kelimesi o kadar sertti ki Mike onları duyunca nefesini tuttu ama Fin'in işi bitmişti. Bunu biliyordu çünkü Fin Rees'in elini bıraktı ama bir kolunu onun omuzlarına doladı, ikisini de döndürdü ve oturma odasından çıkıp girişten geçerek ön kapıdan çıktı.

Mike odaya geri döndü, gözleri başını eğmiş, avuçlarını alnına bastırılmış, parmakları saçlarında, yeğeninin sözlerinin sertliği yüzünden gözle görülür bir şekilde hırpalanmış olan Dusty'ye gitti ama ona uzun süre bakmadı.

Bunun nedeni Kirby'nin konuşmasıydı.

"Sana inanamıyorum," diye fısıldadı ve Mike onun mücadele ettiğini gördü. Kendini kaybetmek istemiyordu ama kazanamayacağı bir savaşın içinde olduğu belliydi ve . "Bunu Fin'e, bana, Dusty Teyze'ye, Büyükbaba'ya, *Baba*'ya yaptığına inanamıyorum. Sana inanamıyorum."

"Kirb, tatlım," diye yalvarırcasına söze başladı Rhonda, öne doğru eğildi ve hatta küçük oğluna elini uzattı. "Anlamak için çok küçüksün ama senin ve kardeşin için doğru olanı yapıyorum."

"Hayır, değilsin." Kirb başını salladı. "Ezelden beri hangi evde yaşıyorsun bilmiyorum ama eğer bu evde yaşıyorsan

Babam, Fin ve benimleyken öyle olmadığını bilirdin. Debbie Teyze'nin senden yapmanı istediği şeyi yapıyorsun. Seni kullandığını göremeyecek kadar zayıf ve aptalsın. Babam onun nasıl biri olduğunu biliyordu. Hatta bunu söylerdi. Senin yanında hep söylerdi. Hiç dinledin mi? Hiçbir şeye dikkat ettin mi? Çünkü verdiğini sanmıyorum. Hiç sanmıyorum. Bence sen tanıdığım en bencil insansın çünkü babam ölmeden önce bile ondan aldın, aldın ve şimdi de benden, Fin'den, Dusty Teyze'den ve Büyükbaba'dan alıyorsun çünkü sen aptal ve zayıfsın. Zayıf ve aptalsın. busun işte. Ve babam öldüğüne göre, buna katlanmak zorundayız. O öldüğünden beri, senin davranışlarından dolayı, seninle senin için mi yoksa bizi senden korumak için mi böyle davrandığını merak ediyordum. Şimdi sonuncusu olduğunu düşünüyorum."

Ve böylece ayağa kalktı, gözlerini kaldırdı ve odadan çıktı ama merdivenleri koşarak çıkarken Mike yatak odasının kapısının çarpıldığını duydu.

Mike, Rhonda'ya dönüp baktığında onun çarpılmış gibi görüldüğünü gördü.

Ama gözleri Dusty'ye kaydı çünkü bir sonraki konuşmayı o yaptı.

"Bunu hak ettin," lirik sesi duyguyla titriyordu ve gözleri Rhonda'ya kilitlenmişti. "İkisinin de söylediği her kelimeyi hak ettin. Ama onlar böyle hissetmeyi hak etmediler ve *sen* onlara bunu hissettirdin. Bu sorumluluğu taşıyorsun. Eğer Darrin bunun olduğunu ve senin Debbie'yle birlikte hareket ettiğini bilseydi aklını kaçırdı. Ve seni seviyordu Rhonda, seni şiddetle seviyordu. Ama oğullarına böyle hissettirdiğini, onların geleceğini ve bu çiftliği tehlikeye attığını ve neden böyle davrandığını bilseydi, hiç kuşkun olmasın, seni ortadan kaldırırdı."

Rhonda'nın gözleri yaşlarla doldu ama Dusty'nin işi bitmemiştir.

"Eğer o çeki yatırırsan, Rhonda, seni dışarı atarım. Ve şaka yapmıyorum."

"Beni kendi evimden kovamazsınız," diye fısıldadı Rhonda, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı.

"*Dene beni!*" Dusty tısladı, kendini kaybetti ve öne doğru eğildi.

"Angel," diye seslendi Mike nazikçe ve Angel gözlerini ona dikti. "Sakinleşmeye çalış, tatlım."

Onun gözlerini tuttu ve sonra nefesini içine çekti.

Sonra tekrar Rhonda'ya baktı ve "Çok kötü bir karar verdin. Hem de çok kötü. Ve bunu düzeltmen gerekiyor. Hem de hemen. Sana bunu nasıl yapacağını söylemeyeceğim çünkü Tanrı aşkına, benden daha yaşlısın ve artık büyüme vaktin geldi. Ve sadece Debbie'yle olan olaydan bahsetmiyorum ama bu kesinlikle öncelikli. Kendini toparlayıp oğullarına annelik yapmandan ve bu evin kadını olmandan bahsediyorum. *Hemen* harekete geçmelisin. Eğer yapmazsan Rhonda, yemin ederim pişman olursun. Debbie ne vaat ederse etsin, seni neye inandırırorsa inandırısın, hayatın boyunca seni geçindirecek bir işte çalışmadın. Ve az önce arkayı kollayan beş kişiyle bağlarını kopardın. Debbie senden hoşlanmıyor. Sizinle ilgilenmeyecek. Ve siz ikiniz, eğer onunla işbirliği yaparsanız, bu çiftliği kazanamazsınız. Bu yüzden hızlı ve akıllıca düşünmelisiniz yoksa her şeyi kaybedersiniz. Ve kaybedeceğiniz en önemli şeylerin oğullarınız olduğunu belirtmek isterim. Parmaklarınızın arasından kayıp gidiyorlar ve onlar *gitmeden* önce onları yakalayabilecek güce sadece siz sahipsiniz."

Rhonda Dusty'ye baktı, yüzü ıslaktı ve giderek daha da ıslanıyordu ama Dusty'nin işi bitmişti.

Odanın içinde ilerleyerek babasına, "Anneme söyle, birazdan yemeğe geleceğim," dedi. Sonra gözleri babasına kaydı ve fısıldadı, "Gitmem gerek bebeğim."

Sonra da gitti.

Rhonda ayağa kalkıp odadan dışarı fırladı, merdivenlerden yukarı çıktı ve Mike bir başka kapının çarpma sesini duydu.

Dean "Della'yla konuşmalıyım" diye mırıldanarak dışarı çıktı. Mike, No ve Rivera oturma odasında sessiz bir şekilde duruyorlardı.

"Welp!" Rivera sessizliğe son verdi. "Çocuklar bahar tatilini Disneyland'de geçirmek istedi. Hız trenlerini severim ama söylemeliyim ki bu çok daha ilginç."

Mike gülümsemesini engellemek için dişlerini sıktı. No bunu denediyse de başarılı olamadı ama neyse ki eğlencesi kısık bir kıkırdamayla ortaya çıktı.

Mike ikisinin arasına baktı ve onlara "Ben Kirb'le konuşmaya gidiyorum" dedi.

Rivera, "İyi şanslar kardeşim," mırıldandı, Mike ona başını salladı, sonra odadan çıktı, merdivenleri çıktı ve Kirby'yi bulana kadar kapıları çaldı.

* * * * *

Mike ahırda durmuş, sırtını bir ahırın kenarına dayamış, Blaise'in yıldızlı burnu kapının üzerindeydi. Moonshine'ın ahır boştu çünkü Dusty şu anda arazide bir yerde sırt üstü yatıyordu. Rivera üç adım ötede, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını dikmiş, gözlerini Mike'a dikmiş, kulaklarını dikmişti.

Mike, Dusty'yi bekliyordu ve o da telefonla konuşuyordu. Rivera bir güncelleme bekliyordu.

"Bu hızlandırmalısın, Ryker," dedi telefonda. "Sana söyledim, bu adam kaypak," diye karşılık verdi Ryker.

"Baldızına vurdu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama beş bin dolarlık bir çeki olduğunu biliyorum," diye bilgi verdi Mike.

Ryker, "Şunu biliyorum ki, umarım o kaltak parayı bozdurmamıştır çünkü Bernie McGrath hakkında bildiğim onca şey arasında bildiğim tek şey, ödemeler için geri ödeme almadığıdır," dedi.

"Benim için yapabileceklerinin hepsi bu mu?" Mike sordu.

Ryker ona bildiği başka bir şeyi daha söyledi: "Kız kardeşiyle yatıyor," dedi.

Ryker'ı bu konuda bilgilendirdi. "Bunu zaten biliyorum, Ryker."

"Hayır, *onunla yatıyor*. Bu adama yakın biri var ama pek bir şey bilmiyor. Bildiği tek şey, bir süre önce bir hesaplaşma olduğu, DC'deki kaltağın sinirlendiği ve ofise geldiği, kaltak sevgisini yaydığı, McGrath'ın iç mabedine girdiği ve McGrath'ın onu masasında becermesine izin vererek öfkesini giderdiği. Görünüşe göre, kaltak gürültülü ve aktif. Bilgisayar masadan düşmüş. Ofisteki herkes duymuş."

Tanrım.

"O zamandan beri DC'yi iki kez vurdu. İş değil," diye devam etti Ryker.

Sadece Debbie, karanlık bir emlak kralının onu becermesine izin vererek, kendi mizacına göre kuru bir dönem olan bu dönemi sona erdirebilirdi.

Sikeyim.

Mike'ın gözleri Rivera'ya kaydı. "Bu adama öyle bir yaklaşmalıyım ki bu araziden vazgeçmesini sağlamalıyım. Bu da istihbarata ihtiyacım olduğu anlamına geliyor Ryker. Ona dayanabileceğim şey. Ve bunu dün yapmalıyım."

"Seni anlıyorum dostum, ama sana onun kaygan olduğunu söylüyorum ve bunu söylediğimde, bunun bir var demek istiyorum. Sadece saklayacak bir şeyi olan insanlar kaygan olmayı bir sanat haline getirir. Ve bu adam usta. Islak değil. Adam *yağlanmış*."

Lanet olsun.

Mike içini çekti ve botlarına baktı. "Bu Tanner'la konuşmam gerektiği anlamına geliyor."

Ve ona ödeme yapın. Tanner'ın iki oğlu ve bir karısı vardı ve her ne kadar kalbinin iyiliğinden dolayı düzenli olarak bedava işler yapsa da, geçindirmesi gereken bir ailesi vardı. Robin Hood rolünü ihtiyacı olanlar için oynuyordu ve sadece Tanner Layne'in yeteneğine yakın birini değil, aynı zamanda standartların altında birini de karşılayamazdı.

Ama Ryker'ın bulamadığını, Tanner kesinlikle elde edecek beceriye sahipti. Ve eğer zamanı yoksa, huysuz yardımcısı Devin Glover'ı bu iş için görevlendirebilirdi.

Ryker, "O zaten içeride, kardeşim," Mike'ın sırtı tezgâhtan uzaklaştı. Rocky ve çetesi bu iş için endişeleniyor, o yüzden onun işine karıştı. Anlarsın ya, *iyi*. Ona biraz verdi, geçen hafta ona bilgi vermemi istedi, ben de verdim ve bu işi birlikte yürütüyoruz."

Mike şaşırمامıştı. Memnundu ama şaşırمامıştı. 'Burg kadınlarının birbirlerinin sırtını sıvazlamalarını ya da daha da önemlisi, bunu yapabilecek erkekleri hayatlarında aktif hale getirmelerini birden fazla kez izlemişti.

O da "Doğru" diye mırıldandı.

Ryker ona, "Bir dip not, McGrath evli," deyince Mike gözlerini kırıştırdı.

"Ne?" diye sordu.

"Kız kardeşiyle yaramazlık yapıyor ve hatta bu işe geri dönmek için DC'ye gidiyor ama evde, her Pazar kiliseye giden ve her Çarşamba akşamı İncil okuyan, Tanrı'dan korkan bir kadın var. Babası bir vaizdi. Senin baldızla yaşadığın gibi, kardeşim, Tanner ve ben de karısının zayıf halka olduğunu düşünüyoruz ama

farklı bir şekilde. Bu sürtük Tanrı'yla konuşuyor ve davranışlarına bakılırsa Tanrı'nın da onunla konuştuğunu sanıyor. Plainfield'da yaşıyorlar ve geçen sonbaharda, hatırlarsanız, büyük bir baskın oldu, İncil'e saldıranlar kitapları yaktı. Olayın arkasındaki beyindi. Tanner ona bakarken Devin de evlilik öncesi anlaşmaları olup olmadığını araştırıyor. Devin'in, Tanner'ın karanlık işler çevirdiğini öğrenmesi ve üstüne üstlük başkentte yaşayan bir avukatla... ofisinde... tüm çalışanlarının duyacağı şekilde yatması ve Devin'in kıından vurulup zor kazanılan parasının yarısını da yanında götürmesi Tanner için berbat bir durum."

Sonunda Ryker ona bir şey verdi.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Mike sordu.

"nk karanlık işleri olduğuna dair hiçbir kanıtım yok. Bana kız kardeşinden bahseden birini buldum ve buna dair de bir sürü tanık dışında kanıtım yok, hepsi onun maaş bordrosunda, bu yüzden hiçbiri konuşmayacak. Bu kadın Tanrı'dan korkuyor ama bu onu aptal yapmaz. Sinirlenir ve onun kıından vurulmak isterse, kanıt isteyecektir. Tanner ve ben de bunun için çalışıyoruz."

"Bu biraz zaman alacak Ryker," dedi Mike ona bilmesi gerekenleri söyleyerek.

"Biliyorum kardeşim," diye onayladı Ryker bildiğini. "Bu arada sen de kadını sıkı tut. O eki bul. Onu yak. Ve baldızın üzerine otur. McGrath'ı dondur. O başka bir yer bulmak için çabalarken, Tanner ve ben umarım senin çıkışını buluruz."

Mike bir nefes aldı.

Ryker'in işi bitmemişti.

"Yardıma olabilir de olmayabilir de, ne kadarını biliyor bilmiyorum ama kız kardeşine yeni seks arkadaşının zincirli olduğunu söylemek isteyebilirsin. Aşkı orgazmdan daha fazlasıyla hissediyor, onun müsait olmadığını duymaktan mutlu olmayabilir. Bu da onu bu herifle iş yapmaya daha az meyilli hale getirebilir."

Mike gülümsedi, bu haberi Debbie ile paylaşma fikri hoşuna gitmişti. "Ben ilgileniyorum," dedi Ryker'a.

"Eminim ylesindir," diye mırıldandı Ryker, sesinde bir sırıtiş vardı.

"Tanner'ı arayacağım. Yarın oturup konuşmamız lazım," dedi Mike.

"Orada olacağım. Şimdi gitmem lazım. Kız arkadaşımın bir saat önce bulaşıkları yıkaması gerekiyordu ama o hâlâ erkek arkadaşlarından biriyle telefonda konuşuyor."

Mike botlarına bakıp sırttı. "Kız" onun kanından değildi. Onun kadınıydı. Ama kız tehlikeye girdiğinde ona sahip çıkmıştı ve Ryker sahip çıktığında da bırakması mümkün değildi. Mike'ın bu sıra dışı aileye dair gördüklerine bakılırsa, hiçbirini ellerini bırakmayacaktı.

"Tamam. Yarın görüşürüz," dedi Mike.

Ryker, "Görüşürüz kardeşim," diye cevap verdi ve bağlantıyı kesti.

Rivera, Mike telefonu kulağından çeker çekmez, "Bu toplantıya katılmak ister misin?" diye sordu ve Mike ona baktı.

Mike hemen, "Size elimden geldiğince haber vereceğim ve adresi de bildireceğim," dedi.

"Şimdi, Dusty geri dönmeden önce, az önce muhbirinizden aldığınız bilgiyi bana verin."

Mike başıyla onayladı ve tam bunu bitirmek üzereydi ki Dusty Moonshine'ı ahırın açık çift kapısından içeri sürdü. Mekânı aydınlatan loş ışıktaki Ayışığı'nın artık öfkeli olmadığını gördü ama bu kafasının meşgul olmadığı anlamına gelmiyordu.

Gri rengi bıraktı ve gözleri Mike ile Rivera arasında gidip geldi. Çenesini yukarı kaldırdı ama gülümsemedi. Sonra attan indi ve ellerini dizginlere dolayarak atı onlara doğru götürdü.

"Evin hâlâ ayakta olduğunu ve ben yokken patlamadığını görüyorum," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Annen yemeği sıcak tutuyor. Rhonda yatak odasında barikat kurmuş, annen iki kez içeri girmeye çalıştı ama kapı kilitli. Kirby'yi No ile vakit geçirmesi için ikna ettim. Rivera'yla ben dışarı çıktığımızda Fin ve Reese dönmüştü. Onu sakinleştirmişti, o yüzden çok değildi, sadece . Adriana ve Joaquin'le oyun oynamasını sağladı. Ryker'dan da az önce bir aldım," diye anlattı Mike.

"Peki senin özetin?" diye sordu.

Mike, "Senin için daha eğlenceli, bana telefonunu ver," diye cevap verince kızın başı yana eğildi.

"Pardon?"

Mike sessizce, "Telefonunu bana ver, Angel," dedi.

Onu inceledikten sonra arka cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. Telefonu ona uzattı; Mike ekrana dokundu, rehberine gitti ve Debbie'yi buldu.

Sonra vurdu ve kulağına götürdü.

"Sana söyleyecek tek bir sözüm bile yok, sürtük," dedi Debbie'nin büyüleyici selamlaması.

Mike ona, "Dusty yok, Mike var," diye bilgi verdi.

Bir an sessizlik oldu, sonra kendini toparladı ve çoğunlukla tekrarladı: "Benim sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Güzel, çünkü seni dinlemek istemiyorum. Ama bilmek isteyeceğin bir şey söyleyeceğim. Bernie McGrath evli. Eğlenmek için mi seni becermesine izin veriyorsun yoksa geleceğinde yüzük mü görüyorsun bilmiyorum. Eğer görüyorsan, oynayacak başka bir oyunun var, karısını kazıyacaksın. Söylentiye göre, o iyi bir Hristiyan kadın ve bunu herkese belli ediyor. Onu tanımıyorum, senin için ne kadar zor olacağını bilmiyorum. Bernie'nin Indiana'ya oldukça bağlı olduğunu biliyorum, bu yüzden umutlarınız yüksekse ve bu başarırsanız, kutuları toplayacak sizsiniz. Ve bir şey daha," diye ekledi Mike. "McGrath'ın Rhonda'ya verdiği çek bu gece yanacak. Tekrar deneyebilir ve belki de başarılı olur. Göreceğiz bakalım. Ailenin her üyesi bu gece ona karşı çıktı ve Rhonda'yı oldukça iyi tanıyorum. Bu baskıya dayanmasının imkanı yok. Bir mucize olur ve kışına tekme basar. Oğulları bile buna katılıyor. Tebrikler, kederli bir dulu alçalttınız ve bir aileyi . Ama eğer onun senin asın olduğunu düşünüyorsan, yeniden anlaşmaya ihtiyacın var. McGrath'ın bu akşamki telefon konuşması elini güçlendirdi, hepimiz elindeki kartları biliyoruz ve sende bir sik yok."

Telefonu onun kulağından aldı, hâlâ "Siktir git Mike," diye tısladığını duyuyordu ama bağlantıyı kesmeden önce duyduğu tek şey buydu. Sonra zil sesini kapatmak için yan taraftaki düğmeyi çevirdi ve arka cebine soktu.

Sonra kadına baktı ve onun sırttığını gördü.

Ve onun sırtışını görünce, tüm bunlar olurken gerçekten fark etmediği, göğsüne yapışmış olan kavrama serbest kaldı.

"Keşke bunu yapmama izin verseydin," dedi sırtarak.

Mike sırtarak karşılık verdi. "Özür dilerim, tatlım. Bencilce davrandım."

Sırtışı daha da büyüdü. Mike bunu algılamak için kendine bir saniye verdi, sonra sırtışı soldu ve gözlerini Rivera'ya dikti.

"Sanırım Teksas'ta size nasıl arama yapılacağını öğretiyorlar," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Rivera.

"Bulmamız gereken bir çek var," diye belirtti Mike.

"Evet," diye onayladı Rivera.

"Kilit açmayı biliyor musun?" Mike sordu.

Rivera, "Hayır, ama bir kapıyı nasıl kırıp açacağımı biliyorum ve bunu yaptığınızda tekrar kilitlemek zorlaşıyor," diye karşılık verdi.

Dusty alçak sesle kıkırdadı.

Mike ona baktı. "Bunu izin olarak mı kabul ediyorsun?"

Kolunu doğru uzatarak, ". Ben Moonshine ile ilgileneceğim ve yardıma geleceğim."

"Kapıyı kırma işini sana saklamamızı ister misin?" Rivera teklif etti ve Dusty çok daha içten bir kıkırdama çıkardı.

"Uh... Hayır." o reddedildi. "Ben ayrılmak o için şunlar ile daha fazla deneyim. Ama bana on dakika verin, izlemek istiyorum."

Rivera ", " diye mırıldandı ve ahırdan çıkmak için yürümeye başladı.

Mike gözlerini kadınından ayırmadı ve sessizce, "Buraya gel tatlım ve beni öp. Çabuk ol. Yapacak işlerim var."

Atını ona doğru sürdü, elini göğsüne koydu, başını geriye eğdi ve ayak parmaklarının üzerine çıktı. Adam aşağı eğildi ve ağzını onunkine değdirdi.

Bir santim yukarı kalktığında gözlerini kızıdan ayırmadı ve yüzü ciddiydi.

"Bunu düzelteceğim," diye söz verdi ve vücudu onunkine daha da yaslandı.

"Mike -"

"Ne yapmam gerektiği umurumda değil Angel, bunu düzelteceğim."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra başını eğdi ve yüzünü bir saniyeliğine adamın göğsüne, elinin yanına yerleştirdi. Sonra elini tekrar geri çekti, adamın gözlerini yakaladı ve başını salladı.

"Atına iyi bak," diye emretti. "Seninle içeride görüşürüz."

"Tamam, tatlım."

Mike iki elini kaldırdı, kızın çenesini kavradı, onu kendine doğru yaklaştırdı ve alnından öptü.

Sonra Dean, Fin, No, Rees ve Kirby'yi bir çek bulmaları içeri aldı.

* * * * *

"Mike?"

Arkasından gelen sesi zar zor duydu. Mutfak kapısında durmuş, mutfak masasında takımlar halinde oynanan Junior Trivial Pursuit oyununu izliyordu. Herkesin oyunu kurmaya ve en sevdiği renkli turtayı almaya odaklanmış olması nedeniyle kimsenin itiraz edemeyeceği kadar şanslıydı.

Omzunun üzerinden baktı ve Rhonda'nın orada olduğunu gördü.

Onu son gördüğünde Dean ve Rivera odasını ararken yatağına kıvrılmıştı. Çeki komodininde bulmuşlardı. Belli ki saklamak için fazla çaba sarf etmemişti.

Dean onu kendisi yaktı ve küllerini oturma odasındaki şömineye attı.

"Konuşabilir ?" diye sordu ve arkasını dönerek oturma odasını işaret etti.

Mike Rhonda'yla konuşmak istemedi. Ailesine yaptıkları yüzünden ona çok kızgındı. Özellikle Dusty'ye ama Fin ve Kirby'nin kırk dört yaşındaki babalarının karda ölmesinden üç ay sonra yaşamamaları gereken duygularla boğuşmalarını izlemek unutamayacağı bir şeydi. Ve kızgındı çünkü onlar da unutmayacaktı.

Ama çenesini kaldırdı, pervazdan uzaklaştı ve koridorda onu takip etti.

Kapıları kapatmadı ve gecikmedi.

Başı geriye eğildi, gözleri onunkileri aradı ve doğrudan sordu: "İki çocuğun var, sence yanlış mı yapıyorum?"

Mike hemen "Kesinlikle," diye cevap verdi ve onun irkilmesini izledi. Kız kendini toparladı ve ona "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum" dedi.

"Başarısız oluyorsun," diye karşılık verdi ve bir kez daha irkildi.

Kendini toparladı ve "Darrin burada olsaydı, o -" diye başladı. Ama Mike onun sözünü kesti. "O burada değil, Rhonda."

Bu da onun bir kez daha irkilmesine neden oldu.

O zaman mücadele etti ve Mike ona kendini toparlaması için zaman verdi ama ona verdiği tek şey buydu. Hıyarlık ettiğinin farkındaydı ama o yetişkin bir kadındı ve Mike'ın değer verdiği insanları incitmişti. Bu çok uzun sürmüştü, çirkin başladı ve daha da çirkinleşti ve bunun bir nedeni de oydu. Kendine gelmesinin zamanı gelmişti.

Sonra usulca, "Seni ve Dusty'yi bir araya getirdim," dedi.

Puan toplamak istiyordu ve Rhonda aylar önce günlüklerle yaptığı ziyaretin ardında yatan nedenin bu olduğundan uzun süredir şüpheleniyordu. Dusty ona Darrin'in onları birlikte istediğini söylemiş, Rhonda da bunu kabul etmişti.

Mike, "Aslında biz zaten birlikteydik ve senin yaptığın şey neredeyse bizi ayırıyordu," deyince kız gözlerini kırptırdı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Seni dinleyen, bıraktığın günlükleri okuyan ve bunu yapan bir pislik gibi davranan bendim. Bu benim suçum, bunun sorumluluğunu alıyorum. İyi niyetli olabilirdin, tıpkı bu çiftlikte olanlarla ilgili olarak sahip olduğuna inandığını gördüğüm gibi, ama sonunda ona ihanet ettin. Senin olmayan bir sırrı paylaştın. Ben de kendime ait nedenlerle bu bilgiye dayanarak hareket ettim ve özrümü kabul edip bana bir şans daha verdiği için çok şanslıyım yoksa şu an sahip olduğum şeye sahip olamazdım. Doğru yaptığını düşünmüş olabilirsin ama ben burada böyle düşünüp yanlış yaptığın bir model görüyorum. Darrin, aldığınız kararları değerlendirmenize yardımcı olmak için başvurduğunuz kişi olabilir ya da bu kararları sizin yerinize vermiş olabilir. Her ne şekilde olursa olsun, artık orada değil. Günlük işler, Rhonda, sen büyük bir kızsın. Kendine ve çocuklarına iyi bakmalısın. Ama büyük başa çıkamazsan, yardım edecek birini bulursun ve bu konuda akıllı davranırsın. Dusty, senin kollamak için görev çağrısının çok ötesine geçtiği düşünüldüğünde, anlaşılabilir ve hatta hak ettiği nedenlerden dolayı sert davranıyordu. Ama haklıydı. Debbie senden hoşlanmıyor. Senin hakkında kötü konuşuyor. Ve şimdi de seni kullanıyor. Bu evde tavsiye almak için gidebileceğiniz üç kişi var. Hayır, düzeltereğim.

Fin'in aklı başında olduğu için dört diyelim. Kullan onları. Memnuniyetle yerine getireceklerdir."

"Debbie benim hakkımda ileri geri mi konuşuyor?" diye sordu usulca, yüz ifadesi hem şaşkın hem de acılıydı.

"Debbie bir sürtük, Rhonda. Acımasız. Sapkın. Ve Dusty'ye zarar vermek için seni kullanıyor. İyi geçinemedikleri gözünüzden kaçmış olamaz ve bunu biliyorum çünkü bana tam olarak bundan bahsettiniz. Ama Debbie hep öyleydi... Debbie. Hayatının bu zor döneminde sana rehberlik etmesi için yanlış danışmanı seçtin. Farklı bir seçim yapmanın zamanı geldi."

Onun gözlerini tuttu, yutkundu ve sonra fısıldadı, "Kocamı bu çiftlik mi öldürdü?"

Mike hemen, "Hayır," diye cevap verdi. "Debbie diyor ki -"

"Debbie yalan söyledi."

"Ama -"

"Kocanız, doğduğundan beri var olan ve neredeyse tespit edilemeyen bir kalp rahatsızlığı dışında son derece formdaydı. Bu onu öldürdü. Bu çiftlik öldürmedi."

Dudaklarını yaladı, sonra birbirine sürttü ve ona "Çocuklarımla mutlu olmasını istiyorum" dedi.

"O zaman uyanın ve etrafınıza bakın. Dusty teyzeleri geri döndü, burada kalıyor ve ikisi de onun etrafında canlanıyor. Fin'in çok değer verdiği bir kızı var. Aileyi seviyorlar ve her yerde aileleri var. Babalarını kaybetmek onlar için zor bir dönem ama başka şeyler de oluyor ve onları bu durumdan kurtarmak için canını dişine takan pek çok insan var. Bunu yapmayan tek yakınları var, o da kıcını en çok yırtması gereken kişi. O da sensin."

Kadın yine dudaklarını ovalamaya devam etti ve Mike, Darrin'in bu saçmalığa yirmi yıl boyunca nasıl katlandığını merak ederek sabırla onu izledi. Yine de on beş yıl boyunca Audrey'nin farklı türden saçmalıklarına katlanmıştı, bu yüzden yargılayacak konumda değildi.

Sonra sordu, "Onların... daha önce söyledikleri... ne... sence Darrin -?"

Mike, "Kesinlikle," diye yanıt vermek için onun sözünü kesti.

Gözleri doldu ve "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Darrin Holliday bu dünyada en çok üç şeyi severdi; seni, çocuklarını ve bu toprakları. Sen o çocuklara zarar verdin ve bu çiftliği tehlikeye attın. Yani evet, sana çok kızardı. Seni tanıyordu. Seni sen olduğun için seviyordu. Bu doğru. Ama bunu anlamazdı, bundan hoşlanmazdı ve bu konuda bir şeyler yapardı ve yapacağı şeyden hoşlanacağını sanmıyorum."

Gözlerini kaçırdı, yüzü solgundu, gözleri dolmuştu ve "Belki de Debbie'yi aramalıyım ve -" diye mırıldandı.

Mike yine araya girdi.

"Hayır."

Gözleri tekrar ona döndü.

"Benim tavsiyem mi?" diye sordu ve başını salladı. "Debbie ile hiç konuşma. Bernie McGrath ile konuşma. McGrath için çalışan kimseyle konuşma. Dusty'ye atları için yardım et. Ona çömlek yapımında yardım et. Della'ya bu ev için yardım edin. Ekinlerin ekilmesi için elinden geleni yap. Televizyon izlemeyi bırak. Yatak odanda somurtmayı bırak. Çocuklarını hem olgunluk hem de duygusal olarak kaybetmeden önce onların hayatlarıyla ilgilen. Ve bu çiftliğin ailede kalması için elinden gelen her şeyi yap."

Başını sallamadan önce bir süre onu inceledi, Tanrı'ya şükür.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu.

"İşimiz bitti," diye cevap verdi ve ekledi, "Teşekkürler Mike."

"Bu aileye katkıda bulunmaya başlarsan sana teşekkür edeceğim."

Nefes aldı.

Sonra tekrar başını salladı.

Mike başıyla onayladı ve gitmek için döndü ama Rhonda adını seslenince geri döndü.

"Onu özlüyorum" diye fısıldarken yine gözleri dolmuştu. "Pek çok insan yapar. Ama sen onun anısına saygı göstermiyorsun. ayrı."

Tekrar yutkundu ve sonra başını salladı.

Mike bir süre onu inceledikten sonra, "*Siktir et,*" diye düşündü ve eşyaları yerleştirmeyi bitirdi.

"Kocanızla ilişkinizi gördüğüm kadarıyla Darrin çok şey veriyor, siz de çok şey alıyordunuz. Bunu sorun etmedi, o yüzden yargılamıyorum. Ama sana çok şey verdi Rhonda."

İçinizde doldurulması gereken bir şey var. Onu bul, içine gir ve kullan. Darrin bunu sana bıraktı. Onun anısını onurlandırmak, sana verdiği her şeyi almak, kullanmak ve yoluna devam etmek istiyorsun."

Gözünden bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı indi. Tekrar başını salladı.

Mike ona kızgındı, onu anlamıyordu ama o anda o kadar kaybolmuş görünüyordu ki onun için üzülmüyordu.

Bu düşüncenin onu harekete geçirmesine izin vermedi.

O da sadece başıyla onayladı ve uzaklaştı.

* * * * Mike

karanlık yastığa baktı.

On dakika önce Dusty ondan dikkatlice uzaklaşmış, odayı sessizce karıştırmış ve Layla'nın künyesini de peşine takarak balkona çıkmış, kapıyı kapatarak içeri giren serin havayı izlemişti.

Gecenin bir yarısıydı. Sıkıntılıydı. Ona zaman tanıyordu.

Artık ona zaman tanımayı bırakmıştı.

Yorganı arkaya attı, yataktan kalktı ve bir kazak bulana kadar yerdeki gölgeli giysileri karıştırdı. Sonra onu giydi ve balkona doğru ilerledi.

Layla çoktan kapıda onu bekliyordu ve bu nedenle Dusty'nin boynu bükülmüştü, dışarı adımını atarken gözleri ona çevrilmişti.

Ona doğru kısa bir mesafe yürürken eğildi ve parmaklarını köpeğinin tüyleri arasında gezdirdi. Sonra kollarını onun karnına doladı ve önünü sırtına yerleştirdi, yüzünü tekrar öne çevirdiğinde çenesini başının yan tarafına dayadı.

"Seni ne yiyor?" diye fısıltıyla sordu.

"Rhonda'nın seni dinlediğini düşünüyor musun?" diye fısıltıyla sordu.

Ona konuşmanın tüm detaylarını anlatmıştı.

"Sanırım önce Fin'i sonra da Kirb'ü dinledi ve benim söylediklerim onların söylediklerini pekiştirdi. Yani, evet. Bence bu gece, her ne kadar boktan olsa da, tabağınızdaki bir şey çözüldü çünkü çocuklar bunu başardı."

Başını salladı ve ağırlığının bir kısmını ona verdi. O da aldı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu adam, kadın başka bir şey söylemeyip gözlerini çiftlikten ayırmadığında.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Onu bana ver," diye emretti, kollarıyla onu sıkarak. Kadın tereddüt etti ve sonra sessizce, "Deli olduğumu düşüneceksin," dedi. "Buna benim karar vermeme ne dersin?" Onun nefes aldığını hissetti.

Sonra fısıldadı, "Bir şey geliyor, Mike." Vücudu kaskatı kesildi.

Boynunu büktü ve ona bakmak için başını geriye eğerken başı adamın göğsüne kaydı ve adam da aynısını yaptı ama ona bakıyordu.

"Hissediyorum. Kemiklerimde soğuk. Derinlerde. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ama hissettiğimi inkar edemem. Bir şey geliyor. Kötü bir şey."

Tanrım, Mike da aynı lanet şeyi hissediyordu. O bunu paylaşmadı.

Onun yerine "İyi olacağız." dedi.

"endişeli biri değilim Mike ve endişelenmiyorum. Bunun ötesindeyim. Tanrı şahidim olsun, korkuyorum."

Tanrım, lanet olsun.

"İyi olacağız."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ben öyle yapacağım."

Kadın ona baktı ve adam ay ışığında kadının yüzünün yumuşamasını izledi.

Sonra ona değerli bir hediye verdi. Ağzıyla sikini sarmasından daha iyi. O gece söylediği müzikten daha iyi. Gülümsemelerinden bile daha iyi.

"Sana inanıyorum."

Bu üç kelime o gün kalbinde ikinci deliği açtı ama bu delik hemen daha önce orada bulunan kastan çok daha iyi bir şeyle doldu.

Mike takdirini belirtmek için başını eğdi ve onun ağzını aldı. Kadın Mike'ın kollarında döndü, sonra kendi kollarını Mike'ın omuzlarına doladı. Mike eğilip onu kollarının arasında kaldırırken öpüşmeyi sürdürdü.

Sonra onu yatağına götürdü.
Sonra onu yatağına aldı.
Sonra Dusty'ye dolanmış bir şekilde uyuyakaldı.

Bölüm Yirmi Bir

Pişen Pastalar

Çarşamba sabahı...

Mike duşu kapattı, kapıyı açtı, bir havlu aldı ve Dusty'nin lavabonun başında durup dişlerini fırçaladığını gördü.

Dışarı çıktı ve vücudunu ovmaya başladı, gözleri aynada onunkilerin üzerinde, ellerinin havluyu vücudunda gezdirmesini izliyordu.

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

"Sevgilim, daha yirmi dakika önce ağzınla her santimi ezberlemiştin," diye hatırlattı ve gözleri aynadaki gülümseyen gözlerine kaydı.

Sonra diş macunuyla sırttı, kapattı ve elektrikli fırçayı ağzından çıkarıp köpüğün içinden "*Her santimi değil*" dedi.

"Doğru olanlar," diye mırıldandı ve fırçayı ağzına geri sokup tekrar çalıştırırken omuzlarının titrediğini ve gözlerinin parıldadığını gördü.

Havluyu beline doladı, sabitledi ve lavabosuna gitti.

"Bugün yine ne var?" diye sordu aynayı açıp tıraş jeli ve tıraş bıçağına uzanırken.

Eğildi, tükürdü, duruladı, havluyla sildi ve fırçasını duruluyordu ki, "Çömlekçilik, sabah. Hunter bu öğleden sonra seninle bir işi olduğunu söyledi. Kiralık arabayı alıyor. Ben Rhonda'nın arabasını alacağım ve Jerra, ben ve çocuklar No'nun doğum günü hediyelerini almak için alışveriş merkezine gideceğiz. Zamanında dönüp giyineceğiz ve akşam yemeğine çıkacağız. Hepimiz burada buluşacağız."

"Doğru," diye mırıldandı, elindeki jeli fışkırttı ve sonra yüzüne sürdü.

"Bana tam olarak söyle," diye başladı, "yüzüne tıraş jeli sürerken nasıl bu kadar ateşli olabiliyorsun?"

Kalçasını tezgâha yasladığını görünce gözleri yana kaydı, dudakları tekrar kıvrıldı ve "Tanrı beni seviyor" diye cevap verdi.

Ve bu gerçektir. Kanıt bir lavabo uzaktaydı.

"Unh-hunh," diye mırıldanarak ona doğru yürüdü ve onun alanına girdi.

Kız tam içine girmişken döndü ve vücudunu onunkine yapıştırdı. Sonra bir kolunu ona doladı, diğer eli kürek kemiğinin üzerinden ıslak saçlarına doğru kaydı.

Kadın bastırdı ama adam bunun için onu fazla zorlamadı. Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve dudaklarını onunkilere bastırdı ve adam bunun için de onu fazla zorlamadı. Dilini soktu, bir süre sonra kız onun ağzının içinde inledi ve Tanrım, aleti seğirdi ve daha yirmi dakika önce onunla birlikte olmuştu.

Öpüşmeyi kesti, başını birkaç santim kaldırdı ve yüzünün her tarafı tıraş kremiyle kaplı kadınını gördü.

Jöleli elini geceliğinden uzak tutarak onu tuttu ve temiz eliyle yüzünü hafifçe kaydırmaya başladı ve mırıldandı, "Şaka değil, seni becermeyi bitirdim, tekrar gitmeye hazırım. Kendimi on yedi yaşındaymışım gibi hissediyorum."

Ona daha da sokuldu ve fısıldadı, "Biliyorum. Öyle değil mi?
Harika mı?"

Gözlerinin derinliklerine baktı, dün geceki kaygılarından herhangi birinin belirgin olup olmadığını kontrol etti ve hiçbir şey göremedi.

Bu yüzden ona sıırttı ve onayını fısıldadı, "Evet, tatlım."

Kadın başını eğip adamın göğsünü öptü ve kolları adamın boynuna dolandı. Adam onu bıraktı ve kadının bir havlu alıp yüzündeki tıraş kreminin geri kalanını silmesini ve odadan çıkmasını izledi.

Sonra gözleri tekrar aynaya gitti ve yüzüne jöle sürmeye devam etti.

* * * * *

Çarşamba öğleden sonra.

Masasının üzerindeki telefonu çaldı, Mike ekranda ne olduğunu gördü ve ağzı bir karış kaldı.

Ama onu aldı, bir düğmeye bastı ve kulağına götürdü.

"On beş dakika içinde bir toplantım var, o yüzden fazla zamanım yok," diye selamladı.

"Tamam," diye yanıtladı Audrey. "Çabuk olacağım."

Mike onunla konuşmamaya geri dönmesini dileyerek derin bir nefes aldı.

"Yarın akşam işten sonra bir fincan kahve içmek için vaktin var mı diye merak ediyordum."

Evet. Kesinlikle onunla konuşmamaya geri dönmeyi diliyordu. "Bu hafta işler yoğun," dedi ona. "Bunu yapamam."

"Peki o zaman, ben kahve alayım, sen de gelebilirsin. Beş dakika sürmez," diye cevap verdi.

"Audrey -" diye başladı, bir hareket sezmişti, gözleri alışılmadık derecede boş olan boğa güreşi salonundan Rivera'nın az önce belirttiği merdivenlere doğru gitti.

Mike çenesini Rivera'ya doğru kaldırdı.

Audrey onun kulağına konuştu. "Beş dakika Mike. Söz veriyorum ve bu çok önemli."

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misiniz?" Mike sordu. "Clarisse'in okulu."

Mike, Rivera'nın masasına doğru yürümesini izlemeyi bıraktı, masasına baktı ve gözlerini kırptırdı.

"Pardon?"

"Clarisse'in okulu. Geçen hafta Bayan Layne ile konuştum ve ikinizin de kabul ve burs başvuruları için yaklaştığınızı biliyorum. Bu konuda sizinle hemen görüşmek istiyorum."

"Bunu telefonda yapamaz mıyız?" Mike rica etti.

"Hayır, çünkü sana vermem gereken bir şey var."

Tanrım. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Audrey bir durum onu zorlamadıkça ona nadiren bir şey verirdi ve o zaman da ona ne verirse versin, parasını ödeyen oydu ve bu da karşılayabileceklerinden çok daha fazlaydı. Şimdi cömert davranması ona iyi bir his vermiyordu.

"Audrey -" diye başladı.

"Mike," diye sözünü kesti. "Mimi'de. İşten sonra. Senden iki blok ötede. İşin bitmek üzereyken bana mesaj at, seninle orada buluşuruz. Söz veriyorum, uzun sürmeyecek."

"Beni söz verebilir misin?" Mike sordu.

"Evet," diye kararlı bir şekilde ve hemen cevap verdi ve Mike yine masasına gözlerini kırptırdı.

Sonra mırıldandı, "Beş dakika. Sana mesaj atarım."

"Teşekkür ederim Mike," dedi sessizce.

"Sonra görüşürüz."

Sonra telefonu kapattı ve gözleri Rivera'ya gitti ve Rivera'nın onu izlediğini gördü.

Rivera, "Sanırım bu, en yakın arkadaşının seni martini içmeye davet ettiği bir telefon değildi," deyince Mike'ın dudakları kıvrıldı ama başını iki yana salladı.

"Eski karım ve en iyi arkadaşım beni martini içmeye davet etseydi artık en iyi arkadaşım olmazdı."

Rivera, "Anladım kardeşim," diye mırıldandıktan sonra, "Bana yedi düzine daha çörek borcun var ama Jerra ve Dusty ile alışveriş merkezine gitmekten beni kurtardığın için iki tanesini sana bırakıyorum," dedi.

Mike arkasına yaslandı ve sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Dusty ile hiç alışveriş yapmadım ama Dusty'nin her şeyi saçma ve rahat. Jerra öyle değil mi?"

"Jerra bir alışveriş merkezini alabilir ya da bırakabilir. Alışveriş merkezi dışında internetten alışveriş yaparak bilgisayar ateşe verir," diyerek omuz silkti. "Şimdi *altı* yaşında olduğunu hatırlatacağım *Adriana* alışveriş merkezine gitmek için yaşıyor. Bir satın almak bile istemiyor. Sadece istiyor. Jerra bile bunun olduğunu söylüyor."

"Benim tavsiyem, bu işe bir son vermek. Şimdi," dedi Mike ona ve Rivera onu inceledi.

"Senin kız alışveriş merkezini mi kazdı?" diye sordu.

"Bir erkek arkadaşı olana kadar neredeyse orada yaşadı. Annesi de aynıydı."

Rivera sırtıttı. "Demek bu yüzden senin kızına benzeyen ve senin kızın kadar tatlı davranan kızının, muhtemelen yatak direğinde benden daha fazla çentik olan bir çocukla çıkmasına izin veriyorsun."

Rivera, Mike'ın daha önce defalarca belirttiği gibi, pek bir şey kaçırmadı.

"Hem o iyi bir çocuk, hem de kızımı sakinleştirdi, ders çalışmasını sağladı ve onu pek de hoşlanmadığım bir yoldan uzaklaştırdı. Alışveriş merkezine olan ilgisi kayboldu, notları yükseldi ve Reese'mle oraya giderse onu vuracağımı anladı."

Rivera onun gözlerini tuttu ve sessizce şöyle dedi: "Bunu . O çocuğa kız arkadaşının en iyi porselenden yapılmadığını söylesem yalancı derdi ama bu yüzüme yumruk atıp tükürdükten sonra olurdu. Güneş onun için doğar ve onun için batar Mike. mı?"

Mike başını salladı. Anlamıştı. Bunu kaçırmak imkânsızdı. Çekinceleri olmadığını söyleyemezdi ama yine de hoşuna gitmişti.

Rivera hafifçe öne eğildi ve sessizce konuşmaya devam etti. "Hayır. Yani bu bokun ölmeyeceği bir şekilde. Kız onun için "O". Onu on yedi yaşında buldu. Ve kardeşim, destek, çünkü ona bakışı, onun etrafındaki davranışları, on beş yaşında ama o da aynı şekilde hissediyor."

"Anlıyorum, Rivera," diye yanıtladı Mike. "Ve endişelerim olmadığını söyleyemem. Söyleyebileceğim tek şey, pek bir şey olmadığı."

Rivera arkasına yaslandı. "Evet. Benim kızım on beş yaşındaydı ve onun için ateşin içinden geçecek ve bunu gülümseyerek yapacak bir çocuk bulsaydı, şu anda senin olduğun yerde olurdum kardeşim."

Mike'ın Rivera'yı kendi çocuklarıyla birlikte gördüğünden hiç şüphesi yoktu. Mike ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasından ceketini alarak şöyle dedi,

"Toplantıdan önce bir Mimi's almak için yeterli zamanımız var. Kahveleri iyidir. Ama kurabiyeleri, kekleri, kasadaki her şey Hilligoss'tan sadece bir adım aşağıda ve bu dar bir adım."

Rivera ayağa kalkarak, "Hoosierland'de bir tatilden emin değildim ama siz Indiana halkı nasıl yemek yeneceğini biliyorsunuz. Bir süre sonra barbekü ve Tex-Mex'imi özleyeceğim ama bu uzun bir süre alacak."

Merdivenleri birlikte inip çıkarken ceketini omuz silkti, Mike geri döndü, "Eve git, kimseye söyleme yoksa dilini kesmeleri için ekip göndermek zorunda kalacağız. Çoğu insan Indiana'nın içinden geçilecek bir eyalet olduğunu düşünüyor. Yemeğimizi yemek, misafirperverliğimizi tecrübe etmek, sadakatimizin derinliğini anlamak için bir dakika ayırsalar ve bunu ağaçların renklendiği sonbaharda yapsalar, kimse buradan ayrılmazdı."

Rivera, "Bunu hissediyorum," diye mırıldandı.

Resepsiyondaki Kath'in yanından geçerken çenesini havaya kaldıran ve karşılığında gülümsemesine neden olan bir parmak işareti alan Mike mırıldandı: "İstediğin gibi algıla. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği."

Rivera ona sırtarak kapıyı itti. Mike botlarına bakarak sırtarak içeri girdi.

Mimi's'e gidip kahve aldılar. Rivera orada karısı ve çocukları için bir sürü kurabiye ve kek alarak iyi bir koca ve baba olduğunu inkâr edilemez bir şekilde kanıtladı. İkisi de karton kılıflı beyaz, kâğıt kahve fincanları ve Rivera da büyük beyaz bir çanta taşıyarak Mimi'den çıktılar, bir kapı aşağıda Tanner'ın ofisine açılan kapıdan girdiler.

Merdivenlerden yukarı çıktılar ve Mike kapıyı alma ya da anons etme zahmetine girmeden kapıyı açtı, içeri girdi ve Rivera için tuttu. Çünkü Tanner'ın kameraları vardı ve orada olduklarını zaten biliyordu.

Ve Mike, Tanner'ın resepsiyonundan geçtiklerinde nezarethanenin neden boş olduğunu anlayacaktı. Bunu, resepsiyon görevlisinin masasının arkasında telefonla konuşan Tanner'ın annesi Vera'ya gülümseyerek yaptı. Ama ofisinde Colt, Sully ve Merry'nin yanı sıra Ryker, Tanner ve siktir et, Cal ve Tanner'ın adamı, eski CIA ajanı ve şu anda sertifikalı Devin Glover vardı.

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldandı Rivera, hızla durdu ve uzun boylu, iri yarı, dövme kollu Ryker'a baktı. "Evlat, annen büyürken sana ne yedirdi?" diye sordu.

Ryker, Rivera'ya kaşlarını çatarak, "Yeni doğmuş bebekler," diye cevap verdi. "Bunu anlıyorum. Kesinlikle," diye yanıtladı Rivera.

Ryker kaşlarını çattı.

Sonra kaşlarını Rivera'ya çatarak Mike'a sordu: "Yeni adam kim?"

Mike devreye girdi ve sadece Ryker'a değil, herkese tanışma faslını gerçekleştirdi.

Sonra Tanner'a baktı ve "Bunun bir parti olduğunun farkında değildim" dedi

Tanner, "Bazı telefon görüşmeleri yaptım," diyerek bariz olana işaret etti.

Ryker, gözleri Rivera'nın beyaz Mimi antasında, "Görünüşe göre yeni adam parti ikramları getirmiş," dedi.

"Git onları al, elini keserim. Bunlar kadını ve çocukları için," diye karşılık verdi Rivera ve Ryker'ın gözleri çantadan Rivera'ya kaydı.

Sonra o korkunç Ryker gülümsemesini takındı.

"Kadını ve çocukları kek verebilmek için benimle kapışmak. Bunun aptalca mı yoksa çılgınca mı olduğunu bilmiyorum," diye yüksek sesle düşündü Ryker.

Rivera, "Ne olduğunu düşündüğün umurumda değil," diye karşılık verdi.

"Kanı temizlemek tam bir baş belası ve buradaki hiç kimsenin kanı temizleyecek vakti yok.

yap. Siz ikiniz geri çekilebilir misiniz, böylece biz de bu toplantıya katılabilir ve günlerimize devam edebiliriz?" Merry araya girdi.

Sully mırıldandı ve sonra Colt'a bakarak, "Evet, birden canım Mimi'nin Yeri'ni çekti," dedi. "Buraya gelmeden önce neden uğramadık?"

"Çünkü yapsaydık Ryker bu konuda başımıza bela olurdu ve sonra yaparsak etrafta olmayacak, o yüzden yapmayacak," diye cevap verdi Colt.

Sully sırtarak, "Doğru," dedi.

"Hatırlatma," diye araya girdi Mike. "Görmem gereken bir durum var, belki bu işi başlatabiliriz." Gözleri Colt, Sully, Merry, Cal ve Devin'in üzerinde gezindi. "Bana burada ne yaptığınızı söylemek ister misiniz?"

Devin huysuz bir şekilde, "Ben kendi adıma, Ryker ve Yeni Adam Şovu'nu izlemek için kışımı kaldırıp o merdivenleri çıkmadım," dedi.

"Peki neden kışını merdivenlerden yukarı çektin?" Mike sordu ve Devin'in keskin bakışları ona yöneldi.

" önce, Ryker'ın pasta aldığını duydum. Ben de bir tane istiyorum," diye talepte bulundu Devin.

Tanrım.

"Dusty sana pasta yapacak," diye kabul etti Mike. "Şimdi konuş."

Devin konuşmak için ağzını açtı ama Ryker ondan önce davrandı.

"Benimki on iki kat," diye açıkladı ve Mike ona baktı.

"Pardon?"

"Bir süredir bunun üzerinde çalışıyorum. Benim pastam on iki katlıdır. O puşt sadece attı. On iki katlı bir pasta alamaz. En fazla altı."

Devin'in gözleri kısıldı. "Yarım mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Parmağını kışına soktuğun için bir haftada senden daha fazla kazandım."

Ryker kollarını göğsünde kavuşturdu ve burnunun ucuyla Devin'e bakarak, "Etrafta dolanıyordum," diye karşı çıktı.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi Devin, sonra Mike'a baktı. "Ben de on iki katmanlı bir tane istiyorum."

Mike bunu hiç yapmamıştı ama ona kadar saymanın gerçekten işe yarayıp yaramadığını merak ediyordu.

Başlama şansı bulamadı.

Cal, Ryker ve Devin'e ters ters bakarak, "Siktir git, kapa çeneni," diye söze girdi. "Kekler. Tanrım. Cidden mi? Keklerden mi bahsediyoruz?"

"Senin için söylemesi kolay, onları yapan bir kadının var," diye karşılık verdi Devin.

"Bunu duydum!" Vera diğer odadan bağırdı ve Mike Tanner'ın yavaşça gözlerini kapatmasını izledi.

Tanner hepsinin asla izin vermemeleri gerektiğini bildiği bir şeye izin vermişti: ortağının bir aile üyesiyle romantik bir ilişki yaşamasına. Genelde bu durumdan koruduğunuz kişi kız kardeşiniz olurdu. Vera'nın Devin'le takılmasıyla, Tanner'ın annesi oldu.

"Yaptın, o zaman arada bir bana pasta yap," diye Devin kapıdan.

"Şey... *afedersiniz*?" diye sordu bir çırpıda.

"Doğru. Odaklan," diye kestirip attı Mike. "Bugün on yedi yaşına basan bir oğlum var ve bu gece bunu onunla kutlamak istiyorum. Saldırı için tankta olmak değil."

"Jonas on yedi yaşında mı?" Sully sordu. "Bunu nasıl kaçırdım? Ona Sul Amca'nın doğum gününü kutladığını söyle, ben de Raine'e içinde biraz yeşil olan bir kart göndermesini söyleyeyim."

Mike tavana baktı ama Rivera'nın mırıldandığını duymaya devam etti: "Brownsburg. Her yıl. Bahar tatili. Buraya bayılıyorum."

"Benim başlamama ne dersin?" Cal sabırsızlığını gizlemeye bile çalışmadan sordu ve Mike tavana bakmayı bırakıp ona baktı. "McGrath için çalışan bir arkadaşı olan bir dostum var. Bu arkadaşı McGrath'ın sitelerinde dönen dolaplar hakkında çok konuşuyor. Bundan kastım McGrath'ın binalarının kurallara uygun olup olmadığıyla pek ilgilenmediği gerçeği. Sorun şu ki, adam kafası güzelken konuşuyor ama McGrath maaş çekini imzaladığı için bunu resmi olarak yapmıyor. Ben de bunu öğrendim ve Colt'a gönderdim."

İşte o zaman Colt konuştu. "Bunu bana Cal söyledi, araştırmaya başladım ve tüm yapıları her denetimden geçti. Yani ya bu adam gezegende kafası güzelken yalan söyleyen tek erkek ya da McGrath'ın cebinde biri var. McGrath'ın karısının ikinci dereceden kuzeninin kocasının tüm belgelerde imzası olduğunu öğrenmek için çok uzağa bakmaya gerek kalmadı. Öncelikle, ailenin bir üyesi olarak, ne kadar gevşek olursa olsun, McGrath'ın inşaatlarını denetleme yetkisi yok. Ama o bir inşaat müfettişi, karısı kanişlere bakıcılık yapıyor ve beş dönümlük bir arazi üzerinde yeraltı havuzu olan üç yüz elli bin dolarlık bir evde yaşıyorlar."

"Ödemeler," dedi Mike.

"Tahminimce evet," diye yanıtladı Colt. "Yine de kanıt yok." "Henüz," diye ekledi Sully.

Mike Ryker'a baktı ve "Bu on iki kat eder. Sende bir şey var mı?"

Ryker ağzını açtı ama Devin konuştu.

"Benim elimde olan şey, onların bir ön anlaşma yapmış olması," diye açıkladı. "Ama daha fazlasını da aldım. Bakın, Bayan McGrath'ın babası bir vaiz ve Bayan McGrath annesini dokuz yaşındayken kaybetti. Bayan McGrath'ın annesi çok zengindi ve bu büyük bir 'L' ile. Yirmi bir yaşına gelene kadar hepsi emanet olarak tutulmuş. McGrath onunla 21 yaşındayken evlendi. Kadını gördüm. Nedenini biliyorum. Ve bu, güneş elbiseleri içinde güzel görüldüğünden değil. Colts'ta defansif uçta oynayabilecek bir Jesus Freak. İş finanse eden onun parasıydı. Ama aptal değil. Çok fazla teklif almayacağını düşünerek aşk fırsatını kaçırmış olabilir ama evlilik kötü giderse her şeyin yüzde yetmiş beşini gider."

"Tanrım," diye fısıldadı Mike.

"Yok artık, İsa, Meryem ve Yusuf," diye kabul etti Devin. "Şunu söylemek yeterli, sevgilisinin masasında orospuluk yapmasını hoş karşılamayacaktır. Evliliğin kutsallığı Tanrı'nın isteğidir. Bilmiyorum, öğrenirse ya kışına tekme basar ya da Tanrı'nın boşanmaya pek sıcak bakmadığını duyduğumdan beri krallığa kadar sürer. Top kırıcı olarak ün yaptığını biliyorum, bu da McGrath'ın bir tipi olduğu anlamına geliyor, kadının kız kardeşinin de aynı tip olduğunu düşünürsek. McGrath'ın kardeşine çaktığını öğrenirse, büyük ihtimalle aklını kaçırarak ve bir yolunu bulup onu

ödemek. Bu arada," diye özetlemeye başladı, "başlangıç parasının korkutucu bağları olduğu söylentilerini yayan McGrath'tı. Başlangıçta kas gücü yoktu, sadece hırsı vardı. Toprağa ihtiyacı vardı ve onu elde ederken korkunun da yanında olmasını istiyordu, bu yüzden bu saçmalığı uydurdu. Daha sonra, kas gücüne sahip olduğunda, kas gücüne sahip oldu ama bu söylentileri yaymaya devam etti çünkü işlerini görüyorlardı."

"Yani iki yolumuz var," diye belirtti Mike.

Merry, "Ya da farklı bir yönden de bakabilirsin," diye araya girince Mike ona baktı. "Baltimore'a taşınan bir adamla Akademi'ye gittim. DC'de Güç'ten arkadaşları olduğunu görünce ona ulaştım. Etrafa sormasını istedim ve o da sordu. Debbie Holliday bir savunma avukatı olduğu için zaten en sevdikleri kişi değil. Başarılı biri olduğunu görünce, onu daha da az seviyorlar. Ama çok başarılı biri. O kadar başarılı ki, nasıl bu kadar başarılı olabildiğine dair söylentiler var."

"Peki bu gürültüler ne?" Mike sordu.

"Konuşma cebinde yargıçlar var ama arkadaşımın arkadaşı başka bir şey olduğunu düşünüyor."

"Peki bu ne ?" Tanner araya girerek sordu.

"Rüşvet değil. Onlarda bir bok var," diye yanıtladı Merry. "En azından ikisi. Ve bunu düşünüyor çünkü onu bir özel dedektifin yanında görmüş ve bu bir özel dedektif. Onun şirketi için çalışan bir dedektif değil. Bu her neyse şirket dışında gerçekleşiyor ve bu özel dedektifin pek de iyi bir şöhreti yok. Debbie'nin şöhreti aynı zamanda korkunç derecede hırslı olmayı da içeriyor ve saat ücretini artıracak olan kazanma oranını yükseltmek için fazladan yol kat etmesine kimse şaşmaz. O firmadaki en genç yaşta ortak oldu. Bu firma kırk beş yıldır faaliyette ve herhangi biri derken kadın ya da erkek herkesi kastediyorum. Ve o firma o kadar uzun süredir erkek kulübü olarak biliniyordu. Şimdi öyle değil."

"Bunların hepsi DC'de, Merry. Debbie'nin o yargıçların üzerindeki pisliği nasıl alacağız?" Mike sordu

"Kadının bana on iki katlı bir pasta yapsın, ben de sık uçuş millerimi kullanayım ve DC'de dolaşayım. İşte böyle elde ediyorsun," diye cevap verdi Devin ve Mike'ın gözleri ona kaydı.

Mike, "Debbie'nin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarırsan, Dusty sana on iki katlı bir pasta yapar ve ben de sana yirmi yıllık bir şişe viski alırım," dedi.

"O zaman kadınıma internetten havayollarını bulmasını ve kıcıımı bir uaa atmasını söylesem iyi olacak," diye mırıldandı Devin kapıdan çıkarken ve Mike onu gözden kaybettiğinde, "Ve ben çikolatalı kek severim!" sözlerini duydu.

Debbie'yi kapatacak bir şeyleri vardı, şimdi ve sonsuza dek, Dusty lanet kakao çekirdeklerini yetiştirecekti.

Mike bunu paylaşmadı.

Bunun yerine odaya baktı ve şöyle dedi: "Kural ihlalleriyle ilgili kanıt ihtiyacımız var, o zaman McGrath'a bununla birlikte çiftlikten çekilmediği bilgisini de vereceğim, karısı evlilik dışı faaliyetlerinden haberdar olacak. İtfaiye ve Bina Güvenliği'nden birinin etrafı kolaçan etmesi gerekiyor."

"Bu konuda," dedi Colt. "Birkaç adam tanıyorum. Aramaları yaptım bile." "Görünüşe göre Dusty fırıncılıkla meşgul olacak," diye mırıldandı Mike.

"Elimde ne olduğunu duymadın," diye söze girdi Ryker ve Mike ona baktı.

"bir şey varsa paylaş."

Ryker, "Yaşlı Molder Hanım," diye anons edince Mike'ın bakışları Merry, Colt ve Sully'nin arasından geçti.

Yaşlı Molder on yıl boyunca nadasa bırakılmış tarlalarda oturup torununun tarlaları işleyecek yaşa gelmesini beklemiş. Oğlu sarhoşken araba kullanırken geçirdiği bir kazada ölmüştü, sarhoş olan oydu. Hiçbir işe yaramamış, kendine hiçbir işe yaramayan bir kadın bulmuş, çocuğu iki yaşındayken onu terk etmiş ve bir daha arkasına bakmamış, sonra da kendini bir telefon direğine sarılmış olarak bulmuş. ocuk beş yaşındaydı.

Yaşlı Bayan Molder'in arazisi altı kuşaktır ailesine aitti. The 'Burg'da faaliyet gösteren ilk çiftliklerden biriydi. Aile üyeleri Burg'un Yüzüncü Yıl Geçit Töreni'nde, Sesquicentennial Geçit Töreni'nde ve İki Yüzüncü Yıl Geçit Töreni'nde yürümüşü. Kökleri o kadar derine ki, hiç kimse onların kazılacağını düşünmemişti. Şimdi çiftliği, The Station restoranının, ve çevresindeki dükkanların yerdeydi. Bu , 'Burg sallandı. Kimse yaşlı Molder Hanım'ın arazisini satacağını düşünmemişti. Oradan ayrılmadan önce kendini ona adardı. İşte o zaman yaşlı Molder

polislerin merak ettiğini, ancak herhangi bir şikayet ya da bariz bir ihlal olmadığı için yapabilecekleri bir şey olmadığını söyledi.

"Tanrım, Ryker, muhtemelen onu çok korkuttun," dedi Merry. "Yaşlı kadınlar kolay kolay korkmaz," diye karşılık verdi Ryker. "Ama çok fazla McGrath hakkında söyleyecek bir şeyi yok. Ayrıca polise anlattığını söyledi ama ne yazık ki anlattığı polis Harrison Rutledge'di, o bir pislik *olduğu* için pislik yapmadı, bu yüzden becerdin."

Harrison Rutledge kirli bir polisti ve kirli olma şekli hapisanede eğlenmediği anlamına geliyordu ve sadece polis olduğu için değil. Günleri sayılıydı ve hepsi yakında kalbinden ya da şahdamarından vurulduğu ve beton hapisane zeminine çarpmadan önce öldüğü haberini almayı bekliyordu.

"olsun," diye mırıldandı Colt.

"Evet," diye onayladı Ryker. "Anlattığına göre, Rutledge ona McGrath'ın yasadışı bir şey yapmadığını ve başvurabileceği bir yol olmadığını, ancak işler değişirse onun dava memuru olduğunu ve ondan başka kimseyle gerektiğini söylemiş. Tahminimce Rutledge başka bir şey yapmadan önce bir şeyler çeviriyordu. Sorun şuydu ki, Rutledge onu havaya uçurdu ve McGrath da kolay kolay böyle bir şey yapmayan bir kadını korkutan adamlar gönderdi. Şimdi bu konuda konuşmakta bir sakınca görmüyor. Yıllar geçti. Toprak kadar yaşlı. Torunu da eşcinsel oldu ve San Francisco'da yaşıyor. Sonra, sağlık nedenleriyle ağzını kapalı tuttu. Kapısına gittiğimde de pek içten davranmadı ama yalnız olduğunu anlamak zor olmadı çünkü *bana* kapıyı açtı ve beni limonataya davet etmesi bir saniyesini aldı. Soğuk bir limonatayla otururken ona Holliday Çiftliği'nin McGrath'ın hedefinde olduğunu söyledim ve ağzını sonuna kadar açtı."

Colt yine, "Lanet ," diye mırıldandı.

"Tehdit ve gözdağı mı?" Sully sordu.

"Evet, hem de fazlasıyla. Bir ekip gönderdiler, evini bastılar, onu dövdüler, çocuğu dövdüler ve ona bunun geldiği yerde daha fazlası olduğunu söylediler, sadece polisle konuşmayı kesmekle kalmadı, aynı zamanda satması da gerekiyordu," diye ekledi Ryker.

"Çiftlik yıllar önce satıldı. Saldırı için zaman aşımı süresi iki yıl. Bu konuda boku yedik," dedi Merry.

Mike, "Dusty ve ailesiyle işler o noktaya gelmeyecek," dedi.

Sully, "Tabii ki hayır, elimizde bir bok var, kodlarla ilgili kanıtımız var, sert bir şekilde gireceğiz," diye cevap verdi.

Mike onlara, "Dusty'nin ailesi ya da toprağı olan herhangi bir aile bu duruma düşmeyecek," dedi. "Onlarca yıldır bu ilçede zorbalık yapıyor. Kurallara uygun olmayan binalar, rüşvetler, tehditler, korkutma, saldırı. Birinin Rutledge'ı ziyaret edip konuşup konuşmayacağına bakması gerekiyor. Çiftliklerini sattıktan sonra burada kalan herkese yaklaşmalı ve bu taktiklerin onlara uygulanıp uygulanmadığını öğrenmeliyiz. İtfaiye ve Bina Güvenliği'ne baskı yapıp kontrol ettirmeliyiz. Hollidays'den vazgeçmesi için Debbie olayını kullanacağız. Ama onu temelli kapatmak için peşini bırakmayacağız. Bu bok yıllardır burnumuzun dibinde oluyordu. Önceden elimizde hiçbir şey yoktu. Artık elimizde bir şey var ve bunun sona ermesinin zamanı geldi."

Bir sürü bakış, çene kaldırma ve baş sallama aldı.

Mike Sully'ye baktı, "Sen Rutledge'a git. Bak bakalım ne bulacaksın."

Hepsi Rutledge'ı Hitler'i sevdiklerinden biraz daha fazla sevdikleri için Sully yüzünü buruşturdu ama başını salladı.

Mike Colt'a baktı, "Yangın ve Bina Güvenliği'yle bu işi hızlandırın."

Colt çenesini kaldırdı.

Mike Tanner'a baktı. "Radar altında, Ryker bunu başarabilirse, aileleri ziyaret etmeye başlarsın."

Tanner da çenesini yukarı kaldırdı.

"Debbie hakkında bildiklerimle ilgili olarak McGrath'ı ziyaret edeceğim," dedi Mike, gözleri Merry'nin üzerindeydi. "Sen benimlesin."

Merry başını salladı.

Mike onlara baktı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sonra Dusty kek pişirmeye başlar."

Bu ona sırtıttı.

Powwow bitti, hepsi meşguldü, dağılmaları uzun sürmedi. Dışarıda, Colt ve Sully Mimi'nin evine gittiler. Cal kamyonetine doğru ilerledi. Ryker, Tanner'ın ofisinde kalmıştı.

Merry, Rivera ve Mike istasyona geri döndüler.

Yürürlerken Rivera nefes nefese, "Bu adamlara kekten başka bir şey ödüyor musun?" diye sordu.

Mike soluna ve hafifçe aşağıya baktı.

"Hayır."

Yürürken bile Rivera onun gözlerini tuttu.

Sonra ileriye baktı.

Mike da öyle.

Sonra onun, "Sadakatinin derinliği," diye fısıldadığını duydu.

Mike yine onun dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

Anlıyordu.

* * * * *

Çarşamba akşamı.

Mike garaj kapısından içeri girdi, Adriana'nın yüksek sesli, , küçük kız kahkahalarını anında duydu ve uzun zamandır ilk kez evinde çocuk olmasını özledi. *Çocukları*. Genç yetişkinleri değil.

Ve oğlunun on yedinci doğum gününde, liseden mezun olmasına bir yıl kala, askere gitmesine bir yıl kala, oy kullanmasına bir yıl kala, evde küçük çocuk kahkahaları atmayı özlemekten ziyade bir sızı haline geldi.

Koridordan aşağı yürüdü ve hepsi onu oturma odasında bekliyordu.

Rivera, küçük bir kızın parti elbisesini giymiş olan kız ortasına sarmış, onu gıdıklıyordu. No takım elbisesini giymiş, küçük bir çocuk kıyafeti giyen Joaquin ile kanepede oturuyor ve televizyonda bir video oyunu oynuyorlardı. Fin de takım elbise giymişti ve her zamankinden daha fazla erkek gibi görünüyordu, Reese'nin yanında duruyordu ve onu her zamankinden daha yetişkin gösteren çarpıcı, koyu mor bir elbise giymişti.

Ve sonra Dusty vardı, her şey tamamdı. Kanepenin arkasına yaslanmış Jerra'yla konuşuyordu. Jerra onu daha önce bu giydiğine yakın bir şeyle görmemişti. Kolsuz, yakası yüksek ve düz ama köprücük kemiğini açıkta bırakan, eteği dize kadar inen dar siyah bir elbise. İnce topuklu, sivri burunlu, topuğunun arkasında ince bir kayışı olan ve en az on beş santim yüksekliğinde olması gereken siyah ayakkabılar. Saçları iki kat hacimli. Makyajı koyu ve dumanlı. Kulaklarında pırlanta küpeler, bileğinde beyaz altından yapılmış narin, ince bağlantılı bir bilezik. Ve hepsi bu kadardı.

Büyüleyiciydi.

Gözleri ona kaydı ve gülümsemesi daha da parlaklaştı.

İsa. Tanrım.

Çok güzel.

"Hey, bebeğim," diye . "Hepimiz hazırız."

Gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve çenesini Dusty'ye doğru kaldırdı. "Üstümü değiştireceğim. Hemen geliyorum."

"Burada olacağız," diye cevap verdi.

Başını salladı, sonra odaya bakarak sözsüz selamlar verdi, muhteşem kızına ve yakışıklı oğluna gülümsedi.

Koridorda yürümek için dönmeden hemen önce gözleri odayı bir kez daha taradı ve Dusty'nin iki büklüm olduğunu ve elbisesinin arkasının olmadığını gördü. Sadece olağanüstü teni, omuzlarından başlayıp belinde bir noktaya kadar daralan derin bir damar şeklinde ortaya çıkmıştı. Babası tarafından serbest bırakılan Adriana'yı dinliyordu ve ona bir şeyler anlatırken çok ciddi görünüyordu ve Dusty'nin profili de dinlerken aynı derecede ciddi görünüyordu.

Adam kırk üç yaşındaydı. Kadın otuz sekiz yaşındaydı.

Bunu daha önce de yapmıştı ve çocuklar için yol boyunca sadece küçük darbelerle neredeyse atlatmıştı, tek büyük olanı ebeveynlerinin boşanmasıydı.

Mike'ın duyamadığı bir şeyler mırıldanırken Fin'e gülümseyen Reese'ye baktı. Sonra Joaquin'le yumruk tokuşturan No'ya baktı, anlaşılan ikisinden biri oyunda iyi iş çıkarmıştı.

Gözleri Dusty'ye döndüğünde onun Adriana'ya doğru daha da eğildiğini gördü, elini küçük kızın başının yan tarafına dolamıştı ve ikisi de bir şey hakkında usulca kıkırdarken alınlarını birbirine bastırıyordu.

Çoğunlukla tek başına yapmasına rağmen iki harika çocuk yetiştirdi.

Dusty'yi izlerken, birdenbire aynı şeyi yapmayı dört gözle beklemeye başladı ama birlikte. Onunla birlikte.

Gözleri kadınından kapıya kaydı ve Layla'nın dışarıda çıldırdığını gördü.

"Reese, güzelim, patlamadan önce git Layla'yı içeri al," diye .

Reese ona baktı ve "Elbette baba," diye seslendi ama kapıya yönelen o değildi. Fin'di.

İsa, kim olur var düşündüm Finley Holliday olur
olmak Bir beyefendi.

Sikeyim.

Bir yandan gülümserken bir yandan da başını sallayarak üstünü
değiştirmek için üst kata doğru yürüdü.

* * * * *

Çarşamba gece geç saatlerde...

"Mike, tatlım... belki de şu anda bu kararı verecek durumda değilsin."

Bu Dusty'ydi. Akşam yemeğinden sonra, Rivera'lar otellerine gittikten sonra, çocukları yattıktan sonra ve seksten sonra yataktaydılar. Yumuşak başlıydı. O gece iyi vakit geçirmişlerdi. Mike'ın anlamadığı bir nedenden ötürü, Indianapolis'teki lüks bir restoran olan Swank's'ı sevmiyordu. Son üç yıldır, Mike onu ve Reese'yi oraya götürüyordu, giyinmek zorunda olmalarına ve yarım servete mal olmasına rağmen, bu yıl herkes oradaydı ve Mike hepsinin parasını ödemeye kararlıydı, tam bir servet. Yılda bir kez böyle bir şey yapılmıyordu, bu yüzden Mike oğlunun doğum günü için yılda bir kez bunu göze almıştı.

Mike da Dusty'ye, bebek sahibi olmayı denemeye hazır olduğunda bu konuyu konuşmaya hazır olduğunu söylemişti.

Adam sırt üstü yatıyordu. Kadın onun yanına bastırılmıştı ama gövdesi yukarı doğru eğilmişti ve ona bakıyordu.

"Ne durumda?" diye sordu.

"Bugün senin için büyük bir gün," dedi sessizce. "Nasıl yani?"

"Hayır, on yedi yaşına girdi. Rees'in başına gelenler de bunun üzerine geldi. Hızla yaşıyorlar. Bu sana kendini -"

Kız onu kızdıracak bir şey söylemeden önce, bir karın kıvrımı yaptı, ona doğru yuvarlandı ve pozisyonlarını değiştirerek onu sırt üstü yatırdı. Aynı anda bir elini kaldırıp çenesini kavradı ve başparmağını hafifçe dudaklarına koydu.

"Orada dur, sevgilim," diye usulca emretti. "Evet, itiraf edeyim, bu gece eve gelirken söylediğin şeyi hissettim. Ama bu gece eve gelirken Adriana'nın güldüğünü de duydum, seni onunla gördüm ve hoşuma gitti. Yarın hapları bırakman gerektiğini söylemiyorum. Ben

Bunu istediğini biliyorum, seni Adriana'yla görünce bunu seninle istediğimi anladım, o yüzden hazır olduğunda konuşuruz ve plan yaparız."

Gözleri kocaman ve dudakları başparmağına doğru hareket edince başparmağını çekti ve "Bunu benimle mi yapmak istiyorsun?" dedi.

"Evet."

"Yani istediğim şeyi sadece sen vermiyorsun, sen de istiyorsun öyle mi?"

Sırıttı ve "Evet" diye tekrarladı.

Onu yakından inceledi ve yumuşak bir sesle "Emin misin?" diye sordu.

Başını eğdi ve dudaklarına doğru "Evet" diye fısıldadı.

Kolları ona dolandı ve gözlerini kapatarak onun da aynı şeyi yaptığını izlerken dudaklarının onunkilere gülümsediğini hissetti.

Dudaklarını onunkilere değdirdi ve başını bir santim kaldırıp gözlerini tutarak fısıldadı: "O halde plan yapmalıyız."

Bir çocuk istiyordu ve şimdi başlamak istiyordu. Hiç şaşırmamıştı. Dusty ne istediğini biliyordu ve bunu yaptığında da dalga geçecek biri değildi.

"Doğru," diye nazikçe cevap verdi. "O zaman mesele şu. Sadece sen ve ben daha fazla zaman istiyoruz. Yıllar değil ama biraz zaman. Ve eğer yüzüklerimi takmazsan ve benim adımla taşımazsan, bebeğimizin bizim taşıması için sana bir bebek yerleştirmeyeceğim."

Kaşları birbirine yaklaştı ve ona "Bebeğimiz zaten senin adını taşıyacaktı" dedi.

"Ben öyle demedim. Bu dünyaya bir çocuk getiriyoruz, bebeğimiz *bizim* ismimizi taşıyacak."

Kaşları gevşedi ama dişleri bir an için üst dudağını ısırıldı.

Mike bunu iyiye işaret olarak algılamadı ve "Ben, şey... yani evlilikten mi bahsediyorsun?" dediğinde nedenini anlayacaktı.

Sikeyim.

"Uh... evet. Bir sonraki adım bu, Angel."

Yüzü yumuşadı ve fısıldadı, "Doğru. Bunu sevdim." Mike,

"Güzel," diye mırıldandı ve kızın dudakları seğirdi.

"Ama mesele şu ki, ismimi korumayı düşünüyordum. Hem hoşuma gidiyor hem de bu isimle tanınıyorum."

"Kendin için, dünyanın geri kalanı için, işin için ne gerektiği umurumda değil. Bu 'Burg'da, bu evde ve ailemiz için bir Haines olacaksın."

Kaşları tekrar birbirine yaklaştı. "Ne?"

"Kadınlar her zaman iki isim kullanır. Biri iş için, diğeri kişisel ve aile işleri için. İş ve dışarıda Holliday olman gerekiyorsa, tamam. Neye ihtiyacın varsa. Bu evde, bu 'Burg'da ve ailemizle birlikte, sen bir Haines'sin."

Gözlerini onun gözlerine dikti ve sonra sessizce, "Bunu yapabilirim," dedi. Başka seçeneği olmadığı için memnundu.

Ona bu konuda bilgi vermedi.

"Güzel," diye mırıldandı yine.

Kadın sırtıttı.

Sonra sırtıttığı soldu ama "Seninle evlenmemi mi istiyorsun tatlım?" diye fısıldadığında ona bakışları sıcak ve yoğun bir hal aldı.

"Hayır, sana söylüyorum bu yılın sonunda benim yüzüklerimi takıyor, benim adımı taşıyor ve muhtemelen benim bebeğime hamile olacaksın."

Bakışları daha az sıcak ve yoğun değildi ama dudakları yine kıpırdadı.

"Yani plan yapacağımızı söylediniz ama aslında kastettiğiniz şey zaten plan yapmış olduğunuzdu."

"Evet," diye kabul etti.

Kadının vücudunun kendisinininkine karşı titremeye başladığını hissetti.

"Bunlarla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu.

Başını salladı ve mizahla karışık bir sesle, "Hayır," dedi. "Güzel," diye mırıldandı Mike.

Kızın kollarından biri adamın etrafından ayrıldı, eli adamın boynuna dolanmak için göğsüne doğru kayd ve kıkırdarken bile yukarı kalkıp ağzını onunkine değdirdi.

Yastıklara geri döndüğünde, boynundaki parmakları onu sıktı ve mizahı gitti ama sıcaklığı kaldı.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum, Angel," fısıldadı Mike.

"Şimdi benim gecelik ve külotuma ihtiyacım var, senin de gidip Layla'yı Hayır'dan alman gerekiyor."

Mike başıyla onayladı, boynunu eğdi, kadının boğazını öptü ve yuvarlandı. Sonra geceliğini ve iç çamaşırlarını aldı ve ona uzattı. Kadın onları giyerken, Mike da kendi pijamasını çekiştirdi.

Sonra köpeğini almaya gitti.

Sonra içeri kapattı ve her gece olduğu gibi üçü birlikte, yıllardır nefret ettiği ama son iki aydır çok sevdiği altı bin dolarlık yatakta uykuya daldılar.

* * * * *

Perşembe akşamı erken saatlerde.

Mike Mimi'ye girdi ve Audrey'nin arka köşedeki masada oturduğunu görünce şaşırdı. Önünde bir fincan kahve vardı ve hepsi bu kadardı. Beyaz çanta yoktu. Onun için kahve yoktu. Önünden geçenlere oturduklarını göstermek için pencereye oturmak da yoktu.

Doğruca ona doğru yürüdü. Onun geldiğini görmüş ve hemen ardından çantasını almaya gitmişti. Adam masaya geldiğinde çantasını karıştırıyordu.

Alışkanlıktan olsa gerek, gözleri defalarca gördüğü masaya kazınmış kelimelere gitti. *Feb'in Lekesi, burada otur ve öl.* Colt ve Feb yeniden bir araya gelmeden önce, Colt'un karısı burada çok zaman geçirmiş ve o masada oturmuştu. Mimi'nin çocukları dehşet saçıyordu, Feb teyzelerini çok seviyorlardı ve onun her zaman en sevdiği yerde oturmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Mike bunun çok komik olduğunu düşünüyordu. Mimi'nin de aynı şeyi hissettiğinden şüpheliydi ama yine de yıllar geçmişti ve o masayı hiç değiştirmemiş ya da zımparalamamıştı.

Mike, Audrey'nin karşısındaki sandalyeyi çekti ve içine kıvrıldı.

Gözleri çantasından ona kaydı.

"Hey," diye selamladı.

"Selam," diye karşılık verdi, masanın üzerine dikdörtgen bir kâğıt parçası koydu ve ona uzattı. "Meşgul olduğumu biliyorum. O yüzden bunu alabilirsin. Rees'in okulu için."

Mike kaşlarının çatıldığını hissetti ve kâğıdın bir çek olduğunu görmek için yere baktı. Elini kaldırdı, parmakları kâğıdı masanın üzerinde kendisine bakacak şekilde kaydırды ve sonra kâğıda baktı, gözleri artık kısılmıştı.

On beş bin beş yüz dolardı. Bu ne lan?

Gözleri tekrar Audrey'e kaydı.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı.

"Dediğim gibi, Rees'in okulu için," diye cevap verdi. "Bayan Layne ile konuştum. Clarisse'e daha uygun olacağını düşündüğü Chicago'daki okulun ücretinin dönemlik on dört bin dolar olduğunu söyledi ve buna oda ve yemek dahil değilmiş. O girecek, ben ilk sömestr için ödeme yapacağım, geri kalanı da malzeme, kalacak ya da her neyse. Geri kalan yaşam masraflarını nasıl bölüşeceğimize karar . Sonra sen ikinci dönemi ödersin, ben de ondan sonraki yıl için ne yapabileceğime bakarım."

Mike ona sertçe baktı. "Bu parayı nereden buldun?"

Dudaklarını yaladı, başı bir an boynunun üzerinde garip bir şekilde kaydı, sonra onunla göz göze geldi ve cevap verdi: "Mercedes'i bu hafta sattım. İkinci el bir Hyundai aldım. Clarisse ve Bayan Layne'le oturduğumuzdan beri de açık artırmalara bir şeyler koyuyorum, ayakkabılar, çantalar, bir şeyler satıyorum... şey, beni anladınız. Onlara iyi baktım ve iyi sattılar. Satmam gereken başka şeyler de var ama onu da okul masraflarını karşılama sırası bana geldiğinde yapmak üzere bir kenara ayırıyorum."

Mike bir santim bile kıpırdamadı.

Bunun nedeni, tamamen ve tamamen şaşkına dönmüş olmasıydı.

Audrey konuşmaya devam etti. "Bayan Layne onun yetenekleri ve bizim koşullarımız sayesinde bazı burslara hak kazanabileceğini ama tam burs alamayacağını söylüyor. Yani... eğer bu gerçekleşirse, burslar, yani, o zaman bu onun yaşam masrafları için kullanılabilir."

"Arabayı ve eşyalarını sattın," diye fısıldadı Mike.

Mike'ın gözlerini tuttu ve sessizce "Evet" diye cevap verdi.

"Kızımız için arabayı ve eşyalarını sattın," diye tekrarladı Mike. Başı yine o garip şekilde kaydı ve aceleyle, "Biliyorum Mike, bunu ona ben vermedim," diye karşılık verdi. Çeki göstermek için elini uzatıp parmaklarını masaya vurdu. "Sen olduğunu biliyorum. O arabayı ve aldığın şeyleri biliyorum, gerçekten. Yani bunu Rees'e veren sensin. Bunu biliyorum. Bunun benim için büyük bir jest olmadığını biliyorum.

Ama Bayan Layne' söyledikleri, bana gösterdikleri Clarisse'in işi için, yapılması gerekiyordu."

Mike bakışlarını ayırmadan sandalyesine geri oturdu.

Audrey görünür bir nefes aldı ve devam etti, "Ona paranın benden geldiğini söylemek istemezsen sevinirim çünkü gerçekten de değil."

Mike eski karısına baktı.

Sonra bir karar verdi.

"İş nasıl?" diye sordu ve onun göz kırpmasını ve başının seğirmesini izledi.

"Ne?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bana yeni bir işe girdiğini ve çok baskı altında olduğunu söylemiştin. Nasıl gidiyor?"

Onun gözlerini tuttu ama bunu dudaklarını yalayarak yaptı ve tehditkâr gözyaşlarını kontrol etmek için görünür bir nefes daha çekmeden önce kendi gözleri parladı ve konuştu. "Zor ama tahliyeden kurtuldum, bu iyi bir şey. Birisi hastalandığında ve geçici avukat bulamadıklarında fazla mesai yapmam ya da diğer avukatlara yardım etmem için beni çağırabileceklerini biliyorlar. Yani, sanırım harika gidiyor."

"Güzel," diye mırıldandı. "Daire mi?"

"İşe gidip gelmemi kırk beş dakikadan yirmi dakikaya indiriyor." "Doğru," dedi Mike.

"Bunu sevdim," diye fısıldadı. "Daha geniş ve daha iyi yapılmış, bu yüzden daha sessiz."

Mike başını salladı.

Sonra da ona şu bilgiyi verdi: "Rees'in on beş yaşında Chicago'ya dört saat uzaklıkta olmasını istemiyorum. Onunla bu konuyu konuştuk ve o da o kadar uzakta olmak istemiyor. Indianapolis'teki okuldan medet umuyoruz. Sömestr başına 1500 dolar daha az ve ona kalacak bir ayarlamamıza gerek kalmayacak. Chicago'daki okulun daha iyi olduğunu biliyorum ama o kadar uzakta olmak için çok genç. Bir sonraki sene ya da son senesinde transfer olmak istiyor, bunu düşüneceğiz. Ama araba bile kullanamıyor, bu yüzden bu yıl böyle bir şey olmayacak ve o da bundan memnun."

Audrey başını salladı ve sessizce, "İyi, çünkü ben de aynı fikirdeyim. Chicago'da tek başına kalmasından endişe ediyordum."

Lanet olsun, *kimdi* bu kadın? Bunu sormadı.

Devam etti. "Indy okulunda eyalet içinde olduğu için burs olanakları daha iyi. Bu para," başını çeke doğru eğdi, "eğer o bursları alırsa, uzun bir yol kat edecek."

"O zaman bu iyi," diye cevap verdi.

"Demek istediğim, o bursları alırsa, kesilir ama derin kesilmez. Bu paraya ihtiyacın var mı?"

"Bu senin paran Mike," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum Audrey. Anlıyorum. Benim istediğim bu değildi. Sen sensin ve bir Mercedes'ten ve tasarımcı eşyalarıyla dolu bir dolaptan... şu anda neye gücün yetiyorsa ona gidiyorsun. Bu senin için şimdi mi yoksa ileride mi sorun olacak? Eğer sorun olacaksa Clarisse'in masraflarını karşılayabilirim çünkü bu burslar sayesinde bu çek neredeyse iki yıllık eğitim masrafını karşılayacaktır."

"O zaman bir kısmını No'ya yeni bir araba almak için kullan," diye karşılık verdi. "Bana kendi arabasına ne olduğunu anlattı ve o çocuklar bunu yapmadan önce bile o araba bir felaketti."

Lanet olsun, *kimdi* bu kadın? "Audrey -"

Öne doğru eğildi ve onun sözünü kesti. "Bu senin paran Mike, için çok çalıştın. Sana kendim hakkında bazı şeyler öğreneceğimi söylemiştim ve öğreniyorum. Ve kendim hakkında bir şeyler öğrenirken geriye dönüp baktım ve senin hakkında bazı şeyler fark ettim. Bize iyi bir yaşam sağlamak ve çocuklarımıza ihtiyaçları olanı vermek için ailemiz için çok çalışmaktan mutluydun. Bunu her zaman sağladın ve eğer o çeki alıp Clarisse ya da Jonas için kullanırsan ya da nasıl kullanmak istersen, bunu yapıyorsun. Bu sadece kısa vadede çok daha az zorlaştırıyor."

Ona baktı ve "İtiraf etmeliyim ki Audrey, şu anda beni şok ediyorsun" dedi.

Arkasına yaslandı ve mırıldanarak cevap verdi: "Sonunda bunu kötü olmayan bir şekilde yapıyorum."

Mike kendini tutamadı. Bir kahkaha patlattı. Bitirdiğinde kız ona bakıyor ve tereddütlü bir şekilde gülümsüyordu.

Eğlencesi azaldı ve sessizce, "Umarım bu iş tutar," dedi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve "Ben de öyle umuyorum" dedi.

Tanrım, işte oradaydı. İşte oradaydı. Tanrım. Deniyordu, sonunda gerçekten deniyordu ve tıpkı onun yaptığı gibi yapmamasını umuyordu.

Siktir et.

Tanrım.

Başını salladı, uzandı ve çeki aldı. Sonra cüzdanını çıkardı ve içine soktu.

"Mike?" diye seslendiğini duydu cüzdanını ceketinin iç cebine geri koyarken.

Gözleri ona kaydı. "Öyle mi?"

"Ben... bir randevu teklifi aldım. Bizim ortak bir davada çalışan başka bir şirketteki bir avukat tarafından." Adam cevap versözlerini şöyle bitirdi: "Düşündüm ki, şey... bir şey olursa ve çocuklara söylemem ya da onları onunla tanıştırmam gerekirse bilmen gerekir."

Mike yumuşak bir sesle, "Senin adına sevindim Audrey," dedi ve tereddütlü bir gülümseme daha aldı.

"Evet, çok biri," diye fısıldadı ve Mike ona gülümsedi.

Sonra ona, "Ama o bir avukat, bu yüzden muhtemelen içinde bir pislik vardır. Dikkatli ol."

"Onlarla yeterince uzun süredir çalışıyorum, bunu senden daha iyi anlıyorum," diye yanıtladı gülümsemesi hala yerindeydi, hala tereddütlüydü ama daha az öyleydi.

Mike başını salladı.

"Gitmen gerekiyor," diye hatırlattı ona.

"Evet," diye kabul etti.

Onun gözlerini tuttu ve hareket etmedi.

Sonra fısıldadı, "Çocuklarımızı seviyorum."

"Sonunda bunu anladığınıza sevinmekle kalmadım, onlara nasıl göstereceğinizi de sevindim."

Başını yana eğdi, gözleri yumuşadı ve ona temkinli bir gülümseme daha verdi.

Sonra da "Kendine iyi bak Mike" dedi.

Mike başını sallayarak sandalyeden kalktı ve "Sana da Audrey," dedi.

O da başıyla .

Mike elini kaldırıp iki parmağıyla ona işaret ve dönüp Mimi'nin evinden çıktı.

Sonra caddeden aşağı yürüdü, istasyonun yanından geçerek arka otoparka gitti ve eve gitmek üzere cipine bindi. Dusty

Çocukları ve Rivera'lar için yemek yapıyor.

Reese ve No'ya annelerinin yaptıklarını anlatmaya karar vererek yola çıktı. Uzun zamandır umursayan birine sahip olmak için bekliyorlardı. Artık ona sahiptiler, bilmeleri gerekirdi.

Sadece bunun uzun sürmesini umuyordu. Ama sürmese ve yapabildiği tek jest bu olsa bile, buna sahip olmalıydılar.

Ve yaparlardı.

* * * * *

Cumartesi öğleden sonra.

Mike ve Dusty havaalanından yeni dönmüş, Rivera'ları kiraladıkları araçla takip ederek ziyaretlerinin son saniyelerini güvenlikten el sallayarak geçirmek istemişlerdi.

Şimdi Layla'yla birlikte tarlada yürüyorlardı, Dusty onun tekerleğine vurmak için, Mike da Fin'le konuşmak için.

Dusty sessiz bir ruh hali içindeydi ve Mike bunu arkadaşlarını özleyeceği şeklinde doğru okudu. Cheryl, Vi, Rocky, Feb ve ekibiyle bağ kurmaya başlamıştı ama onlarla Jerra'yla kurduğu gibi bir bağ kurması yıllar alacaktı ve Jerra'yla geçirdiği yüzünden asla eskisi gibi olmayacaktı. Yine de Mike, bazıları tamamen kaçık olsa da hepsinin iyi kadınlar olduğunu biliyordu. Sonunda kuracağı şey iyi olacaktı.

Onun ruh halinin Rivera'ların gidişiyle ilgili olduğunu biliyordu, başka bir şeyle değil çünkü gerisi kendi kendine halloluyordu. Ona McGrath ve Debbie hakkında ellerinde ne olduğunu anlatmıştı ve onları geri çekertmek için planlarını biliyordu. Audrey'e ne olduğunu da açıklamıştı. Rhonda da Della'ya çocuklar için market alışverişi yapan, akşam yemeği hazırlayan ve evi temizleyen kişinin kendisi olmasını tercih edeceğini söylemişti. Ayrıca sabahları Dusty'nin atlarını beslemeyi ve sulamayı da üstlenmişti. Henüz çömlek işine yardım etmemişti ama nihayet adım , evine ve ailesine dikkat ediyordu.

Yani tünelin ucundaki ışık bir tren değildi. Bir hafta, iki hafta, Rhonda saçmalamaya devam etti ve Debbie ile McGrath'ı hareketsiz hale getirmeyi başardılar, hayat sadece hayat olacaktı.

Dört gözle .

Çiftlik ile ev arasındaki geniş alanda durdular, kadın döndü ve ona baktı.

"Bu benim," dedi usulca, başını ahıra doğru sallayarak ve Mike yaklaştı, elini kaldırdı ve çenesini kavradı.

"Yazın çocuklar okula gitmez, biz de Teksas'a gideriz."

Çenesini adamın eline bastırdı ve fısıldadı, "Teşekkürler, güzelim."

Başını eğdi, ağzını onunkine değdirdi, sonra kaldırdı ve nazikçe, "İşe koyul," dedi.

Layla ona sıırttı, adam elini bıraktı ve kadın ahıra doğru ilerledi. Layla orada kararsız bir şekilde dururken Mike elini kaldırıp Dusty'nin gidişini işaret etti ve Layla dönüp Mike'ın kadınının peşinden koşmaya başladı.

Eve doğru ilerledi. Dusty Fin'e mesaj atmış ve Fin de ona tarladan öğle yemeği yemek için geldiğini söylemişti. Mike konuşmak istediği için kalmasını istemişti. Mike arka kapıdan içeri girdiğinde Fin'in lavaboda kola içerek onu beklediğini gördü.

Fin elini bıraktı, gözleri Mike'ın üzerindeydi ve mırıldandı, "Yo, Mr. Haines. Her şey mi?"

Mike onun gözlerinin tetikte ama duruşunun rahat olduğunu fark etti. Rees ve No o hafta sonu anneleriyle birlikteydi ve bu Fin'in Mike'ın kızıyla birlikte olmadığı nadir zamanlardan biriydi. Yine de, ayrı kalmak zorunda kaldıkları diğer zamanlarda olduğu gibi bu zamanlarda da bolca iletişim kurduklarından şüphesi yoktu. Dolayısıyla Mike, Fin'in o anda kızının durumu hakkında muhtemelen Mike'ın bildiğinden daha fazla şey bildiğini biliyordu.

"Evet, her şey yolunda. Sadece seninle birkaç kelime konuşmam gerek," dedi Mike ona, ilerledi ama bir metre ötede durdu ve kalçasını tezgâha yasladı. Bir elini tezgâha dayadı, Fin'le göz göze geldi ve sessizce, "Annenle her şey yolunda mı?" diye sordu.

Fin başını salladı. "Onu uyandırdık... yani, geçen gece onu uyandırmışız gibi görünüyor."

Mike küfrün geçmesine izin verdi ve başını sallayarak "İyi" diye mırıldandı. Sonra devam etti, "Bilmelisin, İstasyon'daki adamlarımdan bazılarıyla çalışıyorum, ayrıca birkaç arkadaşım daha var. Görünüşe göre Debbie Teyzen ve Bernie üzerinde biraz kozumuz var.

McGrath. Önümüzdeki bir ya da iki hafta işler kızışacak ama elimizdekiler iyi görünüyor, geri kalanı sakinleşecek."

Mike konuştuğu Fin'in dikkatli bakışları da yoğunlaştı ama Mike sözlerini bitirdiğinde çenesini yukarı kaldırdı ve mırıldandı: "Bunun için teşekkürler Bay Haines. Yapabilir miyim bilmiyorum -"

"Senin yapabileceğin bir şey yok. Dusty benim kadını, yani o aileden, sen de ailedensin. Aile, aile için adım atar, bu yüzden kafanda borçlu olduğun işaretleri karıştırıyorsan, dur. Hayat bu, Fin. Alırsın, sonra bir gün verirsın. Bu böyledir. Bırak gitsin."

Fin gözlerini tuttu, sonra çenesini tekrar yukarı kaldırdı. Mike nefesini çekti.

Bunu yapacak mıydı?

Karşısında çoğunlukla bir erkek olan çocuğa baktı, aklından Mike'ın kızıyla ders çalıştığı, Mike'ın kızına gülümsediği, elini tuttuğu, arabanın kapısını açtığı, elini hafifçe sırtına koyarak onu Swank'a götürdüğü görüntüler geçti.

Lanet olsun, bunu yapacaktı.

Mike, "Rees'in on altı yaşına gelene kadar araba kullanmaması konusunda bir kuralım olduğunu bildiğini biliyorum," dedi.

Bu Fin'in hem ilgisini çekti hem de vücudunun rahatsız edici bir şekilde kaymasına neden oldu.

Ama Fin sineye çekti ve cevap verdi, "Evet. Biliyorum. değil. Her şey olduğu gibi güzel." "Bu kuralı kaldırıyorum."

Mike, Fin'in vücudunun katılaşmasını izledi.

Mike'ın kızıyla yalnız kalmak istiyordu. Sikeyim.

Sikeyim.

Mike bir nefes daha aldı ve alçak sesle, "Bunu yapıyorum çünkü seni onunla birlikte izliyorum ve sana güveniyorum. Ona değer verdiğini gösterdin. Onun için adım attın. Onu korudun. O çocuklarla olan durumdan uzak durdun ve daha fazla soruna yol açmadın, olgun bir karar verdin, bu da onu daha fazla dışarıda bırakmak yerine onu korumanın başka bir yoludur. Bunu yapıyorum çünkü yaparsam beni becermeyeceğini biliyorum. Ve bununla, ben

Yani, kızım 15 yaşında. Biraz tecrübeli olduğun gözümünden kaçmadı. Bu yüzden senin için açıklayacağım, Fin. Seni önemsiyor, sana güveniyor ama seninle oraya gitmek için çok genç. Şimdi olmaz. İki ay sonra olmaz. On ay sonra olmaz. Ondan sonra bile olmaz. Bunu ikinize de bırakıyorum çünkü ona saygısızlık etmeyeceğinizi ve bunu yaparken bana da saygısızlık etmeyeceğinizi biliyorum. Ve eğer bu konuda yanıldığımı anlarsam, bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama gerçekten hayal kırıklığına uğrarım."

İşi bittiğinde Mike, Finley Holliday'ın minnettar olmadığını görünce çok şaşırdı. Utanmamıştı. Rahatsız değildi.

Çok sinirlenmişti.

"Reese hakkında konuşuyoruz," diye homurdandı ve Mike onun gözlerini tuttu. "Evet, Fin," diye onayladı Mike.

"Sen bir polissin. Sen bir babasın. Bir erkeksin. Biliyorsun," dedi Fins, sesi hâlâ alçak, sert ve kızgındı.

"Fin -"

Fin, "Beni onunla birlikte gördün ve bana bu saçmalığı söylemek zorunda olmadığını biliyorsun," diye çıkıştı.

Tanrım.

"Ben onun babasıyım. Titiz olmak benim işim," diye karşılık verdi Mike.

"Çok titiz davrandın," diye karşılık verdi Fin. "Sana söyleyeyim, onun konusunda bana güveniyor olman benim için bir şey ifade ediyor çünkü bunu *yapabilirsin*. Babamı tanıyorsun. Teyzemle birliktesin. Hollidays'leri tanıyorsun, bu yüzden beni anlıyorsun. Bir de diğer kızlar var, bir de Reese var ve onun babası olarak bunu da biliyorsun."

Mike dudaklarının titremesine karşı koydu ve "Evet, hepsini biliyorum" diye cevap verdi.

"Doğru," diye homurdandı Fin, sonra da "Sokağa çıkma yasağı ne?" diye sordu.

Mike dudaklarının seğirmesine karşı koyarak cevap verdi: "Hafta içi dokuz. Hafta sonları on ama geç saate kadar filmin falan varsa bana haber ver."

Fin başını salladı.

Sonra sordu, "İşimiz bitti mi?"

"Evet."

Fin çenesini kaldırdı ve Mike'ın yanından geçerek arka kapıya doğru ilerledi.

Mike adını söyleyerek onu durdurdu. Elini topuzun üzerine koyan Fin'in boynu büküldü ve gözleri Mike'a takıldı.

"Babanla aranızın iyi olduğunu biliyordum, o yüzden bunu zaten bildiğini sanıyorum. Ama yine de söyleyeceğim. Dönüştüğün adam diğer erkeklerin tanımak isteyeceği bir adam. Baban seninle gurur duyardı Fin."

Fin onun gözlerinin içine baktı ve sessizce cevap verdi, "Zaten öyleydi. Haklısın, bana söyledi. Hem de çok. İşte bu yüzden senin dediğin "

Tanrım, bu çocuk çok zekiydi. "Doğru," diye mırıldandı Mike.

"Ama," diye devam etti Fin, "sen iyi bir adamsın, harika bir babasın, dolayısıyla bunun senden gelen bir şey olduğunu da bilmelisin."

Ve Tanrım, bu çocuk derin hissediyordu ve bunu ifade edecek cesarete sahipti. "Doğru," diye mırıldanarak tekrarladı Mike.

"Tamam," diye mırıldandı Fin, sonra "sonra," diye mırıldanmaya devam etti ve gitti.

Mike ona gözden kaybolması için bir dakika verdi ve sonra onu takip ederek kapıdan çıktı ve ahıra doğru ilerledi.

Dusty müziğin sesini kısmış, kışını taburesine dayamış ve çarkına bir tomar kil vuruyordu ama gözleri onun üzerindeydi. Layla koşarak ona yaklaştı ve burnuyla ona vurdu.

Yaklaştığında "Nasıl gitti?" diye sordu.

Ona yeğeniyle neden konuşmak istediğini de söylemişti.

Durdu, eğildi ve köpeğinin başını okşadı.

"Beklediğimden daha iyi," diye yanıtladı. "Çok daha iyi."

Ona sırttı ve "Yeğenimi seviyorum," dedi. Mike da ona sırttı.

Sonra ona "Spor salonuna gidiyorum." dedi.

Kız başını salladı. Eğildi ve ona hızlı bir öpücük verdi. Sonra döndü ve köpeğine masaj yaptı.

Sonra da "Kal" diye emretti.

Layla kalmadı. Tırıs la ahırın derinliklerine doğru gitti, burnu yerde, keşfediyordu.

Mike'ın bakışları Dusty'nin üzerinde gezindi, Dusty ona sırttı, Mike da ona sırtarak karşılık verdi ve ahırdan çıkıp tarlayı geçerek evine girdi ve spor salonuna gitmek için üstünü değiştirmek üzere merdivenlerden çıktı.

* * * * *

Ertesi Cuma öğleden sonra.

"Siktir , Mike."

Bu Debbie'nin büyüleyici selamlamasıydı.

Mike sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Sanırım Bay Glover ile görüştünüz," diye tahmin yürüttü.

"Siktir... *seni*," diye cevap verdi.

"Takım elbiseyi bırakıyor musun?"

diye sordu. Cevap yok.

"Debbie," diye sordu. "Evet,"

diye tısladı.

"Seninle başka sorunumuz olacak mı?"

"Ah... üzgünüm, Mike, o çiftlik barodan atılmaya değmez."

"Bildiğim iyi oldu," diye karşılık verdi Mike. "Başka bir şey daha var, bu pislik ortadan kalkmayacak. Gömülü kalacak ama Dusty'ye, Rhonda'ya, o çocuklara, o aileden herhangi birine ya da o çiftliğe herhangi bir şekilde bulaşırsan, gün ışığına çıkar ve barodan atılma ve hapis cezasıyla karşı karşıya kalırsın. Bu bir tehdit değil Debbie. Beni ciddiye almalısın çünkü çok ciddiyim."

"Seni duyuyorum," diye tersledi.

"Ve zaman geçtikçe, yaptığın pisliğin ne kadar boktan olduğunu görüyorsun, ona daha da fazla zaman veriyorsun. Derin yaralar açtın. Senin kanını paylaşan ve ayakları Indiana basan tek bir ruh bile yakın zamanda senden haber almak istemiyor. Kurtuluşu ne kadar istersen iste, bunu onlara ver."

"Ben olsam bunun için nefesimi tutmazdım," diye karşılık verdi. O öyle düşünmüyordu.

"İşimiz bitti mi?" diye .

Tanrı'ya şükür öyleydiler. "Evet,"

diye cevap verdi.

Bağlantıyı kesti.

Mike telefonundaki bir tuşa basıp masasına bıraktı ve gözleri telefonda konuşan Merry'ye kaydı.

"Evet," dedi Merry telefonuna. "Evet," diye tekrarladı. "Anladım," diye devam etti. "Bu iş ne zaman bitiyor?" Dinlemek için durakladı. "Evet." Göremediği bir kişiye başını sallayarak tekrar söyledi. "Bilgi için teşekkürler. Doğru ya. Tekrar teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Telefonunu beşige yerleştirdi ve gözleri Mike'a kaydı.

"Görünüşe göre öğleden sonraki yükümüz hafifledi, kardeşim," diye duyurdu.

McGrath'ı ziyarete gidiyorlardı, bu yüzden Mike'ın kaşları kalktı.

"Nasıl yani?"

"İtfaiye ve Bina Güvenliğı Danville'deki bir alışveriş merkezini, Avon'daki bir restoranı ve Pittsboro'nun dışındaki bir konut sitesini kullanıma uygun bulmadı. Sahipleri ve işgalciler bilgilendiriliyor. IMPD tarafından rüşvet ve yolsuzluktan sorgulanmak üzere tutuklanan bir inşaat müfettişı var. Danville Polisi ve Hendrick İlçesi Şerif Departmanı Bernard McGrath için tutuklama emri çıkarttı. Sanırım bizimle sohbet edemeyecek kadar meşgul olacak."

Mike sırttı.

Merry sırtarak karşılık verdi.

"Dusty'yi arayıp mutfağı çağırırsan iyi olur. Yapacak bir sürü kek işi var," dedi Merry.

"Evet," diye onayladı Mike.

"Ve Devin için sana bir şişe viski ayarlayabilecek birini tanıyorum."

Mike, "Aramayı yap, dostum," diye emretti.

Merry başını salladı ve masasının üzerindeki cep telefonuna uzandı.

Mike da aynısını yaptı. Rehberine gitti, Dusty'yi buldu ve go tuşuna bastı.

Sonra ona haberi verdi.

Kız sevinçle bağırırken adam telefonunu kulağından uzak tuttu. İşte o zaman gülümsedi.

* * * * *

O cuma gecesi.

"Saat on gibi döneriz baba," diye seslendi Reese Fin'le birlikte ilerledikleri koridordan.

Mike'ın başı kanepeye yaslanmıştı, böylece onların gidişini izleyebiliyordu. Sinemaya gidiyorlardı. Mike yasağı kaldırmıştı ama Fin bir haftadır gitmemişti. Şimdi devam ediyordu.

"İyi eğlenceler," diye seslendi ve Dusty'nin hâlâ kek pişirmekte olduğı mutfağın kapısında belirdiğini gördü.

çifte sırttı.

Onlar da sırttılar ve kapıdan çıktılar.

O sırada Mike, Dusty'nin koridorda dolaştığını gördü.

No ve grubu, bir partide çalmak üzere yirmişer dolar aldıkları bir konser için bir çocuğun evinde hazırlık yapıyorlardı. Sokağa çıkma yasağı gece yarısıydı. Bu onların ilk paralı konseriydi ve saatlerce neredeyse hiçbir şey için çalışıyor olmalarına rağmen kendilerinden geçmişlerdi.

Bu, Mike'ın evinde kadını ve köpeğiyle üç buçuk saat yalnız kalacağı anlamına geliyordu.

Bu Dusty'nin gözünden kaçmamıştı ve kız oturma odasına girip kanepeyi yuvarlayarak doğrudan ona gelip kışını kucağına bıraktığında bunu anlamıştı.

Kolları adamın omuzlarını sardı. Adamın kolları kadının beline dolandı ve gözleri kadının ağzına kaydı.

"Lütfen bana kek pişirmeyi bitirdiğini söyle," diye mırıldandı.

"Bir tane daha var," dedi ona ve gözleri onunkilere kaydı. "Ama bunu sabah yapacağım."

Çok haklısın.

Başını yana eğdi. "Gelecek hafta izinli misin?" Önümüzdeki hafta çocukların bahar tatiliydi.

"Çarşamba yarım gün, sonra Perşembe ve Cuma."

Burnunu buruşturdu. Bu da bir şeydi ama çocuklar bir sonraki Cuma akşamı Audrey'lere gideceği için pek bir şey sayılmazdı. Audrey'nin onları Pazartesi'den Çarşamba öğleden sonraya kadar alması gerekiyordu ama işten fazla izin alamadığı için onlarla bir anlaşma yapmıştı. Onlarla bir şeyler yapmak için Salı günü izin alabilmişti, böylece Pazartesi gecesini geçirecekler ve Çarşamba sabahı eve döneceklerdi. Ama hafta sonu tekrar onunla olacaklardı ve bir şeyler planlamıştı.

Mike ona, "Hoşlarına gidecek bir şeyler bulacağız," diye güvence verdi.

"Gelecek yıl, No'nun son yılı, eğlenceli bir şeyler planlamalıyız. Florida ya da Meksika ," diye önerdi Dusty. "Audrey'e şimdiden ver ve belki onunla bir şeyler değiş tokuş ederiz, böylece o zamanı geçirebiliriz."

Mike, "Hemen ilgileneceğim," diye mırıldandı ve kız sırtarak daha da yaklaştı.

"Sanırım Fin ve Rees'i eve geri götürmek için yaklaşık yedi fil gerekir, bu yüzden şu anda başka bir şey yapmak için oldukça güvende olduğunuzu düşünüyorum," diye davetini fısıldadı.

Mike gülümsedi. Sonra onun davetini kabul etti, onu kanepeye sırt üstü yatırdı ve hemen işe koyuldu.

* * * * *

Cuma gecesi geç saatlerde.

Mike'ın gözleri de duyuları gibi açıldı. Hala.

Sessiz

ol.

Hiçbir

şey.

Yine de, Dusty'yi uyandırmadan önce bunu her yaptığında olduğu gibi dikkatlice, Layla'yı işaret ederek ondan . Başı Dusty'nin ayak bileğinden kalkmıştı ama Mike'ın elini gördü, emrini anladı ve olduğu yerde kaldı.

Mike şifonyere gitti ve bir tişört aldı. Belli ki Dusty'nin keyfi yerinde değildi ya da keklerin pişmesini beklerken zaman öldürmek için bir şeyler yapması gerekiyordu çünkü o gece eve geldi, üstünü değiştirmek için odalarına çıktı ve taşındığından beri ilk kez yatak odasının zemininin kıyafetlerden ve ayakkabılardan arındırılmış ve süpürülmüş olduğunu gördü.

Tişörtü çekiştirerek giydi, kapıyı açtı ve içeri girdi. Koridorun sonunda önce Reese'nin odasına gitti. Kapıyı açtığına başını yastığa koyduğunu, komodinin üzerindeki hücresinin gölgesinin ulaşabileceği mesafede olduğunu gördü ama geç olmuştu. Dışarıdaydı. Fin onu zamanında eve getirmişti ve her ne kadar Fin'in kamyonetinde (lanet olası bir bank koltuğu vardı) on beş dakika boyunca onun garaj yolunda oturmuş olsalar da, yüzünde hülyalı bir ifadeyle içeri girmeden önce, Fin'den ayrıldıktan sonraki diğer ifadelerinden daha hülyalı değildi, bu yüzden Mike rahatladı.

Kapısından çıktı, kapıyı kapattı ve Hayır'ı kontrol etti. Başı da yastığının üzerindeydi ve o da dışarıdaydı. Mike buna şaşırılmıştı. Konserden eve tamamen gergin dönmüştü. Belli ki iyi geçmişti ama Mike iyi geçtiğini de biliyordu çünkü

No'nun kapısında durup pervaza yaslanırken No eşyalarını kaldırdı ve ona olanları anlattı. Mike onun sakinleşmesinin biraz zaman alacağını düşünmüştü ama belli ki çoktan çökmüştü.

Mike kapısından çıktı, kapıyı kapattı ve evi gezerken defalarca attığı adımları tekrarladı.

Ev hareketsizdi.

Sessizdi.

Hiçbir

şey.

Hepsi iyi.

Rhonda eşyalarını düzenliyor, yardım ediyordu. Hatta o hafta Dusty'nin parçalarını sandıklamak için Della'yla birlikte çalışmıştı.

Debbie sakattı.

McGrath hapisteydi.

Audrey kendini tutuyor ve Rees'le yakınlaşıyor gibi görünüyordu.

Dört kişinin çalıştığı çiftlikte mısır ekimi neredeyse bitmek üzereydi.

Kötü bir şey

değil.

Hepsi iyi.

Mike oturma odasında durmuş, güverteye kapıdan ay ışığının aydınlattığı arka bahçesine bakıyordu.

Orada da bir şey yoktu.

Her şey hareketsizdi.

Sessi

z ol.

Güzel.

"Peki neden bu lanet olası duygudan kurtulamıyorum?" diye fısıldadı kimseye.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cevap alamadı.

Böylece, bir süredir içinde taşıdığı ağırlık, Rhonda'nın onu silkeleyip atmasından sonra bile hâlâ ağırlığını korurken, Audrey öne çıktı, Debbie halledildi, McGrath görevden alındı, Mike üst kata ve odasına geri döndü.

Kapıyı kapattı ve dikkatlice Dusty'nin yanına geri kaydı, önünü onun sırtının kıvrımına uydurdu ve kolunu beline doladı.

Uyanmamıştı. Her

şey yolunda.

Ama öyle değildi.
O da bunu
biliyordu.
Sadece nedenini bilmiyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Gönül Oyunları

Mayıs sonu... Cumartesi...

İçecek bir şeyler almak için ahırdan eve doğru yürüyordum ki arka kapı hızla açıldı ve bir nanosaniye sonra Rees yüzü kıpkırmızı, ıslak ve perişan bir halde dışarı fırladı. Saçları uçuşarak merdivenlerden indi ve Fin onu takip edip "*Reese!*" diye bağırmasına rağmen hemen eve doğru tarlaya yöneldi.

Bu dramatik gösteri karşısında ben durmuştum ve tuhaf bir şekilde Fin de durmuştu. Gözleri onun uzaklaşan sırtına yapışmıştı ve vücudu bir heykel gibi hareketsizdi.

Durduğum yerden kalktım ve hızla ona doğru ilerledim.

"Her şey yolunda mı?" diye aptalca bir soru sorduğumda tereddüt ettim.

Bu aptalca bir soruydu çünkü her şeyin aptalca olmadığı açıktı. Ve bunlar gençler olduğu için, her ne kadar olgun olsalar da, burnumu sokmam muhtemelen hoş karşılanmayacaktı.

Ama Rees'in yüzü ve Fin'in vücudu iyi haberlere işaret etmiyordu.

Dahası, birkaç haftadır aralarında bir şeyler oluyordu. Rees her ne oluyorsa her zamanki gibi davranmaya başlamıştı ama Fin farklıydı. Gittikçe sessizleşti, ta ki babasının ölümünden sonra olduğundan bile daha kötü düşüncelere dalana kadar. Rees de buna sessizleşerek karşılık verdi, daha dikkatli oldu ve son zamanlarda, onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi tereddütlü ve kendinden emin değildi. Jerra ve Hunter çocuklarıyla birlikte ziyarete geldiklerinde bu durum tamamen ortadan kalkmıştı.

Fin ve Rees arasında her ne oluyorsa, son bir aydır endişe verici olan tek şey buydu. Her şey yoluna girmişti. Hayat güzeldi.

Hayır. Hayat harikaydı.

Şimdi de
bu.

Kahretsin.

Fin'in gözleri bana kaydı ve bariz cevabı homurdandı: "Hayır, hiçbir şey yolunda değil."

Sonra daha fazla paylaşmadı, botunu çevirdi ve kapıyı arkasından çarparak eve girdi.

Onu çok daha yavaş takip ettim, mutfığa girdim ve Rhonda'nın bir köşeye sıkıştığını gördüm, geniş gözleri salona açılan kapı , eli boğazındaydı.

Rhonda, Rhonda'nın tarzıyla kendini toparlamıştı. O hâlâ Rhonda'ydı ama en azından artık üzgün ve boş değildi. Melankolik de olsa eski Rhonda'ya geri dönmüştü.

"Ne olduğunu duydun mu?" Sordum ve gözleri bana kaydı. "Ondan ayrılmış."

Göğsümün sıkıştığını hissettiğimde ağzım açık kaldı.

Sonra zayıf bir "Pardon?" sesi çıkardım.

"O... o... oturma odasındaydılar. Kapıları kapalıydı ama Rees'in bağırdığını duydum. Fin'in ne dediğini duymadım ama bağırp duruyordu: 'Benden ayrıldığına inanamıyorum! Sana inanamıyorum, Fin! Benden ayrıldığına inanamıyorum!' diye tekrar tekrar bağıırıyordu. Sanırım Fin onu sakinleştirmeye çalıştı çünkü Fin 'Bana yaklaşma!' diye bağırdı ve kaçtı."

"Bu nasıl olabilir?" diye fısıldarken gözlerim kapı aralığına kaydı. Onlar... onlar..."

"Rhonda fısıltıyla sözümü bitirdi ve gözlerim tekrar ona kaydı, şimdi hepimizin bildiği ama kimsenin bahsetmediği o bariz, temel gerçeği fark edecek kadar kendini toparlamış olmasına iki kat şaşırmıştım.

"Son zamanlarda onu neyin yediğini biliyor musun?" Ben sordum.

Yüzünde tanık olmaktan hoşlanmadığı bir şey değişti ve sessizce cevap verdi, "Fin benimle pek konuşmaz, Dusty. Hiç konuşmadı ama şimdi..."

Buna izin verdi ve onun için üzüldüm ama bununla uğraşacak zamanım yoktu.

Koridora doğru ilerledim.

"Yapma!" Rhonda ağladı ve ben de ona baktım.

"Ne?"

"Ona gitme. Onu bırak," dedi. "Neden?" diye sordum. diye sordum.

"O... şey, bunu babasından almış. Darrin bir şeye sinirlendiğinde ya da kafası bir şeye takıldığında sessizliğe ve zamana ihtiyaç duyardı. Oğluma sessizlik ve zaman vermelisin."

Yengemi inceledim, onu çok uzun zamandır ilk kez yeni gözlerle görüyordum.

Belki de Darrin tarafından her saniye korunarak hayatın içinde sürüklenmiyordu.

Belki de bok girmiştir.

"Rees'e git" tavsiyesinde bulunarak bunu kanıtladı. Kötü bir .
Fin seni orada istemeyecek ama sana ihtiyacı var."

Rhonda'nın içine girdi. Kesinlikle.

Bildiğim iyi oldu.

Başımı salladım ve hızla adımlarımı geri çektim, kapıdan çıktım, merdivenlerden koşarak indim ve koşmaya devam ederek tarladan geçtim, arka kapıdan geçtim, avluya çıktım ve kapıdan girdim. Layla'dan selam almadım ve nedenini eve girip merdivenlerin başına geldiğimde anlayacaktım. Orada Layla'nın bedeninin Rees'in kapalı kapısının dışında tedirgin bir şekilde hareket ettiğini gördüm, Rees'in hıçkırıkları duyuluyordu ve No koridorda elinde gitarının sapıyla duruyordu, yüzü solgun, gözleri geniş, endişesi yüzünden okunabiliyordu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı. "Buraya ateş etti, kapıları çarptı ve yüksek sesle feryat etti. Layla çıldırdı."

Yüzüne bir kez baktığımda Hayır'ın da öyle olmadığını anladım. "Baban hâlâ spor salonunda mı?" diye sordum.

"Burada olmadığına göre bildiğim kadarıyla," diye yanıtladı Hayır.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey Mike'ın bir süre önce gittiği idi, yani her an geri dönebilirdi.

Her ne yapacaksam, yapmam gerekiyordu.

"Tamam, Layla'yı kapıdan uzak tut, ben içeri giriyorum," dedim ona. "oluyor?" Hayır tekrar sordu.

Endişeli gözlerini tuttum ve fısıldadım, "Sonra tatlım, kız kardeşine gitmem gerek."

No beni inceledi, başını salladı ve Layla'nın yakasını tutmak için eğildi.

Kapıyı iki kez çaldım, "Reese, tatlım, içeri geliyorum" diye seslendim ve içeri girdim.

Sırtını karyolaya, kışını yatağa dayamış, göğsüyle çekilmiş dizleri arasına bir yastık sıkıştırmış, kollarını baldırlarına dolamış ve kırmızı, ıslak yüzünü başka tarafa çevirmişti.

"Git başımdan, Dusty," dedi usulca, sözcükleri işitilebilir, bedeni ise gözle görülür bir şekilde aksıyordu. "Lütfen git buradan."

Tanrım, bir bakışta kalp kırıklığının resmiydi ve bunu biliyordum çünkü kalbi çok kırılmıştı, ona bakarken bile kalbim kırılıyordu.

"Tatlım, ne oldu?"

"G... g... git buradan," diye fısıldadı, başını öne eğmiş, yüzünden akan gözyaşlarını silmeye bile çalışmıyordu.

Yatağının ucuna oturdum, mesafemi korudum ama yine de yakındım ve nazikçe teşvik ettim, "Tatlım, konuş benimle. Ne oldu?"

Başını bana doğru çevirdi, yüzü acıyla çarpıldı ve tısladı, "*Fin oldu.*"

Sonra kırık bir nefes daha çekti, bu seferki iki kez çarptı ve hatta acı verici geldi.

Hazırlandım ve "Ne?" diye fısıldadım.

"Yazın geleceğini söylüyor," diye tükürdü. "Son sınıfa geçeceğini söylüyor," diye tekrar tükürdü. "Çiftlik için endişelenmesi gerektiğini, endişelenmediği zamanlarda da çiftliği çekip çevirmesi, eğlenmesi gerektiğini, eline geçen son fırsat olduğunu söylüyor. Gelecek yıl çiftlikle sadece kendisi ilgilenecekmiş. *Bu* yüzden, bunu yapacak ve bunu yapmak için özgür olmalı," tüm vücudunu bana doğru eğdi, ayaklarına bastırdı ve bitirdi, "*diyor.*"

Aman Tanrım.

"Reese -" Başka bir fısıltıyla başladım.

"Millie Chapman," diye ısırdı ve ses tonunun ve kelimelerin sertliği karşısında başım sarsıldı.

"Ne?"

"Hemen başlıyor, Dusty," diye umutsuzca elini uzattı. "Bana söyledi. *Yarın gece* Millie Chapman'la randevusu var," diyerek tekrar eğildi ve sözlerini tamamladı, "*yarın gece*. Dünyadaki en kolay kız

Okulda herkes biliyor çünkü Millie onlara söylüyor. Ve *benimleyken* ona çıkma teklif etti."

Vücudum hareketsizleşti ve zihnim boşaldı.

Ancak Rees'in paylaşımı ne yazık ki bitmemişti.

"On beş yaşındayım ama bunun ne olduğunu biliyorum. Fin'in ününü biliyordum. *Aptal* değilim," diye tersledi. "Çocuklar konuşur. *Hem de çok*. Özellikle de Fin gibi erkekler hakkında. Benimle hiçbir zaman çok ileri gitmedi ve gerçekten, dürüst olmak gerekirse, şu anda, Tanrı şahidim olsun, benimle ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. . Çünkü ne istediğini biliyorum. *Herkes* Finley Holliday'in bir kızla birlikteyken ne istediğini bilir çünkü o bunu anlar. Ama benimle değil. Ve tahmin edebildiğim tek şey, babam arabayla çıkmamıza izin verdiğinde Fin bana konuştuklarını söyledi. Ne konuştukları hakkında pek bir şey söylemedi ama sanırım babam her şeyi ve Fin oraya asla gidemeyeceğini biliyordu, bu yüzden benimle zaman geçirdi, böylece ben onun tam bir pislik olduğunu düşünmeyecektim ya da... muhtemelen *sen* düşünmeyecektin çünkü o *senden* hoşlanıyor... ve sonra zamanını doldurduğunda benden kurtuldu."

Kıpırdamadan oturdum ve ona baktım.

"Ve şimdi bir daha asla biriyle çıkmayacağım," diye dramatik bir şekilde ilan etti, eğildi ve tısladı, "*asla*."

Tam ayağa kalkmışım ki kapı açıldı ve Mike içeri girdi. " oluyor?" diye sordu.

Ona baktım ama hiçbir şey görmedim.

Tek bir şey bile.

Sonra hışımla dışarı çıktım, Mike'ı geçtim, koridora çıktım, Layla ve No'yu geçtim, merdivenlerden aşağı indim, koridora, oturma odasına ve arka kapıdan çıktım.

Sonra koştum. . *Koştum amina koyayım*.

Çiftliğin arka kapısına vardığımda nefes nefese kalmışım ama bu beni bir nebze bile daha az sinirli yapmadı.

Rhonda hâlâ mutfaktaydı ve ben içeri girer girmez "Dusty, Rees nasıl?" diye sordu.

Onu görmezden geldim ve koridordan aşağıya, merdivenlerden yukarıya ve doğruca Fin'in odasına yürüdüm.

Yumruğumu kapısına bir kez vurduktan sonra kapıyı açtım ve içeri girdim.

Fin, Rees'le hemen hemen aynı pozisyondaydı; kıcı yatağa, sırtı karyolaya dönüktü, dizleri bükülmüştü ama dirsekleri onlara dayanmıştı, başı eğikti, elleri ensesine sarılmıştı.

Ama ben içeri girer girmez kafasını kaldırdı ve , " olmaz, asla olmaz. Çık dışarı."

"Hâlâ on yedi yaşındasın, Finley Holliday. Ben hâlâ senin büyüğünüm. Ben senin teyzenim ve beni dinleyeceksin."

Yataktan fırladı, bana doğru eğildi ve "*Çık dışarı!*" diye kükredi.

"*Hayır!*" Ben de bağırdım. "Benim yeğenim büyüyünce *O pisliği*. Hayatta olmaz. Benim gözetimimde olmaz. Kalplerle böyle oynayamazsın Finley Holliday." Mike'ın gelişimine bakan duvara doğru bir kolumu uzattım. "Kalplerle *asla* böyle oynayamazsın. Kızın kalbi kırık Fin, bitmiş değil." Ona bir parmak salladım. "Bunu ona *sen* yaptın. Bir efendi tarafından sikilmek için çok genç. Onunla bu boku yiyeceğini biliyordun, oraya hiç gitmemeliydin."

", Dusty Teyze," diye homurdandı Fin, yüzü gibiydi. Onu görmezden geldim ve söylenmeye devam ettim.

"Aylardır görüştüğün bir kız varken başka bir kıza çıkma teklif etmek ve bunu Reese'den ayrılmaya cesaret edemedi yapmaktır?" Ona çıkıştım. "Her saniyeni onunla mı geçiriyorsun? Ayrı olduğunuzda, her saniye hücreleriniz bağlantı mı kuruyorsun? Sonra da onu kazıyıp . Bu da ne demek oluyor?"

"*Çık dışarı!*" diye gürledi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve karşılık verdim. "Hayır. Dünyadaki tüm erkekler adına Fin, bana hemen şimdi nasıl böyle bir pislik olabildiğini açıkla."

Fin de kollarını göğsünde kavuşturdu ve ağzını kapattı. "Cevap ver Fin," diye ısrar ettim.

"Beni unutacaktır," diye kestirip attı.

"Öyle mi? Bundan emin misin? Eğer öyleyseniz, dikkatinizi vermiyorsunuz demektir. Çünkü siz bir odaya girdiğinizde dünya onun için durur. On beş yaşında ama o Reese. Sana bakar ve ne gördüğünü ruhunun derinliklerine kadar bilir. Ve sen, kardeşimin oğlu, onun gözlerine bakarken senin gözlerine bakmadığını ve herkesin gördüğünü görmediğini bana söyle. Bana söyleyemezsin

sana ne verdiğini görmedin. Şimdi bana neden böyle bir güzelliği bir kenara atmakta bir sakınca görmediğini anlatacaksın."

"Kapa ve defol git," diye Fin.

"Hayır. Siz bir karar verdiniz, sonuçlarına da katlanacaksınız. Kendi oyununu oynadın ve oynadığın her oyun çeşitli insanları etkiler. Ben onu önemsiyorum. Onun kalbini kırdın. Bu da *benim* kalbimi kırdığın anlamına geliyor. Ve bunlar senin sonuçların." Ona doğru eğildim. "Öyleyse *açıkla bana.*"

"Defol ," diye ısırdı Fin. "Açıkla bana," diye tekrarladım.

"*Defol git!*" Fin gürledi. "*Açıkla bana!*" Ben bağırdım.

"*Onu bırakmak zorundaydım!*" Fin kükredi, sonra dönüp duvara doğru yürüdü ve yumruğunu delip geçmesini dehşet içinde izledim.

"Fin -" Fısıldadım, kollarımı indirip ona doğru yürümeye başladım ama bana döndüğünde yüzünde Rees'inkinden daha fazla acı vardı.

Çok daha fazlası.

Acı.

Birdenbire nefes almakta zorlanmaya başladım. "Fin, tatlım," diye fısıldadım.

"Burası için fazla iyi," dedi bana. "Chicago'daki okul onu kabul etti ama benden o kadar uzakta olmak istemediği için gitmeyeceğini söyledi. Ne yapsaydım Dusty Teyze? *Benim için* geleceği hakkında boktan bir karar vermesine izin *mi* verseydim? Çok satan romanlar yazabilir ya da bir gazetede muhabirlik yapabilir ya da ne bileyim, bir sürü boktan şey yapabilirdi. Her türlü boku." Tekrar bana doğru eğildi, elleri yumruk olmuştu, "*kıçı lanet bir çiftlikte çürürken bunu yapamaz!*"

Aman Tanrım.

"Tatlım -" Nazikçe başladım ama Fin sözümü kesti.

"Onunla bu konuyu konuştum. Ona hala mesajlaşabileceğimizi ve onu görmeye gidebileceğimi söyledim ama bunu yapmayacaktı ve bu beni düşünmeye itti. Onun hakkında. Annesinin Reese bunu alabilsin diye Mercedes'ini nasıl sattığını, onun için hiçbir şey yapmayan lanet *annesinin* sonunda nasıl devreye girdiğini. Ve yaptı çünkü bu önemli. Bu onun geleceği. Bu *onun hayatı*. Bay Haines'in hiç s.k demediğini düşündüm ama herkes polislerin milyoner olmadığını bilir ve o gözünü bile kırpmıyor.

Reese'e, eğer kabul ederse tamamen onun olan geleceği vermek için yapması gerekeni yapmak için. Peki ben ne yapıyorum? Onu bu lanet yere ve bana bağlı hissettiriyorum. Onu bağlayan adam olmak istemiyorum. Bay Haines gibi, hatta annesi gibi olmak ve uçabilmesi için onu özgür bırakmak istiyorum."

Kalbim sıkıştı ve sonra boğazıma doğru kaydı. Ama Fin'in işi bitmemişti.

Acı dolu bir fısıltıyla bitirdi. "Ben de onu serbest bıraktım."

Oh, benim güzel yeğenim.

"Rees size Indy'deki okul seçiminin babasının kararı olduğunu söylemedi mi?" Dikkatlice sordum.

"Evet," diye yanıtladı, "ama o da onundu. Benim yüzümden. Ve sizce Bay Haines'e Chicago'ya gitmek istediğini söyleseydi bir saniye bile hayır der miydi?"

Hayır. Rees Chicago'ya gitmek için ısrar etse bile Mike'ın hayır demesine imkân yoktu. Hoşuna gitmeyebilirdi. Endişelenebilirdi. Ama eğer isterse kızına sahip olabileceği en iyi şeyi verecekti.

Fin sorunun cevabını biliyordu, bu yüzden zaten bildiği bir şeyi ona söyleme zahmetine girmedim.

Bunun yerine, elimden geldiğince nazik bir şekilde sordum, "Tatlım, neden açıklamadın? Neden Millie Chapman'a çıkma teklif ettin?"

"Çünkü o Reese." Hâlâ fısıldıyordu, hâlâ işkence ediyordu ve yemin ederim dinlemek kulaklarımı acıtıyordu. "İpi kesmek zorundaydım, Dusty Teyze. Eğer açıklasaydım, kabul etmezdi. Burada kalmamın kendi istediğini yapmak olduğuna ve onun Reese olduğuna beni ikna etmeye çalışacaktı. Ona bu şansı verdim, beni ikna etmesi zor olmayacaktı."

Tanrım, güzel yeğenim Clarisse Haines'i severdi.

Hem de çok.

Biliyordum ama o anda .

Ona doğru yürüdüm ve vücudunun gerginleştğini görmeme ve uzak durmam için tüm sinyallerin orada olmasına rağmen, yaklaştım, iki elimi kaldırdım ve boynunun kenarlarına doladım.

Sonra usulca dedim ki, "Seni istediği bir şeye ikna etmeye çalıştığını düşündüğün ama aslında istemediğini düşündüğün şeyin gerçek olduğunu fark mı?"

"Yeteneğin var ve mümkün olan en kısa sürede The 'Burg'dan siktir olup gittin," diye karşılık verdi.

"Mike'la birlikte olsaydım bu şehirden bir adım bile uzaklaşmazdım çünkü burayı seviyorum. Burası evim, ailem burada ve eğer benim için iyi olan bir erkekle birlikte olsaydım asla gitmezdim. Kadınlar böyle şeyler yapar ve mutluluğu bulurlar, inanın bana. Ama benim için iyi bir adam yoktu. Ayrıldım çünkü Debbie Teyzen beni çileden çıkardı. Gittim çünkü karnımda bir ateş vardı. Ayrıldım çünkü genç ve yarı aptaldım. Ama benden bahsetmiyoruz. Clarisse Haines ben değilim. O Clarisse. O senin, sen de onunsun ve Finley, bunu biliyorsun."

"Bu çiftlikte istediğimi elde ettim, Dusty Teyze," dedi sessizce. "Babam gibi ben de burada mutlu olacağımı biliyorum. Onun da mutlu olacağını nereden bilebilirim?"

"Üç yıl kadar bekle ve sonra ona sor."

"Üç yıl, onun gitmesine izin veremeyeceğim," diye fısıldadı.

Tanrım, onu seviyordu.

Hem de çok.

"O zaman bu iyi bir şey çünkü senden bunu istemeyeceğini söylerken boş konuşmuyorum. Bir çiftlikte çok satan kitaplar yazabilirsin Fin. Arabayla yirmi dakika uzaklıktaki bir şehirde bir gazetede çalışabilirsin. Her yerde hayallerinin peşinden koşabilir ve onları yakalayabilirsin. Bir ilişkide yapamayacağın şey, ne kadar erkek olursan ol, ikiniz için de bir karar vermektir. bir karar değil. Bu kadar önemli bir karar değil. Kalp oyunları oynama tatlım, bunu birini korumak için yapıyor olsan bile."

"Bu çiftlikte mucizeler olur."

Bu yumuşak sözler beni şaşırttı, gözlerimi kırıştırdım, ellerimi bıraktım ve dönüp Fin'in tarafına geçtim çünkü sözler kapı aralığından geliyordu.

Ve Rhonda'dan geldiler.

Orada duruyordu, gözleri oğlundaydı, yüzü yumuşaktı, elini kaldırmış ve sanki ona yaşam gücü veriyormuş gibi pervaza dolamıştı.

"Hayaller burada gerçek oluyor," diye fısıldadı. "Anne, ne -?" Fin sabırsızca başladı.

"Baban burada benim için onları gerçekleştirdi" diyerek sözünü kesti.

O gün ikinci kez göğsümün sıkıştığını hissettim, aynı zamanda Fin'den güçlü bir şey yayıldığını hissettim ama gözlerimi Rhonda'dan ayıramadım.

"Küçük bir kızken, erkeğimi hayal ederdim. Mükemmel erkeğimi," diye paylaştı usulca. "Babam gibi olmazdı. Yakışıklı olurdu. Uzun boylu olurdu. Güçlü olurdu. Sabırlı olurdu. Tatlı olurdu. Beni sadece ben olduğum için severdi. Ve bana aşık oldu, beni buraya getirdi, bana güzel bir hayat ve güzel bebekler verdi, baban bu hayali gerçekleştirdi."

Kendini kapıdan ayırmak için gözle görülür bir çaba sarf etmesini, oğlunun odasına bir adım atmasını ve Fin'in gözlerini tutarken kendi ayakları üzerinde durmasını izlerken gözlerimin arkasının acıdığını hissettim.

"Bu dünyada benim için başka bir erkek yok. Sadece bir Darrin Holliday vardı. O benimdi. Sonra gitti. Bununla barışmaya çalışıyorum. Kolay değil ama deniyorum. Babanla ilgili en güzel şeylerden biri de bu dünyada onun için benden başka bir kadın olmamasıydı. Bunu bana davranışından biliyorum. Biliyorum çünkü bana söyledi. Ve sen babanın oğlusun." Titrek bir gülümsemeye gülümsedi. "Aynı şey senin de başına gelecekti ama senin başına daha erken geldi. Ve oldu da Finley. Rees'in özgür kalmasına izin vererek bir rüyanın gerçekleşmesine yardımcı olmuyorsun. Onun sahip olabileceği en önemli hayali öldürüyorsun. Babandan ders al. Ona vermen gerekeni ver. Sana söz veriyorum, tatlım, bu ona diğer hayallerini özgür bırakması için gereken şeyi verecek. Ve onu seninle gördüğümde, bir gün bile pişmanlık duymayacak. Hayatının geri kalanı için değil."

Rhonda sessizliğe gömüldü ve Fin'le ben de onun yanındaydık.

Sonunda Fin kırdı ve annesine sessizce "Büyük bir hata yaptım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum" dedi.

Başını yana eğdi ve sessizce karşılık verdi, "Şu Millie denen kızı arayıp randevunun iptal olduğunu söyleyerek satın almaya başlayabilirsin. Sonra şu tarlanın karşısına geçip kız arkadaşınla konuşabilirsin. Dusty teyzene söylediklerini ona da anlat. Ve sana söz veriyorum, üzülebilir, kızabilir ama sonunda her şey girecek."

"Ağlıyordu," diye fısıldadı, gözleri hâlâ annesindeydi. "Ve Dusty Teyze kalbinin kırıldığını söyledi."

"Düzelte o zaman," fısıldadı Rhonda.

"Bunu nasıl yapacağım?" Fin sordu.

"Tatlım, sen benim Finley'imsin. Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Bildiğim tek şey, senin bir yolunu bulacağın."

Tanrım, Rhonda'yı ne kadar sevdiğimi unutmşum. Fin onun gözlerini tuttu.

Nefesimi tuttum.

Sonra Fin başını

salladı.

Nefesimi bıraktım.

Rhonda gülümsedi.

Sonra Fin nazikçe, "Babanı kaybettiğin için üzgünüm anne," dedi. Gözlerim tekrar yaşarmaya başladı.

Rhonda dudaklarını yaladı, sonra birbirine bastırdı. Sonra dudaklarını açarak fısıldadı: "Ben de öyleyim."

Orada durmuş, yatak odasının diğer ucundan birbirlerine bakan bir oğlun annesiyle uzun zamandır bekledikleri anı yaşamasını izliyordum.

Sonra yarım adım geri çekildi, eli arka cebine gitti ve kimseye bakmadan, "Bir arama yapmam lazım," diye mırıldandı.

Ayrılma işaretini verdim ve kapıya doğru ilerledim. Rhonda çoktan çıkmıştı.

Kapının eşiğine gelip tokmağı almak için geri döndüğümde Fin telefonunu çıkarmıştı. Durduğumu hissetmiş olmalı çünkü boynu büküldü ve gözleri bana geldi.

"Seni seviyorum, Finley." diye mırıldandım. Sonra kapıyı kapattım.

Rhonda koridorda geziniyordu, gözleri hemen benimkilere takıldı ve "yaptım mı?" diye fısıldadı.

Deli miydi o?

Onu kollarımın arasına aldım, kendime yakın tuttum ve kulağına fısıldadım, "Tatlım. *Kesinlikle*."

Kolları bana dolandı. Benimki ona daha sıkı sarıldı. Onunki de bana daha sıkı sarıldı. Sonra vücudunun hafifçe titrediğini hissettim ve yüzünü boynuma bastırdı. Benimki de aynısını yapmaya başladı ve ben

yüzümü onunkinin içine soktum. Bir süre birbirimize sarıldık ve sessizce ağladık.

Sonra hafifçe geri çekildim, bir elimle yüzümü silerek onu serbest bıraktım ve sessizce, "Eve dönsem iyi olacak. Fin'le kavga etmeye gittiğimde Mike az önce geri geldi. Eğer Fin o kapıdan içeri girecekse, konuşmam gereken çok şey var."

O da başını salladı ve yüzünü sildi.

Ona küçük bir tebessüm ettim, tek kolumla sıktım ve sonra onu bırakıp koridorda yürümeye başladım.

"Dusty?" diye seslendi, durdum ve geri döndüm. "Teşekkür ," dedi usulca, tereddüt etti, çırpınan elini uzattı ve "Her şey için," diye bitirdi.

Bir nefes aldım.

Rhonda geri

dönmüştü.

"Benim için zevkti tatlım," diye karşılık verdim usulca. "Ve teşekkür ederim."

Kaşları birbirine yaklaşıırken başı yana eğildi. "Ne için?"

"Kardeşimi senin gibi sevdiğim için."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Kendimi tekrar kaybetmeden önce döndüm, merdivenlere kadar yürüdüm, koşarak indim ve aceleyle eve döndüm.

* * * * *

Fin, sulama çukurundaki derenin kenarındaki çimenlerin üzerine serdiği battaniyenin üzerindeydi. Sırt üstü yatmış, dizleri bükülmüş, gövdesi arkasındaki battaniyenin duran kollarının üzerinde duruyordu.

Reese de dizleri bükülmüş bir şekilde sırt üstü yatmış, başını adamın karnına yaslamıştı.

Annesi haklıydı. Reese'nin evinin arka kapısına geldiğinde Bay Haines'in ne kadar kızgın olduğunu görmek onu çıldırtmıştı ama Dusty Teyze, Dusty Teyze olarak, yolu yumuşattı ve hatta Bay Haines'in Fin'in Reese'nin yatak odasına gitmesine izin vermesini sağladı. Ve oraya vardığında ona ne yaptığını görmek onu daha da çıldırttı. Kalbiyle oynayarak yaptığı şey yüzüne yansımıştı.

Ama annesi haklıydı. Bunu düzeltmişti. Tek yapması gereken ona bunu neden yaptığını anlatmaktı ve Reese onu hemen affetti.

Artık hava sıcaktı, Mayıs ayındaydık, mahsul ekilmişti, büyüyordu, işler yoluna girmişti ve okul bittiğinde Rees'i mayosuyla buraya getirmeyi dört gözle bekliyordu.

"Seni seviyorum, Finley."

Fin dereye gözlerini kırıştırdı ama vücudunun hareketsiz kaldığını hissetti. Sonra fısıldadı, "Ne?"

Başını adamın karnından kaldırdı, battaniyenin içinde ön kolunun üzerine kalktı ve gözleri tam onunkilere kilitlendi. Tam onlara. Dosdoğru. Saklanmak yok.

Ve onu orada gördü. Bir süredir gördüğü şeyi. Neredeyse en başından beri gördüğü şeyi.

Sonra ona gözlerinde gördüklerine uygun sözcükleri verdi.

"Seni seviyorum," diye
tekrarladı. Tanrım. Tanrım,
lanet olsun. *Tanrım*.

Bu iyi hissettirdi.

Ağırlığını bir dirseğine dayadı, elini kaldırdı, çenesini kavradı ve "Ben de seni seviyorum bebeğim" diye fısıldadı.

Ona gülümsedi ve Tanrım, İsa, kahretsin, *Tanrım* gülümsemesi de iyi hissettirdi.

Sonra eli göğsünün üzerindeki tişörtünde düz ve sıcak olana kadar hareket etti ve "Lütfen bunu bana bir daha yapma" diye fısıldadı.

Bunu neden yaptığını bilmeden, eli boynuna, oradan da sırtına gitti ve oraya hafif bir baskı uyguladı. Kız bunu hissetti ve dudakları onunkilere değene kadar ona doğru ilerledi. Adam dudaklarına yumuşak bir fırça darbesiyle dokundu ve boynundaki baskıyı kaldırarak kadının bir santim geri çekilmesini sağladı.

"Sana söz veriyorum Reese, bunu sana bir daha asla yapmayacağım," diye fısıldadı.

"Teşekkür , Fin." Hâlâ fısıldıyordu.

"Beni geri aldığın için teşekkür ederim." Artık fısıldamıyordu ama sesi tuhaftı, alçak ve gürliyordu.

Dudakları tatlı bir gülümsemeye kıvrıldı, sonra da şöyle dedi:
"Yarım saat kadar ayrı kaldık. Kin besleyecek zamanım olmadı."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye
mırıldandı Fin. Yüzündeki gülümseme
parlıyordu.

Bunu gören adamın gözleri kızın ağzına kaydı.

Sonra eli kızın boynuna baskı yaptı.

Ve dudakları tekrar onunkilere değdiğinde, kızına verdiği öpücük bir
fırça değildi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kara Gün

Ertesi gün.

Mike dolaptan çıkıp şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanan odanın içinden
geçerek yatağa doğru yürüdü.

Layla onu izledi.

Dusty anlamadı. Gözleri kapalıydı ama uyumadığını biliyordu.

Elini kızın boynunun kenarına doladı, eğildi ve şakağını öptü.

"Kanalları arayacağım," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı, yüzü
kısmen yastıkla ezilmişti. "Suç işleyenlerin uyuması gerektiğine dair bir
duyuru yapmaları gerekiyor. Özellikle de Pazar günleri."

Mike ona baktı.

Sonra da "Bütün gün evden ya da çiftlikten çıkmayın" diye emretti.

Kaşları çatılırken gözlerinin sertçe kapanışını izledi, sonra gözlerini açtı
ve başını yastığın üzerinde çevirerek ona baktı.

"Pardon?" diye sordu.

"Arabaya binmeyin. Bütün gün eve ya da çiftliğe yakın dur. Bunun
ne kadar süreceğini bilmiyorum. Sadece yakınımda kalacağına ve
çocukları da yakınımda tutacağına söz ver. Gitmeden önce onlara bir
not yazacağım."

Bir dirseğini kaldırdı ve onun gözlerini tuttu.

Sonra sessizce sordu, "Neden?"

Neden?

Neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Tek bildiği, karnında bir ağırlık olduğuydu. Bir kaya gibi. Ve o sabah, İstasyon'a gidip bazı şeylerle ilgilenmesi için çağrıyı aldığı anda, yanmaya başladığını hissetti.

O gün kara bir gündü. Nasıl olacağını bilmiyordu. Sadece olacağını biliyordu.

Bir şeyi gözden geçiriyordu. Dışarıda bir tehdit vardı. LeBrec olduğunu düşünüyordu ama bir gün önce Rivera'yı aramıştı ve Rivera, LeBrec'in artık yeni bir kadını olduğunu bildirmişti. LeBrec hayatına devam etmişti.

Yani LeBrec değildi.

Ama kesinlikle bir şeydi.

Cevap vermek yerine, "Lütfen tatlım, dediğimi yap," dedi. "Her şey mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi.

Daha da yukarı itti. " var?"

"Bilmiyorum. Sadece bir his. Ve gitmem gerekiyor. O yüzden bana bir iyilik yap, bana yardım et ve çocuklarla bütün gün yakın olacağına söz ver."

Şafak ışığında onu inceledi.

Sonra, tıpkı Dusty gibi, ona ihtiyacı olanı verdi. "Tamam bebeğim," diye fısıldadı.

Elini kızın boynundaki yerine koydu, onu kendine çekerken geriye doğru eğildi ve dudaklarına bir kez daha dokundu.

Sonra onu bıraktı ve uzaklaştı.

Layla, sanki onun kendisini olduğu yerde istediğini hissetmiş gibi, Dusty'nin ayaklarının dibindeki pozisyonundan .

Kapıda arkasına baktı ve kadının hâlâ ayakta olduğunu gördü, şimdi bir elin üzerindeydi, uzun saçları omuzlarına dökülmüştü, gözleri onun üzerindeydi.

"Seni seviyorum Angel," dedi ona.

"O da seni seviyor, Mike," diye karşılık verdi.

O baktı at onu ile onunköpeğinde onun Yatak, bilinçsizce manzarayı ezberliyor.

Dört saat sonra, bunu yaptığına memnun olacaktı.

* * * * *

Üç saat, kırk beş dakika sonra.

Fin'in yanında, Mike'ın arka kapısına yakın bir yerde, çiftlikle Mike'ın site içindeki evleri arasındaki büyük yan bahçede dururken, No ve Rees'in Blaise ve Moonshine'i büyük alanda dörtnala , Layla'nın da aralarında koşturmasına gülümsedim.

"Sanki bir tanesinin üzerinde doğmuş gibi," diye mırıldandı Fin ve ona baktığımda gözlerinin kızına ve dudaklarının kıvrıldığını gördüm.

"Bir süredir senden ders alıyor, Fin," diye hatırlattım ona.

"Bu işte hâlâ çok iyi" diye cevap verirken gözlerini Rees'ten ayırmadı.

Fin'den Rees'e ve No'ya baktım ve ikisinin de öyle olduğunu fark ettim ama Fin No'yu övmedi.

Bunu belirtmemeye karar verdim, dudaklarımın seğirmesine izin verdim ama gülümsemedim ve aptalca bir soru sordum, "Aranız yine iyi mi?"

"Evet," diye cevap verdi anında ve daha fazla konuşmaya davet etmeyen bir şekilde.

Dudaklarım tekrar seğirdi.

Sonra ona dedim ki, "Akıllı kadınlar ne zaman affedeceklerini bilirler." Fin cevap vermedi.

"Yine de, eğer bir daha olursa, akıllı kadınlar ne zaman aptal olmayı bırakacaklarını da bilirler."

Fin'in gözleri yavaşça bana kaydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tamam, belli ki o konuşma bitmişti.

Fin bu noktayı daha da netleştirmek istercesine Rees'in Ayışığı'nı avlunun tepesinde, mısırlara en yakın yerde dolaştırdığı yere doğru yürüdü.

Hayır, avlunun sokağa en yakın yerindeydi ve dörtnala onlara doğru geliyordu.

Ve işte o zaman oldu.

Kükremeyi duydum, gözlerim ona gitti ve yüksek hızda şeride giren bir kaslı araba gördüm.

Sonra yoldan *saptı* ve bahçeye girdi. Bir saniye bakakaldım.

Sonra pencerelerden iki kafa fırladı.

Uzaktan bile olsa o iki kafayı tanıdım.

Ve ellerinde silahlar olduğunu gördüm.

İlk silah sesi döndüm ve avazım çıktığı kadar "*Git!*" diye bağırdım.

Layla havlamaya başladı. Fin'in vücudunun sarsıldığını, başını arabaya doğru çevirdiğini ve sonra Rees'e doğru koşmaya başladığını gördüm.

Ben tarlada koşarken ve "*Hadi, hadi, hadi!*" diye bağırırken daha fazla silah sesi duyuldu. *Tarlalara!*"

Fin Moonshine ve Rees'e yaklaştı, uzandı ve dizginleri salladı. Moonshine durdu ve Fin bir anda elini eyere attı ve ayaklarını üzengilerden çekmiş olan Reesee'in arkasından atın sırtına çıktı. Fin atını itti, Moonshine'ı döndürdü, topuklarını atın yanlarına geçirdi ve Moonshine mısırlara doğru fırladı. Blaise dörtnala koşarken, No çoktan beş adım kadar yaklaşmıştı.

Layla bana doğru koştu.

"*İçeri gir, Dusty!*" No, devam eden silah sesleri arasında bağırdı.

"*İçeri, Dusty Teyze!*" Fin, Rees'i mısır tarlasına götürürken bağırdı, No da peşlerinden geliyordu.

Ama ben zaten
koşuyordum. Sonra
koşmadım.

Çünkü acı ve ateş uyluğumu parçaladı ve avuçlarımin üzerine sertçe düştüm.

"*Ne oluyor Troy?*" Çığlık attığımı duydum ama sürünüyordum, Layla benimle birlikte hareket ediyor, dönüşümlü olarak şiddetle havlıyor ve burnumu çekerken sızlanıyordu. Ayaklarımı yerden kesmeye çalışıyordum ama sağ bacağım kayıp duruyordu.

Arabanın gürültüsünü duydum ve eve bakmak için başımı kaldırdım. İşte o zaman annemle Rhonda'yı arka kapıdan çıkarken gördüm.

Bir elimi kaldırıp eve doğru salladım ve bağırdım: "*İçeri! Kapıları kilitleyin. 911'i arayın!*"

"*Dusty!*" Annem çığlık attı ve yanıma gelmek ister gibi yaptı ama Rhonda onu belinden yakaladı ve kabaca evin içine çekti.

Tanrı'ya şükür.

Teşekkürler Tanrım.

Teşekkürler, Rhonda.

Bir yandan emeklemeye devam ederken bir yandan da ayaklarımı kazanmaya çalışıyordum, Layla da benimle birlikte inliyor ve havlıyordu. Acı dayanılmazdı. Bacağımın her yerinde ıslaklık hissettim, hem çok fazla.

Kan.

Kahret

sin.

Kahretsin!

Layla hırlamaya başladı.

"*Troy!*" Tam yanımda bir çizme hissettiğimde çığlık attığımı duydum ve beni götürdüğü yöne gitmekten başka seçeneğim yoktu.

Sırtıma.

Reese'e dokunmaya çalışan çocuğa baktım. O da bana baktı.

Gülümsüyordu.

Ayrıca elinde bana doğrultulmuş bir silah vardı.

Kanım buza dönüştü.

Sonra da ateş etti.

* * * * *

Hissetti. Olay olduğunda. Sanki merkezde çağrı alıyormuş gibi hissetti. İstasyondaki hava parazitlendi.

Karşısında oturan ve telefonla konuşan Merry gözlerini Mike'a dikti.

O da hissetti.

Marty Fink, a üniforma kim oldu Yürümek karşısında ve durdu ve vücudu hareketsiz kaldı.

Ve o da bunu hissetti.

Sonra bütün telefonlar çalmaya başladı.

Mike hemen öne eğildi ve elindekini beşikten çıkardı. "Haines," diye homurdandı.

"Mike, Tanrım, Mike," diyordu Jo, "Holliday çiftliğinde ateş açıldı."

Mike başka bir şey duymadı.

Çünkü telefonu tekrar yuvasına ve gitmeden önce Merry'ye bakmadı bile.

* * * * *

Joe Callahan istasyonun merdivenlerinden koşarak çıktı.

Sully onu gördü ve sandalyesinden fırlayarak Cal'ın önünü kesmek için merdivenlerin başına doğru ilerledi.

"Cal, sakın ," diye emretti, ellerini kaldırıp avuç içlerini aşağı bastırarak.

Cal gözlerini tarayarak, "Konuş benimle," diye homurdandı. Colt yoktu. Merry yok.

Çok hareket var.

Hayır Mike.

"The 'Burg'a zarar veren ve Mike'ın yerinde yakalanan çocuklar, Rees Haines ve Fin Holliday'e kötü bir şaka yaptılar," diye açıkladı Sully ve Cal'ın gözleri kısıldı.

"Kötü giden bir eşek şakası mı?" diye sordu alçak sesle ve Sully ona yaklaştı. Sully, "Kendine dikkat et, Cal," diye fısıldadı.

"Dusty'nin vurulduğu söyleniyor." "Cal -"

Cal eğildi ve Sully'nin yüzüne bakarak, "*Konuş benimle*," diye hırladı.

Sully başını salladı ve hızla, "İki çocuk var. Colt biriyle birlikte. Merry diğeriyle birlikte. Drew gözlemliyor." Başını sorgu odalarına giden koridora doğru salladı. "Sadece dalga geçtiklerini söylediler. Babalarının silahlarıyla çiftliği basacaklarmış, biraz gürültü çıkarıp Fin ve Rees'i korkutacaklarmış. Boktan, aptalca şeyler. Ama ölümcül bir zarar vermek istemiyorlardı. Sorun şu ki, içlerinden birinin vidasının kendilerinininkinden bile gevşek olduğunu bilmiyorlardı. Havaya ateş etmedi. Nişan aldı. Dusty kaçarken onu kalçasından vurdu."

Cal'ın boğazından anlaşılmas bir gümbürtü geldi.

Sully hızlı hızlı konuşmaya devam etti. "Jonas, Clarisse ve Finley mısır tarlalarına doğru kaçtılar. Neyse ki atların üzerindeydiler. Ama tetikçi çocuk araba hareket halindeyken arabadan atladı. Ona doğru koştu, sırtına tekme attı ve sonra göğsünden vurdu."

Cal gözlerini sımsıkı yumdu ve başını başka yöne çevirerek, "Sik beni," diye mırıldandı.

Haines. Siktiğimin Haines'i muhtemelen çözülmüştür.

Cal zihninde onları çiftlik evinin dışında toplanırken gördü. Bu yüzden hemen gözlerini açtı ve Sully'ye baktı.

"O nasıl?" diye sordu.

Sully, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Hâlâ Hendrick's County Hastanesi'nde ameliyatta."

"Ön hazırlık yok mu?" Cal itti ve Sully dudaklarını birbirine bastırdı. Cal, "Sul," diye homurdandı.

"O... Siktir, Cal. Onu yakın mesafeden 45'likle vurmuş ve bacağındaki atardamarı kesmiş. Ambulans oraya vardığında çok kan kaybetmişti, bu yüzden göğsünde bir delik olmasa bile zamanla savaşıyorlardı ve zaten kaybediyorlardı."

Sikeyim.

Siktir!

"Mike orada mı?" Cal

sordu. "Şimdilik."

Cal onun gözlerinin içine baktı.

Sonra "Tetikçi sende değil mi?" diye sordu.

"Diğer iki çocuk çılgına dönerken, arabalarına atlayıp ve onları geride bıraktı."

Cal, "İsim," diye kestirip attı ve Sully gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Arabanın adı, markası, modeli ve rengi." Sully'nin gözleri büyüdü.

Sonra da, "Bırakın bunu polis halletsin. Herkes dışarıda. Bugün izinli olanlar bile gelip aramaya katıldılar."

Cal, "Adın Sully, *arabanın* markası, modeli ve lanet olası *rengi*," diye homurdandı.

"Cal -"

"Bana vermiyorsun, kışımın sokağın aşağısında Tanner'ın ofisinde olmadığını ve onu ve sokaklara çıkmak için birlikte çalıştığı o iki lanet olası kaçığı yakalamayacağımı mı sanıyorsun?"

Sully, "Tanner çoktan geldi," diye itiraf etti.

Cal başka bir şey söylemedi.

Botunu giydi ve merdivenlerden koşarak indi, elini arka cebine atıp telefonunu çıkardı.

Kıçını kamyonuna önce arabanın adını, markasını, modelini ve rengini biliyordu.

Kahretsin, önce Tanner'ı aramalıydı.

* * * * *

Fin'in telefonu çaldı ve Bay Haines'in gözlerinin ona dikildiğini gördü. Acıyordu.

Bay Haines'in ona bakışları gerçekten *acıtıyordu*.

Tanrım, hiç bir acı görmemişti. Babası karlar içindeyken ve annesi kendini kaybettiğinde bile.

Sessiz acı. . Tanrım.

Telefonunu çıkardı ve bu her kimse ondan kurtulduktan sonra kapatmaya karar verdi. Haberin The 'Burg'da yayıldığından emindi. Herkes onun ve Reese'nin iyi olup olmadığını öğrenmek için arıyor olacaktı. Bunu yapan her kimse onları rahat bırakmasını söyleyecek ve herkesten de aynısını yapmasını isteyecekti. Sonra da kapattı. Herkesin yaptığı gibi o da daha önce kapatmalıydı. Sadece düşünemiyordu.

Kolunu Reese'nin omuzlarına dolamıştı. Hastanenin bekleme salonundaki sandalyelerde oturuyorlardı ve Bay Haines'in gözlerini tutarken onu kendine doğru çekti ve kim olduğuna bakmadan telefonu açtı.

"Öyle mi?"

"Finley, tatlım, telefonu kapatma." Tanrım.

Şaka yapıyor olmalıydı. Debbie

Teyze.

Sırtı dikleşti, gözleri odağını kaybetti, Rees'in başını omzundan kaldırdığını ve gözlerinin ona geldiğini hissetti.

"Cesaretin var," diye fısıldadı telefona.

"Annem aradı," dedi, sonra da sanki geri zekalıymış ve kimden bilmiyormuş gibi değıştirdi, her zaman yaptığı bir şeydi bu, "Büyükannen, arayan büyükannendi. Ama olduğunu öğrenmek için ona ulaşamıyorum."

"Çünkü 'Burg'daki herkes ona, büyükbabama ve Bay Haines'e telefon ediyor ve aramızda telefonumu kapatmayacak kadar aptal olan bir tek ben varım."

"Herhangi bir haber var mı?" Fin sessizdi.

"Fin, tatlım, kız kardeşimle ilgili bir haber var mı?" diye fısıldadığında sesi titriyordu.

"Bunu sen satın aldın," fısıldadı. Sesi

"Yapma" kelimesiyle kesildi. Hiçbir şey söylemedi.

"Uçağa biniyorum. gidiyorum," diye fısıldadı. "Ama lütfen, lütfen, benimle konuşmana ihtiyacım var," diye yalvardı.

"Buraya gelme," diye emretti. "Fin -"

"Buraya gelmeyeceğine söz ver, seni bilgilendireceğim. Annemi aramayacaksın. Kardeşimi aramayacaksın. Büyükkannemi ve büyükbabamı aramayacaksın. Numarası sende var, Bay Haines'i kesinlikle arama. Benden ne duyacaksanız duyun ve bekleyin. Beni aramayın. Anladın mı?"

"Ama ben -"

"Buraya gelirsen Debbie Teyze, yemin ederim seni hastaneden kendim . Eğer kız kardeşine ne olduğunu öğrenmek istiyorsan, benden duyana kadar bekle."

Sonra sessizlik oldu, "Haber yok mu?"

"Ameliyatta."

"Bir süredir burada."

Fin'in buna verecek cevabı yoktu çünkü o vardı. Sonsuza kadar. Lanet bir sonsuzluk.

"Dinle, buradaki insanlar çıldırmış durumda," dedi ona. "gereken insanlar var. Bu anlaşmada benimle misin yoksa seninle *daha* çok sorunumuz mu var?"

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Anlaşma konusunda seninleyim Fin," dedi. "Tamam," diye mırıldandı ve telefonu kapattı.

Gözleri tekrar Bay Haines'e döndü ve Fin'e başıyla onay verdiğinde her şeyi duyduğunu biliyordu ama bunu sadece bir kez yaptı.

Sonra baktı.

Rees daha da yaklaştı ve ona baktı. Orada da acı vardı.

Tanrım, öyle mi görünüyordu? Çünkü kesinlikle öyle hissediyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye cevap verdi.

Yüzünde ezik bir gülümseme belirdi, daha da yaklaştı ve "Hayır Fin, Debbie Teyzen hakkında demek istedim" diye açıkladı.

"Hayır," diye tekrarladı.

Gözlerini onun gözlerine dikti, sonra başını eğerek alnını onun göğsüne dayadı. Sonra kolları onun ortasına dolandı, başı yanağı göğsüne yaslanacak şekilde hareket etti ve ona sıkıca tutundu.

Tanrım, göğsü acıyordu. Derinlerde bir yanık gibi. Bazen o kadar sıcak oluyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

Gözleri bir hareket yakaladı ve yüzü bembeyaz olmuş No'nun oturduğu yerden gördü. Babasına doğru ilerliyordu. Yaklaştı ve babasının koluna dokundu. Sonra daha da yaklaştı, önünü çevirdi. Sonra Fin, No'nun Bay Haines'e sarılışını, kollarını Bay Haines'in beline dolayışını, Bay 'in kollarının No'nun omuzlarına dolanışını, No'nun başının arkasındaki büyük ellerinden birinin No'nun yüzünü boynuna bastırışını izledi.

Fin, No'nun ağladığını ya da ağlamak olduğunu biliyordu. Olanlardan sonra Fin onu suçlamadı.

Ama Bay Haines oğlunu tutarken bile başı yukarıda, gözleri kapıya dikilmişti, sanki kapıya bakarak orada birinin belirmesini sağlayabilirdi. Neredeyse oraya vardıklarından beri bunu yapıyordu. Ve şimdi de oğluna sarılıp yapıyordu.

Fin çenesini eğdi ve usulca "Bebeğim" diye seslendi. Rees başını kaldırdı ve gözlerini ona dikti.

"Babana git ve Hayır," diye emretti ve kızın gözleri babasına ve erkek kardeşine kaydı. Sonra onun dudaklarının titrediğini gördü.

O anda oturduğu yerde, beklediği şeyi beklerken, Brandon, Troy ve Jeff'i hayatı boyunca bir daha görmemeyi umuyordu. Büyükbabasına ve Bay Haines'e intikam almayacağına dair söz vermişti ama onları tekrar görürse her şey biterdi.

Rees sonunda başını salladı, kollarını onun boynundan çekti ve ayağa kalktı. Onun babasına ve kardeşine doğru yürümesini izledi ve oraya vardığında, içine gömüldü. Hayatlarının her günü yaptıkları gibi, onu doğal bir şekilde aralarına aldılar.

O kadar yakından izliyordu ki, elinin tutulup sıkıldığını hissettiğinde şaşırdı. Gram'ı görmeyi umarak sağına baktı.

Annesi poposunu onun yanındaki koltuğa doğru kaydırıyordu.

Adam ona baktı ama kadın hiçbir şey söylemedi. Sadece onun elini sıkıca tuttu ve kalçasına yasladı. Yaklaşık bir saniye sonra Kirby geldi ve onun diğer yanına oturdu. Onun da elini tuttu ve diğer kalçasının üzerine koydu.

Kendine gelmişti. Sonunda. Yine onun annesiydi. Annesine her zaman iyi davranan, küçük şeyleri ve şimdi olduğu gibi büyük şeyleri yapan.

En azından bu iyiydi.

Fin'in gözleri birlikte oturan büyükannesi ve büyükbabasına kaydı, büyükannesinin başı büyükbabasının omzunda, eli karnındaydı, gözleri Fin'e, annesine ve Kirby'ye bakıyordu.

Fin çenesini yukarı kaldırdı.

Büyükanne hiç de istemediği bir şekilde gülümsedi. Büyükbaba dudaklarını birbirine bastırdı ve kucağına baktı.

Fin'in göğsü başladı.

Yere doğru baktı. Yanlış yöne bakıyordu ama Tanrı'nın buna aldırmayacağını düşündü.

Lütfen, lütfen, iyi olsun, diye dua etti.

Tanrı cevap vermedi. Hiç vermedi. Ama babası ve annesi ona Tanrı'nın her zaman dinlediğini söylediler.

Fin mesajı aldığını umuyordu.

* * * * *

Alec Colton bekleme odasına girdiğinde Mike'ın orada durduğunu gördü, kolunu kızının omuzlarına atmış, kızının önünü kendi tarafına bastırmış, iki kolunu ortasına sıkıca sarmış, oğlu da ona yakın .

Mike'ın gözleri doğrudan ona baktı.

Sonra başını eğdi ve Rees'e sessizce bir şeyler söyledi.

Colt yaklaşırken başını kaldırıp babasına baktı. Sonra gözleri Colt'a geldi. Sonra No babasının önünden geçerek kız kardeşinin kolunu tuttu ve onu nazikçe çekti.

Colt Mike'ın bir adım ötesinde durdu ve ikisi de No'nun Rees'i Finley Holliday'e götürmesini izledi. Rees oturdu ve Holliday hemen bir kolunu Rees'in omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti.

No onun yanına oturdu ve Clarisse hâlâ Holliday'e sıkıca sarılmış bir halde kardeşinin elini tuttu.

Colt Mike'a baktı.

"Anladığım kadarıyla yeni bir haber yok," dedi sessizce.

Mike hemen, "Hayır," diye cevap verdi, sesi gergin çıkıyordu.

Colt başını salladı. Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyordu. Saatler geçmişti. Mike'a, "Ben biraz aldım," dedi.

Mike onun gözlerini tuttu ama tek kelime etmedi. Ve Colt itiraf etmeliydi ki, içinde okuduklarıyla arkadaşının bakışlarını tutmak için çaba sarf etmek zorundaydı.

Colt alçak sesle, "Troy Piggott'u yakaladık," dedi ve Mike'ın vücudunun gerginleşmesini izledi.

"Öyle mi?" Mike ona dikkatle bakarak sordu.

Daha fazlası olduğunu biliyordu.

Colt ona, "Onu yakaladık ama bir sorun var," dedi. "Ne durumu?" Mike sordu.

"Aslında onu biz yakalamadık. Ryker ve Cal yakaladı." Mike uzun, derin bir nefes aldı.

Sonra da "Siktir" diye mırıldanarak .

"Ryker çılgına döndü," diye devam etti Colt.

"Tanrım, onunla bir kez karşılaştı," dedi Mike.

Colt, "Tanner onun adalet duygusunun çok gelişmiş olduğunu söylüyor," diye açıkladı. "Ne kadar kötü?" Mike sordu.

Colt dikkatle cevap vermeden önce tereddüt etti, "Hayatta kalacak."

Mike'ın gözleri parladı ve Colt bunun nedenini biliyordu. Piggott hayatta kalacaktı.

Dusty, bilinmiyor.

Sonra da "Ryker onu yakalayacak mı?" diye sordu.

"Piggott reşit değil. Ailesi karakolda. Çok korkmuşlar. Diğer iki çocuk, Schultz ve Wannamaker, Piggott'u yere serdi. İfade verirken ayrılmışlar ama anlattıkları birbirini tutuyor. Tamamen çıldırmış durumdalar ama konuştular, hızlı konuştular ve ikisi de aynı şeyi söyledi. Piggott birine saldırdı. Bunu yapacağına dair hiçbir fikirleri yoktu. Bir planları vardı, etrafta dolanıyorlardı, kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu ve Piggott başına buyruk davrandı."

Colt durakladı ve Mike başıyla onaylayınca devam etti.

"Biliyor musun bilmiyorum ama Layla onun kolunu mahvetti. Tamamen parçalanmış. Muhtemelen silahı bu yüzden düşürdü.

ve olay yerinde bırakmış. Babasının üzerine kayıtlı ve parmak izleriyle kaplı. Ryker'in onu bu kadar nedeni de bu olabilir. Ryker bir canavar ama sağ kolu işe yaramadığı için kendini savunamadı."

Mike başıyla onaylamadan ve Colt devam etmeden önce bir göz parlaması daha oldu.

"Tanner, Cal ve Piggott'a polislerden önce ulaşmış. Cal, Ryker'ı Piggott'tan kurtardığını ve Cal'ın çocuğu plastik kelepçelerle zapt ettiğini bildirdi, ancak çocuk zaten çok fazla hareket etmiyordu. Tanner daha varmadan Ryker muhtemelen Cal'ın tavsiyesi üzerine yere yatmış. Sully İstasyon'da süslü ayak oyunları yapıyor ve söylemeliyim ki o binadaki hiçbir erkek ya da kadın Ryker'ı aramaya gitmek için can atmıyor. Ve şu anda Piggott'un ailesi bir avukat bulma konusunda endişelenmek zorunda çünkü Sully onlara kendi yaşında sabıkalı bir çocuğun gençlere ve bir polisin kadınına saldırmalarının büyük olasılıkla bir yetişkin olarak yargılanacağını söyledi. Bu yüzden Ryker'a ne olacağı konusunda çok fazla düşündüklerini sanmıyorum. Yine de zamanla dikkatlerini bu konuya çevireceklerdir, bu yüzden bir şeyler ."

"Kendisine hiçbir şey yapmamış silahsız bir kadını yakın mesafeden göğsünden vurdu," diye hatırlattı Mike, sesi boştu, gözleri boşa yakın bile değildi ve Colt irkildi.

"Evet," diye onayladı Colt.

"Arkadaşları var, o arkadaşları tepki gösterecek. Bu eyaletteki hiçbir yargıç, Ryker'ın geçmişine baksa bile, buna bakıp Ryker'a sert davranmayacaktır."

"Evet," diye onayladı Colt.

Mike, "Birinin ona teslim olmasını söylemesi gerekiyor," diye tavsiyede bulundu.

"Tanner çalışıyor."

Mike başını salladı ve gözleri kapılara kaydı.

"Mike -" Colt dikkatle söze başladı ve Mike'ın gözleri ona kaydı.

"Yapma," diye ısırdı. "Onu yirmi beş yıldır tanıyorum, beş aydır onunla birlikteyim ve bu sürenin bir kısmını harcadım. Doğru şeyi söylemek istemeni anlıyorum ama şu anda doğru bir şey yok."

"Doğru," diye fısıldadı Colt.

"Minnettarım, ama şimdi değil, Colt." Colt başını salladı.

Sonra bir elini kaldırıp Mike'ın omzuna koydu ve gözlerini tutarak sıktı.
Sonra onu bıraktı, odayı taradı, ara sıra göz göze geldikten sonra döndü
ve odadan çıktı.

Yapacak işleri vardı. Bir durumları vardı.

Ama onun hedefi Şubat'tı.

Feb ve Jack.

Bir kez kadını gördü, ona sarıldı, ağzını aldı ve oğluna gözlerini ...

O zaman durumla ilgilenirdi.

* * * * *

Mike bekleme salonunda ayakta duruyordu, diğer herkes hâlâ
yerlerindeydi.

Gözleri kapıdaydı. Ama

kapıyı görmedi.

O sabah Dusty'yi köpeğiyle birlikte yataklarında onu sevdiğini
söylerken görmüş.

Kara gün.

O çocukların gözlerinde gördü. Bunu

biliyordu. Özlemişti.

Ve kara bir gün oldu.

Bunun olacağını biliyordu, ona şeyi koyacağına söz verdi ve
sözünü tutmadı.

Lanet olası kara bir gün.

Sonra gözleri odaklandı, oda gerildi ve önlüklü adam kapıya
yaklaştı.

İçeri girdi, odayı taradı ve "Dusty Holliday?" diye sordu.

Herkes ilerledi. Önce Mike

geldi.

* * * * *

Joe yan kapıdan girdi ve Violet ona doğru koştu. Joe'nun vücuduna
çarptı, bir eli pazusunun etrafında kıvrıldı, diğer karın kaslarının üzerinde
durdu.

"Haber var mı?" diye sordu, gözleri onun sert ve öfkeli yüzünü arıyordu.

"Hayır," diye mırıldandı, sonra eli başının etrafına dolandı.
onu yukarı çekti ve ağzı çarptı.

Sonra onu öptü, sert ve ıslak bir şekilde ve çok uzun bir süre.

Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı.

"Seni seviyorum dostum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum Joe," fısıldadı.

Telefonu çaldı ve ikisi de hareketsiz kaldı.

Sonra Joe arka cebinden çıkardı, Vi ona yakın durdu, istese bile bir yere (ki gitmedi). Joe'nun kolu Vi'nin etrafında sıkıca kilitlenmişti.

Ekrana baktı ve "Siktir, Sully." diye mırıldandı. Sonra çevirip açtı ve kulağına götürdü.

"Yo."

O zaman Menekşe izledim ile a batmak kalp olarak onu Kocasının ifadesi değişti ve yavaşça gözlerini kapattı.

* * * * *

Fin alnını cama dayayıp gözlerini kapatırken Clarisse onun yanına yaklaştı.

"Bunu yapmalısın Fin," diye fısıldadı. "Söz vermiştin."

Fin'in gözlerinin sıkılaşmasını izledi.

Sonra arka cebinden telefonu çıkardı ve alnını pencereden kaldırmadan telefonu yüzünün önünde tutarak başparmağını telefonun üzerinde gezdirdi.

Sonra bir düğmeye bastı ve Clarisse'in karşısındaki kulağına dayadı.

Daha da yaklaştı, eli onun koluna dolanıncaya kadar ön kolunu takip etti.

Sırtını o kadar sıkımişti ki canı yanıyordu. Gıkını bile çıkarmadı.

"Debbie Teyze?" diye sordu ve Clarisse onun profiline baktı.

Sonra usulca, "Evet, haberlerim var," dedi.

Clarisse daha da yaklaştı.

Ve bunu yaptığında Fin'in eli daha da sıkılaştı.

Sonra gözlerini kapadı ve dinledi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bicky ve Bickrum McBickerson

Üç hafta sonra.

Mike'ın ayağı merdivenin tepesine çarptığında, sesi duydu.

Zaten gideceği yöne döndü ve koridordan aşağıya, çift kapıya doğru ilerledi.

Birini açtı ve içeri bir adım attı.

"Ciddi misin?" Jerra yatağın yanında durmuş, elleri kalçalarında, yüzü sinirli bir şekilde sordu.

"ederim, eğer bu yatakta bir gün daha yatmak zorunda *kalırsam* ateş açacak!" Dusty bağırdı.

Dusty ile yatakta yatan Layla havladı.

Mike kapının içinde durduğu yerden, "Angel, kapa çeneni," diye emretti ve daha fazla içeri girmemesi iyi oldu çünkü kızın başı ona doğru döndü ve bir oda ötede bile kızın daralmış bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Sen ' çeneni' mi dedin?" diye sordu aldatıcı derecede yumuşak bir sesle. "Göğsünde bir delik var," diye hatırlattı ona.

"İyileşiyor," diye karşılık verdi.

"Ve bir tane de bacağında," diye devam etti. "O da iyileşiyor!" diye tersledi.

Jerra, "Biliyor musun, psikopat bir gencin saldırısından kurtulduktan sonra en yakın arkadaşın tarafından boğulmak gerçekten berbat olurdu," diye gözlemlerde bulundu.

"Ugh!" Dusty homurdandıktan sonra yastıkların üzerine yığıldı ve Mike, Jerra'nın da aynı şeyi yaptığını ve ellerinin sanki düşüşü hafifletmek için yeterince hızlı girebilecekmiş gibi yukarı kalktığını görürken bile vücudunun onun güçlü hareketleriyle başladığını hissetti.

"Ben Jerra," diye mırıldandı Mike ve ona baktı, yüzündeki endişeli ifadeyi sildi, yerine sahte bir tavır koydu ve kasıla kasıla kapıya doğru yürüdü.

Ve davet ederek yaptı, "Al bakalım. Sana itaat ediyor görünüyor."

"etmiyorum! O bir alfa! Sadece başka seçeneğim yok!" Dusty onun arkasından bağırdı.

Jerra aceleyle ve tek kelime etmeden odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Mike yatağın ayak ucuna doğru yürüdü.

Sonra sessizce, "Tatlım, sakinleşmelisin," dedi.

"Sen beni taşımadan aşağıdaki kanepeye uzanabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı.

Kızın gözleri kısıldı.

Mike ona yumuşak bir sesle, "Altı saat boyunca, orospu kız kardeşin de dahil olmak üzere seni seven pek çok insan senin için korkudan beyninden vurulmuşa döndü," diye hatırlatınca gözleri kısılmayı bıraktı ve yüzü yumuşadı.

Sonra fısıldadı, "Burada çıldırıyorum Mike."

"Hastanede delirdiğini söylemiştin, ben de seni eve getirdim. Şimdi de burada deliriyorsun. Sakin olmalısın, Angel. Bacağın tamamen mahvolmuş ve göğsünde bir delik var. Doktorlar tamamen iyileşebileceğini söylüyorlar ama bunu beceremezsen iyileşemezsin."

Onun gözlerini tuttu, sonra tekrar yastıkların üzerine uzandı.

Mike yatağın etrafında yürüdü, bir dizini yatağa koydu, sonra bir yumruğunu kalçalarının iki yanına koydu ve yüzünü onunkine yaklaştırdı.

Gözleri onunkilere geldi.

"Ve şu sarsıntılı şekilde hareket etmeyi kes. Bunu her yaptığında bir yerini çekeceğini, yırtacağını ya da koparacağını düşünmek beni çok korkutuyor. O pislik herif bir atardamarı kesti ve göğsünde lanet bir delik açtı. Seni kanlar içinde ve baygın bir şekilde ambulansa bindirdiklerini gördüm. Bu asla unutacağım bir şey değil ve bunu tekrar yaşamak istemediğimden eminim. Beni biraz rahat bırak, tamam mı?"

Gözlerini yavaşça kapattı, bu anıyı hatırladığı için duyduğu acının gölgesi yüzünde geziniyordu.

Sonra gözlerini açtı, bir elini kaldırdı ve "Evet" diye fısıldarken çenesi boyunca kıvırdı.

"belası olmayı bırakacak mısın?" diye sordu. "Evet," diye tekrarladı.

"Benimle evlenecek misin?" Gözlerini

kırpıştırdı.

Sonra fısıldadı, "Ne?"

Mike kalçasını onunkine hafifçe bastıracak şekilde oturdu ve kadının eli Mike'ın çenesini düşürdü. Elini cebine attı ve

ringin dışında.

Sonra kadının sol elini kaldırdı ve elması yüzük parmağına geçirdi.

Kadının yüzüne baktığında, gözleri yüzüğün üzerindeydi ve ısıltı ısıltı.

"Dövüşmeye başlarsan, bu şey aşırı hızlanır. Yaz sonuna kadar evleniriz, sonbaharda hamile kalırsın. Benimle misin?"

Gözleri ringden ona kaydı.

Sonra bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken başını salladı.

Ardından, o an için tuhaf olduğunu düşündüğü bir soru sordu: "Ryker o zamana kadar ev hapsinden kurtulmuş olacak mı?"

"Bilmiyorum," diye Mike.

"Eğer değilse, ön bahçesinde yapmalıyız ki en azından pencereden izleyebilsin."

Mike'ın dudakları seğirdi ve eli Dusty'nin yüzüğünü taşıyan elinin etrafında kıvrıldı.

Ama bunu onu inkar ederek yaptı. "Ryker'ın ön bahçesinde evlenmiyoruz. Bu senin ilk ve tek düğünün. Büyük bir şey yapacağız. Kız arkadaşın burada, onu akıllıca kullan. Bu boku hallet. Bu sana sürtüklükten başka yapacak bir şey verir."

Pişman görünüyordu ve boştaki eliyle tek damla gözyaşının neden olduğu ıslaklığı sildi.

Sonra , "Mızızlandığım için özür dilerim."

"Sen aktiftin. Şimdi inaktif olmaya zorlanıyorsun. Eğer yatan ben olsaydım, muhtemelen ben de baş belası olurum."

Sırıttı ve *lanet* olsun, sırtmasına bayıldı.

Sonra sırtışı kayboldu ve fısıldadı, "Aptallığım seni çok korkuttuğu için özür dilerim."

"Bir daha yapmazsan affedilirsin." "Kristal gibi davranacağım."

"Memnun olurum."

Tekrar sırttı.

Sonra eli onun elini sıktı, gözleri yeniden parladı ve "Evleniyoruz" diye nefes aldı.

"Evet."

"Jonathan Michael Haines ile evleniyorum, sevdiğim ilk erkekle."

Mike'ın dudakları kıpırdadı ve "Evet" diye tekrarladı.

Onun gözlerini tuttu ve fısıldadı, "Seninle evleniyorum, Mike Haines."

Mike eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirerek bir kez daha "Evet" diye fısıldadı.

Sonra onu nazikçe öptü ve başını kaldırmadan önce acele etmedi.

Sessiz bir nefes aldı.

Sonra usulca, "Jerra'ya içeri gelmesini söyleyebilir misin? Planlamam gereken bir düşün var. Dışarı çıkıp gelin dergileri alması gerekiyor. Ben her şeyi hallederim ama o benim bacaklarım ve tekerleklerim olmalı."

Mike ona gülümsedi ve yine "Evet" dedi.

Sonra eğildi, ağzını onunkine değdirdi ve dikkatlice yataktan kalktı.

Layla havladı.

Başını ovma için durakladı ve işi bittiğinde Dusty'nin bacağının yan tarafına bastırılacak şekilde yer değiştirdi ve sonra Dusty'nin parmakları başındaki tüylerin arasından kayıyordu ve Dusty'den de bir baş ovma aldı.

Mike kapıya doğru yürüdü ama dönüp yatağındaki kadına baktı.

Hayattaydı, nefes alıyordu, iyileşiyordu ve sakın olursa tamamen iyileşeceğine dair güvence almışlardı.

O ağırlık artık karnında değildi.

Birkaç hafta içinde Dusty iyileşti, hayat güzel olacaktı.

Her şey iyi olacaktı.

Sonunda.

Sonunda hiçbir şey onu için mutlu olacaktı.

"Seni seviyorum Angel," diye seslendi ve gözleri Layla'dan Mike'a kaydı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye cevap verdi.

Sırıttı.

O da sırtarak karşılık verdi.

Mike onun sırtışına baktı ve sonra odadan çıktı.

* * * * *

Mike iki dakika önce kapısına teslim edilen ve mutfak tezgahının üzerine koyduğu sepete baktı.

Audrey'den gelmişti. Mike, tepesinden fırlayan sarı renkli selofan ve büyük, parlak sarı fiyonk sayesinde içinde oje, losyon, "scrub" denen bir şey ve başka şeyler olan farklı şişeler görebiliyordu.

Mike notu hiç pişmanlık duymadan okumuştı. Kimden geldiğini bilmediği bir şeyi Dusty'ye götürmesine imkân yoktu. Debbie'den olabilirdi.

Audrey'nin güzel, sıkı, el yazısıyla basitçe şöyle yazıyordu: *Dusty, umarım yakında iyileşirsin. -Audrey*

Yaptığın güzel bir şeydi. Düşünceli. Abartılı değil. Açıkçası Dusty'nin yanında bulunduğu iki seferde Dusty'nin tırnaklarıyla ilgilendiğini fark etmişti.

Eski sevgilisi hâlâ yoluna devam ettiğinden ve bu yol onları iyi bir şeye, çekirdek olmayan bir aile olarak iyi geçinen bir hayata götürebileceğinden, sepeti kadınına vermeye karar vermişti.

Tam bunu yapmak üzereydi ki cep telefonu çaldı ve arka cebinden çıkardı.

"Merry Calling" yazıyordu.

Düğmeye bastı ve kulağına götürdü.

"Hey, Merry."

"Hey, kardeşim. İyi haber ister misin?" Merry sordu. "Her zaman," diye yanıtladı Mike.

"Yargıç kararını verdi. Troy Piggott'u yetişkin olarak yargılayacaklar." Mike'ın gözleri sepete odaklanamadı.

Ama dudakları gülümsedi.

* * * * *

Blaise'in önünde oturan Rees, "Soooo," diye uzattı ama başka bir şey söylemedi.

"Ne olmuş yani?" Fin, onları su kaynağına götürmek için atını mısır sıralarının arasında dikkatle yürüterek sordu.

"Babam ve Dusty'nin evlenmesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Bay Haines, Fin'in evine gelmeden önce Reese ve Hayır'a söylemişti. Reese oraya varır varmaz Fin'e söylemişti. Ve Fin bunun boktan olduğunu düşündü.

"Boktan bir şey," cevap verdi ve bunu hissederken bile onun yumuşak kıkırdamasını duydu.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye kabul etti. "Ve Dusty benden nedime olmamı istedi bile."

Reese nedime elbisesi içinde iyi görünürdü. Sonra tekrar, her şeyin içinde iyi görünürdü.

Bunu ona söylemedi.

Onun yerine, "Harika" diye mırıldandı.

Alçak mısırların arasından yavaşça ilerlerken sessizliğe gömüldü.

Sonra "Sürücü belgemi aldım" diye açıkladı. "Bunu biliyorsun bebeğim," diye cevap verdi.

Eyerde iki büklüm oldu ve sırtarak ona baktı. Fin ona baktı, sırtmıyor sadece onu içine çekiyordu.

Tanrı'ya şükür, çok güzeldi.

"Bana araba kullanmayı öğretmek ister misin?" diye sordu ve bunun üzerine Fin sırtarak karşılık verdi.

Sonra da "Evet." dedi.

"Harika," diye mırıldandı ve yüzünü tekrar öne doğru çevirdi.

Fin'in karnının etrafındaki tutuşu sıkılaştı. Sonra mısır tarlası, su kuyusuna giden toprak yola doğru açıldı. Bu yüzden göğsünü ona bastırdı, daha da sıkı tuttu ve topuklarını Blaise'e dokundurdu.

Rüzgâr yüzlerine , Reese'nin saçları boynuna ve çenesine dökülürken, Indiana güneşi üzerlerinde sıcak ve bunaltıcı bir şekilde yanarken havalandılar.

Mükemmel bir gün. Hiçbir şey daha mükemmel olamazdı. Hiçbir şey. Hiçbir yer.

Londra değil. Paris değil. Shangri La değil.

Hiçbir yerde değil.

Ama orada.

Çiftliğinde.

Indiana'da.

* * * * *

Clarisse konsantre oluyordu ve bunu yapması gerektiğinden emin değildi ama eğer yapacaksa, şimdi iyi bir zaman olduğunu düşündü.

Konsantre olmanın arkasına saklanabilirdi.

Annesinin Dusty'ye verdiği koyu bordo ojeyi Dusty'nin ayak tırnaklarına sürerken, "Seni seviyorum Dusty," diye mırıldandı.

Gözlerini Dusty'nin ayak parmaklarından ayırmadı ve fırçalamaya devam etti.

Sonra Dusty'nin tatlı, müzikal sesinden yumuşak bir "Ben de seni seviyorum Reese" duydu.

Dusty'nin ona Reese demesini seviyordu.

Dusty'nin onu sevmesini seviyordu.

sevdi.

Dusty'nin ayak parmaklarına gülümsedi ve fırçalamaya devam etti.

Ve bunu yaptığından beri, teyzesinin yanında uzanmış, kollarını kaldırmış, dirseklerini bükmüş, başını ellerinin üzerine koymuş, ayak bileklerini çaprazlamış, başını yastığın içinde ellerinin üzerine koymuş ve Dusty'ye gülümseyen Fin'i özlüyordu.

Ayrıca Dusty'nin ona gülümsemesini özlemişti.

Ve Clarisse'in karşısındaki yatağın ucunda bağdaş , kucağında dalgın dalgın tıngırdattığı gitarıyla oturan No'nun Fin'e bakıp gözlerini devirmesini de özlemişti. Ama bunu bir aptal gibi yapmıştı çünkü o da gülümsüyordu.

Ve son olarak, babasının içeri girip kapıda durmasını özlemişti.

Ama onu görse bile, yatağa bakarken ilk kez bu büyük, gülünç derecede pahalı yatağın her kuruşuna değdiğini düşündüğünü anlayamazdı.

* * * * *

"Eee," dedim ve Mike'ın gözleri yanımdaki yastığın üzerinde açık tuttuğu kitaptan benimkine kaydı.

Ben daha fazla konuşmayınca "Ne olmuş yani?" sordu.

"Debbie bugün aradı," diye duyurdum ve Mike'ın gözlerinin parlamasını ve ağızının gerildiğini izledim.

"Bana o lanet telefona cevap vermediğini söyle," diye hırladı.

"İsrarcı davranıyor," diye zaten bildiği bir şeyi söyledim ona.

"Üzgünüm tatlım, ama vurulman onu uyandırdı diye otuz sekiz yıl sana sürtüklük yaptıktan sonra sadık kız kardeşi oynayamaz. Ödemesi gereken bir kefareti var. Ve eğer onu düğüne davet edersen ben de gelmem."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve ona "Cevap vermedim. Sadece aradı. Ben asla cevap vermem."

"Başlama yine."

Elim Layla'nın kürkünde gezinirken gözlerim uzaklara daldı ve yüksek sesle düşündüm, "Muhtemelen bu onu kızdırıyor. Telefona cevap vermemem muhtemelen onu çileden çıkarıyor ve benden nefret etmesi için ona başka bir neden veriyor."

"Bu şekilde davranırsa hiç şaşırmam. Bu saf Debbie olurdu."

Bakışlarım Mike'a döndüğünde onun hâlâ bana baktığını, kitabının hâlâ yastıkta açık olduğunu, başının elinde, dirseğinin de yastıkta olduğunu, göğsünün açık ve muhteşem olduğunu (çünkü yatma vakti gelmişti ve uyumak için giyinmiştik) ve gözlerinin kızgın olduğunu gördüm.

"Muhteşem, dur," diye emrettim. "Bana evlenme teklif ettiğin gün sinirlenmek yok."

"Korkarım alınganlığım bir süre daha devam edecek, Angel." "Neden?" Ben sordum.

"Çünkü spor salonu olayını deniyorum ve işe yaramıyor. Beni iyi bir ruh haline sokan şey henüz yanımda uyuyamıyor. Bu yüzden o tekrar faaliyete geçene kadar buna katlanmak zorundasınız."

Düşünceyle bacaklarım kıpırdadı ve fısıldadım, "Yapabiliriz -"

Gözleri korkutucu bir şekilde karardı ve homurdandı, "Hayatta olmaz." Bu kadarı yeterliydi.

"Elimi kullanabilirim," diye önerdim, gözleri korkutucu olmayan bir şekilde parladı ve sonra karanlık ve korkutucu haline geri döndü.

"Almadan vermek yok," diye buyurdu. "O zaman sen -"

"Dusty, bunun hakkında konuşmak durumu daha da kötüleştiriyor." Çenemi kapadım.

Sonra homurdandım, "Yaklaşan düğünümüzü edepsizlik yaparak kutlayamayacak olmamız çok kötü."

Mike cevap vermedi, ben de söylenmeye devam ettim.

"Ve bu yatağa bağlı olduğum için orospuluk yapamayacağımı söylemen hiç adil değil, ama sen hiç alamadığın için kötü bir ruh hali içinde oluyorsun."

"Sadece Debbie çirkin kafasını kaldırmayı bırakmazsa, sen de üç hafta önce vurulmamışsın gibi dırdır etmeyi bırakırsan ve seks yapmaktan ya da yapamayacağımız gerçeğinden bahsetmeyi kesersen kötü bir ruh haline bürüneceğim."

Yine sustum.

Sonra da "başka ne var?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Mike. "Öyleyse bir kitap oku. Sana yirmi tane aldım."

"Ben okumam," dedim ona.

"O zaman bu altın fırsatı yeni bir hobi edinmek için kullanın," diye karşılık verdi.

"Bu biz miyiz? Bicky ve Bickrum McBickerson mı olacağız?" Ben öfkelandim ve Mike patlattı.

Layla başını kaldırdı ve mutlu bir şekilde ona doğru soludu.

Mike'ın köpeğine ters ters baktım. Sonra Mike'a baktım.

"Komiklik yapmıyordum," diye tersledim.

Mike hâlâ gülerek, "Evet, öyleydin," dedi.

Ben yine sustum.

Sonra ısırarak, "Sana söylemeyi unuttum, yüzüğü beğendim. Çok güzelmiş. Muhtemelen çok pahalı ama kızmayasın diye laf arasında söyleyeceğim. Ve Jerra tam on beş dakika boyunca yüzüğe bakıp durdu."

"Yüzüğü beğenmene sevindim Angel. En iyi tarafı da bu bilgiyi bana Çinlilerin istila ettiğini ve öngörülemeyen saldırılarının akşam yemeği planlarımızı mahvettiğini söyler gibi aktarman."

Ona tekrar ters ters baktım.

Sonra söyledikleri içime işledi ve yüzüme yayılan gülümsemeyi hissettim.

Sonra da "Seninle didişmek eğlenceli" diye paylaştım.

"Bu iyi bir çünkü bir ömür boyu yaşayacağımızı hissediyorum."

Vücudum titremeye başladı ve gözleri göğsüme kayarak kaşlarını çatınca Mike'ın iyi niyeti kayboldu.

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve fısıldadım, "Mike, gülemeyecek noktayı . Güven bana. Biliyorum."

Ve yaptım da. Jerra ve Hunter vurulduğum günün ertesinde ortaya çıktığında ve Jerra hastanede beni güldürdüğünde, çok yanmıştı. Onlar

çocuklarını Hunter'ın ailesine bıraktı ve Hunter geri dönmek zorunda kaldı. Ancak Jerra uzun süre kalacağını açıkladıktan sonra kaldı ve Jerra her zaman olduğu gibi yalan söylemedi.

Gözleri tekrar bana döndü ve kaşları .

"İyi olacağım" derken fısıldamaya devam ettim.

Gözleri yüzümde gezindi, sonra bir elini uzatıp parmaklarını çenemde gezdirdi.

Bu çok tatlı geldi.

Sonra elini yatağa bıraktı ve "Evet" diye fısıldadı. "Ve yakında tekrar seks yapabileceğiz."

Sırıttı ve tekrarladı, "Evet." "Ondan sonra da evleneceğiz." Mike bana sırtmaya devam etti.

Konuşmaya devam ettim.

"O zaman bebek yaparız."

Mike'in sırtışı daha da büyüdü.

Elim Layla'dan ayrılıp yatakta onun elini tuttu, parmakları benimkilerin etrafında kıvrılmıştı.

"Seni seviyorum, Jonathan Michael Haines." Eli beni sıktı.

Sonra fısıldadı, "Evet."

Sadece "evet" demiş olabilir.

Ama o güzel gözleri, o kadar yakındı ki, gözlerimin derinliklerine bakıyordu, bana çok daha fazlasını anlatıyordu.

Sonsöz

Her Şey Yolunda

Yedi yıl sonra.

Fin elini Reese'nin yan derisinden kaburgalarına doğru kaydırды, gözleri elinin hareketlerini izliyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadı yumuşak sesiyle ve adam onun yüzüne baktı.

Sonra kendini durduramadı. Çok nadiren durdurabilirdi ama onlar böyleyken asla.

Başını eğdi ve onun ağzını aldı.

Boğazından aşağıya doğru inledi.

Adamın bedeni kadının yanına bastırılmıştı. Adam onun üzerinde yuvarlandı ve eli yukarı kayarak göğsünü kavradı, başparmağı sert tepenin üzerinde kayıyordu.

Keskin bir nefes alarak adamın dilini ağzının derinliklerine çekti.

Tanrım, çok ateşliydi. Sıcak ve tatlı, onun

Reese'si. Kahretsin, onu seviyordu.

Öpücüğü kesti ve dudaklarını onun yanağından aşağı, çenesinden boynuna doğru kaydırdı.

"Bu bikini gibi," diye mırıldandı tenine karşı. "Kötü davranıyorum," diye fısıldadı.

Evet, .

Tanrı'ya şükür.

Başparmağı tekrar meme ucunun üzerine kaydı ve kız onun altında kıvrandı. "Bu nasıl?" Hâlâ kızın tenine karşı mırıldanıyordu, dudakları hareket ediyor, dili tatmak için dışarı fırlıyordu.

"Bu bikiniyi balayımız için aldım. Henüz görmemen gerekiyor."

Boynuna doğru sırttı.

Tam başparmağını kumaşın içine sokup aşağı çekmek üzereydi ki, kadının sırtında gezinen elleri aniden durdu ve kolları ona sıkıca sarıldı.

"Yarın sevdiğim ilk erkekle evleniyorum" diye fısıldadığında tatlı, yumuşak sesi kalındı.

Başını kaldırdı ve ona baktı, uzun, koyu sarı saçları battaniyenin üzerine yayılmıştı, nazik, koyu kahverengi gözleri ona sıcak bakıyordu.

"Sevdiğin *tek* çocuk," düzeltti ve dudakları sevimli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Sonra gözlerini kaçırmayı bıraktı ve gözlerinin derinliklerine baktı, eli sırtından içeri, göğsünden yukarı kayarak çenesini kavradı.

"Sevdiğim tek çocuk," dedi sessizce. Adamın

gözleri kızın güzel yüzünde gezindi.

Sonra fısıldadı, "Evet."

Sonra başını ve atlarından biri olan Dreamweaver'ın su içtiği derenin kenarındaki battaniyenin üzerinde onu öptü.

On metre ötedeki otları çiğniyor, sıcak ve bunaltıcı Indiana güneşi vücutlarını dövüyordu.

Mükemmel bir gün. Hiçbir şey daha mükemmel olamazdı.

Hiçbir şey. Yarına kadar.

* * * * *

Clarisse, Dreamweaver'ın sırtında Fin'in önünde ilerlerken aklı hem geç kalmış olmasında hem de hiç umurunda olmamasındaydı.

Bütün gün elinde piknik sepeti ve Fin'le su içmeye gitti.

Hayır, umurunda bile değildi.

Başka şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Yarın evleniyordu.

Ayrıca bu da umurunda değildi. Fin ondan günü onunla geçirmesini istemişti ve yarın çılgınca geçecekti, bunu biliyordu. Bu onların günüydü ama daha önce pek çok düğüne gitmişti. Bu onların günü olabilirdi ama günün çoğunu birlikte geçirmeyeceklerdi.

Hayır demesine imkan yoktu.

Fin atı tırıs la ahıra soktu, sonra ahırın yakınında durdurdu ve bir bacağına atarak attan indi. Sonra elleri kızın kalçalarına geldi ve onu aşağı çekti ama bunu yakın durarak yaptı, böylece kızın vücudu tüm yol boyunca onunkini sıyırıp geçti.

O Fin'di. Üç yıl önce, kadın kapıları açtığında, her fırsatı değerlendirdi.

Bu da onun umurunda değildi.

Ayakları yere bastığında, uzaklaşmak yerine kolları onu çevreledi.

Ellerini adamın göğsüne koydu ve ona bakmak için başını geriye doğru eğdi.

"Gitmem gerek bebeğim," dedi usulca. "Babam ve Dusty'lere git, bir duş al. Kızlar bir saat içinde buralarda olurlar ve erkekler de birazdan buraya inerler. Acele etmeli, Dream'i hazırlamalı ve yola koyulmalıyız."

"Eve gelmen gerekiyor," dedi ona. "Fin, zamanımız yok."

Kollarıyla onu sıktı.

"Zaman kazanıyoruz, güzelim. Eve gelmeni istiyorum."

Birden düşünmesi gereken her şeyi düşünmeye başladı. Fin'in bu akşamki bekârlığa veda partisini ve Fin'in kafayı bulmamasını ve aptal arkadaşlarının aptalca bir şey yapmamasını umuyordu. Kızları gelecekti ve güzellik teknisyenleri manikür, pedikür, yüz bakımı ve omuz masajı yapmak için geleceklerdi. Bikinisini durulaması gerekiyordu, böylece gece boyunca havada kuruyabilecek ve yarın diğer eşyalarıyla birlikte paketleyebilecekti.

"Fin -"

"Reese, tatlım," bir kol sıkıştırması daha, "on dakika."

Onu inceledi ve yüzünde bir şey gördü. Ne olduğunu bilmiyordu. Ama her neyse, başını sallamasına neden oldu.

"Kalktığında Dream'le ben ilgilenirim," diye mırıldandı, Dream'in dizginlerini tuttu ve onu ahıra götürüp oradaki uzun deri kayışa bağladı.

Sonra Fin Clarisse'in elini tuttu, onu eve soktu ve merdivenlerden yukarı çıkardı.

Ev artık sadece Fin'indi. Ve yarın

Clarisse'in.

Kirb gitmişti. Clarisse ve No gibi o da üniversiteye gitmişti. Tarım okumuş, mezun olmuş ve şimdi Fin'le birlikte toprağı işliyordu ama kız arkadaşıyla birlikte kasabada bir apartman dairesinde yaşıyor, yakınlardaki sitelerden birinde bir ev almak için para biriktiriyorlardı.

Fin'in annesi de gitmişti ama o sadece üç ay önce taşınmıştı. Bunu Fin ve Clarisse yeni bir hayata başlarken evi kendilerine ayırabilsinler diye yapmıştı. Bunu yapabilmişti çünkü son altı yıldır çalışıyordu ve Tanner Layne'in resepsiyonistliğini yarı zamanlı olarak yapmaya başlamıştı. Sonra Mimi'nin ona ihtiyacı oldu ve o da hem Bay Layne için hem de Mimi için yarı zamanlı olarak çalıştı. Daha sonra Mimi'nin ona ön tarafta ve pişirme işlerinde yardım etmesine gerçekten ihtiyacı oldu ve o da tam zamanlı olarak Mimi'nin yanında çalışmaya başladı. Çok para kazanmıyordu ama babası geçen yıl öldüğünde ona küçük bir birikim bıraktı ve Kirb ve Fin ona daha fazlasını verdi. Lüks bir hayat yaşamıyordu, Coffee House'a yürüyerek gidebileceği kadar yakın ve şirin olan küçük, tek yatak odalı bir dairesi vardı. Yani şikayet etmiyordu.

Fin onu merdivenlerin başına kadar götürdükten sonra sağa, banyonun olduğu yere ve anne ve babasının

odanın eskiden olduğu gibi. Sonra yatak odasının kapalı kapısına gitti ama kokusunu aldı.

Yeni boya.

Kaşları birbirine çarptı ve Fin kapıyı açıp onu içeri çekti ve sonra onları durdurdu.

Gözlerini dikti.

"Kutsal inek," diye fısıldadı.

Çiftlik evine taşındıktan sonra ilk işlerden birinin Fin'in ve kendisinin yatak odasını düzenlemek olduğunu söylemişti (herkese). Ve bununla ne yapmak istediğini araştırmak için biraz zaman .

Ve işte buydu. Bakmak isteyen herkese gösterdiği dergi resminin neredeyse tıpatıp aynısıydı.

Koyu deniz mavisi-gri duvarlar. Beyaz tavan. Ağır ama zarif, koyu renk ahşap mobilyalar ve orta boy bir yatak. Her komodinin üzerinde cam tabanlı, uzun lambalar ve zincirin dibinde sarkan bir kristal vardı. Yatağın altında büyük, pelüş, koyu gri bir yer halısı.

Şifonyerlerden birinde, Dusty'nin vazolarından biri, büyük bir tane. Bu onun her zamanki renklerinden ya da şekillerinden değildi. Belli ki özel olarak yapılmıştı, dışı mat gri, kıvrımlı dudağının içi ise parlak deniz mavisiydi. Muhteşemdi.

Duvarlarda Fin, Clarisse ya da Fin ve Clarisse'in birlikte geçirdikleri yedi yıl boyunca çekilmiş çeşitli siyah beyaz fotoğrafları siyah çerçeveli, krem rengi mat karmakarışık çerçevelerde sergileniyor.

Kıvrıcık kenarlı aynadan yapılmış büyük bir çerçevede Clarisse'in Fin'le en sevdiği fotoğrafı duruyordu.

Fin ahırın kenarına yaslanmıştı, başında her zamanki yırtık pırtık beyzbol şapkası, göğsünü örten beyaz bir tişört, bacaklarında solmuş kot pantolon, ayaklarında işçi çizmeleri, ellerinde yıpranmış deri işçi eldivenleri vardı. Clarisse kısa şortu, şirin bir tişörtü ve daha da şirin düz sandaletleriyle Fin'e yaslanmıştı. Adamın kollarından biri beline dolanmıştı, diğer eli ise sallanıyordu. Görünmeyecek şekilde gizlenmiş kollarından biri Fin'in beline dolanmış, diğer eli Fin'in karın kaslarının üzerindeydi. Kadın profilden bakıyordu, Fin tüm yüzünü gösteriyordu, adamın başı gerideydi, ahıra yaslanmıştı, kadının çenesi aşağıya eğikti. İkisi de gülüyordu.

Bu fotoğrafı Dusty çekti. Clarisse bayıldı.

"Düğün hediyesi," diye mırıldandı Fin ve başını kaldırıp ona baktı. "Annenden."

Gözlerini yavaşça kapadı, sonra açtı ve odaya tekrar baktı.

Annesine dergideki fotoğrafı göstermişti.

Ve işte . Annesi Fin'i su içmeye götürmüştü, böylece bütün gün meşgul olacak ve bunu Clarisse'e verebilecekti.

Yedi yıl önce annesine her ne olduysa onu sarsmış ve etkisi altına almıştı. Bir avukatla yeniden evlenmişti ama yine de çalışıyordu, şimdi kocasından farklı bir şirkette stajyer avukat olarak çalışıyordu. Gündüz işine devam ederken öğrenmek için gece okuluna bile gitmişti. Indy şehir merkezinde rahat bir dairede yaşıyorlardı ve bolca paraları vardı. Annesinin yine harika kıyafetleri ve ayakkabıları vardı ama aynı zamanda haftada altmış saat çalışıyor ve yine de bir şekilde sümsük olmayan ama aslında oldukça havalı bir adamla harika bir evlilik yapmayı başarıyordu.

Ayrıca iyi bir anne olmayı da başarmıştı. İlk

başta bu Clarisse'i korkuttu.

Buna alıştı.

Ve No ona tekrar söylediğini söyledi. Her neyse.

İşe yaradı. Annem ve kocası Jordy, babam ve Dusty ile bile arkadaştı. Birlikte yemeğe falan çıkmıyorlardı ama doğum günü kartlarını, Noel kartlarını değiş tokuş ediyor, Şükran Günü, Noel yemeği ve 4 Temmuz barbeküleri gibi bir aile etkinliği olduğunda birlikte konuşuyor ve gülüyorlardı. Jordy'nin çocuğu yoktu ama aileden yanaydı ve babam, Dusty ve annem de öyle olduğu için bu durum işe yarıyordu.

Yedi yıl önce, Clarisse asla olmaz derdi. Artık buna alışmıştı.

"Jordy de tabii ki," diye devam etti Fin ve kız ona baktı. "Annen biraz kek yapar ama bu mobilya..." diye devam etti ama Fin bunu görebiliyordu.

Ucuz değildi. Orta sınıf bile değildi. Paranın satın alabileceği en iyisiydi.

Ömür boyu sahip olacaklar.

Clarisse odaya doğru gülümsedi.

"Sorun bu değil, tatlım," diye mırıldandı Fin, tekrar ona baktı ama Fin çoktan kapıya doğru bakıyordu.

Sonra, eli hâlâ onun ellerinde, onu kapıdan geçirdi ve koridorun diğer ucuna götürdü. Eski yatak odasının kapalı kapısına gitti, kapıyı açtı ve onu içeri çekti.

Durdu, gözlerine çarpan şey içine işledi ve gözleri yaşlarla doldu.

Ahşap zeminin üzerine rengârenk kilimler serilmişti. Köşede, Fin'in anne ve babasının odasında bulunan ve Clarisse'in o odada saklayacağı tek şey olduğunu söylediği büyük, kabarık, soluk çiçek desenli koltuk duruyordu. Üzerine Fin'in büyükannesinin tığ işi olduğunu bildiği bol, renkli bir yorgan atılmıştı. Önünde küçük, , düğmeli, gül rengi kadife kaplı bir tabure vardı. Büyük, derin, geniş beyaz bir masa vardı ve neredeyse tavana kadar yükselen kocaman, yüksek bir sırtı vardı; çekmeceler, kuytular, çatlaklar ve raflarla doluydu ve zaten , defterlerinin ve aile, Fin ve arkadaşlarının fotoğraflarından oluşan daha fazla çerçevenin olduğunu gördü. Masanın üzerinde yepyeni, süper geniş monitörlü, hepsi bir arada bir bilgisayar duruyordu ve parlak renkli kalemligi, zarf standı ve not kâğıdı yığınları etrafına dizilmişti. Evdeki masasının üzerinde duran el losyonu bile oradaydı. Önde beyaz deri ve kromdan yapılmış harika bir döner koltuk vardı. Moderni ama bir şekilde masanın geri kalanıyla tamamen uyumluydu. Duvarlarda içinde kitaplarının ve CD'lerinin bulunduğu kitap rafları, bir tanesinde müzik seti ve odanın her tarafına yerleştirilmiş hoparlörler vardı. Ve pencerelere, beyaz ahşap işçiliğine ve yeni boyanmış derin, sıcak bir rengi olan duvarlara karşı harika görünen, yerde toplanmış, ince, şeffaf, sessiz gül perdeler asılmıştı.

Ve son olarak, duvarların dört bir yanındaki çerçevelerde Dusty'nin girdaplı, pastel kalem karalamalarının büyük parçaları vardı. Rastgele desenler, güzel renkler, akıcı tasarımlar. Muhteşemlerdi.

"Bu benden," dedi Fin, vücudu hareketlendi ve başı ona doğru döndü.

Dusty ve babası, evet.

Fin.

Aman Tanrım.

Onu yaklaştırmak için elini çekti ve yaklaştırdığında diğeri eli kalçasına uzandı ve fısıldadı, "Burası hayallerinin peşinden koştuğın yer, tatlım."

Gözlerini dolduran yaşlar devrildi.

"Bebeğim."

Sırıttı ve "Mutlu düğünler" dedi.

Kadın sıırttı, ıslaklığı hâlâ devam ediyordu ve adam elini ve kalçasını serbest bıraktı, böylece her iki eli de kadının çenesini kavrayabildi ve başparmakları içeri kaydı.

"Ağlamaman gerekiyor," diye fısıldadı, başparmaklarının hareketini izleyerek.

"Fin, ne zaman tatlı bir şey yapsan ağlıyorum. Şaşırmamalısın. Bu yeterince oldu."

Gözleri başparmaklarından ona kaydı ve gülümsedi.

"Doğru," diye mırıldandı.

"Yine de yanlış bir şey var," dedi ve başparmakları hareket etmeyi bıraktı.

"Ne?" diye sordu.

"Bak," diye başladı, "balkonda oturur, çiftliğinize bakar ve büyüyüp evlendiğimde babamınki gibi bir yatak odam olsun isterdim diye düşünürdüm."

Fin hemen, "Sana bir balkon yapacağım," dedi ve gözlerini kapattı.

Tanrım, *Tanrım*, onu seviyordu.

Sonra onları açtı ve , "Daha işim bitmemişti, bebeğim." Fin hiçbir şey söylemedi.

Clarisse yaptı.

"Babamın balkonundayken, orada oturup bunu düşünürdüm ama aynı zamanda seni görmeyi de umardım. Ve evlendiğimde babamınki gibi bir yatak odası istemiş olabilirim. Ama daha çok, sana benzeyen bir çocukla evlenmek isterdim."

Gözleri ısındı (ya da ısındı) ve tekrar sıırttı. Sonra da "Bunu başardın" dedi.

O da sırtıttı, sonra sırtışı soldu ve fısıldadı "Demek istediğim, ben rüyamı çoktan yakaladım."

Fin'in parmaklarının çenesine doğru gerildiğini ve başını eğerek yüzünün çok yakın olduğunu hissetti.

Sonra da "uydurun" diye emretti.

Sonra onu kendine çekti ve sert, ıslak ve çok, çok uzun bir süre öptü.

Kendi partisine geç kaldı. Ve umurunda bile değildi.

* * * * *

Clarisse'in eve dönüş yolunda.

Önündeki yola bakarak gülümsedi. Fin'in düğün hediyesi harikaydı.

Ama onun için balayından döndükleri zamanı beklemesi gerekecekti.

Onu çoktan seçmişti ama henüz sütün kesilmemişti. Bir hafta içinde olacaktı.

Bir golden retriever yavrusu.

* * * * *

Ertesi sabah... erkenden...

Mike kulağıma, "Sür onu," diye homurdandı.

"Bebeğim, seni istiyorum," diye fısıldadım, boynum bükülmüş, alnım boynuna bastırılmıştı.

"Bunu hak etmen gerektiğini biliyorsun, Angel."

Tanrım, onun otoriter, kirli ve ateşli olmasını seviyordum.

Yine de *onu* istiyordum.

Dizlerimin üzerinde, bacaklarım açık, Mike arkamda dizlerinin üzerinde, bir kolu , parmağı klitorisimde seğiriyor, diğer eli arkadan geliyor, uzun parmaklarından ikisi içime gömülü, çoğunlukla onlara biniyordum ama o da beni parmaklıyordu.

Binaydı. Oh Tanrım. *Aman Tanrım.*

Kahretsin, onun siki olmadan boşalacaktım.

"Mike," diye inledim, sonra kendimi parmaklarının üzerine bıraktım ve boşaldım.

Onları daha da yukarı itti, parmağı hala klitorisimde seğiriyordu ve Tanrım, *Tanrım*, bu muhteşemdi.

Sonra sırtüstü yattım, dizlerimin arkası Mike'ın dirseklerinin iç kısmına dolanmıştı, elleri yatağa gömülmüştü, siki içime girmişti.

Bacaklarımı daha geniş açtım, kollarım parmaklarımın da aynı şeyi yapabilmesi için bacaklarımın arasına uzanırken gözlerim vücudunun üzerinde gezindi.

"Kendine dokun," diye emretti ve ben de hemen söyleneni yaptım.

Başı aşağı düştü ve derinlere doğru itmeye devam etmesini izledi.

Tanrım, duble olacaktı. Hızlı bir duble. Tanrım, *Tanrım*.

"*Tanrım*," diye nefes aldım ve tekrar boşaldım, bacaklarım Mike'ın kollarının etrafında gerildi ve onun tahrik edici horozu içime çarptı.

Birkaç dakika sonra Mike'ın kalçalarının içeri girdiğini hissettim ve başının arkaya gidişini izledim, boynundaki akorlu kaslar gerilmişti, damarlar dışarı çıkmıştı ve bu o kadar harikaydı ki neredeyse tekrar boşalıyordum.

Yerinde kaldı ve o hissettikçe parmaklarım dolaştı, sonra aşağı inmeye başladı. Baldırlarımı sırtına doğru savurup ağırlığının bir kısmını üzerime verirken dik durmaya devam etti.

Sonra bana o yavaş öpücüğünü verdi.

Ağız benimkini bırakıp boynumu okşamaya başladığında onu dört uzvumla birden sıktım, başımı çevirdim ve kulağına "Bu çok güzeldi" dedim.

"Evet," diye mırıldandı tenime karşı.

Sırıttım.

Yani Mike.

Evet.

Onu tekrar sıktım. ", güzelim, duşa girmeliyim." "Hareket etmiyorsun."

"Mike, bu büyük bir gün. Yapılacak milyonlarca şey var."

Kalçalarını içime bastırdı, nefesimi çektim ve başı yukarı kalktı.

"Sen... hareket... etmiyorsun," diye ilan etti.

Mike kendini alfa havasında hissediyordu.

Yine de Mike hemen hemen her zaman alfa olma havasındaydı.

Bu yüzden hareket etmediğimi

tahmin . "Doğru," diye

mırıldandım.

Bana sırtıttı. Sonra başı düştü ve ağzı tekrar boynumu okşamaya başladı ve en başta neden hareket etmek istediğimi merak ettim.

* * * * *

Mike ayakta durmuş, belinden eğilmiş, ellerini tezgâha dayamış, gözlerini tezgâhta oturan, önünde bir bulaşık havlusu sarılı, kelly yeşili çiçekçi kız elbisesi içindeki sarı saçlı küçük kıza dikmişti. Annesinin küçük kızın başındaki uzun, parlak saçları bir bukle yığınıydı ve aralarından geçirilmiş geniş, saten, kelly yeşili bir kurdele saçları yüzünden uzak tutuyordu.

Bir bardak çikolatalı süt içmekle meşguldü. Ve kararlıydı.

Bunu , iki elinde tuttuğu bardağı bıraktı, büyük, koyu kahverengi gözleriyle babasına baktı ve dramatik bir şekilde uzun bir "Ahhhh" çekti.

Mike sırtıttı ve "Bu iyi mi?" diye sordu.

En küçük kızı Amanda sütlü çikolata bıyığıyla sırtıttı ve hararetle başını salladı.

"Tamam," diye mırıldandı, "deponuz doldu ve gitmeye hazırsınız."

Sonra bardağı aldı, bir kenara koydu ve ağzını silmek için önündeki bezi çekti.

Reese, saçları yapılmış, makyajı mükemmel, pırıltılı kısa bir bornoz giymiş, koşarak içeri girdiğinde onu tezgahdan kaldırıyordu, ona bir kez baktı ve "Ayakkabılarımı bulamıyorum!" diye çığlık attı.

Sonra döndü ve hızla dışarı çıktı.

Mike Mandy'yi ayağa kaldırdı ama çenesini boynuna doğru eğerek ona baktı ve başını geriye doğru eğerek babasına baktığını gördü.

"Reese kafayı yemiş," diye açıkladı Mandy.

"Doğru bildin, bebeğim," diye mırıldandı Mike, sonra döndü ve Austin'i gördü, koyu sarı saçlı, koyu kahverengi gözlü, altı yaşındaki oğlu, yakasına iştirilmiş sarı bir gül yaka çiçeği ile tamamlanmış küçük bir erkek çocuk smokini giymişti.

"Reese kaybediyor baba," diye bariz bir şekilde açıkladı. Mike ona, "Sanırım anladım," dedi.

"Ayakkabısız evlenemem!" Reese üst kattan gelen bir sesle bağırdı.

Tam o sırada Dusty içeri girdi. Vücudunu saran soluk sarı bir elbise giymişti, altında aynı renk saten üzerine şeffaf, dökümlü bir kumaş tabakası vardı. Kolsuz, v yakalı ve göğüs dekoltesinin çok az bir kısmını gösteren bu elbise, kurşun yarasının sadece bir kısmını açıkta bırakıyordu. Elbisenin sırtı da v şeklindeydi ama arka kısmı daha aşağıya iniyordu. Etek kıcını, kalçalarını ve uyluklarını sarıyordu ve saten dizlerinin üzerinde duruyordu ancak şeffaf katman dizlerini sıyırmak için kıvrımlı bir kenarla düşüyordu. Saçları ensesinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve soluk sarı saten bir kurdeleyle sarılmıştı. Kulaklarında elmas küpeleri, boynunda Mike'ın ona ikinci yıldönümlerinde (en önemli ikinci yıldönümleri, onu affettiği gün) verdiği elmas kolye vardı ve hepsi bu kadardı.

Büyüleyici görünüyordu.

"Ayakkabı krizimiz var," diye ilan etti. "Herkes güverteye, bu arada seni de kastediyorum baba." Austin'e baktı, "Sen, koca adam, kız kardeşinle ilgilenmem gerekiyor. Elbisesi eksi bir saat on beş dakika boyunca mükemmel kalmalı ve ancak *ondan sonra* onu parçalamaya başlayabilir. Ayakkabılar bulunana kadar bu senin görevin. Benim önerim, aile odasına git ve Jordy Amca'yı bu görevi başarmaya yardım etmesi için yanına al."

Austin annesine baktı ve ciddiyetle başını salladı. Sonra kız kardeşinin yanına gitti, elini tuttu ve onu aile odasına doğru götürdü.

Dusty'nin gözleri onun içinden geçti ve sonra kayboldu.

Mike kendisine bakan kızına göz kırptıktan sonra aramaya katılmak için harekete geçti.

Reese'nin birlikte olmamasına şaşırmıştı ama yine de o gün onu kaybetmenin tam zamanı olabilirdi. Genellikle Dusty'ye benzerdi ama daha sessiz ve yumuşak bir hali vardı. Kendine güvenen. Rahat. Saçmalamayan.

Bir saat, on beş dakika içinde buna geri döneceğini düşündü.

Ne aradığına dair hiçbir fikri olmadığı için evin içinde çoğunlukla hareket ederek ilerledi.

Bu bir zorluk değildi.

Dusty, Amanda'ya hamileyken çiftliğini, vurulduktan bir ay sonra kiralayan çiftte satmıştı.

Sonra siteden The 'Burg'a taşındılar. Green Caddesi'nde büyük, köklü bir ev. Kocaman bir bahçe. Her Mayıs ayında en zengin krem renginden en koyu pembeye kadar değişen renklerde kocaman, tüylü çiçeklere bürünen uzun, yan yola uzanan bir sıra şakayık çalısı. Dusty yaz aylarında evin boydan boya uzanan ön verandasının çatısına dört büyük eğrelti otu saksısı asar ve Adirondack sandalyelerini oraya koyardı. Evin büyük odaları, Şükran Günü yemeği yapmak için inşa edilmiş bir mutfak ve evin önündeki oturma odasında her yıl Noel ağaçlarını koydukları çok sayıda kanatlı penceresi vardı. Geniş arka bahçede iki arabalık müstakil bir garaj ve Dusty'nin çömlleklerini yaptığı ısıtılmalı kocaman bir kulübe vardı.

Geceleri rastgele dolaştığı zamanlarda yaptığı gibi, bir ayakkabı kutusu aramak için odaları dolaşırken, her şeyi içine çekti ve gördüklerini kaçırmadı.

Her şeye sahipti. Hayallerinin tamamına. Ailesi Burg'da büyük, eski, zarif bir , pencerede Noel ağacı, yazın verandanın çatısından sarkan eğrelti otları.

Ve yatağında güzel, zeki, komik, sevgi dolu bir kadın; karısı, iki çocuğunun annesi ve diğer ikisinin de tapılası üvey annesi.

Rüyayı yaşıyordu. Her şeyi.

Rees'in aklını kaçırıp ayakkabılarını oraya koymadığını umarak aile odasına baktı ve Mandy'nin Jordy'nin kucağında olduğunu, Jordy'nin de Mike'ın koltuğunda arkasına yaslanmış, mutlu bir şekilde Mike'ın çocuklarıyla çizgi film izlediğini gördü.

Jordy'nin gözleri onunkilere kaydı ve "Bölgede keşif yaptım. Ayakkabı yok."

Mike kıkırdadı ve çenesini yukarı kaldırdı, sonra kapıdan çıktı ve koyu mavi halı döşeli ahşap basamakları çıktı, orta sahanlığı dolandı ve çocuk odaları ile ofisinin bulunduğu en üst kata ulaştı. Reesee'nin evde olmadığını düşünerek yakında misafir odası olacak odanın kapısından içeri girdi.

her iki elinde korkunç çivili, yüksek topuklu, fildişi saten bir ayakkabıyla dolabından çıktığında ve "Buldum!" dediğinde artık içinde olmayacaktı.

Mike, "Dolabında," dedi ve kızının gözleri onunkilerle kesişti.

"Mike," diye mırıldandı Dusty ama sesi eğlenceyle titriyordu.

Yerde elleri ve dizleri üzerindeydi, kıcı havadaydı, kendi korkunç sivri topuklu ayakkabıları (onunkiler soluk sarıydı ve bantlı sandaletlerdi) çoktan ayağındaydı, belli ki az önce yatağın altını kontrol etmekle meşguldü.

Mike bakışlarını karısının kıcından ayırdı ve yatağın üzerinde açık duran, katlanmış içindekileri elleriyle dikkatlice karıştırmaktan vazgeçmiş Audrey'e baktı. Dans eden gözleri Mike'ın üzerindeydi ve gülmek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Reese, "Beni biraz rahat bırak *baba*," diye tersleyince Mike kızına baktı. "Bugün evleniyorum."

"Evet, yedi yıldır birlikte olduğun bir adamla. Tanrım, Reese, sen zaten evli sayılırsın. Bunu sadece bir parti vermek ve hediyelerden para kazanmak için yapıyorsun," diye cevap verdi Mike.

"Mike," diye mırıldandı Dusty tekrar, şimdi ayaktaydı ve sesi hâlâ eğlenceyle titriyordu.

Audrey gerçekten .

"Anne!" Reese annesine ters ters bakarak bağırdı.

"Tatlım, baban komik biri," diye kendini savundu Audrey.

Mike kollarını göğsünde kavuşturdu ve kızına sırtıttı. "Sadece bir şakayla gerginliği azaltıyorum," dedi ve gözleri onunkine dilimlenmiş.

"Eğer yapmaya çalıştığın şey buysa, başarısız oluyorsun!" Reese kııptı.

Mike'ın sırtışı soldu ve fısıldadı, "Sakin ol, güzelim. Her şey yoluna girecek. Her şey mükemmel olacak. Seni seven iyi bir adamla evleniyorsun, sen de onu seviyorsun ve seni ölene kadar mutlu edecek bir yolculuğa başlıyorsun."

Kızının gözlerinin yaşlarla dolmasını izledi, sonra elini yüzünün önünde salladı ve haykırdı, "Beni ağlatma! Makyaj malzemelerim! Makyajcı kız az önce gitti! Tamirat yapamaz."

"Buraya gel," diye emretti Mike.

"Hayır. Beni ağlatacaksın," diye karşılık verdi Reese, elini hâlâ yüzünün önünde sallıyordu.

"Reese, tatlım, buraya gel," dedi Mike sessizce ama kararlı bir şekilde. Reese onun gözlerini tuttu, elini bıraktı ve Mike'ın yanına geldi.

"Size bir dakika müsaade edelim," diye mırıldandı Dusty ve Audrey ile birlikte yanlarından geçip kapıdan çıktılar.

Mike iki elini kaldırdı ve kızın çenesini kavradı. Sonra gözleri kızın yüzünde gezindi.

Sonra onunkine kilitlendiler.

"Dünyanın en güzel kızı," diye fısıldadı.

Ayakkabılarını bıraktı, elleri yukarı kalktı ve adamın bileklerine sıkıca sarıldı.

"Baba," fısıldadı.

"Dünyanın en güzel kızı," diye tekrarlardı, sesi kalındı. Kız dudaklarını birbirine bastırdı.

Onu ve eğildi.

Dudaklarını saçlarının tepesine götürerek, "Seni seviyorum, Reese'm," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum baba."

Babacığım.

Gözlerini kapadı ve dudaklarını onun güzel kokulu, yumuşak saçlarına bastırdı.

Sonra biraz geri çekildi ve saçlarına fısıldadı, "Her zaman." "Her zaman, baba," diye fısıldadı.

Alt kattaki kargaşayı duydu, bu da nedimelerinin geldiği anlamına geliyordu.

Bu yüzden doğruldu ama ellerini kızın çenesinde tutmaya devam etti ve tekrar gözlerini kıza dikti.

Bakışlarını ve bileklerini tuttu ve . Sonra nedimelerinden ikisi odaya girdi.

"*Ohmigod!* Saçların *harikulade*," diye duyurdu içlerinden biri. Mike kızına gülümsedi.

Sonra onu bıraktı ve uzaklaştı. Çoktan sofistike, kelly yeşili nedime elbiselerini giymiş olan nedimler, o kapıya doğru yürürken bir araya geldiler.

Arkasına dönüp baktığında onu biriyle sarılmış, diğerinin de dolabın kapağında asılı duran gelinliğini tuttuğunu gördü.

Sonra derin bir nefes aldı ve odadan çıktı.

Ve bunu bir saat içinde yapması gereken şeyi yapmaya hazırlanarak yaptı. İmkansız olanı.

Bırak gitsin.

* * * * *

Mike, Holliday çiftlik evinin yanında güneşin altında duran devasa grubun ön tarafındaki sandalyelerden birine oturdu. Gözleri tenteye takılmıştı. Tente sarı güller, kelly yeşili kurdeleler ve flamalarla doluydu; bunların hepsi de neyse ki nemi alıp götüren ve günün yakıcılığını yok eden tembel esintide sürükleniyordu.

Dusty tentenin altından geçmek için yanındaki koltuğu henüz terk etmişti.

Jonas sağdıçların sırasından ayrılmış ve piyanonun başına oturmuştu.

Dusty Jonas'a sırtıttı. O da . Başını salladı ve No başını çevirerek bir davul setinin başında oturan arkadaşına baktı.

Jonas çenesini kaldırdı, davulcu devreye girdi ve Dusty önünde durduğu mikrofona mırıldanmaya başladı.

Reese ve Fin tentenin altında birbirlerinin kollarında durmuş birbirlerinin gözlerinin içine bakarken, Dusty'nin gözleri Mike'inkileri buldu.

Sonra karısı o saf, tatlı, güzel sesiyle Sarah McLachlan'ın "Ice Cream" şarkısını söylemeye başladı.

Kızı ve yeğeni için. Ama kocasına.

Şarkı söylerken Mike onun gözlerini tuttu, oğlu ona eşlik etti ve sesinin ruhuna yerleşmesine izin verdi.

İki dakika sonra şarkı bitmişti.

On beş dakika sonra kızı Bayan Finley Declan Holliday olmuştu.

* * * * *

Bundan iki saniye sonra Mandy Haines, hanım evladı Reese'nin güzel en iyi arkadaşının önünde durduğu yerden babasına baktı, ağzını açtı ve bağırdı, "Baba! Tıpkı Finny gibi bir çocukla evleneceğim!"

Önündeki sandalyelerde oturan herkes kahkahalara boğuldu.

Annesi bile.

Ama Mandy'nin kafası karışmıştı.

Çünkü babasının gözleri yavaşça kapandı ve ona hayır dediğinde yaptığı gibi başını salladı, bir şey yapamazdı, bir şey yiyemezdi, bir şeye sahip olamazdı ya da bir yere gidemezdi.

Endişeli değildi.

Babam pes etmeye
meyilliydi. Sonunda.

* * * * *

Yeni karısı beş adım ötede babasının kollarındayken, Fin annesine baktı.

Ona gülümsedi ve iyi bir iş çıkardı. Neredeyse gerçek görünüyordu.

Onunla birlikte sallandı ve "Ne düşündüğünü biliyorum" diye fısıldadı.

"Oğlum bir kadınla evlendiği için mutluluktan uçuyorum.

Onu deli gibi seven iyi bir kız mı?" diye sordu gülümseyerek.

"Keşke babam burada olsaydı," diye karşı çıktı Fin ve bir an için gözlerini gölgeleyen acıyı izledikten sonra toparlanıp solmakta olan gülümsemesini aydınlatmaya zorladı. Kollarıyla onu sıktı ve fısıldamaya devam etti, "Anne, ben de istiyorum."

"Biliyorum," fısıldadı.

"Öyleyse onu buraya getirelim," diye önerdi Fin ve kız gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Düğününüzde hangi şarkı söyleniyordu?" diye sordu ve mutlu anılar gözlerindeki acıyı bastırdı.

"Daha Yeni Başladık'," diye cevap verdi ve sonra ona odaklandı.

"Biliyorum. Ezikçe. Ama Dusty de bunu söylemişti."

"Eminim çok güzeldir," diye mırıldandı Fin.

"Güzel," diye fısıldadı.

"Sarhoş mu oldun?" diye sordu ona sırtarak.

"Tabii ki hayır!" diye haykırdı.

"Baba?" Fin bastırdı ve dudakları kıpırdarken gözleri kaydı. "Biraz," diye itiraf etti.

"Tamamen kafayı bulmuş anne, bana milyon kere falan söyledi." Kadın ona tekrar baktı. "Öyle mi dedi?"

"Uh... evet."

Paylaşmadan önce dudakları tekrar seğirdi, "Çok öfkeliydim. Onu dondurdum. Balayı beklediği gibi geçmedi."

Fin bir kahkaha patlattı.

"İlk iki gün için," diye mırıldandı kahkahaları arasında ve Fin gülmeye devam etti.

Adam durduğunda kız ona gülümsüyordu. Ve bu gerçektir.

Şurada.

Sonra da ona, "kadar dayandım," dedi.

Fin tekrar kahkahayı patlattı ve annesini de kendine çekti.

* * * * *

Rivera Mike'ın yanındaki sandalyeye oturdu ve Mike'ın gözleri ona kaydı.

"Kardeşim, ciddi, hareket edemiyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok yememiştim," diye açıkladı Rivera. "Jerra her karışıyor. Bunu her büfede yaptığımı söylüyor. Ama ne olacak ki? Burası bir büfe. Açık büfe. Bu da ikinciler demek. Ve üçüncüsü."

Mike'ın gözleri Holliday'lerin bahçesindeki çimlerin üzerine serilmiş ahşap dans pistinde Dusty ile dans eden Jerra'ya kaydı. Dans partnerleri Ryker'dı; ellerini havaya kaldırmış, kalçalarını sallıyor, dişlerini alt dudağına gömüyor ve etrafı şık, beyaz 'ho'larla çevrili beyaz bir rapçi gibi görünüyordu.

Tanrım.

"Bir sorunum daha var," dedi Rivera ve Mike gözlerini gülen karısından, onun kıkırdayan en iyi arkadaşından, Ryker'ı kışkırtmak için ellerinden geleni yaptıkları gerçeğinden ayırıp Rivera'ya baktı.

"Ne?" diye sordu.

Hunter, "On üç yaşındaki çocuğum aşık," diye cevap verdikten sonra başını dans pistine doğru salladı.

Mike'ın gözleri geriye gitti, taradı ve güzel, siyah saçlı, zeytin tenli on üç yaşındaki Adriana'yı onun yanında sallanırken buldu, özlem dolu gözlerle Jonas'ın grubuyla gitar çalmasını izliyordu.

Mike tekrar Rivera'ya baktı. "Bence sen iyisin. Kimsenin kız arkadaşı yok. Ya da daha doğrusu yirmi beş tane var."

Rivera kıkırdadı.

Mike devam etti, "Ve kız onun için biraz genç."

Rivera "Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı ve kovboy çizmeli ayaklarını önüne uzattı.

Mike Jonas'a baktı. Oğlunun grubu bu konseri kız kardeşi için ücretsiz yapıyordu. Genellikle en yüksek ücreti talep ederlerdi çünkü çaldıkları yerler en yüksek giriş ücretlerini talep edebilirdi. Bir şekilde geçimini bu işten sağlıyordu, Indy'nin her yerinde, West Lafayette ve Bloomington'da üniversite konserleri için çalışıyordu ve Chicago'ya, Lexington'a ya da Cincinnati veya Cleveland'a gitmeleri duyulmamış bir şey değildi. Bir rock tanrısı değildi ama yakın zamanda bir gözlemci bazı parçalar hazırlayıp Ortabatı, Güney ve Teksas'ı kapsayan daha geniş bir turne yapmak için yaklaşmıştı. Jonas şarkı yazmaya başlamıştı ve bu Mike'ı şaşırtmamıştı. Şarkılar iyiden de iyiydi ve gözlemci de bunu ona söylemişti. Ama Jonas'ın yeteneğine güveni tamdı; sözleşme imzalamak için can atmıyordu. Sadece çalışıyordu ve bunun gerçekleşmesini bekliyordu.

Ve görünüşe göre, bu gerçekleşiyordu.

Ve bu bir gizem değildi. Bir düğünde çalışıyorlardı, yaklaşık üç yüz davetlinin olduğu büyük bir düğünde, ama olağanüstüydüler ve dolu dans pisti bunun kanıtıydı. Verdikleri hava harikaydı.

"Eninde sonunda benim de başıma gelecek, bu nasıl bir his?" Rivera sordu ve Mike ona baktı.

"Ne hissettiriyor?"

Rivera'nın gözleri onu bırakıp avluda ilerledi. Mike onun bakışlarını takip etti ve Fin ile Rees'in insan kalabalığının ortasında baş başa bir an geçirdiklerini gördü.

Bunu ilk kez görmüyordu. O gün Fin'in koyu renk smokini, Rees'in ise uçuşan, melek gibi gelinliğiyle ilk kez gördüğü de değildi.

Ayrıca bu, onu kalbinden ilk darbe de değildi.

Mike, "Cehennem gibi acıyor," diye mırıldandı, sonra gözleri Rivera'ya döndü ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Rivera'nın gözlerinin etrafındaki deri yumuşadı ama ağzı sırttı.

Sonra mırıldandı, "Benim için dua et kardeşim, Adriana bir Finley Holliday bulsun."

Mike çifte dönüp baktığında Fin'in elinin Rees'in boynunun kenarına dolanmış olduğunu gördü. Başını kaldırmış, ona gülümsüyordu ve muhtemelen az önce onu öpmüştü. Sonra biri yaklaştı, Reesee'in gözleri kaydı ve Fin'in çenesi bir saniyeliğine gerildi, belli ki anlarının bozulmasını istemiyordu.

Mike'ın kızını seviyordu.

Hayattan daha çok.

Mike, Rivera'ya "Bunu yapacağım," diye güvence verdi ve karısına, arkadaşına ve bir şekilde küçük kızı Mandy'yi tutmuş ve onu yuvarlanan kalçasına bağlamış olan lanet olası Ryker'a baktı. Mandy'nin küçük bir kolu adamın kalın boynuna dolanmıştı, diğer kolu ise adamın diğer kolu gibi havadaydı. Onlara Rhonda, Audrey, lanet Kirby ve korkunç, beyaz bir adam olan kötü dansçı Jordy de katılmış, kutsal olan her şeyin karşısında uçuyorlardı.

Sikeyim.

* * * * *

Mike yatak odamıza girerken, "Bana bir iyilik yap," dedi. "Ne?" Ellerime losyon sürerek sordum.

Mike yatağın ayak ucunda durdu. "Bir daha asla ama asla lanet Ryker'la dans ."

Bir kahkaha patlattım.

Mike gülmedi.

Zorla bir kahkaha attım ve "Eğlenceliydi" dedim.

"Tanrım," diye mırıldandı ve elleri beyaz, önü pilili smokin gömleğinin düğmelerine gitti.

Bacaklarımı kaydırdım ve yatağımızın yorganının altına soktum.

Mike tişörtünü yere bıraktı.

"Başını mı kaldırdı?" diye sordu yere, elleri kemerinde çalışıyordu.

Debbie hakkında konuşuyordu.

"Yemekten sonra telefonumu kontrol ettiğimde üç kez aramıştı." Mike'ın gözleri bana geldi.

"Telefonlara cevap veriyor musun?"

Başımı salladım ve sessizce, "Fin'in kuralları, Rees onu destekledi. O bugünün bir parçası değildi."

Mike başını salladı, gözlerini başka yöne çevirdi.

"Bütün gün otoyol kenarındaki bir otel odasında oturup partiye katılmak için izin çıkmasını bekledi." Ona zaten bildiği bir şeyi söyledim.

"Onun için iyi bir yer," dedi Mike.

İhtiyatlı bir şekilde, "Kin tutmak için uzun bir süre tatlım," dedim.

Mike'ın gözleri geri geldi. "Sırf bana sahip olmana kızdığı için onun geçim kaynağını, mirasını ve babasıyla ilgili en değerli anısını elinden almaya çalıştı. Sence bu uzun bir kine değmez mi?"

Dudağımı ısırdım ve Mike beni izledi. Cevap vermedim ama bu benim cevabımdı ve Mike bunu biliyordu.

O da "Doğru" diye mırıldandı.

Mike da belli ki kin tutuyordu. Benden bile uzun süredir. Onun kuralları da Fin'inkilerle aynıydı. Kız kardeşim hayatımıza girmede. Evlendiğimizde değil. Austin'e sahip olduğumda değil. Mandy varken de. *Hiçbir zaman.*

Seyrek olarak onunla konuşuyordum, ancak bunu Mike ile paylaşmadım, ancak o bir polisti ve üstelik akıllı bir adamdı, bu yüzden bildiğinden şüpheleniyordum. Bu konuşmalar çoğunlukla bilgilendirici ve rahatsız ediciydi. Üzgün olduğumu biliyordum. Bunu nasıl söyleyeceği konusunda hiçbir fikri olmadığını da biliyordum. O yüzden söylemedi.

Anlayana kadar, bir şeyler kaçırıyordu. Her şeyi.

Mike ve Fin'in kararı. Özür dile ya da dışarıda kal.

Bunun ağır bir ceza olduğunu düşündüm. Kabul etmediler. İkisi de maço, belalı tipler olduğu için o konuya girmek istemedim ve olurlarına bıraktım.

Ben arkama yaslandım, Mike soyunmayı bitirdi ve pijamalarını giydi.

Bana katılmak için yatağa doğru yürüyordu ki, "Mandy ve Austin yattı mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi, yorganı geriye atıp katlanarak.

Ona doğru yuvarlanmaya başladım ve yarı yolda Mike kolunu altıma sokup beni yolun geri kalanına çektiğinde yardım aldım.

Başımı kaldırıp ona baktım. "İyi misin?" Nazikçe sordum.

"Harika bir gün, garip bir duygu. Her en az sevdiğim kadar nefret ettim. Ama birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Onun için her şeyi yapar, o da aynı şeyi hissediyor. Sanırım onu zorunda kalırsam, yeğeniniz kadar iyi bir adam en iyi seçenek."

Yüzünü inceledim.

Tanrım, .

"Fark etmedin mi?" diye fısıldadım ve Mike'ın kaşları birbirine yaklaştı.

"Pardon?"

"Tatlım, Fin onu yedi yıl önce sahiplendi."

Kolunu bana doladı ve başladı, "Dusty -"

"Öyle yaptı," diye kestim sözünü. "Ve fark etmedin ki, o yapmış olsa bile, sen onu asla bırakmak zorunda kalmadın. Bu da asla yapmayacağınız anlamına geliyor. Hiçbiriniz. Hiçbiriniz. O hepinizin ve şansınız yaver gitti çünkü Reese'yle birlikte etrafa saçacak çok şeyi var."

Gözlerinin ısındığını, yüzünün yumuşadığını izledim ve elinin yanağıma doğru uzandığını hissettim.

"Kahretsin, seni seviyorum Angel."

Ona sırttım ve "Evet" diye fısıldadım.

Gözleri tutarken başparmağı yanağımda gezindi. "Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"En iyisi," diye cevap verdim, sırtışımanın büyüdüğünü hissettim. "Öyleyse şimdi sana için iyi bir zaman," diye belirtti.

Daha da yaklaştım ve yüzümü ona doğru eğdim.

Eli yanağımdan ayrıldı, böylece iki kolu da bana dolanabildi ve ben de "Ah evet" diye fısıldadım.

Yüzü birden ciddileşti ve fısıldayarak cevap verdi: "O zaman hayatım, bir köpek almamız gerekiyor." Vücudumun gerildiğini hissettim ama Mike'ın kolları daha da sıkılaştı ve konuşmaya devam etti. "Bir köpek bir evi daha güvenli hale getirir ve bir aileyi tamamlar. Bunu Austin ve Mandy'ye vermek istiyorum, sen ve benden bahsetmiyorum bile."

"Mike -"

"Dusty," dedi kararlı bir şekilde ve ben ona baktım.

Layla iki yıl önce ölmüştü. Mike yıkılmıştı. No ve Rees de öyle. Fin bile üzgündü. Ve Kirby.

Çözüldüm.

"Yapamam," diye

fısıldadım. "Tatlım -"

"Beni tekrar vurabilirdi, Mike." Kolları o

kadar sıkılaştı ki nefesim kesildi.

Birazını zorla geri soktum ve ona hatırlatılmasını istemediği bir şeyi hatırlattım.

"Ona saldırdı. Eğer o yapmasaydı, o beni bitirecekti. Bugün sahip olduğum her şeye sahip olmamı o mümkün kıldı. Onun yerini dolduramam. Henüz değil. Değiştiremem."

"Tamam Angel," diye fısıldadı Mike.

"Bana zaman ver."

."

Başımı eğdim ve yüzümü boğazına bastırdım. "Berbat. İyi bir gündü. Bundan bahsetmemeliydim."

Layla o kara günden beri benim değişmez yoldaşımdı. O günden önce Mike'ındı. O günden sonra benim oldu. Biraz köpek aklıyla hayatımı kurtardığını biliyordu ve bu sorumluluğu ciddiye aldı. Başka bir tehdit olmadı ama bu yanımdan ayrıldığı anlamına gelmiyordu. Dolaşırdı. İşlerini halletmek için dışarı çıkardı. Ama benim için ne yaptığını ve bu konuda ne hissettiğimi biliyordu. Bu yüzden hep yakınımda kaldı.

Benim altın kızım.

"Her şeyi etmedin," diye fısıldadım ve başımı kaldırıp tekrar ona baktım. "Bugün mutlu anılar biriktirme ve hatırlama günüydü. Ve Layla'dan geriye kalan tek şey kocaman, mutlu bir anıydı."

Bana nazıkçe gülümsedi ve fısıldadı, "Evet." Sırıttım ve ona "Ve Ryker'ı *seviyordu*," diye hatırlattım.

Mike gözlerini yatak başlığına doğru devirdi. Kıkırdadım.

Sonra elimi göğsünden yukarı kaydırdım ve parmaklarımı boynuna doladım, daha mutlu anıları paylaştım, "Bugün Darrin

çok heyecanlandım. Sen benimlesin. Austin ve Mandy'yi yapmamız. Ve Fin'in Reese'yi bulması ve onu Tanrı'nın ve herkesin önünde kendisinin yapması. Bütün... lanet... gün kocaman gülümserdi."

Mike yine sıırttı ve "Evet" dedi. "Harika

bir gündü," .

"Evet," diye onayladı

Mike. "Mükemmel."

Mike bana sıırtmaya devam etti.

Elim çenesine doğru kaydı ve yüzüm çok yaklaştı. "Beni bu

kadar mutlu ettiğin için teşekkür ederim tatlım."

Gözlerindeki gülümseme kayboldu, başını kaldırdı, ağzını benimkine değdirdi ve sonra yastığına geri yerleşti.

Sonra fısıldadı, "Bu benim ."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Sonra başımı eğdim ve dudaklarımı kocamınkilere yapıştırdım.

Onları aldı ve anında beni yuvarladı. Sonra

gün daha mutlu oldu.

* * * * *

Mike dikkatle Dusty'den uzaklaştı ve yataktan dışarı doğru eğildi.

Sonra ayakları karanlık, sessiz ve hareketsiz evin içinde ilerledi.

Oturma odası. Yemek odası. Aile odası. Mutfak.

Merdivenlerden yukarı.

Önce Mandy, yan yatmış, top gibi kıvrılmış, parlak pembe örtüler küçük belinde, bir küçük ayağı serbest.

Sırada Austin vardı, sırtüstü yatıyordu, kollarını iki yana açmıştı, örtü kalkmıştı, küçük tişörtü yukarı kalkmış ve küçük çocuk göbeğini ortaya çıkarmıştı.

Mike yorganı üzerine örttü ve odadan çıktı. Ofis.

Sonra Reese'nin odası, büyük ölçüde boşaltılmış, bavulları gitmiş, yarın Jamaika'ya gitmeden önce o geceyi Indy'de Hyatt Regency'de Fin ile geçirmiş.

Merdivenlerden inip son bir kez daha geçtikten sonra onun ve Dusty'nin odasına girdi.

Hareket etmemişti.

Dikkatli bir şekilde arkasına geçti, önünü sırtına yasladı, bir kolunu beline doladı ve onu nazikçe kendine doğru çekti.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde ve adam onun saçlarına gülümsedi. Onu uyandırmak istemediğini biliyordu. Bazen başarılı oluyordu. Bazen de onu uyandırdığını bildiği halde uyuyormuş gibi davranıyordu.

Bazen numara .

"Her şey ," diye mırıldandı ve onu sıktı. Ve bu yalan değildi.

Her şey .

Her şey kesinlikle, inkar edilemez, güzel *bir şekilde iyiydi*.

Ve bu düşünceyle Mike uykuya daldı.

'Burg Serisi Benny ve Frankie'nin hikayesi ile devam edecek.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, kocası ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin güzel West Country bölgesinde yaşıyor. İngiltere'ye on iki yıl yaşadığı Denver üzerinden gelmiş ama Brownsburg, Indiana'da büyümüş. Ailesi ve arkadaşları (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen altı yaşındayken annesi onu, erkek ve kız kardeşlerini büyükanne ve büyükbabasının yanına yerleştirmiş. Büyükanne ve büyükbabasının annesinden çok daha küçük bir kızları vardı, bu yüzden hepsi birlikte iç kesimlerdeki küçük bir çiftlik kasabasında çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve bunlara uygun gardıroplar) ile büyüdü. Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o , daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley Yazarına Ait Diğer Kitapları Keşfedin

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade
Rock Chick Revenge
Rock Chick Reckoning
Rock Chick Pişmanlığı

The 'Burg Series:

Senin İçin
Huzur
İçinde
Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı Rüyalar
Lady Luck

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Masal Canlanıyor Cennet
ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oyna

*Sommersgate House Üç
Dilek*

Kristen ile Çevrimiçi Bağlanın:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

[Kristen](http://www.kristenashley.net/menu/blog.html)'in Blogu www.kristenashley.net/menu/blog.html

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

Kristen'i Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kapak Maxine Hayes, İletişim: max31289@sky.com



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

